

Giới thiệu Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm

Xuyên không qua thành cung phi không được sủng ái?

Tiết Bích Đào quyết tâm: Tranh đấu! Đương nhiên phải tranh đấu!

Học hỏi tinh thần người bán dầu rong, Nàng đem kỹ năng tranh thủ tình cảm này luyện tới mức cấp, cuối cùng tạo thành tuyệt kỹ kinh thế: Độc bá hậu cung!

Nguyên Trung đế [Mặt không cảm xúc]: Trẫm là cái hồ lô* đó sao?

Tiết Bích Đào [Cười nịnh nọt]: Đương nhiên không phải! Hoàng thượng ngài chính là cái nắp đồng tiền của hồ lô, giá trị rất lớn nha!

* Lời người edit: Hồ lô ở đây chắc là cái hồ lô đựng dầu của người bán hàng rong =))

Triều đại không có thật trong lịch sử, những độc giả thích thực tế xin cân nhắc trước khi đọc ~

Nhân vật chính: Tiết Bích Đào/ Nhân Vật phụ: Tiểu Tiêu

Truyện Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm hứa hẹn mang đến cái kết đầy thú vị cho bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Giương cung, nhắm con mồi, bắn tên...

Bởi vì vừa truy đuổi xong, hơi thở còn chưa ổn định, vừa vội đem con mồi bắt lấy, khiến dây cung không kéo đủ, lực không đủ mạnh. Cho dù có đủ chính xác, nhưng chỉ sợ tốc độ chậm một chút.

Quả nhiên, vốn dĩ con hồ ly nhỏ đang ở trước mắt trong phút chốc cắm đầu nhảy phốc về bên trái, miễn cưỡng thoát được mũi tên, nghiêng ngả lao đảo mà lẩn trốn vào rừng rậm.

“Trốn mất rồi” Nhíu mày, miệng nhỏ nhắm nhĩ cái bình màu xanh treo lưng lửng, bước nhanh đuổi theo.

May mà nghề nghiệp cô chọn là cung tiễn thủ, chứ không phải Vũ giả hay nhạc công mà mấy nữ sinh thích, cái khác không nói, ít nhất tốc độ thì cũng đủ sức.

Đùa hoai, nhiệm vụ yêu cầu mười lăm cái da hồ ly, còn thiếu một cái cuối cùng, cô làm sao có thể dừng được chứ?

Nhưng khi Tiết Bích Đào một bước tiến vào rừng rậm, còn không đợi tìm được bóng dáng hồ ly, đột nhiên cảm thấy thân mình trầm xuống, đầu giống như bị vật nặng đánh tới, nháy mắt mất đi tri giác.

Trong khi tầm mắt tối sầm lại, trước mắt là một mảnh tối đen, trong đầu cô chỉ có một ý niệm” Trời ơi! Lão nương đang làm nhiệm vụ giới hạn. a a a !!

Tỉnh lại lần nữa, trước mắt là bảng thông báo quen thuộc của trò chơi [QUỐC SẮC] – Giới thiệu phó bản.

Tiết Bích Đào đọc qua một lượt, thấy viết là “Kịch tình phó bản”. Không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Bình thường kịch tình phó bản không xin sẽ không kích hoạt, cho tới giờ vẫn chưa thấy người nào tự mình không mong muốn bị cưỡng chế kích hoạt.

Trò chơi [Quốc sắc] là game 3d trực tuyến có tính năng khác hẳn trên thị trường. Đó là sử dụng “Kịch tình phó bản” được game thủ nữ yêu thích. Phó bản này không cần đánh quái để hoàn thành, mà là sắm vai nhân vật ở đủ loại bối cảnh, đạt được mục tiêu nhiệm vụ hệ thống tuyên bố, nhận được kinh nghiệm và vật phẩm.

Phó bản bối cảnh rất thực, hơn nữa là thiết kế với độ chân thực cao, làm cho người ta có cảm giác như xuyên qua, do vậy thời đại của tiểu thuyết xuyên không lại bùng nổ.

Thậm chí, công ty của game [QUỐC SẮC] lại mua bản quyền một lượng lớn tác phẩm, đem chúng chế thành bối cảnh của phó bản, để người chơi tiến vào chiêm ngưỡng.

Bỏ qua việc nhiệm vụ cưỡng chế không nói, còn cả sự kiện cũng kỳ quái. Theo lý thuyết, ở năm 2055 này, kết nối giữa não và môi trường nhập vai đã gần như hoàn thiện, chẳng những không có phóng xạ gây nguy hại sức khỏe, mà ngay cả sử dụng trong giấc ngủ cũng giúp tinh thần no đủ. Không thể có đạo lý xuất hiện “Màn đen” như vừa rồi

Tình huống này, có điểm kỳ lạ. Tiết Bích Đào nhủ mảy nghĩ.

Đem tâm mắt chuyển tới kịch tình bối cảnh:

Niên đại bối cảnh là Kiền Nguyên Vương triều Nguyên Trung năm thứ ba, người xuyên qua trở thành nhị tiểu thư của Tiết phủ, con chánh thất của Lễ Bộ thượng thư, cùng với tỷ tỷ song sinh Tiết Lục Ngạc bị tuyển vào cung.

Đợi chút, bối cảnh này có chút quen thuộc.

Giống như một quyển tiểu thuyết xuyên qua gọi là [Tranh sùng, tiểu ý tư] mà bạn cô là Tô Tiểu Nghiễn hai hôm trước đã ôm qua tìm cô, bởi vì phát hiện trong đó có một người xuyên qua thành nữ xứng ốm yếu kết cục thể thâm cũng tên là Tiết Bích Đào, cho nên vô lại đem đến cười nhạo cô.

Mục tiêu nhiệm vụ: Tấn công chiếm được hoàng đế, nâng độ thuần thực kỹ năng tranh thủ tình cảm tăng lên 100

Phần thưởng nhiệm vụ: Quay lại trò chơi, tặng một bộ trang bị huyền thoại tương đương với chức nghiệp.

Nhiệm vụ thất bại: xóa sạch sóng điện não

... Cái, cái gì, xóa sạch sóng điện não, chẳng phải thành người sống đời sống thực vật sao? Khi nào trò chơi lại có chuyện trừng phạt nặng như vậy?

Này đã không còn giống một trò đùa dai nữa.

“Đương nhiên không phải đùa” Một giọng nói trẻ con vang lên, “Người ta thật vất vả mới biến thành hồ ly thả lỏng một chút, nằm trên cỏ phơi nắng thật thoải mái, tên cung thủ chết tiệt ngươi lại chạy đến bắn chết ta! Khi dễ ta hóa thành động vật không có kỹ năng sao?”

“... Ngươi là?” Không phải chứ, chẳng qua chỉ là một cái nhiệm vụ giới hạn thời mà, cô như thế nào có vẻ như đã chọc giận một nhân vật lợi hại rồi?

“Tiểu tiểu, theo ngôn ngữ của các ngươi thì ta chính là đầu não của trò chơi (chắc là GM) này”

Tiết Bích Đào xong đời rồi 囧, nhưng cô cũng ráng giải thích:” Cái này, ta cũng không cố ý, ngươi xem ta còn không có giết ngươi, nếu ngươi để ta mất tích trong trò chơi này, pháp luật cũng sẽ không buông tha ngươi và phụ thân ngươi”

Nói như vậy, tác giả của bộ não sinh học này sẽ được gọi là phụ thân đi?

Tự xưng là đầu não đại nhân, bạn học “Tiểu Tiểu” giờ phút này hạ xuống tức giận, xấu hổ nói :”Người ta cũng là không có biện pháp, vốn chỉ định ra oai, vút ngươi vào kịch tình phó bản, không nghĩ làm cho sóng điện não của ngươi đi vào không gian khác, ăn khớp với sóng điện não ở nơi đó, tự động bị lực từ trường quá khứ hấp dẫn.

“Ta còn nhỏ... Lực không đủ, không kéo lại được”

“Nếu nhiệm vụ hoàn thành, phần thưởng và trừng phạt như thế nào?” Nào Tiết Bích Đào đã muốn nỏ tung, truy vấn nói “Ngươi có chắc là ta có thể trở về không, hoàn thành nhiệm vụ là có thể sao ?”

“Đương nhiên không thành vấn đề! Ngươi phải tin tưởng ta! Ai nha, năng lực ta hiện tại chỉ có thể giữ lại ngươi mười phút, hiện tại đã tới giờ, ngươi phải cố lên nha!”

... Có, có cái đầu ngươi!

Còn không đợi cô thô bạo chửi mắng, đã bị một cỗ lực kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Mở Đầu

“Tiểu thư, tiểu thư, người cảm thấy thế nào?” Bị thanh âm ôn nhu bên tai làm cho tỉnh lại, mắt Tiết Bích Đào mới dần dần rõ ràng hơn.

“Còn có chút choáng váng” đáp xong, nàng mím môi, trên khuôn mặt tái nhợt thoáng hiện một tia đỏ ửng không bình thường, có vẻ có chút tức giận.

Có thể không giận sao? Bị một bộ não sinh học ném bay đến địa phương quý dị này...

Nàng thân là con của một cán bộ cao cấp, sắm vai tiểu thư, khí thế miễn cưỡng cũng tạm ổn. Nếu muốn bàn về mưu mô, thủ đoạn cũng đủ. Chính là có tâm tư cùng nữ nhân hậu cung đùa giỡn sao?

Nàng là một đại cô nương được nuông chiều, cũng sẽ không đánh lại những nữ nhân từ nhỏ đã lớn lên bằng việc nghe những âm mưu trong nhà, thậm chí là tự mình đấu tranh.

Có điều là...

Nàng từ trước đến nay thông minh, thời điểm rơi vào nghịch cảnh, buồn rầu cũng vô dụng. Hoặc là buông tha để bản thân tự sinh tự diệt, hoặc là, sẽ phát sinh ý chí chiến đấu, bất luận thế nào cũng sẽ tìm ra biện pháp giải quyết.

Hoàn cảnh không nhân nhượng người, chỉ có bản thân ta phải thích ứng với nó.

Sùng ái này, nàng nhất định phải tranh, đây không phải là mở phó bản giết Boss sao? Người nào cũng đừng nghĩ ngăn nàng trở về.

Âm thầm hạ quyết tâm, Tiết Bích Đào thở ra một hơi, nhìn nha hoàn Mộ Vân bên cạnh. Trong đầu nàng đều đang bị áp đặt rất nhiều ký ức, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn không thể tiếp thu được nhiều, nhưng tức khắc nhảy ra thông tin của nha hoàn này là có thể...

Nàng gật đầu, phân phó nói: "Mang một ít điểm tâm tới đây đi, khi này dùng nhiều khí lực, đừng để khi tiến cung vô lực đối phó."

Mộ Vân cảm thấy có chút kỳ quái, tiểu thư nhà mình do từ nhỏ thân thể yếu ớt, nên dưỡng thành tính nhát gan. Mới vừa rồi tặc xấu đầu đầu vừa tái phát, suýt nữa ngất đi, tỉnh dậy lại là bộ dạng tức giận.

Khi nào thấy qua tiểu thư như vậy?

Trong lòng mặc dù nghi hoặc, nhưng cuối cùng vẫn quan tâm nói: "Nói cho cùng cũng là do hôm qua gió thổi, xe ngựa lại xóc nảy, Sơ Hiểu kia làm việc không cẩn thận, thất áo choàng cũng làm không xong, tiểu thư người vốn có bệnh, trời lạnh thế kia nếu không bao kín, sẽ rất khó chịu"

"Nàng tính tình mau lẹ, làm việc có lúc không cẩn thận cũng bình thường" Nàng cười cười, lại nói tiếp "so với người, đương nhiên là kém nhiều"

Mộ Vân trên mặt đỏ ửng, vừa vui mừng vừa ngượng ngùng, không thêm nói lại, lùi ra điểm tâm được gói kĩ, dâng lên cho nàng ăn.

Ăn vài cái, khí lực bị tiêu hao do đau đầu cũng dần hồi phục. Lau đi điểm tâm dính ở khóe miệng, hai tay nắm chặt khăn có chút ghét bỏ nghĩ: "Dùng xong như vậy sau này lại lấy ra dùng sao?"

Mộ Vân biết tiểu thư nhà mình xưa nay ưa sạch sẽ. Thấy nàng sắc mặt không vui, ngược lại mỉm cười, tiến lên tiếp nhận chiếc khăn thêu bướm đã bị bẩn một mặt kia, lấy ra một cái khăn mới tinh khác.

Tiết Bích Đào yên lặng cân nhắc, nàng cho tới bây giờ vẫn chưa từng sử dụng hàng thủ công tinh xảo xa xỉ như vậy. Xem ra gặp phải phó bản này cũng không phải là không có lợi, nàng cố gắng tự an ủi mình...

Bánh xe đi trên đường lớn lợp đá hoa cương, phát ra âm thanh đều đặn, làm người ta có chút buồn ngủ.

Tiết Bích Đào dụi mắt, đang muốn hỏi khi nào đến, thì xe ngựa đột ngột dừng lại, nàng theo quán tính ngã về phía trước. Tay chống hai bên mới có thể ổn định.

Quả nhiên nghe xa phu bên ngoài nói: "Nhị tiểu thư, đã đến nơi..."

Nàng thân nhiên lên tiếng, đợi Mộ Vân vén màn, đặt ghế phía dưới, rồi mới giúp nàng xuống xe.

Mắt nhìn xung quanh. Cung điện màu vàng, mái ngói lưu ly cao thấp chằng chịt. Tường cao thấp đồ rục tựa như bị hất lên máu loãng, nhưng vẫn uy nghiêm đứng thẳng, che dấu biết bao âm mưu nội bộ bên trong, che đầy nhiều thị phi hỗn loạn.

Đầm máu dơ bẩn, nhưng đẹp đẽ, quý giá, trang nghiêm.

Cho tới giờ, Tiết Bích Đào trong lòng không phải không loạn. Nàng tự nhiên muốn để mình cùng một đám phi tần tranh cướp đến vỡ đầu, cùng một đám nữ nhân tranh đoạt một nam nhân. Cho dù đây là nam nhân tôn quý nhất thiên hạ, cho dù việc này là một phó bản.

Không gian song song?

Nghĩ đến lời nói không minh bạch của Tiểu Tiểu, lòng nàng đột nhiên trầm xuống, trên mặt cũng hiện lên ý lạnh, nếu quả thật là không gian song song, nàng chỉ sợ không làm được từng bước kia.

Vẫn là đi du ngoạn một chút đi.

Mộ Vân nhìn về mặt tiểu thư chột lạnh, tầm mắt có chút mờ hồ rơi về phía trước.

Tiết Lục Ngạc, đại tiểu thư song sinh cùng mẹ của tiểu thư, lúc trong bụng mẹ dinh dưỡng đầy đủ, thể chất so với tiểu thư hơn rất nhiều. Tuy vậy nàng rất ít khi cười, nha hoàn trong nhà không khỏi không cấp cho nàng cái danh “Băng mỹ nhân”

Tiểu thư nhà mình hàng ngày hé ra khuôn mặt lo sợ, không nghĩ cũng lại rung động như vậy.

Hai người giống nhau một thân áo lụa màu lam, tô điểm hoa văn gọn nước, váy lụa màu trắng buông xuống. Trên người khoác một kiện áo choàng, trên cổ quấn một lớp lông tơ thô trắng. Mặc dù trang sức không giống nhau. Nhưng lại mặt lạnh giống nhau, có chút mê hoặc cùng mê mẩn

“Nhị muội muội” Khi cùng Tiểu Bích Đào chào hỏi, sắc mặt Lục Ngạc cũng không thấy dịu đi, vẫn là bộ dạng lạnh lùng như trước, quả thực không giống tỷ muội.

Nhưng khi nàng ta nhìn lại Tiểu Bích Đào, trong lòng lại chột động.

Bây ra bộ dáng khác hẳn ngày xưa, không còn chút nào về nhất gan, nhẹ nhàng vuốt cằm nói:” tỷ tỷ”. Ngữ khí cũng rất thân nhiên.

Lục Ngạc trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, không khỏi nhìn lại nàng vài lần. Mặc dù khác xưa, nhưng vẫn để lộ vài phần khiếp nhược không chịu nổi, liền có năng lực học tập diễn xuất của nàng sao?

Cũng chỉ là loại chó không đấu lại nổi hổ thôi, nàng đáy lòng cười lạnh.

Bích Đào lúc này lại nghĩ đến chuyện khác. Đều nói tỷ muội song sinh, hoặc là tình cảm tốt giống như cùng một người, hoặc là xem nhau không vừa mắt. Dù sao trên đời có hai người giống nhau như đúc, nếu đối đãi thì nhiều khi không công bằng được, trong lòng sẽ sinh ra tâm tư bất đồng.

Bằng chứng là nhìn tình huống này xem, hai tỷ muội này sợ là kiểu như vậy.

Cũng tốt, nên như vậy, thời điểm sau này trở về cũng sẽ không nhớ người, việc nơi đây. Cảm tình mờ nhạt như nước son càng dễ đối phó hơn một chút.

Tùy rằng mờ nhạt, dù sao cũng là người một nhà, bỏ hết tâm tư, hai người vẫn làm bạn cùng đến sổ đăng ký, chuẩn bị dự tuyển.

Bạn đang đọc truyện *Kỷ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tuyển Tú

“Truyền chi nữ của Lễ Bộ Thượng thư, Tiết Lục Ngạc, Tiết Bích Đào. Chi nữ của Văn Hoa Điện đại học sĩ Phó Ôn Bội, chi nữ của Lai Bộ Tả Thị Lang Bùi Dẫn Nhân, Thái thường tự Hiều Khanh chi nữ Cô Chân Chân yết kiến”

Những tú nữ bị điểm danh đứng dậy, một hàng năm người ra khỏi sườn điện, đi vào chính điện.

Tiết Bích Đào lục trí nhớ một hồi, cuối cùng cũng biết được kiến thức về lễ nghi, vội vàng coi qua, cử chỉ không tính là quá đột ngột.

“Bình thân” Trên đầu truyền đến thanh âm trầm thấp hùng hậu, giàu từ tính.

Đây là đại điện của đế vương, càng có vẻ uy nghiêm không thể xâm phạm.

Năm người lên tiếng trả lời, lả lướt đứng dậy.

Đều là dáng người thướt tha như ngọc.

Vị trên kia tầm mắt đều dừng lại ở nhị nữ Tiết gia, có ngạc nhiên, có tò mò đánh giá.

Chỉ thấy hai người giống nhau mặc xiêm y màu lam, đều là khuôn mặt phù dung lạnh như băng, làm cho người ta không nhận được cảm thấy khác biệt.

Sao có thể không nhìn thêm vài lần?

Tiết Bích Đào cảm thấy áp lực lớn trên người mình, liền biết kế này đã thành công.

Mới gặp mặt, ấn tượng nhất là tướng mạo, cử chỉ. Phải thật đặc biệt, không bị chôn vùi giữa đám đông

Sự khác biệt của tỷ muội Tiết gia, tin rằng hoàng đế đã chú ý tới.

Như vậy, chúng phi tử địa vị cao cũng không dám dựa vào dung mạo mà kiêu kỳ, không vào đêm tân hôn lôi ra một đồng quy cũ vô lý. [???

Nếu bị gạch tên khỏi danh sách, hoặc là thụ phong cấp độ thấp nhất, phẩm chất rất kém, hoặc là không có gì cả [Chém T^T]

Ở các triều đại, tỷ muội song sinh vào cung làm phi không phải không có, nhưng nếu không phải là hoạt bát hướng ngoại, thì chính là tính tình khác nhau.

Và lại, ở triều đại này đây là đôi đầu tiên, là lần tổng tuyển cử thứ hai sau khi hoàng đế lên ngôi.

Bởi vậy biểu tình hiện tại của hai người khiến hoàng đế cảm thấy mới mẻ.

Đầu tiên, nội thị kêu tên Lục Ngạc, nàng tiến lên, chưa đợi hành đại lễ, chỉ vừa khom người liền được miễn.

Vừa nhìn lên cũng không thấy ánh mắt dao động, lại càng không sợ hãi hay khẩn trương, chính là bộ dạng lạnh nhạt vô cầu.

Hoàng hậu liền nhìn hoàng đế mỉm cười.” Thật là một người trầm ổn.”

Hoàng đế vuốt cằm”Vây lưu lại đi”

Nội thị tuyên thánh ý, lại báo Tiết Bích Đào bước ra khỏi hàng.

Tiết Bích Đào hành lễ nạp thái, tạm thời đem suy nghĩ áp chế.

Chậm rãi ngẩng mặt lên cười, cắn cắn môi lần nữa, rồi mới nhẹ nhàng thả lỏng, nhất thời khác với bộ dạng lạnh lùng của Lục Ngạc.

Môi đỏ mọng trên khuôn mặt tái nhợt, đáy mắt lạnh lùng biến thành dịu dàng gọn sóng, sắc thái đối lập cực hạn, làm người ta như thêm đùi mừ.

Hoàng hậu vẫn đoan trang hiền lành ngồi tại chỗ, còn lại vài vị phi tần cũng không thấy biểu tình gì, chỉ là kín đáo muốn bẻ đứt cả móng tay.

Tất cả đều có cùng suy nghĩ, người này nếu không phải thân mình ốm yếu. Sợ rằng không phải kẻ dễ coi thường.

Trong lòng liền nâng lên cảnh giác.

Hai tỷ muội này vào cung, phải thừa dịp hai người còn chưa đứng vững, giải quyết tốt mới được.

Hoàng đế cũng mặc kệ loạn loạn nhiều nhiều xung quanh, chỉ bằng yêu thích, giọng điệu nghiền ngẫm nói:”Lưu”

Hai người này, còn chưa cần thi triển tài nghệ, đều đã được lưu

Ba người còn lại thấy thế, đều nóng lòng muốn thử, nhưng đều cắn răng kiêu kỳ.

Tiếp đó còn lưu lại Phó Ôn Bội lịch sự nhã nhặn và Bùi Duẩn Nhân nhạy bén hoạt bát.

Năm người đều rất xuất sắc.

Cổ Chân Chân bị bỏ lại bài từ cũng là tính khiết hồn nhiên, nhưng so với Bùi Duẩn Nhân, tính cách tuy giống, nhưng nhạy bén không bằng. Cũng không phù hợp ở lại hậu cung.

Tiết Bích Đào nghĩ, như vậy cũng không tệ, nhưng chỉ là sợ vài vị trên kia đã bắt đầu không hài lòng rồi.

Nếu hoàng thượng không có ở đây, chỉ sợ kết quả sẽ khác hẳn, có thể sẽ lưu lại Cổ Chân Chân để bắt nạt kia.

Đoàn người trừ Cổ Chân Chân thất hồn lạc phách đi về bên trái điện, thì còn lại những người trúng cử đều đi về phía bên phải.

Chân mới vừa rón bước, đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng bên tai:” muội muội hôm nay cũng thật khiến tỷ tỷ nhìn với cặp mắt khác xưa”

Tuy rằng nàng đứng phía sau, không thấy được biểu hiện của Tiết Bích Đào, nhưng dựa vào giọng điệu của hoàng thượng, rõ ràng là đối với nàng nổi tâm tư.

“Tỷ tỷ là nói biểu hiện trước kia của muội đều là giả?” Tiết Bích Đào buồn cười liếc nhìn nàng dò xét, chỉnh lại cây trâm ngọc bích trên đầu, lại nói tiếp:” Chẳng lẽ nương đối với tỷ sùng ái, cũng là giả sao?”

Lục Ngạc hơi ngạc nhiên.

Tiết Bích Đào trong mắt dâng lên một màn sương mù, nhìn chằm chằm về phía nàng”Cha mẹ không coi trọng ta, ta đều nhìn.”

Ánh mắt nàng như muốn nói: Tỷ tỷ, người nọ ta rất nhiều.

Ngươi thực có thiện tâm sao?

Lục Ngạc không tự chủ được lui về phía sau.

Tiết Bích Đào che miệng cười, bước đi.

Ai bảo nàng hiện giờ sắm vai một tiểu băng sơn mỹ nhân đây.

Dù nàng bỏ qua cho bọn họ, họ cũng không bỏ qua cho nàng.

Nhưng song bào thai luôn bị mọi người chú ý. Nhất thời bị rất nhiều người coi là kinh dị.

Tiết Bích Đào cân nhắc có nên thay đổi sách lược không. Làm như vậy có thể khiến hoàng đế chú ý, nhưng cũng khiến mọi người chú ý...

“Tiết gia tỷ tỷ” đúng lúc nghĩ đến muốn chán chết, thì bị tú nữ cùng dự tuyển là Bùi Duẩn Nhân cười mím vổ vai “Tỷ tỷ đang nghĩ gì vậy?”

Tiết Bích Đào liếc nhìn nàng, khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười coi như đáp lại, cũng không trả lời nàng.

Cũng may Bùi Duẩn Nhân cũng chỉ là muốn kiếm chuyện mở đầu, cũng không bắt nàng nhất định phải đáp.

Nàng ta rất nhạy bén, thấy Tiết Bích Đào không có vẻ là khó chịu gì, liền tiến sát lại, cười hỏi nàng: “Tỷ muội hai người bộ dáng đẹp giống nhau như vậy, cũng thật khiến người ta khó phân biệt. Không biết tỷ tỷ và vị tỷ tỷ kia, người nào lớn tuổi hơn?”

“Nàng ấy là tỷ tỷ của ta”

“Ta biết mà, vị tỷ tỷ kia có vẻ lạnh lùng hơn một chút, đúng là tỷ tỷ của tỷ tỷ”

Tiết Bích Đào nhin cười, nhưng trong mắt cuối cùng cũng xuất hiện ý cười.

Bùi Duẩn Nhân có chút đăm chiêu, cảm thấy việc này cũng không phải không hợp tình hợp lý. Cùng nàng nói chuyện rất cao hứng.

Ngươi hỏi ta đáp vài lần, qua một canh giờ, liền nói mấy lời kết thúc.

“Sau này trong cung, mong rằng tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn.” Đây là nói một cách hình thức.

“Ừ, được” Đây cũng là trả lời theo hình thức.

Nghe nội dung có vẻ không chút khách khí, nhưng giọng điệu của nàng dần dần mềm mại, Bùi Duẩn Nhân không hiểu sao trong lòng lại dâng lên cảm giác thỏa mãn.

Cảm giác giống như trước đây, các tỷ muội trong nhà tranh giành sủng ái của cha mẹ, cuối cùng lại bị nàng đoạt được.

Cái loại thỏa mãn này, không phải là cảm giác vui mừng khi được sủng. Chính là nghĩ: à, thành công rồi. Là loại cảm giác sự cố gắng được đền đáp.

Tiết Bích Đào không để ý trong lòng nàng nghĩ thế nào. Chỉ là cảm thấy tính tình mình hiện tại như vậy, tìm người lôi kéo làm quen là tuyệt đối không có khả năng.

Có người nói chuyện phiếm qua ngày cũng không tệ.

Hướng chi, Bùi Duẩn Nhân bây giờ trong mắt vẫn chưa có sự khôn khéo, âm ngoan, lạnh lùng. Chỉ có cảm giác mới mẻ, thích thú, nóng lòng muốn thử khi mới vào cung mà thôi.

Ở hiện đại, khi nàng hai mươi tuổi vẫn chỉ là một chú dê con chưa bước chân ra đời. Khối thân thể này mới chỉ mười lăm tuổi, đã phải lập gia đình.

Nàng dù sao cũng lớn tuổi hơn các nàng, nhìn người cũng rõ hơn một chút.

Sau khi chia tay Bùi Duẩn Nhân, nàng như trước cùng tỷ tỷ một đường hỏi phủ, như trước tọa trên một chiếc xe ngựa.

Thanh âm rờn rọc kéo nước phá vỡ suy nghĩ lung tung của Tiết Bích Đào, cũng đem cuộc chiến trong hậu cung của vương triều Nguyên Trung năm thứ ba mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thổ Lộ Tình Cảm

“Nương” Tiết Bích Đào vừa bước xuống xe, liền thấy Lục Ngạc được mẫu thân là Ông Mẫn nắm tay hỏi han ân cần. Do dự một chút, vẫn tiến lên hành lễ nạp thái, kêu bà một tiếng.

“Bích nhi cũng đã trở về” Ông Mẫn ôn hòa cười với nàng, nhưng độ ấm trong mắt so với lúc nhìn tỷ tỷ lại giảm đi nhiều. “Nghe nói con cũng được giữ lại bài tử, sau này, nhà chúng ta có tới hai vị nương nương.”

Tiết Bích Đào cười nhẹ:” Là cha mẹ dạy dỗ tốt, nữ nhi cũng không dám kể công”

“Tốt tốt tốt, đi một chuyến như vậy đã không còn nhỏ nữa rồi” Ông Mẫn có chút vui mừng nhìn nàng, cảm thấy ngày xưa quá ít chú ý đến nữ nhi này.

Cũng vì nữ nhi này từ nhỏ thân thể yếu ớt, dựa vào thể chất như vậy, trong nhà khó có chỗ đứng là thứ nhất, thứ hai, nàng mảnh mai yếu kém, khó có thể đào tạo.

Vì vậy bà từ từ đem trọng tâm đặt trên người đại nữ nhi.

Hiện tại xem ra, nhị nữ nhi này cũng là không chịu thua kém.

Bà nghĩ, việc bố trí người trong cung, phải thương lượng cùng lão gia giao cho nàng một phần mới được. Dù thế nào cũng là cốt nhục thân sinh.

“Nương, ngoài đây gió rất lớn, chúng ta vào trong thôi” Lục Ngạc thấy lực chú ý của mẫu thân chuyển dời, liền âm thầm đề ý, hiếm khi làm nũng nói.

“Nương cũng quên mất, mau vào đi thôi, lão gia còn đang ở bên trong đợi tin tức, chúng ta vào báo tin vui cho ông ấy đi” Ông Mẫn liếc nhìn nàng một cái, vẫn là đáp lại yêu cầu, dẫn mọi người vào phủ.

Bà cũng không bắt công, mỗi tay nắm tay một nữ nhi, trong lòng có chút kiêu ngạo.

Cùng cha mẹ nói chuyện, lại dùng xong bữa tối, Tiết Bích Đào mới có thể về phòng mình nghỉ ngơi một chút.

Chỉ chờ mấy ngày nữa ban hạ thánh chỉ, sẽ có thể lĩnh chỉ tiên cung. . .

Trải qua một hồi như vậy, nàng hiểu rằng chuyện tranh thủ tình cảm là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Có chút hứng thú.

Được, tính kế để tâm, cũng không tệ, rất thú vị.

Dù sao ở hiện đại, học xong đại học, cha mẹ liền đem nàng để trong nhà nuôi, tiền bạc không lo, rất buồn chán. Bằng không nàng cũng sẽ không mỗi ngày chui vào trong trò chơi tìm vui đâu.

Nhìn vào gương đồng mờ mờ không thấy rõ mặt, gỡ xuống cây trâm bích ngọc trên đầu.

Nghĩ đến đây, nàng hơi hơi cười.

“Tiểu thư hôm nay... cùng bình thường không giống nhau.” Thay nàng gỡ khuyên tai xuống, Phụng Tử do dự nói.

Cô bé này thật cẩn thận và chu đáo. Tuy rằng nàng trước kia nhất gan không chịu nổi, nhưng người bên người nàng cũng không tồi. Nhìn như vô tâm, nhưng chỉ cần tiểu thư nàng thay đổi một chút, nàng liền nhìn ra.

“Sao? Khác như thế nào?” Nàng đùa nghịch cây trâm trong tay, hứng trí hỏi lại

Sơ Hiểu vào bếp giặt nước ấm, còn lại Mộ Vân đang thay nàng trải giường động tác cũng chậm lại.

Hiển nhiên là cũng muốn nghe.

“Chẳng phải... chẳng phải người...” Nha hoàn dám nhận xét tiểu thư là điều vô cùng thất lễ. Nhất thời Phụng Tử cũng không tìm được lời thích hợp.

“Chẳng phải nhất gan đúng không?” Nàng cười.

Phụng Tử do dự gật đầu.

“Ngụy trang tự vệ mà thôi” Nàng trực tiếp nói, không dấu diếm.

Hai nha hoàn nghe xong có chút khiếp sợ

Ngụy trang tự vệ? Cho dù lý do này không đủ thuyết phục. Nhưng trừ nó ra, cũng không có cách giải thích khác.

Mà nếu nói vậy, chẳng phải không chỉ người ngoài, mà ngay cả các nàng tiểu thư cũng đều lừa gạt, ai cũng không tin ư?

Hai người các nàng cảm thấy buồn bực khó chịu, nhưng lại vì tiểu thư mà đau lòng.

“Nếu muốn lừa gạt người khác, trước phải lừa gạt chính mình” Tiết Bích Đào khước miệng giương lên nụ cười tự giễu. “Thề chết ta yếu ớt như vậy, chỉ sợ người khác chỉ một đầu ngón tay cũng có thể bóp chết.

“Nếu không thể hiện giá trị của mình, ngay cả mẫu thân cũng sẽ có lúc không che chở ta. Vậy chỉ có nước chết.”

Trên thực tế, chủ nhân khối thân thể này cũng không phải thật sự nhu nhược không chịu nổi, nếu không cũng sẽ không thể né tránh hết mọi công kích ngầm hay công khai trong nhà, sống tới mười lăm tuổi.

Chỉ là so sánh với mình, nàng ta không được nuông chiều, mới tạo nên lớp nguy trang, lâu ngày trở nên khó sửa đổi, khí thể yếu kém đi rất nhiều thôi.

“Tiểu thư...” Hai người nghe xong, khó chịu phai nhạt đi, trong lòng có chút chua xót.

Vậy mới nói, tỳ nữ hầu hạ từ nhỏ đến lớn quả thật dễ gạt. Tiểu thư nhà mình nói gì cũng tin.

Tiết Bích Đào trong lòng không tốt bụng nghĩ.

“Sau này vào cung, không giống ở nhà.” Nàng nghiêm mặt. “Chỉ dựa vào một mình ta tuyệt đối không đủ. Cho nên hôm nay ta ở trước mặt các người lộ ra chút manh mối, để gợi ý các người biết”

“Cơ bản là các người cũng thông minh, có thể phát hiện điều không đúng. Nếu các người nguyện ý, sau này nhờ các người phù trợ ta. Còn nếu không muốn cũng không sao, ta sẽ nói với mẫu thân, tìm nhà nào trong sạch gả các người đi. Sau này cũng có thể yên ổn sống.”

“Nô tì hầu hạ tiểu thư từ nhỏ.” Mộ Vân nghe xong có chút kích động, mắt nhắm lại, lên tiếng nói. “Đã sớm thì phải hầu hạ tiểu thư cả đời. Tiểu thư ngàn vạn lần đừng đuổi nô tỳ đi.”

“Nô tỳ cũng vậy. Tuy rằng nô tỳ sau này mới được phu nhân giao cho tiểu thư, không có tình cảm sâu đậm, nhưng tuyệt đối không hai lòng. Chỉ mong có thể hằng ngày hầu hạ tiểu thư, có thể hưởng chút phúc khí của tiểu thư.”

Tiết Bích Đào nghe xong thực vừa lòng. Thời đại này, những nô tài phản bội sẽ không được tái trọng dụng. Bởi vậy hai người này không cần làm gì nhiều, chỉ dùng lời để nói cho các nàng biết sau này sẽ còn nhiều thay đổi, để các nàng không đa nghi, âm thầm phỏng đoán là tốt rồi.

Đang muốn mở miệng trấn an, Sơ Hiểu đột nhiên đẩy cửa tiến vào. Thấy tình trạng trong phòng liền hoảng sợ nói: “Chuyện gì vậy?”

“Này...” Mộ Vân muốn mở miệng nói, nhưng lại không biết ý tứ của tiểu thư, liền đem mắt quay lại nhìn. Thấy tiểu thư lắc lắc đầu, nàng biết tạm thời nên giấu Sơ Hiểu.

Cũng đúng, nha đầu kia có chút hoạt bát, làm việc không đủ trầm ổn, chỉ sợ không giữ được miệng làm hồng việc của tiểu thư.

“Chúng ta chỉ là đang chúc mừng tiểu thư. Nhịn đã nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng được đền bù. Có thể thấy được tiểu thư chắc chắn sẽ hạnh phúc đến cuối đời. Sau này luôn vui vẻ, ngược lại khóc vì hạnh phúc.”

“Hi, nói rất đúng. Tiểu thư của chúng ta phúc khí còn rất nhiều nha! Nô tỳ cũng muốn sau này sẽ được theo sau tiểu thư, ra về ta đây với các nha hoàn khác. Như vậy là đủ rồi” Sơ Hiểu đùa giỡn cuối người làm lễ nạp thái, cười hi hi.

Phụng Tử nghe xong nín khóc, cười mắng nàng: “Cáo mượn oai hùm!”

“Sao có thể là hùm được. Bộ dáng của tiểu thư chúng ta nha, chính là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành!” Nói xong còn lắc đầu đọc lên một câu ca dao, tay còn bưng cái chậu đồng, nhìn có vẻ buồn cười:

“Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuynh nhân thành,

Tái cổ khuynh nhân quốc.

Ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc,

Giai nhân nan tái đắc.”

Dịch là:

“Bác phương có một giai nhân

Dung nhan tuyệt thế cỡi trần đứng riêng

Liếc nhìn, thành quách ngả nghiêng

Liếc thêm lần nữa nước liền lung lay

Thành nghiêng nước đổ mặc bay

Giai nhân há dễ gặp hoài được sao ?”

(Người dịch: không rõ)

Tiết Bích Đào buồn cười, cũng không biết trong phòng còn có nhiều nha hoàn dờ hoi như vậy. Không khí áp lực ban đầu cũng dần dần khoan khoái đi rất nhiều.

Nhưng nụ cười thanh lệ như hoa quỳnh mới nở, vẫn còn đọng lại một giọt sương run rẩy kia, làm bọn nha hoàn nháy mắt sùng sốt.

Sơ Hiểu hơn nửa ngày mới phản ứng lại, vội vàng nói:” Ai nha, quên mất chính sự rồi! Tiểu thư! Mới vừa rồi đại nha hoàn Ngọc Trâm bên người phu nhân đem gặp ta, bảo ta chuyển lời rằng, phu nhân muốn tìm người nói chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Phong Vị

“Nương, người tìm con có việc gì?” Tiết Bích Đào tùy ý để Phụng Tử cời áo choàng, đi thẳng vào nội thất.

Ông Mẫn nắm tay nàng, cười nói:” Đến đây, ngồi bên cạnh nương”

Tiết Bích Đào đưa tay đáp lại, tùy ý ngồi ở mép giường, xoay người lại nghe.

Ông Mẫn cười càng ôn hòa “Thật ra vốn là nên nói sớm với con, nhưng là do con thân thể không tốt, ta cuối cùng nghĩ thay vì bị tuyển vào cung, thì để nương chăm sóc con cũng tốt, dù sao cũng không ai tốt hơn người trong nhà.”

“Ai ngờ con phúc trạch sâu nặng, từ đầu tới cuối trộm được ánh mắt của hoàng thượng, cuối cùng cũng bị tuyển vào cung. Nương cũng đã chuẩn bị tốt cho con rồi, trừ bỏ đem người nhà chúng ta bố trí trong cung, sau này đều là con phải tự lo cho mình.”

Lòng bàn tay được nắm của Bích Đào bắt đầu đỏ mề hời, trên mặt lộ ra vài phần lo lắng.

Ông Mẫn âm thầm gật đầu.

Thật ra lúc nghe Lục Ngạc nói, còn tưởng nữ nhân này thay đổi là có nguyên nhân nào đó, cho đến hôm nay mới biểu lộ ra.

Trong lòng có chút hờn giận không giấu diếm.

Giờ nhìn lại xem, nếu lòng dạ sâu sắc, thì con bé cũng sẽ không bày ra thần thái như thế này.

Chính mình quan sát, kết quả, bà vẫn tự tin là mình đoán đúng chính xác.

Nghĩ lại, cũng chỉ là mèo mù vớ phải chuột chết, năng lung tung học lén bộ dạng của tỷ tỷ, nhưng lại lọt vào mắt hoàng thượng.

Cũng tốt, miễn cho sau này đại nữ nhi trong cung một mình chiến đấu hăng hái, nếu được thăng lên địa vị cao thì hoàn hảo. Còn nếu như chậm chạp không được tấn thăng lại không có con nối dòng, chỉ sợ trong tộc có thể đem nữ nhân khác trong họ đem vào cung đi.

Nếu so sánh đương nhiên phải giúp đỡ thân sinh ruột thịt rồi.

Bà vỗ vỗ bàn tay nữ nhi trấn an, nói:” Con đừng sợ, tuy rằng ta khó có thể vào cung, nhưng cũng may tỷ tỷ con cũng ở trong cung, sau này hai tỷ muội con trông coi lẫn nhau, coi như cũng hơn người ngoài rất nhiều.”

Tiết Bích Đào nghe xong gật gật đầu, rồi lại chần chừ nói:” Chi là, tỷ tỷ nàng, không thường lo chuyện bao đồng. . .”

Ông Mẫn buồn cười, cười nói:” Con bé này, nương còn tưởng sau chuyện này con sẽ trở nên thông minh, hiểu chuyện. Không nghĩ rằng vẫn là một đứa ngốc. Chuyện người ngoài đương nhiên không cần quản, còn chuyện của con, như thế nào có thể không quan tâm? Có gì không hiểu, cứ việc hỏi tỷ tỷ con.”

“Ai, vốn dĩ tỷ tỷ con cũng không phải như vậy, con bé cũng từng là một đứa nhiệt tình. Chi là nương sợ tính tình như vậy vào cung không được tốt, phải dạy dỗ lại. . . Điều là vì sự hưng thịnh của gia tộc thôi.” Bà bộ dạng bất đắc dĩ than thở.

Tiết Bích Đào nghe xong có chút đăm chiêu.

Trách không dù là tỷ muội nhưng tình cảm vẫn không tốt. Tuy vậy trong sách có nói, thời điểm thất sủng, vẫn đứng ra vì tỷ tỷ chịu hãm hại.

Đĩ hữu tâm toán vô tâm, mà lại còn suýt nữa thành công.

Bởi vậy mới bị nữ chính xuyên không ghi hận. Cuối cùng không được chết yên lành.

Nguyên lai nghe xong mẫu thân mình nói, nghĩ đến tỷ tỷ mấy năm nay vì gia tộc hy sinh rất nhiều. Chính mình cũng không làm được gì. Có chút băn khoăn, hối tiếc.

Lúc này liệu mạng là không tốt.

Dù sao khối thân thể này cũng có huyết thống tỷ muội với nàng ta. Hiện này nhiều nhất chỉ là chán ghét, còn chưa hãm hại mình. Và lại kết cục cũng không có gì hay

Nếu có thể hợp tác, cũng không có gì không tốt.

Liền nhỏ giọng nói:” Nương đừng lo, con đã biết. Có chuyện gì sẽ đi hỏi tỷ tỷ.”

“Tỷ tỷ nếu có phiền toái gì, con cũng sẽ giúp đỡ nàng.” Nói xong còn lộ ra một nụ cười chân thành.

Ông Mẫn khỏe mắt ẩm ướt, liên tục nói:” Tốt, tốt lắm. . . Các con dù gì cũng là thân tỷ muội, tuy rằng mấy năm nay nương bỏ qua con, nhưng vẫn mong con luôn khỏe mạnh. Tỷ muội các con đồng lòng, ở trong cung đứng vững thì nương cũng không còn nguyện vọng gì khác nữa.”

Nói xong, bà lấy từ trong ngăn bí mật lôi ra một chiếc hộp đen mạ vàng, giao cho Tiết Bích Đào.

Lại dặn dò nàng:” Người nọ đã bỏ trí, ám hiệu liên lạc đều viết bên trong, con đem về nhớ kỹ”

“Vâng, nữ nhi nhớ rồi”

“Còn nữa. . .”

Sau đó là một hồi chỉ giáo nàng cách hành xử sau khi vào cung, tuy chỉ là vài chuyện nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng biết nhiều hơn một chút. Chính mình nghe nhiều xem nhiều cũng tốt.

Lần giảng dạy này, thẳng tới giờ hội (Khoảng từ 9 đến 11 giờ đêm) mới xong.

Sau khi về phòng liền ngủ ngay, không nói năng rườm rà gì nữa.

....

Thức dậy vào bình minh ngày thứ hai, Tiết Bích Đào ôm chăn ngủ gật nửa ngày, mới nhớ ra là đang ở trong trò chơi

“Bịch” một tiếng lại nằm xuống, chui thẳng vào trong chăn, chuẩn bị ngủ lại.

Bọn nha hoàn cũng sững sốt. Đây, đây, đây. . .

Sau khi thoát khỏi cái gọi là Ngụy trang tự vệ, thói quen của tiểu thư đại biến, làm cho người ta có chút khó phản ứng.

Chỉ có Sơ Hiểu là gan lớn nhất, tiến lên đem màn vén qua, gọi nàng nói:” Tiểu thư, nếu không dậy, lão gia và phu nhân sẽ phái người qua hỏi.”

A, đúng rồi, còn phải thỉnh an cha mẹ.

Xã hội cũ độc ác!

Nàng lúc này mới miễn miễn cưỡng cưỡng dật dật dựa dựa để bọn nha hoàn hầu hạ đứng lên, rửa mặt đánh răng, đem tính toán hôm qua nghĩ lại lần nữa.

Ở trong phủ, vẫn là nhị tiểu thư nhất gan.

Ở hoàng cung, phải tạm thời hóa trang thành một tiểu băng sơn mỹ nhân mới mẻ, thú vị. Sau này sẽ tính sau.

Nhưng tính cách này của nàng, lại là cái đảm nhân kẻ trộm đại hồn vui lòng chủ nhân.(Nguyên văn: 又是个胆儿贼大混不吝的主儿)

Nàng lúng túng, quá nhiều biến đổi, tuyệt đối không được để lộ.

Hôm nay nàng mặc một thân áo nhung trắng thêu hoa, khoác áo choàng bằng vải lụa. Thanh lệ như nước giọt lăn lăn, bóng dáng thanh tú.

Ôm lò sưởi ấm áp dễ chịu, nàng tiến đến chính thất để vấn an.

Đang nói chuyện, một gã sai vặt từ bên ngoài phần khởi chạy vào bẩm báo.” Lão gia, phu nhân, trong cung cử người tới tuyên chỉ!”

Hai tỷ muội nàng vừa nghe, vội vàng đứng dậy nghênh chỉ. Còn không quên gọi người ở các phòng khác bày hương án chờ nhận lấy vật tôn kính kia.

Mọi người nhất loạt quỳ xuống nghe chỉ.

Chỉ nghe nội thị kia tuyên đọc:”Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, trưởng nữ chánh thất của Lễ bộ thượng thư, Tiết Lục Ngạc, dục tú danh môn, dung mạo xuất chúng, nay đặc biệt sắc phong lục phẩm bảo lâm. Hai mươi bảy tháng mười một vào cung. Ban ở tại Cẩm Tú các Vinh Hòa cung. Khâm thủ”

Chờ Lễ bộ thượng thư Tiết Thông tiến tới kính cẩn tiếp nhận, lại hé ra một đạo thánh chỉ khác. Tuyên đọc:”Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, thứ nữ chánh thất của Lễ bộ thượng thư, Tiết Bích Đào, thực lệ giáo hảo, tiến thối có độ, nay đặc biệt sắc phong vị lục phẩm bảo lâm, hai mươi bảy tháng mười một vào cung, ban ở tại Cẩm Tú các Vinh Hòa cung. Khâm thủ.”

“Chúng ta trước chúc mừng Tiết đại nhân.” Nội thị công công híp hai mắt cười, khách khí nói.

Tiết Thông đem tiền li xì đưa ra, cũng cười khách khí.” Đa tạ công công. Công công hồi hã ngược xuôi chắc là mệt rồi? Không bằng vào đại sảnh ngồi uống chén trà, nghỉ ngơi chút đã.”

Nội thị kia là người tinh ý. Nghe lời này liền hiểu được, gấp hai vị thiên kim này dung mạo xuất chúng, lại được thánh thượng nhìn trúng. Chưa kể cấp độ của hai người, trừ bỏ cháu gái của thái hậu là Giang thị cùng bào muội của hoàng hậu là Lí thị, đều là không bằng hai nàng. Hiện giờ đối xử tốt với hai người, sau này cũng có ưu đãi.

Vội vàng xua tay trả lời:”Tiết đại nhân không cần khách khí, phía trước mới chỉ có thừa tướng Giang đại nhân và Trấn quốc tướng quân Lý đại nhân, ngài là nhà thứ ba, phía sau vẫn còn vài chỗ phải đi nữa.”

“Đã như vậy, cũng không dám chậm trễ công công, công công đi thông thả.”

“Tiết đại nhân xin dừng bước, không cần tiễn.” Nội thị gật đầu, dẫn một đoàn người tiêu sái đi.

“Lão gia, lục phẩm thế nào?” Nghe cấp độ này, cấp bậc không tính là cao. Nhưng xem bộ dáng lão gia nhà mình vui mừng, lại nghe trình tự tuyên chỉ xếp thứ ba, hình như cũng không thấp. Ông Mẫn liền vội vàng hỏi.

Tiết Thông giải thích nghi hoặc của phu nhân:”Thánh thượng không phải người trầm mê nữ sắc. Trong cung địa vị cao đều là những người cũ. Lần tuyển tú thứ nhất người cao nhất cũng chỉ là thất phẩm ngự nữ. Nữ nhi của chúng ta được sắc phong bảo lâm, đã là Thánh thượng ân đức ban tặng! bà cũng đừng suy nghĩ nhiều quá!”

“Thiếp thân cũng không phải là người không biết nặng nhẹ.” Ông Mẫn oán trách hằn một câu. Vội vàng chuẩn bị cho nữ nhi tiến cung.

Ban đầu không nghĩ ba ngày sau sẽ vào cung, an bài có chút không kịp.

Tỷ muội huynh đệ các phòng, thím, thúc, cữu cũng xúm lại chúc mừng. Nịnh Tiết Bích Đào đến đầu óc choáng váng.

Nguyên lai đây cũng là một đại gia tộc.

Quả nhiên người nhiều lực lượng lớn. Mỗi người một ngụm nước miếng cũng đủ cho nàng rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Vào Cung

Tầng tầng ngọc lan thềm son, lớp lớp song cửa đỏ thắm. Nhìn ra xa, chỉ thấy từng lớp tường cao, ngõ ngách quanh co.

Tiết Bích Đào đi theo nội thị men theo hành lang đẹp như tranh vào sâu bên trong, thật lâu không thấy đường cuối, càng vào trong càng im lặng kì bí.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới chậu hoa trong cung thời nhà Thanh, những hoàng hậu và phi tần này có phải hay không ngày ngày yên ắng nhằm chán, mới làm ra vật này để trên mặt đất thùng thùng rung động mấy cái, làm cho chính mình cảm nhận được mình vẫn còn sống?

Cũng may, nàng là người hiểu được cách tìm niềm vui giải sầu.

“Chủ tử, chỗ này là Phụng Hoa các.” Công công dẫn đường tới đây, vội xoay người giới thiệu nói. Lại dè dặt giọng, nhắc nhở:

“An tuyền thị ở Vũ Hương các kia, là tú nữ chỉ được sủng một lần. Ngài không cần để ý nhiều. Còn Trình quý tần nương nương ở chính điện kia, chính là một người được đặc sủng, ngàn vạn không thể đắc tội.”

“Đa tạ công công hảo ý nhắc nhở.” Nói xong, Tiết Bích Đào dùng ánh mắt kêu Mộ Vân lấy ra túi tiền đưa hân. Cũng không giữ hân lại uống trà, thần sắc cũng là thần nhiên.

Công công kia sau đó chặc lưỡi, chỉ cảm thấy vị chủ tử này rất biết cách đối nhân xử thế.

Chỉ là, nếu có thể có được sủng ái, thì loại nô tài dẫn đường thấp kém như hân đây, ai sẽ để vào mắt?

Vẫn là nhanh chóng tạo lập quan hệ, sớm ngày đi lên mới là đúng đắn!

Bước vào Phụng Hoa các, cung nữ vào thái giám trong sân đã muốn chỉnh tề đồng loạt quỳ xuống, thấy Tiết Bích Đào tiến vào, tất cả đều tiến hành lễ bái:” “Nô tài/ Nô tỳ vẫn an Tiết bảo lâm. Tiết bảo lâm cát tường.”

“Miễn lễ” Tiết Bích Đào nâng nâng tay, lại hỏi:”Ai là chủ sự nữ quan? Ai là đầu lĩnh nội thị?”

“Hồi chủ tử, nô tài là đầu lĩnh nội thị, tiểu lâm tử.” Dứt lời có người đứng ra cúi đầu, giọng điệu kính cẩn.

“Hồi chủ tử, nô tỳ là chủ sự nữ quan, Vân Hương.” Lại một cung nữ thuận thế đứng ra, cũng là bộ dạng ngoan ngoãn.

“Ừ, sau này chuyện trong Phụng hoa các ta đều giao cho hai người, nếu có chuyện gì, những người khác ta không hỏi, chỉ hỏi hai người.”

Hai người cả kinh, đồng thời quỳ xuống thưa vâng.

Tuy rằng trách nhiệm lớn, nhưng tốt xấu cũng không bị mất quyền. Nhất là Vân Hương, ban đầu còn tưởng tân chủ tử sẽ đem mình thay đổi, lo lắng không yên, không nghĩ tới còn có thể có phúc tiếp tục làm chủ sự.

Lòng người thuận đi rất nhiều, thái độ cũng càng thêm cung kính.

Tiết Bích Đào tạm thời cũng không để ý tới tâm tư bọn họ. Những nô tài này cứ chậm rãi thu phục. Chỉ nói vài câu đã có hiệu quả, tài ăn nói của nàng giờ đã vượt qua Tô Tần, Trương Nghi rồi.

*Trương Nghi (Hán tự: 張儀, ? – 309 TCN) là nhà du thuyết nổi tiếng thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

*Tô Tần (chữ Hán: 蘇秦; ? – 285 TCN[1]), tên tự là Quý Tử (季子), là một trong những đại diện tiêu biểu của phái Hợp tung thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Nhắc chân đi vào, khi đi lảo đảo như mây trôi uốn lượn, rất đẹp mắt.

“Sao cây trong sân lại khô như vậy?” Mọi người nhất thời đều đang suy đoán tâm tư chủ tử nên ngây người, đột nhiên nghe hỏi, mới phục hồi tinh thần lại. Tiểu lâm tử chỉ huy mọi người đi làm chuyện của mình.

Thu dọn đồ vật này xong, sau đó bưng trà tới, làm việc ngay ngắn, trật tự.

Vân Hương vội đuổi theo trả lời:” Là hoàng thượng cho trồng cây bích đào này, nhưng đáng tiếc phải đợi tới tháng năm mới ra hoa.”

Tiết Bích Đào cước bộ ngừng lại một chút, kín đáo cười một tiếng, không hề hỏi nhiều.

Trên án bày một bức tranh mỹ nhân bên cây lê. Trong cung đang mùa hoa mai, cành lá xanh um, làm căn phòng trở nên sáng sủa, đầy sức sống.

Tiết Bích Đào dùng ngón tay khẽ khều một mặt, vui buồn không rõ:” Đúng là lục ngọc mai.”

“Là ai trồng?”

Một cung nữ đang cầm muỗng đũa bằng đồng đỏ, đẩy cây gỗ từ đàn trong lò hương chạm khắc ngà voi, nghe vậy tay run lên, phấn thơm rơi xuống đất. Nàng đi tới, cúi đầu nói:” Hồi chủ tử, là nô tỳ”

“Tên gọi là gì?” Tiết Bích Đào xoay người ngồi ở vị trí chủ, tiếp nhận chén trà từ tay Phụng Từ, khẽ nhấp một ngụm”

“Nô tỳ gọi là Vân Lục”

Tiết Bích Đào nghe xong, không nhanh không chậm nói:” À? Là vì trong tên ngươi có chữ lục nên mới trông lục ngọc mai, hay là do tỳ tỳ của ta đây?”

Vân Lục nắm vạt áo của mình, tận lực bình thần trả lời:” hồi chủ tử, nô tỳ nghe nói chủ tử có một tỳ tỳ song sinh mang tên hoa này, liền cả gan lấy một cành tới. Nghĩ rằng chủ tử mới vào cung không khỏi đối với nơi này cảm thấy xa lạ, nếu nhìn hoa mà nhớ tới bảo tỳ cũng sẽ ấm áp một chút”

Vân Hương nghe xong có điểm choáng váng. Nha đầu kia, tự ý phỏng đoán chủ ý của chủ tử thì thôi đi, lại còn lớn mật nói ra, ai có thể tha thứ đây?

“Ừ, ta tuy rằng không thích người khác suy đoán ý ta, nhưng nói chuyện thẳng thắn cũng không tồi.” Tiết Bích Đào đem yêu thích nói thẳng ra, miễn cho các nàng cứ đoán đi đoán lại ý của mình.

Lại đột nhiên nói:” biết vươn lên cũng là một chuyện tốt, sau này ngươi đổi tên thành Vân Lũ đi”

Vân Lũ tránh được một kiếp, nhẹ nhàng thở ra. Nàng may mắn gặp được chủ tử làm việc dứt khoát, trong sân ngai ngay cả nói chuyện cũng lười, bởi vậy Vân Lũ mới đoán là chủ tử thích người thẳng thắn.

May mà thành công.

Vội vàng quỳ xuống khấu tạ:” Nô tỳ Vân Lũ đa tạ chủ tử ban thưởng tên”

Lúc này khi đi trên hành lang, gió thổi làm thân mình nàng rét run. Hiện giờ trong nội thất, chỉ cảm thấy ấm áp như mùa xuân, lại bụng chung trả một hồi, lòng bàn tay nàng ấm lại rất nhiều.

Tâm trạng cũng được nâng lên.

Cung nữ này nếu không phải cơ sở ngầm người ngoài sắp đặt, thì ngược lại sẽ rất được việc. Liền ra tiếng nhắc nhở nàng:” Ta thích linh lăng hương.”

Vân Lũ nghe xong vui mừng, không ngớt lời vâng dạ sẽ đi tìm linh lăng hương về xông.

Trong cung, nếu chủ tử nói cho người biết sở thích của người, thì chính là có ý coi trọng người.

Nàng nghe xong sao có thể không vui?

Kỳ thật chủ tử các cung đều ít nhiều cho rằng cung nữ các nàng đều là cơ sở ngầm người cung khác sắp xếp vào, nàng cũng vì thế mà buồn rầu. Nhưng qua chuyện hôm nay, nàng vẫn còn hy vọng cất đầu dậy.

Chỉ cần hảo hảo hầu hạ Tiết bảo lâm, sau này ngài nhất định sẽ tín nhiệm mình.

Cho đến khi đèn dầu thấp lên, Tiết Bích Đào mới gọi Tiểu lâm tử vào.

“Hôm nay hoàng thượng lật bài tử của ai?”

“Hồi chủ tử, hôm nay hoàng thượng lật bài tử của Tiết bảo lâm ở Vinh Hòa cung.” Tiểu lâm tử đáp có chút lo sợ.

Cùng là tỳ muội, ngược lại càng được sủng ái lại càng sinh ra hiềm khích. Chủ tử sẽ không tức giận chứ?

Khiến hấn kinh ngạc là, chủ tử sau khi nghe hấn bẩm báo xong khỏe miệng ngược lại mơ hồ có ý cười. Không biết có phải hay không do hấn nhìn lầm.

“Chủ tử...?”

“Không có gì, ngươi đi xuống đi.” Tiết Bích Đào phát tay bảo.

Thời điểm Sơ Hiểu giúp tiểu thư thay quần áo cũng có chút bất an. Nhìn trộm bộ dáng tâm tình rất tốt của tiểu thư mà lo lắng.

Tiểu thư không phải là giận tới mức đàn luôn chứ?

Những người trong cung không biết nhưng các nàng có thể không biết sao? Tiểu thư và đại tiểu thư ngoài mặt duy trì lấy lệ vậy thôi, cũng không phải đối đãi thật tình gì.

Tranh giành sủng ái của lão gia phu nhân thì thôi đi, ngay cả sủng ái của Thánh thượng cũng bị đại tiểu thư đoạt mất?

Tiểu thư như thế nào số lại khổ như vậy.

Sơ Hiểu không yên lòng nhíu mày, Tiết Bích Đào lại cười quý dị:” Đoạt sủng của hai nhà phía trước kia, cuộc sống của tỷ tỷ sợ là sẽ không dễ chịu lắm.”

Câu nói của nàng lại làm Sơ Hiểu càng không rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thỉnh An

“Thiếp thân Tiết Bích Đào thỉnh an hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.” Tiết Bích Đào gập người, vẩy sam nhẹ nhàng chuyển động, uyển chuyển hành lễ.

Sau khi được thị tẩm mới phải hành đại lễ, đây là dấu hiệu chân chính đi lên sân khấu tranh đoạt tình cảm.

Còn những người bình thường bình thường, chỉ cần gặp người làm lễ.

Lúc hoàng hậu kêu “Miễn” thì bên kia đã có người tấn công, che miệng cười:”Ồ? Tiết thị? Chẳng phải là muội muội của Tiết bảo lâm được thị tẩm hôm qua sao? Bản cung nghe nói hai người là tỷ muội song sinh. Nhìn bộ dạng quả là tuyệt sắc. Khó trách hoàng thượng yêu thích.”

“Được rồi. Lệ tần, người lại đang nói bậy gì vậy.” Hoàng hậu không nhẹ không nặng trách một tiếng, lại đối Tiết Bích Đào ôn hòa nói:”Người đứng dậy vào ngồi đi.”

“Tạ ơn hoàng hậu nương nương ân điển.” Ngữ điệu bình thường. Không thấy ý cảm kích khi được giải vây. Cũng không bị chuyện lúc này làm tức giận.

Lệ Tần mày liễu hơi trầm xuống, thầm nghĩ: Thật bình tĩnh.

Nếu tỷ tỷ nàng ta cũng như thế, sợ là khó đối phó.

Không ai nghĩ rằng, Tiết Bích Đào đang cố gắng áp chế rục rịch trong lòng, không dám xia tới. Nếu có thể, nàng thật muốn giống tính tình trong quá khứ nói một câu:”Đẹp, muội muội, người rất đẹp!”

Đáng tiếc không thể. Nàng nghĩ có chút tiếc hận.

“Hoàng hậu nương nương của chúng ta quả nhiên khoan dung, chúng ta tài đức cái gì cũng không có. Nếu như mỗi ngày có thể theo nương nương học một chút, cũng là vô cùng may mắn.”

Tiết Bích Đào vừa ngồi vào vị trí thấp nhất, chợt nghe thấy câu này, có chút kinh ngạc. Lệ Tần này năng lực thật lớn, ngay cả hoàng hậu nương nương mặt mũi cũng không cấp.

“Lệ tần cứ nói đùa. Người nếu như không tài, sao có thể được thánh quyền hậu đãi?”

Lời này ngầm nói là, người là đang nói hoàng đế háo sắc, chỉ coi trọng dung mạo chứ không coi trọng tài hoa phẩm đức của người.

Trình quý tần hôm qua Tiết Bích Đào thỉnh an gặp qua nghe vậy, cũng cười nói thêm một câu:”Lệ tần muội muội muốn học thêm đức nghệ, sao không đi theo đức phi tỷ tỷ. Hai người ở gần, quan hệ cũng rất tốt. Không phải cũng tiện sao?” Nghe như đang lấy lòng.

Nghiên cứu kỹ, sẽ nhận ra vài phe phái.

Xem ra Lệ tần là người của Đức phi. Mà Trình quý tần, đại khái là đứng về phe hoàng hậu.

Đức phi có mang hoàng trưởng tử. Mà tam hoàng tử của hoàng hậu lại chết trẻ. Chỉ còn lại một đại công chúa.

Phi tử địa vị cao đánh cò, cũng không tới lượt các nàng nói chuyện.

Tiết Bích Đào mắt nhìn mũi, đoan chính ngồi một chỗ, giả như vô tâm.

Lệ Tần nghiêng rằng, Trình quý tần! Các nàng là cùng lúc trúng tuyển vào cung. Gia thế tương đương, sủng ái cũng không phân biệt được thắng bại. Nhưng nàng so với mình vận khí tốt hơn, vượt lên trước sanh được tam công chúa.

Tuy là con gái, nhưng tốt xấu cũng có con nói dòng. Đế hậu cũng sẽ xem trọng liếc mắt một cái.

Nàng chậm chạp không có chỗ, mới bắt đầu đi đầu phục đức phi.

Nắm chặt khăn trong tay, Lệ tần môi đỏ mọng mở ra, vừa muốn phản bác, chợt nghe ngoài điện nội thị công công kêu to:” Vĩnh Hòa cung Tiết bảo lâm đến—“

Tiết Lục Ngạc chậm chậm đi vào, thướt tha lả lướt, có một cỗ khí chất lạnh nhạt, bạo dạn.

Hai gò má nàng nhiễm một màu đỏ ửng, có ý thẹn thùng sau khi được sủng.

Làm chúng phi tần ghi hận không thôi.

Vừa rồi gặp qua muội muội nàng, dung mạo tự nhiên chọc người ghen tị. Nhưng là so với khí chất băng lạnh lạnh nhạt này, quả thật kém hơn.

Trách không được có thể quyến rũ Thánh thượng lật bài tử của nàng.

Ham muốn chinh phục của nam nhân, chẳng phải chính là loại khẩu vị này sao?

Không nghĩ tới Tiết Bích Đào thế nhưng lại rút cổ cúi đầu, cực lực học diễn xuất của các vị phi tần cấp thấp. Ở thời điểm chưa để lại ấn tượng tốt cho hoàng đế, không nên tham gia tranh đấu không nên có.

Năm đó khi ông nội còn chưa mất, cùng người các đảng phái tranh đoạt. bọn họ vùi tiểu bối trong tộc cũng đánh tới loạn lên. Nàng sau đó bị sênh ca phồn hoa muôn màu muôn vẻ làm mờ mắt, sa đọa thối nát, ngay cả thuốc phiện đều dính qua.

Sau lại vào lúc đang cùng với ai đó ở KTV lêu lổng, nàng bị Tô Tiểu Nghiễn bắt gặp, tức giận lấy gạc tàn thuốc ném vào nàng, nàng né tránh, nhưng cuối cùng tỉnh ngộ.

Nàng cường bức chính mình đem thói quen này sửa lại. Ông nội từng vuốt đầu nàng giận dữ nói:” Ai, vừa qua khỏi dịch chiết” (哎,刚过易折)

Kỳ thật nàng chính là có chút bướng bỉnh, cùng bộ dáng lưu manh.

So khí chất, nàng không có, so về sự kiềm nén, các nàng ai cũng đừng nghĩ thắng được!

Gặp bộ dạng diễn xuất của Tiết Lục Ngạc, hoàng hậu thâm nghĩ tình báo quả nhiên chính xác. Chỉ có Tiết gia đại nữ nhi mới là người được gia tộc đào tạo cẩn thận, đáng để mình chú ý.

Bất quá, cũng chỉ là chú ý. So về thân phận hay gia thế, Tiết Lục Ngạc kia vẫn kém xa nàng.

Hoàng hậu giọng nói khoan dung không giảm:” Muội muội hôm qua hầu hạ hoàng thượng thật vất vả.”

Tiết Lục Ngạc như cũ hé ra bộ mặt lạnh, cho dù lời nói khách khí nhưng không hiểu sao vẫn làm người ta chán ghét:” Đây là bổn phận của thiếp thân.”

Hoàng hậu mặt cứng đờ. Được rồi, người là lãnh mỹ nhân, người kiêu ngạo, người đặc ý. nhưng ta cũng không có đem nhiệt mặt thiếp người lãnh mông tính toán (但我可没有把热脸贴你冷屁股的打算.)

Trong lòng so đo, nhưng ngoài mặt lại cười hiền lành, còn mang theo vui mừng nói:” Tuy nói như thế, nhưng muội muội hầu hạ hoàng thượng so với người khác tốt hơn nên mới phá lệ được hoàng thượng coi trọng. Sáng hôm nay hoàng thượng có nói với ta, phải làm chủ thăng vị cho muội muội, đợi muội muội hồi cung sợ là đã nhận được thánh chỉ.”

Hoàng hậu quyết đoán bắt đầu tạo thù hận.

Hầu hạ so với người khác cẩn thận hơn? Chẳng lẽ chúng ta hầu hạ không bằng người? Chúng phi tần ánh mắt phẫn hận, bắn thẳng vào Tiết Lục Ngạc.

Dù các nàng không ngốc, nhưng ghen tị là tuyệt đối không tránh được. Huống chi đây còn là sự thật chói lọi.

Coi đó, hoàng thượng còn muốn thăng cấp cho nàng ta.

Nếu không chỉ bằng vài câu của hoàng hậu, sao có thể có hiệu quả?

Vì thế mặc kệ thấp hay cao hơn, đều nghĩ một đằng nói một nẻo chúc mừng Tiết Lục Ngạc.

Hồi lâu không khí vẫn chưa lắng xuống, hiển phi liền nhân cơ hội nói:” đáng tiếc đức phi tỷ tỷ phải chiếu cố đại hoàng tử không thể đi, không được cùng với bọn muội thân thân thiết thiết, nếu không cũng có thể cấp cho Tiết muội muội lời chúc mừng rồi.”

Hoàng hậu rút cuộc nhú mày, đức phi! Mẹ của đại hoàng tử lấy cớ không đến cũng không phải chỉ một hai lần.

Liếc mắt nhìn Vân phi luôn coi như thiên hạ vô hình, tức giận của hoàng hậu có chút phai nhạt, coi như bớt cái lo. Mặc dù có nhị hoàng tử, nhưng Vân

phi tới nay vẫn đối với mình rất cung kính.

Không giống đức phi tùy tiện thành như vậy!

Lại nhìn hường muội muội ruột Nghi bảo lâm đang nhả nhặn ngời, tâm tình hoàng hậu lại dịu xuống. Thời điểm sinh hoàng tử vốn khó sanh, nàng liều mạng thân mình không tốt cũng ráng sinh.

Rốt cuộc cũng không thể nuôi sống, lại liên lụy thân thể mình không tốt.

Hiện giờ nàng tính toán nâng đỡ muội muội, sau khi sinh con trai chiếm lấy danh phận con trưởng cũng tốt. Dù sao cũng cùng huyết thống, không cần làm bên ngoại phật lòng.

Tĩnh táo lại, nàng cũng không đáp lại hiền phi, thần nhiên nói:” Ta mệt mỏi, đều trở về hết đi.”

Mới vừa rồi mọi người còn huyền não chúc mừng, thoáng chốc an tĩnh lại, khom người vâng dạ.

Có thể thấy được hoàng hậu là rất có chút uy nghiêm.

Tiết Bích Đào lúc ra tới cổng Trường Xuân cung thì nghe thấy Bùi Duẩn Nhân gọi. Nàng cũng không đáp ứng vào trong cung của nàng ta nói chuyện mà trở về thẳng Phương Hoa các.

Bàn tay trắng nõn duỗi ra, ngồi yên lặng đem tính tình cùng quan hệ của các phi tần hậu cung xem xét qua.

Bây giờ còn chưa nhìn ra nhiều việc, nhưng Mẫn bảo lâm dung mạo nhìn qua có vẻ kiêu ngạo, vậy mà không nghĩ rằng nàng ta sẽ không ý vào thái hậu mà làm loạn, điều này khiến Tiết Bích Đào có chút kinh ngạc.

Bình thường tính cách loại người này, nếu là Nghi bảo lâm địa vị tương đương nàng được sủng ái trước thì không sao, nhưng kết quả được lợi là tỷ tỷ mình, lòng dạ tất nhiên không thuận.

Chẳng lẽ là coi thường tỷ tỷ nàng? Tiết Bích Đào có chút suy nghĩ không thông.

Hậu cung quả nhiên không phải đơn thuần như vậy, vẫn nên tiếp tục quan sát thôi.

Trời chiều, phía tây mặt trời dần lặn xuống, khi nghe Tiểu lâm tử nói Tiếc Lục Ngạc được thăng lên thành Tiết tài tử. Suy nghĩ đầu tiên của nàng là, hoàng thượng làm rất tốt, như vậy về sau khi người ta kêu Tiết bảo lâm thì sẽ không có hai người cùng lúc quay đầu lại a!

Quá mức buồn cười rồi 囧

Nhưng chỉ sợ người khác cũng sẽ không nghĩ vậy. Trong cung sẽ lại có thêm vài cái khăn đẹp bị xé rách. Bởi vì ba ngày liên tục, Nguyên Trung để đều lật bài tử của Tiết Lục Ngạc.

Thế có cảm giác được đại bác đã được châm ngòi.

Ngày thứ tư rốt cuộc là lật bài tử của Nghi bảo lâm, ngày thứ năm là Mẫn bảo lâm.

Tuy vậy, nhưng tốt xấu toan khí trong hậu cung cuối cùng cũng bình ổn nhiều, cho dù đại đa số người đều dùng ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiết tài tử.

Tiết Bích Đào là hoài nghi hoàng thượng chính là không muốn thế lực của Trần Quốc tướng quân cùng Tả thừa tướng tăng lên, nhưng tạm thời trong triều không thể động tới họ, cho nên mới đem tỷ tỷ của nàng làm tiểu vật hy sinh, làm hai người kia thêm áy náy.

Bất quá cũng chỉ là suy nghĩ thôi, nàng cũng không dám nói ra miệng.

Ngay lúc trên dưới Phương Hoa các đều lo lắng cho chủ tử của mình không được thánh sủng, thì vào ngày thứ sáu, hoàng đế phái nội thị đến Phương hoa các, kêu Tiết Bích Đào chuẩn bị thị tẩm.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thị Tẩm (16+)

“Triệu Trung Tín, giờ nào rồi?” Nguyên Trung đế Hàn Từ Ki đem bút lông Hồ Châu bỏ sang một bên, tiện thể cầm khăn lau tay.

“Hồi hoàng thượng, đã là canh hai.”

Hàn Từ Ki bất quá là thuận miệng hỏi, nghe xong cũng chỉ “Ừ” một tiếng, nói: “Đi, tới Phụng Hoa các.”

“Vâng, hoàng thượng bái giá Trữ tử cung Phụng hoa các.”

Lúc này, Tiết Bích Đào thay vì khăn trương lo lắng, thì lại miên man suy nghĩ.

Quy củ của triều đại này coi như đã nhân tính hóa, ít nhất lúc thị tẩm không lấy áo ngủ bằng gấm bọc lại rồi hoặc là nâng hoặc là vác đến đường tâm điện của hoàng đế. Như vậy dọc đường sẽ rất xấu hổ.

Gió lạnh thổi vào trong, hiện tại khắp nơi đều lạnh tới phát run.

Nàng vừa nghĩ, tay vừa cầm một gáo nước, chậm rãi tưới lên thân thể trắng nõn, phát ra một tiếng thờ dài.

Thật thoải mái.

Mùa đông, nếu có thể ngâm nước ôn tuyền lại càng thêm thư thái.

Đáng tiếc trọng lượng không đủ, hoàng đế nếu có đi đến hành cung ôn tuyền, cũng sẽ không gọi nàng theo.

Ừ, nên nhất định phải cố gắng.

Nghĩ đến đây, nàng kêu một tiếng “Phụng tử”, người vừa bị nàng đuổi ra ngoài do lúc tắm không quen bị người khác nhìn chằm chằm.

Nhưng quần áo này, nàng không biết mặc. Vì thế liên giang hai cánh tay, để Phụng Tử tùy ý chà lau thân mình, mặc thêm xiêm y.

Vân Hương chỉ huy hai tiểu cung nữ đem bình phong che kín lại, chờ nàng ăn mặc thỏa đáng, mới để Phụng Tử đem khăn lau tóc.

Mộ Vân cùng Sơ Hiểu bụng đến mấy bộ trang sức chỉnh tề đưa nàng xem qua.

Nàng nhìn lướt qua, chỉ vào món trang sức bằng vàng: “Đem khuyên tai mang tới đây, mấy cái khác không cần.”

Đeo nhiều như vậy, giữa đêm lờ lờ sáng, cũng đẹp, nhưng lại có chút tổn sức và phiền toái.

Nàng đây tuyệt đối là đang vì hoàng đế suy nghĩ đó.

Những người khác không dám thăm dò ý chủ tử, cũng không dám góp lời. Về phần ba nha đầu mang đến kia cũng là hồ đồ. Trái phải đều so với chủ tử trước kia hoàn toàn khác hẳn, cũng không dám nhiều lời.

Tiết Bích Đào bảo Phụng Tử đem tóc búi thấp hai bên. Lại trang điểm đơn giản như đào phấn, khuyên tai rực rỡ màu vàng nhạt ở hai bên tai.

Bộ dạng xinh đẹp lại trong trắng thuần khiết, rất câu mắt người.

Tuy rằng đi theo đường lối tiểu băng sơn, nhưng ở tuổi mười lăm, vẫn là linh hoạt hơn một chút.

Tiết Bích Đào thực vừa lòng.

Nghĩ nghĩ, lại dặn dò Mộ Vân thêm mấy câu, rồi mới thắt nút áo choàng, ra cửa tiếp giá.

Thời điểm Hàn Từ Ki đến, chỉ thấy ở cửa có một ngọn đèn sáng, một nữ tử xiêm y trắng, váy hoa lục sắc bằng gấm rơi xuống, trên eo nhỏ đeo một cái ngọc bội.

Im lặng, không khỏi làm người ta có điểm lạnh lùng. Bởi vì trong lòng vừa mới xử lý chính vụ, thích tĩnh lặng không thích ồn ào. Cứ thể cảm thấy yên bình.

Hắn quan sát cẩn thận, cước bộ không khỏi chậm lại.

Tiết Bích Đào hành lễ đón tiếp, thanh âm như nước suối róc rách, gió mát thổi vào đá cuội: “Thiếp thân thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát tường.”

Bất ngờ là, Hàn Từ Ki trước tiên không phải là nâng nàng lên, mà là thực tự nhiên nắm tay nàng, vuốt ve một hồi, giọng điệu cũng không thấy quan tâm, tỏ vẻ bình thường nói: “Ừ, có chút lạnh.”

Hừ, vô nghĩa!

Cô nải nải ta đứng ở cửa đợi ngời, có thể nóng hằm hập được sao!

Vì thế người nào đó tu luyện chưa tới nơi, khỏe môi mím thành một đường, đem cả son hồng trên môi đưa cả vào miệng. Sắc mặt do thể chất không tốt đã trắng quá mức lại khiến người ta thêm lạnh lẽo.

Ánh mắt không tự giác lại giương ra, có ẩn chút buồn bình, rồi lại thực chuyên chú.

Nàng cái gì cũng chưa nghĩ muốn, cái gì cũng chưa tính kế, chính là nhìn người muốn người...

Hoặc là nghĩ như thế nào trở về khi dễ?

Hàn Từ Ki cảm thấy có chút buồn cười.

Ý niệm trong đầu xẹt qua, có chút hứng trí nói ra lời bình:” Ăn diện cũng được, nhưng so với tỷ tỷ người, quả thật kém rất xa”

Giây tiếp theo tay hắn đã bị bỏ ra, tiểu nữ nhân kia đã hướng vào bên trong đi, nhìn bước chân mềm mại không giống như đang tức giận.

Kỳ thật tay bị nắm đã bắt đầu ấm lên. Tiết Bích Đào nghĩ so với máy điều hòa dùng còn tốt hơn. Nếu hắn không nói lung tung, còn có thể nắm thêm một chút. Hơn nữa phát giận như vậy, hình như không tốt lắm?

Bất quá... Nàng là băng son, nàng sợ ai?

Đây mới là thái độ bình thường a. Nam nhân không thể quá cưng chiều!

“Được rồi, rõ ràng nhìn qua mảnh mai yếu kiêu, tính tình sao lại lớn như vậy?” Hoàng đế bệ hạ xấu xa đùa thỏa mãn rồi, mới đuổi kịp cước bộ nàng nắm lại.

“Trẫm giúp người sưởi ấm.”

Tiết Bích Đào do dự một chút. Thế này nếu còn giãy ra thì có chút không biết điều.

Vì thế nàng bèn rút tay ra, thời điểm hoàng đế nhú mày tức giận lại bắt ngờ đưa tay kia vào” Tay này lạnh”

Nắm thật chặt tay, Hàn Từ Ki bật cười, giống như hồi còn nhỏ, cứ ăn hoài một món, nhũ mẩu thấy, liền bụng tới vài món khác đến trước mặt hắn, nói:” Mấy món này ăn rất ngon.”

Lòng tràn đầy mong đợi chờ đợi.

Hắn nhìn nàng mắt to như một điểm sáng, cái mũi tinh xảo khéo léo, môi anh đào đỏ thắm, cùng với cái gáy trắng nõn như sữa.

Đột nhiên cảm thấy có điểm đói bụng.

Tiết Bích Đào lúc này lại quanh quẩn đi lại, nghĩ vừa rồi hoàng đế dùng từ :” mảnh mai yếu kiêu” để hình dung, có chút nản lòng. Ài, băng son mỹ nhân quả nhiên không phải chỉ một ngày có thể học thành.

Lần trước đứng xa, nhìn bộ dáng tỷ tỷ nên mới giống.

Bất quá, cũng có thể hoàng đế chính là vì nàng sinh bệnh nên mới nói nàng mảnh mai?

Bằng không, hắn là nàng phải được đánh giá là “Kiêu kiêu hân hân” đi? Đây mới là bản tính của nàng.

Tự an ủi một hồi, nàng lần nữa ngẩng đầu, đã bị ánh mắt thâm thúy của hoàng đế dọa.

Khụ.

Nói thế nào nhỉ, năm đó thời điểm nàng lê lững, nàng là cố gắng chơi đùa rất thành thạo. Mặc dù có một số việc cũng chưa làm. Nhưng ít ra ánh mắt này đại biểu cho cái gì, nàng vẫn biết.

Đang nghĩ xem nên nói cái gì thì Phụng Từ đã đem trà nóng đến, nàng nhà khí nói:” Hoàng thượng mời dùng trà cho ấm thân.”

Hàn Từ Ki phát tay kêu lui, nhìn những cung nhân viên can cũng thối lui đem cánh cửa khép lại, mới tiến đến nói bên tai Tiết Bích Đào:” Trẫm coi, tốt hơn là trẫm giúp người làm ấm cơ thể, nhỉ?”

Nói xong, còn sờ sờ hai má lạnh như băng của nàng.

Tiết Bích Đào trong thoáng chốc cảm thấy như có một vụn cây cỏ nê nã chạy rít gào: Cái gì mà “Thánh thượng không phải là người trầm mê nữ sắc”?

Không, trầm, mê, nữ, sắc?

Cha ánh mắt chắc là mù rồi.

Không trầm mê nữ sắc thế nào lại giới tán tỉnh như vậy?

Bất quá chuyện này cũng không liên quan tới nàng, nhiệm vụ của nàng không phải là thay đổi hoàng đế. Hoàng đế có hứng thú, nàng cũng có thể thả lỏng.

Huống chi loại tình thế nhỏ này, nàng cũng không phải chưa từng nghe qua.

Vì thế nàng thực bình tĩnh đối diện hoàng đế:” Hoàng thượng thân mình nếu đã ấm, thiếp thân hầu hạ ngài đi ngủ.”

Hoàng đế sừng sốt, cảm thấy có điểm thú vị.

Tiểu nữ nhân này rõ ràng lúc bị đùa giỡn sẽ giận chân, so với những nữ nhân mềm mại phục tùng khác đều thú vị hơn, hiện tại hẳn nói ra những lời khiến người ta đỏ mặt, nàng ngược lại phản ứng gì cũng không có?

Chẳng lẽ nghe không hiểu?

Tiết Bích Đào không biết ý tưởng trong lòng hoàng đế lúc này, thực ra mặt nạ tiểu băng sơn mỹ nhân của nàng đã sớm bị hoàng đế nhìn thấu vạn lần.

Không trải qua dạy dỗ của gia tộc, lại không trải qua gia đấu trạch đấu, cho dù đủ thông minh, có thủ đoạn, biết làm thế nào là tốt nhất, nhưng dù sao cũng không phải diễn viên.

Một khi xuất hiện, cái gì cũng biểu lộ ra hết. Hoàn toàn chưa đủ để hoàng đế nhìn.

“Trẫm chuẩn.” Hoàng đế cười, tay ôm ngang Tiết Bích Đào đi vào nội thất, khác với lúc bước đi vội vàng, lúc đặt nàng trên giường lại rất ôn nhu.

Nàng nửa ngồi xuống, lại học theo quy củ mẹ đã dạy, giúp hoàng đế cởi quần áo.

Hoàng đế đem thân thủ tháo đám hoa lụa trên đầu nàng xuống, Ánh trăng chiếu lên bóng dáng nàng, đem cái cảm tình xảo của nàng phá lệ nhu hòa.

Hoàng đế có điểm thất thần nghĩ đến Tiết Lục Ngạc, băng sơn mỹ nhân chân chính, trong lòng nhất thời càng thêm nóng bức.

Khuôn mặt giống nhau, nhưng tính tình lại khác biệt.

Không biết lúc ném thư sẽ có hương vị gì?

Hắn đột nhiên rất có hứng thú tìm tòi.

Quần áo cởi hết, hắn đem nàng đặt ngửa trên giường, chui đầu vào cổ nàng khẽ ngửi:” Thật thơm”

Tiết Bích Đào không nghĩ khối thân thể này cùng với thân thể nàng ở hiện đại giống nhau, cổ thực mềm cảm, chạm một chút liền co rúm lại.

Nàng không yên đáp:” Là do đeo túi hương, mùi Linh lăng hương vốn dĩ rất nồng.”

Hắn Từ Ki cảm giác được chiến ý của nàng, ha hả cười không ngừng:” Sao lại dùng mùi hương này? Ta thấy tỷ tỷ ngươi lại thích mùi thơm thoang thoang.”

“Thiếp thân là cảm thấy khi ngửi mùi này cảm giác như được ở giữa cảnh sắc tươi đẹp, tràn ngập hương hoa đồng ruộng. Thiếp thân từ nhỏ thân cốt không tốt, bây giờ lại là con gái đã xuất giá. Cho nên dựa vào mùi hương này mà mơ tưởng một chút thôi.” Tiết Bích Đào trong lòng không được tự nhiên.

Nếu là ở hiện đại, nam nhân kia khẳng định đã bị nàng đá ra khỏi giường! Cạn bã, quả thật là cạn bã!

Nhưng ở trong này lại không thể không chịu đựng, còn có nhiệm vụ phải làm nữa.

Áp chế sự không thoải mái, trong giọng nói xuất hiện chút ủy khuất nước nỏ.

Hoàng đế nghe xong tưởng nàng trong cung lâu quá ủy khuất, liền hôn lên đôi mắt run run của nàng, dỗ dành:” Về sau trẫm mang ngươi ra ngoài.”

Ngươi lừa trẻ con à. Tiết Bích Đào trong lòng trợn trắng mắt.

Trên mặt lại là bộ dáng cảm động, có dư âm nước nỏ, làm lòng người rung động:” Hoàng thượng...”

Hoàng đế nghe xong có chút không nhịn được, bàn tay to theo ý chuyển sang đặt lên hai luống đẫy đà kia, cảm giác thật mềm mại, nhẵn nhụi. Vừa mềm vừa non nớt.

Hắn xoa nắn, thẳng đến lúc Tiết Bích Đào không cảm lòng nỏ, liền cắn một ngúm lên vành tai trắng nõn tinh xảo của nàng, thanh âm trầm thấp:” Trên

người có ảm lên chút nào không?”

Nàng chỉ biết đem bàn tay cỏ sen bò lên cổ hắn, miễn cưỡng mở mắt, trước mặt là một mảnh sương mù mờ mờ, gập gập đầu, lại lắc lắc đầu.

Hoàng đế cười nhẹ, làm như vừa lòng. Dời xuống đôi tiểu nữ là lướt, găm, cắn, mút hạt đào hồng nhạt kia, thỉnh thoảng kêu lên một tiếng.” Tiết Bích Đào, Tiết Bích Đào”

Tiết Bích Đào trong vắt rợn nước, cắn môi “Ân” một tiếng, đôi bàn tay nhanh chóng đặt trên vai hắn nhéo vài chỗ.

Tê đại trên lưng làm hắn đột nhiên thanh tỉnh.

Lại nhìn nàng toàn thân xấu hổ đỏ bừng, như nhiễm một tầng son mỏng quyến rũ, hoàn toàn không có bộ dạng ốm yếu tái nhợt, có vẻ xinh đẹp ngon miệng.

Hắn không khỏi nuốt nước miếng, khàn khàn ra tiếng.” Quả nhiên là đóa hoa sáng chói.”

Tiết Bích Đào nghe xong lời bình như vậy, đem mũi chân co lại, vừa thẹn vừa giận hướng đôi mắt tràn ngập xuân thủy nhìn hắn.

Lại không biết làm như vậy sẽ khiến người ta càng muốn hung hăng khi dễ.

Đem hai chân trắng cân đối của nàng gác trên vai, hắn nhớ kỹ đây là lần đầu của nàng, xem như nhìn đủ lâu, hiện giờ thẳng tắp đem lửa nóng đưa vào, phút chốc không muốn ngừng lại.

Nàng đau đến mồ hôi chảy ròng ròng, ngón tay giữa lại quơ lung tung, nhất định phải lưu trên người hắn vài dấu vết mới bằng lòng bỏ qua.

Đôi chân bóng loáng trên không trung không có điểm tựa lại đập loạn, chờ đến khi hoàn toàn không có cách nào giảm đi chỗ đau mới dừng lại, tựa như con mèo nhỏ nức nở meo meo, giống như kêu đau, lại giống như thút thút khóc.

Hắn nghe xong cũng không dừng lại, ngược lại càng tăng lên, va chạm thảo phạt càng thêm dững dưng.

Tiết Bích Đào dĩ nhiên muốn ngất, trước khi ngất, trong lúc tinh thần mệt mỏi lâu lâu bàu một câu:”Vô... vô lại! cô nãi nãi ta vẫn còn là một quả đào nhỏ ngây thơ mà.”

Hắn Từ Ki ngạc nhiên, hắn cũng không nhỏ nhen như vậy, tuy rằng khi nghe thấy xưng hô có chút không vui, nhưng cũng là khuê phòng tình thú, không ngại.

Chú ý của hắn hoàn toàn đặt vào câu.” Quả đào nhỏ ngây thơ.”

Nếu không thấy nàng đang bị ép tới thăm, hắn nhất định phải cười to.

Từ xưa đến nay, hắn chưa thấy ai đem mình so với quả đào. Nữ nhân không phải nên so với hoa sao?

Ừ, quả đào.

Hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm tiểu nữ bị che kín bởi những vết hồng nửa ngày, rốt cuộc xác định.

Quả thật là Quả đào nhỏ ngây thơ.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ngoại Quả

Nỗ lực trọn mắt, nàng phát hiện trước mặt mình kì diệu xuất hiện một bảng quản lý trò chơi.

Nàng mặt không chút thay đổi nhấn vào nút phong thư đang lóe ở dưới.

“Đào đào thân khai! Bảng quản lý này lúc vừa vào không gian đã tùy thân mang theo, chỉ là phải đến lúc lần đầu tiên sử dụng kỹ năng tranh thủ tình cảm, khiến cho long nhan vui vẻ mới đạt được điểm kỹ năng, phân bổ điểm xong mới sử dụng được. Tính năng cụ thể xin mời tự động tìm hiểu.

P/s: Nếu cảm thấy bảng quản lý gây trở ngại tầm nhìn, có thể thu nhỏ lại. (Còn thân mật dùng mũi tên đỏ chỉ vào phím thu nhỏ)”

— Tiểu Tiểu

Ấn X để đóng cửa sổ lại.

Tiết Bích Đào một chút cũng không thấy ngạc nhiên, đến kịch tình phó bản mà, nếu không có bàn tay vàng, chắc khó có thể lạc quan.

Nàng nhất định trở về khiêu nại!

Đừng nghĩ có thể trốn thoát.

Bắt quả ban đầu trong trò chơi, nàng thích đơn độc đánh quái phát tiết tinh lực, chưa từng chơi qua kịch tình phó bản. Hệ thống bổ sung là dạng gì cũng không biết.

Vì vậy nàng tò mò mở điểm thuộc tính, lập tức nhảy ra một cái khung

“Bạn hiện tại có 5 điểm kỹ năng tranh thủ tình cảm. Mời lựa chọn vài loại hình để tăng điểm dưới đây”

Phía dưới cùng là ba khoản chọn lựa: Thuộc tính cá tính, thuộc tính thân thể, thuộc tính tình thông.

Nàng nhấn vào thuộc tính cá tính, lập tức nhảy ra mười lựa chọn khác, phía sau còn có một ô trống nhỏ.

[Vui tươi]

[Xinh đẹp]

[Ôn nhu]

[Hoạt bát]

[Lãnh diễm]

[Cao quý]

[Khí phách]

[Không dễ bị hăm hại] (Tức, bị hăm hại hoàng đế cũng không tin)

[Dễ dàng hăm hại người] (Tức, cho dù hăm hại hoàng đế cũng tin)

[Cảnh giác] (Tức, cảnh giác với những nguy hiểm ngay từ ban đầu)

Nhắc nhở: 7 hạng mục đầu mười điểm thuộc tính là miễn cấp, ba hạng mục sau mỗi mục 30 điểm mới miễn cấp. Điểm kỹ năng tổng cộng có 100, xin cẩn thận khi lựa chọn.

Tiết Bích Đào trên đầu xuất hiện hắc tuyến, ba hạng mục sau đều rất bá đạo, đáng tiếc cần tới ba mươi điểm.

Tổng thể khác phức tạp, nhưng thời điểm hoàng đế chưa có ấn tượng với nàng rất quan trọng.

Vì thế nàng điền “1 điểm” ở ba dòng cuối.

Tiền đà lòi thuộc tính thân thể ra, như cũ xuất hiện một đồng văn tự.

[Thanh âm ngọt]

[Thanh âm thánh thót]

[Thanh âm mềm mại]

[Thanh âm khí phách]

[Thân kiều thể nhuyễn]

[Thể chất khỏe mạnh]

[Da thịt trắng nõn]

[Tóc tai đen nhánh]

[Chân dài eo nhỏ]

[Thở trọng nhẹ nhàng]

[Dễ dàng sinh dưỡng]

[Hương thơm tự nhiên] (hương thơm tự do)

Trời đất, thanh âm khí phách là thế nào, lúc này ở thuộc tính cá tính có “khí phách” là nàng đã muốn nôn rồi.

Việc cấp bách nhất là phải dưỡng thân thể cho tốt, hoàn hảo ngày hôm qua cầu hoàng đế mới đến một lần, bằng không nàng tuyệt đối đã muốn đi gặp Phật.

Vì thế cộng một điểm ở “Thế chất khỏe mạnh”.

Tiếp theo mang thuộc tính tinh thông xem qua, cái này cũng bình thường, không ngoài cảm, kì, thi, học, vũ, võ, đạn, xướng, xạ, ngự, thuật.

Nàng nghĩ muốn tăng ở “Xạ” và “Ngự”

Cảm xúc lúc chơi cung thủ vẫn còn, hiện tại chắc cũng dễ dàng.

Bất quá hiện tại chưa cần lo lắng cái này, cùng ôn luyện hành cung giống nhau, trước tiên chiếm được một vị trí trong tim hoàng thượng đã.

Lưu lại một điểm cũng tốt.

Ấn nút “Hoàn thành”, hệ thống lại nhảy ra một khung nhỏ.” Ngài còn một điểm thuộc tính, xác nhận rời khỏi?”

“Đồng ý”

Hôm nay kinh hi cùng kinh hách cũng không ít, nàng nhìn lượng ánh sáng bao quanh, cảm thấy được vẫn là buổi tối tái trở mình có điều, so sánh tốt, miễn cho bên trong rỗng tuếch càng chịu kích thích. (?)

Nàng mới không tin hệ thống có thể trời giáng thần vật tặng nàng bàn tay vàng.

Có điểm thuộc tính, nàng quyền rũ hoàng đế cũng dễ hơn một chút. Hoàng đế vui vẻ nhiều lần, thuộc tính kỹ năng lại tăng thêm, hiển nhiên là rất tốt.

Đem bảng quản lý thu nhỏ lại, Tiết Bích Đào đánh giá giờ cũng xấp xỉ, chút nữa còn hầu hạ hoàng thượng lên triều, cũng lười trở lại giường ngủ tiếp.

Chỉ ngồi dậy nửa mình, nàng rảnh rồi đánh giá dung nhan hoàng đế.

Hôm qua trời tối, đèn cổ đại cũng không đủ sáng, nàng lại thường cúi đầu, động một tí lại thất thần. Không có nhìn kĩ.

Tóc đen mây kiếm, mũi cao thẳng, cằm góc cạnh rõ ràng. Người ngủ say mà hé môi bạc, có thể tưởng tượng được là lạnh lùng vô tình thế nào.

Về phần mắt, nàng nhớ mang máng là một đôi mắt phượng hẹp dài.

Do ham muốn mà đôi lúc nheo lại, có loại cảm giác như bị tính kè.

Người này, làm hoàng đế thì coi như tùy tính, làm nam nhân cũng là rất nguy hiểm.

Nhìn đến mê mẩn, vai bị bàn tay to nắm lấy cũng không biết, thẳng đến khi nghe thấy câu: “Nhìn đã chưa?”, nàng mới giật mình kinh ngạc.

“Vâng” Nàng gật đầu, không có dư thừa tâm trạng khen ngợi gì cả, cũng không làm nũng phản bác.

Hắn cười, đem nàng ôm vào lòng ngực.

Nàng tựa như mèo con cọ cọ hắn, tiện đà ngoan ngoãn rúc vào.

“Trẫm vừa nảy nghĩ, cho người thăng lên vị tị nhân đi.” Mới ngủ dậy thanh âm có chút khàn khàn, hắn liền khụ một tiếng.

Hắn nhớ rõ thời điểm lần đầu thị tẩm, tỷ tỷ nàng cũng xin ân điển này. Chỉ là nói năng uyển chuyển hơn. Hắn cũng đã định đem nàng ra làm bia ngắm. Để vương vốn là vậy, không có gì áy náy. Nhưng dù gì hắn cũng có ý tứ muốn bồi thường, cho nên đáp ứng.

Hiện giờ thấy Bích Đào hầu hạ tốt, hắn liền chủ động nói ra.

“Vẫn là thôi đi.” Nàng vô ý thức túm túm tóc, mềm mại chọc vào má đào. “Hoàng thượng ghi tạc trong lòng, đợi tới thời điểm thiếp thân được tấn thành mỹ nhân rồi vừa vận hạ chỉ một lần được không ạ?”

Nói trực tiếp, không kiêng kị, giống như chắc chắn nàng sẽ lại được tấn phong.

“Sao?” Hàn Tử Kỳ nhướn mày, thời điểm hân đối với nữ nhân còn hứng thú, luôn thực khoan dung. Ít nhất sẽ không lập tức tức giận mà sẽ nghe giải thích một chút.

“Nếu không thiếp cùng tỷ tỷ lại giống nhau, đều bị gọi là Tiết tài nhân. Mỗi khi có người kêu, thiếp thân cũng không biết là gọi ai. Nhất định sẽ tạo nên trò cười.” Tiết Bích Đào nhỏ giọng tí mỉ nói, nghĩ nghĩ, càng làm những sợi tóc xoắn tung trên lồng ngực kiên cố kia. Giọng nói mềm mại lại cất lên: “Hoàng thượng, có được không?”

Hoàng đế đem nàng ôm thật chặt, lại đem cằm đặt lên đỉnh đầu nàng, cười nhẹ: “Đưa ngốc ồn ào này.”

“Trẫm đáp ứng ngươi.”

Tiết Bích Đào vui vẻ nhe răng cười.

“Bất quá ngươi cũng đáp ứng với trẫm một điều kiện.” Hắn chậm rãi nói.

Được rồi, nàng biết mà, hoàng đế trước nay đều là gian thương!

Nửa điểm thua thiệt cũng không chịu.

“Đừng học tỷ tỷ ngươi, trầm nhìn ngươi kiểm chế tính tình, không để ý người khác, mệt muốn chết.” Hoàng đế tưởng tượng thôi đã cười, nữ nhân trong hậu cung hân mặt dù không nhiều lắm, nhưng các loại tính cách cũng gần như đủ hết, ngẫu nhiên cũng có vài phi tần vì tranh thủ tình cảm mà sửa lại tính tình của mình.

Nhưng người trong lòng ngực hân đây tuyệt đối là sửa không giống.

Liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Nàng lại cứ khăng khăng không nhận ra, vẫn vui vẻ giả làm tiểu băng sơn mời hân súng ái. Làm hân có điểm thú vị khi xem diễn, nhưng lại không đành lòng để nàng tự gây sức ép cho mình.

Quên đi, vẫn là tính tình thật sự của nàng hợp ý hân.

Mềm mại, đáng yêu, trêu một cái lại phản ứng mãnh liệt. Làm hân có cảm giác rất thành tựu.

Không giống với những nữ nhân ôn nhu kính cẩn nghe theo, cho dù có làm bộ giận dữ, cũng thời khắc dò xét, sợ hân vung tay áo bỏ đi, rất giả tạo.

Tiết Bích Đào nghe xong, có chút tức giận.

Tốt thôi, nàng cực cực khổ khổ thiết kế, nghiền ngẫm nhân vật, cũng không dễ dàng gì. Liền như vậy bị phủ định, làm cho người ta xấu hổ lại oan ức. Giống như những việc làm trước đây đều là hát hí khúc để người ta vui vẻ vậy.

Bất quá nghe trong lời nói hân hình như là ý cười, không có ý bức bối, nàng cũng có điểm an ủi.

Ít nhất sẽ không vì vậy mà bị ghét bỏ, nàng còn cơ hội phản đấu!

Nàng quyết định thật nhanh đem bảng thuộc tính ra cộng một điểm vào mục “Thanh âm mềm mại”, cùng hoàng đế làm nũng: “Hoàng thượng, hoàng thượng khi dễ người.”

Hoàng đế nghe xong, liền cảm thấy tối hôm qua nàng uyển chuyển mềm mại đều không bằng bây giờ, mềm như sợi bông, bay bổng đảo qua tai hân, muốn bắt cũng không bắt được.

Nhất thời trầm nghĩ, khi nào đó lại dày vò nàng một hồi, chắc chắn sẽ được nghe thấy thanh âm rên rỉ thờ dài này.

Bàn tay vỗ vỗ mông nhỏ xinh đẹp của nàng, trêu đùa: “Trẫm hiện tại cũng không có công phu khi dễ ngươi, ngươi nếu muốn trẫm khi dễ, cũng phải để tới tối rồi mới nói, được chưa?”

Tiết Bích Đào lại lúng túng. Cầu hoàng đế này trong đầu cũng chỉ toàn mấy chuyện này!

“Tốt lắm, đứng dậy giúp trẫm thay quần áo.” Nói xong, gọi cung nữ bên ngoài đem đồ dùng rửa mặt vào.

Nàng xem trên lưng hoàng đế có mười đạo vết cào hoặc thâm hoặc nhọt thì có điểm đỏ mặt.

Khụ, nàng rõ ràng đã cắt móng tay ngắn rồi mà.

Đù có thể thấy lúc ấy nàng hạ không ít khí lực.

Hoàng đế thấy động tác thất nút áo của nàng cũng không xong, đỏ ửng trên mặt lại không giảm, tâm tình lại sung sướng: “Ngươi thân thể không tốt, nếu

khó chịu hôm nay cũng đừng đi thỉnh an.”

“Tạ hoàng thượng ân điển.” Nàng đi qua hành lễ tạ ơn, ngoài miệng đáp lời, nhưng lại tính toán như cũ muốn đi.

Cũng không cần phản bác, phỏng chừng hoàng đế cũng là thuận tiện nhắc tới, không quan tâm nàng cuối cùng có đi hay không.

Hàn Từ Ki sau khi ra khỏi cửa đem việc này dặn dò Triệu Trung Tín, người đây nhẹ nhàng khoan khoái đi vào triều.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sủng Ái

Tiết Bích Đào lấy ngón tay ra đếm đếm, nàng gần đây đã gây nên rất nhiều cừu hận rồi.

Thị tẩm liên tục bốn ngày, so với tỷ tỷ nàng còn nhiều hơn. Cả bốn ngày hoàng thượng đều ở lại chỗ nàng. Trong cung đều truyền đi tin đồn Tiết gia ti muội là hồ ly dụ dỗ hoàng đế.

Đang nghĩ ngợi, nội thị công công bên ngoài giương giọng:”Hoàng thượng giá lâm——“

Được rồi, hiện tại biến thành năm ngày.

Không phải nói nàng không trông đợi hoàng đế bệ hạ tới, vì để miễn cấp kỹ năng nàng phải tươi cười chào đón hân. Nhưng ngược lại với việc hoàng đế liên tục giá lâm là, điểm kỹ năng hồi đầu trực tiếp cho tới năm điểm, thế nhưng bốn ngày vừa rồi, chỉ có thêm bốn điểm!

Bốn điểm đó!

Còn không đủ nhét kê răng.

Bảng giải thích nói rõ là dựa vào sự vui vẻ của hoàng đế mà tích lũy được, có thể thấy đạo này hầu hạ hoàng đế không tốt!

Nàng lại bỏ thêm hai điểm ở “Thể chất khỏe mạnh”, nên hai ngày nay rõ ràng thoải mái hơn, sẽ không động một tí liền đau đầu ho khan, cũng sẽ không một chút liên đồ mồ hôi lạnh ròng ròng. Cũng có hương thụ.

Về phần hai điểm còn lại, nàng thêm vào “Thanh âm mềm mại” và “Cảnh giác”

Không có biện pháp, hoàng đế dường như đặc biệt thích vào thời điểm làm việc đó nghe được thanh âm của nàng. Còn “cảnh giác” là do nàng gần đây là cây to đón gió lớn (Ý nói người đứng mũi chịu sào), vẫn là cảm thấy nên dự phòng.

Long bào chỉ vàng thêu vuốt kim long mạnh mẽ đập vào mi mắt, Tiết Bích Đào ôm ngực ngẩng đầu.

Ánh mắt nàng ngập nước nhìn ác nhân trước mặt, cáo trạng:”Hoàng thượng, ngài đi đường vô thanh vô tức, làm sợ thiếp thân.”

Mấy ngày ở chung rõ ràng đem lá gan này dưỡng to lên không ít!

Nàng dần dần hiểu được, hoàng đế này chỉ cần không chạm vào điểm mấu chốt của hân, hân vẫn sẽ vui đùa với người, hoặc là người lấy chính mình làm hân vui.

Hoàng đế quả nhiên bật cười, nghiêm túc trả lời:”Rõ ràng người suy nghĩ đến quên đời, thậm chí còn chưa trách người không đứng dậy tiếp giá, người còn ngược lại oán trách trẫm.”

Tiết Bích Đào đứng dậy tiếp nhận trà Phở Nhi Phụng Từ bụng tới, đưa tới trước mặt hoàng đế, làm chó con lấy lòng:”Hoàng thượng uống trà, uống trà nào!”

Khuỷu tay cong lại, ngồi tựa vào chiếc giường làm bằng gỗ từ đàn, đệm lông ngỗng mềm mại, hoàng đế lão thần buông giọng:”Không thành ý!”

Tiết Bích Đào há hốc mồm

Nghĩ nghĩ một hồi, nàng mở nắp đậy, vớt lớp bột trong chung trà, khẽ uống một ngụm, nước trà dính trên môi trơn bóng, hai mắt lại còn thật sự nghiêm túc:”Hoàng thượng, thiếp thân đã thử qua, độ ẩm rất vừa phải.”

Nói xong, bưng trà lại gần hoàng đế.

Hoàng đế đầu tiên là sừng sốt, sau đó nghiêng người gần tay nàng ném một ngụm, cười gật đầu:” Hương vị đậm đà, không tồi.”

Miệng nói “Không tồi”, nhưng lại đem chung trà kia đặt trên bàn nhỏ bên cạnh, ôm vòng eo của nàng kéo lại bên người, hương trà thoang thoang từ miệng hất thổi qua tai Tiết Bích Đào, cùng nàng hơi thở dây dưa.

“Trẫm còn chưa hỏi ngươi, trẫm cho người trông cho người một cây bích đào ở viện, có thích không?”

Tuy rằng từ giờ các cung nữ đều cúi đầu bày ra bộ dáng không nghe không thấy, Tiết Bích Đào vẫn cảm thấy có chút mất tự nhiên, xoay xoay người xong mới cười nói:” Đương nhiên là rất thích.”

Hàn Từ Ki cúi đầu nhìn khoe miệng nàng giương lên, cảm thấy cái cười kia có chút quái đản, liền nâng cằm nàng lên đối diện với mình, hỏi:” Cười cái gì?”

Nhìn thế nào cũng không giống nàng vì hấn để tâm đến mà cười vui sướng.

Tiết Bích Đào nắm lấy tay áo hấn, ổn định thân mình, bắt đầu đọc thơ:“ Bích Đào hoa thụ hạ, đại cước mặc bà lăng, vị thuyết đồng tiền khởi, tiên phô lô tịch sàng. Tam bôi hồn bạch tửu, kì cú thoại trung tràng. Hà thi quy cổ lí, hòa tha tiểu nhất trường.”

(Tạm dịch: Dưới tán cây bích đào, chân không bó phồng túng dạo chơi, chưa nói tới đồng tiền, trước trải chiếu lau giường. Ba chén bạch tửu mơ hồ, nói mấy câu tâm sự, khi nào về quê cũ, cùng nàng cười nói một hồi.)

Cuối cùng lại lộ ra nụ cười:” Thiếp thân mỗi lần nhìn cây kia lại nhớ tới bài thơ này, cho rằng ngâm vịnh rất thú vị. Vả lại tưởng tượng thấy bọn họ chồng tình cảm tốt như vậy, chính mình cũng sẽ có cảm giác hạnh phúc đó.”

Vợ chồng

Hàn Từ Ki cân nhắc hai chữ này, trong hậu cung, chỉ có hoàng hậu mới được xem là vợ hấn.

Chỉ là bọn hấn nhiều nhất là tương kính như tân (Tôn trọng nhau), cảm tình sợ là không bằng trong thơ.

Hấn nhìn kỹ tiểu nữ nhân trong lòng một lát, thấy trong mắt nàng không có dục vọng khắc sâu, nụ cười kia cũng là theo lời nàng nói, là nụ cười hạnh phúc thoải mái, liền cười theo.

Thân thủ đánh nàng một cái:” Đừng tưởng ta không biết, thơ này là từ đâu nghe được?”

Tiết Bích Đào chột dạ, nàng quên rằng đây là triều đại không có thực. Hay là nói xem trong sách?

Nhưng cầu hoàng đế nếu truy hỏi tên quyển sách thì làm sao bây giờ?

Đang đau khổ, tay phải đột nhiên có cảm giác tê rần.

Nàng giật mình, nhìn về phía tay phải.

Cảm giác có chút kỳ quái.

“Bẩm hoàng thượng, Trình quý tần nương nương cho cung nữ tới truyền lời, tam công chúa thân mình không thoải mái, muốn mời ngài đến thăm.” Mộ Văn trầm ổn hành lễ, bẩm báo nói.

“Đã biết” Hoàng đế trầm ngâm trong chốc lát, thu hồi tay đang nắm tay Tiết Bích Đào, nói với nàng:” Trẫm đi nhìn một cái.”

Cũng không nói có trở về hay không.

Tiết Bích Đào hiểu rõ, nàng đoán rằng hoàng đế trong lòng cũng hiểu rõ. Đây chẳng qua là một trong những thủ đoạn tranh thủ tình cảm trong hậu cung.

Bất quá, không có phụ thân nào biết nữ nhi mình sinh bệnh, lại đúng lúc đang ở gần đó, lại có tâm tình cùng nữ nhân khác nùng tình mật ý.

Vậy cũng chẳng phải là người.

Về phần không thoải mái, những đứa nhỏ trong cung ai không ốm yếu nhiều bệnh? Giai nhân lâu dài không vận động, sức đề kháng cùng thể chất suy giảm. Kho thuốc của thái y viện chất đồng đều là do cái gọi là đường sinh chi đạo của nhóm chủ tử.

Cho nên bệnh hay không không biết, nhưng không thoải mái, khẳng định không phải giả.

Các nàng tùy thời đều có thể làm cho chính mình không thoải mái.

Nếu không chỉ vì tranh thủ tình cảm mà nói dối, chắc chắn phạm tội khi quân.

Tiết Bích Đào gật gật đầu đưa hoàng đế ra cửa, loại thời điểm này, giữ hấn lại cũng không có ý nghĩa. Huống chi nàng bây giờ quá nổi bật, có người đến đã kích một chút, cũng có thể làm trong lòng người khác cân bằng một chút. Sẽ không đem tất cả thủ đoạn đổ lên người nàng.

Còn có, nàng tò mò vừa nẩy tay phải đột nhiên tê dại là chuyện gì xảy ra. Cảm thấy có lẽ liên quan tới hệ thống, nàng vừa lúc cũng rảnh rỗi nghiên cứu.

Lúc này, nhóm phi tần nguyên bản ghi hận Tiết thị tỷ muội, quả nhiên thoáng giải hận, rốt cuộc vui sướng khi người gặp họa.

Cảnh Dương Cung, Du Nhiên các, Nghi bảo lâm đem bút đặt vào giá bút hình ngọc sơn màu xanh, hay tay giờ cao bức tranh, cử chỉ cẩn thận đoan trang

Đại cung nữ Như Châu lại gần hứng thú cười nói:” Chủ tử, bức tranh rất đẹp.”

Nghi bảo lâm dịu dàng mỉm cười:” Rốt cuộc cũng không bằng Ôn Thái nữ, thư hương thế gia dạy dỗ nữ nhi quả nhiên không tầm thường.”

“Nàng ta làm sao có thể so với chủ tử.” Như Châu không cho là đúng nói. “Bất quá là chính bát phẩm thôi, chủ tử so với nàng cao hơn ba cấp, và lại vừa vào cung là một trong hai phi tần có phong hào.”

Nghi bảo lâm thờ dãi, Như Châu tùy rằng giống tỷ tỷ ruột của nàng ta là Như Ngọc, nhưng thực tế lại không được việc như Như Ngọc.

Cao hơn ba cấp thì thế nào? Nếu như hoàng thượng thích, tùy thời đều có thể lướt qua nàng.

Nàng đương nhiên không biết mình có gì không tốt, lại sợ hoàng thượng kiêng kị gia tộc nàng lớn, trong lòng xa cách nàng.

Nàng cũng chỉ có thể dựa vào hoàng hậu tỷ tỷ.

“Hoàng thượng hôm nay lại đến Phụng Hoa các?” Nàng hỏi Như Châu. Tiết gia tỷ muội phụ thân là lễ bộ thượng thư, vị trí kia không gây chú ý. Hai người các nàng lại có chút thủ đoạn. Hoàng thượng tự nhiên nguyện ý sủng ái vài phần.

Nàng tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không nề hà.

Ai ngờ Như Châu trong mắt hiện lên vài phần sung sướng khi người gặp họa, bày ra mười phần tươi cười:” Chủ tử không biết, hoàng thượng nguyên là muốn nghỉ tạm ở Phụng Hoa Các, ai ngờ vừa vào, lại bị Trình quý tần phái người qua phá. Tiết Bảo Lâm kia được hoàng thượng sủng ái, sợ cũng chỉ là vận khí nhất thời mà thôi.”

Nghi Bảo Lâm mày nheo lại, nghiêm nghị nói:” Ăn nói cẩn thận.” Lại đâm chiêu. Tiết Bảo Lâm kia quả thật là giống như lời Như Châu nói, bằng vận khí mới được sủng ái sao?

Cùng lúc đó, tại Cảnh Dương Cung Nghi Thường các cũng nắm được tin tức, Bùi dẫn nhân ngồi trước cửa sổ, nâng cằm. Màn đêm dày đặc trong mắt đã không còn linh động trong suốt như trước kia.

Suốt mười ngày, nàng vẫn chưa gặp qua Thiên nhan.

Tiết gia tỷ tỷ, ha.

Nàng trào phúng cười. Nàng ngay cả mặt thánh thượng còn chưa nhìn thấy. Dựa vào cái gì các nàng có thể độc chiếm hoàng thượng?

Bởi vì gia thế? Bởi vì dung mạo?

Xi, trong cung đâu không chấp nhận được nhất chính là chuyện sủng, nếu không, sẽ có người nhảy ra xử lý.

traị cò đánh nhau, vậy nàng làm ngư ông đắc lợi,

Khác với sự yên lặng của các phi tần cấp thấp, Hàm phúc cung di nhiên các, Lệ tần đã sớm tức giận tới quăng nát vài bộ tách trà, hận đến cắn răng.

Trước khi Tiết gia tỷ muội tiến cung, nàng rất nở mày nở mặt. Hoàng thượng liên tiếp nhiều ngày đều nghỉ ở chỗ nàng. Mắt thấy có thể mang thai, lại có tình có người mới vào cung!

Cố tình còn là Tiết gia tỷ muội, còn có bản lĩnh cướp hết nổi bật của cháu gái thái hậu và muội muội hoàng hậu.

Nghe xong nội thị truyền tin tức, nàng không biết nên cười hay nên khóc.

Tiết gia tỷ muội là hồ ly dụ dỗ, Trình quý tần kia cũng chả phải thứ tốt lành.

Thời điểm các nàng tiến cung sợ thế lực đơn bạc nên kết đồng minh, sau nàng ta lại mang thai được hoàng tử, được tấn phong, đứng trên đầu nàng, không coi nàng vào mắt.

Người ngoài đều nói cô ta tốt, ngay cả hoàng thượng cũng bị lừa ban thưởng nàng chữ “Trinh” làm phong hào.

Chỉ có nàng biết được bộ dạng thật dưới mặt nạ của cô ta. Loại tiểu nhân dối trá này làm người ta ghê tởm.

Nhưng là con nỏ dòngh. . .

Lệ Tàn ánh mắt buồn bã, không có điều này, có lẽ cũng không biết được.

Các cung nữ thấy tâm tình chủ tử không tốt, làm việc cũng thực không yên, ngẫu nhiên liếc mắt dò xét chủ tử một cái, chỉ sợ nàng đột nhiên phát giận lên người mình. Thấy chủ tử bộ dạng mất mát, liền biết là vì chuyện con cái.

Hải, chủ tử bộ dáng vô cùng đẹp, dung nhan diễm lệ, đáng người uyển chuyển.

Chỉ kém một công chúa hoàng tử bên mình mà thôi.

Bên này có người buồn, có người vui sướng, có người ngư ông đắc lợi, tự nhiên cũng có người vì kẻ của Trinh quý tẫn thành mà rục rịch.

Trinh Quý Tàn thành công, có thể nhìn thấy lòng hoàng thượng, phân lượng của Tiết gia tỷ chưa đủ nặng.

Đương nhiên phải xuống tay trước cho thỏa đáng.

Trong hoàng cung tràn ngập mùi vị âm mưu. Mà Ngày lễ truyền thống mừng tám tháng chạp cũng không vì vậy mà bị ảnh hưởng, từ từ tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Mừng Tám Tháng Chạp (Thượng)

Sáng sớm ngày thứ hai, thánh chỉ của hoàng thượng phong nàng làm ngũ phẩm Mỹ Nhân vừa xong, hoàng hậu đã mời đến tiệc thưởng mai. Ý chỉ mời chúng phi tần cùng ăn cháo mừng tám tháng chạp cũng theo đó mà đến.

Tiết Bích Đào vội đến chân không chạm đất. Trên dưới Phương Hoa các cung vui sướng theo.

Mộ Vân từ trước tới nay trầm ổn cũng lấy khăn lau lau khóe mắt. Vui đến chảy nước mắt.” Nhịn nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có hy vọng. Nô tỳ không nghĩ chủ tử sẽ có ngày được đắc sủng hơn cả đại tiểu thư.”

“Nói đúng hơn, đại tiểu thư trước đây thị tẩm lần đầu tiên đã được tấn vị. Hoàng thượng rõ ràng đến chỗ chúng ta nhiều hơn, nô tỳ còn nghĩ tại sao tiểu thư còn chưa được tấn chức. Không ngờ hoàng thượng lại để chủ tử bỏ qua một bậc, thăng lên tới ngũ phẩm. Thật là tốt quá, những ngày tháng tươi đẹp của chủ tử mở ra rồi!” Sở Hiểu cũng cực kỳ cao hứng, bùm bùm nói một tràng.

Do ở trong nội thất thương lượng chuyện ăn mặc, Tiết Bích Đào lại kêu Vân Hương ra ngoài, chỉ chừa lại ba nha đầu trước mặt, nên không hạn chế các nàng nói nầy nọ.

Nếu buồn bực mà lo sợ không dám nói, vậy còn gì thú vị nữa.

Đang vui vẻ thì cứ vui vẻ đi.

Tiết Bích Đào cũng thật cao hứng. Không ngăn hoàng thượng đi, thế nhưng lại đạt được thu hoạch như vậy.

Chẳng trách mọi người đều yêu thích tranh thủ tình cảm. Liền chỉ cần người chiếm được một góc nhỏ trong lòng hoàng thượng, khi hân nhở tới sẽ tận lực thỏa mãn tâm ý của người.

“Chủ tử, hôm nay chuẩn bị trang phục như thế nào?” Từ lúc Tiết Bích Đào liên tục bốn ngày kéo hoàng thượng tới chỗ nàng, bọn nha hoàn liền không tự giác mù quáng tin nhiệm chủ tử mình.

“Tùy ý đi.” Có trường hợp mọi người đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp, nhưng hoàng đế không tới, nên ăn mặc như vậy cũng vô ích. Còn nếu hoàng đế tới, còn phải coi tâm tình của hân. Thời điểm tâm trạng tốt thì thích xinh đẹp một chút, lúc tâm trạng xấu thì tự nhiên thích trắng thuần một chút.

Loại xác suất gặp mặt này, nàng cũng lười tính toán.

Mộ Vân ba người lên tiếng trả lời.

Qua không lâu sau, Tiết Bích Đào một thân áo tung hoa đính ngọc, váy đào phấn kiêu diễm, bên hông đeo một túi hương màu tím thêu bướm nổi bật. Sắc mặt xinh đẹp, môi cánh hoa mềm mại, đứng giữa băng tuyết quả thật có thể khiến băng tuyết tan chảy.

“Cũng không biết tại sao. Phương thuốc vẫn là phương thuốc lúc đầu, nhưng sắc mặt chủ tử lại hồng nhuận hơn, bệnh tình cũng tốt hơn rất nhiều.” Mọi người nhìn thấy đều gật mình, vẫn là Sơ Hiểu lên tiếng trước tiên.

“Ai bảo ta dạo gần đây tâm tình rất tốt chứ.” Tiết Bích Đào sóng mắt ướt át, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

Mọi người lại sùng sốt.

“Vân Hương, thời điểm ta không có ở đây, Phương Hoa các giao cho người và Sơ Hiểu. Nàng tuy rằng làm việc dễ xúc động, nhưng tính tình cũng thông minh, có thể giúp người một phen.” Lúc này Tiết Bích Đào chuẩn bị dẫn theo Mộ Vân và Phụng Tử đi. Cháo mòng tám tháng chạp cũng không tính là ngày hội đứng đắn gì. Ai biết được trong lòng hoàng hậu nghĩ gì? Chọn cái ngày mang danh là tỷ muội tề tựu, thật sự chỉ là để thưởng mai xây dựng tình cảm? Nàng không tin.

Hiện giờ nàng ở trên đầu sóng. Nhiều ánh mắt dòm ngó. Mộ Vân trầm ổn, Phụng Tử cẩn thận, nếu gặp chuyện cũng có thể giúp ích.

“Vâng, chủ tử cứ yên tâm đi dự yến, nếu có gì không tốt, nô tỳ xin chịu trách nhiệm.” Vân Hương biết mình không phải tâm phúc của chủ tử. Nếu chỉ sống an phận thủ thường, nhất định sẽ bị người khác thay thế. Có lẽ nên làm ra thành tích gì đó, để chủ tử thấy rõ mình là người hữu dụng.

Tiết Bích Đào vừa lòng gật đầu. Nhìn Vân Lũ liếc mắt một cái, lúc này mới xuất phát.

Tim Vân Lũ đập thịch một cái. Chủ tử từng cho Mộ Vân tìm riêng nàng, bảo nàng quan sát Vân Hương. Nếu nàng có thể tìm được lỗi của Vân Hương hoặc phát giác ra Vân Hương là người phi tần khác an bài, sẽ đem nàng lên làm nhất đẳng cung nữ.

Trong mắt nháy lên lửa nóng, Vân Lũ trầm hạ quyết tâm hảo hảo quan sát.

Kì thực Bích Đào không chỉ nói riêng với Vân Lũ điều này, mà cũng từng kêu Vân Hương chú ý động tĩnh bọn cung nữ thái giám bên dưới, nhận lấy trọng trách.

Vân Hương không đáng tin, bình thường còn có Mộ Vân nắm lấy toàn cục.

Hôm nay nhân chỉ chưa lại Sơ hiểu làm việc tùy tiện, mới bảo Vân Lũ chú ý. Các nàng dò xét lẫn nhau, nàng mới có thể bớt việc.

Đội đến được mai uyển, quả nhiên gặp bách hoa đua tranh, chúng phi tần tranh kì khoe sắc.

Bàn ghế kia sớm đã được bài trí, có ba cái được bao quanh bởi ba bình phong thủy tinh, hiện rõ cảnh sắc bên ngoài, cũng làm bớt gió trời hôm nay. Nếu không không cần ăn cháo, chỉ cần gió thổi qua, không chừng há mồm ra là miệng đầy tuyết.

Ăn tuyết roi có thể no bụng.

Nàng đi tới các phi tần địa vị cao thành an. Mọi người trước đó vài ngày đều biết nàng không phải người mặt lạnh. Hôm nay lại thấy nàng ăn mặc tươi sáng xinh đẹp, cũng không có gì lo lắng, chỉ liếc qua một cái, vì chuyện Trình quý tần cướp người hôm qua mà nói móc vài câu mà thôi.

Dù sao hôm nay, ngoài trừ tỷ tỷ của nàng trước sau một bộ dạng lãnh diễm, như muốn hòa chung với băng tuyết bên ngoài. Còn nàng vì quá nổi trội, thậm chí còn phát ra sắc màu âm. Nàng nếu là muốn đòi ân huệ, e là cũng không dễ dàng (?)

Nàng khó khăn cởi quần áo, thuận theo cung nhân chỉ dẫn, dựa vào cấp độ, phẩm chất mà ngồi.

Bên phải nàng là tỷ tỷ Tiết tài nhân, bên trái không có ai. Tính đến hiện tại ngũ phẩm quý nhân trong cung chỉ có một người, là Mật quý nhân, đây đại khái là vị trí của nàng.

Nghe nói Mật quý nhân kia ban đầu cũng là cực kỳ được sủng ái. So với nàng hiện tại còn hơn nhiều, thậm chí còn mang long thai. Mãi cho đến lúc không không hiểu sao lại sảy thai, vì bảo hộ Long thai bất lực, nàng lo lắng quá độ không thể chuyên tâm hầu hạ hoàng thượng, mới bị hoàng thượng từ lạnh nhạt.

Lúc này tỷ tỷ nàng đột ngột ho một tiếng, lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái rồi coi như không có gì.

Xem ra trừ bỏ cầu hoàng đế, ai cũng đều rất lạnh,

Tiết Bích Đào sau khi trải qua nhiều kinh nghiệm cuối cùng đưa ra kết luận.

“Đức phi nương nương đến-“ Âm thanh chói tai của thái giám vang lên.

“Nhiều ngày không thấy Đức phi muội muội, còn tưởng rằng hôm nay muội không đến.” Hoàng hậu nhận lễ của Đức phi, cười đầy nhiệt tình, nói không chút khách khí.

Còn không phải do nghe nói hoàng thượng hôm nay có lẽ sẽ tới, nên mới đây đã chạy tới? Ngày thường còn không để hoàng hậu nài vào mắt.

“Thiếp thân đương nhiên là muốn tăng tình cảm với tỷ tỷ, thế nhưng đại hoàng tử lại dính mẹ quá. Tỷ tỷ cũng biết chờ thêm một năm nữa nó sẽ phải đi học, thiếp thân vì chuyện này nên vội đến choáng váng đầu. Mong rằng tỷ tỷ tha thứ.” Đức phi cười, cười rất đắc ý.

“Xem ra bên người muội muội không ít nô tài rảnh rỗi, mọi chuyện đều phải để muội muội quan tâm. Ta xem sắc mặt muội muội cũng không tốt như trước. Như vậy đi, không bằng ta sai vài nô tài hữu dụng cấp cho muội muội sai sử. Hoàng tử đến trường là đại sự đứng đầu, với lại đây cũng là hoàng tử đầu tiên đi học nữa.” Không đợi Đức phi phản bác, lại mỉm cười ôn thanh: “Ta thân là thừa vận mẫu hậu, càng phải coi chừng nó nhiều hơn. Ban đầu suy nghĩ không chu đáo, làm cho muội muội thật vất vả.”

Đức phi nhất thời ngậm miệng, lại nói tiếp, hoàng hậu đích thực là mẫu thân chính thức của tất cả hoàng tử. Nàng ta muốn xen vào, mình không có lý do không đồng ý.

“Vậy thiếp thân xin tiếp nhận, tạ ơn tỷ tỷ.” Đức phi thỏa hiệp.

Bất quá là mượn nàng để cảnh báo người mới nhập cung. Nàng không đi thỉnh an, làm ảnh hưởng mặt mũi hoàng hậu, hoàng hậu thừa cơ lập uy thôi. Bên ngoài không bắt bẻ được, đám người đó tới chỗ nàng, nàng không thể giải quyết được sao?

Làm sớm để đầu óc được thoải mái.

Nghĩ nghĩ, tươi cười rồi tự nhiên đứng lên.

Tiết Bích Đào ngồi xem kịch vui thực sung sướng. Phi tần địa vị cao đấu nhau không phải dễ dàng gặp như vậy. Bình thường các nàng đều đem những phi tần cấp thấp sai bảo đến đáng thương, mình ở phía sau giả bộ cao thâm. Ngoài lần đầu tiên nàng phải thỉnh an Lệ Tân, mấy ngày sau Bích Đào cũng không thấy mặt mũi nàng ta nữa.

Nàng hợp một ngụm trà, nếu đây là một cái sân khấu kịch, nàng chỉ sợ lúc này đã quơ đầu theo lời bài hát rồi.

Thoải mái, thực là thoải mái.

Bất quá bộ dạng thư thái này sau khi cháo mồng tám tháng chạp đựng trong chiếc chén hoa hồng được bưng lên liền biến mất không tăm hơi.

Mắt phải nhẹ nhàng giựt, khiến nàng giật mình, nhưng trừ lần đó ra không còn dấu hiệu nào khác.

Là tác dụng của “cảnh giác” hay do nàng nghĩ nhiều?

Thình thoảng mí mắt cũng giựt khó hiểu, và lại lần trước “cảnh giác” nhắc nhở là tay phải tê dại. Nếu không phải nàng đề phòng yến hội hôm nay, cũng sẽ không nghĩ sâu như vậy.

“Chủ tử, không thoải mái sao?” Khi Mộ Vân bưng khay từ tay cung nhân, lấy ra một cái khay chứa cháo cùng bát và muỗng đặt trước mặt Tiết Bích Đào, phát hiện sắc mặt nàng kì quái, đề thấp giọng hỏi.

“Không sao.” Nàng do dự một khắc, liền bảo Mộ Vân quay lại vị trí cũ.

Hiện tại nàng không thể đọc ra miệng Bảng điều khiển trò chơi, chỉ có thể tự mình suy nghĩ.

Dù sao mí mắt kia chính là vào thời điểm bưng cháo lên mà giật, nếu có gì thì đại khái là sẽ xuất hiện trong cháo, nàng tạm thời án binh bất động là được.

Hướng chỉ chén cháo kia là phân cho các phi tần, nếu là có khác thường, ai có thể to gan xuống tay với tất cả mọi người?

Đó là điều nàng suy nghĩ mãi không ra.

Giải thích duy nhất là, mí mắt giựt là hiện tượng bình thường, không phải hiệu ứng của “Cảnh giác”

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Mồng Tám Tháng Chạp (Trung)

Tiết Bích Đào vẫn chú ý, nhưng thẳng đến lúc cung nữ múc cháo vào bát, thân thể cũng không có dị trạng gì.

Nàng lấy muỗng khuấy cháo, bên trong mơ hồ có thể thấy được gạo tẻ, bạch quả, hạch đào nhân, hạt dẻ, ngải ngải, còn người thấy mùi tảo nghiền ngâm nước nóng.

Cháo vừa mềm vừa đặc, phối hợp màu sắc hài hòa, làm cho người ta thèm thuồng.

Nàng nhìn hướng mọi người. Tỷ tỷ đã bỏ cháo vào miệng, còn lại mọi người hoặc nếm hoặc múc, trên mặt đều không có dị sắc.

Tuy vậy, nhưng trong cung thâm sâu khó lường, nàng vẫn không dám ăn.

Trong lúc vô tình đem tầm mắt đưa lên hoa mai Ngao sương phía trên, mỏng mỏng đơn độc kéo dài trên thân cây, vài điểm hồng tóe điểm, mà tầng tuyết hôm qua cũng tan đi mất, chỉ còn lại những giọt sương trong suốt theo cánh hoa nhỏ bé rơi xuống.

Nàng nhìn đến nhập thần.

“Tiết gia tỷ tỷ, tỷ như thế nào không ăn cháo?” giọng nói thanh thúy của Bùi Duẩn Nhân vang lên, đem suy nghĩ nàng quay trở về.

Nàng thu tầm mắt, quay đầu cười:” Hoàng hậu nương nương thiết yến mời chúng ta ăn cháo thưởng mai, mọi người đều đã ăn cháo, ta liền đành phải nhận phần thưởng mai.”

Mọi người còn chưa ra tiếng, Hiền phi trước đã đáp lời:” Ý nói chúng ta đều là tục nhân, còn muội là người văn nhã sao?” Mọi người đều đặn cười, ý nhị mườì phần.

Lời này người khác nói là khiêu khích, từ miệng nàng nói ra, nghe vào tai giống như chỉ là đùa vui, không nửa phần thâm ý.

Phó ngự nữ Phó Ôn Bội cũng uyển chuyển hàm xúc như Hiền phi, nhưng so ra lại kém hơn. Đại khái đây là sự khác biệt giữa nữ nhân đã sinh con và nữ nhân chưa sinh con đi.

Nàng bộ dạng phục tùng mềm mại cười, giả bộ ngượng ngùng, chưa nói tiếp.

Ai biết hôm nay Hiền phi mắc phải cái gì, tự dưng đáp lời của nàng. Theo nàng nghĩ, cũng có thể là do Bùi Duẩn nhân.

Bất quá mặc kệ mắc cái gì, nàng cũng không có hứng quan tâm.

Hăm hại trong cung, nàng đề phòng, trong cung kết minh, nàng cũng không muốn dính vào.

Đồng minh là người có khả năng đâm sau lưng người một dao nhất.

Nàng không muốn dễ dàng đặt cược.

Lúc này lại có một thanh âm thỉnh an vang lên:” Thiếp thân thỉnh an hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường. Thỉnh hoàng hậu nương nương thứ tội, thiếp thân trên đường tới đây vấy bị ướt, trở về thay quần áo nên tới trễ.” Là Mật quý nhân.

Nàng hoảng loạn quỳ xuống hành đại lễ, giống như nai con đang hoảng sợ.

Tiết Bích Đào rốt cuộc biết được nàng vì sao ở lần tuyển tú thứ nhất được sủng ái. Hàn Từ Kỳ thích nữ nhân khí tức sạch sẽ, đồng thời không quá ngu ngốc.

Thoạt nhìn động tác khiếp đảm từ người Mật quý nhân lại tạo cho người ta cảm giác thương tiếc. Mà trong lời thỉnh tội kia lại rất có trật tự rõ ràng, nếu hoàng hậu thật sự trách phạt, quả thật là không rộng lượng.

Mặc kệ nàng bởi vì cái gì mà đến trễ, hoàng hậu nương nương rộng lượng khoan dung nghe xong sẽ không phạt nàng.

Đương nhiên là còn nắm bắt thời cơ rất tốt. Nếu như lúc này các nàng cười nói vui vẻ, không khí tăng vọt, nàng đến phá hủy không khí, hoàng hậu tâm sinh hờn giận, dù không phạt, cũng sẽ cảm thấy ghét.

Nếu không phải sau khi mất đi long thai không điều chỉnh lại cảm xúc, mất đi thánh sủng. Có nàng làm rào cản, các tỷ muội kia làm gì có cơ hội, nổi bật không kể hết.

Bất quá chờ nàng điều tiết xong, liền khó nói.

Đó là một kẻ địch mạnh.

Hoàng hậu quả nhiên ôn hòa miễn trừng phạt nàng, nói:” Lần sau cẩn thận là được, nhập tọa đi.”

Mật quý nhân cảm kích tạ ơn, khi thu váy ngồi xuống đột nhiên mất cân bằng, quét qua bên phải.

Tiếng “Xoảng” từ chiếc bát rót xuống đất vang lên phá lệ bất mất.

Không người nào thấy Tiết Bích Đào lặng lẽ thu hồi giày thêu, đàng hoàng như cũ ngồi đó.

Ha, may là hôm nay thời tiết khá tốt, nàng lại ra lực đạo vừa đủ. Sẽ không lưu lại “Chứng cố” trên mép váy.

Mật quý nhân quá sợ hãi. Cung nữ bên người dĩ nhiên đem nàng nâng lên. Thấy ánh mắt của những người xung quanh đều tụ trên người mình liền không thể đứng được, lung lay sắp đổ.

Kỳ thật nàng tính toán nhỏ đi những người mới vào cung. Thấy các nàng dung nhan như hoa nở rộ trước mặt đế vương, nàng rất hồi hận. Cũng lần nữa đem dã tâm và được được dục thí (nóng lòng muốn thử) khi mới vào cung của nàng đánh thức dậy.

Nỗi đau mắt con căn bản không đủ để khiến đế vương thương tiếc. Nam nhân kia ngồi trên thiên hạ, không có gì không chiếm được. Mà việc nàng có thể làm, chính là bằng tính tình tư thái mà hấp dẫn nhất, chiếm lấy sủng ái.

Tiệc thưởng mai lần này là một cơ hội tốt. Chỉ là nàng thiên tính vạn tính, rốt cuộc để lộ tin nàng đã thất sủng từ lâu. Tài đi nhân tình đi, lại nhận được tình báo không đáng tin. Nguyên bản, nàng là đang chuẩn bị đoạt lấy chú ý của hoàng thượng, khiến hắn nhớ lại nàng.

Nếu Tiết Bích Đào biết được ý tưởng trong lòng nàng ta, nhất định sẽ cảm thán.

Hoàng hậu thấy tình cảnh này rất tức giận, Mật quý nhân này thật sự càng sống càng thụt lùi, làm việc tại sao lại lỗ mãng như thế.

Đang nhũ mỳ định xử trí, liền nghe thấy tiếng cười lạnh vang vào tai” Đây là làm sao vậy? Từ khi nào Mai Uyển lại có nhiều cộc gỗ như vậy, sao một đám không ai lên tiếng?”

Được, hoàng đế là nhất, ai còn bám víu việc này không tha, ra về mình bụng dạ hẹp hòi? Cung nữ lập tức nhận được lệnh, âm thầm dọn dẹp mảnh vỡ, đi lấy cái mới.

Hôm nay thật đúng là một vòng rồi lại một vòng, một người tiếp một người nha. Tiết Bích Đào cười thật thoải mái.

Không cần ăn cháo có rình rập bấy độc, vừa mới rối loạn như vậy, hoàng đế lại tới, phỏng chừng tầm mắt mọi người đều nhìn chăm chăm hoàng đế rồi. Nếu tại thời điểm mấu chốt này mà còn có người khuyên nàng ăn cháo, vậy cháo kia xác thực có vấn đề. Chủ mưu cũng sẽ không ngốc tự bại lộ chính mình.

Đồng thời trả lại cho Mật quý nhân một cái ngáng chân nhỏ. Chỉ cần không phải sự tình liên quan tới tánh mạng, trình độ ác liệt của nàng đại khái cũng hợp với hoàng đế đi.

Thường xem tranh đấu, nhưng chưa từng chính mình xuống tay. Tai nghe ngàn lần, không bằng làm qua một lần. Hôm nay thử lại còn thành công, đương nhiên tâm tình vui sướng.

Cái miệng nhỏ uống trà, bộ dáng vừa ý hiển nhiên không để hoàng thượng vào tầm mắt.

Thời điểm hoàng đế nhìn thấy, cảm thấy tâm tình thật sự không vui.

Nữ nhân này qua cầu rút ván, buổi sáng mới cho nàng tấn vị, lập tức quay đầu không để ý tới mình. Nhìn xem những phi tần đang ra sức lấy lòng này, quả thật thông minh. Nàng thì sao! Cứ nhiên uống trà, còn uống rất vui vẻ thoải mái, khéo mắt, đuôi lông mày đều là cười như xuân phong. Hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt hắn.

Nợ này hắn nhớ kỹ! Xem đêm nay hắn trừng phạt nàng như thế nào.

Hoàng hậu biểu tình giãn ra, ngay cả thấy hoàng thượng, cũng là ung dung đoan trang, mỉm cười.” Hoàng thượng tới. Nô tỳ cùng bọn muội muội đang thưởng mai, đương nhiên phải nói nhỏ, không thể phá hủy hứng thú được.”

“Hoàng hậu nương nương nói đúng, hoàng thượng ngài lại chế giễu, nói chúng ta là cây gỗ, chúng ta sau này còn gì phong nhã nữa.” Trình quý tần vội vàng không ngừng thuận theo lời nói của hoàng hậu, hờn dỗi một câu.

Không khí không hề đông lại, ngay cả gió mang hơi thở cũng từ từ nổi lên.

“Hử? Nếu như vậy, là trầm không đúng. Trầm tự phạt mình một chén, bồi tội với các ái phi được không?” Hoàng đế nhướng mày cười, không muốn nói tiếp chuyện vừa phát sinh. Cứ vậy bỏ đi.

Trình quý tần tự mình bưng ly rượu, hai tay dâng lên hoàng đế, nói cười yến yến.” Nào dám để hoàng thượng bồi tội đâu, vậy để thiếp thân kính hoàng thượng một ly, hoàng thượng cũng không thể không uống.”

Hoàng đế cũng cười theo, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Sau đó, tất cả chúng phi tần sử dụng mọi bản lĩnh thủ đoạn để gây chú ý, thẳng đến khi Tiết Bích Đào nhìn không hết. Đúng là chơi hội là chuyện nhỏ, tranh thủ tình cảm mới là chuyện lớn.

Có hoàng đế ở đây, mỗi ngày đều có tiếng pháo vang. Quả thực so với lễ còn náo nhiệt hơn.

Mà Mật quý nhân, trải qua chuyện vừa rồi liền vâng lời ngồi nguyên tại vị trí. Tạm thời không dám mặt quá nổi bật vì sợ đắc tội hoàng hậu.

Tới khi ngọn đèn dầu suy yếu, bữa tiệc mới tàn.

Đôi mắt trông mong của chúng phi nhìn chăm chăm hoàng đế. Hoàng thượng cuối cùng cư nhiên mơ hồ không nói câu nào, vui vẻ uống trà thưởng mai rồi theo Tiết mỹ nhân trở về Phương Hoa các.

Không chỉ phi tần đau tim, ngay cả hoàng hậu đều muốn đau.

Cho dù không phải vì quốc gia đại sự, bình thường hoàng đế vì để thể diện cho vợ cả, đều sẽ ở lại trong cung hoàng hậu.

Khi hoàng thượng muốn đến lại bị Trinh quý tần kéo đi, hôm sau lại khiến Tiết Bích Đào tăng lên hai cấp. Mọi người đều hồ đồ. Đây rốt cuộc là sủng ái hay không sủng ái? Tiết mỹ nhân này thật đúng là chuyện cần phải xử lý!

Đèn lồng trong vườn được thắp lên, làm cho một góc hoa viên trong vườn sáng ngời như ban ngày.

Nhưng hiển nhiên, không thể xua tan được lo lắng trong lòng đám phi tần.

Trường Xuân cung

“Kim ma ma, người nói Tiết mỹ nhân kia đã biết, hay là gặp may?” Hoàng hậu nghiêng người dựa trên tháp mỹ nhân, lật bàn tay mịn màng, không chút để ý hỏi.

“Nô tỳ mặc dù không nhìn ra nàng có biết hay không, nhưng nương nương đem sáu cục nắm chặt chẽ trong lòng bàn tay. Nếu là Đức phi, hiền phi thì còn có thể. Nhưng bằng một mỹ nhân nho nhỏ như nàng, chỉ sợ không thu mua được người có chức vị trọng yếu.” Kim ma ma suy tư một phen, cúi người đáp.

“Người nói đúng” Buông tay, ôm lò sưởi, hoàng hậu nghĩ nghĩ: “Không nóng vội, ra tay lúc này chẳng qua chỉ là cảnh cáo. Tỷ muội các nàng gần đây náo nhiệt vô hạn, bốn cung vì cân bằng hậu cung phải chèn ép. Kết quả tự nhiên là tốt nhất, sau này cũng tất không phải lo lắng. Dù không thành, bốn cung còn có chuẩn bị khác.”

Ánh nến chập chờn lay động, soi khuôn mặt bí hiểm của hoàng hậu.

“Nương nương sáng suốt.” Kim ma ma coi hoàng hậu như con gái mình, cười hòa ái dễ gần. Lại nói: “Vấn đề này cuối cùng cũng không phải vô ích, vẫn có con cá lọt lưới. Đó mới là mục đích chính. Nương nương trong lòng cũng có thể kiên định một chút.

“Ài, đáng tiếc. Nếu không phải chỗ của đại hoàng tử có hoàng thượng bảo hộ, không dễ xuống tay, thuốc này hạ Đức phi cũng vô dụng. Bốn cung thật muốn đem nàng giải quyết luôn.” Trong mắt hoàng hậu một tia âm ngoan xẹt qua. Đức phi chức cao, xảy ra chuyện gì nàng cũng không tránh khỏi quan hệ. Nàng phải từ từ nghĩ cách, tìm biện pháp để chính mình phủ sạch sẽ mọi tội trạng.

“Nương nương không cần nóng vội. Đã trừ nàng một tay, bản thân nàng tự nhiên ngày một ngày hai sẽ xong.” Kim ma ma biết trong lòng hoàng hậu hiểu được, nhưng không đành lòng thấy nàng tâm tình mất mát, nói lời an ủi.

Hoàng hậu vuốt cằm, tự mình tắt đèn đi ngủ.

Trừ tứ cung, chính điện

Trinh quý tần thể xác và tinh thần khoan khoái nghe nữ nhạc công gảy đàn.

Cung nữ Tô Nga đem tuyết lê cắt thành từng miếng đặt lên khay mạ vàng trên chiếc bàn trúc bốn cạnh.

“Tô Nga, người có thấy không? Hôm nay chúng ta xem biểu tình của Mật quý nhân cũng thực cực kỳ phấn khích.” Trinh quý tần kêu nữ nhạc công lui, tâm tình vô cùng tốt nghiêng đầu, cười dài hướng nàng nói.

“Đương nhiên nhìn thấy. Nhớ ngày đó Mật quý nhân không biết nghe tin ở đâu biết nương nương cũng mang Long thai, liền trước mặt hoàng thượng nhỏ mắt, muốn mượn tay hoàng thượng làm nương nương sảy thai. Tâm tư quả thật rất sâu độc. May mà hoàng thượng chúng ta là minh chủ, hiện giờ nàng cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy. “ Tô Nga thấy chủ tử tâm tình tốt, liền cùng nói chuyện.

“Xi, Nàng ở trước mặt hoàng thượng già vờ giả vịt. Hoàng thượng nào biết tâm tư nàng. Hoàng thượng vắng vẻ nàng chẳng qua là hộ thai bất lực mà thôi. Người không phạm mình mình không phạm người. Nàng nếu không đụng tới đứa nhỏ của bốn cung, bốn cung cũng sẽ không tiên hạ thủ vi cường. May mà bốn cung bản lĩnh cao hơn một bậc. Nếu không hiện tại mất đi đứa nhỏ, không được ân sủng sẽ là ai đây.”

“Nương nương anh minh. Mật quý nhân kia còn tưởng mình đang ở thời điểm được sủng ái ai thấy cũng nịnh bợ sao? Tìm vài cái hối lộ liền mua được tình báo của hoàng thượng? Tranh giành không bằng nắm mơ giữa ban ngày.”

Trinh quý tần nghe xong che miệng cười không ngừng. Mặt mày lộ vẻ đắc ý: “Nếu bốn cung không thiện tâm cho nàng một chút tin tức giả để nàng hy vọng, chỉ sợ nàng còn đang mày chau mặt ủ đó. Còn không bằng vứt cái xấu đi, học ngoan ngoãn tuân thủ bốn phận, bốn cung sẽ không đuổi cùng diệt

tận.”

Đều nhờ tiệc thưởng mai này mà kế hoạch thành công, mặt mày hớn hờ.

Mà không khí tại Phương hoa các lúc này, lại từ lúc hoàng đế rảo bước tới, liền có vẻ giương cung bạt kiếm

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mồng Tám Tháng Chạp (Hạ)

Tiết Bích Đào trộm nhìn ánh mắt u ám và vẻ mặt âm trầm của Hàn Từ Kỳ, lặng lẽ liếc Mộ Vân một cái. Mộ Vân hiểu ý, dẫn toàn bộ cung nhân không liên can ra ngoài.

Hoàng đế không nói lời nào, Tiết Bích Đào cũng im lặng.

Tiết Bích Đào đứng yên một chỗ, ánh mắt xoay chuyển, chân bó cọ cọ. nàng hoàn toàn không bị sự tức giận của hấn gây ảnh hưởng. Hoàng đế tuy bắt nắn nhưng lại tò mò, một tiểu thư nuôi dưỡng ở khuê phòng như nàng, vậy mà hoàn toàn không vì khí thế tàn sát ra từ hấn mà hoảng sợ. Hoàng đế hấn ngay cả khi cùng các đại thần” Thiên ma vạn kích hoàn kiên kính, nhâm nhi đông tây nam bắc phong*” thảo luận chính sự, họ nếu nhìn đến vẻ giận dữ của hấn cũng sẽ nom nớp lo sợ không dám làm càn.

*Va đập ngàn muôn vẫn cứng chắc/ Bốn bề gió cuộn mặc thổi qua.

(Dịch: Thiên Thanh – Bài thơ Trúc thạch)

Tiểu nữ nhân này, có điểm kỳ lạ.

Kỳ thật tổ tiên của Tiết Bích Đào ở hiện đại từng là một trong những nguyên lão khai quốc. Gia đình nàng là một đại gia tộc, đào tạo con cái trong nhà đều thành người trong giới chính trị hay quân đội. Tiết Bích Đào từ khi còn nhỏ đã là lối om sòm lớn lên trước các trưởng bối trong nhà. Hoàng đế muốn “Lấy áp lực đè người”, nhưng hấn không biết gia thế của hấn cùng nàng cũng coi như bình đẳng.

Ở trong gia tộc nhiều nam ít nữ, Tiết Bích Đào chính là bảo bối phiên phức của ông nội. Nàng vô tri vô giác đã miễn dịch với thứ “Áp lực” này.

Ngay cả nàng cũng mang dáng vẻ là người đã học được một hai phần.

Hoàng đế đang suy nghĩ đề tài khó giải thích này, Tiết Bích Đào đã muốn bay vào cõi thần tiên, bay đến cánh giới mỹ thực.

Bởi vì chuyện ăn cháo, trong yến tiệc nàng hầu như không ăn gì. Hiện tại bụng đói muốn chết. Trong mơ giải khát*, trong lòng đang lăm lăm tên món ăn.” Trứng cuộn rán, quai tán đàn, quai tan yến nhân, quai ngân tì, quai bạch tạp toái, ... Ưc, Đói quá!”

* Ý nói ăn trong mơ ý

Đang muốn dùng khăn lau nước miếng chảy xuống, chợt một trận hoa mắt truyền đến, nàng theo phản xạ ngã vào bả vai hoàng đế, ôm cổ hấn, đem mình cố định chặt chẽ trên người hoàng đế.

“Hoàng thượng ~ Sao vậy?” Âm thanh mềm nhũn rơi vào tai hoàng đế, thời khắc đó xương cốt đột nhiên ngứa ngáy.

Môi mòng nhếch lên, thần sắc cũng không thay đổi nhiều.

Hoàng đế ngồi cạnh nhuyển thấp, đem Tiết Bích Đào trong ngực lật lại, mặt hướng xuống cười.

Tư thế này, thế nào lại cảm giác giống như trước đây lúc không ngoan, bị ba mẹ đánh đòn.

Nghĩ vậy, Tiết Bích Đào nhắm mắt đen mặt.

Càng làm nàng phát điên là, hoàng đế quả nhiên theo đúng kịch bản hỏi:

”Biết sai chưa?”

Sai, sai cái đầu nguoi!

Tiết Bích Đào cắn răng, đầu óc suy tính thật nhanh.

Trải qua một khắc, hoàng đế thiếu chút nữa còn cho rằng nàng đã ngủ, thì nàng bắt đầu dùng sức vung vẩy người, vừa động vừa thở phì phì.” Hoàng thượng, Ngài có biết sai chưa?”

Hoàng đế một bên áp chế nàng, đánh hai cái vào mũi nhỏ nàng ý bảo im lặng, một bên vừa vui vừa tức hỏi:” Trẫm sai cái gì?”

Nghe vậy Tiết Bích Đào không giãy nữa, bắt đầu lắc lắc thân mình quay lại, miệng nghẹn ngào bi ai, tư thế kia tuyệt đối có thể so với Mạnh Khương Nữ khóc đồ tường thành*.” Hoàng thượng biết rằng chính mình phong độ, khí vũ bất phạm, mặt mũi sáng sủa như vua Thuấn, dáng vẻ đường đường, thân hình khôi vĩ, hình dáng muôn vẻ, tao nhã, hiền ngang độ lượng, tài đức vẹn toàn, bụng đầy kinh luân, tài trí mưu lược, là anh hùng cái thế, khự-“

* Thuyết về Mạnh Khương Nữ

Nàng ợ một cái, xác định mấy từ miêu tả người trong đầu đã xài hết, tiếp tục khóc:” vừa đến Lộng Mai Uyển tất nhiên khiến hết lớp phi tần này tới lớp phi tần khác chạy tới hầu hạ, thiếp thân thân kiều thể yếu, mặt mông tâm sợ sệt, thật sự không thể chen chúc đến hầu hạ trước mặt hoàng thượng, đành phải ủy ủy khuất khuất ngồi một góc uống trà ấm người. Hoàng thượng không thương tiếc thiếp thân thì thôi, đã vậy còn đánh cái mũi mềm mại của thiếp thân ô ô ô. Hiện tại chắc là sưng lên rồi, thiếp thân không còn mặt mũi nhìn người ô ô ô...”

Hoàng đế lúng túng buông tay, liền thấy Bích Đào như con rùa lẩn lẩn, rút cuộc bay phịch qua người. Hắn muốn cười, nhưng nhìn thấy nước mắt nàng vẫn còn đọng trên gò má hồng, nhẹ nhàng như cánh hoa lọt vào khe suối, lại cảm thấy đối bụng.

Muốn ăn liền ăn đi.

Hoàng đế không nhiều lời, hạ miệng cắn một ngụm vào quai hàm của Tiết Bích Đào, liếm liếm.

Mặn mặn, bắt quả mùi vị không tệ, hoàng đế thực vừa lòng.

Tiết Bích Đào ôm mũi nhỏ trốn tránh, than thở:” Không cho hôn, không cho hôn. Đánh người ta còn muốn thưởng ngon ngọt. Hừ!”

Xuyên qua đến bây giờ, nàng vẫn một bụng kiêu ngạo, chơi đùa rất vui vẻ.

Hoàng đế lại một phen ôm nàng vào ngực, tay hướng xuống:” trông bộ dạng người bụng dạ hẹp hòi kia. Trẫm cũng không trách tội người, người còn không đem trà ngon trái cây ngon bụng lên cho trẫm nếm thử? Trốn cái gì.”

Nhẹ nhàng thăm dò, miệng nhỏ của Tiết Bích Đào thờ ơ:” Trà quả không có, đào nhỏ có một.”

Hoàng đế thay nàng chậm rãi vân vê, cảm thán:” Thật là một bảo bối xinh đẹp.” xoa xoa một hồi, nhìn không được cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, nhẹ nhàng mút liếm, giây lát đã để lại khe miệng nàng một tia chi bạc, cúi đầu cười:” Không phải nói không cho trẫm thưởng ngon ngọt? Trái đào nhỏ ngon ngọt này có thể sánh với trà quả ngon nha.”

Tiết Bích Đào nhìn không được muốn che mặt, trứng kè.

Thật ra nàng vốn là muốn nói:”Muốn ăn không có, muốn đầu có một.”, nhưng nghe có vẻ đả mấu quá, nàng sợ phải chịu trách nhiệm, vì thế mới đổi từ mới, kết quả thành tự đào hố hại mình!

Cho nên mặt nàng “Bụp” một cái đỏ bừng.

Từ một quả đào nhỏ ngày ngô dần trở thành một quả đào lớn ngọt ngào mọng nước.

Ánh mắt Hàn Từ Kỳ cũng chậm rãi tối lại, lúc đầu như núi lửa bùng nổ, sau lại nhanh chóng lạnh như Hắc Diệu Thạch, khiến Tiết Bích Đào rung mình một cái.

Nàng đang lo lắng không biết có nên thông báo cho nữ quan ghi chép đang đứng bên ngoài hay không.

Nhưng Hàn Từ Kỳ cũng không cho nàng chút xíu thời gian nào, liền đem nàng đặt ở nhuyễn thất, thân thể cường tráng cao bảy thước cứ thế đè lên nàng.

Tiết Bích Đào “Um” một tiếng, tận lực đẩy hắn ra một chút:” Nặng quá.”

Sức nặng lại càng tăng thêm. Tay hoàng đế lạng lẽ luồn vào trong vạt áo, nơi da thịt trắng mịn mềm mại, xương cốt non nớt, giống như chi cần gấp lại là đứt. Hắn cúi đầu chạm trán nàng, mặt mờ nói:” Ngoan, lấy tay ra. Trẫm sẽ nhẹ nhàng hơn lần trước. Chúng ta thử xem... Thế nào?”

Lời nói cực nhẹ, giống như một làn khí nóng thổi qua tai nàng. Tay nàng run lên, cuối cùng lại tháo chạy, quân lính tan rã.

“Không, không được...” Nàng ngẩng đầu lộ ra cái cổ mảnh khảnh trắng như tuyết, mềm mại như nước, đáng thương nhìn hân.

Nàng hôm qua cộng một điểm vào mục “Thân thể mềm mại” có phải hay không là tự làm tự chịu?

Nếu không phải do thân thể quá mềm yếu, mỏng nhỏ của nàng cũng không đau tới giờ. Nếu không phải mềm, cầu hoàng đế độc ác cũng không đưa ra yêu cầu này! Hu hu hu.

Hoàng đế cuối cùng cũng có chút lương tâm. Đại khái là thấy nàng vừa nãy phải chịu qua “hình phạt”, không thể quá miễn cưỡng. Hôn hôn trán nàng coi như đáp ứng, rồi tươi cười nói: “Tạm thời bỏ qua cho ngươi, lần tới cho dù có dùng chiêu này cũng không thoát đâu.”

Ở trên tháp nhỏ này thật sự không đủ làm việc. Tạm thời cho tiểu nữ nhân này nợ, ngày khác thanh toán đi.

Hoàng đế tính toán xong, sự đắc ý dâng lên, bắt đầu hung hăng chà đạp thiếu nữ xinh đẹp dưới thân, đem giận dữ lúc trước đều xả đi hết.

Tiết Bích Đào toàn thân nóng bừng, thân thể mềm nhũn. Nàng chủ động hôn Hân Tử Kỳ, dùng lưỡi thom nhẹ nhàng liếm khỏa môi hắn. Đầu lưỡi nàng liếm liếm giống mèo khi tắm, dùng chính mình trả thù hắn.

Bên dưới đột nhiên có một vật nóng đi vào, nàng cong người run rẩy tiếp nhận lửa nóng bùng bùng của hắn. Động tác mãnh liệt đông đưa như nàng là một con thuyền nhỏ trên mặt sông, thân thuyền đi trong nước làm xao động tầng tầng gợn sóng. Trán đã ướt nhẹp mồ hôi. Vòng eo mềm mại rõ ràng là đang phối hợp với hắn, nhưng khuôn mặt lại lộ ra vẻ buồn ngủ cùng mê muội, tỏ ra đặc biệt mê hoặc lòng người, khiến hắn muốn ngừng cũng không được.

“Rất ngoan.” Hoàng đế trong lòng nóng lên, cúi người xuống cọ xát cái cổ mẫn cảm của nàng.

“Ng ngoan...” Nàng nghiêng đầu lưỡng lự đọc nhận từng chữ, vẻ mặt lại như sắp khóc “Không, không cần ngoan mà, không được...”

Mỗi một chữ phun ra quả thực so với trực tiếp thúc giục còn mãnh liệt hơn. Hoàng đế nghe xong, mạch máu liền sôi sục, nhịn không được dùng sức đâm vào, muốn nàng khóc nhiều hơn một chút, nhiều hơn nữa. Đem toàn bộ nước mắt cao thấp trên người nàng đều lấy đi mới bằng lòng bỏ qua.

Nghĩ như vậy, vành mắt hắn lại đỏ lên, tấn công càng mãnh liệt. Khí lực hạ xuống đánh tan thuyền lá của Bích Đào. Làm nàng như đang đứng giữa dòng sông lớn lắc lắc đến hoa mắt.

Bất kể Tiết Bích Đào khóc thảm thiết thế nào, cong lưng thẳng cẳng ra sao, cũng coi như không thấy.

Thẳng đến khi lên đỉnh, trời quang mây tạnh, hoàng đế mới lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

“Mề nhân, mề nhân bắt chữ, bắt thành phạm. Chi ma bắt áp, bắt xuất du.” Thân mình Tiết Bích Đào xụi lơ như bột mì nhào với nước. Nàng tức quá thành mề, chờ hơi thở ổn định rồi, mới lo lắng cất giọng nói yếu ớt. “Hắn là phải đổi thành mề nhân bắt chữ bắt thành phạm, mặt đào bắt trá bắt xuất thủy mới đúng nha, đúng không hoàng thượng?”

Câu đầu: Gạo không nấu không thành cơm, vùng không ép không thành mề

Câu sau: Gạo không nấu không thành cơm, đào không ép không ra nước.

Nói xong làm nũng liếc hắn một cái, tay vuốt vuốt mồ hôi trên trán, hoàn toàn là bộ dạng “Ngài đã làm chuyện xấu!”.

Hoàng đế vui vẻ.

Hắn phát hiện thời điểm tiểu đào tử của hắn bị ăn sạch sẽ, chỉ còn lại hột, sẽ lộ ra bộ mặt chân thật nhất, không kiêng kị, lời nói ra rất dọa người.

Hắn đem bảo bối ôm lên giường, lấy chăn quấn kín. Sau đó mới phân phó cung nhân đem nước ấm đưa vào. Vỗ vỗ đầu nàng, hắn cười thâm thúy: “Ng ngoan nào, trẫm đem nước dền bổ sung cho ngươi.”

“Ta muốn uống nước gừng ngọt.” Nàng ngửa đầu làm nũng.

“Ai đã nuông chiều ngươi thành tính tình như vậy cơ chứ.” Hoàng đế bắt đắc dĩ, néo chóp mũi nàng một cái “Đợi đến hè ngươi muốn uống bao nhiêu cũng không sao. Hôm nay không được.”

Một đôi mắt nhỏ sáng rực như rửa qua nước trắng tấp nhìn hắn.

Trong khoảnh khắc đó, hắn mê muội. Hắn muốn nàng! Rất muốn!

“Không được.” Hắn phủ quyết, sau lại cúi người nói: “Nói cho trẫm một yêu cầu đi, chỉ cần không có hại, trẫm nhất định đáp ứng ngươi. Được không?”

Tiết Bích Đào nghĩ thầm, rằng nếu ta nói muốn làm sủng phi, ngươi phải giúp ta miễn cấp kỹ năng, ngươi có đáp ứng không hả?

Đương nhiên, nàng cũng không ngu ngốc như vậy mà nói ra.

Nàng chỉ là kiêu ngạo “Hừ” một tiếng, chui vào ngực hắn, nói một câu: “Hiện tại không có yêu cầu gì, nhưng sau này sẽ có.”

Ngữ khí còn rất nghiêm túc.

“Được.”

Hoàng đế nở nụ cười, yêu thương hôn nhẹ nàng một cái, cách tắm chân ôm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Kỷ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chỉnh Đốn

Hôm sau khi Tiết Bích Đào tỉnh dậy, sờ sờ giường cảm thấy lạnh lẽo, hiển nhiên là người bên cạnh đã đi từ lúc nào rồi.

Nàng giương giọng gọi: “Phụng Tử.”

Phụng Tử cúi đầu vào, chỉ hơi hơi giường mắt nhìn nàng, bởi vì quy củ trong cung không cho phép hạ nhân đối mặt với chủ tử. “Nô tỳ ở đây, chủ tử có gì phân phó?”

“Giờ nào rồi? Hoàng thượng đâu?”

“Hồi chủ tử, bây giờ là đã là giờ Ty. Hoàng thượng giờ Thìn đã rời khỏi. Trước khi đi có nói ngài hôm qua mệt muốn chết rồi, cho nên bảo chúng nô tỳ chớ đánh thức ngài. Chỗ của hoàng hậu nương nương cũng đã kêu Triệu công công đi thông báo qua, ngài không cần lo lắng.” Phụng Tử thoáng nhìn cười, vì chủ tử nhà mình được sủng ái mà vui vẻ.

“Dù sao bây giờ đi cũng không kịp, kệ đi.” Nàng lầu bầu. “Dù sao đùa giỡn với cấp trên luôn là đặc quyền của sủng phi, ta hiện giờ coi như đang trong ‘giai đoạn sủng phi’ đi.”

Bất quá cho dù hiện không ai vì vậy mà nắm lấy điểm yếu nàng, mà hoàng thượng lại tạm thời không động thủ, nhưng sớm hay muộn cũng có ngày sẽ đáp lại. Nàng vẫn là sớm an bài tốt đi.

“Người đi bảo Mộ Vân gọi hết nhóm cung nhân lại tập trung ở đại sảnh đi, đợi ta rửa mặt xong sẽ nói chuyện.”

“Vâng, nô tỳ đi ngay.” Phụng Tử trước phân phó cung nhân đem chậu rửa mặt, nước muối để súc miệng, khăn lau cùng vài thứ khác đến, mới an tâm rời đi.

Đây vốn là việc của nàng, hiện giờ tuy bận nhưng cũng không dám buông lỏng. Rất sợ người bên ngoài không hiểu được ý tiểu thư.

Phụng Tử trước sau vẫn rất cẩn thận.

Tiết Bích Đào cười cười, hai tay lấy nước ấm hắt vào mặt. Đến khi cả lỗ chân lông trên mặt cũng đã thoải mái, lại lau cẩn thận, cuối cùng còn dùng nước lạnh rửa lại lần nữa.

Không còn cách nào khác. Sản phẩm của cổ đại tuy là tự nhiên thuần khiết, nhưng hiệu quả thật sự là không dám nói tới.

Nàng vì muốn bảo dưỡng thật tốt mới dùng biện pháp này, bằng không ai lại thích mùa đông lại dùng nước lạnh rửa mặt chứ? Thật đúng là tự đòi tự chịu tội mà.

Đợi đến khi cung nhân cầm dụng cụ lui ra, nàng theo thói quen “ding” một tiếng, mở bảng quản lý trò chơi.

Hôm qua cứ vậy mà tăng những năm điểm, so với số điểm ít ỏi mấy hôm trước thì đây coi như may mắn trên trời rớt xuống, tạo phúc cho nhân dân nha. Chẳng lẽ hoàng đế lại là một tên S, chỉ có trừng phạt nàng mới sinh ra nhiều thỏa mãn?

Nàng quần bách.

Không. Chắc chắn là không thể nào.

Đem ý nghĩ vớ vẩn kia bỏ qua, nàng đem luôn cả năm điểm kia cộng vào mục “Cảnh giác”. Cái khác không nói, nếu mạng cũng mất, sao có thể tiếp tục tranh thủ tình cảm chứ?

Nàng đoán rằng hai lần phản ứng khác nhau hẳn là do trình độ ám hại khác nhau.

Lần bị Trình quý tần cắt ngang vì không liên quan tới sinh mệnh hay sức khỏe của nàng, cũng không ảnh hưởng tới toàn cục, chỉ là chuyện nhỏ, vậy nên tuy rằng cảnh giác lúc đó chỉ mới một điểm lại nhưng phản ứng rất rõ ràng. Nhưng hôm qua sự tình bất chước kia, sợ rằng là rất nguy hại đối với nàng, cấp

bạc cảnh giác lại quá thấp, nên dấu hiệu cũng mập mờ, thậm chí còn giống như phản ứng bình thường của cơ thể, rất khó chú ý tới.

Về chuyện phỏng đoán có hợp lý không, đợi đến khi gặp chuyện khác biết.

Nàng cũng từng nghĩ qua, người hao hết tâm tư an bày tất cả việc kia, chắc hẳn không chỉ nhắm vào nàng. Nàng dù được sủng ái nhưng chỉ mới là tân sủng, trong cung cũng còn rất nhiều người. Cho nên người nọ dù để ý nàng, thì cũng không cần quá hao tâm tổn sức.

Khăng định còn một hay hai vai chính khác.

Hôm qua nàng đã quan sát rất kỹ, trừ bỏ nàng, mọi người đều ăn qua cháo. Tuy rằng không loại trừ những người giả bộ ném thử để che dấu, nhưng sự thật về người sắp đặt kia nàng vẫn rất tin tưởng.

Để cháo trong chén lớn, lại phân phát cho từng người trước mặt chúng phi tần, thật dễ dàng khiến người ta giảm bớt cảnh giác. Huống chi mọi người đều nghĩ rằng, ai có thể trong yến tiệc của hoàng hậu lại dám ra tay? Mà hoàng hậu, làm sao có thể ra tay trong chính bữa tiệc của mình? Chẳng phải là tự mình nhận tội sao?

Chính vì nghĩ vậy ngược lại mới sập bẫy.

Cho dù là mạn tính được (Thuốc tác dụng chậm) cũng sẽ không hoàn toàn không phát tác. Chỉ cần trong thời gian này nhìn thấy vị phi tử nào có cử chỉ kì quái, có thể ở mức độ nào đó chứng minh kết luận của nàng là chính xác

Để rõ ràng hơn, còn phải xem người nọ cuối cùng phản ứng ra sao đã.

Tiết Bích Đào mặc y phục bằng tơ lụa thêu nghìn cây hồng đỏ rực, trên tóc đeo một cây trâm bằng vàng nạm ngọc, một thân mềm mại ngồi ở ghế chính vị trong phòng.

Nhìn ba hàng người quỳ bên dưới, nàng cười thật hiền lành: "Vân Hương, trước đem những điều người biết nói ra đi."

"Vâng" Vân Hương cung kính lễ bái, ngữ điệu nhẹ nhàng đem những việc quan sát được gần đây nhất nhất bẩm báo: "Nô tỳ cùng Tiểu Lâm tử phát hiện ra, Vân Uyển từng lặng lẽ tiếp xúc với người của Vĩnh Thọ cung, Vân Lan lúc đang làm việc lại chuồn ra ngoài liên lạc với người của Hàm Phúc cung, Vân Thanh cũng từng ra ám hiệu với người của Vĩnh Hòa cung. ... Còn có Tiểu Thuật Tử..." Vân Hương dừng một chút, lại nói: "Nếu nô tỳ không nhìn nhầm, hẳn từng cùng với người của Cảnh Dương cung Nghệ Thường các gặp mặt."

Dù không nói rõ là ai, chỉ nói ra là cung điện nào, thì vẫn có thể biết chắc chắn là các nương nương chủ tử chính điện. Cũng chỉ có các nàng mới có đại bút tích như vậy.

Còn việc cuối câu Vân Hương lại do dự là vì, Bùi Tuyền thị của Nghệ Thường các có giao hảo với chủ tử. Nhưng nàng ta cũng mới nhập cung, bình thường cho dù trong cung thường còn lưu lại thể lực của trường bối trước đây, cũng không nên cứ vậy mà sử dụng, miễn cho bị người khác phát hiện, khiến thánh thượng nghi kỵ.

Cho nên nàng sợ phiền phức, muốn cho chủ tử cách xa Bùi Tuyền thị một chút.

"Thật sự là miếu tiêu yêu lại có gió lớn." Tiết Bích Đào nghe thấy Bùi Dẫn Nhân cũng có tham gia vào, có chút kinh ngạc. Chốc lát lại hiểu rõ, khoe miệng khẽ cười, nhưng đáy mắt lại không cười. "Không phải là thấy ta dễ bắt nạt, mới đem hết ranh ma quỷ quái nhét vào cung của ta?"

Những cung nhân bị nêu tên sớm lạnh run quỳ trên mặt đất không dám thanh minh. Trong cung nếu chủ tử nương nương định tội người bất quá là chỉ là chuyện nhỏ, nhưng người dám nói nhiều làm nàng bức bối, thì không có tội cũng thành tội.

Huống chi các nàng đúng là... người các cung phái tới, có ngay thẳng gì đâu.

Cách tay Tiết Bích Đào nhàn nhạt khoắc lên ghế, ngón tay gõ gõ. Những tiếng "Cộp cộp" từng chút từng chút đập vào lòng những người này, làm bọn họ kinh hãi.

Có đôi khi không có kết quả so ra còn kinh khủng hơn đã có kết quả.

Thời điểm đao trên cổ, không ai gặp may cả.

Không nghĩ rằng nhưng người đó phỏng bị quả là cẩn thận, Tiết Bích Đào nghĩ. Ước chừng là sau khi tuyển chọn đã bắt đầu an bài người. Không chừng chỗ tỷ tỷ nàng cũng không ít đâu. Song đây cũng không phải vấn đề cần lo lắng. Một gia tộc đào tạo ra nữ nhi, sẽ không có việc ngay cả chút bản lĩnh cũng không có, nàng không tội gì xen vào chuyện người khác.

"Ta mặc dù không có cách nào trực tiếp trừng phạt các người, vì còn phải xin chỉ thị của hoàng hậu nương nương. Nhưng nếu hoàng thượng biết ta chịu ủy khuất, thì người làm ta không thoải mái, chỉ sợ so với ta còn khó chịu hơn, còn có..." Ý cười trên mặt nàng không giảm. "Ta thích xử tội liên đới. Cho dù là một người làm sai, cũng muốn cả nhà hắn cũng phải chịu trách nhiệm."

Người bên dưới nghe vậy vẻ mặt lúc xanh lúc trắng. Nghĩ lại mình từ nhỏ đã vào cung chỉ vì muốn kiếm tiền cho người nhà sống tốt. Nếu vì vậy mà để cả nhà chịu liên lụy, thì còn ý nghĩa gì nữa?

Lại nhìn người trước mắt. Đúng vậy, chủ tử bây giờ mới là người hoàng thượng sủng ái nhất. Hoàng thượng là ai? Là con trời, là vị chủ nhân đã nói là làm. Chủ tử chỉ cần thi thắm bên gối, phải phạt gì đó, thì chẳng phải xong chuyện rồi sao?

Thấy trong lòng bọn họ gần như hạ quyết tâm, nàng lại nói:” Muốn ta bỏ qua cho các ngươi cũng không phải không thể...” Nàng dừng lại một chút, tiện đà nói ra một câu không liên quan:” Có biết ngày xưa nhóm nam tử muốn gia nhập Lục Lâm đã làm gì không?

Các nữ nhân bị giam lâu trong cung đều làm một bộ dạng mù tịt không biết.

“Vâng, có phải là trước hết phải giao nộp một ‘đầu danh trạng’?” Tiểu Thuận Tử thấy những người khác đều không lên tiếng, biết cơ hội đã tới. Nôm nóp lo sợ giọng tay lên đáp, nhìn Tiết Bích Đào ngưng ngưng cười cười:” Nô tài từng nghe sư phó kể qua chuyện xưa này, trong đó có nhắc tới.”

Tiết Bích Đào vuốt cằm, cười với hắn:” Không tệ”

Tiểu Thuận tử đầu tiên là vui mừng, có thể trả lời được là tốt rồi. Làm nô tài quan trọng nhất là hữu dụng, nói không chừng chủ tử thấy hắn thông minh sẽ không trừng phạt?

Nhưng đến khi nghĩ lại, mồ hôi lạnh đều tuôn xuống.

Đầu danh trạng!

Chủ tử không phải là muốn bọn họ noi gương những anh hùng hào hán này, muốn không bị phạt, phải giết chủ cũ? Cha mẹ ơi, hắn... hắn... hắn... hắn... có giết hắn hắn cũng không dám!

Nghĩ nghĩ, lông mi hắn sụp xuống, không bằng phân nửa đáng vẻ tươi cười khi nãy.

Tiết Bích Đào cho dù xem người khá chuẩn, cũng chắc chắn đoán không ra tâm tư quỷ dị của tiểu thái giám này. Chỉ là nàng thấy tiểu thái giám quá thật thông minh, nếu sau này hữu dụng với mình thì tốt.

Nàng để Tiểu Thuận Tử đem câu chuyện ‘đầu danh trạng’ này kể cho mọi người nghe, mới nói tiếp.

“Cũng không bảo các ngươi làm chuyện gì khó khăn. Ta biết các ngươi phàm là người bị phái tới đây, thì bên kia hẳn là không được trọng dụng.” Nàng chậm rãi mở miệng “Chỉ cần nói cho ta biết tình hình gần đây của chủ tử các ngươi là được rồi.”

Đám cung nhân kia vội không ngừng dập đầu, miệng nói “Không dám”

Tiết Bích Đào biết cái xưng hô kia làm các nàng sợ hãi, liền biết phục thiện sửa miệng:” Vậy nói cho ta biết, thời gian gần đây chủ cũ của các ngươi có chuyện gì.”

“Chuyện này, không phải nô tỳ không muốn nói với chủ tử, mà thật ra là, ban đầu chủ tử chưa từng phân phó, cho nên nô tỳ... nô tỳ cũng không chú ý...” Vân Thanh to gan nhìn Tiết Bích Đào một cái, lại vội vàng cúi người, giọng tựa như con muỗi.

“Ta đây đương nhiên biết. Ta không nói trước đây, mà là sau này. Từ hôm nay, từ giờ phút này.” Tiết Bích Đào cười tươi như hoa “Sau này mọi việc...”

Nàng nghiêng răng nói từng chữ: “Ta đều phải biết!”

Đội bọn hắn rụt rè đồng ý, nàng tiếp tục nói:” Chuyện trong cung ta, các ngươi kiểm chút việc nhỏ nói với họ cũng không sao. Nếu bọn họ phát hiện cái gì, các ngươi cứ báo cho ta, không cần lại đối mặt tiếp xúc. Người trong cung ta, chỉ cần có lòng, ta tự nhiên che chở.”

“Nếu về sau còn để ta phát hiện lúc làm gì đó... Thuận ta thì sống, còn kẻ nghịch ta thì...” Trong thoáng chốc cả người nàng lộ ra một cỗ khí thế không người nào sánh bằng, giống như toàn bộ mọi người dưới chân đều là kiến nhỏ. Cao cao tại thượng, hờ hững nhấn rõ từng chữ “Chết!”

Mọi người hoảng sợ, không chỉ vì chữ ‘chết’ của nàng, mà còn là vì cỗ khí thế kia, đại khái chỉ có đương kim Thánh thượng mới có thể có đi?

Kỳ thật nói ra câu then chốt kia, trừ bỏ việc Tiết Bích Đào cảm thấy nó đủ lực uy hiếp, còn là một kỳ thăm dò nhỏ.

Nếu có người còn muốn gây bất lợi cho nàng, những lời này nhất định sẽ lộ ra!

Nếu quả thực như vậy, nàng sẽ không tiếc tẩy trừ Phương Hoa các, đem toàn bộ sâu một rút ra. Chỉ vì lúc này thời cơ đã tới.

Có tốt nhất là chuyện tuổi tác vào cung, nhưng con át chủ bài lớn nhất lại chính là sủng ái!

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quân Cờ

“Ôi trời, Tiết tỷ tỷ hôm nay đến thật sớm.” Cháu gái của thái hậu: Mẫn bảo lâm từ sao khi được phong làm tài nhân, lời nói ra ngày càng không kiêng kị, khác hẳn lúc mới tiến cung. Mặc dù nàng không được sủng ái, nhưng dựa vào quan hệ với thái hậu, hành vi của nàng rất kiêu căng bừa bãi, đặc tội không ít người.

Tiết Bích Đào rất ngạc nhiên, nàng ta tính cách như vậy sao có thể nhịn được những một tháng?

Trừ nàng ta ra, Nghi bảo lâm cũng được phong làm Tài nhân, có lẽ là do có quan hệ với Cảnh Dương cung. Bùi tuyển thị cùng Phó ngự nữ cũng lần lượt được sủng ái, rốt cuộc cũng lên được tới bảo lâm. Không thể không nói, Bùi Duẫn Nhân này cũng rất có thủ đoạn.

Ôn thái nữ ở Thừa Kiến cung Ba Tiêu các cũng được phong làm tuyển thị. Mặc dù phân vị không cao, nhưng hoàng thường từng khen nàng có trí thức hiểu lễ nghi, tao nhã cho nên đám cung nhân cũng không dám sơ suất.

“Ha ha, quả thật hiếm thấy. Từ nửa tháng trước lúc hoàng thượng miễn thỉnh an cho Tiết tỷ tỷ, mới chỉ được sủng ái ngày thứ hai, tỷ tỷ đều yếu ớt đến nỗi không rời giường được. Chúng ta đều rất lo lắng. Nhưng rõ ràng hôm qua hoàng thượng lại lật bài từ của tỷ tỷ, vậy mà không ngờ hôm nay có thể gặp tỷ tỷ. Thật sự quá ngạc nhiên vui mừng nha!” Bên này Mẫn tài nhân vừa nói xong, chỗ bên kia đã có người phớt hơ phớt lạnh theo.

Đó là Ngô Canh Y cùng vào cung với các nàng. Là tú nữ ở Giang Nam đưa đến, diện mạo tiểu gia bích ngọc, rất hợp với nhận định nữ tử Giang Nam ôn nhu phong tình.

Nhưng sau khi vào cung nàng không được sủng. Một quân cờ vô ích, nhóm phi tần địa vị cao cũng không chú ý tới. Nàng ta dưới tình thế cấp bách liền đầu phục Mẫn tài nhân, là tùy tùng nhỏ của Mẫn tài nhân.

Tuy rằng do tâm tình khắt trương nên cái ôn nhu của nàng bị hủy không còn một mảnh, nhưng trình độ nói so với Mẫn tài nhân tốt hơn nhiều. Tiết Bích Đào rảnh rỗi nghe một chút, cảm thấy dùng để giết thời gian cũng không tệ lắm.

Nàng thông thả thổi trà, như thể cân nhắc gì đó, lát sau mới quay lại Mẫn tài nhân cười nói:” Mẫn tài nhân vẫn là trước là nên hướng hoàng hậu hành lễ nạp thái rồi hẳn lại đây quan tâm tới thân thể ta. Nếu không, khiến hoàng hậu nương nương hiểu lầm tấm lòng của Mẫn tài nhân, nói thiệt thân so với hoàng hậu còn quan trọng hơn thì không tốt lắm.”

Hoàng hậu nguyên bản còn đang nghe đến vui vẻ, đột nhiên sắc mặt bối rối đứng lên, lớn tiếng nói:” Mẫn tài nhân!”, nhưng ánh mắt lại như cây đuốc thẳng tắp nhìn chòng chọc Tiết Bích Đào.

Lời này quả thực như xát muối vào lòng hoàng hậu.

Nàng sợ nhất là gì?

Thân là hoàng hậu, sự sủng ái của hoàng thượng đối với nàng mà nói không phải quan trọng nhất. Dù sao sủng hay không sủng, nàng vẫn là hoàng hậu tôn quý đẹp đẽ nhất. Sau khi qua đời vẫn được hưởng thái miếu. Nhưng nếu có người tồn tại gây ảnh hưởng đến hậu vị của nàng...

Lòng của nàng căng thẳng. Tiết mỹ nhân tại sao ngay lúc này lại nói như vậy?

Hay là nàng căn bản vô tâm, chỉ muốn định tội Mẫn tài nhân?

Tiết Bích Đào vẫn cười vui vẻ ngồi một bên, giống như hoàn toàn không biết câu nói kia khiến trong lòng hoàng hậu gợn sóng như thế nào.

Đám nhiều lần tính kế nàng, cho dù nàng không định làm hoàng hậu, cũng không muốn để nàng ta sống tốt!

Hoàng hậu liếc nhìn nàng một cái thật sâu. Sau đó thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nghe Mẫn tài nhân hành lễ rồi vội vàng biện giải.

Lại nhú mày, lời nói vẫn ôn hòa như trước:” Sau khi trở về chép cung quy mười lần, nhớ không được tái phạm.”

Mẫn tài nhân đáp ứng một tiếng, không cam lòng trừng mắt nhìn Tiết Bích Đào một cái, miệng nói thầm:” Tự mình đa tình. Ai lo lắng cho thân thể người chứ, cũng không phải do ta nói à. Hừ!” Nhưng vừa mới bị phạt, ở trước mặt hoàng hậu nàng cũng không dám khác người, chưa hề lớn tiếng ồn ào.

Bác hiện giờ đang thành tâm lễ phạt, ngay cả mọi người đến thỉnh an cũng miễn. Tuyệt đối sẽ không vì chuyện nhỏ này mà nói thay nàng.

Nàng cũng không phải ngu ngốc như vậy. Chỉ là đôi khi không kiểm chế được tính tình thôi. Nhưng vẫn thua kém cái miệng lợi hại này! Nàng oán hận nghĩ. Trừ bỏ nàng ta, sủng ái của biểu ca đều là dục đồ.

Không biết khi nào biểu ca mới tới gặp nàng.

Còn nhớ rõ trước đây vào cung, biểu ca từng khen nàng tính tình thẳng thắn. Vì một câu đó, thời điểm nương báo nàng tính tình nên mềm mại một chút,

nàng đều đúng lý hợp tình bác bỏ. Chính là hiện tại thì sao?

Biểu ca đã không còn thích một cô nương như vậy nữa sao?

Nàng lúc tức giận lúc cao hứng, trong chớp lát lại thành mất mát. Biến hóa trên khuôn mặt đều bị Tiết Bích Đào thu vào mắt.

Tiết Bích Đào nghĩ, người tính tình thẳng thắn như vậy, nếu không phải ở trong hậu cung, có lẽ còn có thể kết giao bằng hữu.

Bên kia, Vân phi, Hiền phi, Nghi tài nhân đang cùng hoàng hậu tán gẫu. Ngày mai phải đón giao thừa, mọi người trong cung đều náo nhiệt hẳn lên, nói tới nói lui cũng là vui vẻ chờ đợi.

Không khí đúng là hòa thuận khó nói được.

Bỗng dung một tiếng thét kinh hãi vang lên

“Chủ tử!”

Mọi người giật mình, đều quay lại phía Lệ tần, đã thấy nàng ôm bụng, sắc mặt cực bối rối.

“Chuyện gì vậy?” Hoàng hậu kinh ngạc ngồi thẳng người, sau đó nhanh chóng tỉnh táo lại, phân phó cung nhân: “Đĩnh Lan, nhanh đi gọi thái y! Ngạn Chi, dọn dẹp Noãn các. Uyển Hê! Đỡ chủ tử nhà ngươi đến Noãn các đi.”

“Không cần.” Lệ tần cố gắng cười, “Hai ngày nay thiếp thân sống tạm bợ, cho nên bụng mới đau. Không phải bệnh nặng gì, không dám làm bận các từ của nương nương.”

Nữ tử trước giờ luôn xinh đẹp động lòng người, hiếm khi lộ ra yếu đuối khiến người ta thương tiếc.

Hoàng hậu cũng không miễn cưỡng. Ngày thường Lệ Tần thường giúp đỡ Đức phi đối phó nàng, mọi người đều thấy. Nàng biểu hiện là một hoàng hậu rộng lượng, có thể, nhưng làm quá thì lại có vẻ giả dối. Liền mang theo ý quan tâm nói: “Vậy ngươi hôm nay về trước nghỉ ngơi đi. Bồn cung bảo thái y đến cung ngươi xem một chút. Để coi có phải do ăn nhầm gì đó mới đau đến vậy không.”

Lần này Lệ Tần không cự tuyệt, dù sao nàng cũng biết là có điềm kỳ quái. Được Uyển Hê trợ giúp, nàng làm lễ cáo lui.” Đạp tạ hoàng hậu nương nương, thân thiếp xin cáo lui trước.”

Một trận ồn ào như vậy, mọi người sau đó đều thì thầm bàn tán chuyện Lệ tần, có nhiều người quen thuộc Lệ Tần cũng cảm thấy kỳ quặc. Hoàng hậu nghe đến bực mình, liền đề các nàng hỏi cung.

Lúc Tiết Bích Đào ra khỏi Trường Xuân cung, bị tuyết trắng mịn màng phản xạ ánh sáng làm nhất thời hoa mắt. Phụng Tử lấy dù che đầu nàng xong, vội hỏi: “Chủ tử?”

Nàng lúc này mới chậm rãi lấy lại tinh thần, cũng không trả lời Phụng Tử, mà là một mình đi tới chỗ Tiết Lục Ngạc, cười gọi nàng: “Tỷ tỷ”

Lục Ngạc tăng thêm một tầng áo choàng, quay đầu nhìn Bích Đào, sắc mặt lạnh lùng.

Tỷ muội từ khi vào cung không nói được mấy câu với nhau, nàng cũng chưa bao giờ nhớ có người muội muội này. Làm gì có chuyện đề nói.

Tiết Bích Đào đến gần một chút, bởi Lục Ngạc so với nàng cao hơn. Mặt nữa mang thêm chút bí ẩn, đề thấp giọng, đột nhiên cười dị thường: “Hoàng thượng đã lâu không tới chỗ tỷ?”

“Chuyện của ta, không tới phiên ngươi trông nom.” Không nghĩ tới nàng lại nói ra một câu gần như châm biếm như vậy. Ngực khí của Lục Ngạc lúc này đã lạnh như băng, cắn cắn môi, từng chữ đều cô cùng dứt khoát, kiên quyết.

“Đương nhiên rồi.” Tiết Bích Đào cong mi, bày ra khuôn mặt như trăng rằm” Chỉ là nương từng nói qua với muội, tỷ muội chúng ta phải trông coi nhau. Tỷ tỷ chỉ bằng rảnh rồi đến chỗ muội nhiều một chút...”

“Hoàng thượng, cũng là thường hay đến.” Nàng một chút cũng không đem biểu tình của Lục Ngạc để trong lòng, vẫn tươi cười đầm đìa như trước nói hết câu.

Mặt mày Lục Ngạc lúc này lạnh lùng nghiêm nghị, quả thực tựa như băng tuyết. Nếu không phải có quy củ gia tộc chỉ dạy, nàng đã sớm tát trên mặt “muội muội tốt” của mình một cái.

Kiểm chế lửa nóng trong người, nàng gần từng tiếng, chậm rãi phun ra mấy chữ: “BIẾT RỒI!” sau đó lập tức xoay người bỏ đi.

Nàng sợ cứ tiếp tục ở đây, sẽ không khống chế được mình.

Nàng cho tới giờ vẫn không thích nổi người có khuôn mặt giống mình như đúc này. Đây gần như là chán ghét bẩm sinh.

Tiết Bích Đào cũng mặc nàng rồi đi, cũng không nhìn theo bóng dáng của Lục Ngạc. Ánh mắt nàng thâm thúy nhìn về hướng Hàm Phúc Cung, lộ ra nụ

cười thân nhiên, đối với Phụng Tử phía sau nói: “Quay về thôi.”

“Nurong nurong...” Uyển Hề sắc mặt ngưng trọng nhìn chủ tử nhà mình.

Lệ Tàn nằm trong chăn đệm, đầu đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Phút chốc lại cầm tay Uyển Hề, bắt chắp ánh sáng ngọc loát mất từ hộ giáp trên tay nàng, mặt tái nhợt: “Uyển Hề! Sao lại thế này? Sao lại thế này? Ta chưa bao giờ đau bụng, sao giờ lại đau tới vậy. Uyển Hề, ngươi nói xem, có phải chúng ta bị người khác tính kế không?”

Uyển Hề A một tiếng, hít một ngụm khí, miễn cưỡng chịu đựng cơn đau trên tay. Bàn đầu nàng còn muốn thương lượng với chủ tử một chút chuyện vừa mới xảy ra, hiện giờ thấy chủ tử đang náo loạn cũng không dám nói lung tung. Đều cũng do quý thủy này liên quan tới việc con cái, mà việc này lại chính là tâm bệnh lâu nay của chủ tử.

Nàng cực lực an ủi khuyên giải chủ tử. Muốn chủ tử trước tiên bình tĩnh: “Nurong nurong xưa nay cẩn thận, chắc là do mùa đông lại dùng nước lạnh nên mới thành như vậy. Người quên rồi sao? Vân Lân từng bẩm báo nói Tiết mỹ nhân hằng ngày dùng nước nóng rửa mặt, sau đó còn dùng nước lạnh đắp qua một lần, nói là rất tốt cho da. Ngài nghe xong cũng làm theo, da thịt quả thật càng nhẵn nhụi. Nhưng lúc có quý thủy phải kiêng lạnh. Nô tỳ đoán, hẳn là do nguyên nhân này.”

“Ngươi nói đúng, rất đúng.” Lệ Tàn nghe như vậy, lực đạo trên tay cũng nhẹ đi rất nhiều.

“Nô tỳ mặc dù chỉ là là phỏng đoán, nhưng nurong nurong cũng đừng nóng vội. Cứ đợi thái y chẩn mạch xong, cho phương thuốc cùng ăn uống từ từ sẽ là tốt rồi. Không phải nô tỳ nói vậy, nurong nurong có từng gặp qua loại thuốc nào khiến người ta đau bụng không thôi, cuối cùng lại không sao không? Đại đa số là vừa vào tới cổ họng thì tới mệnh cũng không còn. Nurong nurong hiện giờ lại hoàn hảo, có thể thấy được cái này chỉ là do quý thủy nên mới đau.” Uyển Hề không ngừng cố gắng, nửa thật nửa giả nói cho Lệ Tàn nghe.

Thật ra thuốc tác dụng chậm cũng có, tuy nhiên rất hiếm thấy.

Lệ Tàn làm sao không biết? Nhưng nàng ta trong lòng đang hoảng sợ, lúc thì cảm thấy Uyển Hề nói có đạo lý, lúc lại nghĩ có người ám toán mình. Nghe Uyển Hề nói như vậy, vẻ mặt cũng thả lỏng một chút.

Chủ tử hai người nói một cho đến khi miệng lưỡi đều khô. Thẳng đến khi cung nhân bẩm báo Trần thái y đến, vẻ mặt mới hơi trở lại bình thường.

Uyển Hề nhẹ nhàng thở ra, vội vàng kéo sa trường xuống, đi ra ngoài nghênh tiếp thái y: “Trần thái y, mời ngài vào mau, nurong nurong đang chờ.”

Trần thái y không dám chậm trễ, đi vào nội thị. Thái y ngồi trên một cái ghế mạ vàng, lập tức lấy khăn để lên cổ tay rồi bắt mạch. Trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Lão thần cả gan hỏi một câu, trên lưỡi nurong nurong có một màn trắng mỏng, nhiều nước bọt trong miệng?”

Không đợi Lệ Tàn lên tiếng, Uyển Hề liền hỏi đáp: “Đúng như lời thái y nói, quả thật vậy.”

“Thân thể nurong nurong đã không còn trở ngại, đợi lão thần kê một đơn thuốc, uống thuốc đầy đủ, kiêng ăn đồ nguội lạnh nhiều dầu mỡ. Đồng thời phải tránh buồn bực, lao lực.”

“Mời Trần thái y theo nô tỳ ra ngoài kê thuốc.” Chủ tử trong sa trường không nhìn thấy, nhưng Uyển Hề lại quan sát rất cẩn thận. Nhìn biểu tình Trần thái y ngưng trọng, chỉ sợ không phải “không trở ngại” như lời hắn nói.

Uyển Hề có chút lo lắng, chẳng lẽ thật sự bị người khác tính kế? Nhưng chủ tử trong ngoài cẩn thận, ngay cả ăn uống cũng rất chú ý mà.

Lúc sau, nàng không nhận được hỏi: “Trần thái y, không biết thân mình chủ tử...”

Trần thái y liếc mắt nhìn cung nữ lạnh lợi kia một cái, thờ dài, bày ra bộ dạng không muốn nhiều lời.

Uyển Hề nóng nảy, liên thanh hỏi: “Chẳng lẽ chủ tử, chẳng lẽ chủ tử người...”

Trần thái y thấy nàng hiểu lầm, lúc này mới không nhận được lên tiếng nhắc nhở: “Mạch tượng rất nhanh, lưỡi đóng lớp trắng mỏng, là cung hàn. Chỉ sợ sau này việc mang thai cũng...”

Thái y nói tới đó ngừng lại, nhưng nàng cũng hiểu được, hoàn toàn hiểu được.

Nàng như bị sét đánh, thật lâu không cử động.

Nhi tử, cuối cùng cũng là nhi tử.

Nàng vô tri vô giác bàn giao cho một tiểu cung nữ đi tiễn thái y. Lúc quay về nội thất bước chân đột nhiên chậm lại, chậm rãi nhắm mắt.

Một giọt lệ trong suốt từ khóe miệng chảy ra. Chủ tử trông đợi lâu như vậy, nàng phải nói thế nào mới khiến người không thương tâm.

Sau khi mọi người đi hết, chính sảnh Trương Xuân cung trở nên quang đãng. Hoàng hậu vẫn ngồi ở vị trí chủ thượng, thần sắc khó hiểu. Sau một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng gọi: “Ma ma”

Kim ma ma là người hiểu rõ tâm tư hoàng hậu nhất, bà tiếng lên đứng bên cạnh hoàng hậu, không đợi hỏi đã mở miệng an ủi:” Nương nương yên tâm, Thuận Hi nhi ở Thục thực cục rất lạnh lợi, việc vị ở Hàm Phúc Cung kia ăn qua thìa canh đã sớm xử lý sạch sẽ, thừa dịp không ai để ý đã thay đổi tốt, sẽ không ai biết.”

“Và lại, từ mồng tám tháng chạp tới giờ cũng đã qua non nửa tháng, ai sẽ nghĩ tới thuốc này là vào lúc kinh nguyệt tới sẽ phát tác thành cung hàn? Nô tỳ đã nhìn qua, vị Lệ Tàn kia đau tới ứa mồ hôi lạnh, tất nhiên không phải làm bộ.”

“Vây là tốt rồi” Hoàng hậu biết một vắn này là tuyệt đối không có sai sót, chỉ là trong lòng có chút bất an. Kim ma ma nói một phen cũng khiến nàng yên tâm nhiều.

Nhưng lúc này ở chính điện Vĩnh Thọ cung, Đức phi cũng đang nghe cung nhân bẩm báo chuyện này.

“Ngươi không nghe lầm chứ? Một tên tiểu tót ở Thượng công cục làm sao biết được việc này?”

Cung nhân tên Tiểu Lục Tử kia về mặt lấy lòng, thấy Đức phi có hứng thú, cẩn thận nói:” Nương nương không biết, người kia cùng nô tài là đồng hương, lúc tiền cung nô tài cũng đồng ý quan tâm nàng, nàng cũng thường xuyên đến chỗ nô tài nói chuyện phiếm. Lần đó đúng dịp Thuận Hi Nhi công công đi báo chi tiêu đồ đạc, vừa vắn nàng lại đứng một bên hầu hạ, lúc nói chuyện phiếm lơ đãng nói ra. Nô tài hồi đầu cũng không để ý. Vì một lần yêu cầu hai bộ dụng cụ giống nhau cũng khá lạ, nhưng chỉ là mới mẻ một chút thôi, cũng không dám cùng nương nương nói lung tung. Chỉ là hôm qua nghe Tương ngọc tỷ tỷ bên cạnh nương nương nói Thuận Hi nhi là người bên cạnh hoàng hậu nương nương, nô tài mới nhớ tới việc này, nên nói cho Tương Ngọc tỷ tỷ.”

Đức phi nghe xong trầm tư một chút, kêu Tương Ngọc đưa phần thưởng cho Tiểu Lục tử. Tiểu lục tử có thưởng liền thiên ân vạn tạ. Dù không biết có được thăng chức hay không, dù sao hôm nay cũng gây được ấn tượng trong lòng nương nương. Sau này có chuyện gì cũng sẽ nhớ tới hân, liền biết điều cáo lui.

“Tương Ngọc, ngươi thấy thế nào?” Đức phi nâng cằm, bộ dạng nhàn nhã thật khiến người ta nhìn không ra là người của nàng vừa xảy ra chuyện.

Tương Ngọc bảo tiểu cung nữ bưng trà đặt lên bàn, mặt mày thanh tú, mỉm cười lộ ra vẻ ôn nhu:” Lần này quả thật rất khéo léo, vị kia thiết kế tình diệu như vậy. Lần này nếu không phải Mật quý nhân làm vỡ chén, cung nhân sợ người phát hiện nên lập tức tới Thượng Cung cục đổi hai cái mới, để lộ chân tướng thì chúng ta cũng không thể chỉ dựa vào chuyện của Lệ Tàn mà nghi ngờ phía trên.”

“Đúng vậy, quan trọng hơn là, ngày cả ông trời hình như cũng không phù hộ hoàng hậu.” Đức phi cười vui sướng khi người gặp họa. Lại nói:” Chúng ta đã biết, có thể hiểu rõ mục đích của hoàng hậu. Mặc dù không biết nàng ta đã hạ được gì cho Lệ Tàn, có quan hệ gì với quý thủy, sợ là liên quan tới việc có con. Nhưng bốn cung cũng không ngại.”

“Nếu hủy đi dung mạo hoặc giọng nói, bốn cung mới đau đầu. Còn nếu là không thể có thai...”

“Thì thật đúng là hợp ý ta.” Đức phi nghiêng đầu, cười với Tương Ngọc, cười đến hồng mai cũng thất sắc. Nhìn kỹ lại, Lệ tàn thường ngày cười xinh đẹp đúng là cùng với Đức phi giống tới bảy phần.

Có thể thấy Đức Phi thu phục được Lệ Tàn, rồi hao hết tâm tư cân nhắc, chính là để thời điểm nàng chiếu cố hoàng nhi, có thể lợi dụng Lệ Tàn khiến hoàng đế nhớ tới mình.

Mà quân cờ không thể có con, ngược lại dễ dàng điều khiển hơn.

*quý thủy: Kinh nguyệt

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Có Thai

Tiết Bích Đào để Phụng Tử và Vân Lũ hầu hạ mặc măng y hồ lô, hồ lô cát tường thêu bằng tơ lụa, thoạt nhìn rất vui vẻ.

Nàng cúi đầu xem xét nửa ngày, xem đến đầu choáng váng, mới giật mình:” Thì ra hồ lô nhỏ thêu chữ “vạn”, trên hồ lô lớn là chữ “thọ”.”

Hoàng đế một bên đang được cung nhân hầu hạ, nghe vậy cười to:” Trẫm thấy ngươi nhìn lâu như vậy, còn tưởng ngươi muốn nhìn hồ lô thành hoa luôn, không nghĩ lại để ý tới cái này.”

Tiết Bích Đào chu chu miệng:” Rõ ràng tú nương kia tay nghề không tốt, chữ thọ với chữ vạn chồng lên nhau biến dạng mới khiến thiếp thân khó nhận ra, hoàng thượng, người còn cười!”

“Trẫm có cười sao, hử?”

Mèo nhỏ giận dữ, liền dài dòng ngay biện.” Hoàng thượng, người sao có thể cười một nhân sĩ tràn đầy lòng tìm hiểu nghiên cứu văn hóa quốc gia như vậy! Nếu hàn vi sĩ tử cả nước biết được, sẽ rất đau khổ thất vọng đó!”

Nói như đúng rồi.

Hoàng đế nhủ mảy, nàng giọng điệu thật khí phách, cử chỉ lại lớn mật.” Nói vậy, trẫm cho tới giờ chỉ cười ngơ. Bọn họ không có phúc hưởng sự ban ân này!”

Mèo nhỏ tròn tròn mắt, như quả cầu phòng lên, một luồng khí lạnh thổi qua.

Khoát tay một cái, nàng tiêu sái bỏ đi rửa mặt trước, bày ra bộ dạng “Ta không cùng ngươi so đo.”

Không còn cách nào, địa vị quyết định thắng thua. Nàng hiện giờ địa vị còn thấp.

Hoàng đế cười lắc đầu, mình tại sao lại cung chiều nữ nhân này thành bộ dạng không quy củ như bây giờ rồi. Nhưng mỗi khi mệt mỏi, nhìn nàng bày ra bộ dạng giận dữ yêu kiều, lại ngẫu nhiên lộ ra chút tình quái trong lời nói, tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù hần vẫn nghi ngờ tiểu nữ nhân này đối với hần không có sự cung kính, sùng kính giống như những hậu phi ôn nhu xinh đẹp khác. Dù sao hần là thiên tử, được vạn người kính ngưỡng, nhưng tiểu mặt đào này lại chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt như vậy, cứ như nàng cho rằng hai người họ là ngang hàng bình đẳng.

Đem ý nghĩ phức tạp trong đầu kia vứt bỏ, bàn tay to của hần vung lên, quyết định tiếp tục sùng ái nàng. Chỉ cần nàng có chừng mực, mặc kệ nàng có chút vượt quy củ, hay được sùng sinh kiều, hần cũng vẫn vui vẻ đối tốt với nàng.

Sau khi quyết định, hần liền tinh khí mười phần bãi giá vào triều sớm

Tiết Bích Đào thấy hoàng đế vừa đi, sắc mặt liền hạ xuống, nàng phân phó:” Vân Lũ, gọi Vân Lan lại đây.”

Nha đầu kia tuy không tìm được lỗi của Vân Hương, nhưng cũng giúp đỡ Vân Hương tiếp cận nhiều người. Tiết Bích Đào hỏi qua Mộ Vân, nói nàng làm việc chịu khó, cũng không nói nhiều, can đảm can trọng, rất tốt.

Nàng đối với Phụng Từ bình thường đi theo nàng hầu hạ cũng có ý tứ trọng dụng.

Chỉ có Vân Hương kia khiến nàng có cảm giác kỳ quái, dù rằng “Cảnh giác” không phát tác, cũng không bắt gặp nàng có hành động bất thường nào, nhưng Bích Đào cứ cảm thấy nhất cử nhất động của mình đều bị theo dõi, khiến nàng không thoải mái. Bình thường vẫn để nàng ta trông nom tiểu cung nữ, không để nàng bên người. Với cả do lần trước nàng bắt được không ít nội tặc, tiền lương cũng tăng lên hai phần.

Dù sao tặng phẩm hoàng thượng ban cho như nước tràn vào Phụng Hoa Các, nàng rất vui vẻ mượn hoa hiến Phật.

Lúc này Vân Lan bước vào, cung kính dập đầu vấn an:” Nô tỳ thỉnh an mỹ nhân chủ tử, chủ tử cát tường.”

Tiết Bích Đào muốn cười.

Mỹ nhân chủ tử.

Nàng nâng má, nghĩ nghĩ, xưng hô này cũng không tồi.

“Ừ, chuyện ngươi hỏi thăm thế nào rồi?” Nàng nhanh chóng khôi phục bộ dạng đứng đắn.

Vân Lan đang cúi đầu dĩ nhiên không phát hiện, nhưng Vân Lũ lại kỳ quái liếc mắt nhìn chủ tử nhà mình một cái, lại nhìn Phụng từ một cái, cúi cùng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám nhìn loạn nữa. Chỉ nghe thấy thanh âm trong trẻo của Vân Lan:” Hồi chủ tử, nô tỳ nhờ Thủy Liên bên Hàm Phúc cung nghe ngóng được tin tức.”

Vân Lan hỏi tường lại ngày hôm qua, đầu tiên nàng nghe Mộ Vân tỷ tỷ kể, nói chuyện chủ tử mùa đông dùng nước lạnh rửa mặt để Lệ tần nương nương nghe được, sau đó lại nghe nói nương nương đau bụng, nàng khẩn trương bất an tỏ vẻ mình không nói sai, không biết nương nương có phải vì chuyện nước lạnh mới bị như vậy không, nếu thật, nàng thật sự đáng chết.

Thủy Liên thấy sắc mặt nàng không yên, liền an ủi nàng, đem lời thái y nói lại cho nàng. Nàng ta sau khi bớt lo lại tiếp tục nói...

“Thái y nói là không có trở ngại gì. Nhưng Thủy Liên lại nói rằng, Uyển Hề tỷ...” nàng giật môi, hai tiếng “tỷ tỷ” kia bị nuốt trở lại. Nàng hiện giờ lúc nào cũng nhớ kỹ mình là người của Phụng Hoa Các. “Sau đó Uyển Hề hầu hạ thái y viết xong phương thuốc, ngược lại bảo Thủy Liên đưa thái y ra cửa, sắc mặt nàng ấy lúc đó cũng không tốt.”

Cho nên Thủy Liên bảo nàng nên chuẩn bị trước, vạn nhất thái y che giấu không nói ra sự thật, về sau mọi chuyện vỡ lở nương nương lại phát lửa giận với các nàng.

Nàng liên tục nói cảm ơn rồi trở về Phương Hoa các. Nhưng về tới nơi lại thấy long liễn (xe vua) đứng chờ bên ngoài thì biết rằng tối nay hoàng thượng lại lật bài từ của chủ tử cho nên báo cho Mộ Vân tỷ một câu, đến sáng hôm sau chủ tử mới gọi nàng vào.

Tiết Bích Đào nghe xong có chút hứng trí “Ồ? Thái y chủ chốt trong cung đều thất trách như vậy sao?”

Vân Lan giật giật gót chân, có chút mất tự nhiên, nhất thời không biết làm sao trả lời. Vẫn là Vân Lũ thay nàng giải vây. Nàng ta khụ khụ hai tiếng mới cười nói “Nô tỳ nghe nói, lão thái y có chút lai lịch muốn giữ lại trong sạch đều từ quan hồi hương, vì không nghĩ muốn cuốn vào thị phi ở hậu cung, để rồi vì vậy mà mất đi tính mạng... Bệnh tình tuy hiểu rõ nhưng cũng giả bộ hồ đồ. Thái y trẻ tuổi một chút cũng trái lại cũng nhìn trước ngó sau, nhưng y thuật so ra cũng không bằng những lão thái y. Cho nên chủ tử các cung vẫn thích để lão thái y khám chữa bệnh hơn.”

Nàng trước giờ vẫn cảm thấy chủ tử khác với người thường. Đang lúc được sủng ái lại không bị các phi tần khác hãm hại té ngã, có thể thấy người cực kỳ thông tuệ. Nhưng ngẫu nhiên lại nói ra những lời khiến người ta không hiểu được ý nghĩa. Tựa như vừa rồi, nếu Vân Lũ nàng là hậu phi, chỉ sợ sẽ muốn biết Lệ Tần rốt cuộc bị làm sao.

Vậy mà chủ tử lại quan tâm tới những thái y bo bo giữ mình?

Tiết Bích Đào hiểu: “Thì ra là thế.” Nàng chung quy là người hiện đại, chưa từng hiểu biết về mấy thứ này trong hoàng cung cổ đại. Bất quá chỉ cần có người chỉ điểm một chút, đầu óc nàng liền thông, thậm chí có thể suy một ra ba.

“Tốt lắm, Vân Lan đi xuống trước đi.” Nàng chờ Vân Lan dập đầu xác nhận, chậm rãi rút lui, đóng chặt cửa xong mới gật gật đầu. Đem mấy cung nhân chinh đốn lại quả thật có lợi, ít nhất là rất biết nghe lời.

Tiền đà nghiêng người nói với Vân Lũ “Ta nghe người phân tích không tệ. Tiếp tục nói đi, Lệ Tần rốt cuộc là bị sao?”

Nàng ta trầm tư trong chốc lát, lắc đầu “Nô tỳ không biết.” Lúc Tiết Bích Đào đang thất vọng thì nàng lại nói tiếp “Nếu phải phân tích một chuyện, quan trọng nhất là phải đem mọi dấu vết tập hợp lại. Nhưng nô tỳ cũng không thể suy đoán ra Lệ tần lần này gặp chuyện không may gì. Nếu suy luận vô căn cứ, sợ là khó mà tin tưởng được.”

Tiết Bích Đào như có điều suy nghĩ. Nha đầu kia quả thật gan lớn, nàng ta nhìn ra mình có ý định dùng manh mối của nàng để thuận lợi đi tiếp. Nàng gián tiếp nói như vậy chính là muốn được trọng dụng, chỉ có ở bên nàng mới có thể biết càng nhiều tin tức, mới có thể giúp mình bày mưu tính kế.

Tiết Bích Đào không vội. Chuyện của Lệ Tần thì Lệ Tần phải nóng vội. Còn nàng, nàng đã biết được trước đây nàng nghi ngờ cháo có hạ độc là đúng rồi. Điều này nói rõ phỏng đoán của nàng về “Cánh gác” là chính xác.

Về phần là thuốc gì, sau này Lệ Tần sẽ cho nàng biết.

Nàng cười.

Nhìn hoàng hậu làm gương, được phải hạ như vậy mới đúng. Hoàng hậu làm vô cùng tàn nhẫn, nhắm ngay tim Lệ Tần, Lệ tần sau khi bị cắn mới điên loạn cắn ngược trở lại.

Vở diễn này, quả thật phần khích nha.

Vân Lũ thấy nàng hiện lên một nụ cười như có như không, có chút nghi hoặc, lại có chút bất an.

Hy vọng chủ tử thật sự muốn trọng dụng nàng.

Đúng lúc này, thanh âm lo lắng nhanh nhẹn của Sở Hiểu truyền vào “Chủ tử, chủ tử!”

“Vào đi.” Tiết Bích Đào mở miệng. Chờ nàng ta đẩy cửa vào, nàng hỏi “Làm sao vậy?”

Tiết Bích Đào cũng không trách cứ Sở Hiểu. Kỳ thật trong ba nha hoàn, nàng thích nhất Sở Hiểu. Tuy rằng nhìn qua cẩu thả, nhưng lại có trực giác động vật trời sinh. Không nên hỏi sẽ không hỏi, không nên chạm cũng không chạm, chỉ là làm việc hơi xúc động một chút, nhưng cũng sáng sủa hoạt bát.

Sở Hiểu cũng không hành lễ, vội vàng đem tin vừa truyền đến bẩm báo “Nô tỳ nghe nói, An tuyển thị của Vũ Hương các có thai!”

Tiết Bích Đào ngẩn ra.

An tuyển thị? Chính là người sống cùng cung với nàng nhưng giống như không tồn tại kia? Là người thậm chí thái giám dẫn đường trước kia cũng dám nói thẳng “Không cần để ý tới”, An Tuyển thị sao?

Nàng kinh ngạc “Ta cũng chưa từng thấy hoàng thượng đi qua đó mà?”

Sở Hiểu miệng thờ hồn hèn, sau đó mới giải thích cho chủ tử “Nghe nói đứa nhỏ đã ba tháng, là thời điểm trước khi chủ tử vào cung. Nghe nói nàng ta tuy không được sủng ái, nhưng Trình quý tần tâm địa tốt, lúc hoàng thượng ngẫu nhiên đến Trữ Tử cung sẽ khuyên người qua đó một hai lần.”

“Vận khí nàng ta cũng thật tốt.” Tiết Bích Đào chuyển mắt đến lư hương hình hoa hải đường đang lượn lờ khói, lại nghĩ tới bốn góc sa trường đều phủ linh

lãng hương, liền cười cười nói. Trong mắt nàng không có vẻ tức giận, cung nhân xung quanh thấy vậy cũng thở một hơi.

Chỉ sợ chủ tử được sủng sinh kiêu đi gây chuyện, rước lấy sự tức giận của hoàng thượng.

.....

Triệu Trung Tín đi theo hoàng thượng tới Dưỡng Tâm điện, dò xét sắc mặt của hoàng thượng xong, hần do dự một chút rồi đem tin tức thái giám vừa báo bẩm lên “Hoàng thượng, Trữ Tử cung truyền đến tin tức, nói An tuyền thị của Vũ Hương các có hỉ mạch, đã mang bầu ba tháng.”

Bước chân hoàng đế chậm lại, nét mặt không chút thay đổi, không hề thấy một tia vui mừng. Lúc lâu sau, chuyển hướng tới Trữ Tử cung, hần hỏi “Cũng ở Trữ Tử Cung?”

“Hỏi hoàng thượng, đúng là ở Trữ Tử cung cùng Tiết mỹ nhân.” Triệu Trung Tín vừa nghe liền biết hoàng thượng không có chút ấn tượng gì với An tuyền thị này, liền lấy Tiết Bích Đào đang được sủng ái ra báo cáo.

“Ba tháng...” Hoàng đế nghĩ nghĩ, có chút ngấm ngấm chậm rãi nói “Vậy ban thường theo lệ thường, bảo thái y phụ trách coi chừng cho tốt.”

“Nô tài lĩnh mệnh.” Triệu Trung Tín đáp ứng một tiếng.

“Ừừừ...” Hần quay lại, hướng về phía Càn Thanh cung rồi nói.” Truyền ý chỉ của trẫm, Tiết mỹ nhân từ khi vào cung thận trọng đức độ, tiến thoái có độ, khéo léo với cấp trên, làm trẫm rất hài lòng. Đặc biệt đề bạt lên thành quý nhân. Hai đạo thánh chỉ này thông báo luôn một lượt, đỡ cho người phải đi nhiều chuyến.” Hần Từ Kỳ nhướn mày, không chút để ý cười.

Triệu Trung Tín cả kinh, dập đầu tạ ơn “Nô tài tạ ơn hoàng thượng quan tâm”

Chờ hoàng thượng khoát tay hồi cung, hần mới nhanh chóng đuổi theo.

Hần đột nhiên do dự, hoàng thượng vừa rồi muốn đến Trữ Tử cung, rốt cuộc là thăm An Tuyền thị đang mang long thai, hay là lo lắng Tiết mỹ nhân ở cùng cung cũng có thai mà không biết?

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chân Tướng

Chuyện An Tuyền thị của Trữ Tử Cung mang thai, được Triệu Trung Tín tuyên thánh chỉ của hoàng thượng như mọc cánh, thoáng chốc truyền khắp hậu cung.

Cùng lúc được mọi người chú ý là, vị muội muội Tiết gia kia cũng được thăng làm quý nhân.

Cái gì vậy trời, người mang thai kia một cấp cũng không được tăng, nàng ta ngược lại được tấn vị. Mọi người đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà nghĩ, nếu là mình, hần là sẽ rất nghi ngờ.

Sợ là ngay cả ý muốn cắn chết Tiết quý nhân cũng có đi?

Hướng gió của hậu cung cũng vì một đạo thánh chỉ này mà thay đổi.

Ban đầu mọi người thấy Đại tiểu thư của Tiết gia được sủng ái, náo nhiệt trong chốc lát. Cuối cùng hoàng đế lại mù quáng sủng Tiết gia muội muội, quăng người tỷ tỷ kia đi mất.

Mọi người đã nghĩ, vị muội muội này có thể hay không sau này cũng bị như thế?

Không nghĩ tới hơn nửa tháng sau, hoàng thượng vẫn sủng ái nàng ta như trước không nói, ngay cả phi tần mang thai cũng thua kém nàng. Tuy rằng chỉ là một tuyền thị nhỏ nhỏ, lại không được sủng ái, nhưng trong bụng người ta là huyết mạch thiên gia đó! Dù có thể thấy địa vị của Tiết quý nhân trong lòng hoàng thượng.

Vì thế, cung nhân, phi tần tranh nhau nịnh hót, khách khứa nhất thời như mây bay, người tới ào ào như nước chảy, thiếu chút nữa còn đem cả cửa Phương Hoa Các đập nát.

Đổi lại, Tiết Bích Đào đều để Vân Hương và Mộ Vân ra mặt, chỉ có những phi tần cấp độ cao nàng mới tự mình tiếp đãi. Nhưng là nghe nhiều giả ngu nhiều, khiến cho các phi tần đến yêu cầu kết minh, giao hảo gì đây đều chỉ có thể trở về.

Vẫn là câu nói kia, đồng minh, là người hoàn toàn có khả năng đâm ngươi một dao nhất.

Về phần giao hảo, nàng phải chống lại mấy nụ cười già bộ, vờ vĩnh. Thật sự không có tình thần mà, có diễn cũng diễn thực một chút chứ.

Nhưng người thông minh cũng biết dệt hoa trên gấm, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi,

Diễn thật hay. Chắc các nàng không biết vào lúc này mà tìm nàng, thì lợi ích chưa chắc có mà ngược lại còn tự hạ thấp bản thân mình.

Chỉ có khi Bùi Duẩn Nhân, nàng im lặng một khắc, mới thôi không chịu gặp mặt nữa.

Các nàng vốn cũng không có giao hảo gì. Nàng chẳng qua chỉ có chút tiếc cho nữ tử hiếu thắng trước kia, luôn mang tinh thần trông đợi hướng về phía hậu cung.

Nhưng là lúc nàng không để ý, con người đã âm thầm thay đổi.

Hoàng hậu sau khi biết An tuyển thị mang thai cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Theo hoàng đế phân phó ban thưởng đồ vật này nợ cho nàng ta, đặc biệt được liệu là chính. Nhưng sau khi biết Tiết mỹ nhân được tấn phong quý nhân, ấn đường dựng lên “Lại nữa.”

Đĩnh Lan đang dùng gậy mỹ nhân đâm chân cho hoàng hậu bị hù sợ đâm mạnh một cái, sau đó thấy hoàng hậu cũng không trách cứ, nàng ta mới nhẹ tay lại, từng chút từng chút nhẹ nhàng đâm bóp.

Vừa vặn gây khó dễ.

Nhưng hoàng hậu đang không cảm thấy thoải mái, mày cũng nhăn lại. Nàng rất không yên ổn nói “Thôi, ngươi lui xuống đi.”

Nàng xoa xoa lông mày, sắc mặt trầm tĩnh như nước. Đối với Thanh Thanh vừa bẩm báo nói “Đem trâm hoa cúc thưởng cho Tiết quý nhân, chúc mừng nàng ta được tấn vị.”

Thanh Thanh khom người trả lời “Vâng, nô tỳ tuân mệnh.”

Hàm Phúc Cung.

Uyển Hề thấy Thủy Liên đang lột vỏ quýt cho chủ tử, ngăn cản một câu “Nương nương, người không thể ăn cái này, sẽ lạnh bụng, bụng người vừa mới bớt đau.”

“Không sao, bổn cung hôm nay tốt hơn rồi.” Lệ Tàn ôm lò sưởi ấm cười đẹp, thấy bộ dạng không đồng ý của Uyển Hề, bèn giải thích “Vẫn là ngươi nhiều chuyện. Bổn cung chẳng qua ngại thấy mùi máu trên người nên kêu nàng ta lột quýt để khử mùi thôi.”

Uyển Hề lúc này mới yên lòng lại, mỉm cười “Nếu thật vậy thì nô tỳ lẩm miệng rồi.” Vẫn nên kêu cung nữ pha trà, chủ tử nếu uống trà nóng chắc sẽ dễ chịu hơn.

“Nương nương, nô tỳ nghe nói, An tuyển thị của Trữ tú cung Vũ Hương các có hỉ mạch.” Thủy Liên tay cầm đồ lột quýt bằng bạc, lo sợ liếc mắt dò xét một cái, lúc này mới đem tin tức nói ra miệng.

“An tuyển thị?” Lệ Tàn quả thực trầm mặt. Sau đó như nhớ ra chuyện gì đó, cười nhạt một tiếng “Hắn là lễ vật của tiện nhân Ngô Tâm Di đây mà. Theo kế hoạch của nàng ta thì cái thai của An tuyển thị này chắc sẽ an ổn thôi.”

Nghe như khen ngợi, nhưng lại có ý tứ châm chọc.

Trong lòng Thủy Liên tò mò. Ngón Tâm Di là ý nói Trinh quý tần, cái này nàng biết. Dù sao năm đó nương nương cũng rất thân với Trinh quý tần.

Một quý tần lại mang ân huệ của một tuyển thị bé nhỏ, cũng không biết bên trong có nguyên nhân gì.

Dù tò mò nhưng nàng cũng biết đạo lý tò mò hại chết mèo. Nàng cũng không có tới chín cái mạng để mà thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình.

Uyển Hề đang nhận lấy trà từ tay cung nữ đưa tới, nghe Lệ Tàn nói xong thì tay run lên, nước trà nhất thời rơi vào tay áo Lệ Tàn, lát sau dính vào cổ tay. Lệ tần vùng cánh tay áo bị dính nước, Uyển Hề vội vàng đặt chén trà lên bàn, quỳ xuống

“Nô tỳ đáng chết.” Giọng nói nàng có chút kích động.

Lệ tần nhìn nàng bối rối dưới đất, lại thấy chén trà lập úp, ở trên khắc hình uyên ương nghịch nước, vẫn còn đang nằm trong vũng tà. Quả thật là nghịch nước. Lông mày nàng khẽ nhăn lại, khó hiểu nói “Uyển Hề, ngươi sao hôm nay lại mất hồn mất vía như vậy?”

Uyển Hề khom người luống cuống run rẩy, trong đầu lộn xộn, lại sợ chậm chạp khiến chủ tử sinh nghi, liền miễn cưỡng nói “Là nô tỳ nghe thấy An tuyển thị mang thai nên tay có chút không cẩn thận... Nguyên nhân là trong lòng cảm thấy... Cảm thấy...” Nàng xưa nay lạnh lợi thông minh, nhưng hiện tại chỉ thấy được rằng có mười cái đầu cũng không đủ dùng.

Cho dù không đem chuyện kia nói ra, nhưng chuyện phi tần khác mang thai mà nói, vẫn là khiến chủ tử đau buồn.

Câu chữ rời rạc, ngược lại thành loạn.

Lệ tần nghe xong cảm thấy giọng điệu và cử chỉ của Uyển Hê có chút căng thẳng, độ cung trên khóe môi nàng rơi xuống, dùng khí thế của một phi tử vị Tần áp chế Uyển Hê “Nói rõ ràng.”

“Nô tỳ cảm thấy nương nương nghe xong chuyện nàng mang thai, mang thai...” Uyển Hê run run miệng cũng không nói ra lời được.

Tâm giống như bị người bóp nát, đau đến không thể hít thở.

Nước mắt của nàng không không chế được rơi ra, nhỏ xuống nền nhà lạnh lẽo, từng giọt, từng giọt.

Lệ Tần thấy bộ dạng nàng ta như vậy, trong lòng bất an. Nàng xê dịch thân mình, mắt phượng híp lại, giọng điệu đã mang theo tia uy hiếp “Uyển Hê...”

Uyển Hê ngẩng đầu một cái, nước mắt trên mặt óng ánh, lung lay sắp rơi. Nàng nắm chặt cổ tay áo, tâm tình phức tạp đan xen, bóp nghẹn lòng nàng. Nàng gọi hai tiếng “Nương nương...” như đang cầu xin.

Cầu xin chủ tử đừng hỏi nữa mà.

Giờ phút này nàng hận, hận chính mình không đủ nhạy bén, không đem những lời kia trở thành quá khứ, cũng có oán, oán chính mình không đủ cẩn thận, không thể bảo vệ chủ tử chu toàn.

Nàng từ nhỏ đã theo chủ tử, chủ tử đau, nàng cũng đau.

Chủ tử nếu quá thương tâm, trong lòng nàng cũng như bị ai xèo mất miếng thịt, máu tươi chảy đầm đìa.

Lệ Tần không kiên nhẫn đập một cái vào chiếc bàn sơn khắc, nhìn về phía Thủy Liên đang bị dọa sợ lớn tiếng nói “Cút đi!”

Thủy Liên lúc này nào dám chọc giận Lệ Tần, vội vàng hành lễ rồi lui xuống.

“Nói!”

Uyển Hê biết chủ tử xưa nay là người không kiên nhẫn. Nếu lúc này người quỳ dưới đây không phải là mình, không phải nể tình mình cùng chủ tử lớn lên thì người đã sớm kéo xuống dùng thủ đoạn độc ác tra tấn đến khi nói mới thôi.

Nàng đập trán xuống nền gạch men cảm thạch, cảm giác lạnh như băng truyền tới. Còn chưa đủ, nàng nghĩ.

Nàng buông lỏng cánh tay áo, để nói tùy ý nằm trên đất, bên trên lộ ra những vết nhằn.

Hai người một ngồi một quỳ, cứ như vậy giằng co rất lâu. Trong cung điện là một mảnh im lặng.

Lệ Tần đợi mãi không nhận được câu trả lời, tính tình vốn đang áp chế rốt cuộc không nhịn được phát tác. Nàng một phen cảm chén trà ném đi, sượt qua thái dương của Uyển Hê rồi “xoảng” một tiếng rơi xuống đất, vỡ tan, trà văng tung tóe. Trên cổ Uyển Hê xuất hiện một vết thương nhỏ, chảy ra một đường máu. Nàng bình tĩnh.

Lệ Tần lửa giận ngút trời “Người có chuyện gì gạt bổn cung không thể nói!? Bổn cung bảo người nói!!”

Móng tay Lệ Tần đâm sâu vào bàn gỗ, lưu lại dấu vết, hoa văn hoa mỹ vì vậy cũng bị phát nát. Nhưng nàng một chút cũng không cảm thấy đau.

Nàng ban đầu thậm chí nghĩ rằng Uyển Hê sau lưng nàng làm chuyện có lỗi bị nàng phát hiện ra, mới có thể bối rối luống cuống như vậy. Thẳng đến khi Uyển Hê gọi một tiếng “Nương nương”, nàng mới đột nhiên nhận ra, đây là Uyển Hê, là người tâm phúc của nàng, là Uyển Hê cùng nàng lớn lên. AI cũng có thể phản bội nàng, chỉ có Uyển Hê là chắc chắn không.

Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Lòng nàng cũng không vì nghĩ thông suốt mà dễ chịu hơn, ngược lại thấy nàng ta rơi nước mắt lại càng bất an.

Uyển Hê bao lâu rồi chưa khóc?

Uyển Hê nàng cho tới giờ vẫn chưa bao giờ khóc cho chính mình.

“Nói đi, bổn cung không sao.” Nàng giống như nhận ra cái gì, lại giống như cái gì cũng không biết. Giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên, bên trong là sự sợ hãi một mối.

Uyển Hê biết, mình nên mở miệng.

Nước mắt trên mặt đã muốn khô, cùng với thanh âm khô khốc của nàng, cố gắng không mang theo sự thương tâm, bình tĩnh nói “Nương nương, hôm

trước Trần thái y nói người không có việc gì, nhưng nô tỳ lại thấy thần sắc của ông ta không tốt, liền cố gắng dò hỏi. Ông ta rớt cuộc nói cho nô tỳ, bệnh của người kỳ thật giống cung hân, về sau chuyện có con nối dòng chỉ sợ có chút... khó khăn.”

Hai chữ kia từ miệng nàng nói ra cũng rất gian nan.

Lúc lâu sau, Lệ Tần phía trên cũng không có động tĩnh gì.

Uyển Hề ngẩng đầu, thấy chủ tử ngồi chết lặng ở đằng kia, tựa hồ muốn cố gắng nói gì làm gì đó, đầu ngón tay giật giật, lại giống như đã dùng hết sức lực, trong mắt lại không hề có sinh khí.

Nàng nhớ tới khi vừa bước vào, chủ tử đang cầm lọ sưỡi tươi cười giống một đóa hướng dương, hiện giờ lại bị người ta tàn nhẫn nhổ đi, vì quá đau xót, nhanh chóng héo xuống.

Tim Uyển Hề đập nhanh, nàng nghĩ, cứ như vậy mãi không được.

Nàng phải nghĩ biện pháp.

Đúng, nàng phải làm chủ từ vùng lên lại, đúng...

“Linh lạc thành nê niên tác trần*.” Uyển Hề bỗng nhiên mở miệng, từng câu từng chữ đều run rẩy vô cùng. Nàng không chắc có thể khiến chủ tử hồi phục lại, nàng chỉ có thể thử một lần “Chỉ hữu hương như cố*. Chủ tử, thời điểm người chợt nghe thấy câu thơ này, liền cười Tiết mỹ nhân kia già mòm côi lão ra về. Người nói, đã bị nghiền thành bụi thì làm sao còn giữ được hương? Người muốn chính là trở thành bông hoa trên cao sáng rực, người người tranh đoạt, ai cũng không thể cướp đi phong thái của người. Người còn nhớ rõ không?”

*Linh lạc thành nê niên tác trần/ Chỉ hữu hương như cố: Khi rụng thành bùn hóa bụi bay/ Vẫn có hương như cũ – Bốc Toán Tử (Bài thơ Hoa mai – Người dịch Nguyễn Xuân Tảo)

Môi Lệ tần mấp máy. Hồi lâu, giọng nói khàn khàn truyền đến, vẫn là câu nói kia “Ta nói rồi, ta không sao.”

.....

Tiết Bích Đào lúc này không biết đôi chủ tớ ở Hàm Phúc Cung đã lấy bài thơ “Hoa mai” nàng từng lấy ra để nguy trang khi bị hoàng đế cưỡng bức dụ dỗ để tham khảo một phen.

Nàng từ khi nhận được cây Trâm hoa cúc hoàng hậu ban thưởng xuống liền lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Mùa đông lại tặng trâm hoa cúc, thật sự kỳ lạ. Hoàng hậu chẳng lẽ đang hoài niệm thời điểm được sủng ái vào mùa thu trước khi Tiết quý nhân nàng vào cung sao? Quá, quá gượng ép đi!

Nàng nâng tay áo văn nhả che miệng ách xì một cái.

Quên đi, không nghĩ nữa.

Dù sao tối này là tiệc giao thừa, nàng mang theo là được. Lão bà của hoàng đế ra vấn đề khó khăn này, vậy tìm hẩn giải quyết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cung Yên

Buổi tối là tiệc giao thừa. Tiết Bích Đào vẫn một thân măng y hồ lô như ban sáng, chỉ thay đổi cách trang điểm một chút thôi. Dù sao cũng là yến hội hoàng gia, những trường hợp như vậy nàng cần cực lực đem cách ăn mặc quyền rũ của mình thu lại mới có thể phụ trợ khí thế ung dung của hoàng hậu chứ.

Được rồi, đùa chút thôi.

Nhưng cũng không thể từ trên xuống dưới một màu thanh thanh tú tú được nha, Người ta nhìn vào không thấy ngươi khí chất siêu nhiên gì hết, chỉ cảm thấy ngươi không đem hoàng gia yến hội đặt trong lòng. Nhưng nàng lại không thể quá đẹp để sang trọng lần áp sự nổi bật của hoàng hậu được, vì thế nàng để Phụng Từ làm một búi tóc đọa mã quyền rũ mềm mại, phủ lớp phấn hồng lên đôi mắt, tia lông mày thành hình trắng lười lười.

Thực sự trở thành một gốc hoa đào trong veo phấn nộn như nước, gió lạnh trong đêm thối tới, khiến hoa đào run rẩy theo.

Thần linh phù hộ. Phấn mắt hồng nhạt kia là từ túi đồ của hệ thống lấy ra.

Kết cấu trong túi đồ rất kỳ lạ, chỉ có một nền đen, vật phẩm gì cũng không có. Mới Đầu Tiết Bích Đào còn tưởng hệ thống đùa giỡn nàng, thẳng đến khi nàng Click click click liên tục, lại hét lên “Không hiện ra vật gì thì đi chết đi!” thì mới hé ra một bức hình và một hàng chữ. Bức ảnh nhìn không rõ, còn bốn chữ kia thì viết là “Tủi đỉn Khang Hy.”

Tiết Bích Đào xiu.

Nàng không phải lấy được hộp nữ trang chứ?

Vì thế nàng lại thử nghiệm lần nữa “Cho ta một trăm vạn?”

Màu đen

Màu đen

Đen...

Ba giây trôi qua, màn hình vẫn đen, cái gì cũng không xuất hiện.

Vì thế nàng hiểu ra, cái này là do vận khí. Đúng lúc nàng làm gì đó thì trong túi mới có.

Sau đó, khi nàng nhàm chán liền làm thử, thật sự là nàng lấy ra được một bộ pháo mười hai màu, một bộ bài, một lọ mật đào và một chĩnh cổ thiếp.

Vật tên chĩnh cổ thiếp kia tới năm 2030 mới phát minh ra. Do một bộ phim điện ảnh trong tương lai gọi là “Thiên linh linh, địa linh linh” mới xuất hiện. Hồi phim mới chiếu, mọi người nghĩ sẽ chiếu về bà đồng bà cốt gì đó thời cổ đại, cho nên cực kỳ hứng trí mua vé 3D gia đình, lúc xem thấy nội dung không phải vậy liền mắng đạo diễn sản xuất.

Bộ phim này kỳ thực thất bại. Cảnh tượng kỳ cục, diễn viên bình thường, công nghệ kỹ xảo hoàn toàn không thể truyền cảm giác cho người xem. Nhưng kỳ diệu là, món đạo cụ chĩnh cổ học sinh trong phim chơi đùa lại ngoài ý muốn hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Sau đó trào lưu chĩnh cổ thịnh hành toàn cầu.

Bởi vì sự âm u trong các loại cung đấu, xã hội đen, gián điệp bắn giết nhau gì đó, cho nên loại chĩnh đồ này được mọi người cực yêu thích.

Thẳng đến khi nhà buôn cạnh tranh gay gắt, các loại đạo cụ chĩnh cổ ác liệt ngày càng xuất hiện nhiều, khiến cuộc sống của người dân ngày càng phức tạp, chính phủ mới bắt đầu ra luật, không chế sản xuất đạo cụ chĩnh cổ.

Kỳ thật lúc Tiết Bích Đào sinh ra cũng chơi nhiều không kém, ai bảo nàng sinh ra ở gia đình cách mạng chứ. Lúc nàng còn nhỏ, anh trai nàng thường không biết đem đạo cụ chĩnh cổ gì đó đến chọc nàng. Nàng đối với mấy thứ này biết rất sâu.

Sau đó, nàng phần nộ giờ nắm đầm nhỏ lên tuyên bố sẽ khiến họ đẹp mặt, ông nội rất thích nên tìm cho nàng một đồng chĩnh cổ. Thậm chí có nhiều món hiếm các anh trai khác không có. Nàng thực sung sướng lặng lẽ dùng trên người các anh trai.

Từ đó về sau, các anh trai mỗi lần thấy nàng đều rất quy củ, còn thiếu chút nữa quỳ gối trên đất, trung thành nói “Vị nữ vương phục vụ, chúng thần vạn tử bất từ!”

Hồi ức kết thúc.

Tiết Bích Đào thu hồi một chút tưởng niệm trong lòng, đem nó cất đằng hoàng trong tim. Tay nàng ngửa ngáy mở chĩnh cổ thiếp ra, rất muốn dùng thử. Ài, đáng tiếc gần đây đều không có phi tần đến tìm nàng gây phiền toái, đều là hướng tới đứa bé trong bụng người cách vách kia. Nàng cũng không có cơ hội xuống tay.

Đó là một mảnh thiếp nhỏ bằng đầu ngón cái, Tiết Bích Đào nhẹ nhàng nhấc lên, trơn bóng óng ánh nở rộ như hồng mai, đẹp cực kỳ.

Ở hiện đại, thương già làm ra đủ loại hình dáng, đủ loại màu sắc để dễ phân biệt. Vì mọi người đều thích đồ đẹp, cho nên rõ ràng là đạo cụ để chinh người, lại làm vô cùng tinh xảo. Tất cả đều bị bề ngoài hoa lệ của nó lừa, xác suất chinh người thành công cũng tăng vọt.

Nhưng đối với cổ đại thôi.

Tiết Bích Đào hiền lành nháy mắt mấy cái, ai biết được được một món đồ to bằng lòng tay như vậy lại kích thích đầu óc vô cùng, khiến người ta nảy sinh dục vọng, khiến bản thân làm ra chuyện mình rất muốn làm chứ?

Mai, đồng âm với “Môi”, trên tấm thiếp này, người bị chinh cổ đều là số con rệp.

Dục vọng sâu thẳm nhất trong lòng mỗi người bị vạch ra trần trụi trước mắt công chúng, không phải xấu hổ chết sao.

Đương nhiên, bởi vì pin dự trữ không đủ, nên nếu không dán lên đầu, cách đầu quá xa sẽ tạo ra một cảm giác rất nhỏ, hiệu lực sẽ mất sau một phút.

“Chủ tử, tới giờ rồi, chúng ta không thể đến sau hoàng thượng và hoàng hậu.” Mộ Vân thấy nàng dưới đèn xem ‘hoa’ rất nghiêm túc, không nhận được nhắc nhở.

Nàng tuy rằng cũng ngạc nhiên sao tiểu thư lại dán giấy trên đầu (Triều đại này ngách hoàng* còn chưa xuất hiện), phần kia chế tạo ra sao, nhưng quan trọng là, nàng cảm thấy tiểu thư ăn mặc như vậy rất tỏa sáng, tâm đều bị tác động, nên cũng quên hỏi thăm.

Tiết Bích Đào lẩm bẩm “Mai một ta cũng muốn chơi bài.”

Ở chỗ này đã lâu nên nàng cũng tùy hứng hơn một chút, thỉnh thoảng sẽ không tự giác nói ra mấy lời kỳ quặc. Cũng may mấy nha hoàn này năng lực thích ứng rất mạnh, các nàng đều thủy chung cho rằng, tiểu thư là thường xuyên đọc sách trong phòng nên trí thức sâu, các nàng không hiểu là do quá ngốc.

Kỳ thật nào biết rằng, Bích Đào là đang đùa giỡn “Túi thần kỳ của Doremon” không biết mệt.

Tuy thế, nhưng nàng vẫn phối hợp với Mộ Vân nâng tay nàng lên, sau đó nói “Hôm nay kêu Vân Lũ theo chúng ta đi.”

“Chủ tử?” Mộ Vân ngạc nhiên.

Một bên Vân Lũ đang cúi đầu vui không kiểm được, bước lên phía trước giúp Mộ Vân đỡ tay kia của Tiết Bích Đào, cười nói “Nô tỳ chắc chắn tận tâm hầu hạ chủ tử, không khiến Mộ Vân tỷ tỷ thất vọng.”

Mộ Vân nghĩ cũng nên để nàng rèn luyện, liền gật đầu dặn dò “Nhưng vạn lần không được để chủ tử ăn gì đồ gì đó cay độc, chớ có lấy tởi.”

“Nô tỳ đã hiểu.” Vân Lũ như gà con mổ thóc gật đầu, cười sáng lạn.

Vào cung nhiều năm như vậy, nàng cuối cùng cũng đợi được.

Tiết Bích Đào cũng cười. Vân Lũ cho tới giờ hoặc là cẩn thận như Phụng Tử, hoặc là trầm ổn như Mộ Vân, rất ít thấy nàng ấy cười thanh xuân hoạt bát như vậy. Xưa nay nàng nhìn người khác chuẩn, nhưng cũng âm thầm vận dụng thế lực trong cung của mình điều tra qua Vân Lũ. Nha đầu kia kỳ ngộ không tốt, toàn gặp phải những phi tần đã có tâm phúc và thế lực, chỉ có thể làm tam đẳng cung nữ, làm việc vất vả từ xa.

Sau lại biết có tân chủ tử vào cung, cảm thấy đây là cơ hội, giương lên khuôn mặt tươi cười lấy lòng, được phân phó tới Phương Hoa Các.

Tiết Bích Đào thích dùng những nha hoàn hiểu chuyện. Nàng cảm thấy bằng năng lực tranh thủ của mình, cuộc sống sẽ rất tốt. Cứ như vậy, Vân Lũ có ngày sẽ nổi danh.

Bước vào Lân Đức điện chuyên dùng để tổ chức cung yến, liền nghe thấy tiếng xướng của thái giám bên tai “Tiết quý nhân của Trữ Tú Cung tới----“

Thanh âm cực lớn, hoàn toàn không giống ứng phó tùy tiện đối với những phi tần tầm thường.

Nhất thời tất cả mọi người vốn đang nói nói cười cười đều quay đầu, ánh mắt tụ lại, áp lực tăng lên. Nếu không phải Tiết Bích Đào xuất thân từ thế gia vọng tộc, sớm đã bị dọa đến mềm nhũn chân.

Nàng thấy thế quay lại cười thật kiêu diễm với mọi người, một đường tiến thẳng, tựa như đang dạo ở sân vắng, tự nhiên tùy tiện.

Chúng phi tần đầu tiên là bị trang phục của nàng làm ngạc nhiên, tiếp đó rất nhanh tức giận, lòng đỏ kỳ trong mắt dâng lên.

Chính là Tiết Lục Ngạc, không thừa nhận cũng không được. Muội muội này của nàng thật không giống xưa, vốn dĩ là kẻ nhút nhát chỉ biết theo sau nàng, bây giờ lại vô cùng đặc ý phi phạm.

Xà nhà treo một loạt đèn cung đình rực rỡ, kết cấu bằng gỗ thống nhất, đồ đạc quý hiếm vô cùng, ánh nến sáng ngời chiếu vào nhan sắc cùng da thịt trắng trẻo nhẵn nhụi của Tiết Bích Đào, nụ cười như đào hoa tiên tử trong tranh lọt xuống thế gian, răng trắng tinh tỏa sáng như sao, vô cùng động lòng người.

Ngay cả tông thân vương thất cũng nhìn đến sững sờ, đều nghĩ rằng, thì ra đây là vị quý nhân gần đây được hoàng thượng sủng ái, quả nhiên dung mạo xuất chúng.

Cung nhân phía dưới cũng châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ “Không phải nói Tiết quý nhân khí chất không xuất chúng bằng Tiết tài tử sao, tự nhiên hào phóng gì đó? Ta nhìn không thấy vậy nha.”

“Hừ, người nghe tin đó từ hồi nào rồi, thánh thượng sủng ái chủ nhân nào, người đó có thể không tốt sao? Tiết tài tử lạnh như băng, thoáng nhìn còn thấy không giống người thường. Nếu mỗi ngày đều nhìn khuôn mặt như vậy tâm cũng không nóng nổi nữa. Hoàng thượng đúng lúc lại thấy khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào của Tiết quý nhân, cho nên yêu thích không buông tay. Ta đã nói Tiết quý nhân nhất định có thể đẹp hơn cả hoa thơm cỏ lạ, người còn không tin.”

Cung nhân kia trợn mắt nói “Người nói bao giờ, nói dối không chớp mắt.”

Còn có một cung nữ bên người phi tần nào đó rụt rè không chịu can thiệp đánh giá Tiết Bích Đào, bầm báo nói “Nương nương, Tiết quý nhân trên trán

không biết dán cái gì, phần trên mặt cũng như hoa đào đầu mùa, quả thật là muốn người ta chú ý mà.”

Phi tần kia nhìn không được đào mắt qua, quả nhiên cảm thấy rất đẹp. Nghĩ nghĩ không lẽ đây là chiêu thức Tiết quý nhân dùng để giữ lại hoàng thượng sao? Ngày khác nàng cũng thử xem, chỉ là không biết miếng giấy kia làm từ thứ gì.

Cung nhân đã sớm luyện được kỹ xảo nói chuyện, sẽ không để người khác nghe thấy, mới có thể can đảm bình luận phi tần như vậy. Nhưng cuối cùng cũng không dám quá nhiều lời, vì thế lát sau đều bình ổn lại.

Lúc này, Tiết Bích Đào đã ngồi xuống. Nàng nhìn thấy trên bàn có ít điểm tâm, ngạc nhiên chỉ một món trong mâm hỏi Vân Lũ “Đây là mai tử nhục?”

“Hỏi chủ tử, đây là lấy hàm đào để làm, bên trong trộn lẫn cánh hoa hồng, hương vị không tệ, chủ tử muốn nếm thử chút không?”

Thấy Tiết Bích Đào gật đầu, Vân Lũ liền đem đĩa kia đến gần một chút.

Kỳ thật các cung phi vì bảo trì cử chỉ duyên dáng của mình, tuyệt đối không thể kéo người chồm đi lấy đĩa trước mặt, nhìn có vẻ tham ăn thô lỗ. Vì thế chuyện này giao cho các cung nữ.

Tiết Bích Đào tuy rằng cảm thấy không cần thiết, nhưng nhập gia tùy tục, thời điểm trong cung, nàng cũng không muốn làm ra hành vi dị thường.

Nàng lăm bằm cầm thìa bỏ thức ăn vào miệng, hương vị tươi mát tự nhiên, dư hương trong cổ không tan, không tệ.

Nàng cuối cùng cũng biết hàm đào là gì, thì ra là anh đào.

Bất quá nàng vẫn thích món anh đào mới mẻ này.

Nàng ăn rất ngon lành, cùng lúc hoàng đế và hoàng hậu rốt cuộc giả làm, từ từ tiến đến.

Mọi người nghe nội thị truyền báo, tất cả đều dừng nói chuyện, đứng dậy cung kính địa bái thỉnh an.

Ngày vui, cho nên hoàng đế trước nay thánh tâm khó dò rốt cuộc lộ ra vẻ mặt tươi cười hợp với hoàn cảnh, đưa tay nói “Bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Chờ Đế hậu đi lên bậc thang trái thảm vàng nhập tọa xong, mọi người mới trở về vị trí cũ.

Hàn Từ Kỳ theo thường lệ quét mắt qua một lần, đang định thu mắt lại, đột nhiên ngừng lại trên cơ thể một người, trong mắt tràn đầy kinh diễm.

Tuy rằng hôm nay tông thân hoàng thất nhiều, chỗ ngồi của Tiết Bích Đào cũng không gần, nhưng lại mông mông lung lung, khiến nàng tăng thêm một phần thần bí, làm cho Hàn Từ Kỳ muốn đui mù.

Cho tới giờ chưa thấy nàng ăn mặc như vậy bao giờ. Hắn nghĩ nghĩ, tiện thể cắn răng.

Vật nhỏ này rõ ràng tâm tư khéo léo, cổ tình không cần lấy lòng hắn, cả ngày bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết cho hắn xem.

Đều nói là nữ nhân vì bản thân mà trang điểm.

Nàng sao có thể không vì hắn?

Cung yến bắt đầu, vũ cơ quyền rũ nói đùa nhau mà vào. Rượu ngon món ngon cũng lần lượt cung nhân bưng lên trên bàn mỗi người, dựa theo phẩm vị mà sắp xếp.

Tiết Bích Đào chu miệng, nàng muốn mắng khô trên bàn Lệ Tần. Măng mùa đông đó, nàng thích ăn măng nhất, thềm quá thềm quá thềm quá, muốn ăn muốn ăn muốn ăn muốn ăn,.

Giờ phút này, trong lòng nàng chỉ có măng mùa đông.

Hàn Từ Kỳ thấy ánh mắt mọi người đều bị màn nhảy múa đẹp mắt hấp dẫn, liền khẽ phân phó với Triệu Trung Tín bên cạnh: “Đặt thêm một cái bàn bên cạnh trẫm, bảo Tiết quý nhân lại đây ngồi.”

Triệu Trung Tín nhìn thoáng qua con mắt tham lam của Tiết Bích Đào nhìn vào bàn Lệ Tần, nhất thời kinh hãi, vội vàng lĩnh mệnh.

Tiết Bích Đào nghe thấy tiểu thái giám thông báo ý tứ của hoàng thượng, rốt cuộc dời mắt, liếc nhìn vị trên kia một cái, gật gật đầu nói “Biết rồi, đa tạ công công.”

Sau đó nàng vịn tay Vân Lũ, theo nội thị kia lên bậc thang.

Những người ngẫu nhiên không chú ý đến vũ cơ, thấy tình cảnh này thì chấn động. Hoàng thượng cho tới giờ vẫn chưa cung chiêu nữ nhân nào như vậy, hiện giờ đối với Tiết quý nhân thật sự quá sùng ái đúng không? Ngay cả yến hội cũng muốn nàng ngồi gần.

Không khỏi bắt đầu âm thầm lo lắng, có phải hay không bây giờ nên lập quan hệ với Tiết gia, về sau cũng có lợi.

Tiết Bích Đào mới mặc kệ nhiều như vậy, nàng đột nhiên đối với hoàng đế này sinh hảo cảm.

Ừ, tuy rằng chiêu thức này kéo cho nàng không ít cừu hận.

Chỉ là nàng từng nghe nói trong tiểu thuyết tình yêu hoàng đế hay vương gia gì đó sẽ vì nữ nhân mình thích dựng lên một lá chắn, thay chân ái dờ hết thấy công kích. Nàng đã cảm thấy cách này vô cùng đáng ghét, công kích lớn nhất hẳn là do nam nhân đó đi, vĩnh viễn muốn bắt người ta ẩn thân trong tối, nàng còn nghi ngờ hẳn có thật là thích người kia không. Cuối cùng là hiểu lầm quá sâu, tâm lực lao lực quá độ, thật sự là...

Nàng chống lại ánh mắt Hàn Tử Kỳ, cười cười, ừ, thích thì cứ sùng, nàng thích người thẳng thắn.

Có tình nhân là hoàng đế, coi như không tệ.

*Ngạch hoàng: Là đồ trang trí trên trán phi tần hồi xưa

*Về chỉnh cổ thiếp gì đấy trong chương này, theo mình hiểu là một món đồ gì đấy để chọc người ta, dán trên trán như ngạch hoàng. Cũng không rõ lắm, ai hiểu thỉnh giúp đỡ TvT

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Cung Yên (Trung)

Một khúc “Du xuân bạch tuyết” giai điệu tươi mát trôi chảy, tiết tấu hoạt bát nhẹ nhàng, làm mọi người trong điện như đặt mình trong khung cảnh đông đi xuân đến, đất đai sống dậy, cảnh tượng mùa xuân bừng bừng sức sống.

Nàng từng bước từng bước hướng hẳn đi tới, cười như hoa đào đầu xuân, xán lạn rực rỡ.

Tình cảnh này, không ai không bất động. Hoàng đế kim lòng không đầu mèm chút vươn tay đến đón nàng, trong phút chốc tỉnh lại. Hẳn xưa nay là người tự chủ vô cùng tốt, nên lại ý niệm nhất thời này, sắc mặt khôi phục như thường.

Tiết Bích Đào một chút cũng không đem ánh mắt người khác để trong lòng. Đối với vũ khí “Cảnh giác” vô cùng lợi hại mà nói, trừ phi có người cảm đạo cảm thương trực tiếp đối đầu với nàng, thì còn lại nàng đều có thể tránh được, chưa kể còn có thể phản đòn hãm hại lại một phen, hỏi thăm sức khỏe bọn họ.

Ồ, nhưng đương nhiên, nếu như là đánh nhau, các nàng chỉ cần biết thua càng thảm hơn là được.

Nàng tuy rằng không học qua quyền đạo Judo, nhưng từng học qua kỹ thuật đánh nhau trong quân đội. Chỉ là ông nội không nỡ đem nàng ra ngoài rèn luyện như các anh trai, nên không thể từ nguy hiểm mà tiến bộ, lực đánh cũng không phát huy uy lực đủ mười phần.

Nhưng đối với nhóm búp bê mảnh mai trong hậu cung này, công phu mèo quào của nàng cũng đủ xài.

Xem ra sau này có cơ hội nhất định phải rèn luyện. Tiết Bích Đào nhớ tới ngọn nguồn thân thể này, thầm hạ quyết tâm. Ánh mắt nàng nhìn về phía hoàng đế cũng phát sáng, yêu tình đánh nhau cũng là đánh nhau, hẳn hẳn sẽ không ngại giúp mình luyện tập đi?

Hoàng đế chỉ cảm thấy sau lưng chột lạnh, giống như bị ai đó theo dõi.

Hắn không kịp ngẫm nghĩ nữa, đã thấy Tiết Bích Đào nhẹ nhàng hành lễ, liền ban thưởng tọa cho nàng. Khi thấy nàng khăn cấp gấp mớng khô bỏ vào miệng, bộ dạng thỏa mãn, độ cung khỏe miệng cũng cong lên, tâm tình hẳn đột nhiên rất tốt.

Thật sự là mèo con tham ăn.

Vũ cơ bên dưới váy dài khẽ nhấc, mũi chân điểm nhẹ, lẳng lẳng như đang bay. Người đi đầu khuôn mặt xuất chúng, lông mi như cây rừng trùng điệp xanh mướt, lông mày khẽ nhíu, môi như cánh hoa anh đào, kiều diễm ướt át. Khom lưng một khúc, đều khiến mọi người vui vẻ.

Hoàng hậu coi như có hứng thú với ca múa, lúc Tiết Bích Đào tới cũng không dời mắt. Nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện, ánh mắt nàng ta nặng nề, tươi cười đã ngừng, chứng tỏ tức giận cực điểm.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, hoàng đế lại cung chiêu Tiết quý nhân này tới như vậy. Trước kia chưa bao giờ gặp cung phi tài năng phẩm cấp cao nào có thể ngồi bên cạnh hắn trong cung yên. Đức phi, Hiền phi, Lệ tần, Mật quý nhân, những người từng được sủng ái đều không có được quang vinh này.

Xem ra, Tiết quý nhân hiện giờ đã không thể dễ dàng coi thường nữa.

Lần trước nàng ta lúc thỉnh an mình còn dám cuồng ngôn, nếu sau này có con nối dòng, chẳng phải lại thêm một Đức phi sao?

Bực bội hơn là kể sách lần trước bị Mật quý nhân vô ý làm hỏng, nếu không nàng ta dù có được sủng ái cũng là sủng phi không thể có con, nàng còn e ngại gì chứ?

Lại nhìn vũ cơ kia, một khúc đã hết, đang quỳ lại nói lời chúc mừng, nhưng ngẩng đầu lên ánh mắt lại lưu chuyển đưa tình, cái cổ ngượng ngùng tinh tế như cổ thiên nga khê xoay.

Hoàng hậu nhất thời giật dử, Tiết quý nhân kia thì thôi đi, tốt xấu cũng là đường đường chính chính tiền cung, còn cái loại hạ lưu này cũng dám ở cung yến quyền rũ hoàng đế?

Nàng giật dử ngược lại tươi cười, tay nắm chặt áo không nói lời nào, chỉ nhìn xem hoàng đế xử lý ra sao.

Ngan Chi đứng phía sau có điểm kinh hãi. Từ sau khi Tiết quý nhân được hoàng thượng gọi tới, không khí bên cạnh nương nương thực kỳ lạ. Thẳng đến khi vũ cơ kia hành động quá phận, nàng thực sự sợ nương nương bị thứ rom rạ này làm cho nhin không được hủy đi hình tượng nhiều năm

Chẳng qua, nương nương là người từng trải qua sóng to gió lớn, Tiết quý nhân hiện tại mặc dù được sủng ái, nhưng còn kém xa Đức phi. Đức phi còn chưa thể chọc giận nương nương, Tiết quý nhân cũng sẽ không có bản lĩnh này.

Hoàng đế thấy tác phong của vũ cơ như thế, thật sự có chút hứng thú. Gần đây thật sự không có nữ tử lớn mật như vậy trước mặt bao người vút mị nhân với hắn. Một là vì thể diện nữ hân, hai là lo sợ làm hoàng hậu tức giận, ngược lại không có lợi.

Khó có được đích thế thủ đoạn cao thâm của hắn có lúc mất đi khí thế.

Khóe miệng hắn ẩn chứa ý cười, thân mật hỏi “Ngươi tên gì?”

“Hồi hoàng thượng, nô tỳ tên gọi Ngọc Lan.” Vũ cơ kia như trước bày ra bộ dạng chọc người thương tiếc, biểu tình trên mặt cũng là vui mừng dị thường.

Nàng vốn có tâm cũng không dám làm. Thẳng cho tới khi thấy được vị quý nhân được sủng ái được ngồi bên cạnh hoàng thượng, đã tâm bắt đầu nổi lên. Quý nhân đó dung mạo chẳng qua chỉ tương đương nàng, nhưng làm gì có được kỹ thuật nhảy múa duyên dáng như nàng chứ?

Chỉ cần có hoàng thượng mở miệng, hoàng hậu còn dám qua mặt sao!? Giờ khắc này, nàng tràn đầy tin tưởng.

Thật sự là chưa bao giờ thiếu những kẻ đã tâm ngu dốt. Tiết Bích Đào lắc đầu. Nàng không tính toán phá hư lạc thú của hoàng đế, vẫn như cũ thưởng thức món nắng khô giòn mịn kia, ăn thật vui vẻ.

Đến khi hai chữ “Ngọc Lan” lọt vào tai, cổ họng nàng bị nghẹn, quai hàm đỏ lên, ho khan liên tục.

Hoàng đế cũng vui vẻ. Vừa nhìn thấy bộ dạng chật vật của Tiết Bích Đào, tươi cười lại càng không thể che giấu được, làm cho hoàng thất bên dưới vạn phần kinh ngạc.

Tuy rằng lúc xử lý chính vụ trong nhà nhân hạ rất nhiều, hoàng thượng cũng sẽ trêu chọc giễu cợt bọn họ, nhưng lúc chính thức trước mặt công chúng, hẳn ít khi cười cao hứng như thế.

Nhiều nhất là bày ra tư thế đế vương phù hợp, cười sơ sơ một chút.

Do Vân Lũ đứng hơi xa, nàng còn chưa kịp phản ứng, đã thấy hoàng thượng bảo Triệu công công đưa trà cho chủ tử mình. Nàng do dự một chút, nghĩ là hoàng thượng phân phó, không dám tiếp nhận, chỉ nhẹ nhàng đi tới vỗ vỗ lưng chủ tử, giúp nàng thoải mái một chút.

Nàng có chút lo. Chủ tử sao tự nhiên lại bị như vậy, tuy rằng hoàng thượng bây giờ đang cười, nhưng là chủ tử lại trước mặt nhóm vương gia luống cuống, người có thể trách cứ chủ tử hay không?

Nàng còn chưa suy nghĩ xong kể sách, đã nghe thấy âm thanh cung chiều của hoàng thượng truyền vào tai “Măng khô ngon lắm hả? Khiến ngươi ăn tới ra như vậy.”

Lần này, mọi người nhất thời đều hiểu rõ điểm đáng cười, có người nhin không được cũng cười thành tiếng, thì ra lại có chuyện đúng lúc như vậy.

Trong cung nhất thời tràn ngập tiếng cười, không khí hòa thuận vui vẻ.

Chỉ có Ngọc Lan quỳ bên dưới da mặt cứng lại, xấu hổ vạn phần.

Chờ hoàng đế phát tay, nàng ta vội vàng lui xuống. Hôm nay làm loạn một lần, nàng cũng không dám... nghĩ rằng có thể dễ dàng lên cao nữa. Nguyên bản cái tên Ngọc Lan này nàng rất thích, cố tình hôm nay dùng tới. Chỉ sợ bây giờ tất cả mọi người đều chê cười nàng.

Không khí vừa ảm lên một chút, thì chỗ các công chúa hoàng tử đã có người đứng lên “Phụ hoàng, Tiết quý nhân thất kính, theo lý nên trị tội!” Âm thanh

tức giận nùng nịu, nhất thời làm mọi người ngừng cười đùa.

Là đại công chúa.

Hàn Diễm Dương là con nối dòng duy nhất của hoàng hậu, lại là nữ nhi, cho nên nuông chiều vô cùng. Bởi vậy nàng mặc dù trước mặt người khác tùy ý kiêu căng, nhưng lại đối với mẫu hậu vô cùng hiếu thuận. Người khác không phát hiện, nhưng duy nhất có nàng phát hiện ra từ khi Tiết quý nhân ngồi bên cạnh phụ hoàng, mẫu hậu liền mất hứng.

Nàng nghĩ muốn khiến mẫu hậu hết giận, cho nên cơ hội này không thể buông tha!

Tuy rằng Tiết Bích Đào ngày thượng ngự biện rất giỏi, nhưng trước mặt nhiều người lại tranh luận với một đứa bé tám tuổi, quả thật là vô cùng khôi hài. Cho dù bác bỏ được nàng ta, người khác cũng sẽ cảm thấy nàng ý lớn hiệp nhỏ.

Vì thế nàng khụ một tiếng, lấy khăn tơ lau trà ở khóe môi, đứng dậy, theo lời đại công chúa nói “Thiếp thân thất lễ, mong hoàng thượng thứ tội.”

Đại công chúa nhất thời đắc ý. Nàng vốn đang phòng bị Tiết quý nhân giờ trở lại, không nghĩ nàng ta cứ như vậy nhận tội, có thể thấy được nàng ta cũng biết địa vị mình trong lòng phụ hoàng, không phải một quý nhân nhỏ nhỏ như nàng có thể so sánh! Coi như thức thời.

Nhưng nàng không nghĩ tới, phụ hoàng cư nhiên nhẹ nhàng nói một câu “Ừ, trẫm tha tội cho ngươi.”

Sau đó Tiết quý nhân cũng theo bậc thang đi xuống “Hoàng thượng khoan dung, thiếp thân tạ ơn hoàng thượng ân điển.”

Diễn viên không theo kịch bản chút nào.

Công chúa nóng nảy nói: Phụ hoàng...”

“Diễm Dương!” Giọng nói hoàng hậu đột nhiên nghiêm khắc, nàng ta ủy khuất, bủn rủn, hừ một tiếng ngồi lại vị trí.

Hoàng hậu mỉm cười nói với mọi người “Đứa nhỏ này gần đây bị bồn chồn lôi kéo đi học cung quy, không nghĩ rằng lúc này cũng không thả lỏng. Nó còn nhỏ không hiểu chuyện nói lung tung, mong các vị tha thứ.”

Người bên dưới làm sao không hiểu chuyện gì xảy ra? Mặt mũi hoàng gia, cũng không thể để một công chúa và một quý nhân làm mất hết. Nếu hoàng hậu nương nương đã tìm lý do, mọi người cũng nể tình phụ họa theo.

“Không sao không sao, đại công chúa thông minh lanh lợi, lại hiếu quy củ, quả nhiên có phong phạm thiên gia nữ nhi.”

“Nói rất đúng, nữ nhi của ta hiện tại ngay cả Tam tự kinh còn chưa biết hết, chứ đừng nói tới quy củ. Thật không theo kịp đại công chúa mà.”

....

Nhạc lại nổi lên, lại tiếp tục ca múa mừng cảnh thái bình.

Tiết Bích Đào chính là dự đoán được như vậy mới có thể dám đứng lên. Ngày vui này, hoàng đế sẽ không phạt nàng, xui xẻo, hướng chi nàng còn là sủng phi, không phải sao?

Dù sao đại công chúa chỉ mới tám tuổi, có thể đánh một kích vào nàng, đã là rất không dễ dàng.

Lúc nàng tám tuổi thì sao? Đại khái chỉ ở nhà ăn, coi phim hoạt hình rồi cười vui vẻ thôi.

Chẳng qua tâm tình vốn rất tốt của nàng cũng bị phá hư bảy tám phần. Hừ, ở nhà, nàng cũng là một công chúa đó. Gây họa, cho dù không có “mẫu thân” dịu dàng thay nàng giải quyết, thì còn có một đội quân anh trai.

Bởi vì miệng lưỡi người khác, rõ ràng khiến hoàng thượng vui vẻ lại bị trách cứ là thất lễ. Thật khiến nàng muốn phu một ngụm nước lên một hoàng đế. Ngươi nuôi con tốt ghê!

Hoàng đế liếc mắt nhìn hoàng hậu một cái, không nói gì nữa. Dù sao Diễm Dương lớn lên phần trang ngọc trác, ngày thương hấn vẫn rất yêu thương nữ nhi này.

Nhưng là công chúa hoàng gia phải có phong phạm, xem ra phải bảo hoàng hậu dạy cho tốt.

Hắn thấy tâm tình Tiết Bích Đào hạ xuống, lúc ca múa đang huyền ảo sung sức nhất, hắn khẽ thấp giọng nói “Hôm nay ai trang điểm cho ngươi? Búi tóc không tệ, nhưng cây trầm phối vào có vẻ rất già.”

Tiết Bích Đào nhất thời buông lỏng, tâm tình nháy mắt tăng vọt, đắc ý nhướn mày cười “Ngài đoán xem?” Chờ hắn biết là phần thưởng hoàng hậu ban xuống, biểu tình có lẽ rất đáng xem đi.

Hoàng đế nói hoàng hậu nói vậy, hi hi.

Bất quá nhờ hoàng đế đánh giá, nàng đại khái đoán được ý tứ của hoàng hậu khi tặng nàng cây trầm học cúc này. Hoa cúc, ý muốn nói nàng sớm muộn sẽ tàn. Tuy rằng nữ nhân trong cung suốt ngày chơi đùa loại chuyện nhảm chán này, nhưng một khi giải được một câu đố, nàng vẫn rất cao hứng.

Duy nhất đáng tiếc là, nàng cũng không thể trực tiếp hỏi hoàng hậu, đáp án này có đúng hay không.

Hoàng đế kì quái. Rõ ràng nói nàng ăn mặc không đẹp, nàng tại sao lại có vẻ rất vui?

“Ừ?” Dám bảo trầm đoán, còn không mau nói thật.” Kỳ thật hẳn không đoán được. Nụ cười của vật nhỏ kia quả thực mê hoặc.

Nàng nhìn một chút, giọng nho nhỏ nói “Hoàng thượng, khi ăn uống phải nói nhỏ, đây là cung quy.”

Hắn nhất thời muốn gõ vào trán nàng, mắng “Thù dai.”

Sau đó một lần nữa ngồi ngay ngắn trở lại. Dù sao tâm tình của nữ nhân này đã khôi phục, đáp án có biết hay không cũng không quan trọng. Cũng không biết tại sao, lúc thấy nàng mặt mày khó chịu ngồi cúi đầu một bên, hắn có chút không đành lòng.

Rất muốn tiếp tục... nhìn nàng ăn mẳm khô, cười thật vui vẻ. Giống như một con mèo con lười biếng nheo mắt nằm phơi nắng, nhẹ nhàng vung đuôi vui sướng thỏa mãn.

“Hoàng thượng, thiếp cả đời nghe thấy Tiết quý nhân tài đánh đàn bất phạm, thiếp thân cả gan muốn thỉnh giáo.” Đợi ca múa qua đi, tiết mục “độ sắc” đầu tiên bắt đầu.

Trừ bỏ vũ đạo, cảm kỳ thi họa là loại hình nữ tử thường đem ra so đấu, bày ra phong thái.

Không chỉ cung phi, cả tôn thất nội quyền cũng có thể lên “Võ đài”

Cho nên Phó bảo lâm Phó Ôn Bội đưa ra yêu cầu này không ai cảm thấy vô lễ, ngược lại vỗ tay khen hay, khen nàng can đảm, là người đầu tiên khiêu chiến.

Tiết Bích Đào tuy rằng nghe nói qua, nhưng nàng không nghĩ tới hôm nay sẽ bị hoàng đế gọi tới ngồi bên cạnh, cho nên khiến chúng phi tần bất mãn, càng không nghĩ người đầu tiên lên tiếng lại là Phó bảo lâm dịu dàng nhã nhặn.

Bất quá thật có lỗi, tài đánh đàn này, nàng thật sự không có.

Vì thế lòng mi nàng yêu kiều chớp chớp “Phó bảo lâm hẳn là đã lầm, tài đánh đàn bất phạm chính là tỷ tỷ thiếp thân, Tiết tài tử, là tỷ tỷ có dung mạo rất giống ta, mới khiến cho người ta nhầm lẫn đồn bậy.”

Phó Ôn Bội ngạc nhiên. Theo lý thuyết, cảm kỳ thi họa là bốn cánh cửa mà tất cả các nữ nhi của đại gia tộc đều phải học. Nàng dự tính là Tiết Bích Đào dù học không tốt cũng không cự tuyệt, bởi vì lúc “độ sắc” mà cự tuyệt lời khiêu chiến, chính là tỏ vẻ khiếp đảm yếu thế, thanh danh truyền đi cũng không dễ nghe.

“Thiếp thân mặc dù không rành đánh đàn, nhưng vẽ tranh không tệ. Hoàng thượng, thiếp thân cả gan, cũng muốn thỉnh giáo Phó bảo lâm một chút.” Tiết Bích Đào câu chữ rõ ràng nói ra.

Phó bảo lâm tròn tròn mắt. Nguyên triều mấy trăm năm qua còn chưa ai dám nói mình không có tài nghệ nào đó, sau đó lại còn phản khiêu chiến.

Chủ yếu là do da mặt mọi người quá mỏng, cảm thấy hạng mục khiêu chiến không bằng người, cũng không ai không biết xấu hổ chọn cái mình am hiểu mà đấu lại. Tiết Bích Đào nghĩ sao làm vậy, cũng chẳng để ý ai nghĩ gì.

Hoàng đế vui vẻ xem diễn, cười thật vui sướng “Trầm đồng ý. Vậy trước so đánh đàn sau so vẽ tranh đi.” Hắn chỉ biết nàng sẽ bày trò, cho nên cũng hạ độ thủ.

Lúc này tới phiên Tiết Bích Đào tròn tròn mắt.

Tên cậu hoàng đế này, hẳn hẳn hẳn hẳn hẳn, hẳn cư nhiên quang minh chính đại khi dễ nàng!!!

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cung Yên (Hạ)

“Hoàng thượng nói vậy cũng là muốn cho Tiết tỷ tỷ cơ hội thể hiện bản thân, tỷ tỷ sao còn không mau tạ ơn?” Mẫn tài tử bên dưới đã sớm rục rịch, lấy khăn che miệng cười khanh khách thành tiếng. Ban đầu nghĩ rằng đại công chúa có thể giáo huấn nàng ta một trận, không nghĩ rằng hoàng thượng biểu ca lại che chở nàng ta như vậy.

Lúc này chính miệng biểu ca nói lời vàng ngọc, nàng đương nhiên phải nhanh chóng nắm lấy cơ hội này.

Hừ, chờ Tiết quý nhân bị bôi xấu, để biểu ca nhìn thấy cũng rất tốt. Nữ nhân hần hiện sủng ái cũng chỉ có như thế.

Tiết Bích Đào liếc nàng một cái, nếu không phải đang tại cung yến, nàng đã sớm quăng qua một câu “Nhiều chuyện!”

Nữ nhân này quả thật không có lúc nào yên lặng.

Nếu miệng vàng của thánh thượng đã mở, nàng cũng không thể yêu cầu hần thu hồi lời nói. Tác phong của nàng trước sau như một: Nếu đã không từ chối được thì dùng toàn lực ứng phó đi.

Tiết Bích Đào bước xuống bậc thang tạ ơn. Cung nhân đã sớm đưa tới đàn tỳ. Nàng đứng một bên, cười thuần khiết nói với Phó bảo lâm “Thiếp thân còn chưa nổi lên cảm xúc, trước mời Phó bảo lâm.”

Phó Ôn Bội cũng không khách khí. Dù sao cũng là nàng “Khiêu chiến” trước, để nàng đàn trước cũng rất tốt.

Nàng rất có lòng tin đối với cảm nghệ của mình.

Nàng nhẹ nhàng mon tron cây đàn tranh tao nhã, tinh khí ngưng thần. Cảnh tượng trước mắt dần dần biến mất, chỉ còn cảm nhận được từng cơn gió bắc, cùng mai vàng đang nở rộ.

Nhạc còn chưa có, tình đã tới.

Ngón tay thon dài trắng nõn của nàng nhẹ nhàng gảy dây đàn:

Mai hoa nhất lộng đoan nhân trường

(Đùa với Mai lần đầu đau lòng ta)

Mai hoa nhị lộng phí tư lượng

(Đùa với Mai lần hai suy nghĩ phí)

Mai hoa tam lộng phong ba khởi

(Đùa với Mai lần ba sóng gió nổi lên)

Vân yên thâm xứ thủy mang mang

(Mây khói miền mang nước bồng bênh)

*Bài hát tên là Mai hoa tam lộng, các bạn search google nghe thử ha :3

Rõ ràng là một nữ tử ôn nhu uyển chuyển, giờ phút nàng tiếng đàn của nàng khiến người ta như nhìn thấy một đóa hoa mai đang ngẩng cao đầu, tư thái bất khuất cao ngạo, phẩm cách cao thượng.

Quả thực khiến người ta không thể không tán phục. Tài nghệ vốn đã tinh xảo, tâm tình lại càng khó có được.

Hoàng đế sau khi hỏi Triệu Trung Tín xong cũng kinh ngạc. Ở Cảnh Dương cung hần chỉ nhớ có muội muội của hoàng hậu là Nghi tài tử, người có cử chỉ giống Tiết Bích Đào là Bùi bảo lâm. Còn Phó bảo lâm này, hần không hề có ấn tượng. Dù sao nàng ta có họ hàng với Hiền phi, địa phương không khiến người chú ý, hần đương nhiên cũng sẽ không đặt trong lòng.

Nhưng hôm nay một khúc nhạc này, hần mới biết thì ra trong hậu cung mình còn có nữ tử như vậy. Bề ngoài tuy rằng ôn nhu, nhưng nội tâm lại cứng cỏi bất khuất.

Khóe môi hần không khỏi hiện lên ý cười, đem tâm tình chìm vào cảnh tượng trong khúc nhạc.

Tiết Bích Đào tự nhiên không có máu thương thức nghệ thuật như vậy. Nàng chỉ cảm thấy âm của đàn tranh cũng không tệ, khác với đàn Piano ở chỗ khiến người ta cảm thấy sự phong nhã.

Nàng cơ hồ là không có chạm qua đàn tranh. Nhưng bạn tốt Tô Tiểu Nghiễn xuất thân thư hương thế gia, tuy nói khi khoa học kỹ thuật phát triển thì gia tộc đã xuống dốc không ít, nhưng việc giảng dạy trong gia tộc cũng không có bỏ qua. Nàng có đi theo nghe qua một hai khóa đàn tranh, cuối cùng cũng biết dây nào là nốt gi.

Những cái khác thì chả nhớ gì cả.

Thời điểm nghe Phó bảo làm gãy đàn, nàng cũng tỉnh tề quan sát một phen. Đem trí nhớ ban đầu xem lại, miễn cho quên hết, cái gì cũng không biết.

Âm thanh của [Mai hoa tam lộ] còn văng vẳng bên tai. Phó bảo làm đã đứng dậy hành lễ với hoàng đế, cười tươi cười dịu dàng nói “Thiếp thân vụng về.”

Hoàng thượng cùng mọi người trong điện đều vỗ tay. Hân tán dương “Khanh cảm nghệ rất khá, không cần khiêm tốn. Triệu Trung Tín, tặng thưởng.”

“Vâng.”

Một chữ “khá” tuy rằng không quá tốt, nhưng nhìn biểu tình của hoàng thượng, mọi người đều biết hân rất vừa lòng, ánh mắt nhìn về phía Phó bảo làm cũng có biến hóa.

“Thiếp thân đa tạ hoàng thượng ân tứ.” Phó Ôn Bội thần sắc không đổi, tự mình tiếp nhận lễ vật ngự ban, đưa cho cung nữ cầm, sau đó tươi cười “Tiếp theo, xin mời Tiết tỷ tỷ chỉ giáo.”

Hoàng đế nhớ tới câu Tiết Bích Đào mới nói “Không có cảm xúc.”, không biết sao lại muốn cười. Cái có ấy quả thật đúng với tính tình của nàng, hân thật đúng là lo lắng nàng ở tiệc năm mới làm ra hành động khiến người ta dở khóc dở cười.

Không thể không nói trình độ hiểu biết của hoàng thượng về Tiết Bích Đào quả thật cao. Nàng không phải là người hay khoe khoang cảm nghệ hoặc là luống cuống trốn tránh, nàng nói sẽ không đàn là sự thật. Như thế, chẳng lẽ nàng thật có thể đáp ứng hoàng đế, lát sau dùng tính năng của hệ thống, trong một giây có thể thành cao thủ đàn tranh sao?

Còn không bằng ngồi trên tàu cao tốc đâm phải cây (?)

Chuyện là thời điểm có mưa dông, một đạo tia chớp đánh vào ngọn cây, một đoàn tàu cao tốc đi ngang qua bỗng nhiên trật khỏi đường ray.... Các nhà nghiên cứu cho rằng nguyên nhân là do lực từ trường của tia chớp quá lớn.

Lúc đó có vài vị quan chức bị sa thải. Còn câu chuyện trở thành đề tài bàn luận của mọi người. (Nguyên đoạn này mình chả hiểu nó nói gì cả =v=” Tất cả đều là chém, cũng không liên quan tới mạch truyện, xin mọi người bỏ qua. Mình cũng cần bạn nào có kinh nghiệm giúp mình sửa lại đoạn này, PM cho mình nha, cảm ơn :3)

Tiết Bích Đào đứng ở đằng kia, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào dây đàn, khiến nó kêu “ding” một tiếng. Nàng cười nghiêng đầu, hướng đại công chúa nói “Một khúc sắp tới, thiếp thân nghĩ muốn tặng cho đại công chúa, không biết có được không?”

Hân Diễm Dương kiên cường ngồi một bên. Vốn có ý tốt xuất đầu giúp mẫu thân một phen, ngờ đầu phụ hoàng còn không nói, mẫu hậu đã trách cứ nàng, nàng cảm thấy vô cùng oan ức. Lúc này đột nhiên nghe thấy Tiết quý nhân kia muốn tặng cho mình một khúc nhạc, con mắt nhất thời mở tròn như một trái nho xanh xan, nói “Ta?”

“Vâng, bởi vì thiếp thân nhìn thấy ánh mắt của công chúa mới xuất hiện linh cảm. Công chúa có thể đồng ý không?” Tiết Bích Đào như cũ cười mỉm nhìn nàng, cũng không sợ bị từ chối.

Tâm sự của tiểu cô nương thôi mà, nàng cũng nắm chắc một ít. Thực tế, nàng nói muốn tặng nàng ta một khúc không phải nghĩ muốn lấy lòng, mà là cảm thấy một đứa nhỏ có tấm lòng bảo vệ mẫu thân như vậy là khó có được. Quan trọng hơn là, nàng cũng không muốn nàng ấy mất mặt, nên vẫn tìm lý do tốt nha.

Tiết quý nhân này cũng không đến nỗi đáng ghét. Đại công chúa sờ sờ khóe mắt, ngược cái cằm nhỏ tinh xảo lên nói “Ừ, người đàn thử một chút xem nào.”

Mọi người nghe Tiết Bích Đào nói vậy, còn cho là nàng sợ vừa rồi làm đại công chúa tức giận sẽ chọc tới hoàng hậu, cho nên bây giờ mới nhân cơ hội lấy lòng, đương nhiên không hài lòng.

Ừ xưa đến nay, thật đúng là không có bài hát nào dành cho tiểu hài tử, cũng không biết Tiết quý nhân có trò gì. Không chừng khiến đại công chúa cảm thấy mình bị lừa gạt, trong lòng càng thêm buồn bực.

Hoàng đế thấy nàng giống như đánh lừa con nít nói chuyện với đại công chúa, không khỏi cảm thấy hết sức kỳ diệu.

Hân nhớ tới đứa bé trong bụng An tuyển thị, có chút thờ dãi. Vì cái gì ở gần như vậy, đứa bé kia không gửi hồn trong bụng tiểu nữ nhân này chứ.

Nếu có thể nhìn thấy cảnh nàng ôm đứa bé cong môi làm nũng với hân, nhất định là rất thú vị.

Tiết Bích Đào thấy nàng đáp ứng, ý cười càng thêm ngọt ngào. Nàng tay phải ấn hợp âm, tay trái bắt đầu gảy. Âm tiết đơn giản thập phần vui tai, cộng thêm giọng hát mềm mại của nàng, nghe như một bài đồng dao truyền tới từ bầu trời xa xa đầy sao:

Nhất thiêm nhất thiêm lượng tinh tinh, mẫn thiên đô thị tiểu tinh tinh (Chợt lóe chợt lóe sáng long lanh, trời cao đầy những ngôi sao nhỏ.)

Quả tại thiên thượng phóng quang minh, hảo tượng công chủ đích nhãn tình (Ánh sáng động lại trên bầu trời, tựa như đôi mắt sáng của công chúa nhỏ)

Nhất thiết nhất thiết lượng tình tình, miễn thiên đô thị tiểu tình tình

.....

Từ khi âm thanh đầu tiên truyền tới, mọi người như bùng tỉnh đại ngộ, thì ra nàng thật sự không có tài đánh đàn. Nhưng một bản nhạc đồng dao vừa xong, tất cả mọi người không khỏi hiểu ý cười. Điều là nhớ tới những đứa con nhỏ tuổi trong nhà, một đôi mắt trong sáng nhất thế gian, tựa như vì sao nhỏ lấp lánh. Khi chúng nó dùng ánh mắt ấy nhìn người, nghe lời người dạy bảo, quả thực đáng yêu vô cùng.

Sự buồn rầu của đại công chúa thời khắc này đã hoàn toàn bị xua tan. Nàng nghe thấy tiết tấu vui tai kia, liền tưởng tượng mình đang mặc chiếc váy xinh đẹp nhất, giống như chú chim nhỏ hạnh phúc nhảy múa, ngân nga ca khúc đơn giản vô cùng kia.

“Ta rất thích.” Diễm Dương cười như bầu trời tháng chín, quả thật như một mảnh diễm dương. (Diễm dương nghĩ là cảnh sắc tươi đẹp, thường là chỉ mùa xuân)

Tiết Bích Đào cũng cười theo “Thích là tốt rồi.”

“Xin hoàng thượng nhận xét” Phó Ôn Bội từ trong ký ức hoàn hồn. Nàng cảm thấy tâm tình có điểm phức tạp. Luận tài nghệ, Tiết quý nhân đương nhiên thua xa mình. Nhưng luận về tạo dựng không khí, đã động lòng người, nàng không thể không thừa nhận Tiết quý nhân làm rất tốt.

Cho dù chỉ có... mấy âm kia, nhưng lại mượn đại công chúa vừa rồi còn chán ghét nàng, thành công làm mọi người giảm bớt bất rập.

Nếu ngay từ đầu nàng là người đàn trước, đa phần mọi người sẽ cười nhạo sự ngây thơ và nông cạn của nàng ta.

Nhưng bởi vì cùng đại công chúa đối thoại một phen, tựa như lửa gạt đũa con đang buồn bực trong nhà trở nên vui vẻ. Lúc đầu không cảm nhận được, nhưng sau khi nghe xong cảm xúc mới cảm thấy những lời nói trước kia lộ ra sự âm áp, lại nhớ tới con của mình, cho nên mọi người đều phá lệ cảm động.

Mà ngay cả nàng, vừa rồi cũng nhớ tới ấu ố của mình. Tuổi cười cũng không khỏi chìm xuống.

“Hai người mỗi người một vẽ, chờ so họa nghệ xong, trẫm sẽ nhận xét.” Hoàng thượng nhẹ nhàng nói một câu, suy nghĩ rõ ràng không nằm trong câu nói.

Mới vừa rồi nghe một khúc, lại nghĩ tới người đàn, đôi mắt hoa đào kia làm hấn không khỏi không nhớ tới đôi mắt của nàng mỗi lần không chịu nổi ham muốn. Lại thêm chi ngạch đang phát sáng kia, hấn lại tưởng tượng cảnh nàng một thân y phục hồng phấn ngồi trên ngọn cây hoa đào hết lên khúc miễn thiên tình tứ, đợi cho trăng nhô cao, nàng sẽ khẽ nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hưởng thụ sương đêm, hấp thụ linh khí của trời đất.

Nếu không phải là đào hoa tiên, thì chắc chắn phải là đào hoa yêu. Hấn thầm nghĩ

Giấy lát sau, hấn lại vì ý nghĩ của mình mà buồn cười.

Chỉ có trẻ con mới thích tưởng tượng ra mấy cảnh như thế, hấn sao lại làm như thế.

So tài vẽ tranh này đương nhiên có thể tiến hành rồi. Tiết Bích Đào lúc này càng cổ quái. Nàng yêu cầu cung nhân thoa lên tranh một lớp keo dán không màu, lại lấy ra một cái hộp gồm mười hai ô phần màu.

Ngay cả người đang vung bút vẽ tranh, Phó Ôn Bội cũng không nhận được tò mò nhìn xung quanh.

Bùi Duẩn Nhân “hảo tâm” nhắc nhở “Tiết tỷ tỷ, lúc này tốt nhất là nên vẽ tranh, người đây là...” Nàng mặc dù không biết Tiết Bích Đào lấy hộp phần ra làm gì, nhưng ngụ ý là, dùng thủ đoạn gian trá không thể vẽ tranh được đâu.

Đã thấy qua cảm nghệ của Tiết Bích Đào, nên nàng ta cảm thấy Tiết Bích Đào sợ là ngay cả bức tranh cũng không vẽ nổi. Nói vậy là vì ngại nàng ốm yếu cho nên gia tộc nàng không tìm người dạy dỗ, lúc này mới không thể làm được gì. Nàng cũng không thể để nàng ta giành được cơ hội.

“Có giấy, có màu sắc, nếu không vẽ tranh chẳng lẽ viết thư pháp sao?” Tiết Bích Đào cười nhìn nàng, đáy mắt xẹt qua tia lạnh lùng. “Cần gì phải câu nệ là lấy bút vẽ hay dùng tay vẽ loạn chứ?”

Vẽ tranh nàng đương nhiên sẽ vẽ, hơn nữa sẽ vẽ rất tốt. Nhưng lúc này còn chưa làm ra được dụng cụ thích hợp. Món có thể sử dụng chỉ có hộp phần kia, vì thế nàng dứt khoát lấy giấy trắng thoa keo lên, chuẩn bị vẽ.

Dù sao chịu thua cũng rất nhục.

Nhưng nàng biết tên cầu hoàng đế kia muốn đùa, sớm bắt buộc phải đáp ứng khiêu chiến thì cần gì phải nhiều chuyện như vậy.

Bên này Bùi Duẩn Nhân ghen hờn, ngượng ngùng rút trở về.

Nàng tại sao lại cảm thấy, thái độ của Tiết tỷ tỷ đối với nàng có chút thay đổi. Hơn nữa người truyền tin kia gần đây cũng không lộ ra được tin gì mấu chốt, những chuyện lúc nàng ta ở chung với hoàng thượng đều không đề cập ra, làm hại hoàng thượng đối với nàng ngày càng lạnh nhạt. Điều này làm nàng hoài nghi liệu mình có phải hay không bị phát hiện.

Xem ra lúc về phải tính toán lại lần nữa.

Một nén nhang vừa tàn, bức tranh của hai người đều đã xong.

Phó Ôn Bội hợp tình hợp cảnh vẽ một bức mai hoa đỏ, cũng không phải là quá xuất sắc lắm, xem như trong khuôn phép, dù sao ban đầu nàng cũng không có tính toán tới phương diện này, cho nên chuẩn bị không đầy đủ.

Mà Tiết Bích Đào, thời điểm mọi người chuyển tầm nhìn, trong mắt liền phát ra một tia sáng. Mặc dù ai cũng cảm thấy được vật trong tranh có chút kỳ quái, nhưng màu sắc tươi đẹp, cảnh vật rất sống động, như gần ngay trước mắt.

“Không nghĩ tới phần sắp cũng có thể vẽ tranh. Tiết quý nhân thật sự rất khéo léo.” Có một vị vương phi tán thưởng nói “Huống hồ phần sắp cũng chưa bao giờ có màu khác trừ hai màu đỏ trắng, cũng không biết làm sao có được.”

“Ừ, đúng vậy.” Một phụ nhân khác liên tục gật đầu phụ họa. Nàng cũng là thấy trên mắt Tiết Bích Đào vẽ một đường hồng nhạt. Thật sự có chút không khác chế được muốn đi hỏi nàng phải làm như thế nào, tuy rằng thứ này hẳn là phương pháp bí mật, người ta sẽ không dễ dàng cho, nhưng sức hấp dẫn quá thực quá lớn.

Trang điểm như vậy, cả người đều như tỏa sáng.

Tiết Bích Đào không biết, bức “sa họa” của nàng vừa vẽ ra thực sự đã trở thành một tờ quảng cáo, giúp nàng nổi tiếng, khiến cho không ít người nhớ tới nàng.

“Tranh này là vẽ ở đâu?” Chờ khi tranh được trình lên hoàng đế, hoàng đế cảm thấy hứng thú, trực tiếp hỏi.

“Là phòng công chúa.” Tiết Bích Đào đang cẩn thận nghe người xung quanh bình luận, nhất thời không tự giác thốt ra.

“A? Là thiết kế phòng cho ta sao?” Lúc này Diễm Dương chủ động tiếp cận, đã định rằng đây là làm cho mình.

Tiết Bích Đào có chút dở khóc dở cười. Hoàn hảo, nếu không phải lúc này có khúc nhạc kia làm nền, nàng đột nhiên vẽ tranh phòng công chúa sẽ rất kỳ quái.

Kỳ thật đây là phòng ngủ của nàng ở hiện đại. Nàng nhớ nhất chính là chiếc giường công chúa siêu lớn trong đó. Lăn lăn hai mươi cái cũng không sợ ngã đó.

“Cảnh trí bên ngoài đẹp như vậy, người lại chỉ vẽ tranh phòng ngủ.” Hoàng đế mở miệng, không chút lưu tình nói ra “Người cũng nên đi ra ngoài nhiều một chút, nuôi một thân lười biếng rồi đây.”

Tiết Bích Đào nhìn xuống ý muốn phản công, ngoan ngoãn cúi đầu “Thiếp thân tuân mệnh.”

Nàng quyết định, tư thế lần trước hẳn nói, trong một tháng đừng hòng ném thư! Hừ!

Nàng nghĩ lại cảm thấy đau buồn. Nàng cứ nhiên lưu lạc tới đây mà chỉ có thể dựa vào cái này uy hiếp người khác. Quả nhiên là người địa vị quá thấp.

Phó Ôn Bội thấy tình cảnh này, đột nhiên lên tiếng nói “Thiếp thân tự biết không bằng Tiết tỷ tỷ, lần tỷ thí này, là tỷ tỷ thắng.” So với việc để hoàng đế nói ra, không bằng chính mình thừa nhận cho có phong độ.

Hoàng đế nghe xong, cũng cảm thấy Phó bảo lâm không tồi, rất biết thời thế. Hẳn không phải không thừa nhận hẳn vốn có lòng thiên vị Tiết Bích Đào. Huống chi nàng lại xuất sắc như vậy. Nếu chờ hẳn nói ra, Phó bảo lâm không còn mặt mũi, dù sao cũng là nàng khiêu chiến, chính mình nhận thua vẫn tốt hơn.

“Vậy lần tỷ thí này Tiết quý nhân thắng, không biết khanh muốn thưởng gì?” Hoàng đế cười nhìn Tiết Bích Đào.

Tiết Bích Đào mỉm cười, phản ứng rất nhanh nói “Thiếp thân muốn được tấn vị lên tứ phẩm Tiệp Dur, hoàng thượng có chịu không?”

Hoàng Hậu cả kinh. Chưa từng có phi tần nào trắng trợn đòi tăng tấn vị như vậy. Nàng vội vã chặn hoàng thượng lại trước khi hắn mở miệng “Hoàng thượng!”, đồng thời lại phát hiện không ổn, giọng nói mềm xuống, bắt đầu giảng đạo lý “Thưởng cái này không ổn. Tiết quý nhân vừa được tấn thành quý nhân không lâu. Lúc này lại thăng sớ sẽ làm người khác dị nghị. Còn Tiết quý nhân, chỉ sợ nhất thời phúc lộc quá mực, ngược lại sẽ gặp họa.”

Trong lòng chúng phi tần gật đầu. Hoàng hậu rốt cuộc cũng nói lên nỗi lòng của họ.

Hoàng đế thấy biểu tình chờ đợi rõ ràng của nhóm phi tử, còn có hoàng hậu đang nỗ lực làm bộ dạng rộng lượng, tươi cười chìm xuống, sờ sờ ngọc ban chỉ trong tay, mặt không chút thay đổi nói “Trẫm chuẩn.”

Sau đó đứng dậy rời đi.

Thiên hạ này, là thiên hạ của Hàn gia hẳn. Hẳn muốn làm gì, không ai có thể ngăn cản.

Tiết Bích Đào nhìn bóng dáng hắt rời đi, quay sang đối mặt với hoàng hậu, nở ra nụ cười rục rờ nhất trong yến tiệc hôm nay.

Thứ nàng muốn, chưa bao giờ có thể thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tiệt Nhân

Sau giao thừa, vạn vật đều đổi mới, không khí trong cung cũng rất vui vẻ. Trên cửa đôi bùa mới, dán môn thần. Bên trong treo tranh phúc thần, quý phán, chung quý. Trên giường treo Kim Ngân Bát Bảo, Tây Phiên Kinh luân hoặc biên kết hoàn tiền Như Long. Trên cột nhà cắm mấy thân cây vừng, trong viện thì đốt củi bách chi.

Nhưng Phương Hoa các vốn dĩ ôn ào náo nhiệt, người đến người đi nay lại dần vắng lặng, chỉ vì thánh thượng đã hơn mười ngày chưa đặt chân đến đây. Thay vào đó, Phó bảo Lâm của Cảnh Dương Cung lại tựa hồ như thay thế vị trí của Tiết Bích Đào, trở thành tân sủng của đế vương. Điều này làm cho những quý nhân hoàng thất nguyên bản xem trọng Tiết quý nhân vô cùng kinh ngạc.

Theo lý thuyết, Tiết quý nhân mặc dù tài nghệ không đủ nhưng thắng ở ý tứ tài tình, mới mẻ lại độc đáo. Thánh thượng dù không cho là đúng thì cũng không đến nỗi chán ghét vứt bỏ mới phải chứ.

Cũng không biết nguyên nhân bên trong là gì.

Bởi vậy cho nên những người vốn muốn tạo quan hệ tốt với Tiết gia cũng tạm thời chờ đợi, tuy nhiên họ vẫn không từ bỏ ý định ban đầu. Họ cảm thấy khí chất ngày ấy Tiết quý nhân biểu hiện cũng không tuột dốc, cho nên liên vì người của Tiết thị mở rộng cánh cửa lợi ích.

Mấy ngày đầu Tiết Bích Đào cũng không quan tâm chuyện này, nam nhân thôi mà, có mới quên cũ là chuyện bình thường, huống chi là hoàng đế. Thắng đến mười ngày sau, đừng nói là lật bài, ngay cả những đồ vật thường tặng cũng không có. Lúc này nàng mới có chút lo lắng.

Có gì đó không đúng.

Trước lễ năm mới một ngày, hoàng đế vẫn thường lui tới chỗ nàng, nhưng sau giao thừa lại bắt đầu vắng vẻ. Đây là do việc diễn ra trong tiệc giao thừa sao?

Tiệc giao thừa... Nàng tỉ mỉ ngẫm nghĩ lại.

Đột nhiên mồ hôi lạnh tuôn ra.

Sơ suất quá.

Chỉ vì lúc ấy hoàng đế đáp ứng yêu cầu của nàng cho nên nàng tự mãn, chưa từng suy nghĩ qua, vì sao các phi tần chưa từng đề cập tới tần vị của mình? Chuyện này đương nhiên có lý do.

Lý do này là do phi tần bịa đặt ra sao? Đương nhiên không. Nếu không có vết xe đổ, bọn họ sao lại tuân thủ theo như vậy? Nàng ý vào việc mình tới từ hiện đại, trừ bỏ có trợ giúp còn có kinh nghiệm từ tiền bối, thêm vào đó hoàng đế lại bị tính cách của nàng hấp dẫn khiến nàng cảm giác rằng: Nhìn xem, ta làm gì đều có thể đạt được mục đích.

Nhưng trên thực tế, phần lớn là do may mắn.

Nếu ngay từ đầu nàng không phải vì không thích ứng được hoàn cảnh chung quanh mà tỏ ra khác lạ, thêm nữa lại có chút hướng dẫn vô ý, thì làm sao giữa vô số người đế vương lại không nhìn thấy bộ dạng giả bộ tiểu băng sơn mỹ nhân của nàng? Nếu bị xem thấu, hoàng đế cũng sẽ cảm thấy không có gì thú vị. Cho dù sau đó có lấy lòng hắn, hắn cũng sẽ không tiếp nhận.

Sau lại, nếu không phải do bản thân hoàng đế tính tình rộng rãi, bất kể nàng nói thế nào cũng không trách thì dù nàng có mười cái đầu, dù gặp người biết kiềm chế nhất thì cũng không đủ xài.

Nàng đương nhiên cũng có nghĩ kế hoạch, chuẩn bị kỹ nhưng so ra là quá ít. Nàng luôn suy nghĩ thời điểm nên an bài cái gì, sau đó lại không để ý tới. Nghĩ rằng dù gì thì âm mưu quỷ kế cũng không thể tính trên đầu nàng, nàng chỉ cần xem kịch vui là tốt rồi.

Điều này giống như khi mới vào cung, nàng rất lười sửa trị cung nhân. Bởi vì nàng đối với hoàng cung không có lòng trung thành, cho nên không muốn làm. Nhưng thực tế những thứ này lại không vì ý nghĩ của nàng mà thay đổi. Ngày đó, nếu nàng vẫn không ra tay thì những cọc ngầm này sẽ tiếp tục nghe lời chủ tử của họ mà gây sóng gió. Nếu nàng sớm an bài tốt thì Bùi Duẩn Nhân làm sao học được cử chỉ của nàng mà giành được sủng ái? Mặc dù

chuyện này không uy hiếp được nàng nhưng biết đâu sẽ ảnh hưởng chuyện khác? Nàng không thể đoán trước được.

Chuyện lần này nàng đã quá nóng nảy, không cẩn thận suy nghĩ tâm tư của hoàng đế mà đã mạo muội ra tay. Dù việc thành công nhưng đã khiến hoàng đế không vui. Vốn đã thăng lên làm quý nhân, nàng lại còn muốn nhanh chóng thăng thành Tiệp Dư.

Tiết Bích Đào nàng chẳng lẽ chỉ vì phẩm cấp hậu phi mà lấy lòng hấn sao? So với Phó bảo lâm cao ngạo như tuyết mai thì liền thua kém một bậc.

Tiết Bích Đào lần nữa nhớ lại biểu hiện gần đây của đám cung nhân. Nàng quả nhiên càng ngày càng thả lỏng. Nàng là vì xuyên qua thành tú nữ tiến cung nên chiếm được vị trí trong lòng hoàng đế, lên được tâu vị cao có thể chèn ép người khác, cho dù yếu thế thì ngẫu nhiên cũng được đánh cờ với hoàng đế, nhưng là chẳng lẽ khi nàng thăng cấp thì lớn hơn hoàng đế sao?

Gần đây quá an nhàn khiến nàng lẫn lộn đầu đuôi rồi.

Mộ Vân đang ngồi thiền, thấy bộ dạng trầm tư của chủ tử thì không quấy rầy. Cho đến khi Vân Lũ bưng khay rượu lên, mới cười nói “Chủ tử suy nghĩ nửa ngày rồi, không bằng trước uống ly rượu tiêu bách này?”

Vân Lũ cũng tiếp lời “Đúng vậy, từ này giờ người ngồi cạnh cửa sổ yên lặng không nhúc nhích, nhất định là có phiền não. Không bằng nói cho chúng ta, nhiều người nhiều chủ ý, có thể phân ưu cho chủ tử.”

“Có gì đâu.” Tiết Bích Đào uống rượu, lấy lấy một khối điểm tâm ra ăn. Nghe hai người nói vậy, tâm tình nàng tốt hơn một chút, cười nói ” Cảm ơn lời tốt lành của các người.”

Nàng dừng một chút, lại nhớ tới chuyện kia, bèn hỏi “Các người có muốn biết mấy thứ kia ta lấy từ đâu không?”

“Ý chủ tử là hộp phấn hương sao?” Vân Lũ cùng nàng tới bữa tiệc, tận mắt thấy nàng vẽ tranh nên ấn tượng rất sâu sắc.

Tiết Bích Đào gật đầu.

Mộ Vân nhếch mi, không biết nói thế nào. Tò mò là đương nhiên. Hộp phấn kia nhất định không phải chủ tử chế, nàng thân là đại cung nữ, đương nhiên biết tác dụng của hoa, cũng chưa từng thấy chủ tử dùng nó vào việc khác. Nhưng nàng sợ nếu nói thật, chủ tử sẽ khó trả lời. Nếu là dựa vào thể lực trong tộc truyền lại thì ở trước mặt người chưa thể tin tưởng như Vân Lũ đương nhiên không thể nói ra.

Vân Lũ lại không nghĩ nhiều như vậy, nàng cười nói “Đương nhiên là tò mò. Nhưng nô tỳ lại nghĩ, chủ tử là chung linh dục tú (Đất thiêng sinh nhân tài), trên người có linh khí cho nên khiến thần tiên đi qua nhìn thấy, ban thưởng chút đồ của thiên cung cũng không biết chừng?”

Câu nói đùa này của nàng khiến người ta có cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Nụ cười trên mặt Tiết Bích Đào ngày càng rõ ràng.” Ban đầu thấy người là người yên lặng, thì ra là ta nhầm rồi, miệng ngọt quá chừng. Việc “Tước quý” trong cung chúng ta liền giao cho người đi.”

Vân Lũ lộ ra vui mừng, cười hi hi nói “Cái này người khác cầu đồ mất cũng không được, nô tỳ cảm ơn ân điển của chủ tử!”

Tiết Bích Đào cười liếc nàng một cái, sau đó nói với Mộ Vân” Còn không đem hộp Lư Nhục Trang cho nàng? Miễn cho cái đứa tham ăn nàng cứ như hồ rình mồi nhìn chằm chằm ta.”

“Vâng!” Mộ Vân thấy Vân Lũ chọc cho chủ tử vui vẻ cho nên thêm coi trọng nàng, vội vàng gọi người đi lấy.

Sau khi nói chuyện với Vân Lũ, trong lòng Tiết Bích Đào đã có chủ ý.

Việc cấp bách nhất là phải trấn an tốt tâm tình của hoàng đế.

Nàng tỉnh té nói nhỏ vào lỗ tai của Mộ Vân một số chuyện “... Nếu hấn không tới thì người cũng đừng cấp bách. Coi bản thân mình là người điếc là được, đừng nghe người ta nói mà sinh tức giận. Nói ba lần, nếu trong lòng hấn có ta thì nhất định sẽ tới.”

Mộ Vân gật đầu, lĩnh mệnh đi.

Cảnh Dương Cung, Vân La Các.

Triệu Trung Tín đang canh giữ bên ngoài thì nhìn thấy xa xa một cung nữ thanh tú đi tới. Hấn nhủ may mắn bảo nội thị tới ngăn đón. Chờ cung nữ kia tới gần, hấn mới nhận ra đây là nha hoàn đắc lực bên người Tiết quý nhân, Mộ Vân.

Khi hoàng thượng còn hay lui tới Phương Hoa các, hai người họ cũng từng gặp nhau.

“Mộ Vân cô nương” Hấn nói: “Tiết chủ tử có việc gì sao?”

Mộ Vân thầm nghĩ Triệu công công quả thật tinh tường. Ánh mắt nàng hơi lo lắng, hỏi đáp.” Quả thật là chủ tử phân phó nô tỳ tới. Chủ tử đã nhiều ngày nay không thoải mái, ăn cơm cũng không vô. Thuốc thái y kê đơn cũng đã uống mà không thấy hiệu quả, người đã gầy đi một vòng lớn. Mới vừa rồi đột nhiên người nói muốn gặp vạn tuế gia, nô tỳ cũng biết hôm nay vạn tuế gia lật bài tử của Phó bảo lâm. Nhưng chủ tử, chủ tử...”

Đang nói chuyện, nàng nắm lấy tay áo lau đi nước mắt, nhìn vô cùng đáng thương.

Thái y bắt mạch đương nhiên là thật. Chỉ là ban đầu Tiết Bích Đào sợ thân cốt bệnh lâu ngày sẽ không rắn chắc, tập võ không biết có sao không cho nên mới kêu thái y đến xem. Thái y cũng có kê mấy đơn thuốc, nghĩ rằng chẳng qua chỉ là thuốc bổ mà các chủ nhân hay dùng mà thôi.

Triệu Trung Tín vừa nghe liền có chút khó xử. Nếu là trước đây hẳn đương nhiên lập tức bẩm báo cho hoàng thượng. Nhưng mấy ngày nay, hẳn thật sự không đoán được ý tứ của hoàng thượng. Nếu nói trong lòng không vui, tại sao khi nghỉ ngơi lại ngẫu nhiên nhìn về hướng Phương Hoa các. Nếu nói trong lòng nhớ thương, tại sao lại không lật bài tử?

Hắn do dự một chút, liền hướng về phía hoàng thượng đi tới, vẫn là nên thông báo.

Trong lòng Mộ Vân bồn chồn. Khi thấy Triệu công công đi ra, hướng nàng lắc đầu, mắt nàng nhất thời đỏ lên.

Dù cho tiểu thư giả bệnh, nhưng nhìn thấy người vốn như keo sơn với tiểu thư khi thấy tiểu thư bệnh cũng không để ý, nàng vẫn cảm thấy khổ sở.

Nàng một phen xông lên quỳ trên bậc thang, dương giọng nói: "Hoàng thượng! Xin hoàng thượng thương tiếc chủ tử, dòi giá vãn an." Nói xong liền dập đầu ba cái. Trên trán dính đầy bông tuyết, nhưng nàng một chút cũng không phát hiện.

Tiếng nhạc trong phòng đột nhiên dừng, mọi nơi đều tĩnh lặng.

Trái lại, những tiểu cung nữ bên ngoài lại ghé đầu vào nhau thì thầm, cười nhạo nhìn Mộ Vân.

Mộ Vân hồ hững không quan tâm. Thấy bên trong hoàn toàn không có động tĩnh gì, nàng lại thỉnh cầu lần nữa.

Ba lần, nàng nhớ tới lời dặn của tiểu thư.

"Nếu trong lòng hắn có ta, nhất định sẽ tới..."

Cửa gỗ 'két' một tiếng mở ra, chủ nhân của đôi giày vàng bước tới, giọng điệu bình thản: "Đứng lên dẫn đường."

Mộ Vân lúc này mới thập phần vui mừng dập đầu tạ ơn, sau đó đứng dậy chờ hoàng thượng lên kiệu.

Mà Phó bảo lâm trong các tử tử khi nghe thấy Triệu Trung Tín bẩm chuyện thì đã ân ân cảm thấy không ổn, đến khi hoàng thượng thật sự đứng dậy, trong lòng nàng chợt lạnh. Nhưng nàng không có tư cách ngăn cản, chỉ có thể trở mặt nhìn đáng người cao ngất của hoàng thượng rồi khỏi mảng trời nhỏ này của mình, dung nhập vào bầu trời băng tuyết ngoài kia, dần dần không còn tung tích.

Nàng đem mặt dán lên chiếc đàn trên bảo, ngơ ngác thấp giọng nói: "Dù là dốc hết sức vẫn không thể được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hòa Hảo

Hoàng đế vừa đi tới cửa Phương Hoa các thì đã thấy cung nhân quỳ dưới đất, nhưng tuyệt nhiên không thấy vị chủ nhân cung điện kia đâu.

Hắn mang đôi mắt không lộ cảm xúc nhìn Mộ Vân, thân hình Mộ Vân run lên, cúi đầu càng thấp.

Hy vọng chủ tử giả bộ giống một chút, đừng bị vạch trần.

Hoàng đế vào nội điện, xua tay cho đám người hầu lui ra, tự mình đi tới ngồi bên mép giường, nhìn thiên hạ đang chui rúc trong ổ chăn.

Tiết Bích Đào nằm trong chăn từ từ mở mắt, lạng lẽ chui đầu ra. Vừa mới ló đầu dậy đã bắt gặp ánh mắt cười như không cười của Hàn Tử Ki.

Tóc đỏ xuống che hơn phân nửa khuôn mặt, càng làm nổi bật cái cằm xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ đáng yêu của nàng. Nàng vươn tay kéo vạt áo hắn, bên lên cắn môi, sau đó thân thủ ôm lấy hắn, đem mặt chôn vào lòng ngực của hắn.

"Hoàng thượng ~" Nàng như thường làm nũng, sau đó mềm giọng hỏi "Người tức giận sao?"

Hoàng đế không nhúc nhích, cũng không mở miệng. Không khí ngưng trệ.

Nàng không quan tâm hỏi tiếp:" Nếu như tức giận thiếp thân vậy thì phải nói rõ với thiếp thân, đừng giấu trong lòng. Nếu không thiếp thân làm sao biết hoàng thượng tức giận cái gì? Thiếp thân làm sao sửa đổi chứ."

Dứt lời, nàng cảm giác cái ót của mình bị vỗ nhẹ một cái, sau đó vuốt ve.

Trong lòng nàng buồn lòng, giọng điệu cũng thoải mái hơn:" Hoàng thượng nói với thiếp thân đi, có được không?" Trán nàng cọ cọ trong ngực hắn, làm bầm nói:" Dù là phạm nhân thì trước khi bị chém cũng phải biết tội mình chứ, không thể vô duyên vô cớ mà "răng rắc" đi."

Từ đỉnh đầu truyền xuống tiếng cười trầm thấp, sau đó một giọng nói vang lên:" Những lời này là ai dạy nàng nói?"

Khuôn mặt Tiết Bích Đào lạnh lại, thân mình phút chốc cứng ngắc.

Hoàng đế hơi ôm nàng, nên đương nhiên cảm giác được. Kỳ thật thời điểm nàng như con chuột nhỏ cọ xát hắn, hắn liền không nhịn được muốn cười, càng muốn sờ tóc nàng, hôn nhẹ lên cái cổ mảnh cảm tình tẻ của nàng.

Nhưng trong lòng hắn rất mâu thuẫn. Hắn tự tin rằng nữ nhân hắn coi trọng tuyệt đối không phải loại người tục tằn. Hắn cần người dám nhìn hắn một cách ngay thẳng tinh khiết, cái nhìn mà ngay cả hoàng hậu cũng không dám. Tất cả bọn họ chỉ có chột dạ hoặc khiếp sợ hắn thôi. Nhưng Tiết Bích Đào nàng lại dám, nàng thật sự dám đối mặt với ánh mắt của mình. Trong mắt nàng chứa sự buồn bình kiên định, giống như bất chấp mọi thứ. Hắn cho rằng mình chính là lý do duy nhất khiến ánh mắt của nàng chấp nhất.

Nhưng hắn lại sợ hãi, sợ rằng sự chấp nhất đó của nàng kỳ thật chỉ vì quyền lợi, địa vị.

Vì vậy cho nên hắn mới không chịu đi tới Phương Hoa các, sợ nếu như đáp án không như hắn mong muốn, vậy hắn phải dùng thái độ như thế nào để đối đãi với nữ nhân mình từng sùng ái đây? Một lòng đôi đôi sao?

Đây là nữ nhân duy nhất từ trước tới nay khiến hắn do dự mâu thuẫn, không quyết đoán.

Vật nhỏ này quả thực nên cảm thấy vinh hạnh - Hắn bắt đầu dĩ nghĩ.

Bên tai truyền tới âm thanh "hừ, hừ.", hắn thu hồi suy nghĩ, cúi đầu xuống bắt gặp người trong ngực đang đưa đầu lưỡi cùng đôi môi đỏ rực như cánh hoa kia ra, vật áo của hắn rõ ràng dính một mảnh ẩm ướt.

Hắn muốn cười. Nàng cảm dưới của nàng lên, hắn mở miệng:" Thật sự cái gì cũng dám ăn."

"Là cần! cần!" Tiết Bích Đào yếu ớt không khuất phục nói.

Sau khi nàng nghe được câu "Ai dạy ngươi nói kia" thì tức giận cực kỳ, định cắn hắn, nhưng rốt cuộc thịt còn chưa ăn được miếng thịt chó nào đã ngậm phải lông chó.

Đều là do mùa đông mặc áo quá dày!

"Muốn cắn trộm vậy sao..." Hoàng đế nhếch mi, bắt lấy cái tay nhỏ bé đang làm loạn của nàng, hôn nhẹ đầu lưỡi của nàng, thấp giọng nói "Cần nữa đi."

Tiết Bích Đào ngoan ngoãn cắn môi hắn, còn mút một ngụm.

Chờ đến khi nàng nhận ra không khí không đúng thì đã sớm bị hắn đặt trên giường. Nàng quá sợ hãi, lăn qua một bên trốn, vừa trốn vừa ồ ào:" Thiếp đang bệnh, đang bệnh đó!"

"Trăm biết nàng bệnh." Hoàng đế mặc cho nàng chạy trốn, sau đó dùng sức toàn thân đè lên người nàng. Thân thể nàng thật mềm mại, giống như một đứa trẻ. Hắn nằm trên nàng, cảm giác tựa như đang trôi bồng bềnh trên nước.

Tiết Bích Đào cũng không phải là làm bộ nói vậy. Nàng cảm thấy mọi chuyện còn chưa nói xong, nếu không nói ra rõ ràng, sau này trong lòng hắn sẽ vẫn còn khuất mắc.

Cái này không thể được.

Vì thế, nàng ra sức giãy dụa! Nhưng nàng không biết nam nhân ở phía trên đang vì động tác của nàng mà nheo mắt hưởng thụ.

"Biết, biết mà còn muốn làm chuyện đó." Tiết Bích Đào đỏ mặt. Loại chuyện này cũng giống như khí nói với thầy tế tục chuyện nàng đến tháng vậy, bất kể nói bao nhiêu lần thì miệng vẫn không được tự nhiên.

Hoàng đế đem mặt mình chôn vào nơi mềm mại trên người nàng, lời nói lộ rõ ý cười:" Trăm còn biết, bệnh nàng mắc phải là bệnh tương tư."

Tiết Bích Đào túm quần.

Cầu hoàng đế còn dám đem chuyện này ra vui đùa, buồn nôn đến nỗi cả người nàng run.

Hoàng đế phát hiện nàng có chút run rẩy liền tự mình xem kỹ nàng. Kéo nàng ra khỏi ổ chăn, hắn phát hiện nàng chỉ mặc một bộ trung y trắng mỏng

manh, dính sát vào da thịt nhẵn nhụi.

Hắn kéo áo ngủ bằng gấm bao bọc hai người họ. Gió không thể thổi vào, ánh sáng cũng bị cản lại.

"Đó là thứ thiếp thân đáng được có phải không?" Trong bóng tối, thanh âm của Tiết Bích Đào vang lên. Không khí lúc này hơi ngọt ngào, nàng thở phì phì nói "Cho dù hoàng thượng không nói thiếp thân cũng đoán được, là bởi vì chuyện thiếp thân thỉnh thoảng đúng không?"

"Hoàng thượng không muốn tặng cái gì, không muốn phân vị cho ta hay không muốn tốt với ta cứ nói ra là được. Nhưng người lại cố tình cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm."

Nàng nói xong liền cảm thấy chính mình thật ủy khuất oan uổng. Trong giọng nói còn mang theo tiếng khóc nức nở: "Thiếp thân ngốc nghếch, tưởng rằng cuối năm hoàng thượng bận chuyện cho nên mới vội vàng không gặp nhau. Sau lại biết hoàng thượng mỗi ngày đến chỗ Phó bảo lâm, lúc đó thiếp mới nghĩ bụng mình đã làm hoàng thượng mất hứng. Rồi phải tới hơn mười ngày sau rồi cuộc mới nhớ ra là vì cái gì."

"Thì ra chàng không tin tưởng ta."

Hoàng đế chấn động, bàn tay to nắm chặt hông nàng.

Nàng dùng là "Chàng" và "ta", chẳng trách hắn lại kinh ngạc như vậy.

Trong lòng hắn bỗng tê rần, lại có chút ê ẩm. Hắn quả thật không tin tưởng nàng. Nàng trong lòng hắn còn xa lắm mới đạt tới loại chân thành tin tưởng.

Hắn đối tốt với nàng chẳng qua chỉ vì thích nàng, thích cử chỉ, ánh mắt, dung mạo của nàng. Thích và sủng ái là một chuyện, nhưng tin tưởng lại là một chuyện khác.

"Ngaoan..." Âm thanh hắn có chút khàn khàn, không vì cái gì khác, chỉ vì giờ khác ấy, nàng dùng xưng hô "chàng" và "ta" với hắn.

Rõ ràng là không hề nghĩ tới địa vị quyền lợi, nếu không, sao nàng có thể dám lớn mật làm những chuyện như vậy? Nếu hắn thật sự truy cứu, chém đầu là vẫn còn nhẹ.

"Ta chỉ muốn sớm chút lên tới tần vị." Nàng áp mặt vào hắn, vô cùng khát khao nói: "Thời điểm An tuyên thị có thai ta cũng đã nghĩ, nếu ta thật sự có con, nhất định phải tự mình nuôi nấng, nhất định lúc nào cũng phải cười nói với nó, đối xử thật tốt với nó, nuôi dưỡng ở trước mặt."

Nàng vô cùng trẻ con nói nhưng lại khiến lòng hắn lay động.

Trong tâm hoàng đế bỗng vang một tiếng, mọi phòng bị đều sụp đổ. Hắn nghĩ, thì ra là vậy. Mà sự cường điệu trong lời nói của nàng càng khiến hắn thêm thương tiếc. Hắn biết nàng từ nhỏ sức khỏe yếu, chỉ sợ không được cho mẹ coi trọng. Chính mình không có được cho nên nàng muốn để cho đứa con của mình hưởng.

Kỳ thật ngay cả chính hắn cũng từng nghĩ muốn thấy cảnh nàng ôm con, hai người mặt mày giống nhau, ngược khuôn mặt nhỏ bé nhìn hắn. Hắn cũng muốn có con với nàng, nhưng không nghĩ tới chỉ có nữ tử có tần vị mới có thể tự mình nuôi con.

Giờ phút này, hắn không hiểu sao lại có chút áy náy.

Rõ ràng hai người ăn ý như vậy, có chung ý tưởng nhưng chỉ có một mình nàng cố gắng. Hắn có nghĩ tới nhưng không hành động, thậm chí còn hiểu lầm nàng, vắng vẻ nàng, cái gì cũng không nói cho nàng.

Hắn thờ dài, miệng vang lời ngọc hứa hẹn, nằm trong chăn bông vừa buồn cười vừa thực ám áp: "Trẫm đáp ứng nàng, chờ nàng mang thai nhất định thăng nàng thành tần, để nàng tự mình nuôi đứa nhỏ, được không?"

Nàng run sợ trong chốc lát, hít hít cái mũi, điềm điềm "vâng" một tiếng.

Trong bóng tối, nàng nở nụ cười không ai thấy được.

Rốt cuộc cũng đợi được tới ngày này. Chuyện vừa rồi xem như trong họa được phúc. Nếu không phải xảy ra chuyện lúc trước thì hoàng đế cũng sẽ không thương tiếc nàng mà hứa hẹn như vậy.

Vậy bốn góc phòng đốt Linh Lăng hương rốt cuộc cũng thể quang rồi. Nàng đối với những hương thơm nồng không phải chán ghét, nhưng cũng không tính là thích. Ngửi lâu lại cảm thấy khó chịu. Mấy thứ hồi đầu giải thích cho hoàng đế cũng chỉ là lý do thoái thác mà thôi. Kì thực linh lăng hương có khả năng tránh thai hiệu quả. Khi đó nàng mới vào cung chưa lâu, nếu mạo muội mang thai sẽ phải chịu kết cục bị người khác mang đi.

Để miễn mấy chuyện rắc rối sau này, không bằng trước tính toán kỹ lưỡng.

Hương sao...

Nàng nhớ rõ thuộc tính của lan lí hữu hương là được tuyển chọn, hương thơm tự nhiên có hơi nhẹ nhưng cảm giác hắn là vẫn tốt. Lúc này tuyệt đối không được dùng hương quá nồng!

"Vui sao?" Tâm tình hoàng đế thả lỏng, liền trêu chọc nàng.

"Đương nhiên không có!" Nàng hạ quyết tâm, cải lại cực nhanh, hếch mặt nói "Hoàng thượng khiến người ta thành đũa ngọc mười ngày. Người ta còn đang tức giận, không muốn để ý hoàng thượng."

Nói xong, nàng lẩn qua một bên giả chết, cố gắng chứng minh lời nàng nói là thật.

Hoàng đế buồn cười. Quả nhiên vẫn là tính cách này khiến hắn vui vẻ.

"Được tiện nghi còn khoe mẽ." Tay hắn vòng qua, bắt lấy chóp mũi nàng, cố ý nắm một cái.

Nàng không giãy dụa, ồm ồm nói: "Chính hoàng thượng nói người ta ngoan, hiện giờ còn không cho người ta khoe mẽ. Hừ, đúng là bói lông tìm vết mà."

Hoàng đế cười to: "Trẫm rất kinh ngạc, thầy của nàng là người nào? Nếu ông ấy biết được nàng tự tiện sửa câu chữ, sợ là tức giận tới lệch mũi luôn."

Tiết Bích Đào lẩn vào chỗ, cái mũi bị nắm rất cuộc được giải phóng. Nàng lên án: "Thầy thiếp thân có lệch mũi không thì không biết, nhưng mũi của thiếp thân nhất định bị hoàng thượng nắm lệch luôn rồi. Hoàng thượng hôm nay sao lại hứng thú với mũi thế chứ." Nàng nói xong, liền xoa xoa chóp mũi đã đỏ hồng.

"Lại đây." Thấy trong ngực mình không còn ôn hương nhuyễn ngọc nữa, hoàng đế rất không thoải mái.

Tiết Bích Đào ngoan ngoãn lẩn về, ừ, rất ảm, dựa vào hoàng đế càng ảm hơn. Tuy lòng nghĩ như thế nhưng ngoài miệng vẫn nghiêm túc nói: "Không được nhéo mũi nữa."

"Trẫm mới không rảnh như vậy." Hoàng đế khinh thường nói, hoàn toàn quên mất vừa rồi là ai cao hứng nhéo mũi người ta như vậy. Tay hắn trượt xuống cái mông nhỏ tròn xinh đẹp của nàng, tiểu nữ nhân trong ngực quả thật hấp dẫn." Ngoan ngoãn, để trẫm ăn no sẽ có thưởng, sao?"

Cái chỗ vừa rồi bị Tiết Bích Đào chui ra chui vào làm hờ một đường. Giờ phút này ánh sáng chiếu vào khuôn mặt nàng, khiến nàng càng thêm kiều mị "Thì ra là do ở nơi khác ăn không đủ nên mới bằng lòng tới đây."

"Làm sao có thể." Hắn kéo trung y nàng xuống, lộ ra cặp tiểu nhũ nửa che nửa hở, hai chấm hồng nhạt như ẩn như hiện. Hắn ực một tiếng, thanh âm trầm thấp: "Năm mới sự vụ quá nhiều, đợi tới lúc muốn ăn đã bị nàng cắt đứt rồi."

Đang muốn làm đũa nhỏ ngâm lấy nụ hồng kia, nhưng không biết sao nàng lại nghiêng thân qua, ngồi trên người hắn.

"Không cho phép hoàng thượng ăn nữ nhân khác!" Thanh âm nàng mềm mại truyền tới, mông nhỏ cũng không buông ta mà cọ qua cọ lại, động vào nơi đang bốc hỏa của hắn. Một câu kia như đổ dầu vào lửa, nếu đổi thành "chàng", nhất định càng thêm khó nhịn.

"Được" Hắn lập tức đáp ứng.

"Thành giao." Hắn cười đầy ẩn ý "Đũa lâu lành nàng phải xuất hết lực đó."

Tiểu nữ vương nàng mới không thêm sợ. Vì thế nàng sẽ tiến công

Vì thế, thời điểm nàng 'vâng' một tiếng, hắn đã nhào tới bắt đầu cời y phục. Chờ hắn không kiên nhẫn bỏ cái yếm cuối cùng ra, toàn bộ thân thể mảnh mai mềm mại lộ ra, hắn hít một hơi.

Lúc trước còn chưa cẩn thận nhìn rõ nàng ở góc độ này.

Đợi khi nàng đáng thương hề hề cố gắng di chuyển mình, hắn nhịn không được cắn cái rốn của nàng. Như tìm được món đồ chơi mới, hắn chơi thật vui vẻ, thỉnh thoảng lại phối hợp với động tĩnh phía trên của nàng.

Hắn cắn khiến cả người nàng mềm nhũn, tay nhỏ nắm chặt, lại hoàn toàn không còn sức lực, tựa như đầu lưỡi kia xuyên qua da thịt nàng, thẳng tới khi nàng vô lực cầu khóc "Đừng, khó chịu... đừng mà..."

Giọng nói mềm yếu của nàng tiến vào lòng hắn.

Hắn sùng nịch cười, xoay người một cái áp nàng xuống giường, hôn thái dương của nàng, tay lau nước mắt nàng "Tiểu mật đào của trẫm mệt rồi, nghỉ một chút được không? Rất nhanh sẽ hết thôi."

Trong phòng một màn mây mưa.

Đêm, còn rất dài.

.

Mà Tiết Bích Đào thì mệt mỏi dựa đầu vào giường, vô lực nằng một câu: Tin ai cũng đừng tin nam nhân!!!"

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phạt Quỳ

Tiết Bích Đào vung tay áo gấp một miếng cá trắm đen bỏ vào cái chén trước mặt hoàng đế, mỉm cười nói: “Thiếp thân thích nhất ăn món này cùng gừng và dưa chuột, giòn ngon miệng, hương vị ngọt ngào. Hoàng thượng nếm thử một chút xem.”

“Đừng ăn thịt nhiều quá” Hoàng thượng thử một ngụm, lắc đầu cười nàng “Không tốt.”

Tiết Bích Đào đã kêu Vân Hương bỏ đi mùi hương trong phòng, tránh làm hỏng khẩu vị. Còn dặn dò lần sau nếu có dâng trái cây rau củ gì đó lên thì cũng được, nhưng không cần đốt hương.

Nghe thấy hần đánh giá, không đợi hần gấp một miếng cá đưa lên miệng, nàng đã đưa đầu nhỏ qua cắn một ngụm, ăn sạch sẽ. Sau đó nàng lên tiếng nói: “Phụng tử, lấy đĩa mới cho hoàng thượng.”

Váy dưới bàn khẽ nhúc nhích, một cái nhân nhỏ nhẹ nhàng đá hần một cái, nàng bĩu môi nói: “Thiếp thân về sau không ăn nữa.”

Hoàng đế đầu tiên là bị một ngụm kia của nàng làm dừng lại một chút, rồi một cước tiếp theo khiến hần sững sốt. Tuy là rất nhẹ nhưng thật sự là đó giờ chưa ai dám động thủ đá hần, quả thật mới mẻ. Bất quá, nàng còn dám cười lên người hần, phỏng chừng không có gì là không dám làm.

Chờ nàng nói xong câu kia, hần chợt nhớ tới cảnh hôm qua nàng khóc nức nở nói “Bất kể thế nào cũng phải nói ra.”, ánh mắt liền mềm nhũn. Hần lấy tay lau mồ hôi ở khóe môi nàng, lại trước mặt đám cung nhân đang cúi đầu mà liếm liếm tay, cười nói: “Nàng thật đúng là hay cáu kỉnh, trẫm cũng chưa nói không tốt, sửa cái gì? Món này ăn rất ngon, trẫm rất thích.”

Nói đến đây, ánh mắt hần nhìn nàng lại bất động khiến nàng cảm thấy lời này nói ra tới hai nghĩa, ý tứ thâm sâu.

Nhưng giây lát sau, hần lại tiếp tục dùng bữa, động tác vẫn tao nhã, mang theo khí chất cao quý từ nhỏ đã luyện thành. Tiết Bích Đào nghi hoặc nhìn hần, lúc lâu sau mới ngẩng đầu nói ra một câu: “Hoàng thượng thích là tốt rồi.”

Hoàng đế ráng nhịn, gần như cười ra tiếng.

Hần còn chưa từng biết chuyện nàng lâu lâu cũng có thể ngốc như vậy, điều này không hiểu tại sao lại khiến hần cảm thấy rất thành tựu.

Dùng bữa xong, hai người ngồi trên giường nói chuyện phiếm. Phụng Tử bưng hai bình hồng trà tới, Tiết Bích Đào nhận lấy, tự mình đưa cho hoàng đế, còn lại một tách nàng cầm để sưởi ấm.

“... Chuyện cây trâm vàng đeo ở lễ năm mới nàng còn chưa giải thích rõ ràng với trẫm.” Hoàng đế đột nhiên đề cập tới chuyện mà vốn bọn họ chỉ xem là việc nhỏ.

Tiết Bích Đào còn nhớ rõ cây trâm hoa cúc kia, cũng không dám lại kêu hoàng đế đoán. Nếu làm vậy không còn là tình thú nữa mà là không nể mặt. Vì thế, nàng tuân tặc trả lời: “Là quà hoàng hậu nương nương ban cho, nói là chúc mừng thiếp thân tấn chức.”

Hoàng đế nghe xong như có điều suy nghĩ. Hần cũng đoán được là hoàng hậu ban tặng, hỏi Tiết Bích Đào chẳng qua chỉ là xác nhận lại thôi. Hoàng hậu gần đây làm việc có chút hấp tấp.

Hần còn nhớ tới quyền sở hữu mà Trương ngự sử dâng lên đang đặt trong thư phòng. Nội dung là tố cáo Lễ bộ thượng thư Tiết Thông lúc chuẩn bị cúng tế cuối năm đã ăn bớt tiền, làm hàng giả, nhận hối lộ kiếm tiền riêng.

Cái này ngoài mặt là bút tích của tả thừa tướng, nhưng nếu truy tới cùng có thể nhìn thấy có chút dấu vết của trấn quốc tướng quân Lí Thành – phụ thân của hoàng hậu.

Hoàng đế về mặt lạnh lùng. Chuyện binh quyền và chính quyền kết hợp là chuyện hoàng gia kiêng kỵ nhất.

Kỳ thật việc này chỉ là hai nhà đó bắt nạt chuyện hần ít ân sủng con của họ cho nên mới dùng tấu chương bịa đặt này ngấm nhắc nhở. Nếu không tại sao họ lại nhắm vào nhà mẹ đẻ của Tiết Bích Đào? Nếu hần bỏ mặc, sợ là chuyện sẽ không chỉ như vậy.

Làm quan, không có người nào là sạch sẽ, chỉ có tham nhiều hay tham ít thôi.

Hần đương nhiên cũng có thể mặc kệ, nhưng Tiết Bích Đào là phi tần hần hiện sủng ái, đánh nàng tức là đánh vào mặt hần, hần có thể làm như không có gì sao? Uy nghiêm của hoàng gia tuyệt đối không thể bị khiêu khích.

Để làm tan rã đồng minh quả thực cực kỳ đơn giản, bên đàn áp bên nâng đỡ, hai nhà bọn họ tự động sẽ đánh nhau.

Tiết Bích Đào thấy hoàng đế nghĩ gì đó tới xuất thần, nàng liền tự mình uống trà, chưa tới một khắc trà đã bị uống sạch, nàng còn kêu Phụng Từ lấy thêm.

Chờ hoàng đế lấy lại tinh thần, nàng đã uống tới chén thứ ba. Hoàng đế cũng không phải không hay biết, chỉ là đang suy nghĩ nên mặc kệ thôi. Hiện tại nhìn thấy nàng vì uống quá nhiều mà ôm bụng, hẳn buồn cười nói “Vừa ăn xong đừng uống quá nhiều trà. Thật sự rất khát sao?”

Tiết Bích Đào buông ly trà xuống, thở phì phì, giọng điệu hết sức mềm mại nói: “Ừ, cần xoa xoa.”

Nàng vì uống trà nóng mà khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, môi khẽ nhấp, thực dễ dàng hấp dẫn hẳn. Cánh tay hẳn xoa xoa bụng nàng, cười xấu xa: “Bé ngoan, nàng đây là đang nuôi heo chờ thịt sao?”

Tiết Bích Đào chậm rãi đưa bụng cho hẳn xoa. Nhớ tới nguyên do, mặt nàng nhất thời nhẵn thành cái bánh bao “Là tại người thiếu đạo đức nào cứ bắt ta ăn cà rốt, bây giờ miệng người ta toàn mùi cà rốt, nòng muốn chết.”

Nàng bắt mắt nói khiến cho kẻ đang vui sướng khi người gặp họa cũng cảm thấy cảm động.

“Sao?” Tay hẳn ngừng động tác, nhếch môi nói: “Lại đây để trẫm nếm thử nào.”

“Hoàng thượng.” Nàng la lên, dùng bộ dạng thành thật nhất có thể nói: “Thật sự mùi rất nồng, vẫn là không cần ăn đi?”

Đuôi lông mày hẳn nhếch lên: “Nàng càng nói trẫm càng muốn ăn.”

“Thật muốn ăn?” Tiết Bích Đào kỳ quái liếc hẳn một cái, quay đầu ra cửa gọi: “Phụng Từ, nhanh đi lấy đĩa cà rốt lúc này còn thừa lại đem đến đây, không cần lấy cái mới, lãng phí!”

....

Hoàng đế nhất thời câm nín. Tiểu tinh quái này không biết là làm sao lớn lên, lúc thì thông minh, lúc thì ngốc nghếch. Lờ lờ ràng như vậy mà nàng lại không hiểu, còn dám kêu hẳn ăn đồ thừa. Nàng không phải là giả bộ ngốc để lừa hẳn chứ?

Chờ Tiết Bích Đào quay lại, nụ cười trên mặt hoàng đế đã trở nên vô cùng đen tối, khiến nàng bị hù tới nhảy dựng.

“Hoàng, hoàng thượng...”

Hoàng đế không đợi nàng phản ứng, trực tiếp bung lấy mặt nàng, tỉ mỉ ngậm lấy cái lưỡi nhỏ kia. Mùi vị rau củ sớm đã không còn bóng dáng, chỉ còn mùi Hồng trà thoang thoảng thơm ngát. Hẳn đột nhiên cười, thấp giọng nói: “Trẫm quyết định trước tiên ăn hết đồ thừa đêm qua còn lại đã, tránh lãng phí.”

Tới đây đến phiên Tiết Bích Đào câm nín. Uy nghiêm của hoàng đế quả nhiên không thể khiêu khích.... Không thể khiêu khích.... Tuy rằng nàng rõ ràng thực vô tội, cái gì cũng không có làm hết.

Hôm sau, nàng đi thỉnh an hoàng hậu. Do lập xuân đã qua, thời tiết lúc lạnh lúc nóng, nàng lo lắng điều kiện chữa bệnh của cổ đại không tốt, thiết bị không hoàn thiện, chứng bệnh cảm mạo nhỏ như vậy cũng có thể lấy mạng người ta cho nên cố ý mặc thật nhiều quần áo.

Kết quả ông trời lại có tình đối nghịch với nàng. Không khí hôm nay rất ẩm áp, mặt trời chiếu rọi khắp nơi, một mảnh xuân ý dào dạt. Chóp mũi nàng đầy mồ hôi, cả người vô cùng khó chịu.

Lại có người có tình không có mắt, ở trước mặt hoàng hậu thì không sao, vừa ra khỏi Trường Xuân cung đã không giữ được mồm của mình. Do hai người cùng ở cung điện phía tây, cùng lối đi, cho nên Mẫn tài tử rốt cục không nhịn được cười nhạo nàng: “Thì ra Tiết tỷ tỷ chính là dựa vào đáng người tròn vo này để hấp dẫn hoàng thượng. Thật đúng là nổi bật.”

Vài ngày trước nàng ta cũng không ít lần bỏ đá xuống giếng. Còn tưởng rằng Tiết gia tỷ muội đã có thể để nàng tùy ý giảm lên. Lúc trước khi Tiết Lục Ngạc được thị tẩm trước, nàng cũng canh cánh trong lòng. Chỉ là mẫu thân đã bảo thị nữ khuyên nhủ nàng nên nhẫn nhịn. Nàng cũng biết còn chưa tới lúc nên cố gắng nhịn. Cũng phải nói, Tiết Lục Ngạc được gia tộc bồi dưỡng thật tốt, cảm kỳ thi họa giai thiện nàng đều thua, cũng không tính là chuyện lạ.

Chỉ là thua dưới tay một nữ nhân chỉ biết hát đồng dao nàng lại không thể chịu nổi. Biểu ca thật vất vả mới lạnh nhạt nàng ta, thế nhưng nàng ta lại dám can đảm đi chặn người. Nàng ta tính toán cái gì vậy? Gia thế bình thường, tài nghệ bình thường, lại không có con nối dòng, vậy mà cũng dám học hỏi cách làm của Trình quý tần. Khiến nàng cảm giận hơn là biểu ca vậy mà lại bị thủ đoạn của nàng ta làm lung lạc!

Nàng hận tới cắn răng. Ý vào thân phận của mình, nàng muốn phát tiết vài lời.

Tiết Bích Đào ho nhẹ một tiếng, nói: “Mẫn tài tử đây là đang nghi ngờ mất thương thức của hoàng thượng sao?”

“Ta không phải... Ta, ta, thiếp thân không dám.” Mẫn tài tử muốn phát điên. Tại sao lần nào cũng vậy chứ, rõ ràng nàng đang nói Tiết Bích Đào, cuối cùng lại thành đụng tới hoàng thượng hay hoàng hậu?!

“Mẫn tỷ tỷ lời nói có chút thô, nhưng về lý không thô.” Giọng nói trong trẻo của Bùi Duẩn Nhân vang lên, thành công giải cứu Mẫn tài tử đang lung túng. Bùi Duẩn Nhân quay lại nói với Tiết Bích Đào:” Xin tỷ tỷ tha thứ cho Duẩn Nhân nói lời quá phận. Ba người chúng ta tốt xấu cũng là được tuyền cùng lúc, coi như có duyên. Nhưng việc hôm qua tỷ tỷ làm... thật sự là...”

Nàng dừng một chút, nhìn Phó bảo lâm, sau đó quay tức giận nhìn Tiết Bích Đào:” Tỷ tỷ làm việc thật quá đáng, không để ý đến tình tỷ muội chúng ta sao?” Lời nói tựa như đang bắt mẫn thay cho Phó bảo lâm. Người bên ngoài nhiều vào cũng cho rằng do hai người ở cùng cung nên tình cảm thân thiết hơn bình thường.

Kì thực nàng cũng không có biện pháp khác. Người cài vào trong cung của Tiết Bích Đào đã bị phát hiện, mà hiện giờ nàng cũng không thể cài thêm người mới. Lúc đầu là do may mắn có người của gia tộc ở sẵn trong cung nàng ta, sau đó vì thấy nàng ta được sủng ái nên nàng mới dùng tới người này, nghĩ muốn chia sẻ một chén canh. Kết quả lại bị phát hiện, khiến Tiết Bích Đào sinh vương mắc với nàng.

Thay vì cứ mãi lấy lòng nhưng nàng ta lại không cảm kích, vậy dùng bộ dạng “chính nghĩa” để xé rách mặt nạ, khiến người ta biết được quan hệ của các nàng rất mạnh mẽ, khiến Tiết Bích Đào sợ ném chuột vỡ đồ (Tức muốn hại người ta nhưng lại sợ liên lụy mình), không dám xuống tay.

Tiết Bích Đào nhìn nàng trong chốc lát, gật gật đầu nói:” Biết chính mình quá phận là tốt rồi.” Nửa điểm cũng không nhận ra ý tứ của Bùi Duẩn Nhân.

Nàng phủ phủ váy, giọng điệu nghiêm trang nói:” Ngươi thân là lục phẩm phi tần, thấy ta lại không hành lễ, nói chuyện thì quá phận, hoàn toàn vi phạm cung quy. Phạt ngươi quỳ một canh giờ ở đây đi.”

Bùi Duẩn Nhân rất khiếp sợ. Nàng mọi cách tính kế, nghĩ rằng dù nàng ta phản bác thế nào thì chuyện hôm qua nàng ta chặn người ở chỗ Phó bảo lâm là sự thật, người khác đều cảm thấy nàng ta quá hẹp hòi, nhận không ra người được sủng ái. Lại không nghĩ rằng nàng ta thật sự không phản bác, ngược lại còn bắt bẻ chuyện nàng vô lễ, trực tiếp trừng phạt.

Ở nơi nhiều người đi lại này quỳ một canh giờ? Việc hoàng thượng chẳng thêm thương tiếc còn chưa nói, nhưng mặt mũi của nàng sẽ bị mất hết.

Nàng tức giận liền trở nên luống cuống. Từ lúc tiến cung tới nay, trừ việc không được thánh sủng, nàng cũng chưa từng bị nhục nhã như thế. Phi tần địa vị cao quả thật có quyền xử phạt các phi tần địa vị thấp.

Dù tứ phẩm Tiệp dư chỉ là nửa vôi, nhưng so với địa vị của nàng mà nói, quả thực là quá đủ rồi.

“Sao?” Tiết Bích Đào thấy nàng nắm chặt tay, chưa làm ra động tác gì thì lên tiếng hỏi “Là đầu gối của Bùi bảo lâm quá quý giá, không muốn lĩnh phạt sao?”

Giờ phút này trong lòng Tiết Bích Đào cũng tức giận. Nàng chặn người, nàng kiêu ngạo là chuyện của nàng, người bị chặn cũng vui vẻ cùng nàng vui vẻ, liên quan gì tới nàng ta? Đúng là hoàng đế chưa vội thái giám đã gấp. Nàng ta cùng Phó bảo lâm không thân cũng chẳng quen, tự nhiên lại chạy tới giải oan cho Phó bảo lâm, điều này quả thật khiến nàng tự cảm thấy vô năng.

Kỳ thật âm mưu lần này của Bùi Duẩn Nhân không đâm trúng tử huyệt. Tiết Bích Đào cho tới bây giờ chưa từng muốn làm một phi tần hiền thực thiện lương dịu dàng gì hết, cho nên cung nhân thích nói gì nàng cũng chẳng quan tâm. Chỉ cần hoàng thượng không để ý, nàng cũng không tội gì phải giữ cái thanh danh đó mà sống một đời.

Bùi Duẩn Nhân cuối cùng cũng hiểu được hôm nay nàng khó tránh khỏi kiếp nạn này. Mặt nàng đỏ lên, quỳ xuống đất, cung nữ bên người cũng lung túng quỳ xuống.

Phó bảo lâm từ đầu tới cuối đứng một bên, cái gì cũng không nói. Tuy rằng nàng cũng không hành lễ, nhưng nàng biết Tiết Bích Đào cũng không truy cứu. Nàng ấy không phải là loại người để ý tiểu tiết, chỉ là nếu đụng tới giới hạn của nàng, nàng sẽ dùng bất kỳ thủ đoạn tồi tệ nào. Âm mưu hay dương mưu căn bản không quan trọng.

Phó bảo lâm cũng hiểu được phần nào hoàng đế lại yêu thích Tiết Bích Đào. Đây là một nữ tử luôn tỏa nắng, cho dù sống ở nơi u ám nhưng nàng vẫn thủy chung tươi đẹp sang lạn.

Bản thân nàng không làm được như vậy, tất cả các nàng đều không làm được.

Hy vọng nàng ấy có thể bảo trì sự tươi sáng đó. Nàng tự đáy lòng suy nghĩ.

Người ban đầu khiêu khích Tiết Bích Đào: Mẫn tài tử hiện tại cũng sớm tròn trịa mắt. Nàng không biết thì ra người này ngoài trừ miệng mồm lợi hại mà còn động thủ rất lưu loát. Ngắm lại chính mình chẳng qua chỉ là một cái lục phẩm, nếu nữ nhân này lên con diên thì mặc kệ nhà mình vững chắc cỡ nào thì cũng không ăn thua. Nàng cũng không muốn bị bêu xấu như Bùi bảo lâm.

Nàng lập tức khom người quy củ hành lễ với Tiết Bích Đào, sau đó vội vàng mang theo cung nữ hồi cung.

Không thể trâu vào, nàng trước nên trốn đi.

Tiết Bích Đào trở nên thoải mái, ngẩng đầu lên, hung dũng nói:” Vân Lũ, chúng ta đi.” Bộ dạng nhỏ nhắn cực kỳ kiêu ngạo.

Một bóng người phía sau núi giả đi ra. Hắn đã thấy toàn bộ vở diễn này, cười đùa nghịch với túi hương bên hông, nói:” Triệu Trung Tín, chúng ta cũng

đi.”

Hắn vốn là đến thương lượng với hoàng hậu chuyện tấn phong muội muội của nàng là Nghi tài tử, đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc liền trốn ở sau núi giả, không nghĩ tới lại nhìn thấy trò hay.

Lúc này, Triệu Trung Tín luôn thành thật đi sau hắn cũng có chút bất đắc dĩ. Hoàng thượng cái gì cũng tốt, chỉ là có nhiều sở thích hơi kỳ quặc, mà việc núp trong chỗ tối xem “Sắc thái hậu cung.” Chính là một trong số đó. Làm hại hắn cũng nom nớp lo sợ chịu tội chung. Hoàng thượng thì không ngại rồi, nhưng nếu là hắn nghe được những bí mật cung đình thì sợ là khó giữ được cái đầu.

Làm nô tài đã không dễ, làm nô tài của hoàng đế càng không dễ.

Bùi Duẩn Nhân hồi đầu bị người đột nhiên xuất hiện sau núi giả làm giật mình, nhưng khi nhìn kỹ lại là hoàng thượng thì nàng có chút choáng váng. Chính mình vậy mà lấy bộ dạng như thế xuất hiện trước mặt hoàng đế.

Bất quá, đó cũng là cơ hội. Nàng an ủi bản thân.

Vì thế, nàng nặn ra mấy giọt nước mắt, thân mình nhẹ nhàng run rẩy, đầm đìa đáng yêu kêu một tiếng: “Hoàng thượng ~” tiện đà sợ hãi cúi thấp đầu, luống cuống kéo váy.

Diễn xuất kia quả nhiên có chút giống Tiết Bích Đào, nhưng lại kém quá xa. Hoàng đế nghĩ nghĩ.

“Nếu phạm sai lầm, Tiết tiếp dư bảo người quý thì cứ quý đi.” Hoàng đế lạnh nhạt liếc một cái, không quay đầu bước đi.

Bùi Duẩn Nhân nhất thời mặt không còn chút máu.

Nàng như thế nào đã quên, nếu là chánh chủ phạt nàng, nàng chỉ là thứ đồ dỏm thì hoàng thượng sao có thể thương tiếc? Về mặt nàng hoảng hốt, sự kiên trì lâu này dần vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Đây chính là Thành đã tiêu hà, bại đã tiêu hà sao?

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tính Kế

“Nương nương, hôm nay đeo “Sai thượng điệp song vũ” sao?” Chi Từ cầm lên một cây trâm hồ phách song điệp búi thử lên tóc Hiền phi, cười hỏi.

“Chẳng qua chỉ là hai con bướm quần nhau, người vậy mà cũng học theo người ta giả bộ văn nhả.” Hiền phi trêu ghẹo nàng. Hai chữ “văn nhả” từ miệng mình nói ra thật khiến nàng nhớ tới vị Tiết tiếp dư ở Trữ tú cung kia.

Trong một thoáng, từ lục phẩm nhảy lên tứ phẩm. Chắc, nàng quả nhiên không nhìn lầm, nàng ta quả thật là người có bản lĩnh.

Bất quá lúc đó mình thử qua nàng, nàng ta cũng không cảm kích. Có thể thấy nàng ta còn có chủ kiến, sớm đã nghĩ tốt con đường này nên đi thế nào.

Có chút khó giải quyết, nhưng cũng rất có hứng thú khiêu chiến.

“Nô tỳ cũng không phải nói thơ với nương nương. Nô tỳ đây là đang kể lại chính xác cảnh diễn ra ở hoa viên hôm nay đó.” Chi từ cười gian xảo nói.

“Lại có chuyện gì lọt vào cặp mắt cá vàng của người đây?” Ý trêu chọc của Hiền phi ngày càng đậm, chờ Chi Từ không chịu thua đậm chân, nàng lại lên tiếng “Ai bảo người ánh mắt quá rộng, cứ gặp chuyện là mắt mở to như mắt cá vàng, cũng không thể trách ta đây lại nghĩ như vậy.”

Chi Từ vội vàng kể chuyện, sợ chủ tử còn muốn dùng từ kì quái gì để miêu tả nàng: “Nô tỳ nhìn thấy Tiết tiếp dư và Bùi bảo lâm. Mặc dù thường ngày Tiết tiếp dư đối với Bùi bảo lâm không thân thiện lắm, nhưng tóm lại cũng khác với những người khác. Không nghĩ tới Bùi bảo lâm vì tranh thủ tình cảm cho Phó bảo lâm mà nháo thành như vậy...”

Giọng nói của nàng thanh thoát, giả sử người khác có nói nàng vui sướng khi người gặp họa thì khi nhìn bộ dạng tiếc hận thờ dài của nàng lại cảm thấy nàng là vô cùng thiết tình.

Nàng mặc dù thích xem cuộc vui nhưng thường xuyên sẽ đem mình hòa vào người trong cuộc để suy nghĩ. Không giống những người khác chỉ thích xem náo nhiệt.

Hiện phi sau khi nghe xong, hăm mộ nói:” Nàng ta sống thật thoải mái.”

Chi Tử nhắc nhở:” Nương nương, ngài muốn cũng có thể mà. Ngài chính là hiện phi trong tứ phi, chỉ kém một chút so với Đức chủ tử thôi.”

“Làm gì đơn giản như vậy.” Hiện phi cười ôn hòa, tựa như đang nhìn một đứa nhỏ ngây thơ nghịch ngợm “Vì là tứ phi nên mới phải làm gương. Bản thân ta lại không con cái, nếu làm quá mức sẽ khiến gia tộc mang họa. Các nàng thì không giống, người khác nhiều lắm là cho rằng họ trẻ tuổi không hiểu chuyện, sẽ không trách cứ.”

Vì dưới gối nàng không có nữ nhi, cho nên khi gặp Chi Tử xinh đẹp hoạt bát thì rất vui mừng. Ngày thường cũng không trối buộc nàng ấy cái gì nên mới đường ra được cái tính tình tùy tâm như vậy. Nhưng Chi Tử rất được lòng người. Dù nàng ấy tùy tâm nhưng chưa từng đem lại tai họa gì cho nàng, nàng cũng quyết tâm sẽ coi nàng ấy như nữ nhi mà nuôi dưỡng.

“Nương nương có già đâu.” Chi Tử lăm bắm “ Cũng không biết tại sao hoàng thượng lại hiếm tới chỗ của nương nương. . . ”

“Người đó, một cô nương chưa gả mà dám nói mấy lời như vậy.” Hiện phi đuổi ngón tay ngọc điểm vào trán nàng “Cũng không biết e lệ.”

Nàng tựa như không quan tâm việc có thánh sủng hay không.

“Nương nương. . . ” Chi Tử vì nàng mà cắn giận.

“Dong dài, cài trâm cho ta đi.” Hiện phi xoay người nhìn vào gương đồng khắc phù dung, không nhìn nàng nữa.

Ở Trữ Tú Cung

“Nương nương, chỗ Tiết tiếp dư. . . ” Tô Nga đem chuyện người dưới vừa báo cáo nói lại cho Trình quý tần, có phần hơi do dự. Dù sao các nàng cũng là người của Trữ Tú Cung.

Trình Quý tần đang cầm một quân cờ trắng, chăm chú nhìn bàn cờ gỗ. Lúc lâu sau, nàng lên tiếng “Đã bộc lộ tài năng, tùy nàng ta đi.”

“Vâng.”

Lát sau, nàng đi thêm một nước cờ, nói “Coi chừng tốt chỗ của An tuyền thị. Người ngoài hiện tại nhìn không phải nàng mà là đứa bé trong bụng. Đừng để người khác thừa cơ hội.”

“Nương nương yên tâm, nô tỳ nhớ rõ.” Tô Nga thấy chủ tử không còn hứng chơi cờ bèn gọi người ôm tam công chúa đến chơi đùa với chủ tử.

Vũ Hương các.

“Chủ tử, tuy nói đã qua lập xuân nhưng thời tiết hôm nay vẫn chưa ấm lại đâu, đừng ngồi cạnh cửa sổ.” Tinh Tinh có chút lo lắng nhìn chủ tử nhà mình liều mạng ngồi ngay đầu gió, bèn khuyên nhủ.

“Biết rồi.” Vẻ mặt nàng mờ mịt như không nghe thấy gì. Nửa ngày sau, nàng mới gọi một tiếng “Tinh Tinh.”

Tinh Tinh nhanh chóng tới bên cạnh trả lời:” Chủ tử?”

“Hoàng gia không phải coi trọng nhất là huyết mạch sao?” Nàng vỗ vỗ bụng, cười dịu dàng, sau đó lại có chút ngờ ngàng.

“Vâng.” Tinh Tinh cười hơi miễn cưỡng. Nàng nhớ tới Tiết Tiếp Dư ở Phương Hoa các. Rõ ràng cùng một cung, nhưng nơi đó vô cùng ồn ào náo nhiệt, thánh sủng vô cùng, mà nơi này lại quá lạnh lùng yên tĩnh. Dù thánh thượng có đến chẳng qua cũng chỉ là đánh chút ánh sáng dư thừa từ bên kia, thuận đường tới xem đứa nhỏ.

Nhưng dù là vậy, trên mặt người cũng không có sự vui vẻ. Chủ tử tuy có thai nhưng vẫn tận tâm hầu hạ cẩn thận, ngay cả nàng cũng cảm thấy có chút không đành lòng.

“Chủ tử đừng nản chí. Hiện giờ nam hay nữ còn chưa rõ cho nên hoàng thượng chưa chú ý. Trước nay thai nhi trong hoàng cung đều. . . ” Nàng đem những chữ “khó có thể bảo toàn” nuốt xuống, sau đó tiếp tục:” Lúc trước Mật quý nhân cũng là như thế. . . ”

“Nàng ta được sủng ái như vậy mà khi sảy thai cũng không được thánh thượng thương tiếc. Chủ tử phải lấy đó làm gương mới được. Từ bây giờ chủ tử nên tính toán dưỡng thai cho tốt. Nếu sinh được bé trai, hoàng thượng nhất định xem trọng chủ tử.” Nàng vốn là người hầu bên cạnh thái thái. Khi chủ tử tiến cung, thái thái coi trọng nên kêu nàng đi theo, cho nên tình cảm cũng không phải thân lắm.

Ban đầu cung nữ Hạnh nhi cùng với chủ tử có cảm tình tốt nhất, nhưng sau đó không biết phạm phải chuyện gì lại bị hoàng hậu nương nương xử lý. Chủ tử vì thế cũng đau buồn rất lâu.

Nàng vốn không nghĩ tới chủ tử lại rất có tài năng về y thuật, lúc vui vẻ sẽ đọc một ít sách. Chỉ là ánh mắt người luôn dõi theo hoàng thượng, thủ đoạn đầy mình cũng không lấy ra sử dụng.

Nàng không đề cập tới Mật quý nhân thì thôi, vừa nói tới, An tuyền thị mặc dù tinh táo hơn nhiều nhưng lại thêm một tia bất lực. Nàng bối rối trong chốn

lát, nỗ lực khôi phục lại, vuốt bụng nghĩ nghĩ: Bảo bối, con nhất định phải thật mạnh khỏe.

Tĩnh Tĩnh cho rằng nhắc tới chuyện hư thai khiến chủ tử bất an, cho nên vội vàng bổ sung: “Chủ tử cũng đừng quá...”

Nói chưa dứt lời, người Trình quý tần gọi tới chiêu cố Long thai: Phương ma ma đã tiến vào.” An chủ tử, hoàng thượng tới, mau chuẩn bị ra nghênh giá.”

Phương ma ma tự biết mình không phải người của An tuyền thị cho nên liền đề chủ tử hai người ở trong nói chuyện, còn bản thân thì canh giữ bên ngoài. Sau khi nghe thủ vệ tiểu quý tử vội vàng tới báo tin, bà mới đẩy cửa vào kêu An tuyền thị chuẩn bị.

“Chủ tử!” Tĩnh Tĩnh thấy ánh mắt của chủ tử thoáng nở rộ hào quang, trong lòng liền vui vẻ. Khuyên nhiều như vậy cũng không bằng hoàng thượng tới một lần. May mà hoàng thượng vẫn còn đề mắt tới Long thai.

Chờ ăn mặc thỏa đáng xong, một tiếng thông truyền khách khí vang lên: “Thánh thượng giá lâm.” Quả nhiên trung khí mười phần.

An tuyền thị vuốt ve tóc, sau đó mới xách váy tiến lên nghênh giá. Đúng lúc này, một âm thanh có phần yếu hơn vang lên: “Tiết tiếp dư đến... Nô tạ thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an! Nô tạ thỉnh an Tiết tiếp dư, Tiết tiếp dư cát tường.”

Tay nắm váy của An tuyền thị run lên, đóa hoa lan trên váy cũng theo đó mà run rẩy, làn váy vô lực buông xuống mặt đất bụi bặm.

Nàng phúc thân, thanh âm thản thờ nói: “Thiếp thân thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát tường. Thiếp thân thỉnh an Tiết tiếp dư.”

“Miễn lễ.” Giọng nói thản nhiên của hoàng thượng truyền tới.

Trong lòng nàng đau thương, chỉ cúi đầu. Ngay cả đỡ cũng không chịu đỡ sao?

“An tuyền thị mau ngồi xuống đi.” Âm thanh nhẹ nhàng của Tiết Bích Đào truyền đến, có chút ngạc nhiên nhìn bụng nàng. Tuy lời nói không có ý quan tâm nhưng ngược lại rất chân thật “Đứng lâu khó chịu sao?”

Lúc còn ở nhà, nàng chưa từng sống cùng với phụ nữ có thai. Vốn dĩ nghe nói mẹ đã mang bầu, cậu còn rất vui vẻ. Nhưng còn chưa đợi được mẹ sinh em bé thì nàng đã bị quăng tới đây. Nàng và em họ coi như không có duyên gặp nhau.

“Đa tạ Tiết tiếp dư quan tâm.” An tuyền thị thoáng khôi phục thái độ. Vô luận thế nào, hoàng thượng đã đến thăm nàng, nàng không thể biểu hiện quá hờ hững “Tĩnh Tĩnh, đi pha trà đi.”

Tiết Bích Đào không biết người khác làm thế nào đối mặt với việc chồng mình và vợ bé sống chung, nhưng bản thân nàng lại cảm thấy không tự nhiên. Mới đầu nàng chỉ định đến thăm phụ nữ có thai, không có cảm giác gì nhiều. Nhưng đợi tới cung nhân lui hết, phần xấu hổ này mới hiện rõ.

Hoàng đế hẳn cũng không phải người sẽ cố sức tìm đề tài để nói. An tuyền thị thì nhìn có chút ngây ngốc, giống như cũng sẽ không làm việc này. Chẳng lẽ phải để nàng khuấy động không khí sao?

Ồ ô, sớm biết nàng đã không đáp ứng câu hoàng đế tới đây.

Lại còn viện cái cớ rất hoa mỹ là quan sát, gần gũi phụ nữ có thai để sau này nàng có thể tham khảo. Hừ, nếu bình thường hai người này cũng ở chung như vậy thì nàng xem như đã biết tại sao hoàng đế lại kéo nàng tới.

Hoàng đế ngồi bên trên không chút sút mẻ, trầm ổn như núi, nửa phần ý tứ muốn mở miệng cũng không có. Nàng ngồi một bên, có chút lung tung nhìn hoàng đế, lại nhìn xuống An tuyền thị, miễn cưỡng mở miệng: “y phục hôm nay An tuyền thị mặc không tồi, đây là một mới sao?”

Câu này quả thật y chang câu “hôm nay thời tiết thật tốt.”, không có nửa điểm tiêu chuẩn gì hết. Hoàng đế nghe xong rất muốn cười. Thật sự là làm khó nàng, trách không được ngày thường nàng cứ thích ở lý trong phòng, thì ra là biết mình sẽ không nói được.

Cũng là do mình quá nuông chiều nàng nên nàng cái gì cũng dám nói ra.

Nghĩ như vậy, hẳn lại có điểm đắc ý. Tựa như Khai Bảo Tương vậy, trèo đèo lội suối, cuối cùng cũng có kinh hi. Trên người nàng đầy những điều thú vị, hẳn phải chậm rãi tìm kiếm.

“Đúng vậy, thiếp thân chọn hồi lâu mới tìm được một bộ hợp ý, không nghĩ rằng lại được Tiết tiếp dư coi trọng.” An tuyền thị cười có điểm cứng nhắc, lời nói coi như đủ khiêm nhường.

Tĩnh Tĩnh bang trà tới nghe thấy thì nhẹ nhàng thờ ra. Chủ tử cuối cùng cũng không mất quy củ cấp bậc lễ nghĩa.

Nàng đem ba ly trà dâng lên các chủ tử. Khi đến bên người Tiết Bích Đào, nàng bị động tác nghiêng người che miệng của nàng ấy làm hoảng sợ. Nàng vội vàng quỳ trên đất, khó hiểu nói: “Nô tỳ va phải tiếp dư ạ?”

“Sao vậy?” Hoàng đế cũng vì hành động bất thành lình của nàng làm ngẩn người, quan tâm hỏi.

“Không biết” Tiết Bích Đào lấy khăn che miệng, chỉ cảm thấy một cổ khó chịu vọt thẳng lên mũi miệng, thẳng đến não, khiến nàng thiếu chút ngừng thở, khiến nàng không dám dùng sức hô hấp. Nàng sợ bị khí kia làm ngạt.

Môi anh đào khẽ nhếch lên, thanh âm cũng có chút không nghe rõ. Nàng thấy hoàng đế chớp mắt, liền vội vàng lắc lắc đầu tỏ vẻ hoang mang, làm bộ dạng chính mình cũng không biết.

Hoàng đế thấy nàng như vậy liền muốn tới xem. Hấp mắt phượng, nhìn về phía Tinh Tinh “Người lui xuống trước đi.”

Tinh Tinh bị ánh mắt kia nhìn đến run rẩy, không dám nói gì, vội vàng lui ra

Nàng cũng có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ Tiết tiếp dư hôm nay tới bắt lỗi. Gần đây nàng hay nghe thấy tin đồn này của Tiết tiếp dư.

An tuyền thị thấy vậy cũng bất an, vội vàng thỉnh tội:” Tinh Tinh thế nào đụng phải Tiết tiếp dư? Xin Tiết dư hãy nói, để thiếp thân cho ngài một công đạo.”

Bình thường khi bị cung nữ thái giám chạm phải, dù thật hay giả cũng vẫn là chạm. (Khúc này mình chém)

An tuyền thị tức khắc nghĩ tới việc này cho nên mới nhanh chóng thỉnh tội. Nếu Tiết tiếp dư thật sự trách tội, tâm phúc duy nhất hiện tại của nàng coi như xong đời.

Còn thai nhi trong bụng, không phải lại càng khó bảo toàn sao?

Cũng thật kỳ quái, khi Tinh Tinh rời xa, Tiết Bích Đào mới phát hiện hương vị kia đã tiêu tan. Mùi hương đó không phải tanh, chỉ là vừa ngửi tới lại nổi lên cảm giác kia. Sau nhiều lần kinh nghiệm, nàng cho rằng lần này cũng là tác dụng của “cảnh giác.”

Nhưng theo lẽ thường mà nói, ngay trong cung chính mình bảo cung nữ của mình hạ độc trong trà, chuyện này phạm là kẻ ngu xuẩn nhất cũng không làm. Huống chi nàng ấy hiện giờ đang mang long thai, bảo vệ chính mình còn khó khăn, sao có thể có tâm tư tranh giành sủng ái chứ? Dù sao chính mình cũng không thể hùa hạ hoàng đế.

Hoàng đế thấy mặt nàng giãn ra bèn cầm lấy bàn tay nhỏ bé có chút lạnh lẽo của nàng, cười nói:” Thật sự là yếu ớt, một chút hương cũng chịu không nổi. Trẫm thấy sắc mặt của nàng cũng quá trắng rồi.”

Nàng khó chịu một hồi, tự nhiên lại muốn làm nũng với hoàng đế, nhất thời không chú ý tới một người khác còn ở đây. Thanh âm mềm mại vang lên:” Mùi khó chịu, cái mũi khó chịu.”

Nói xong lại còn khịt khịt mũi vài cái.

Hoàng đế kềm chút nữa là ôm lấy nàng. May mà nhớ ra đây không phải Phụng Hoa các, rốt cuộc cũng không làm ra chuyện khác người gì.

Nhưng An tuyền thị thì khác. Ban đầu nàng còn sốt ruột sợ Tiết Bích Đào trách tội, hiện giờ lại thấy cách nàng và hoàng thượng ở chung, nhất thời cảm thấy vô vị.

Thì ra, hoàng thượng cũng thật có lúc dịu dàng ân cần như thế.

Nhưng cũng phải xem đó là ai.

Tiết Bích Đào thấy tay hoàng đế vừa động, nháy mắt ngồi vững vàng lên. Nàng chợt nhớ ra đây là địa bàn của người khác, vì thế nàng hướng An tuyền thị cười cười, cũng không ngưng ngừng, coi như cái gì cũng chưa phát sinh.

Bình tĩnh vô cùng

Hoàng đế nhìn Tinh Tinh một cái, cùng An tuyền thị nói:” Điều tra rõ ràng.” Lời nói tựa như mệnh lệnh, rất uy nghiêm.

Tiết Bích Đào cảm thấy việc này có thể là ai đó tính kế đưa bé trong bụng An tuyền thị. Nàng do dự không biết có nên đi một bước. Dù sao cũng là tiểu sinh mệnh, nó khiến nàng nhớ tới em họ của mình.

Coi như tích đức vậy. Nàng nghĩ nghĩ, quyết định nhắc nhở một chút, miễn cho chính mình sau này khi nhớ tới lại bất an.

Vì thế, khi hoàng đế biểu hiện ý tứ muốn rời đi, nàng do dự một chút rồi trịnh trọng nói với An tuyền thị:” Nhất định phải điều tra cho kỹ, đừng để sót cái gì.”

An tuyền thị thấy ý tứ trong lời nói của nàng có gì đó kỳ lạ, biểu tình liền ngưng trọng, tinh tế cân nhắc. Sau khi cung tiễn hoàng thượng, nàng bỗng dưng thông suốt, sắc mặt trắng bệch

Nàng ngẩng đầu gọi:” Phụng ma ma! Mau điều tra trên người Tinh Tinh xem có gì không nên có xuất hiện không!”

“Chủ tử!” Tinh Tinh bị nói như vậy vô cùng nóng nảy. Sau đó, nàng tỉnh ngộ lại, vội vàng lui tới chỗ chủ tử, chờ Phụng ma ma tra xong rồi nói.

Thời khắc này, nàng cũng không thể làm gì gây nguy hiểm cho chủ tử.

Vừa rồi nhớ tới Tiết tiếp dư trà còn chưa uống đã lấy tay che miệng, vậy không phải do thức ăn mà là do mùi hương.

Phương ma ma tỉ mỉ tra xét một lần, thẳng đến khi ngửi thấy mùi trên người Tinh Tinh, sắc mặt bà ngưng trọng nói:” Quả thật có tẩm qua Tiên Đăng, Bán Chi Liên, xuyên Sơn long đẳng hoạt huyết dược và thủy liễu. Mùi cực nhẹ, ở xa không ngửi thấy được. Tuy là Tinh Tinh cô nương mặc lên người nhưng nếu không biết về dược, khẳng định không biết.

An tuyền thị nghe xong sắc mặt vô cùng khó coi. Bản thân nàng tự xuất thân từ Hạnh Lâm thế gia thông hiểu thuật, nếu không phải do thân phận nữ nhân, phụ thân không thể đem sở học binh sinh truyền dạy hết, nàng đã có thể thuận lợi học tập. Và lại nàng không nghĩ muốn dựa vào cách ấy để cản trở những minh thương ám tiễn, cứ để người bên cạnh trúng chiêu. (Lời edit: Chỗ này mình không hiểu lắm, các bạn thông cảm nha)

Phương ma ma không biết nội tình, an ủi nàng:” Nhưng An chủ tử gần đây cũng không thấy gì là không khỏe, thời gian hẳn là chưa lâu. Nếu phát hiện kịp thời thì chỉ cần không chạm vào sẽ không còn trở ngại gì.”

“Vẫn là nên tìm thái y tới xem.” Tinh Tinh đã thay đổi xiêm y mới, nghĩ tới lại sợ.” Chả trách nô tỳ cứ cảm thấy từ lúc mấy bộ này được hoán y cục đưa tới lúc mặc vào có chút kỳ quái. Tiết Tiếp dư quả thật rất tinh mũi, chẳng qua nô tỳ chỉ tới gần một chút đã ngửi thấy. May mà nhờ có nàng.”

Tinh Tinh cảm thấy may mắn, trong lòng An tuyền thị lại phức tạp.

Chính mình một người hiểu biết y thuật lại không phát hiện ra, vậy mà nàng ấy lại biết. Yết ớt, quả thật như hoàng đế nói, đó là một nữ tử yếu ớt, một chút mùi hương cũng không ngửi được.

Chẳng lẽ hoàng thượng là vì thế nên mới thích nàng?

Nàng hoang mang.

Nhưng quan trọng hơn là, trước mắt phải điều tra được người đã ra tay. Nàng biểu tình ngưng trọng dặn dò Phương ma ma:” Ma ma, xin hãy đem chuyện này hỏi thăm chỗ Trình quý tần nương nương, nhờ nương nương định đoạt.”

Vị trí hiện giờ của nàng trong cung rất bất tiện, chỉ đành phụ thuộc vào Trình quý tần. Một phần cũng là do năm đó nàng đáp ứng Trình quý tần một chuyện nên đưa ra điều kiện trao đổi thôi.

Phương ma ma vốn là người của Trình quý tần. Việc trọng đại như thế đương nhiên muốn bẩm báo, bà gật đầu tuân mệnh.

Sau đó An tuyền thị bảo Tinh Tinh đi tìm thái y, chính mình có chút mệt mỏi ngồi một bên, chậm rãi nhắm mắt.

Nàng chẳng qua chỉ muốn có một tia hy vọng thôi.

Chẳng lẽ thật sự là nhân quả báo ứng?

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tấn Công, Phòng Thủ.

Lập xuân đã qua, tuyết đọng cũng dần tan mất, băng trên mặt sông đều biến thành một dòng nước chảy dài về nguồn.

Lệ tần cầm bát thức ăn cho cá nhảm chán dựa vào lan can, từng miếng từng miếng quăng xuống đàn cá tham ăn kia.

“Nghe nói loại cá đuôi xanh biếc này là vừa được tiến cống tới đây ạ.” Thủy Liên nhìn thấy những con cá vây trong suốt đang tìm thức ăn, màu xanh óng ánh, mỏng nhỏ như có thể nhìn được tới dạ dày thì cảm thấy thú vị “Nương nương ngài xem, quả nhiên là long lanh trong suốt.”

“Chẳng qua là cá đuôi đỏ được nuôi theo cách khác thôi.” Lệ tần liếc mắt nói.

“Đương nhiên, dù quý giá thế nào thì cũng chỉ để nương nương ngắm nhìn, nương nương thích mới là tốt nhất.” Thủy Liên thấy chủ mấy từ mấy ngày nay không vui nên muốn khiến người cao hứng một chút.

Lệ tần không nói gì. Lúc lâu sau, một tiếng bước chân vội vàng từ xa truyền đến.

“Nương nương” Uyển Hề đi tới thỉnh an, do dự nói “Nô tỳ vừa nghe nóng được, bên Trữ Tú Cung hâm qua cho thỉnh thái y, nhìn bộ dạng sốt ruột kia, hẳn là đã biết chuyện.”

Lệ tần nghe vậy cũng không vui vẻ gì. Nàng đem bát trong tay lật úp xuống, toàn bộ chỗ thức ăn cho cá đều rớt vào hồ. Đưa lại chén không cho Thủy Liên, nàng trả lời: "Quay về chính điện."

"Người cẩn thận nói" Lệ Tần ngồi trên ghế giữa chính điện, mặt mày nghiêm túc.

Uyển Hề liền đem những chuyện nghe được kể lại cho Lệ Tần: "... Sau khi Tiết tiếp dư rời đi, An Tuyền thị liền vội vàng gọi Phương ma ma vào. Bọn họ trong phòng thì thăm một hồi, Phương ma ma trở lại chính điện trừ Tú cung, còn thái y bên cạnh nàng đến thái y viện mời thái y, nói là chủ nàng không thoải mái. Còn cụ thể là bị gì thì không có nói."

Đến bây giờ, các phi tần tuy rằng oán hận Tiết Bích Đào được sủng ái, nhưng càng để ý đứa bé trong bụng An Tuyền thị hơn. Dù sao người được sủng ái chẳng qua cũng chỉ mấy tháng. Thánh sủng qua rồi, làm gì còn tiếng nói. Nhưng mang thai lại khác, dựa vào đứa nhỏ có thể khiến hoàng thượng liếc mắt một cái, là một cách cấp thể diện cho mẹ đẻ của hoàng tử.

Mỗi phi tần đều mong muốn khi về già phải có một đứa con bên người. Cho nên mỗi khi một đứa nhỏ gửi hồn vào bụng ai đó, nàng ấy sẽ bị người ngoài ghen ghét. Mà những phi tần đã từng sinh con cũng hẳn là đã tốt. Nguyên triều là nơi dựa vào bản lĩnh mà giành thắng bại. Tựa như đương kim thiên tử, dù là con trai trưởng do hoàng hậu sinh ra nhưng nếu không đủ tài năng, không thể đàn áp được các huynh đệ khác thì không nhất định có thể đăng cơ hoàng đế.

Dựa theo quy luật này, ai cũng không biết người tiếp theo kế nhiệm là ai. Chính mình dù không thể làm đương mẫu hoàng thái hậu thì cũng có thể thành thánh mẫu hoàng thái hậu, không phải sao? Vì vậy, vì đứa con chưa hoặc sắp sinh của mình diệt bớt vài đối thủ đương nhiên không có gì tốt hơn.

Mà Lệ tần chỉ là người xuống tay sớm nhất mà thôi.

Nếu nàng đã bị hoàng hậu tính kế, về sau không thể sinh con thì nàng còn có kỳ gì nữa? Đương nhiên, nếu không phải nơi của hoàng hậu cạnh phòng quá mức nghiêm ngặt, còn nắm rõ tình hình các cung khác, khiến nàng không thể xuống tay thì nàng cũng sẽ không dòi tằm mắt, đem sự đau khổ không thể sinh con trút lên đầu người khác.

Không thể yên lặng, vậy thì bùng nổ.

Nàng thay đổi đầu thương có thể khiến hoàng hậu tạm thời yên tâm, sau đó nàng sẽ cẩn thận tính toán, kéo dài công chúa xuống chôn cùng con nàng. Đến lúc đó, không biết hoàng hậu khi mất đi con gái yêu quý sẽ có vẻ mặt thế nào, ha ha ha.

Lệ tần nghĩ, khuôn mặt điểm lệ chợt trở nên dữ tợn khiến Uyển Hề nhảy dựng, vội vàng cúi đầu.

"Làm bí mật như vậy nàng ta làm thế nào phát hiện?" Lệ tần đem suy nghĩ chuyển lại trên người An Tuyền thị. Người khác không biết, nhưng trải qua chuyện trước đây, nàng biết rõ An Tuyền thị thật sự là cáo già, được bình thường đều có thể nhìn ra.

Cho nên nàng lấy lùi làm tiến, thu mua được người của hoán y cục, đem được ngâm trong xiêm y của cung nữ bên cạnh nàng ta. Cung nữ kia không hiểu y thuật, sẽ không phát hiện ra cái gì.

Không nghĩ rằng nàng ta lại phát hiện ra, quả nhiên may mắn.

"Nương nương." Uyển Hề nghĩ nghĩ, đem ý nghĩ trong đầu nói ra "An Tuyền thị đã qua ba tháng đầu, thai rất ổn định. Thuốc này vì phải bí mật làm nên không có tác dụng lớn, chỉ sợ phải mấy tháng nữa mới tích lũy được. Nô tỳ cảm thấy, có Phương ma ma ở đây, biện pháp này sớm hay muộn cũng bị phát hiện. Hiện giờ chẳng qua là sớm hơn dự định của chúng ta một chút thôi."

Vốn dĩ bọn họ cũng không định dùng chiêu thức ấy để hại chết đứa bé trong bụng nàng ta. Dù sao An Tuyền thị rất gian xảo, giấu diếm ba tháng, thai đã sớm vững vàng. Bọn họ dù muốn dùng lực cũng phải suy nghĩ thỏa đáng, không thể để mình bị lộ.

Nhưng loại được lưu thông máu này sẽ khiến nàng ta khó dưỡng thai nhi, nếu bị người khác rat ay, hậu quả liền khó nói.

"Vô nghĩa." Lệ tần hao hết tâm tư nghĩ kế sách nhưng lại không thể thực hiện được, trong lòng có chút bức bối. Bước đầu tiên gian nan như vậy, ngay cả một An Tuyền thị nhỏ nhỏ cũng không tính kế được, vậy nàng còn hy vọng với hoàng hậu sao?

"Nương nương đừng nóng vội." Uyển Hề vội vàng trấn an "Nô tỳ đoán, thuốc này cũng không phải hoàn toàn không có hiệu quả. Ít nhất... Cũng đã nhiều ngày rồi mới phát hiện ra, không phải sao? Chúng ta về sau phải càng thêm cẩn thận. Hoàng hậu luôn nhìn về bên này, nếu liên tục rat ay, bị hoàng thượng phát hiện thì sẽ không ổn. Không bằng trước nhìn động tác của họ trước, nếu họ chưa rat ay, ta lại kích thêm một kích. Chẳng qua chỉ là đi đường vòng một chút thôi mà."

"Vội lại, Đức phi nương nương không hẳn sẽ chịu đựng không rat ay. Dù sao nàng còn muốn mưu đồ cho đại hoàng tử mà. Nếu nàng tính kế An Tuyền thị, chúng ta chỉ cần ngồi xem cuộc vui. Nương nương xem, vậy chẳng phải rất phù hợp sao?"

Lời nói của Uyển Hề khiến Lệ Tần bình tĩnh lại. Nàng phân tích lợi hại, cuối cùng lại đưa ra được phương án khả thi, còn tìm được ứng cử viên thích hợp.

Quả nhiên cung nữ bên người mỗi chủ tử đều rất mưu trí. Trong cung đâu tất phải có loại người này.

Lệ tần nghe vậy quả nhiên tỉnh táo lại. Nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy lời nói rất có lý. Dù sao nàng cũng không có con nối dòng, không có vấn đề gì có thể lộ ra. Luôn có người so với nàng còn nóng ruột hơn.

Vì thế, nàng đồng ý.

Uyển Hề thấy vậy rất vui mừng. Chủ tử từ lúc biết được chân tướng, hành vi lại càng ngày càng cực đoan. Nàng thường khuyên không được, chỉ có thể khéo léo đưa đẩy giúp đỡ một chút. Lần này có thể khiến chủ tử tỉnh táo, nàng tự đáy lòng cảm thấy vui vẻ.

Nhưng hai người chưa từng nghĩ đến, kế hoạch sơ dĩ thất bại là vì một câu nói của Tiết Bích Đào. Nếu biết, Lệ Tàn nhất định sẽ điên lên, nhất định lập tức dán mắt vào Tiết Bích Đào.

Lúc này, tại chính điện trừ tử cung.

“Lệ tàn?” Trình quý tần cười “Nàng ta nổi điên cái gì, không được sủng ái, không phải nàng hẳn phải đi tranh thủ tình cảm với Tiết tiếp dư sao? An tuyền thị làm gì phải e ngại nàng ta. Người ngay cả con trai cũng không có, dù có tính kế người khác thì cũng không có lợi ích gì.”

“Nhưng...” Tổ Nga do dự một chút, miễn cưỡng nghĩ ra cái lý do.” Hay là do chính mình không thể có con cho nên ghen tị với người khác?”

“Không đúng, bốn cung cùng nàng quan hệ nhiều năm, không nghĩ nàng ta sẽ ngu xuẩn như vậy, ngay cả nặng nhẹ cũng không phân rõ, không giống tác phong của nàng ta.” Trình quý tần cân nhắc một hồi.

“Tuy là thế, nhưng lần này Lệ tàn nương nung thất bại, nhất thời sẽ không tiếp tục hành động.” Tổ Nga phân tích nói.

Trình quý tần gật đầu “May mà Phương ma ma phát hiện sớm. Người đem theo quà tặng cho bà ta, bảo bà ta tiếp tục hầu hạ cho tốt.”

Nàng cúi đầu lĩnh mệnh

Tổ Nga kỳ thật không biết, người thật sự phát hiện ra việc này chính là Tiết tiếp dư.

Bên này đang chiến tranh mù mịt thì ở Trường Xuân Cung, Vĩnh Thọ cung quả nhiên có người đã rục rịch.

Hoàng hậu hiện giờ tuy nói kiêng kị Tiết Bích Đào, nhưng cái thai trong bụng An tuyền thị cũng không thể bỏ mặc. Ai biết được chó có cắn ngược lại chủ hay không? Giống như Đức phi năm đó, chẳng phải nàng ta cũng từng sống rất khuôn phép dưới trướng nàng sao? Lúc có được nhi tử đầu tiên của thánh thượng, lúc địa vị nàng bị đoạt, nàng vì thấy Đức phi thành thật nên cũng khuyên chính mình nhẫn nhịn. Cho đến khi tam hoàng tử của nàng chết non, Đức phi lộ ra bản tính thật sự, nàng mới cảm thấy hối hận.

Có lúc, nàng nể mặt người ta nhưng người ta lại giẫm ngược lại nàng mà tiến lên.

Mà về phần Đức phi, nàng cũng biết chuyện Lệ tàn hành động khinh suất, mừng rỡ nhìn Lệ tàn nổi điên cắn người. Nếu thực thành công, cũng không cần phải tự tay mình động thủ. Dù sao vị trí của An tuyền thị cũng rất khó xử. Đứa bé kia đối với đại hoàng tử mà nói là một mối đe dọa, nhưng bản thân nàng ta địa vị rất thấp. Để mình ra tay chẳng qua là quá coi trọng nàng rồi.

Trong lúc các phi tần địa vị cao còn do dự chur tiến, các phi tần địa vị thấp đã nảy sinh ghen ghét, thừa dịp tới thăm giẫm chân một cái, tặng túi hương, sai người mang dược, hoa tươi tới, còn có người thu mua được thái giám đưa thức ăn. Hàng loạt mảnh khoe diễn ra trước mặt khiến người ta chóng mặt. An tuyền thị dù có bản lĩnh cũng rất mệt mỏi. Nhưng hoàng thượng không biết sao lại không quan tâm nàng, không hạ chỉ miễn người tới thăm. Những phi tần có thai phần lớn có thể dựa vào thánh chỉ này mà chặn được những người bụng dạ khó lường.

Do các phi tần liên tiếp rat ay, hoàng thượng bèn phân phó thái y chiếu cố nàng thật tốt. Nhưng thái y là người, đương nhiên có lúc không làm gì được. Bọn họ chui vào chỗ trống lại không bị cảnh cáo, đương nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

An tuyền thị cũng là bất đắc dĩ. Nàng địa vị quá thấp, không thể dễ dàng đắc tội người ta. Dưới tình huống không có ý chỉ, nếu chỉ một hai lần nàng còn ngăn đón được, nhưng nàng lại không chịu nổi bọn họ ngày ngày nàng cũng chạy tới lộ về “Quan tâm”

Cứ như vậy, thời gian cũng nhanh chóng trôi qua.

Lại đến tháng tư.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Hai Mươi Sáu Tháng Tư

Thấm thoát đã tới tháng tư, áo choàng mùa đông đã sớm trở thành y phục mùa xuân. Vạn vật vốn ngủ đông cũng đã sớm sống lại, mắt nhìn thấy gió xuân ấm áp, cây cỏ xanh tươi, cảnh tượng vô cùng xinh đẹp đầy sức sống.

Nhóm phi tần trong cung đã sớm lộn đi đông y phục mùa đông nặng người che mắt đường cong. Nhìn khắp nơi đều chỉ thấy các tiểu mỹ nhân nhẹ nhàng lả lướt, xuân lan thu cúc, ốm mập có đủ. Nhìn cảnh này có người thở dài một hơi: Nhiều cô nương động lòng người như vậy mà chỉ để một người hưởng.

Mà người nói điều này lại cố tình là một tiểu nha đầu vừa vào cung không lâu nhưng được sủng ái phi thường, đường làm quan rộng mở.

Đương nhiên, sủng ái này cũng không phải là độc sủng. Nếu không chẳng phải sẽ bị nữ nhân hậu cung ghen tị tới chết sao.

Trừ bỏ các phi tần địa vị cao không có gì thay đổi thì Nghi tài tử của Cảnh Dương cung được tấn thành quý nhân, Phó bảo lâm thành tài tử, Ôn tuyền thị của Thừa Kiền Cung thành ngự nữ, Ngô canh y của Hàm Phúc Cung thành thái nữ. Ngay cả tỷ tỷ của Tiết Bích Đào là Tiết Lục Ngạc cũng được thăng một bậc thành mỹ nhân. Trong đó, người có thể cùng sánh vai với Tiết Bích Đào cũng chỉ có Nghi quý nhân được tăng liền hai cấp kia thôi.

Điều này khiến cho Mẫn tài tử vốn cùng vị trí với nàng ta nhưng lại không được thăng bậc tức tới cắn răng, mũi dao cũng từ chỗ Tiết Bích Đào chuyển sang Nghi Quý Nhân. Đương nhiên một phần cũng là do lúc trước bị Tiết Bích Đào làm cho sợ hãi.

Nghi quý nhân kia nhìn như ôn thiện nhã nhặn nhưng thực ra không phải hiền lành, hiển nhiên sẽ không chịu ân huệ của Mẫn tài tử. Tự nhiên lại để cho người khác nhìn trò hay.

Mấy ngày tới cũng sẽ không nhàm chán rồi.

Trữ Tú Cung, Phương Hoa các.

Tiết Bích Đào cầm kéo bạc, chọn ra một cành không quả mà cắt tỉa. Nàng cẩn thận từng chút, từng chút. Cuối cùng, cung nhân cúi đầu ngồi bên cạnh cũng nghe được một tiếng “rắc”.

Lau lau mồ hôi. Nghĩ thầm Cuối cùng cũng cắt được rồi.

Lại nghe thấy thanh âm mềm mại của chủ tử vang lên: “Hừ, lại cắt nhầm rồi. Muốn đối nghịch với ta sao. Phụng Từ, lấy chậu khác tới.”

“Chủ tử.” Phụng Từ có chút bất đắc dĩ khuyên “Đây là chậu “Hàm tiếu” thứ năm ngài phá hư rồi. Hay là ngài nghỉ ngơi một chút rồi cắt tiếp được không?”

Ngụ ý chính là, chủ tử hôm nay thế là đủ rồi, đừng giết hại cây non mùa xuân nữa.

Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ trong chốc lát, cuối cùng nói: “Không cần.”

Phụng Từ xoa xoa mi tâm. Đối với chủ tử tính tình trẻ con nàng ngày càng không có cách. Nàng thật nhớ tới tiểu thư yếu đuối ngày trước. Ít nhất lúc hầu hạ cũng không khổ như vậy.

Đang muốn đi lấy chậu thứ sáu, nàng chợt nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn quen thuộc đang tới gần.

“Cái gì không cần?” Quả nhiên là Nguyên Trung đế.

“Hoàng thượng ~” Tiết Bích Đào yêu kiều gọi, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào khiến tim hoàng đế không khỏi có chút đập nhanh.

Vật nhỏ này không biết sao gần đây ngày càng ngọt.

Hắn ôm thiên hạ đang nhào tới, vuốt đầu nàng một chút rồi nói: “Lại cao lên rồi.”

Đồ quý. Bất người ta ăn quá trời đồ bổ xương gì đó, không cao mới là lạ.

Hướng chi nàng còn thêm hai điểm vào “Chân dài eo thon.”, trong ngoài kết hợp, tự nhiên sẽ cao lên vài cm. Mặt khác, nàng còn bỏ thêm vài giờ ở mặt đào hương, khí chất ngọt ngào mềm mại. Chẳng qua hương đào quá nhạt, gần như không ngửi thấy mùi. Mà tổng cộng kỹ năng đã phân cũng được hai mươi lăm điểm rồi, cũng đã hoàn thành được một phần tư nhiệm vụ rồi, nàng rất vui vẻ.

Cô nhìn nhìn hoàng đế mà rất thỏa mãn. Không hiểu sao cầu hoàng đế này lại khiến nàng có cảm giác rất thành tựu.

Nàng lác lác đầu, đem ý tưởng kỳ quái này quăng đi.

Nàng nhón chân muốn tiến gần tới tai hoàng đế. Phát hiện độ cao không đủ, nàng ngoéo ngón út một cái, chờ hoàng đế cúi đầu xuống, nàng nói nhỏ bên tai hắn: “Ư thiếp thân phải cảm tạ hoàng thượng có công tưới nước nha.” Hai chữ “Tưới nước” được nàng nhấn rất rõ ràng.

Vật nhỏ này! Lá gan ngày càng lớn.

Hoàng đế ôm nàng bế lên cao, lông mày nhíu lên, hỏi: “Làm thế nào để cảm tạ đây?”

Khốn khiếp. Tiết Bích nghĩ muốn khinh thường hắn một cái. Nhưng góc độ này không tốt, nhất định sẽ bị hắn phát hiện, cho nên nàng nhịn xuống.

Cung nhân từ lúc thấy hoàng đế ôm nàng đã rất thức thời mà lui xuống. Nàng liền không hề cố kỵ, hai chân mềm mại ôm lấy lưng hoàng đế, giật giật thân

mình, cười khanh khách, càng phát ra sự quyến rũ đặc biệt của phi tần được sủng ái.

Đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của nàng ngậm hầu kết của hắn, tình tế cắn. Đợi hắn thở dài một tiếng, đầu lưỡi lại lơ đãng liếm qua. Tay hắn bắt đầu đưa xuống vịn lấy hông nhỏ của nàng, đem nàng cố định trong ngực mình.

Nàng đột nhiên ngừng lại, hàng mi lưỡi liềm tình xảo nhếch lên, đôi mắt mênh mông ướt át nhìn hắn nói từng chữ:” Hoàng thượng, mau thả thiếp thân ra. Thánh nhân có nói, ban ngày không thể tuyên dâm”

Hoàng đế vì nàng đã sớm mê muội, lại bị lời nói kia đồ xuống chậu nước lạnh. Hắn hung hăng cắn một nàng một ngậm rồi mới bằng lòng bỏ qua.

“Quý con.”

“Thiếp thân đa tạ hoàng thượng khen ngợi.” Chân nàng vừa đáp xuống đất đã nhanh như chớp chạy xa, lại còn đứng bên cửa sổ cười khanh khách hành lễ với hắn.

Hắn nhất thời nghĩ có tranh cãi cũng vô ích thôi.

May mà nàng cũng biết hướng hắn a dua lấy lòng, mới miễn đi một lần xui xẻo.” Hoàng thượng mau tới xem hoa nhi thần thiếp cắt tỉa thế nào.”

Hoàng đế vừa đi tới đã nhìn thấy chậu “hàm tiêu” đã không còn lại bao nhiêu, cả đóa hoa lớn màu vàng cũng bị cắt rơi xuống đất, vô cùng thê thảm.

Hoàng đế không nỡ đá kích nàng, sau nửa ngày mới nói ra được mấy chữ:” Rất có phong cách.”

“Hoàng thượng đáng ghét.” Tiết Bích Đào lắc người “Rõ ràng rất không đẹp, lại còn nói kiểu không rõ ràng chê cười người ta, đáng ghét.”

Thật khó chơi.

Hoàng đế nếu là người hiện đại thì bây giờ hắn là sẽ chửi thề một tiếng, thầm nghĩ bà cô này không dễ chọc. Đáng tiếc, hắn là người cổ đại cho nên không thể phát tiết, chỉ có thể ghen hờn.

Đương nhiên, hắn còn là hoàng đế, nên dù ghen cũng không ghen quá mức. Nếu không Long thể có chuyện gì thì giang sơn xã tắc cũng không yên.

Vì thế hắn bắt lấy tay nàng đánh một cái, hừ lạnh nói:” Nói lại xem, trăm sao lại đáng ghét.”

Cô nài nỉ chuyên bắt nạt kẻ yếu nhất thời biến thành quả hồng mềm, tùy ý khó dễ. Nàng áp ứng:” Nào... Nào có... Người ta rõ ràng nói đáng yêu...”

“A, xuân thiên lý, bách hoa khai, hoàng hoa khai, hồng hoa khai, lam hoa bạch, hoa tử hoa khai, hoa biện kiều nộn, tế nhị thổ diễm (Mùa xuân bách hoa nở, hoa cúc nở, hoa hồng nở, hoa xanh hoa tím hoa nâu nở, hoa mềm mại, tình tế mà đáng yêu.)” Nàng còn thật sự ngâm ra một bài thơ rất nghiêm túc.

Hoàng đế lại vui vẻ.

Hắn cúi đầu thấy lòng bàn tay của nàng bị đỏ một mảnh, bắt đầu dãi thờ dài:” Da như con nít, trăm còn chưa dùng sức đã đỏ.”

“Bởi vì thiếp thân da mỏng nha, da dày mới đánh không đau.” Nàng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cuối cùng còn bồi thêm mấy chữ “Nhất là da mặt.”

“Nếu nói vậy da mặt nàng cũng không dày lắm. Nàng nói xem nàng đã đòi trăm bao nhiêu đồ tốt rồi?”

“Đó là phần thưởng cho việc người ta vất vả cần cù lao động!” Nàng thu tay, không được tự nhiên làm bầm.

“Lao động gì?” Hoàng đế nghi hoặc nhìn nàng.

“Không, không có gì...” Nàng nhanh chóng đổi đề tài “Hoàng thượng hôm nay có qua chỗ An tuyển thị không? Nàng hôm nay thế nào rồi?”

An tuyển thị quả thực sống không dễ. Mấy tháng nay bị ám toán không ít, tam tai lưỡng nan không ngừng. Đương nhiên không ngoại trừ có vài cái là âm mưu tranh sủng.

Hoàng đế nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Tình cảm vốn lạnh nhạt. Tuy hắn cũng rất mong đợi đứa nhỏ của mình, nhưng nếu mẹ đẻ của nó ngay cả con mình cũng không bảo vệ được thì sau này dù sinh ra cũng không có cách coi chừng. Huống chi, An tuyển thị nếu dám giấu diếm ba tháng mới để hắn biết, tất là chính nàng có thể nắm chắc, hắn cần gì phải phí tâm tư vì nàng nữa?

Đương nhiên, nếu là vật nhỏ sinh con thì là chuyện khác.

Hắn nghĩ nghĩ, khóe môi khẽ cười. Hắn vừa xoa tay đỏ bừng của nàng, vừa nói:” Chính nàng còn như đứa trẻ thì không hiểu sau này nàng nuôi hoàng tử của trăm thế nào đây.”

Tiết Bích Đào đỏ mặt.

Nàng giống như ngày càng tùy ý. Đương nhiên, lần này nàng biết chừng mực, tuy làm nũng nhưng không đụng tới giới hạn của hắn. Một mặt yếu ớt của nàng lộ ra, hoàng đế lại cực kỳ yêu thích.

“Người ta như vậy đều do hoàng thượng tập thành thói quen.” Nàng làm bằm phản bác, không thuận theo quơ quơ bàn tay to của hắn. “Hoàng thượng muốn tìm đầu sỏ thì chính mình đứng mũi chịu sào đi.”

“Nàng đó.” Ánh mắt hoàng đế tràn ngập cung chiều, cười một tiếng.

Tiết Bích Đào đột nhiên nhớ tới sự kiện quan trọng hơn, nàng hỏi: “Hoàng thượng, xuân suu (Hội săn bắn mùa xuân) khi nào tổ chức? Thiếp thân cũng muốn đi theo.”

“Nàng?” Hoàng đế nghiêng ngả đánh giá nàng, nói: “Thân thể yếu ớt, còn chưa bắt được mồi đã khóc nhè.

Tiết Bích Đào tức giận.

Thân thể yếu đuối thì đúng, cái này một mặt là do bản thân, một mặt là do nàng tự tăng. Nhưng dù nguyên chủ yếu ớt nhưng thể chất nàng vẫn rất khỏe mạnh mà. Làm sao yếu được? Làm sao?

“Thiếp thân mới không có yếu. Rất khỏe mạnh, rất cường tráng! Một lần có thể ăn hai chén cơm đó!” Nàng ngẩng đầu kháng nghị.

“Một bát kia là do trăm bát nàng ăn.” Thân thể nàng ấy hiện giờ quả thật cao hơn một chút. Hắn là lo nàng thể chất quá yếu lúc nào đó sẽ gặp nguy hiểm, hẳn vì phương diện này mà mất không ít tâm tư.

“Thì, dù sao cũng ăn vào bụng mà.” Nàng chột dạ.

Từ nhỏ nàng ăn cơm rất ít, đồ ăn chẳng ăn nhiều cũng no, đã sớm dưỡng thành thói quen. Huống chi khối thân thể này ban đầu rất kém, ăn nhiều sẽ đau bao tử, nàng cũng không thể miễn cưỡng mình.

Lúc hoàng đế hạ lệnh, nàng không thể không cho hắn mặt mũi.

Đế vương là người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, dù nàng ăn nhiều cơm một chút, đó là ban ân, nàng không thể không nghe nha.

“Ừ, là nàng ăn.” Hoàng đế buông tha cho nàng vô cớ gây rối, theo lời nàng nói một câu, sau đó lại xấu xa cười khê vào tai nàng “Nếu là thật thì chứng minh cho ta xem. Ít nhất thì đừng lúc nào cũng bất tỉnh khiến ta không thể tận hưởng chứ, sao?”

Tiết Bích Đào bĩu môi. Lại lần nữa nàng oán thầm lão cha mắt bị mù. Nếu cậu hoàng đế không gần gũi sắc thì heo mẹ cũng có thể leo cây!

Lúc nào cũng không quên dùng những lời này trên đầu nàng. Đúng là nghiện rồi.

Thực tế, Nguyên Trung Đế cũng cảm thấy mình có chút nghiện. Hắn thích bộ dạng nàng vừa tức vừa vội, hai má đỏ ửng, cổ trắng khê hất lên, cặp mắt trong sáng thẳng tắp nhìn qua. Đẹp, quả rất đẹp.

Hắn kim lòng không đậu vuốt ve khóe mắt nàng, miệng khê gọi lên nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Oanh Yến

Trong cung, tin tức đế vương muốn tổ chức xuân suu vừa truyền ra thì tất cả phi tần đều trở nên vui mừng. Ngày thường hoàng đế bận rộn chính vụ, cho nên khi muốn phi tần nào thì trực tiếp đi tới, rất ít khi có tâm tình ngồi ở ngự hoa viên chờ gặp điểm ngó. Dù là đụng phải thì hắn cũng không thích các nàng trang điểm xinh đẹp đến gần hắn.

Nhưng làm bạn giá thì khác. Bãi săn tuy là lớn nhưng lúc hạ trại cũng chỉ có một chỗ, các nàng lại không cần câu nệ cung quy, có thể khiến bản thân trở nên quen thuộc với hoàng thượng, lại có thể hiện ngang bày ra những tư thế mà trong cung không thể làm.

Nói không chừng, hoàng thượng biết đâu lại thích như vậy.

Danh sách bạn giá còn chưa đưa xuống. Hoàng đế lại không thể gặp được, cũng chỉ may ra biết được chút tin tức ở chỗ của hoàng hậu.

Cho nên, Trường Xuân cung lúc này vô cùng náo nhiệt.

“Hoàng hậu nương nương cao quý ung dung, trên đời này chỉ có mẫu đơn là xứng nhất. Thiếp thân tỉ mỉ chăm sóc thật lâu mới làm được một gốc ‘Tuyết yên chi’ này, mong hoàng hậu nương nương sẽ yêu thích.” Phi tần kia nghe nói lúc hoàng hậu tần bộ ở ngự hoa viên có dùng chân ở Phù Bích đình nên nảy ra một ý, trông một chậu bông lấy lòng.

“Lời nói của tỷ tỷ sai rồi, lấy sự cao quý của hoàng hậu mà nói, một bông hoa nhỏ nhỏ sao có thể sánh bằng?” Lập tức có phi tần mở miệng phản bác, lời nói như trước tăng bốc hoàng hậu.

Nàng làm sao có thể chưa chuẩn bị lễ vật chứ? Tuy rằng hoàng hậu nương nương kiến thức rộng rãi nên lễ vật cũng phải tỏ vẻ kính trọng. Làm sao có thể để nữ nhân này đoạt mất chứ.

“Thiếp thân nghe nói nương nương gần đây mắc chứng suyễn cho nên tìm một phương thuốc cổ truyền tới. Lấy bát tiền lá trúc làm thuốc dẫn, thêm chi mật, son trà, bôi nấu tứ xuyên, tuyết lê. Tuy không thể áp chế hoàn toàn bệnh nhưng cũng là một phen tâm ý của thiếp thân, hy vọng nương nương vui lòng nhận cho.” Có phi tần khác không chịu kém thế liền bảo cung nữ bê người cầm lấy một chén thuốc tự mình dâng lên cho hoàng hậu.

Phi tần ban đầu tặng hoa bị người ta cướp mất cơ hội tốt, lại còn nói nàng chỉ biết vui đùa thưởng nhạc mà không quan tâm tới hoàng hậu nương nương. Không lẽ họ vài cái cũng phải chú ý sao? Nàng xoay đầu nói: “Hoàng hậu nương nương của chúng ta thân mình quý giá, không phải cái gì bần thủ cũng có thể uống vào bụng. Tỷ tỷ nói đó là thuốc cổ truyền nhưng cũng không nên nóng nảy dâng lên. Hay đợi chính mình thử xong rồi dâng lên cũng không muộn mà.”

Phi tần kia giận dữ. Ngươi hiển ân cần của người, ta đòi ân huệ của ta, việc gì phải gây sự như vậy?

Còn nói nàng đưa vật bản gì đó, rồi lại vội vàng quá mức không để ý thân mình của nương nương. Thật sự là khó nhịn mà.

Cũng đều là tiểu phi tần thôi, làm gì có ai cao quý hơn chứ?

Nàng che miệng ha hả cười, nói: “Muội muội nói quá rồi. Thiếp thân đương nhiên là đã tự mình thử qua mới vội trình lên hoàng hậu nương nương. Nương nương thân mình quý giá không cần muội muội phải nói thiếp thân cũng biết. Thiên muội muội nói như vậy, người khác không biết lại cho rằng thiếp thân không biết nặng nhẹ.”

Ngươi dựa vào cái gì bắt chó đi cày, xen vào chuyện của người khác!

“Ta...” Phi tần kia hai lần bị nói đến, sắc mặt nhất thời đỏ lên, có chút ngượng ngùng.

Hoàng hậu được chứng tinh phùng nguyệt (Sao quanh trăng sáng) đương nhiên là cười sung sướng. Ai lại không thích được người ta nịnh chứ? Nhưng các nàng cứ tranh cãi mãi cũng không tốt. Cho nên, chờ họ nói được vài câu thì nàng liền mở miệng: “Được rồi, tâm ý các ngươi bổn cung cũng biết, không cần vì việc nhỏ này mà phân cao thấp. Hậu cung phi tần sống chung hòa hợp thì vạn tuế gia mới có thể cao hứng, mới hài lòng, không phải sao?”

“Bằng không thấy các ngươi tranh cãi thế này thì sao có thể vui vẻ được.”

Hoàng hậu vừa ra tay đã sắc bén đánh trúng trọng điểm. Vốn các nàng đến lấy lòng hoàng hậu cũng chỉ vì chuyện bạn giá. Bạn giá đương nhiên là để vạn tuế gia coi trọng. Cho nên cũng không thể chỉ vì sợ người khác đoạt cơ hội mà nháo loạn, trái lại lẫn lộn đầu đuôi.

Vì thế chúng phi tần nhất thời ngừng lên tiếng, lại bắt đầu một phòng kẻ xướng người họa, không khí hòa hợp. Nhưng nghe kỹ lại thì trong bông có kim, thuốc súng mù mịt.

Chỉ cần là không cãi đến đỏ mặt tía tai thì hoàng hậu cũng sẽ mặc kệ họ.

Những phi tần lâu ngày không lọt vào mắt xanh của hoàng thượng thì đương nhiên tinh lực tràn đầy. Không cho cãi nhau thì chính là phải dùng tới đầu óc rồi.

Tiết Bích Đào cùng Nghi quý nhân ngồi một bên cắn hạt dưa xem kịch vui. Cũng không phải nàng muốn đến xem gì, chỉ là hoạt động giải trí trong hậu cung quá ít, cả ngày nhốt mình trong phòng. Thừa dịp gần đây tất cả mọi người tranh nhau lọt vào danh sách bạn giá, ít có tính kể, nàng rất cuộc cũng chui ra mai rùa, hoạt động hoạt động, xã giao xã giao.

Tuy rằng phần lớn hoạt động chính là uống trà xem kịch mà thôi.

Nàng hôm nay mặc y phục mùa thu cổ tay áo viền hoa, bên dưới là váy lụa trắng, tinh tươm ngồi một bên, mặt đầy hứng thú khoan khoái.

Gió xuân thổi qua mặt ao, mang theo một mùi hương sen thoang thoảng thơm ngát. Mặc dù không đúng mùa nhưng vẫn khiến người ta cảm nhận được vài phần linh động.

Váy bị gió thổi bay bay, Tiết Bích Đào quay đầu đi tìm hướng gió, ánh mắt sâu như nước khê chớp, mặc cho gió thổi. Tóc mai cũng nhẹ nhàng bay theo, nhẹ nhàng chuyển động, có chút ngứa. Nàng giật giật cổ, muốn dùng bả vai để đỡ.

Một bàn tay to vươn đến, giúp nàng vén tóc mai ra sau tai.

“Đang nhìn gì đó?” Thanh âm kia trầm thấp, ần ần ý cười. Nhưng cuối cùng vẫn không ai có thể nắm bắt được, không thể kết luận là thật sự có cười hay không.

Các nữ nhân vốn đang riu rít đột nhiên tĩnh lặng lại. Hoặc là làm bộ dạng thẹn thùng ngoan ngoãn, lén lén liếc mắt, hoặc là kiển chân trông mong, lòng tràn đầy chờ mong nhìn nam nhân đang đứng một bên kia.

Trong lòng Tiết Bích Đào đột nhiên kinh sợ. Nàng xoa xoa ngực.

Nàng nghĩ, một nam nhân tối cao được vạn ánh mắt nhìn vào lại tìm mọi cách sùng ái một nữ nhân thì dù nữ nhân kia có bộ dạng gì thì trong tâm vẫn thật rất thỏa mãn đi.

Rất đáng tiếc đây không phải là xã hội một vợ một chồng.

“Đang nhìn gió.” Nàng ăn ngay nói thật, mặt mày thả lỏng. Theo góc nhìn của hoàng đế thì khóe môi nàng khẽ nhấp nháy.

Thật giống một bức tranh phong cảnh. Vốn là tĩnh lặng nhưng khi hần nhẹ nhàng đụng một cái thì lại bắt đầu bung nổ xáo động, thông thả sống lại.

Hần giống như lại phát hiện một bộ mặt mới của nàng.

“Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát tường.” Lúc hoàng đế xuất hiện, mọi người đều không kịp trở tay. Ngay cả hoàng hậu cũng vô cùng ngạc nhiên. Hiện nay lấy lại tinh thần, tất nhiên là vội vàng thành toàn quy củ.

Những oanh oanh yến yến kia đương nhiên cũng khẽ chuyển động vòng eo, ủy thân hành lễ. Thanh âm vang lên như tiếng chim hoàng anh, oanh oanh róc rách.

Các nàng quả thật cảm nhận được bầu không khí hoàn thuận của hoàng thượng và Tiết tiếp dư. Nhưng tuyệt đối không có ý ủng hộ, tất cả đều ước gì chạy nhanh tìm lý do đứng đắn phá đi. Thình an này không phải chính là cái có đó sao?

Hoàng đế tựa như lúc này mới thấy họ, tầm mắt nhìn Tiết Bích Đào thu hồi, đưa tay nói: “Miễn lễ.”

“Phụ hoàng!” Một đứa bé mặc trường bào xanh ngọc chui ra từ phía sau hoàng đế. Nó nắm góc áo hoàng thượng, khuôn mặt trẻ con nhìn Tiết Bích Đào có chút tức giận.

Hừ, nữ nhân này tự nhiên lại ở đây, khiến phụ hoàng bỏ quên nó luôn!

Tiết Bích Đào quay mặt đi, không nhìn ánh mắt căm thù của tiểu hài tử này.

Sách vở từng nói hoàng tử cổ đại trưởng thành rất sớm, biết cách che dấu cảm xúc chính mình gì đó kỳ thật là xạo. Định ý chối lợi như vậy, người mù mới không thấy.

Chờ nàng trở về nhất định sẽ nói cho họ biết: Bảo bối à, không phải cái gì cũng giống trong sách vở đâu.

“Thừa Vãn, sao vậy?” Hoàng đế đối với đứa con lớn này vẫn rất yêu thích. Hần tử nhỏ bị phụ hoàng tự mình nghiêm khắc dạy dỗ, không thể giống các huynh đệ khác được tùy ý chơi đùa, thể hiện cảm xúc thật. Cho nên hần đối với đứa con này không tự giác có vài phần cung chiêu, đó là một cách để bù lại phần thiệt xót trong lòng.

Vừa nói xong đây thấy nhi tử nhìn thẳng vào Tiết Bích Đào, tiện đà cười, thanh âm trong trẻo vang lên: “Nương nương này lạ mặt quá, nương nương bên cạnh phụ hoàng luôn thật lạ mặt. Nhi thần chưa kịp nhớ đã biến mất tiêu rồi.”

.....Tiết Bích Đào tỉnh ngộ.

Tuy rằng tính cách không giống nhưng sách vở nói cũng không sai.

Hoàng đế cũng không kinh ngạc. Tính cách con hần hần đương nhiên biết. Nhưng còn chưa kịp để hần nghĩ cách trấn an Tiết Bích Đào thì bên tai đã truyền tới giọng nói mềm mại tức giận.

“Không nghĩ tới trí nhớ của đại hoàng tử không tốt như vậy.” Tiết Bích Đào thật ưu sầu nhìn nó, sau đó nhìn qua hoàng đế “Hoàng thượng, có cần gọi thái y đi nhìn một cái không?”

Hoàng đế nghe xong lập tức buồn cười, biết rõ vật nữ này lại muốn trêu người. Nhưng về mặt nàng vừa nẩy chân thành như thế, có khi nào là thật không?

Bộ dạng này của Tiết Bích Đào là luyện từ nhỏ. Phàm là khi bày ra khuôn mặt này thì sẽ khiến người ta nghi ngờ chính mình đã đoán sai. Trăm lần thử nghiệm đều chính xác đó.

“Trí nhớ của ngươi mới không tốt!” Tiểu chính thái quả nhiên bùng nổ.

Dù sao nó cũng chỉ một đứa nhỏ, còn Tiết Bích Đào lại mang suy nghĩ của người hiện đại, chiều thức bách quái khó thăm dò. Nó vừa nghe tới chuyện trí nhớ của mình thì lập tức cãi lại! Cũng không thể để phụ hoàng coi thường nó.

“Tối qua con đã học thuộc lòng rồi đó! Đây là nhiệm vụ phụ hoàng vừa giao cho thôi. Phụ hoàng, có phải không?” Tiểu chính thái mở đôi mắt to tròn, vẻ mặt chờ mong nhìn phụ thân.

“Khụ, đúng vậy.” Hoàng đế nắm tay ho khan một tiếng. Một bên là nhi tử, một bên là nữ nhân mình sủng ái, loại tranh cãi của trẻ con này hẳn thật sự không muốn tham gia.”

Tiểu chính thái rất đắc ý, nó ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía Tiết Bích Đào.

Tiết Bích Đào dùng ánh mắt không tin tưởng nhìn nó, cũng ngẩng đầu nói:” Thiếp thân mới không tin đâu, trừ phi đại hoàng tử hiện tại đọc nghe một chút.”

Tiểu chính thái vừa nghe thấy nàng dám không tin lời phụ hoàng, lúc này mới quyết định giữ gìn uy nghiêm của phụ hoàng, vì thế nũng nịu nói:” Đọc thì đọc!”

“Vân đối vũ, tuyết đối phong, văn chiếu đối tình không. Lai hồng đối khứ yến, túc điều đối minh trùng...”

Lúc này nhóm phi tần đứng một bên nhìn Tiết Bích Đào đã thất vọng rồi. Hơn nữa các nàng phát hiện, một khi đại hoàng tử bắt đầu đọc sách thì bọn họ làm sao dám nói chuyện với hoàng đế chứ? Đúng là thất sách, biết vậy hồi đầu bằng mọi cách phải ngăn họ cãi nhau.

Trẻ con thôi mà, lấy chút điểm tâm là có thể dụ dỗ được.

Ngay tại lúc các phi tần đang vô khăn nghĩ đối sách, Tiết Bích Đào gần hoàng đế nhất thừa dịp đại hoàng tử không chú ý, cước bộ nhích tới gần hắn. Nàng túm túm cô tay áo hoàng đế, lúc hắn nghĩ hoặc nhìn sang thì nàng lại nở nụ cười tinh khiết, giọng nói mềm mại:” Thiếp thân thật sự có thể dạy trẻ nhỏ.” Nàng nhìn hướng đại hoàng tử để xác định.

Hoàng đế giật mình. Thì ra nàng còn nhớ việc hắn nói nàng trẻ con, làm sao nuôi được đứa nhỏ.

Đúng là thù dai.

“Nàng không dạy cũng không sao, còn có phụ tử.” Hoàng đế thật sự nghiêm túc đề nghị với nàng.

Hắn cũng không quên tạt xấu sửa câu chữ của nàng.

“Hoàng thượng~” Tiết Bích Đào làm trò trước mặt chúng phi tần, cười xinh đẹp với hoàng đế. Sau đó vẩy dáng nàng khẽ nhích, che khuất bàn tay làm ác của nàng ở dưới đang hung hăng néo thắt lưng hoàng đế một cái.

Tiếp đó nàng nhẹ nhàng vuốt ve. Đôi môi cánh sen khẽ hở. Nếu như nơi đây không phải đình thai thủy tạ, thanh thiên bạch nhật, trước mặt công chúng thì nàng nhất định thay hẳn thôi thối.

Hoàng đế nhất thời vừa cảm thấy đau đớn, lại có một loại cảm giác khác giao hòa khiến hắn có chút run rẩy.

Ánh mắt hắn lập tức bốc hỏa.

Nữ nhân này thật dám hạ thủ! Tay nhỏ của nàng không biết tại sao có thể làm hắn sinh cảm giác.

Càng cố tình nơi này không phải tắm điện, khiến hắn nghĩ muốn trừng phạt cũng không cách nào làm.

Chúng phi tần thấy Tiết Bích Đào cười với hoàng thượng, kết quả hoàng thượng lại như bị câu hồn, hắn quay sang nói với hoàng hậu:” Trẫm còn có sự vụ trong người, sẽ không vui vẻ với các ngươi. Chờ Thừa Vận đọc bài xong thì trả về chỗ Đức phi đi.”

Sau đó hắn nhìn Tiết tiếp dư một cái (Kỳ thật là trừng mắt) rồi bãi giá Dưỡng tâm điện.

Đây... Đây là chuyện gì?

Hoàng thượng khó có một lần đến ngự hoa viên! Lại bị Tiết tiếp dư câu đi rồi? Này nếu nói không sử dụng yêu thuật thì nói gì các nàng cũng không tin!

Hoàng đế nói có việc mà lại trở về tắm cung, nếu các nàng còn không hiểu thì cũng quá ngu ngốc rồi.

Nửa canh giờ nửa chính là lúc lật bài tử.

Các nàng thật không nghĩ ra cách gì khiến hoàng thượng không lật bài tử của Tiết tiếp dư.

“Tiết tiếp dư thật đúng là...” Có phi tần gấp gáp muốn nói vài câu lại bị Tiết Bích Đào chặn lại.

Hoàng đế vừa đi, Tiết Bích Đào không cần nể mặt hắn nữa mà hiện nguyên hình. Nàng liếc nhìn phi tử kia một cái, lại cười nói “Ngươi cũng muốn học

thuộc lòng sao?”

Người nọ liền cầm miệng,

Tất cả mọi người đều hét lên trong lòng: Hoàng thượng! Ngài mau quay đầu nhìn bộ dạng hiện tại của nàng ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Kiều Mị

“Lại đây” Hoàng đế mặt không chút thay đổi cời nút áo, đối với khuôn mặt đang hé ra ở bình phong hạ mệnh lệnh.

Tiết Bích Đào rút tay vào trong áo, trốn phía sau bình phong. Giờ phút này, nàng rút cuộc mới có chút hối hận lúc nảy vì quá xúc động mà véo hấn.

Dù cung chiều nàng nhưng hấn cũng là đế vương mà.

Chẳng qua là, gần đây điểm kỹ năng không lên chút nào, nàng rất lo lắng. Nàng đã suy xét lại, nàng đem bộ dạng thường xuyên dùng trước mặt ông nội và các anh trai để khai triển trước mặt hấn, vì vậy, hấn cảm thấy thú vị cho nên nguyên ý sủng nàng. Nhưng chung quy cũng giống như yêu thương sủng vật mà thôi.

Cũng như việc chủ nhân sẽ thích vật cưng thỉnh thoảng phá phách, nhưng sẽ không yêu thương nó. Bởi vì nàng sống phụ thuộc vào hấn, hấn cho nàng mọi thứ nàng muốn. Chỉ có khi nàng đủ mạnh mẽ để làm hấn động lòng, hấn mới có thể nhìn thẳng vào nàng. Nàng vốn định lập kế hoạch vào buổi xuân suu, nhưng hiện tại thì đành phải làm trên giường trước vậy.

Tuy rằng ‘Bình hành hiểm chiêu’, nhưng nàng không sợ thất bại. Muốn có lợi nhuận cao thì đồng nghĩ phải chịu mạo hiểm.

Nàng trở lại bộ dạng phục tùng, lén lút, mềm mại hỏi hấn: “Hoàng thượng, thiếp thân xoa bóp cho ngài nha?”

“Ừ” Hoàng đế vui vẻ gật đầu, không hề không đồng ý.

Nàng tròn tròn mắt. Ban đầu còn tưởng rằng hoàng đế sẽ rút rè chứ, hấn là vua một nước mà!

Nhưng lời đã nói ra, không thể phản bác được. Vì thế, nàng yên lặng đi tới, cánh tay nhỏ xoa bóp khắp nơi.

Hoàng đế cũng không quan tâm cặp tay kia. Hấn một tay ôm Tiết Bích Đào vào ngực, sau đó không lưu tình chút nào véo lấy cái eo nhỏ của nàng.

“Đau, đau quá đau quá.” Tiết Bích Đào đau đến hít một hơi sâu, đôi mắt thoáng chốc đã ngấn nước, rung rung nhìn hấn.

Hoàng đế nhìn xuống không nhìn, lại đánh vào mông nhỏ của nàng, giọng điệu bình thản: “Còn dám làm vậy nữa không?”

Mặt mũi nàng đã mất hết, cho nên nhất thời già mồm nói: “Người thật xấu xa!”

Hoàng đế nhìn nàng

“Chúng ta quyết đấu công bằng đi.” Nàng khóc thút thút nói. Làn da quá non mềm cũng thật là sai lầm mà. Nàng không muốn khóc, nhưng đau quá trời, đau muốn chết.

“Nói đi.” Bất kể nàng diễn trò gì, không chịu nhận sai thế nào thì hấn cũng đã trừng phạt xong rồi.

“Chính là quyết đấu đó.” Nàng lau sạch nước mắt, nhìn chăm chăm hấn, giống như đang coi hấn là đồ ngọc “Đánh một trận đi.”

Hoàng đế nhếch mày: “Nàng biết đánh nhau sao? Học ai?”

Tiết Bích Đào chột dạ. Nếu nói nàng gặp được cao nhân đang dạo chơi gì đó thì ai thêm tin chứ. Nàng là một tiểu thư khuê các, cao nhân kia tài cao thế nào mới có thể leo qua tường nhà nàng được? Không lẽ hộ vệ nhà nàng yếu đuối cỡ đó

Nàng mới không ngu ngốc vậy đâu. Vì thế, nàng không thêm trả lời, trực tiếp đấu võ.

Nàng vừa ra tay đã nhắm vào một trong bốn tử huyệt lớn: Huyệt Ngọc chằm. Hoàng đế vội vàng đỡ, biểu tình rút cuộc có chút ngưng trọng: “Bé ngoan, cái này là ai dạy nàng?”

Hắn đương nhiên biết nàng không phải thực sự muốn đẩy hắn vào nguy hiểm, nàng chỉ muốn buộc hắn ra tay mà thôi.

Nhưng vấn đề này cũng không thể không hỏi.

“Hoàng thượng không biết câu bệnh lâu thành lương y sao?” Khi thể cả người nàng nháy mắt biến hóa, lúc hoàng đế định dùng chiêu nghi binh, nàng đợi hắn ngửa người lập tức tránh thoát, cười kiêu mị.

Nàng mặc dù không có nhiều sức nhưng dựa vào thân thể linh hoạt cũng có thể đấu một chút với hoàng đế.

Hoàng đế lại kinh ngạc với dáng vẻ hoàn toàn khác xưa này của nàng, mỗi chiêu đều ra tay tàn nhẫn, nhắm vào nhược điểm của hắn.

Thật sự là bệnh lâu thành thầy thuốc, lâu ngày biết được sao?

Hắn không tin.

Hắn định bắt lấy nàng, nhưng lúc này, Tiết Bích Đào không lùi lại mà tiến tới, thừa cơ lòn xuống nách hắn, bẻ cánh tay hắn áp vào xương vai, đồng thời tay phải vòng qua cổ khóa tay kia của hắn lại. Cơ hội lần này nàng đã chờ bấy giờ: Chỉ có khi nhảy lên giường mới có ưu thế về độ cao.

Miệng nàng khẽ nhếch, cười gian:” Game over.” Giọng nói cực kỳ trầm thấp.

Nàng không biết hiện giờ tuy mình đang áp chế hắn, nhưng cả người đều cơ hồ nằm úp sấp trên người hoàng đế. Hoàng đế cảm thấy trên lưng là nhuyễn hương, rốt cuộc không hề che giấu nữa, cánh tay bị khóa giật ra, đẩy ngược Tiết Bích Đào nằm ngửa xuống giường.

Hắn đùa thỏa thích xong thì nhìn nàng thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa mà cười nói:” Còn dám nói là thân thể không yếu?”

Kỳ thực chiêu cuối cùng kia của Tiết Bích Đào đã đem toàn bộ sức của nàng dùng hết, nếu không bị đẩy ra thì nàng cũng ngã ra trên giường rồi. Nàng thuận thế ngã vật xuống, nằm thật thoải mái.

“Nói đi, ai dạy nàng?” Hoàng đế lại hỏi.

Tiết Bích Đào nhanh chóng nghĩ một lý do thoái thác.

“Là đấu chiến thắng Phật.” Nàng biểu tình cực kỳ chân thật nói.

“Ài?”

“Hắn nói với thiếp hắn tên là vậy.” Tiết Bích Đào nhũn mảy, bộ dạng có vài phần suy tư “Thiếp thân vẫn cảm thấy tên này thực kỳ lạ. Hắn ý muốn nói mình so với Phật tổ còn lợi hại hơn. Hay hắn cũng là một vị thần Phật nào đó?” Nói xong, ánh mắt nàng bắt đầu sáng lên.

“Hoàng thượng, nói như vậy, thiếp thân có phải hay không là đệ tử của Phật tổ nha?”

Hoàng đế sâu sắc cảm thấy nữ nhân này hình như đã bị người ta lừa.

“Nàng thấy hắn ở đâu?” Hắn hỏi.

“Trong mơ.” Nàng trả lời rất rõ ràng. Tường cao vào không được đứng không, vậy thì nàng bịa đặt ra cách không cần leo tường.

Nằm mơ thấy một người dạy nàng cách đánh nhau. Vật nhỏ này quả nhiên ngay cả mơ cũng không giống người thường. Hắn cảm thấy đầu có chút lúng búng. Hắn thấy biểu tình của nàng không giống dối, nhưng chuyện hoang đường này hắn lại không tin nổi.

Dù sao Nguyên triều là triều đại tôn trọng thực lực, đối với thần mật cũng rất mê tín. Bản thân hắn cũng vì là con trưởng cho nên thuận thiên lên ngôi, chứ không phải do từ nhỏ được đào tạo trở thành hoàng đế yêu dân. Điểm này hắn rất có ấn tượng.

“Hoàng thượng đừng nghĩ nhiều.” Tiết Bích Đào an ủi:” Chuyện này đều do số phận, một khi đã tới thì có ngăn cũng không ngăn được. Tư chất của ngài khẳng định tốt hơn so với thiếp thân.”

Nàng như một chút cũng không biết chuyện này nghiêm trọng thế nào, lại càng không lo lắng hoàng đế sẽ coi nàng là gian tế địch quốc mà bắt lại. Dù sao mèo chỉ cần móng vuốt quá dài thì cào cõ nào cũng đều rất đau. Nàng đã từng học qua võ nghệ, thân là đế vương, tự nhiên cảm thấy người bên gối rất nguy hiểm.

Chỉ là khi hắn thấy nàng suy nghĩ theo hướng kỳ lạ khác, còn nghĩ rằng hắn ghen tị với vận may của nàng thì hắn đột nhiên muốn cười.

Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy nàng thật sự vô hại.

Tiết Bích Đào thấy biểu tình của hoàng đế đã dịu xuống thì trong lòng thở phào một cái. Nàng hít hơi thêm tới bốn điểm vào ‘Không dễ bị hãm hại, quả thật rất hữu dụng. Dù hoàng đế tin nhiệm nhiều cỡ nào, nhưng một khi bị phi tần hãm hại, xuyên tạc mình với hoàng đế thì đều bất lợi. Chỉ là người làm ra hệ thống không nghĩ tới có thể dùng như vậy, cho nên lúc viết thuyết minh kỹ năng có suy nghĩ hơi quá hình thức.

Hoàng đế tuy không phải căng thẳng lắm nhưng cũng không biết phải đối mặt thế nào với Tiết Bích Đào.

Cảm giác thật giống như con mèo nhỏ nhỏ ngày ngày cạo dưới ống quần người, rồi một ngày, lúc người tìm nó thì phát hiện nó đã biến thành người, sau đó lại ngọt ngào cười nói với người.” Ta vốn dĩ là như vậy mà, không có gì đáng ngại đâu.”

Người thường còn không thể chấp nhận, huống chi hẳn lại là vua một nước. Từ xưa đến nay, quốc quân phần lớn đều rất miễn cưỡng, đa nghi. Bọn họ không thể cho phép bên người xuất hiện dù chỉ là một chút uy hiếp.

Cho nên dù tiểu nữ nhân bên cạnh biểu tình có ngây thơ thế nào, chuyện hoang đường kia có thật tới đâu thì hẳn cũng không thể xem nhẹ.

Ánh sáng rọi vào khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn, trông hắn có vẻ hết sức cô đơn vắng lặng.

Đột nhiên, má phải truyền đến một xúc cảm mềm mại, cổ hắn bị người ta hai tay ôm lấy. Tiết Bích Đào đứng trên giường, gất gao đem mặt mình tiến gần mặt hắn, rầu rĩ kêu một tiếng.” Hoàng thượng.”

Ngữ điệu thật nặng nề, có thể nhìn ra tâm tình của chủ nhân không tốt.

Hắn đột nhiên cảm thấy như có một giọt chất lỏng ấm áp hòa nhập vào cơ thể. Bình thường lúc khóc, nàng một là khóc thút thít, hai là khóc nức nở, sau đó nũng nịu cầu hắn, mềm mại gọi tên hắn. Tất cả đều phát ra âm thanh.

Nhưng hôm nay nàng lại không ồn không nháo, chỉ có những hạt châu lặng lẽ rơi xuống.

Hắn mở miệng cũng không được, không mở miệng cũng không xong.

“Thiếp thân cũng biết giấc mộng kia thật cổ quái, cho nên tới giờ vẫn chưa nói với cha mẹ.” Nàng có chút khổ sở nói, rồi đột nhiên như nhớ tới điều gì.” Nhưng hoàng thượng thì khác. Hoàng thượng là người duy nhất đối xử tốt với thiếp thân. Thiếp thân có gì cũng muốn được chia sẻ với hoàng thượng, không có ý gì khác.”

“Thiếp thân thật hy vọng mình chưa từng gặp phải giấc mộng kia, chúng từng học qua những chiêu thức kỳ quái này.”

Nàng cạo mặt vào hắn, giọng nói trở nên thật chậm rãi như mang theo tia do dự, bất an.” Hoàng thượng còn muốn ta sao?”

Nàng ngay từ đầu đã luôn vâng lời hắn, sau khi hắn sủng ái nàng thì nàng luôn mang bộ dạng vừa ngây thơ vừa kiêu ngạo, như tờ giấy trắng bị hắn vẽ loạn.

Hắn lại nhớ tới lời nàng đã nói: ‘Duy nhất’.

Tâm đột nhiên mềm nhũn.

Cô gái này chỉ có một mình hắn, nếu hắn cứ vậy mà bỏ rơi nàng, hẳn thật không dám nghĩ nàng sẽ ra sao.

Hoàng đế nghiêng người ôm nàng, đỡ lấy tấm lưng mềm mại như trẻ sơ sinh của nàng. Hắn nghĩ rằng, nếu hắn cứ buông tay như vậy, nàng sẽ thật sự chống đỡ không được mà té về phía sau, tựa như đứa trẻ mới sinh cần đến bàn tay của người lớn mới có thể đứng thẳng vậy. Điều này càng làm hắn không thể buông tay.

“Không nên suy nghĩ bậy bạ.” Thanh âm hùng hậu của hắn vang đến, phất chốc làm khuôn mặt nhỏ xinh của nàng tỏa sáng.

Nước mắt vẫn chảy xuống nhưng nàng lại cười vô cùng sảng lạn chói mắt.

Nàng như con mèo nhỏ vurun vuốt, gất gao nắm lấy chủ nhân không buông. Cái lưỡi hồng vui mừng liếm liếm, như thừa nhận chủ quyền của người đối với nàng.

Loại ý lại hấp dẫn này làm hoàng đế không khỏi bị say mê.

Hắn đem nàng ôm trở về giường, thân thể đè lên khiến nàng ‘ưm’ một tiếng.

Tối nay hắn đột nhiên không gấp. Vừa rồi tiểu nữ nhân kia bộc phát khí thế trước mặt hắn làm cho hắn rất kinh ngạc, cảm thấy rằng ngay cả hoàng hậu cũng không bằng nàng.

Hắn muốn nhìn nàng như vậy say mê dưới thân hắn, yêu kiều cầu xin tha thứ.

Nghĩ đến lại muốn phát đau.

“Bé ngoan, nơi này còn đau không?” Hắn ngay lúc nàng đang mê mang thì xốc vạt áo nàng lên, trên eo nhỏ lộ ra mà một vết xanh tím. Hắn nhẹ nhàng sờ sờ.

Nàng xoay nửa người né tránh bàn tay kia, khiếp vía thốt lên:” Đau.”

Trái tim hần như bị ai kéo.

Đây không phải là nàng mà hần muốn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Vân Hương

“Sẽ không đau.” Ngực khí của hần trở nên ôn hòa như muốn an ủi sự bất an của nàng. Sau đó, hần phủ lên tấm thân đầy vết xanh tím kia một nụ hôn. Hần cảm nhận được nàng run rẩy, kêu một tiếng như mèo con.

“Hoàng thượng.”

Hần không để ý tới nàng mà vẫn chăm chú như trước, đầu tiên là khẽ liếm mát, đến khi thân thể bên dưới đã run rẩy thì lại dùng răng nanh mà dằm dằm.

Động tác của hần cực chậm, cẩn thận lại tỉ mỉ khiến nàng vừa đau vừa tê dại, thân mình mềm yếu nằm ngửa một bên, ánh mắt phủ sương mù nhìn lên đóa sen trên đỉnh đầu, lơ lửng như mây.

Hần không hề có tính nhẫn nại, há mồm cắn một cái.

“Hoàng thượng ~!” Nàng bị đau sợ hãi kêu lên, đồng thời nhận thấy một luồng nhiệt nước chảy ra ngoài. Nàng thở dồn dập, rốt cục bắt đầu ảm ỉ: “Xấu xa xấu xa xấu xa xấu xa, khi dễ người ta khi dễ người ta.”

Hần lại cười rộ lên: “Cho nàng khi dễ lại đây, thế nào?”

Tuy nói vậy nhưng bàn tay to của hần vẫn nhập vào tiết khớp của nàng, tìm được mật địa đào nguyên kia, hai ngón tay khẽ chen vào. Hần cảm nhận được da thịt mềm mại bên trong, cúi đầu nói nhỏ vào tai nàng: “Bé ngoan, thật nhiều nước nha.”

Nàng nghe xong cả người co rút, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cắn hần một cái, hờn dỗi nói: “Không để ý tới kẻ xấu!”

“Không để ý tới trẫm thì tại sao lại cắn nhanh như vậy.” Ngón tay hần vẽ một vòng lên môi nàng: “Cái miệng nhỏ này buông ra một chút, trẫm bị nàng cắn đau muốn chết.”

Nàng quay đầu nhìn hần, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đôi môi cánh hoa kiều diễm, quanh mắt là một màn lệ đang trực rơi xuống. Nàng muốn hùng hổ trừng hần nhưng lại bị hần xoa nắn tới thờ dốc, toàn thân mờ mịt, đem toàn bộ da thịt như tuyết trắng lộ ra một tầng sắc hồng diễm lệ.

Trên thái dương hoàng đế đã muốn nổi gân xanh, thở hồng hộc, quả thật muốn lập tức chôn người vào nơi mềm mại kia.

Còn chưa đủ.

Tuy nghĩ như thế nhưng bàn tay hần vẫn dừng lại, dùng giọng nói trầm thấp hỏi nàng: “Bé ngoan, ta là ai?”

“Hoàng thượng?” Nàng bị ép tới cực hạn, tựa như rút xuống từ đỉnh núi. Đôi mắt mơ mơ màng màng nhìn về phía hần.

“Không đúng, ta là ai?” Hần không định bắt đầu động tác, cũng không định đáp ứng nàng.

“Ồ ồ...” Nàng khó chịu lắc lắc thân mình, tựa như không nghe thấy câu hỏi của hần, không chịu đáp lại.

“Ngao, trả lời đúng vấn đề này liền cho nàng, được không?” Hần bắt đầu dụ dỗ.

“Là nam nhân.” Nàng cảm giác như có một ngọn lửa đang thiêu đốt mình, khiến nàng không thể bình tĩnh suy nghĩ, miễn cưỡng đem hai chữ “tình nhân” nuốt về, nàng lại phun ra hai chữ có ý tứ không rõ hàm xúc.

Hoàng đế lại vừa lòng, tốc độ nhanh hơn một chút, tiếp tục hỏi: “Ai là nam nhân?”

“Đấu chiến thắng phật.” Nàng cảm thấy phiền, hừ một tiếng tùy ý trả lời. Thật khó hầu hạ mà.

Hoàng đế nháy mắt lại đen mặt, hần mạnh mẽ truy vấn: “Ai hử?” Bàn tay lại uy hiếp chỗ kia của nàng.

“Ta!” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng nhú lại, nức nở nói:” Không cần ngại nữa, tránh ra, tránh ra.”

Hắn nghe xong trong lòng bùng cháy thật mạnh, nhanh chóng kéo tiết khớp của nàng ra, chen vào giữa hai chân tuyết trắng của nàng, thẳng lưng luật động.

Tiết Bích Đào đột ngột bị xâm nhập làm cả thân mình co rụt, dây cung bị buộc chặt trong khoảnh khắc mở ra, tóc đen hỗn độn trải trên gối, theo từng cơn cuồng loạn mê mị của nàng mà khẽ run. Hắn hôn lên mi mắt đang nhú lại của nàng, cười nhẹ:” Vật nhỏ mẫn cảm này, đây là không cần của nàng sao?”

Run rẩy ban đầu qua đi, chỉ còn lại sự mềm yếu hận không thể tan ra hòa vào thân mình đối phương.

Nàng tỉnh té khóc nức lên, dư vị không tan kia thật lâu sau vẫn làm nàng mờ mịt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên:” Cường đạo!” Giọng nói cũng vô cùng mềm mại.

Chính nàng nghe xong cũng muốn tự cắn đầu lưỡi mình.

Hoàng đế bị kích thích, bốn phía đoạt lấy, không hề cố kỵ Giọng nói gọi cảm trầm thấp lại vang lên:” Bé ngoan, mọi thứ của nàng đều thuộc về trẫm. Trẫm cướp cái gì nào?”

Hắn cúi đầu ngậm lấy cái cổ đỏ hồng của nàng, không chút thương tiếc mạnh mẽ hút, tuyên bố chủ quyền của mình.

Cổ là nơi mẫn cảm nhất từ trước tới nay của nàng, hắn cứ như vậy mà tấn công tới, nàng chỉ đành khóc lóc nhận thua:” Hoàng thượng, đều là hoàng thượng đúng. Người ta sai rồi, ô ô ô, nhẹ, nhẹ một chút đi...”

Hoàng đế đột nhiên ngửi được một mùi hương đào ngọt ngào, hắn rút cục buông tha cho cổ nàng, cúi đầu khẽ hít thở.

“Bé ngoan, nàng xông thơm?” Hắn biết thân thể nàng mẫn cảm, hương liệu đeo bên người đều nhạt vô cùng.

“Không, không...” Nàng cũng mờ mịt. Chỉ bỏ thêm có chút hương liệu, hoàng đế sao lại nhận ra?

Hoàng đế một đường tìm kiếm, cuối cùng tìm được nguồn hương dưới đôi chân trắng mịn của nàng. Trong mắt hắn hiện lên tia vui vẻ, hưng hăng hít một hơi, tán thưởng nói:” Thật là một bảo bối.”

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Nàng lúc trước không muốn, hiện giờ hắn rời đi thì lại luyến tiếc. Chân nàng quấy lấy hắn, nũng nịu gọi hắn:” Mau tới đây.” Nàng bị ánh mắt của hắn làm cho động tình, nhận được được nói lời thật lòng.

Hắn cười nhẹ, theo ý nàng nhanh chóng xông vào tiểu u cốc, thờ dài một tiếng:” Bảo bối, nàng rất thành thật, đây là thưởng cho nàng.”

Hoàng đế bị mùi hương kia quyến rũ, càng thêm mật ý yêu thương, nằm trên thân thể thơm ngát mềm mại của nàng mà phát uy.

Một hồi hoan ái khiến hai người trở nên mơ màng, chuyện lúc trước tựa hồ cũng quên ra sau đầu.

Đây là quan hệ thân mật nhất trong cuộc sống, có thể khiến người khác cảm nhận được người trong lòng (?)

“Toàn mồ hôi.” nàng như rồng mây, ghệt bỏ đầy hắn ra.

Hắn kéo bờ vai trắng mịn của nàng, khẽ cười:” Là mồ hôi của rồng đó, quý giá hơn mồ hôi của nàng hiện tại nhiều.”

Tiết Bích Đào giận. Nàng rõ ràng rất sạch sẽ thơm mát!

Vì thế, đôi tay nhỏ bé của nàng lòn xuống dưới, ngón tay dính nước mật khẽ đưa dưới mũi hắn, không phục nói:” Miệng vàng lời ngọc của hoàng thượng đã từng nói là rất thơm mà.”

Hoàng đế bị động tác của nàng làm kinh ngạc đến quên đáp lời.

Chờ hắn lấy lại tinh thần, nàng đã mở một đôi mắt trong suốt nhìn hắn.

Ngón tay mang theo mùi hương ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêng nghiêng. Đồng tử hắn co rụt lại, loại hồn nhiên kết hợp với dâm mỹ này thật sự làm nam nhân cả thiên hạ đều không thể kháng cự.

Môi mọng mở ra, hắn khẽ liếm ngón tay nàng, đem mật đào kia nuốt hết vào miệng.

Hắn thẳng tắp nhìn nàng, nói:” Ừ, rất thơm.” Sau đó hắn lại nắm lấy ngón tay ấy đưa tới miệng nàng, dụ dỗ:” Còn rất ngọt nữa. Bảo bối, nếm thử một chút đi.”

Tiết Bích Đào nghe lời, cái lưỡi hồng khẽ đưa ra, liếm một vòng. Bộ dạng ngoan ngoãn kia lại khiến hoàng đế nóng lên.

“Tiểu yêu tinh.” Hắn thờ hồn hên, lại nói:” Bé ngoan, nếm thử cái này nữa, xem loại nào ngon hơn.”

Tiết Bích Đào kiêu ngạo:” Không cần.”

Sau đó, nàng vui vẻ bỏ lại lên đầu giường, giữa lúc hấn không vui liền cọ cọ vào người hấn:” Bụng nhỏ ăn no rồi, lần sau lại ăn tiếp.”

Nội tâm của nàng lúc này đang nhìn trời. Nam nhân đều xấu xa!

Được rồi, kỳ thật chuyện này cũng do nàng tự làm bậy. Nữ nhân thật sự cũng đều không sợ chết!

Hấn nhìn nàng làm bộ dạng lấy lòng, nở nụ cười nói:” Trẫm chuẩn.”

Trong lòng lại âm thầm nhớ kỹ món nợ này.

Hoàng đế cầm bút phê duyệt trên quyển sổ con, sắc mặt thân nhiên hỏi:” Triệu Trung Tín, tra ra cái gì rồi?”

“Hồi hoàng thượng, theo tin tức Vân Hương báo lại, Tiết chủ tử gần đây không có gì khác lạ. Hành động vẫn như trước, không có gì bất đồng.” Triệu Trung Tín cung kính đáp lời.

Dừng bút một chút, hoàng đế trầm ngâm hồi lâu, nói:” Bảo nàng ta không được thả lỏng, tiếp tục quan sát. Mọi tin tức về Tiết tiếp dư đều phải báo lại.

“Vâng.”

Triệu Trung Tín nhân cơ hội dâng lên một bản danh sách, nói:” Khởi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đã chọn xong danh sách các phi tần làm bạn giả, mời ngài xem qua.”

Hoàng đế quét mắt, không dị nghị gì. Hoàng hậu tuy rằng không phải thật sự hiền lương thực đức, nhưng làm việc vẫn rất được lòng hấn, cho nên hấn đối với các thủ đoạn chèn ép phi tần của nàng từ chối cho ý kiến.

“Đi nói với hoàng hậu, cứ theo ý nàng.”

“Nô tài tuân mệnh.”

Giờ phút này, tâm tư hoàng đế không ngừng quay cuồng. Chẳng lẽ Tiết gia có cất giấu bí mật gì?

Vô luận hoàng đế nghi ngờ Tiết Bích Đào hay Tiết gia thế nào, thì lúc này, không khí ở Phương Hoa các vẫn rất náo nhiệt.

“Chủ tử, có cần thử cái này không?” Vân Lũ mang ra một cái áo choàng màu đen, hỏi nàng.

Ánh mắt của nàng sáng ngời. So với mấy cái màu hồng màu xanh linh tinh, nàng thích màu trắng, đen, đỏ hơn. Nhưng... lại không thể mặc. Danh tiếng của nàng gắn với màu này rồi.

Sơ Hiểu nghi hoặc:” Giá thân này ở đâu ra vậy?”

Vân Lũ ngượng ngùng nói:” Là nô tỳ và Mộ Vân tỷ tỳ lấy vải đen làm thành áo choàng để chủ tử mặc khi đi săn, cảm thấy chủ tử hấn là sẽ thích quần áo đơn giản một chút.”

“Đừng tính nô tỳ vào.” Mộ Vân xua tay nói, lại cười cười giải thích:” Đều là do lòng riêng của nàng, nàng chẳng qua chỉ hỏi nô tỳ một chút về vải thôi, không thể vô duyên chiếm công nàng ấy được.”

“Đều có thưởng.” Tiết Bích Đào vung tay, quả thật rất hào phóng.

Đối với những người trung thành với mình, đương nhiên không thể bạc đãi.

Hai người lập tức mỉm cười hành lễ:” Nô tỳ tạ ơn chủ tử ban thưởng.”

Mộ Vân lại cười với Vân Lũ:” Nếu đã để ta chiếm tiện nghi thì đừng hòng kêu ta trả lại nha.”

Mọi người đều cười to.

Tiết Bích Đào so với các chủ tử khác hào phóng hơn nhiều. Mà người hầu trong cung, một là vì tiền bạc, hai là vì thể diện. Hiện giờ chủ tử được thánh thượng sủng ái, bọn họ đi đến đâu mà không phải ngẩng đầu ưỡn ngực? Được người ta nịnh hót? Trước kia đãi ngộ cũng không được tốt như vậy.

Cho nên trên dưới Phương Hoa các đều dần dần tin phục nàng, bắt đầu tính toán toàn tâm toàn ý vì chủ tử nhà mình.

Không khí đương nhiên cũng hòa hợp hòa thuận.

Ngay cả Mộ Vân thường thường làm mặt nghiêm túc cũng bắt đầu biết nói đùa vài câu rồi.

Tiết Bích Đào rất thích sự thay đổi như vậy.

Cho dù vận mệnh không thể nắm giữ trong tay mình thì nàng vẫn muốn hưởng thụ cuộc sống thật tốt. Huống chi hiện tại tình hình của nàng cũng không tệ, các nàng cũng có thể đối với mình tốt một chút, cười thật nhiều.

Kỳ thật nếu không phải lần trước cao hứng hát bài ‘Những ngôi sao nhỏ’ thì nàng còn muốn đem bài Pu-kho ra chơi nữa. Chỉ là hiện tại có chút không dám.

Cầu hoàng đế lần trước đột nhiên chinh nàng, nàng lại không muốn mất mặt, cho nên chuyện đột ngột xảy ra không tính trước.

Khúc nhạc này người ngoài nghe thì không quan trọng, nhưng nếu để cái người gọi là nữ chủ trong truyện kia (Ý chỉ Tiết Lục Ngạc thì phải) nghe được thì đối với nàng có chút kiêng kị. Nàng không phải sợ, nhưng địch nhân ngoài sáng, nàng trong tối mới là cục diện nàng thích nhất.

May mà cầu hoàng đế cũng sợ mất mặt, cảm thấy loại bài hát cho trẻ con lại truyền ra từ miệng một phi tử mình sủng ái thật rất ảnh hưởng tới thanh danh. Tiệc giao thừa coi như là gia yến, người nhà nghe một chút cũng không sao, nhưng không thể mất mặt với bên ngoài.

Vì thế, hẳn thay nàng chặn lại rất cẩn thận, vô luận là khúc nhạc hay bức tranh kia thì mọi người đều không nói ra ngoài, cho nên nàng mới có thể thanh nhàn như thế.

Bức tranh thì đương nhiên là đưa cho đại công chúa.

Về phần phản về mặt cũng không phải chuyện đáng quan tâm. Mẫu thân hờ của nàng cũng từng truyền tin cho nàng, nên nàng mới biết rất nhiều nữ quyền họ hàng đều muốn hỏi nàng chuyện đó. Nàng chỉ nói rằng đã dùng hết rồi. Mẹ nàng cũng không hỏi nhiều, tự động lý giải đó là do hoàng thượng ban tặng, còn thật vui vẻ vì tiểu nữ nhi nhà mình được sủng ái.

Bất quá, các phi tần khác cũng đều học được, thay đổi hành nhiều loại khác nhau. Cho tới giờ đã tăng vọt không ngừng. Nàng cảm thán, mặc kệ là triều đại có thật hay không, mấy thứ yêu thích của nữ nhân đều không đổi.

Đào mất cái đã tới ngày hội săn bắn, hoàng đế cùng các thần tử, hậu phi liên can đều tới khu vực săn bắn của hoàng gia.

Lời tác giả: Cảm giác đau thương khi viết thật, ô ô ô, đã có một đoạn thời gian không định viết rồi. Tội hiện tại rất cục hiểu được tâm tình của người khác... Ngọt lâu quá tự nhiên nhớ ngược. Tội, tôi sẽ nhìn *Năm tay*. Tiêu đề chương này một chút cũng không nêu lên được nội dung chính. Còn việc Vân Hương luôn theo dõi hành động của Tiết Bích Đào nhưng cảnh giác lại không vang lên thì... Cuối cùng sẽ giải thích! ^O^

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Giương Cung.

Tiết Bích Đào xốc một góc màn xe lên, phóng tầm mắt ra xa. Vó ngựa hoàng gia nghiền bước qua như những tấm đệm cỏ, lộp cộp băng qua những thảo nguyên rộng lớn. Ven đường là những con sông, hồ nước trong xanh, dưới ánh mặt trời lại lung linh tỏa sáng, trong suốt tới nỗi có thể nhìn thấy đáy.

Một lát sau, thân xe lay động, trong phút chốc, cảnh rừng rậm và thảo nguyên lồng vào nhau hiện ra trước mắt.

Cánh rừng bao la hòa với đồng cỏ xanh mướt thành một khối, đẹp đẽ hùng vĩ vô cùng.

“Chủ tử, xuống xe thôi.” Vân Lũ thấy Tiết Bích Đào còn đang ngắm cảnh thì nhắc nhở nói.

Lần này bạn giá xuất hành rất giản lược, cho nên nàng chỉ dẫn theo một mình Vân Lũ, ba nha đầu còn lại đành phải cúi đầu khép mắt, uể oải ở nhà.

Nhưng, nguyên nhân một phần cũng là do nàng chưa quen quy củ, Vân Lũ mặc dù chưa từng tùy giá nhưng cũng đã ở trong cung lâu rồi, so với nàng biết nhiều điều hơn, có thể sử dụng được. Ba nha đầu kia này mới không còn cách nào khác, bắt buộc thu thập hành trang.

Vân Hương gần đây càng làm cho nàng có cảm giác kỳ quái, nhưng mà dù nàng có vận dụng thế lực của gia tộc tìm hiểu tới đâu thì cũng không tìm ra được gì. Nàng liền chỉ có thể dặn ba nha đầu ở nhà quan sát nàng ta một chút, không thể nhân lúc mình không ở nhà mà để người ta chui vào chỗ trống.

Tiết Bích Đào vừa xuống xe thì đã thấy cung nhân thị vệ nhanh chóng chuẩn bị này nọ, xây dựng chỗ ở tạm thời, nhóm lửa nấu cơm.

“Hùng thị vệ.” Vân Lũ gọi một người đi ngang qua, hỏi: “Ngài có biết Tiết Tiếp dư được ở chỗ nào không?”

Tiết Bích Đào nhìn theo tầm mắt Vân Lũ. Người nọ có một khuôn mặt cương nghị, khí vũ hiên ngang, bên hông đeo một chuôi dao, có vẻ chính khí nghiêm túc.

Người như vậy lại chỉ là thị vệ sao?

Tiết Bích Đào có chút kinh ngạc. Chờ Vân Lũ nói chuyện với hấn xong thì nàng mới hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Chủ tử có từng nghe qua Kiến An hầu phủ?”

Tiết Bích Đào gật đầu: “Đương nhiên.” Mẫu thân đã từng nhắc qua.

“Vậy chủ tử có biết, thế tử gia của Kiến An Hầu phủ chính là người hầu của hoàng thượng, được phong làm ngự tiền hành tẩu, nhận bổng lộc của nhất đẳng thị vệ.” Vân Lũ giải thích: “Cũng chính là vị Hùng thị vệ ban này.”

Nếu không phải được chủ tử sủng ái, nàng lại là nhất đẳng nữ quan thì thế nào cũng không dám tiến đến hỏi thăm rồi.

Nhưng đã làm việc ở trước mặt Thánh thượng thì phải hiểu rằng nên cấp cho Phương Hoa các vài phần thể diện.

“Hấn họ Hùng?” Tiết Bích Đào hiểu ra, tiện đà hỏi một câu.

Vân Lũ kinh ngạc: “Vâng, nghe nói tên là Hùng Nghiêu.”

Tiết Bích Đào dựa vào vách xe ngựa. Cái tên này vừa nghe thấy liền tưởng tới một mãnh nam, nhưng nhìn hấn bộ mặt tuấn tú, sắc mặt lạnh nhạt, không chút nào liên quan tới hình ảnh nàng tưởng tượng.

Thật sự là một mỹ nam.

An bài thỏa đáng xong, chúng kỵ binh hạn chế phạm vi, vây lại thành một vòng nhỏ. Sau đó, họ giả thành giọng hươu cái đang động đực, hấp dẫn hươu đực tới.

Ngày đầu tiên chính thức mở màn với việc săn bắt những động vật hiền lành. Từ ngày hôm sau thì bắt đầu đuổi vào rừng rậm tìm những con mãnh thú. Đương nhiên, Lễ khánh công để khích lệ mọi người là không thể thiếu, kiểm kê số lượng con mồi để mà theo đó ban thưởng.

Tiết Bích Đào hoạt động tay chân, chuẩn bị luyện tập cho cái thân thể lười biếng này một chút.

Lần trước tuy nói chọc tới bệnh chung của hoàng đế – bệnh đa nghi, nhưng kỹ năng thực kỳ lạ là tăng lên tới tận năm điểm. Vì lòng tham của nam nhân, nữ nhân luôn phải bày ra rất nhiều loại diện mạo mới có thể thu phục họ.

Nếu có thể, hai loại khí chất mâu thuẫn kết hợp lại chính là thứ vũ khí lợi hại nhất.

Hoàng đế tuy rằng nghi ngờ nàng, nhưng lại không tự chủ được bị nàng hấp dẫn. Như thế, mục đích của Tiết Bích Đào xem như đạt thành một nửa. Kết tiếp, đương nhiên chính là tiêu trừ cảnh giác của hoàng đế.

Dù sao sức hấp dẫn không bền, trên đời cũng không thiếu nữ nhân tài sắc. Đợi đến khi lực hấp dẫn biến mất, lòng nghi ngờ kia sẽ khiến hoàng đế cách xa nàng hơn thôi. Được không bằng mất.

Nàng đem năm điểm kia phân ra, thêm ba điểm vào “Kỵ.” và hai điểm vào “Xạ”

Sau một thời gian chơi game thì kỹ thuật bắn tên đối với nàng cũng không xạ lạ nữa, mà cưỡi ngựa thì hơi yếu một chút. Dù sao võng du ở hiện đại, về phần số liệu thì lực nhảy có chỉ số rất cao, nàng bình thường dựa vào hai chân là có thể chạy trốn hay đuổi theo quái vật, cũng có thể nhảy lên cây. Nhưng điều này lại không thực hiện được ở cổ đại.

Tiết Bích Đào đi tới trước chuồng ngựa chọn một con ngựa mẹ hiền lành. Kỹ năng quá thấp, nàng vẫn nên làm quen trước thì tốt hơn.

Lúc này, Vân Lũ không còn thích hợp đi theo nữa, đã có hai gã thị vệ được hoàng thượng phái tới bảo vệ Tiết Bích Đào. Nàng nhảy lên ngựa, chân lại kẹp vào bụng nó, con ngựa kia liền cong chân chậm chậm hướng tới trước.

Không khí của thảo nguyên làm tinh thần của nàng phấn chấn, hương vị con mồi trong không khí càng khiến nàng kích thích. Nàng phóng ngựa chạy vào phạm vi săn hươu đực. Đúng lúc này, nàng nghe thấy bốn phía vang tới tiếng khen ngợi trầm trồ.

Đó chính là Mật quý nhân mấy ngày nay đột nhiên lại được sủng ái, nàng ta vừa rồi bắn trong mắt phải của một con hươu đực, hiện giờ con hươu kia đau tới đung chạm lưng tung, không biết đường trốn thoát, rất dễ dàng bị bắt được.

Tiết Bích Đào một thân áo choàng màu đen, ngực áo cài một cái khuy vàng, nếu không phải lúc này nàng đang nắm chặt dây cương, khóe môi khẽ nhếch, khí chất phi phàm thì chỉ sợ đã bị chìm ở giữa đám người.

Dù sao thì, chỉ có nam tử mới yêu thích những màu đậm như vậy, xiêm y của nữ tử phần lớn là rực rỡ hoặc nhã nhặn.

Tựa như Mật quý nhân một thân vàng nhạt, mà Tiết mỹ nhân – tỷ tỷ của nàng lại là một màu xanh lơ trong trẻo lạnh lùng.

Người khác không chú ý nhưng không có nghĩa là hoàng đế không chú ý, lại càng không đại biểu là nhóm phi tần lúc nào cũng chú ý tới hoàng đế không nhìn thấy.

Sao đen một thân vậy?

Hoàng đế nhú mày, lần nữa thu tầm mắt về.

Mật quý nhân lại cười cười tiếp đón Tiết Bích Đào.” Tiết tỷ tỷ tới thật đúng lúc, thiếp thân vừa nãy bắn trúng đầu con hươu kia không tổn nhiều sức lắm, tỷ tỷ muốn thử không?”

“Muội muội ốm yếu lâu ngày, cưỡi ngựa bắn cung không giỏi, Mật quý nhân đừng làm khó nàng.” Tiết Lục Ngạc lạnh lùng lên tiếng, ai nấy đều nghe ra trong lời nói của nàng không có bao nhiêu thiện tình.

Mật quý nhân lúc này mới như bình tĩnh đại ngộ, che miệng, cười giải thích.” Thật sao Tiết tỷ tỷ? Thiếp thân sống lâu trong cung như vậy mà chưa từng nghe qua. Tỷ tỷ thân thể ốm yếu, nên nghỉ ngơi nhiều một chút mới tốt, hươu này vẫn là để thiếp thân tự mình săn vậy.”

Tiết Bích Đào giương mắt nhìn hai người, gờ xuống cây cung bên hông, không nói hai lời liền rút ra một cây tên từ lưng thị vệ, kéo dây.

“Đây là vị Tiệp dư nương nương của Tiết gia?” Các đại thần chung quanh không khỏi xôn xao.

“Hắn là vậy, nghe nói đau ốm từ nhỏ, ngay cả cửa cũng ít ra khỏi.”

“Thề chết như vậy có thể kéo được dây cung đã là không tồi.” Có một nữ quyến chen vào nói đỡ.

Vị vừa rồi nói Tiết Bích Đào ốm yếu lập tức phản bác:” Nếu trước mặt bao nhiêu người mà bắn không trúng, chẳng phải là làm mất thể diện của thánh thượng sao?”

Có người kéo kéo ống tay áo của nàng ta, thấp giọng dặn dò:” Nói chuyện phải để ý một chút, một cái Tiệp dư, sao có thể đại biểu cho thể diện Thánh thượng? Đừng có nói bậy, cẩn thận để người ta tố cáo ngươi.”

Vị phu nhân kia lúc này mới vội vàng ngậm miệng.

Bên này rì rầm không ngừng, nhưng thảo nguyên rộng lớn, lời nói ra đều tan vào gió, không một lời nào truyền được vào tai mấy người hoàng đế và Tiết Bích Đào.

Mật quý nhân thấy Tiết Bích Đào làm động tác giương cung thì thu cung trong tay lại, yên tĩnh chờ nàng.

Bất quá là nể mặt thôi, nàng không thêm để ý.

Vị Tiết tiệp dư này trừ bỏ biểu hiện đêm giao thừa có chút khác lạ thì thực học không có, bức họa kia của nàng thì những phi tần cấp thấp không được nhìn, nhưng mọi người đều nghị luận rằng chưa từng có họa sĩ nào thấy qua lại màu kia, quả thực rất mới lạ. Có thể thấy, nàng ta bất quá dựa vào một chút thông minh mới được hoàng thượng coi trọng.

Tính cách không chịu mất mặt, nàng cũng hiểu.

Tiết Bích Đào nheo mắt, cổ tay nâng cung lên, ngắm qua một tầm nhìn mơ hồ nào đó. Bên tai truyền đến tiếng gió, nàng hơi nghiêng người điều chỉnh phương hướng, khóe miệng khẽ cười, chứa đựng vài phần nghiền ngẫm học theo cầu hoàng đế. Sau đó, nàng nói lỏng tay.

Chỉ nghe một tiếng “Vụt” vang lên. Lại “Keng” một tiếng.

Tóc đen đầy đầu của Mật quý nhân nháy mắt rơi xuống bả vai.

Đây là tiếng vỡ thứ hai từ sau khi nàng được thánh thượng sủng ái.

Lại là Tiết quý nhân.

Nàng kinh ngạc đầy mặt.

Kỳ thật không chỉ nàng, mà những người không kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra đều há hốc mồm nhìn một trăm gãy đôi trên đất của Mật quý nhân, cùng bộ dạng tóc bay tán loạn của nàng.

“Ai nha, quả nhiên bệnh lâu quá. Thiếp thân thất thủ, xin Mật quý nhân thứ lỗi.”

Tiết Bích Đào vô tội nói, nhưng càng thành thật càng khiến người ta tức chết.

Nữ tử khi đi săn thì tóc vốn là phiền toái lớn nhất. Một số thì đội mũ cho tiện, một số khác thì vì muốn hợp với xiêm y mà dùng trâm gài tóc quăn lên. Nhưng trâm ngọc trâm vàng lại rất trơn trượt, không bằng trâm gỗ thô ráp chặt chẽ, nếu dùng trâm thì phải dùng trâm gỗ.

Trâm gỗ dù có rớt trên cỏ thì đâu đến nỗi gãy đôi như vậy? Có thể là do Tiết Bích Đào bắn trúng mới nứt ra rớt xuống.

Nếu nói là không chính xác, thì một Mật quý nhân lớn như vậy lại không trúng, cố tình lại trúng một cái mục tiêu bé xiu, nhìn liền biết là muốn khiến Mật quý nhân xấu mặt.

Người thông minh từ đây có thể phân tích ra bản lĩnh của Tiết Tiếp dư trong việc cưỡi ngựa bắn cung. Cảm giác kính nể đồng thời lạnh sống lưng xuất hiện. Người đương thời đều ưa chuộng mặt mũi, những chuyện không hợp quy củ trước mắt, dù không phải là lỗi của người thì chính người cũng làm trò cười trong thiên hạ.

“Mật quý nhân sao vậy?” Tiết Bích Đào nhìn Mật quý nhân đang ngẩn ngơ, tươi cười tỏa nắng.” Sắc mặt quý nhân nhìn không được tốt, nên nghi ngại nhiều một chút. Hươu kia, để thiếp thân săn giúp cũng được.”

Người khác đánh nạng một cái tát, nạng đương nhiên muốn đánh trả, còn phải đối mặt khai cung mới được.

Thừa dịp hoàng đế nghi ngờ nàng, xâm nhập địa bàn của nàng, ăn nằm với nam nhân của nàng, lại còn khiêu khích nàng. Chắc, cô nương này quả thật ghê gớm. Bất quá, cũng không thể trách nàng khinh địch, nàng ta không biết trên đời này còn có cái gọi là “Lợi thế sân nhà.”

Nàng hai má kiêu diễm nhìn sang hoàng đế, hỏi: Hoàng thượng, ngài nói sao?”

Tya nắm dây cương của hoàng đế có chút run rẩy, cố gắng nhịn cười. Trước đây hẳn cảm thấy Mật quý nhân này coi như cũng thú vị, so với nữ tử hậu cung cũng tính là thông minh, cho nên sủng ái vài phần. Hiện giờ mới cùng tiểu nữ nhân này giao chiến một hồi đã thua toi bồi, thật khiến người ta không chịu nổi nữa.

Hắn tự nhiên cũng không hy vọng phi tử của mình ở trước mặt chúng thần tóc tai bù xù, không có dáng vẻ gì. vì thế, khi sắc mặt Mật quý nhân dần trắng bệch, hắn hạ lệnh:” trở về nghỉ ngơi.”

Lời nói ngắn gọn, khẩu khí lạnh nhạt. Không có nửa điểm đau lòng hay tha thứ.

Ngón tay Mật quý nhân cứa chặt vào lòng bàn tay, ghi nhớ chuyện lần này. Nàng đồng thời cảnh cáo chính mình, nàng muốn giành lấy sủng ái không phải vì hoàng đế, mà là cừu hận, nàng phải nhớ thật kỹ.

Ban đầu nàng là muốn lập uy với Tiết Bích Đào, nói cho Trình quý cần cũng vô ích, chỉ cần nàng lập mưu, không có gì là không làm được. Nàng ta, cung đừng nghĩ chạy trốn. Lại không nghĩ rằng ngược lại chính mình té đau, lúc này đây là nàng quá khinh địch.

Tiết Tiếp dư, nàng tạm thời không chống lại nàng ta.

Ngô Tâm Di mới là đầu sỏ cho nỗi đau của nàng, là người nàng muốn trừ khử. Nàng sẽ không phải không biết phân rõ nặng nhẹ.

Vì thế, nàng xuống ngựa hành lễ với hoàng thượng, trở về lều trại của mình.

Hoàng đế vẫy tay, Tiết Bích Đào cười tiêu mã vui vẻ chạy tới:” Hoàng thượng?”

“Ngày mai lúc đi săn, theo bên cạnh trẫm:”

Tiết Bích Đào ngẩn ra, khóe mắt cong lên, đáp:” Vâng!” Vui vẻ tới nỗi không nhớ tới tạ ơn gì đó.

Hoàng đế lại cười cười, không nhiều lời.

Trong lòng Tiết Bích Đào lại cân nhắc. Ý tứ này, rốt cuộc là do nghi ngờ nên bảo nàng đi theo, hay chỉ đơn thuần muốn mang nàng theo? Giống như hôm tiệc giao thừa kia?

Vẫn là để mai tính đi.

Biểu tình của Tiết Lục Ngạc bên cạnh vẫn lạnh nhạt như trước, lẳng lặng nhìn một màn này, trong lòng không biết là đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Kỷ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thích Khách

"A, bạch hồ!" Đôi mắt của Tiết Bích Đào sáng lên, dõi theo bóng con hồ ly trốn trong lùm cây phía trước. Từ khi nàng bị con hồ ly nhỏ kia đưa tới chỗ này, thì khi nhìn thấy da lông hồ ly, nàng đều có loại xúc động muốn lấy tên bắn nó.

Nàng giương cung muốn bắn, lại bị hoàng đế đang cùng nàng sóng vai ngăn lại.

"Muốn da hồ ly sao?"

"Dạ! Muốn lấy lông làm khăn choàng." Tiết Bích Đào chưa thu dây cung lại, nghi hoặc nhìn hoàng đế:" Hoàng thượng cũng muốn sao?"

Hoàng đế tiện thể cầm tay nàng, lòng bàn tay có chút thô ráp cọ vào mu bàn tay mềm mại của nàng. Trong lòng hắn nghĩ, mấy ngày nay không chạm vào, không biết là khó xử nàng hay khó xử chính mình nữa.

Còn chưa đợi Tiết Bích Đào cảm thấy không khí có chút quỷ dị thì hắn đã thu hồi tay, nói với Hùng Nghiêu:" Đi bắt đi."

Khi quay đầu lại thì thấy Tiết Bích Đào đang chu chu cái miệng nhỏ. Hắn dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe thấy hỏi nàng:" Bé ngoan, nàng muốn mang khăn choàng cổ thùng lỗ sao?"

Mở miệng ra là giễu cợt.

Tiết Bích Đào lúng túng.

Được rồi, tên quả thật có thể bắn rách lông. Chẳng qua là, nàng căn bản không thật sự muốn khăn choàng mà!

Chờ Hùng Nghiêu chuẩn bị tốt dây thừng để bắt con hồ ly kia thì Tiết Bích Đào đã giành lấy, hást cầm nói:" Để ta tự bắt."

Hùng Nghiêu không đổi sắc mặt, nhìn hoàng đế xin chỉ thị. Hoàng đế cười cười gật đầu, toàn bộ giáp mã đều thối lui ra sau.

Tiết Bích Đào làm thành tư thế như nhắm bắn, nhắm vào cổ chắc là được, không khác trong trò chơi cho lắm. Nàng tràn đầy tin tưởng nhìn chằm chằm hồ ly, sao đó quăng dây

Chờ a chờ, chờ a chờ, chờ một hồi lại phát hiện ra, dây thừng đã biến mất tiêu.

"ha ha ha ha." Người bên cạnh hoàng đế thấy rõ toàn bộ quá trình đi săn của nàng, lại nhìn thấy sợi dây thừng mềm nhũn rơi cách con hồ ly ba trượng, mà chánh chủ thì lại đang tràn đầy mong đợi nhìn con hồ ly thì rốt cục nhìn không được mà cười ra tiếng.

Tiết Bích Đào thu ánh mắt trở về, rốt cục hiểu được chuyện gì xảy ra.

"Buổi sáng chưa ăn no!" Nàng đứng lý hợp tình nói.Nhưng trong lòng đã sớm nhục muốn chết, không có mặt mũi nhìn người nữa a a a!

Tên có dây tiếp lực, nàng không cần phải tốn sức lắm. Nhưng dây thừng thì khác, hoàn toàn là nhờ vào lực cánh tay và kỹ thuật ném, cho nên phần lớn nữ tử đều làm không được.

Nàng quay đầu nhìn đội thị vệ theo sau. Những thị vệ này vừa nhìn đến ánh mắt quỷ dị của nàng thì cả người run lên, nhất tề cúi đầu. Tổ tông này lại muốn làm gì đây.

Trong lòng đang trầm đoán thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

"Hoàng thượng, chỗ hoàng thượng thiếu nhiều thị vệ lắm sao?"

Hoàng thượng cũng thật ác độc mà phối hợp với nàng:" Làm sao vậy?"

"Thiếp thân lo lắng, thiếp thân mà đem bọn họ chôn xong thì không còn ai để ngài sai sử nha." Nàng nũng nịu nói với hắn, hoàn toàn là một bộ dạng 'Đều là suy nghĩ cho ngài đó.'

Đúng là đang sắm vai gian phi.

"Ái phi của trẫm quả nhiên vì trẫm suy nghĩ." Hoàng đế thực cảm động, nói:" Một khi đã vậy..."

"Hoàng thượng!" Một đám người cùng quỳ xuống kêu lên.

Chỉ có Hùng Nghiêu không chút hoang mang xuống ngựa, quỳ một gối xuống đất, trên mặt không thấy dao động, chấp tay nói:" Khôi bảm hoàng thượng, thánh nhân có nói, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nói. Bọn thần âm thầm ghi nhớ, cẩn tuân lời thánh nhân khuyên dạy."

"Xi" Tiết Bích Đào cười vui vẻ.

Người đã từng thấy tên mặt than nào nói giỡn chưa, nàng là lần đầu gặp được đó.

Người này, rõ ràng sớm biết hoàng đế làm bộ giận dữ, vậy mà còn nghiêm mặt phối hợp, thật sự là dùng cảm phụng hiến, đại công vô tư mà.

Sau đó chợt nghe phía sau trăm miệng một lời nói: "Chúng thần cần tuân thánh nhân chỉ ngôn."

Tiết Bích Đào cười hi hi hừ một tiếng: "Một đám ngốc."

Sau đó, nàng nhìn Hùng Nghiêu, nói: "Còn theo con gấu bắc cực này nói giỡn nữa chứ." (Gấu ở đây là chữ "Hùng")

Hoàng đế nghiêm túc lại, khoát tay: "Đang ở ngoài, không cần hành lễ lớn như vậy. Đi sẵn quan trọng hơn, bình thân đi."

Trò khôi hài kết thúc, Tiết Bích Đào quay đầu lại thì đã thấy con Bạch hồ sớm bị những tiếng động khi nãy dọa chạy mất rồi. Nàng bóp bóp cổ tay. Cho dù không thể dùng bắn, nhưng bóp chết cũng không tệ nha.

Do đang suy nghĩ nên nàng không cảm nhận được, Hùng Nghiêu ở phía sau hai người đang thường xuyên đưa ánh mắt bắn lên người nàng.

Nữ nhân này, có chút không ổn.

Hắn từ nhỏ lớn lên cùng hoàng thượng. Tính cách của hoàng thượng ra sao, hắn rõ ràng nhất. Nhưng tính cách như vậy lại chưa từng lộ ra bên ngoài. Hiện giờ lại vì một câu của nàng mà hứng trí phối hợp, có thể thấy ngài đem ít nhiều tâm tư đặt tên người nữ nhân này.

Hắn nghĩ, ánh mắt lóe sáng.

Hoàng thượng như vậy, tính cách không hề câu nệ đương nhiên là tốt. Nhưng đối với quốc gia thiên hạ, nếu sa vào mĩ sắc, không để ý triều chính thì... Đó cũng là chuyện hắn nên quan tâm.

Chức trách của hắn, chính là bảo hộ hoàng thượng.

Chốc lát sau, Tiết Bích Đào lại bắt đầu giật dây cương, tiếng vó ngựa lộc cộc cùng âm thanh của nàng hòa vào nhau: "Hoàng thượng, trong rừng này chỉ có một con bạch hồ thôi sao?"

Hoàng đế bỗng cảm nhận được người bên cạnh cách hơi xa, liền thả chậm bước, chờ nàng tiến lên sóng vai mà đi, nói: "Một sao?"

"Lục sắc, lục sắc, lục sắc. Người ta tới săn thú, không phải ngắm phong cảnh." Tiết Bích Đào bắt đầu làm nũng.

Hoàng đế nghe vậy nói: "Trăm mạng nàng cười chung, phía trước có lẽ có con mồi."

Hắn muốn quang minh chính đại đem nàng ôm vào ngực lâu rồi, cơ hội khó có được.

Ánh mặt trời chiếu vào từng tầng lá rậm rạp, dẫn dắt cước bộ của mọi người. Càng đi vào sâu, Hùng Nghiêu lại càng cảm thấy không thích hợp.

Theo lý thuyết, càng vào sâu con mồi phải càng nhiều và hung ác. Nhưng hôm nay càng đi thì lại càng u tĩnh. Đừng nói là bạch hồ, ngay cả thỏ bình thường nhiều nhất cũng không thấy.

Hắn hơi dùng sức nắm chặt chuôi đao, cúi đầu, dùng dư quang đánh giá bốn phía.

Hoàng đế nắm lấy tay nhỏ bé của Tiết Bích Đào, đem nàng đặt trước người. Hắn cũng chợt cảm giác không thích hợp, có vài chỗ có ánh sáng, nhưng có vài chỗ lại bị màn đen bao phủ.

Hắn khẽ kêu: "Hùng Nghiêu."

"Có thần!" Hùng Nghiêu sắc mặt nghiêm trọng.

"Bảo thị về..." Hắn hơi thấp giọng nói, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng tên nhọn xé gió bay tới. Hắn buông tay Tiết Bích Đào, nghiêng người tránh thoát, lập tức dặn Hùng Nghiêu: "Bảo hộ Tiết tiếp dư."

Hắn nhìn đội ngũ vài thị vệ không trốn kịp bị tên đâm trúng rơi xuống đất, sắc mặt nhất thời lạnh lùng. Trình độ của đám thích khách này không kém.

Hùng Nghiêu đầu tiên là cá kinh, tiện đà nhớ lại ý niệm trong đầu mình vừa rồi, liền sai thị vệ bảo hộ hoàng thượng, còn mình một bên bảo vệ Tiết Tiếp dư.

Bọn họ ngoài sáng, kẻ địch trong tối. Tuy hoàng đế được bảo vệ tốt lắm nhưng những thị vệ liên tục tử vong khiến hắn xanh mặt.

Có thể loáng thoáng nhìn thấy những kẻ đang bắn, nhưng không cách nào bắt được.

"Hoàng thượng cẩn thận!" Đột nhiên, hắn nghe được giọng nói mềm mại nào đó, bên trong tràn ngập sự lo lắng, khẩn trương.

Hắn theo bản năng nhìn lại, mũi tên nguyên bản đâm vào tim lại chỉ trúng cánh tay trái của hắn.

Cơ thể phút chốc co rút lại. Hắn nhú mảy.

"Tiết tiếp dư!" Hùng Nghiêu khiếp sợ la lên.

Chỉ thấy Tiết Bích Đào đang đứng trên ngựa, động tác linh hoạt xoay người, nhập vào cảnh lá rậm rạp. Cả người nàng một thân đen huyền, ánh sáng mờ nhạt trong rừng rất khó phát hiện ra.

Thích khách cũng vì vậy mà mai phục tại nơi này.

Hoàng đế biết nàng công phu không kém, ngược lại không kinh hãi. Chỉ là mặt hấn vẫn chưa giãn ra, tiểu nữ nhân này muốn làm gì?

Thích khách thình lình nhảy ra bắn chết vài thị vệ, Tiết Bích Đào không phải không sợ hãi.

Nàng không phải chưa từng thấy qua người chết. Nhưng là lần đầu cảm nhận được bị một đạo ánh mắt trong tối nhìn chăm chăm, cảm giác giống như giây tiếp theo sẽ lăn ra chết. Huống chi nàng chỉ biết bắn tên, không biết đỡ tên.

Hoàng đế biết nhóm người kia nhắm vào hấn, cho nên rời xa nàng, lại phái một thủ hạ mình rất tin tưởng bảo hộ nàng. Nếu không phải nhờ Hùng Nghiêu, nàng không thể tránh được những mũi tên đang bay tán loạn này.

Cho dù nàng đem hoàng đế trở thành mục tiêu nhiệm vụ, nhưng giờ phút này, nàng cảm động.

Cho nên, khi nàng nghe được tiếng xé gió, liền lên tiếng nhắc nhở hoàng đế.

Nhưng khoanh tay chịu chết cũng không phải phong cách của nàng. Không biết người đứng sau đám thích khách là ai, nhưng hoàng đế làm việc hình như có vài phần do dự. Người không biết không có tội, nàng không biết, vì thế không có gì phải bắn khoản.

Trong game, bất kỳ loại quái vật nào đều có phạm vi tấn công nhất định. Dựa theo tình hình trước mắt, nàng chỉ cần coi đám thích khách kia là quái vật, cẩn thận che dấu mình, không đứng gần phạm vi tấn công của họ. Tuy rằng cảm giác không chuẩn như trong trò chơi nhưng bản thân quái vật cũng chậm hơn vài bậc.

Thích khách luôn phải ám sát, mà nàng thì vẫn luôn đợi một khắc chúng ra tay kia.

Tới lúc này, lại thêm tiếng cung tên xé không khí.

Nàng hơi nheo mắt, dựa vào cảm giác, nhanh chóng đưa tay bắn tên. Thích khách sẽ không ở một chỗ chờ người tìm đến, mũi tên lúc sau nhất định sẽ lệch vị trí.

375 FPS.

Nàng đại khái tính tốc độ xuất tên, trong lòng khẽ hít hít, cái này so với Phản Khúc cung mà nói cũng không tồi. Nhưng là trải qua mấy tháng không rèn luyện, cũng khó bắn chuẩn được như trước.

Một mũi tên bắn ra, nàng cũng lặng lẽ rời khỏi vị trí.

Chờ sau khi dựa vào phương pháp này mà hạ được vài tên, nàng biết rằng, tiếp theo sẽ không còn dễ dàng như vậy.

Hoàng đế cứ nghe tiếng "Phập" "Phập" vang lên cùng vài thi thể của hắc y nhân che mặt, lúc này mới ý thức được nữ nhân này đang làm gì.

Chết tiệt, hấn gần như quên mất hình tượng, thấp giọng mắng. Nàng không thể an phận một chút sao? Đám thích khách này chỉ sợ là của người kia.

Người kia vẫn mê loại trò hề này. Nhưng hấn không đoán được động tác của hấn ta lần này lại nhanh như vậy, bằng không nói sao thì hấn cũng không đem an toàn của nữ nhân kia mang theo bên mình.

Hiện tại cũng chỉ đành ra tay.

"Hoàng thượng cẩn thận!" Hùng Nghiêu ngay lúc hoàng đế ra lệnh đã chuẩn bị phản công. Đang lúc lơ đãng lại nhìn thấy ánh sáng từ một cây chùy thủ gần sát hoàng đế, mà hoàng đế thì lại đang phân thần.

Giờ phút này có giương cung cũng không kịp.

Tiết Bích Đào ẩn thân cách đó không xa đang mỉm cười, kéo dây cung ra, cung tên đang căng dần chờ được phát động.

Ánh mắt của một tên thích khách nhú lại, nhận thấy một tia sáng vàng đang chiếu vào trong mắt hấn. Hấn giương mắt nhìn lên, khi nhìn thấy mũi tên đang hướng về phía mình thì lập tức biến sắc.

Quả nhiên là thiên lý, hấn thích sau lưng người khác phóng ám tiễn, hôm nay lại bị người ta thiết kế lại.

Nhưng đảo mắt, hấn lại nhìn thấy một con rắn màu xanh nhỏ đang dần bò lên tay người nọ. Dưới mặt nạ, hấn giờ lên khẩu miệng, động tác trên tay cũng ngày càng hung hiểm hơn, thẳng hướng hoàng đế mà tiến tới.

Tiết Bích Đào chợt cảm giác trên tay có một cái gì đó lạnh lạnh dính dính, động tác giương cung không thay đổi. Vào thời khắc quyết định này, mọi hành động dư thừa đều không có giá trị.

Nàng ổn định tâm thần. Nhắm tên, buông tay.

Sau đó là tiếng mũi tên xé gió bay đi, cùng tiếng chùy thủ rơi xuống đất.

Thích khách che mặt bị thương tay phải, nụ cười dưới mặt nạ càng thêm sâu sắc. Hắn thu mình một cái, biến mất trong rừng cây.

Hoàng đế rút cuộc thoát khỏi nguy hiểm, lại nhìn về phía Tiết Bích Đào, đồng tử mạnh mẽ co rút.

Lá cây khẽ nhúc nhích, lộ ra dung mạo tinh xảo của một nữ tử. Nàng tiện tay dùng tên đóng đinh con rắn nhỏ một bên, nhìn hắn cười cười. Nàng lấy một thân cây to làm ghế ngồi, tự mình hút lấy miệng vết thương trên tay.

Máu tươi phun ra, mũi nhọn của nàng khẽ nhìn, thân thủ lại lau đi khóe môi còn dính máu, ngược lại càng khiến đôi môi thêm đỏ mọng kiều diễm.

Hoàn toàn khác với vẻ vui đùa âm ỉ trước kia.

Hắn chờ Hùng Nghiêu băng bó xong tay trái thì mới trầm giọng ra lệnh: "Chuyện vừa rồi không được truyền ra ngoài."

"Chúng thần tuân mệnh."

Hắn là đế vương, từ trước tới nay chỉ ra lệnh, không cần uy hiếp.

Hoàng đế ngăn thị vệ đi theo, không tự chủ được đi tới dưới tàng cây kia, ngẩng đầu nhìn nàng.

Ánh mắt không biết là dịu dàng hay luyến tiếc, hắn nói: "Bé ngoan, xuống đây."

Nàng thoáng cười gầy gò, sau đó khanh khách cười nói: "Được." rồi thả người nhảy xuống.

Hoàng đế biết nàng chính là một con quỷ tinh nghịch, sớm đã chuẩn bị. Quả nhiên văng vẳng đón được nàng vào ngực.

Cánh tay trái vì bị thương mà hơi đau một chút.

Tiết Bích Đào tất nhiên cảm giác được, nhưng nàng không nói gì thêm. Nam nhân mà, ngẫu nhiên muốn làm anh hùng, người chỉ cần thành toàn cho hắn là được.

Nàng trong lòng hắn kêu lên một tiếng thư thái, giờ giờ cánh tay có hai dấu răng nhỏ kia, hậu tri hậu giác có điểm khó chịu: "Hoàng thượng, con rắn kia da cứ ẩm ẩm dính dính, ghê chết được."

"Biết vậy mà còn chạy ra đó? Thành thật ở dưới này để Hùng Nghiêu bảo hộ nàng là được."

"Nếu không thế thì sao cứu được hoàng thượng." Nàng vui đùa vào vạt áo hắn, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng đây là được tiện nghi còn khoe mẽ."

Hắn cười khanh khách, trong lòng đã có chút nóng.

Tiểu nữ nhân này hẳn tâm hồn nhàn nhã đối với mình. Hoài nghi gì đó lúc trước có vẻ không còn quan trọng. Cái gì cũng không trọng yếu, quan trọng là, dùng hành động để chứng minh.

Hắn tuy rằng muốn biết rõ bí mật trên người nàng, nhưng khi nàng không chút do dự bắn ra mũi tên kia, hoài nghi đều tan thành mây khói.

Ngay lúc đó nàng tuyệt đối không biết được cái thứ dài dài đó rút cuộc có độc hay không. Nếu là rắn độc, sinh tử chẳng qua cách nhau một bức màn mỏng.

Về phần Tiết Bích Đào, nguy cơ qua đi, nàng cũng thả lỏng rất nhiều. Nàng trầm nghĩ, ít nhiều thì "cảnh giác" cũng khiến nàng cảm nhận được con rắn này không độc, hoặc là độc bình thường, bằng không liệu mình mà cứu hoàng đế thì... Nàng cũng nên suy nghĩ lại một chút.

Cơ hội này đến rất khéo, vừa lúc đập tan nghi ngờ của hoàng đế, lại xả thân cứu hắn, kỹ năng nhảy mất tăng lên mười điểm. Nàng vô cùng vui vẻ.

"Hoàng thượng, chúng ta đi cả ngày chỉ săn được một con rắn nhỏ." Tiết Bích Đào lấy tay che miệng ách xì một cái, chỉ chỉ con rắn bị xiên trên kia.

Ý nói là, ngài không ngại mất mặt, nhưng ta ngại!

"Ai nói?" Hoàng đế buông nàng xong thì có chút luyến tiếc. Thấy nàng đã có chút hết sức thì lại kéo nàng vào ngực, nói "Còn có rất nhiều người."

Tiết Bích Đào nghe vậy ánh mắt khẽ nhích, nhin không được nhìn hoàng đế.

Nàng có chút ngạc nhiên. Những người đó đến tốt cùng là ai. Hình như cũng không phải thích khách bình thường. Nếu không hoàng đế không đến mức nhường nhịn như vậy.

Nhưng là hoàng đế bình thường, ai lại cam tâm tình nguyện lui bước, chỉ thủ chứ không công chứ?

Nàng nhớ tới những điều nương đã nói qua, nhớ tới quy tắc xưng đế ở Nguyên triều, nhớ tới vị hoàng thái hậu đang ăn chay niệm phật, cung phụng tổ tiên nhìn có vẻ rất thành kính kia.

Chẳng lẽ là Thọ vương?

Nàng trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lâm Người

Trăng sáng từ từ lên cao.

Nhiều chấm sao nhỏ tàn mất trên bầu trời doanh địa. Những buổi tiệc trại náo nhiệt đã sớm tan, chỉ còn lại ngọn đèn dầu mờ mịt.

“Tiết chủ tử.” Tiểu nội thị bị hoàng thượng phái tới tìm Tiết Bích Đào, sau khi rời khỏi lều, hần liếc mắt nhìn thấy một người cách đó không xa đang đi tới. Mặc dù ánh sáng không rõ, nhưng hần vẫn nhận ra khuôn mặt kia, không sai được.

Hần thỉnh an nàng xong, nói lý do.” Hoàng thượng vừa uống xong canh giải rượu, bảo nô tài tìm ngài tới hầu hạ. Nhưng vừa khéo ngài đi tới, vậy theo nô tài vào thôi.

Nàng gật đầu, không nói gì thêm.

Nội thị cảm thấy có chút kỳ quái. Bất quá, trừ bỏ Triệu công công, Tiết tiếp dư xưa nay không cùng bọn họ giao tiếp, không nói nhiều cũng là bình thường. Ai bảo người ta được sủng ái chứ, thối vài hơi bên tai hoàng thượng thì không phải nàng muốn gì là được đó sao? Tiểu nhân vật như họ cũng không dám có câu oán hận.

Hần nghiêng thân cúi người, dẫn lối cho nàng.

Nữ tử bước chân vào lều lớn, nhìn thấy bên giường có mấy cái bát không. Người nằm trên dựa vào một cái gối, mệt mỏi nằm ngủ.

Trên mặt nàng không nhìn được nổi lên tia thất vọng, nhưng lập tức lại cảm thấy vui mừng.

Cẩn cẩn môi, nàng cúi bỏ xiêm y, bò lên trên giường. Tay nàng nắm lấy vạt áo lạnh lẽo của hoàng đế, lại chợt nghe thấy hần mơ màng kêu một tiếng:” Bé ngoan...”

Tâm nàng trầm xuống, tim lại đập hơi nhanh. Nàng chậm rãi giương mắt, thẳng đến khi xác nhận hoàng đế vẫn còn đang ngủ, nàng mới tiếp tục động tác.

Hai người quần áo hỗn độn nằm cùng một chỗ. Nàng dùng những kỹ xảo học được trước khi vào cung mà trêu chọc đế vương. Đèn trong phòng chợt tắt, một phòng yên tĩnh.

Tiết Bích Đào xốc cửa lều lên, nhìn mặt trời mọc xa xa trên thảo nguyên, khung cảnh tràn đầy sức sống.

Thừa dịp không có ai, Tiết Bích Đào vận vận thất lưng, cảm thụ không khí lạnh lạnh buổi sớm.

“Chủ tử, còn chưa thay thuốc đó!” Vân Lũ đi ra, vội vàng nói.” Thái y dặn, ngày đổi ba lần mới có hiệu quả.”

Tiết Bích Đào nhớ tới vết rấn cấn trên tay, một vết răng sâu khắc trên da thịt trắng nõn, phá lệ đáng sợ. Vì thế, nàng phát tay.” Để đó đi, đến chỗ hoàng thượng rồi thay.”

Hừ, đã cứu hần một mạng thì nên nhắc nhở hần nhiều một chút.

“Chủ tử à!” Vân Lũ dậm chân bắt mẫn.

“Gấp cái gì.” Thiên hạ đi đằng trước ngoài đầu nhìn lại, cười bốn cợt, sau đó giải thích.” Chúng ta phải đi thăm hỏi thương thế của hoàng thượng, không

phải tội ác tày trời gì đâu. Dù sao cũng là vết thương ngoài da, thuốc gì cũng như nhau thôi, đi một chút đi.”

Nàng thỉnh thoảng sẽ làm càn một lần, hoàng đế vui vẻ sẽ không trách tội.

Đó chính là cái thú buồn nôn của đế vương.

Vài người cũng lục đục ra khỏi lều. Gặp đại thần thì nàng tự nhiên phải tránh đi, gặp nữ quyến thì nàng đợi bọn họ hành lễ xong mới đi.

Trước lều, trừ bỏ cung nữ nội thị được ở lại thì những người khác nếu coi trộm hành tung của hoàng đế là tội danh rất lớn, trừ phi có việc gấp bảm bảo, còn lại không dám lần quần ở nơi này.

Tiết Bích Đào dừng bước, liếc mắt nhìn nội thị đang trừng lớn mắt, mặt nhăn mày nhú.

Một lần váy ngọc từ từ tiến đến gần nàng. Chờ tới khi lộ ra khuôn mặt y đúc nhau, vốn mắt nhìn nhau, hai người đều có chút giật mình.

Trong lòng Tiết Bích Đào trầm xuống.

Lục Ngạc nhếch miệng, khó có được tâm tình tốt như thế. Tiết Bích Đào nghĩ, bao nhiêu lâu rồi không thấy biểu tình này của nàng ta rồi? Tựa như mười mấy năm qua, nàng ta chiếm cứ vị trí trong lòng cha mẹ, mà nàng chỉ có thể âm thầm đứng bên ngoài.

“Muội muội sao lại tới đây.”

Tiết Bích Đào không để ý nàng ta. Nàng đảo mắt, chuyển hướng nhìn vào người đang thay áo trong doanh trường.

Nàng hạ xuống một câu: “Tỷ trước chớ đi.” Sau đó, nàng vào bên trong, gỡ tay hoàng đế ra, tự mình thay hán thất nút. Không khí quý dị vô cùng.

Vốn Tiết Lục Ngạc cũng muốn hầu hạ hoàng đế thay y phục. Nhưng hoàng thượng không đáp ứng, nàng lúc này mới đành kêu cung nhân tới hầu hạ, vừa vặn gặp phải Tiết Bích Đào. Nghe nàng ta nói vậy, nàng cũng đứng yên ở đó, không biết là vì bị phản ứng của Tiết Bích Đào làm mê hoặc hay chính nàng muốn nhìn xem nàng ta làm thế nào.

“Bé ngoan.” Nhìn thấy nàng, hán khê buông lỏng. Hoàng đế thân thủ vén cọng tóc rũ xuống của nàng ra sau tai: “Nhất định là lúc chải đầu lại lộn xộn, không bao giờ thấy nàng ngồi yên một giây nào.”

Lục Ngạc nghe thấy lời hoàng đế thì đáy mắt ngày càng lạnh. Đêm qua, tiếng xưng hô đó, lời quan tâm đó khiến nàng thất thần, mê đắm... Nàng không rõ, muội muội này của mình rốt cuộc được hoàng thượng coi trọng chỗ nào? Rõ ràng khi ở nhà, cha mẹ đều thích nàng, nàng mới là người phải chịu những phương pháp giáo dục nặng nề của gia tộc, tại sao nó lại được hoàng thượng yêu thích?

Hoàng thượng đã lâu chưa tới Cẩm Tú các của nàng, nàng được tấn thành mỹ nhân chắc hẳn cũng do hào quang của muội muội đi. Lần này xuất hành là cơ hội hoàng hậu nương nương an bài cho nàng, nàng phải nắm chắc.

Nhưng sau khi biết muội muội cứu được hoàng thượng, nàng liền đoán rằng tới đó, hoàng thượng sẽ kêu muội muội tới hầu hạ. Nàng không thể khiến hoàng thượng nhớ tới, tài cưỡi ngựa bắn cung lại không được như thi thư họa nghệ, cho nên sau khi biết được tin tức, nàng tìm cách cướp đi cơ hội thị tẩm của muội muội.

Thắng làm vua, thua làm giặc. Chỉ cần thắng là được.

“Hoàng thượng, ngài tìm tỷ ấy?” Tiết Bích Đào bỏ qua lời nói của hoàng đế, trực tiếp hỏi.

Hoàng đế vốn thấy Tiết Bích Đào vẫn như thường, không kết luận được nàng có tức giận hay không cho nên mới nói thử một chút. Hiện giờ xem ra, nàng ăn dấm chua rồi. Hắn nói: “Trẫm nhớ rõ, hôm qua trẫm bảo Triệu Trung Tín tìm nàng.”

Hắn không tiếp tục nói. Tới đây mà không hiểu nữa thì là kẻ ngốc.

“Ồ? Thì ra tỷ tỷ giả trang thiếp để đoạt sủng?” Tiết Bích Đào cười trào phúng. Thấy mặt Tiết Lục Ngạc nháy mắt trắng bệch. Nàng thầm nghĩ, thật có lỗi là nàng vốn thẳng tính, khiến những cô nương kín đáo cổ đại sợ hãi rồi.

Dù sao các nàng cũng xuất thân từ một gia tộc, làm việc vốn cũng nên lưu lại ba phần đường sống.

Chỉ là Tiết Bích Đào không phải người gia tộc tỉ mỉ đào tạo, thể diện cũng không được người ta cấp cho, là chính mình tự tránh. Tiết Lục Ngạc không biết xấu hổ, nàng vì sao phải giúp nàng ta che giấu?”

Nàng ghét nhất là có người giả danh nàng làm việc, ghê tởm việc hai người có khuôn mặt như đúc này. Lúc này, nàng rốt cuộc hiểu được vì sao Tiết Lục Ngạc không thích gặp Tiết Bích Đào.

Tiết Lục Ngạc sau khi nghe thấy, bộ dạng vẫn lạnh như băng. Nhìn thái độ thần nhiên của nàng, không khóc không cãi, thật khiến người ta sinh hảo cảm. “Đêm qua thiếp thân đang đi thì bị công công bên người hoàng thượng chặn lại, hắn gọi thiếp thân là Tiết chủ tử. Thiếp thân cũng không biết người hắn gọi là muội muội. Là thiếp thân nghĩ sai rồi.” Tiết mỹ nhân, cũng là Tiết chủ tử.

Nàng nói xong thì nhìn hoàng đế, ánh mắt đưa tình,

Lộ ra biểu tình ít khi có của một băng son mỹ nhân, quả thật khiến người ta mềm lòng.

Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ, lại cười nói:” Nếu tỷ tỷ cũng thấy mình nghĩ sai rồi thì khi trở về cung, cũng không cần phiền toái đồng sử ký nữa.” Nàng mặc dù đang cười, nhưng không ai không nhìn ra tâm tình của nàng rất tệ, bằng không cũng sẽ không dùng phương pháp vô cùng cường đạo nhưng rất có lý lẽ này.

Tiết Lục Ngạc chấn động. Nếu không đề đồng sử ghi chép lại, tương đương với việc dù nàng mang thai thì cũng sẽ không được thừa nhận là huyết mạch Thiên gia.

Hoàng đế giật mình, hần do dự nói:” Cái này...” Nếu thật có đứa nhỏ, chẳng lẽ phải bóp chết sao? Trong cung hiểm ác thế nào thì cũng không thể liên lụy con hần.

Không đợi hần nói xong, hốc mắt Tiết Bích Đào liền đỏ lên, nàng cúi đầu hít hít, cọ cọ mũi chân, giống như đang nhịn nước mắt. Bộ dạng như vậy khiến hoàng đế nhất thời mềm lòng.

Hoàng đế thờ dài:” Nàng đó...” Thật khó chơi mà.

Hần đang muốn nói gì đó, lại thấy Tiết Bích Đào làm động tác nhích lại gần, hần theo thói quen cúi người xuống nghe. Sau khi nghe xong, hần quét mắt nhìn Tiết Lục Ngạc một cái, rồi gật đầu tỏ vẻ đáp ứng.

Tiểu nữ nhân này hôm qua vừa cứu hần, hôm nay lại để tỷ tỷ nàng ngủ với hần, dù để vương cường thế ra sao thì cũng có chút áy náy.

Nếu nàng thích thì cứ để nàng làm đi.

“Người về trước đi.” Hoàng đế nhàn nhạt nói với Tiết lục Ngạc. Tuy rằng cùng một khuôn mặt, nhưng nhìn ánh mắt của nàng ta, hần chỉ biết là không phải. Đây là ánh mắt của mọi nữ nhân trong hậu cung, ngưỡng mộ ẩn tình. Vô luận thế nào cũng không giống.

Tiết Lục Ngạc còn định nói gì thêm. Nhưng cục diện không minh bạch như vậy, nàng cũng không biết Tiết Bích Đào nói gì với hoàng thượng. Nếu mạo muội cãi cọ thì chẳng phải rơi vào bẫy của nàng ta? Nữ nhân đánh đá chắc chắn khiến hoàng thượng không vui.

Thấy vẻ mặt vừa nãy của hoàng thượng, rõ ràng cũng không đồng ý làm vậy lắm. Chỉ cần không liên quan tới con cái, nàng có thể chịu được. Tuy rằng hiện giờ trong lòng hoàng thượng coi trọng Tiết Bích Đào, nhưng qua chuyện này, hần nhất định không ưa chuyện Tiết Bích Đào làm xằng làm bậy, cũng có thể sẽ khiến hần nhớ tới nàng lần nữa. Vì thế, nàng lạnh nhạt thỉnh an cáo lui.

Nàng nhớ lại thư nhà mẫu thân gửi. Sau khi hỏi han ân cần xong, bà lại bảo nàng phụ trợ cho muội muội.

Nàng cười.

Nằm mơ!

Chỉ cần không bị phán tử hình thì nàng vẫn còn tranh. Chuyện sau này đâu ai biết trước được.

Chờ nàng đi rồi, hoàng đế gọi Triệu Trung Tín tới phân phó một phen, tiện đà cho lui xuống. Trong lều bây giờ chỉ còn hần và Tiết Bích Đào.

“Bé ngoan.” Hần gọi. Kỳ thật hần không quen gọi nàng như vậy trước mặt mọi người. Vừa nãy ở trước mặt Tiết mỹ nhân không có suy xét qua. Hiện giờ nhớ lại, lời nói ra hình như có ý tứ lo lắng nàng tức giận.

Từ khi nào tâm tình hần đã bị nữ tử này ảnh hưởng? Hần kinh ngạc.

Tiết Bích Đào không nói chuyện, nước mắt bắt đầu chảy xuống, khóc tựa như mưa rơi.

Hoàng đế đau lòng, đầu cũng đau.

Vật nhỏ giả bộ rất tốt. Khi có người ngoài thì câu cớ nào cũng không làm cản với hần. Nhưng chỉ cần trong lòng nàng mất hứng, nàng sẽ không thèm nhìn hần nữa, thẳng tới khi nàng vui vẻ lại mới thôi.

Chờ tới khi nàng dừng khóc, có thể nghe hần nói chuyện thì hần mới nâng cằm nàng lên, nói:” Trẫm đã tuân theo yêu cầu của nàng, cho tỷ tỷ nàng uống thuốc tránh thai, nàng còn muốn gì nữa?” Nhưng tay còn chưa đụng tới, nàng đã tránh qua một bên. Thậm chí chân còn lùi về sau mấy bước.

“Không được động thủ động cước.” Nàng khóc thút thít, sau khi phun ra câu này lại tiếp tục khóc.

Hoàng đế hết đường xoay xở:” Bé ngoan à, là nội thị kia gọi sai người, trẫm cũng không biết.” Việc này cho tới giờ vẫn không phải là lỗi của hoàng đế, huống chi hôm qua hần uống rượu. Hiện tại nhớ lại thật đúng là một chút ẩn tượng cũng không có.

Bất quá, loại chuyện này hần vốn không cần phải giải thích với một phi tần. Nữ tử lấy chồng làm trời, huống chi hần là hoàng đế, giải thích là điều không thể nào. Chẳng qua hần sùng ái nàng nên mới dễ một chút.

Tiết Bích Đào cười” Thì ra hoàng thượng không phân biệt được thiếp thân và tỷ tỷ. Đều là do thiếp thân không đúng, ai bảo thiếp thân giống tỷ tỷ như đúc chứ. Công công kia nhận sai, hoàng thượng cũng nhận sai.”

“Trẫm sao có thể nhận không ra?” Hồng đế bị đánh đồng với nội thị, rất không thoải mái, xoay người giải thích:” Hôm qua trẫm cho người đi kêu nàng xong thì mệt quá nên ngủ mất. Chưa từng biết đó là tỷ tỷ của nàng.”

Rốt cuộc vẫn phải giải thích với nàng. Hoàng đế bắt đầu dĩ nghĩ. Lúc nàng khóc, hắn không có cách nào làm bộ được, chỉ có thể dỗ. Thôi kệ, tiểu quái quai yếu ớt này, hắn dỗ một chút cũng không sao.

“Thật sao?” Tiết Bích Đào nghi ngờ nhìn về phía hoàng đế.

“Trẫm lừa nàng làm gì?” Hắn bị ánh mắt ướt sũng của nàng làm mềm lòng, dù là giả cũng không thể thừa nhận, không thể làm nàng thương tâm. Huống chi đây là sự thật.

Tiết Bích Đào tựa như tin tưởng, nàng bỏ nhào vào ngực hoàng đế lau nước mắt nước mũi vào áo hắn, sau đó mở miệng nói, mang theo giọng mũi đặc trưng sau khi khóc:” Thiếp thân đương nhiên tin hoàng thượng.”

Diễn hình của việc được lợi còn khoe mã đây mà. Để người ta dễ đến cao hứng mới bằng lòng phụ họa theo.

Nhưng hoàng đế cũng cao hứng. Hắn nhẹ nhàng thở ra, không khóc là được rồi. Hắn lại nhớ tới một chuyện khác.

“Bé ngoan, nàng có công cứu giá trẫm, muốn thưởng cái gì?”

Nàng tiếp tục cọ cọ. Dù sao y phục cũng không sạch, dơ một chút nàng lại vui hơn!

Hoàng đế xoa đầu nàng, nói:” Không bằng trẫm cho nàng cái phong hào, để bọn chúng không gọi nhầm nữa.” Giải quyết trước tốt hơn, không thể để nàng cả đời nhắc lại chuyện này được.

“Hừ, cấp thưởng mà còn muốn thưởng lượng với người ta, người ta mới không thèm mang ơn đâu.” Nàng kiêu ngạo, vắn vẹo thân mình.

Trong lòng lại nghĩ, hoàng đế thật biết điều. Vì thế, nàng vắn vẹo càng vui vẻ.

Hoàng đế bị nàng xoay xoay lắc lắc trong ngực làm cho nhộn nhạo, thấp giọng cười nói:” Trẫm không cần nàng mang ơn, trẫm muốn nàng lấy thân báo đáp.”

Hồng rồi, bộ dạng vô si của hoàng đế lại xuất hiện. Tiết Bích Đào nhảy ra khỏi cái ôm ấp nóng bỏng của hoàng đế, nói:” A, thiếp thân mém chút đã quên đổi thuốc. Thương thế của hoàng thượng ngài sao rồi?”

“À, nhưng thuốc của chúng ta không giống nhau. Hoàng thượng tự mình đổi, thiếp thân quay về trại của mình đổi.”

Dù sao hôm nay hắn tuyệt đối đừng nghĩ đến việc chạm vào nàng, hừ.

Hoàng đế nhìn thấy nàng khôi phục bộ dạng sinh khí dồi dào thì nhíu mày cười, cho nàng quay về. Hiện tại không cần vội.

Hôm qua sau khi bị ám sát, hắn vì giữ gìn hứng trí của mọi người mà vẫn cử hành khánh công yến đúng hạng. Chuyện bị thương đương nhiên cũng không truyền ra, nếu không đám văn thần tóc bạc kia lại làm bầm một hồi. Miễn cho bọn họ vì hắn mà một phen nước mắt nước mũi, bảo hắn vì giang sơn xã tắc mà bảo trọng long thể gì đó.

Bọn họ khóc không đáng yêu bằng vật nhỏ, xin miễn thứ cho kẻ bất tài như hắn không nghe nổi.

Cũng bởi vậy, tối hôm qua hắn không có thời gian đi hỏi việc ám sát, hiện giờ có dịp rảnh, đương nhiên muốn xử lý chuyện này trước. Triệu Trung Tín đã đi lo chuyện của Tiết mỹ nhân, vì thế hắn cho tiểu Thuận tử đi thỉnh vài vị đại thần dưới tay tới đây thương lượng. Có vài người nên dạy dỗ lại một chút.

Mà lúc này trong doanh trướng, Tiết Lục Ngạc dùng tư thế đẹp nhất để uống chén thuốc đen thui kia. Nàng nghe nói đây là thuốc bổ do hoàng thượng ban thưởng, tự nhiên sẽ uống hết trước mặt Triệu công công, cảm tạ hoàng ân mệnh mạng.

Xem ra hoàng thượng đối với chuyện tối qua cũng không phải không quan tâm.

Trong lòng nàng tràn đầy vui mừng.

[Lời tác giả: Lật Từ suy nghĩ, tiêu đề lần này có sơ lược qua nội dung của chương, liệu có làm cho một vài bạn không dám vào xem không. Ha ha.

À, mà tình tiết với ngược như vậy có được không? *Mặt lo lắng*

Chương 33: Thọ Vương.

Sau khi thánh giá hồi cung, tin tức Tiết tiếp dư vì có công cứu giá nên ban thưởng phong hào “Trần” truyền ra, mọi người nhất thời đều không kịp phản ứng.

Tiết tiếp dư tựa như một bước lên trời. Từ lúc vào cung đã tấn chức không ngừng còn chưa nói, làm bạn giá đi săn cũng có thể cứu hoàng thượng một mạng, nhờ vậy mà được hưởng phong hào, quả thật là phúc trạch thâm hậu. Cũng có người nói, với trình độ sủng ái của hoàng thượng đối với Trần tiếp dư, chuyện cấp phong hào bất quá là chuyện sớm muộn mà thôi. Không biết việc cứu giá là thật hay giả, dù sao cũng không ai thấy được quá trình ngày hôm đó.

Mà một chữ “Trần” lại khiến mọi người hung hăng ghen tị. Nguyên nhân là, tiền triều cũng có một vị sủng phi có phong hào là “Trần”. Vị hoàng đế kia đối xử với nàng như trân bảo, thương yêu vô cùng. Dù rằng không được hưởng hậu vị, nhưng có nữ nhân nào lại không ảo tưởng về sủng ái của đế vương?

Dù sao việc này cũng là việc của tiền triều. Nếu không các nàng còn phải hoài nghi ý đồ của hoàng thượng mất.

Trong hậu cung đang sôi nổi nhiều việc thì trên triều cũng vì Thọ vương tự tiện tiến kinh mà nổ tung.

Hai hàng thị vệ nghiêm chỉnh nhanh chóng đem đao quét qua, ngăn trở dân chúng đang tò mò hay kính sợ la hét ầm ĩ để dọn đường.

Không lâu sau, “Lộc cộc lộc cộc.” Tiếng vó ngựa vang lên. Lọt vào tầm mắt là bốn con tuấn mã đi trước, phía sau là một chiếc xe trạm khắc tinh xảo, xa hoa sang quý phi thường. Màn xe bị nhấc lên một góc, ánh mắt hấn đậm mạc đảo qua. Như thấy được chuyện gì thú vị, hấn hơi mím môi, sau đó lại buông màn.

Tuy rằng thời gian ngắn ngủi, nhưng không ít người đã nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ kia của hấn. Khuôn mặt thon gọn, môi mỏng khép chặt. Nếu có người bắt gặp đương kim thiên tử đi qua nơi này, sẽ phát hiện ngũ quan của hai người có vài phần tương tự, duy chỉ có khóe miệng kia là toát lên vài phần giảo hoạt.

Đột nhiên, một nữ tử phá tan phòng tuyến của thị vệ, thẳng tắp quỳ tới trước mã tiền, khiến xa phu phải ngừng lại, hai tay nắm chặt dây cương, tuấn mã bị dừng đột ngột, chân trước giơ cao lên, ngửa mặt lên trời kêu một tiếng.

Nữ tử kia giờ phút này cũng bị dọa sợ, sợ con ngựa đó sẽ đạp vào mình.

“Chuyện gì?” Người trong xe nhàn nhạt hỏi.

Xa phu sau khi trấn an ngựa xong, nghe câu này liền lập tức xoay người đáp: “Khởi bẩm vương gia, có người cản trở xe ngựa.”

Còn chưa chờ vương gia lên tiếng, nữ tử xiêm y rách nát lập tức dập đầu khóc: “Xin vị công tử này thứ tội. Tiểu nữ tử trong người không còn đồng nào để an táng phụ thân, bán mình chôn cha lại không người đề ý. Mong rằng công tử tích chút công đức, cho tiểu nữ có thể an táng phụ thân, tiểu nữ nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân của công tử.”

Nàng một phen nói xong, ngẩng mặt lên, lông mi rũ xuống, nước mắt ước nhẹ hai má, tẩy sạch đi khuôn mặt đầy bụi, hé ra hai gò má xinh đẹp như hoa. Vết đỏ trên trán lại càng khiến người ta đau lòng.

Vài công tử nhà giàu vừa rồi còn cười nhạo thì bây giờ không khỏi hối hận, thấp giọng mắng mình không có mắt nhìn mỹ nhân, tự nhiên bỏ lỡ cơ hội.

Ai biết nàng mặt xám mày tro quỳ dưới đất lại có dung nhan tuyệt lệ như vậy chứ.

“Ừ, Hồ Bì, lấy khế ước bán mình đưa cho nàng kị đi.”

Người trong xe ngựa đáp ứng cực kỳ rõ ràng, khiến cho đám công tử nhà giàu tức không thôi. Vừa rồi nghĩ rằng, nhìn vào thế trận này, bên trong nhất định là nhà quyền quý trong kinh, giai nhân mỹ nữ gặp qua vô số, sẽ không coi trọng diện mạo cỡ này, bọn họ không chừng còn có cơ hội.

Không nghĩ rằng người này thật sự coi trọng nàng ta.

Nữ tử kia cũng cực kỳ vui mừng, nàng tiên tục dập đầu: “Công tử thiện lương, tiểu nữ từ tạ công tử.”

Hồ Bì lĩnh mệnh. Hấn phải bảo vệ an nguy của vương gia, tự nhiên không thể rời đi, liền gọi một gã thị vệ tới, phân phó hấn đi làm.

Chờ mọi người cảm thấy xem diễn đủ rồi (bất quá là tiết mục nam nhân quyền quý phát thiện tâm coi trọng nữ tử mà thôi), chợt, từ trong xe truyền tới

một câu nói.

“Chờ viết xong rồi thì cho nàng năm mươi lượng bạc, sau đó đem khế ước bán thân đến Di Hồng viện đi.” Hấn dừng một chút, giọng điệu quý dị nói: “Người nếu làm trâu làm ngựa thì không cần cuộc sống của người nữa.”

Trâu ngựa không phải để người ta cười sao? Vào thanh lâu, tự nhiên là ngàn người chăm, vạn người cười.

Lời nói tự phụ như thế khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, đồng thời cảm thấy cô gái này thật đáng thương. Làm nô tạ thì còn có cơ hội thoát thân, làm tốt còn được người ta coi trọng. Mà tiện tạ nếu muốn hoàn lương thì thập phần gian nan.

Chắc là vị nữ tử này giữa đường chặn xe đã khiến vị quý nhân này tức giận, nếu không sao phải lưu lạc đến tận đây. Mọi người đều nghĩ.

Giờ phút này, khuôn mặt nữ tử vốn đang vui sướng hiện tại đã trở nên trắng bệch. Toàn bộ kế hoạch nàng đều đã chuẩn bị rất tốt, tuy rằng không biết người trong xe ngựa là ai, nhưng chỉ cần quyền quý là được. Cha nàng khi còn sống cờ bạc thua cả gia sản, nàng không có tiền trả nợ, dung mạo này lại khiến bọn du côn vô lại theo dõi. Nàng muốn bảo vệ mình, muốn nửa đời sau trôi qua tốt, nhất định phải lấy dung mạo làm mồi câu. Chỉ cần câu được một con cá lớn, lo gì việc này không thể giải quyết?

Dung nhan xuất chúng, có gan cản xe, lại thêm bộ dạng nhu nhược tương phản, nàng không hiểu, quý nhân này thật sự không thích cái lạ sao? Dù là chương mắt thì cũng không nên đem nàng ném vào thanh lâu chứ.

Nàng rốt cuộc đã làm gì chọc giận vị quý nhân này?

Không ai đoán được chân tướng rằng, nếu không phải người trong xe trước đó ra ám hiệu, nàng ta chỉ là một nữ nhân, sao có thể vọt tới trước xe ngựa?

Người trong xe chính là Thọ vương, lúc này lại đang lười biếng tựa vào đệm, đem nhơ chưa lột vỏ bỏ vào miệng.

Chậc, chưa quá.

Từ lúc nàng kia ngẩng đầu nhìn xe ngựa của hấn, hấn đã thấy trong mắt nàng nổi lên dục vọng cuồng nhiệt. Nữ nhân như vậy, không vào thanh lâu thì thật đáng tiếc. Hấn rất ngạc nhiên, nàng dám vì quyền lợi phú quý mà đi một bước lớn như vậy.

Chuyện trên đời vốn là như thế, dân chúng dù có nghi vấn cũng chỉ có thể giấu trong lòng. Mà nhóm quý nhân làm chuyện người người oán trách, bắt quá cũng là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình thôi.

Kỳ thật nếu có thể, hấn thật muốn đến hậu cung của hoàng huynh. Hấn ác độc nghĩ. Tiện thể nhớ tới tinh linh xuất hiện trong rừng kia.

Trong hậu cung của hoàng huynh từ khi nào xuất hiện một nữ nhân thú vị như vậy?

Hấn nhếch miệng sờ sờ cánh tay phải.

“Làm càn!” Hoàng đế nổi giận dưng dưng, ném một quyển tấu chương buộc tội lên bàn, đôi mắt nhìn Thọ vương trách mắng: “Người làm chuyện gì trăm cũng nhin, hiện tại lại dám chưa truyền mà vào kinh, không sợ triều thần oán trách sao? Đến lúc đó ngay cả trăm cũng không thể áp chế được đâu.”

“Hoàng huynh không phải đã áp chế rồi sao?” Thọ vương băng quơ nói: “Hoàng huynh không hồ là người phụ hoàng tự mình dạy dỗ, việc nhỏ như vậy không cần tốn nhiều sức cũng xử lý được.”

Việc nhỏ, việc nhỏ hà! Lửa giận trong lòng hoàng đế càng lớn, hấn nỗ lực áp chế lại, nói: “Vay mẫu hậu đâu, mẫu hậu đối đãi với người còn tốt hơn với trăm. Người lại cứng rắn muốn cho mẫu hậu nhìn cảnh huynh đệ bất hòa, khiến mẫu hậu phải ăn chay niệm phật, không dám hỏi nhiều. Người sao có thể làm mẫu hậu thất vọng như vậy?”

Chuyện này nhưng năm trước cũng xảy ra, nhưng chưa bao giờ gây nguy hiểm cho tính mạng của hấn, quả thực là trò chơi khi nhàn hạ bày ra mà thôi, không phải vì đạt được mục đích gì, chỉ để hưởng thụ quá trình. Trong lòng hấn cũng có chút nghi ngờ, nhưng thấy Thọ vương vẫn trước sau như một, nên cũng mất nhắm mắt mở.

Thứ nhất, Thọ vương dù sao cũng là đệ đệ ruột của hấn, thứ hai, hấn lại không hy vọng mẫu thân thương tâm. Mẫu thân tuy rằng đối xử với hấn không tốt bằng đệ đệ, nhưng so với những hậu phi chỉ biết tranh giành quyền lợi thì bà đúng là một mẫu thân tốt, quan tâm tới hấn rất đầy đủ. Không quá cung chịu, chỉ đơn giản là vì hấn là hoàng tử được phụ hoàng lựa chọn để kế vị.

Vô luận hấn hay hoàng đế gặp chuyện không may, mẫu thân đều sẽ rất đau lòng. Hấn không muốn thế.

Thọ Vương cũng bất động. Hấn trời sinh là người lạnh nhạt, mọi chuyện đều tùy tâm tính, tựa hồ không có loại cảm tình nào lưu lại được dấu vết trong lòng hấn. Mẫu hậu thương hấn, hấn cũng sẽ hỏi han ân cần, chăm sóc bên người. Nhưng bảo hấn vì vậy mà buông tha cho trò vui, hấn lại không muốn.

“Không bằng thần đệ và hoàng huynh thương lượng một chút đi?” Hấn giống như nhớ ra chuyện gì đó thú vị, đá văng lời chất vấn của hoàng đế, lập tức hỏi xin ý kiến.

Lại nữa. Hoàng đế cơ hội phải ôm trán rồi. Những năm qua luôn bị hấn chuyển đề tài, năm nay hấn cư nhiên còn dám dùng chiêu thức ấy. Quả nhiên không sợ cơn giận của thiên tử.

“Nói.”

“Nếu hoàng huynh đem Tiết, à không, Trần tiếp dư trong cung ban cho thần đệ, thần đệ sẽ tìm chuyện khác mà làm, thế nào?” Hấn nói rất bình tĩnh, tựa như đang nói.” Hoàng huynh đem mèo con ngài nuôi cho ta, ta sẽ không nghịch ngợm đá cái ghế ngài đang ngồi nữa.”.

Lúc này hoàng đế thật sự tức giận. Tuy rằng từ sau khi tổ tiên sáng lập giang sơn, thế tử thiếp thất của huynh đệ có thể chuyển nhượng, nhưng sau khi học theo tiền triều, dần dần cũng không làm vậy nữa. Tuy rằng điểm này cũng không có liệt vào quy củ.

Huống chi, tiểu nữ nhân kia là người hấn coi trọng, trong cung trừ bỏ hoàng hậu, ai cũng có thể, nàng thì không.

Vì thế, hấn thực bình tĩnh nói.” Trẫm không đáp ứng.” Lúc này hấn đã biết rằng, đám người ám sát hôm trước hấn là cũng có đệ đệ trong đó. Nếu không, hấn sao lại đột nhiên có hứng thú với tiểu nữ nhân kia.

Thọ vương kinh ngạc nhú mày. Hấn biết hoàng huynh của mình từ trước tới nay càng giận càng bình tĩnh, vừa rồi nhìn hấn như nổi giận đùng đùng, nhưng trong lòng căn bản không nóng nảy. Vốn là trừ bỏ chuyện ám sát, hấn chuyện gì cũng không quan tâm. Không có triều thần ủng hộ, cho dù hấn ám sát thành công thì cũng khó có thể thay thế hoàng huynh ngồi trên vị trí kia. Dù sao những huynh đệ khác có tâm hơn hấn vẫn không ít đâu.

Nhưng hiện tại, biểu tình bình tĩnh như vậy lại có thể thấy là thật sự tức giận. Điều này làm hấn có chút tò mò. Nha đầu ngồi trên cây quơ quơ chân, liếm miệng vết thương quả thật rất đẹp, Nhưng có thể khiến hoàng huynh dễ bụng, quả thật không phải chỉ cần đẹp.

“Quên đi.” Hấn nhún vai. Nói tiếp cũng không có kết quả, hấn vẫn giữ cho mình com no áo ấm là được.

Đến lúc hoàng đế quên chuyện kia rồi, hấn mới nói tới chính sự.” Công phẩm Nam quốc tiến cống lần này không đủ, thần đệ đã chọn cho hoàng huynh bảy tiểu mỹ nhân bù lại. Hoàng huynh cần phải tận hưởng lạc thú trước mắt, đừng cô phụ một phen tâm ý của thần đệ nha.”

Hoàng đế đã không muốn nhiều lời nữa. Hấn phát tay tỏ vẻ đã biết, đồng thời bảo hấn đi nhanh.

Đợi cho Thọ vương lười nhác cáo lui, hoàng đế mới sờ sờ ngọc ban chỉ trên tay mà suy nghĩ. Kỳ thật, cũng bởi vì hấn luôn vô tư cho nên mình mới yên tâm. Một đế vương, có thể bạc tình vô tâm, nhưng không thể tùy tâm.

“Ai da, nơi như vậy là cho người ở sao?” Trên một con đường nhỏ trong hậu cung vang lên giọng nói oán trách nũng nịu.

Nội thị đi phía trước quay đầu, nghiêm túc nói.” Hậu cung trọng địa, ai cho phép các người lăm miệng!”

Những nữ tử đang châu đầu ghé tai oán giận nhất thời bị nghẹn, bĩu môi không dám lên tiếng nữa. Trong lòng lại nghĩ, chò các nàng được thánh sủng, những tiểu thái giám này còn không phải vội vàng nịnh bợ sao? Hiện tại không vội.

Các nàng vốn là nữ nhi của các quan viên cấp thấp ở Nam quốc, tự xưng là dung mạo phi phạm, nhưng vì gia thế mà không có ngày nổi danh. Không nghĩ lần này công phẩm tiến cống không đủ, Thọ vương liền sai người lựa chọn các nàng để bồi thường. Quốc quân đáp ứng, các nàng tự nhiên thuận lợi vào cung.

Ngắm lại cuộc sống cảm y ngọc thực trong cung, các nàng vốn cầu mà không được. Hiện giờ có cơ hội tiến vào, đương nhiên cũng phải vì tương lai của mình mà trù tính. Dù là địa vị thấp, nhưng nếu có được sủng ái của đế vương thì xem ai dám coi thường các nàng? Các nàng đẩy lòng đẩy chờ mong.

Mà trong đám người, có một nữ nhân không hề lộ ra bất mãn. Nàng hé ra khuôn mặt tròn, tai mắt mũi miệng dù không phải thập phần xuất chúng nhưng cũng là thanh tú động lòng người, lại có khí chất ôn nhã, khiến người ta nổi lên ý thân cận.

Nàng tên là Khúc Hân Nhiên, vốn không phải người của thời đại này.

Khi tận thế 2012 tiến đến, nàng đột nhiên bị cuốn vào một thời không khác, nhập vào khối thân thể này, đồng thời có được một không gian thần kỳ.

Kỳ thật lúc ở hiện đại, cha mẹ làm kinh doanh nên tiền tài trong nhà không thiếu, cho nên nàng chỉ làm một tay viết, nàng hành văn cũng khá, buôn bán lời không ít. Mỗi khi nhàn hạ, nàng thích nhất là đọc truyện xuyên không, nhìn những người xuyên qua thời gian đạt được sủng ái của hoàng đế hay vương gia, trong lòng nàng rất hâm mộ.

Lúc mới tới nơi này, nàng cũng không thích ứng được. Cũng may chủ nhân của khối thân thể này là tiểu thư quan gia, dưới có nha hoàn hầu hạ. Mặc dù nương là mẹ kế nhưng từ từ cũng thành thói quen. Huống chi bên người nàng có không gian, nàng phát hiện ra trừ bỏ nước thần có thể khiến tinh phạt tử, ngay cả gian phòng của nàng cũng ngoài ý muốn bị lợi vào đó, điều này khiến nàng càng thêm như cá gặp nước, khiến phụ thân vô cùng sủng ái.

Mà sau khi biết mình được lựa chọn vào hậu cung của Nguyên Trung đế, nàng đương nhiên kích động vạn phần.

Quả nhiên! Nàng biết rằng không gian tùy thân này sẽ chứng tỏ nàng là nữ chủ ở thời không này mà. Bởi vậy, lúc nương vì nàng chọn vải cửa hôn nhân nhìn thì có vẻ nổi tiếng nhưng kỳ thật không tốt lắm, nàng một chút cũng không sốt ruột. Nếu không có chút bất lợi thì làm sao thể hiện được địa vị nữ

chủ của nàng?

Nàng đối với việc mình tiến cung đã có quyết định, nàng tham khảo qua miêu tả trong tiểu thuyết, kết hợp với hiệu quả của nước thần, nàng quyết tâm sắm vai một giải ngữ hoa dụ dàng động lòng người.

Nữ nhân như vậy tuy rằng không thể khiến hoàng đế liếc mắt một cái liền kinh diễm, nhưng có thể chậm rãi phá được tâm hoàng đế, khiến hần cảm thấy ở bên cạnh mình mới là an bình nhất. Ở tình huống không có gia thế để dựa vào, để không khiến nữ nhân hậu cung ghen ghét, đành phải cúi đầu làm việc, từ từ tiến tới mới là biện pháp ôn hòa nhất.

Tuy rằng nàng nghe nói Nguyên Trung đế hiện tại sủng ái nhất là vị Trần tiếp dư, nhưng trong lòng nàng rất không cho là đúng. Sủng phi trong hậu cung không phải đều là tâm khiến gỗ cho chân ái sao? Nếu nàng quả thật quá kiều ngạo, sớm muộn cũng bị hoàng đế chán ghét vứt bỏ, từ sủng phi biến thành vật hy sinh.,

Mà nàng, sẽ vì điệu bộ dụ dàng kia mà được yêu thương.

Nữ tử đi thông dong trên đường nhỏ, chậm rãi cười.

[Tiếp theo là phần chuyện sau khi Tiết Bích Đào bị rấn cắn, tác giả vốn muốn lướt qua nhưng đọc giả lại yêu cầu nên mới viết tiếp]

Tin tức hoàng đế gặp chuyện trong chốc lát liền lan truyền.

Trừ bỏ việc quan tâm hoàng đế có bị thương hay không thì khiến người ta nghị luận không ngớt là chuyện Tiết tiếp dư cứu giá thì không ai biết, nhưng ai cũng đoán được trình độ sủng ái của hoàng đế đối với Tiết tiếp dư. Tiết tiếp dư có phải hay không lập tức nhảy lên tứ phẩm tần vị?

Mà giờ khắc này, trong doanh trướng, Tiết Bích Đào cũng đang thương lượng việc này.

Vì vừa rồi phải quán băng gác cho nên phải cời bỏ y phục. Tiết Bích Đào hiện tại đang cúi đầu sửa sang lại xiêm y cho hoàng đế.

Hoàng đế đột nhiên kéo tay nàng, sờ sờ chỗ nàng bị cắn, nói:”Người sợ đau như nàng, bị cắn hai lỗ sâu mà không khóc à?”

“Nữ nhân đổ máu không đổ lệ!” Tiết Bích Đào tỏ vẻ chính nghĩa nói.

Hoàng đế néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói:”Nước mắt thì ngày nào cũng thấy, máu thì chỉ có lần này.

Tiết Bích Đào yên lặng nhìn hoàng đế:”Hoàng thượng, không thể nói như vậy đâu.”

“Ồ?”

“Ngài muốn biết?”

“.....”

“Hừ, thiếp thân không nói.”

“.....”

“Trùng thiếp thân làm gì, trùng nữa cũng không nói cho ngài. Thiếp thân đều vì muốn tốt cho ngài!”

“.....”

“Á, hoàng thượng, ngài làm gì đó. Buổi tối còn có tiệc, đừng đừng... Á...”:

Hoàng đế tận hứng ăn một hồi, tới khi Tiết Bích Đào khóc sụt sụt vẫy tay đuổi chân thì đã biết đáp án.

Tiết Bích Đào nói nhỏ bên tai hần:”Hoàng thượng, thời điểm nữ nhân có quỷ thủy thì không phải đổ máu sao? Á, hoàng thượng ngài cười cái gì?”

Hoàng đế đề lên người nàng, cắn vành tai trắng nõn của nàng, cười vui vẻ:”Bé ngoan, lần đầu trẫm tiến vào người nàng, nàng vừa đổ máu vừa rơi lệ lại vẫn rất vui vẻ.

Vui..... Vẻ.....

Tiết Bích Đào vận người, không muốn để hoàng đế thực hiện được ý đồ. Nàng rụt rè nói:”Hoàng thượng, tay thiếp đau.”

“Trẫm cũng không la đau, nàng không cần xuất lực, đau cái gì?”

Hoàng đế nhếch mi.

Tiết Bích Đào thực ủy khuất.” Hoàng thượng người dạ thịt cứng rắn, đụng vào tay thiếp thân, rất đau.”

Hoàng đế vừa đau lòng vừa buồn cười, cũng ngừng động tác. Hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nghiêng người ôm nàng vào ngực, tựa cằm vào đỉnh đầu nàng, hạ giọng nói:” Từ từ sẽ quen.”

Nàng nghe xong bất mãn, chờ tới khi tay nàng biến thành kim cương rồi nói. Nàng quay đầu muốn kháng nghị.

Giọng hoàng thượng lại vang lên.” Nàng nghĩ xem, ban đầu trăm đều phải dụ dỗ nàng, nhúc nhích cũng ngại đau. Hiện tại thì sao, một khi trăm chạm vào, cái miệng nhỏ của nàng lại âm ỉ muốn ăn, trăm không cho không được. Có phải từ từ thành quen không, hử?”

Tiết Bích Đào đỏ mặt. Đây, cái đó, loại chuyện này cũng cần nói ra sao?

Công lực đùa giỡn nàng của cầu hoàng đế thật là ngày càng tăng.

Người không biết xấu hổ là thiên hạ vô địch.

Hoàng đế không biết xấu hổ, mỗi ngày đều vô địch.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Màu Đỏ.

Tiết Bích Đào vân vê một đoá hoa kim phượng trên đầu ngón tay, nhìn đoá hoa mang hình phượng, nàng không để ý lắm hỏi:” Thì ra là dùng nó để son móng sao?”

“Chính là nó. Chủ tử ban đầu cơ thể yếu không tiện gặp người, cho nên mới chưa từng dùng qua.” Vân Lũ ngồi trên ghế nhỏ nhàn thoai với chủ tử, cầm một cái chén dầm dề hoa bên trong, đợi cho tới khi hoa ra nước, nàng mới cười nói:” Nghe nói có loại xài còn tốt hơn Phụng Tiên, hình như là mùi gỗ. Chỉ là còn chưa tới mùa ra hoa.”

“Cũng là màu đỏ sao?”

“Không phải ạ, là hai màu vàng trắng.” Vân Lũ nghĩ nghĩ, đáp.

Tiết Bích Đào nâng má:” Vậy cứ xài Phụng Tiên đi, màu sáng hơn một chút.”

Vân Lũ cười cười:” Nô tỳ cũng hiểu mà, với tính tình của chủ tử, Phụng Tiên vẫn là hợp nhất.” Nàng lại bỏ thêm chút phèn chua, sau khi chế xong mới son cho Tiết Bích Đào.

Lát sau, Phụng Tử mang vài vóc cùng một bức họa được bao kỹ lưỡng tới, cài chốt cửa lại. Tiết Bích Đào đánh giá xong, có chút uể oải nói:” Son như vậy sẽ không dễ lâu được đi?”

Vân Lũ, Phụng Tử đều ngó ra.

“Chính là chỉ giữ được một đêm thôi ấy?” Tiết Bích Đào hỏi.

“Đương nhiên, đây là lần đầu, màu còn nhạt, dễ bị tẩy đi. Chủ tử nếu thích thì cần phải làm năm ba lần nữa.” Hỏi đúng vấn đề sở trường, Vân Lũ trả lời rất rõ ràng. Các cung nữ lúc không có việc gì cũng thường tụ tập nghiên cứu mấy thứ này.

Tiết Bích Đào gật đầu, lại nói:” Ta ngủ trưa một chút, đừng quấy rầy.”

Câu đừng quấy rầy này, trên thực tế chính là, dù hoàng thượng có tới các người cũng không được gọi ta. Nguyên nhân là vì, sống trong cung, trừ bỏ mấy bữa đi săn là có tập thể dục một chút thì còn lại đều rất lười. Mục thể chất nàng thêm không nhiều điểm, hiện giờ mắc thêm bệnh huyết áp thấp, nếu bị đánh thức sẽ rất khó chịu. Nếu để nàng tức giận rồi thì ngay cả hoàng đế cũng không dám dễ dàng đánh thức nàng nữa.

Nếu khi hắn đến gặp phải lúc nàng ngủ trưa, thì chỉ có cách nằm nghỉ bên cạnh nàng. Dần dần, hoàng đế cảm thấy như thế cũng không tệ. Dù muốn nàng chạy ra đón mình, nhưng nhìn khuôn mặt trắng bệch của vật nhỏ, hắn không chịu nổi.

Hai người tập mãi thành thói quen, đáp một cái rồi lui ra.

Thọ vương từ bí đạo trong cung đi ra, tránh thoát khỏi tầm mắt của cung nữ thái giám mà vào trong, bất chợt nhìn thấy một khuôn mặt như họa.

Bộ dạng phần nộn nhỏ bé nằm trên giường, nàng tựa hồ rất lười, ngay cả xiêm y cũng không cời ra. Một cái chăn mỏng đắp lên bụng nhỏ, đầu ngón tay tròn trịa đặt ở trên, khiến người ta phá lệ muốn cười. Bởi vì hắn đi vào, gió lạnh ngoài cửa sổ luồn vào phòng, nàng có chút không yên giật giật người, lại đá đá chân, lúc này mới an tĩnh lại.

Hắn nhớ lại, lần trước cũng chính bàn tay nhỏ bé của nàng bắn ra mũi tên vô cùng có lực kia, thật sự cảm thấy có chút khó tin.

Hắn khó có được một lần bị thương, vậy mà lại bị đôi bàn tay tròn vo đó làm bị thương.

Bất quá, sau khi đụng tới bàn tay kia, suy nghĩ vừa rồi lập tức bị bỏ qua. Hắn cảm thấy xúc cảm thật không tệ, ngón tay lại chọt chọt mặt nàng.

Thực mềm. Hắn nghĩ.

Trách không được hoàng huynh lại thích như vậy.

Thân mình mềm như vậy gối lên hẳn sẽ rất thoải mái. Hắn nghĩ xong liền làm, ngồi ở mép giường, đặt đầu lên cái bụng nhỏ của nàng, lăn một cái. Cảm giác rất thoải mái.

Mà Tiết Bích Đào, dù Thọ Vương đã không chế lực đạo nhưng thân mình nàng vốn vẫn cảm. Thọ Vương nếu im lặng dựa thì thôi đi, đằng này lại lăn một cái, nhất thời nàng bị làm cho muốn cười, lập tức mơ màng đẩy ra.

Tìm nàng đập nhanh hơn, đầu mờ mịt, hôn dỗi nói:” Hoàng thượng!”

Đợi tới khi nàng đặt tay lên trán, dần dần khôi phục lại thì trong phòng trừ nàng ra không còn ai cả. Chỉ có một cỗ gió lạnh thổi tới khiến nàng co rúm người, nhanh chóng rúc vào chăn.

Nằm mơ? Nàng có chút mơ hồ.

Cảm giác rất chân thật mà.

Nàng suy nghĩ tới tận tối. Khi hoàng đế tới, tuy nàng vẫn đi ra ngoài ngênh giá nhưng đầu cúi thấp, mày cau lại, hiển nhiên là đang suy nghĩ gì đó.

Hoàng đế lờ nàng đang không tập trung vào phòng. Thẳng tới khi nàng đụng phải món đồ thứ ba mới cảm thấy phiền. Hắn quả quyết ôm nàng bước đi, Tiết Bích Đào từ chối vài cái, sau đó ngoan ngoãn để hoàng đế ôm lên giường.

Sau đó, không đợi hoàng thượng hỏi, nàng thông minh ngẩng đầu lên nói:” Hoàng thượng, giữa trưa ngài có tới chỗ thiếp không?”

“Sao vậy?”

Tiết Bích Đào nghiêng đầu:” Chắc là thiếp thân nằm mơ rồi.”

Hoàng đế thay nàng cời giày thêu, nghe vậy liền nghĩ sai lệch. Hắn chọt chọt lòng bàn chân nàng, trêu đùa:” Nằm mơ thấy trẫm sao?”

Lòng bàn chân bị ngứa, cả người nàng co rụt lại, tựa như đang nói “Đừng làm vậy mà.”

Hoàng đế kéo chân nàng một cái, nàng không kịp đề phòng, cả người ngã lên giường, rơi vào ổ chăn đệm mềm mại. Hắn nhìn nhìn, cảm thấy rất thú vị.

Trong chớp mắt, Tiết Bích Đào cảm thấy bản thân mình là bị hoàng đế ném đi.

Vì thế, nàng xấu hổ che mặt.

Hoàng đế kéo đôi móng vuốt nhỏ của nàng ra, buồn cười nói:” Thôi nào, làm gì mà phải che như vậy.” Khi bỏ tay xuống, khuôn mặt phần hồng của nàng lộ ra. Hắn không nhịn được bèn hôn xuống. Mấy hôm trước nàng có chút kháng cự hắn, khiến hắn không thể tận hưởng.

Giống như khi ăn một món mới, hắn chỉ mới ăn được vài ngày nhưng vì có chuyện nên phải trì hoãn. Chờ tới khi ăn được thì đã nguội lạnh. Hương vị tuy vẫn vậy nhưng không bằng lúc ăn nóng.

Hắn cũng không muốn để như vậy.

“Hoàng thượng, hôm nay chúng ta đổi tư thế đi.” Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ, nghiêm túc đề nghị. Dùng tư thế kia nhiều quá dễ bị còng lưng, lại còn đau tay.

Hoàng đế nghe xong thì trở nên nhiệt tình:” Bé ngoan thích dạng gì?”

Tiết Bích Đào không nói chuyện. Nàng do dự một khắc, sau đó chậm rãi cởi xiêm y của hoàng đế ra. Dưới cái nhìn của hoàng đế, nàng lại cởi quần áo

của mình. Chờ lúc hai người đều không còn gì che đậy, thùy tai nàng đã trở nên đỏ ửng. Hoàng đế một ngụm cắn xuống, ngậm ngậm, cảm thấy hương vị thật ngọt ngào.

“Hôm nay sao lại chủ động như vậy?” Giọng nói hoàng đế có chút khàn khàn:” Là có chuyện gì cầu thăm sao?”

Tiết Bích Đào bị ăn tới mềm nhũn người, nghe thấy thể liền dùng giọng nói mềm mại mà quấy rầy hắn:” Hoàng thượng, hoàng thượng, hoàng thượng ~”

Hoàng đế nghe xong tâm đều mềm xuống, néo một cái trên cái mũi nhỏ đầy đặn của nàng, nhìn nhìn một trận run rẩy trong cơ thể. Thanh âm như đang cắn răng, nói:” Tiểu quý, nói thử đi, trẫm sẽ đáp ứng.”

Tiết Bích Đào giờ phút này mới cảm nhận được, thổi gió bên giường đúng là có thiệt nha.

Nàng co chân ôm lấy, cuộn thành một khối đậu hủ trắng, chọc cho hoàng đế đỏ ửng hốc mắt. Nàng lại cố tình không thu liễm, tức giận kêu:” Hoàng thượng đến ~”

Hoàng đế nắm chặt tay, không nhúc nhích, cùng nàng phân cao thấp:” Nói trước đi.”

Ánh mắt nàng ngập nước, cười thật trong trẻo:” Lúc hoàng thượng tiến vào, bên trong rất ấm áp.”

Tới đây thì hoàng đế không nhịn được nữa, vật nhỏ rõ ràng đang khiêu chiến tính nhẫn nại của hắn. Hắn đem dục vọng đưa xuống bên dưới của nàng, cái miệng nhỏ nhắn kẹp chặt, khiến hắn không tiến cũng không lùi được.

Hắn thở hổn hển, sờ nắn trước ngực nàng. Dưới thân rốt cục cũng không chịu ngăn trở nữa, hắn bắt đầu đánh thẳng về trước, không chút cô kỵ.

Tiết Bích Đào bị hoàng đế đụng tới nổi tứ chi mềm nhũn, giọng nói như mèo con:” Chậm, chậm một chút.”

Hoàng đế không chịu, khàn khàn cười nói:” Trẫm biết ý nàng, bảo trẫm chậm lại tức là muốn nhanh lên, đúng không?”

“ô ô, nhưng người ta ôm không được.”

“Nếu đã được mời vào phòng, khách nhân làm như vậy chẳng phải thất lễ rồi sao?”

Lúc hoàng đế cúi xuống ôm nàng, không để nàng trốn, hắn lại đáp lại lời giễu cợt của nàng:” Trong phòng ấm áp cực kỳ, khách nhân đột nhiên không muốn đi.”

Nàng hít sâu, thờ phỉ phỉ nói:” Phòng sắp sập, khách nhân không đi sẽ bị đè chết.”

Hoàng đế càng thêm yêu thích. Nàng càng để ý, thân mình lại càng thêm mặn mòi, khiến hắn thoải mái nheo mắt lại. Hắn vuốt ve nàng, cười thấp nói:” Bảo bối đè nặng một chút, khách nhân thích.”

Nàng nghe xong quả nhiên lại đè nặng xuống, lực đạo mười phần toàn bộ áp về phái hắn, khiến hắn không chịu nổi.

Lúc này, Tiết Bích Đào cũng gần như mất hồn, chỉ cảm thấy thật thoải mái, trong lòng càng muốn nhiều hơn. Chân dính đầy mật, cả người cọ vào trong ngực hoàng đế.

Đầu ngón tay son đỏ bị mật kia nuốt đi, dính trên đệm, tạo thành một màn đồ hồng.

Hoàng đế bị cảnh đẹp hiếm thấy này câu mất hồn, chỉ biết cạy mạnh tiến vào, muốn càng thêm nhiều hồng dịch, đem cả khối đậu hủ trắng này nhiễm đỏ mới tốt.

Nhiệt độ trong phòng ngày càng gia tăng. Ngoài phòng, Thọ vương lại như trước hứng thú đứng nghe ở vách tường. Đợi tới khi kết thúc, hắn thuận tay bẻ một cành đào, cắm vào khung cửa sổ, sau đó rời khỏi mật đạo.

Tuy rằng mật đạo trong hoàng cung là do các đế vương truyền cho nhau, nhưng hắn từ nhỏ sống trong cung, thích nhất là giải mê cung. Mặc dù không biết toàn bộ, nhưng tới bây giờ cũng giải được hơn phân nửa.

Tường trong cung không ngăn được hắn.

Hoàng đế ôm Tiết Bích Đào còn đang run rẩy vào ngực. Hắn ăn rất vui vẻ, tự nhiên trở nên hào phóng:” Vừa rồi muốn cái gì?”

Tiết Bích Đào mềm nhũn, buồn ngủ lắm bả nói:” Thùng gỗ nhỏ quá, người ta muốn chỗ tắm lớn hơn một chút.”

“Trẫm cho nàng cái bồn tắm lớn hơn nhé?” Hắn cúi đầu nhìn thân thể nhỏ bé của nàng, lập tức nói. Cũng nên lớn một chút, hắn có thể tắm với vật nhỏ.

Thùng gỗ quả thật hơi bé.

Tiết Bích Đào cũng không đáp lại, hoàng đế cảm nhận được nàng thở nhè nhẹ, biết nàng đã mệt mỏi ngủ rồi.

Hắn cẩn thận ôm nàng, trên khuôn mặt ấm áp của nàng hôn một cái, trên môi dính một chút hương đào. Hắn không dám làm nữa, kéo chăn qua đắp cho cả hai, chớp mắt đi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Câu Đố

Vân Lũ dùng khăn ướt cẩn thận lau tay chủ tử. Chốc lát sau, lớp son hồng trên móng đã được lau gần như sạch sẽ. Nàng hơi giận nói: "Chủ tử sao lại không cẩn thận như vậy, nô tỳ khó lắm mới sơn được."

Tiết Bích Đào mệt mỏi dựa vào người Mộ Vân: "Hôm nay coi như thôi đi, chờ vài hôm nữa hoàng thượng không tới lại sơn."

Vân Lũ đầu tiên là dò mặt. Tuy rằng không biết nhiều, nhưng nghe thấy cũng xấu hổ. Lát sau, nàng lại thấy kỳ quái, thử nói ra một câu: "Chủ tử, tiểu nhật tử của ngài không ngày nào mà không đến mà." Hoàng thượng gần đây phần lớn đều nghỉ ở chỗ người. Dù có hôm nào không tới thì hôm sau chắc chắn sẽ tới. Nếu cứ vậy thì ba năm sau cũng chưa sơn xong.

"Không phải tiểu nhật tử, mà là tiểu nguyệt tử (Chắc là tới tháng)." Tiết Bích Đào cười giảo hoạt, lại hỏi: "An tuyển thị thế nào rồi?"

Vân Lũ "Xi" một tiếng, đối với chủ tử này có chút bất đắc dĩ: "Chủ tử đã nói thế, tự nhiên có thể thuận lợi sinh hạ."

Một Vân cũng gật đầu đồng ý, lại đem tình huống của An tuyển thị nói ra: "Qua ba tháng đầu là ổn rồi. Chỉ là cả ngày bị người ta phiền nhiễu. Hiện giờ đã bảy tháng. Cứ như vậy, lúc sinh ra chỉ sợ thân thể cũng sẽ không quá khỏe khoắn."

Tiết Bích Đào nghe xong gật đầu. Chờ móng tay đã được Vân Lũ lau sạch, nàng lập tức đứng thẳng, nói: "Đi, chúng ta đi thỉnh an hoàng hậu nương nương."

"Chủ tử hôm nay thật muốn đi?" Chủ tử nhà mình từ sau khi được sủng ái liền không chịu nhúc nhích thân thể. Hoàng hậu cũng có ý kiến với việc này, nhưng hoàng thượng lại cho phép, nàng ta cũng không thể trách cứ.

"Sao lại không đi, có mấy khuôn mặt nhìn mãi cũng chán. Cuối cùng cũng có chút mới mẻ, ta đi nhìn thử một cái." Tiết Bích Đào hứng trí bưng bưng nói.

Nàng nhớ rõ Tiểu Nghiễn có nói qua, nữ xuyên không đều là đường đường chính chính từ tuyển tú mà tiến cung, cho nên có lẽ là trong cái đám "cống phẩm" kia đi. Nàng thế nào cũng phải tới nhìn một chút.

Vì thế, nàng sửa sang thật đẹp, chuẩn bị dùng bệ ngoài làm người ta kinh sợ!

Sơ Hiểu từ trong nội thất đi ra, trong tay cầm một nhánh hoa đào, giọng nói ảo não: "Chủ tử, không biết ai đã bẻ mất cành hoa cắm ở cửa sổ rồi, có cần tra không ạ?"

Tiết Bích Đào nhớ tới trận gió lạnh trưa hôm qua, co rúm một chút. Là âm khí trong cung sao? Một loại cảm giác kỳ dị đánh úp vào nàng.

Nàng sờ sờ ngực, quyết định không tự mình dọa mình nữa.

Nàng nhận lấy cành đào, nói: "Tra."

Sơ Hiểu lĩnh mệnh mà đi.

"Nô tỳ thỉnh an Trân tiếp dư, Tiếp dư cát tường." Nữ quan dẫn nhưng người mới vào tới Trường Xuân Cung, thấy Tiết Bích Đào, bà ta vội vàng hành lễ, cũng nhắc nhở những người phía sau.

"Thỉnh an Trân tiếp dư." Từng giọng nói oanh oanh yến yến vang lên. Do danh phận chưa định, các nàng cũng không thể hạ mình tự xưng nô tỳ, cũng không thể xưng thiếp thân, chỉ đành lược bớt xưng hô.

Có một số người gan lớn nhìn trộm. Lọt vào tầm mắt họ là váy dài làm bằng gấm Tô Châu, đóa hoa ánh vàng rực rỡ. Mất bướm làm bằng trân châu, trông rất sống động.

Lại nhìn sang diện mạo. Khuôn mặt phù dung, lông mày hình trăng lưỡi liềm, môi đỏ kiêu mị. Nàng tay cầm cành đào, vô cùng kinh điển.

Khúc Hãn Nhiên trầm nghĩ, quả nhiên là diện mạo của sủng phi.

Tiết Bích Đào khẽ nâng cằm, liếc mắt một cái, cười nói: "Ồ, quả nhiên đều là người lanh lợi. Trách không được Thọ vương lại thích như vậy." Nàng cũng không hề kêu miễn lễ.

Đám nữ tử tuy không tình nguyện nhưng cũng chỉ đành quỳ gối hành lễ, không được đứng dậy.

Có người xuất đầu đón lấy ý câu nói kia: "Đa tạ Tiệp dư khen ngợi. Không biết chúng ta có thể đứng dậy không?" Các nàng vốn không phải xuất thân từ thế gia vọng tộc, mặc dù trong cung có nhóm ma ma chỉ dạy, nhưng đến nay lễ nghi quy củ vẫn còn mơ hồ.

Khúc Hân Nhiên cười thầm trong lòng. Đồ ngu. Đem chuyện này nói rõ ra chẳng khác nào nói Trần tiệp dư làm khó các nàng. Nhóm nương nương trong cung chắc là cũng không vui về gì.

Tiết Bích Đào gật đầu một cái, hào tâm nói: "Ừ, người đứng dậy đi." Nàng chỉ nói một chữ "Người", làm những người đang chuẩn bị rục rịch chỉ đành quay củ quay lại vị trí.

Ngay sau đó, Tiết Bích Đào ung dung đi xung quanh, cảnh đào kia quơ quơ vào sáu người còn lại. Hành động này nếu là nam nhân thì chính là ngả nón, nhưng khi nàng sử dụng, cảm giác lại trở thành phong lưu tùy tiện, mọi người gian mà không dám nói.

Khi ánh mắt dừng lại trên người Khúc Hân Nhiên, nàng "a" một tiếng. Đợi tới khi mọi người nhìn nàng, nàng cũng đang muốn mở miệng thì chợt nghe tiếng cười cách đó không xa truyền tới: "Trần muội muội đây là đang làm gì? Nếu bọn họ chọc giận người thì bảo hoàng hậu nương nương làm chủ xử lý là được, đừng trì hoãn giờ thành an nương nương."

Là Trình quý tần ở cùng cung với nàng.

Tiết Bích Đào thu hồi cảnh hoa đào, động tác nhẹ nhàng làm giọt sương trên đó khẽ run rẩy. Nàng cười khẽ: "Bọn họ vừa rồi thành an, thiếp thân giết mình nên chậm một chút, đã để quý tần nương nương nhìn thấy. Ánh mắt ngài thật tốt."

Trong cung này, cũng chỉ có một mình Tiết Bích Đào địa vị thấp hơn người ta nhưng lại dám chọc giận người ta thôi. Ai bảo nàng ta có hoàng thượng che chở chứ.

Trình quý tần nhàn nhặn con tức, cười hỏi: "Thật không biết có chuyện gì có thể khiến muội muội giết mình như thế?"

"Chuyện có thể làm thiếp thân giết mình không ít." Ánh mắt Tiết Bích Đào như vô ý quét tới người Khúc Hân Nhiên, nói với Trình quý tần: "Mới vừa rồi nhìn thấy người có khí chất động lòng người như tỷ tỷ, muội đang nghĩ xem nàng ta có phúc khí được hoàng thượng coi trọng như tỷ tỷ không, sinh được con không."

"Nếu quý tần nương nương đã nói vậy, các người đứng lên hết đi." Nàng nói.

Ánh mắt Trình quý tần đột nhiên biến đổi. Trong cung tối kỵ nhất là người có chung khí chất, sợ rằng người nọ sẽ dựa vào mình mà đi lên. Dù tính tình giống như nhưng tuổi tác người kia lại nhỏ hơn, dung mạo cũng đẹp hơn.

Nàng nhìn Khúc Hân Nhiên, cẩn thận quan sát. Khuôn mặt lịch sự tao nhã, quả thật càng nhìn càng giống. Nàng trước mặt hoàng thượng không phải cũng như thế sao?

Kỳ thật, trong cung có Nghi quý nhân và Hiền phi khá giống nhau. Nhưng Nghi quý nhân có chí tiến thủ, lại còn là muội muội của hoàng hậu. Mà Hiền phi thì không có con nối dõi, cho nên đương nhiên Hiền phi sẽ không hiền lành gì với nữ nhân giống nàng.

Nàng nhớ tới câu nói của Trần tiệp dư khi nãy: "Liệu có sinh được con không." thì trong lòng liền căng thẳng. Dù sao cũng là nữ nhân, lập tức có tính toán.

Giờ phút này, những người mới mặc dù khinh thường việc có người giống mình, nhưng lại nghĩ đến việc Trình quý tần nếu có thể có nữ nhi bên người, thì lẽ Khúc Hân Nhiên sau này cũng được như thế rất cao. Tiền đồ so với các nàng tốt hơn nhiều, không khỏi có chút ghen tị.

Trong lòng Khúc Hân Nhiên thầm kêu không ổn. Tại sao nàng đã tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình nhưng vẫn bị lôi ra? Quả nhiên là quy luật của nữ chủ, phiền toái cứ không đầu không đuôi đánh vào nữ chủ là sao? Làm gì bây giờ.

Tiết Bích Đào cũng mặc kệ trong lòng nàng ta đang hỗn loạn. Đứng trên cao đương nhiên có loại ưu đãi này. Tùy ý hắt một gáo nước, phóng một ngọn lửa, đây tớ xung quanh phải vội vàng né tránh.

Muốn bỏ lên trên sao? Trước phải tắm rửa cho sạch, miễn cho mặt xám mảy tro mà chọc tức hoàng thượng đó.

Nàng đem cảnh đào cài vào bên tóc, khoe miệng gương lên.

Vẫn như ngày thường, sau khi dùng bữa thì ngủ trưa. Nàng không quen có người bên cạnh gác đêm. Sau khi cửa đóng kín, nàng một đường lật đôi giày theo đi. Người hiện đại đều thích làm như vậy, hiện tại có điều kiện, nàng tự nhiên muốn thoải mái một chút.

"Củ chi thô lỗ."

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nam trầm thấp khiến nàng hoảng sợ. Tiết Bích Đào xoay người, vỗ vỗ ngực, lại quên mất giày còn đang cầm trên tay, nhất thời quần áo bị bẩn một mảng.

"Bất quá, thô lỗ nhưng rất đáng yêu." Thọ Vương nhìn vết bẩn kia, cười nói.

Đùa cái gì vậy!?

Thân mình Tiết Bích Đào cứng đờ, "Bốp" một tiếng, ném đôi giày đến chỗ người nọ.

A, ném trúng sao?

"Người sống?" Nàng thì thào nghiêng đầu nhìn hắn.

Thọ Vương tiếp được giày thêu, sắc mặt có chút đen. Nữ nhân bình thường bị dọa không phải đều hét chói tai sao, vì sao người trước mặt lại trực tiếp động thủ như vậy?

Bất quá, lực đạo rất nhẹ, cùng mũi tên lần trước hoàn toàn khác. Hắn như có điều suy nghĩ.

"Người vào đây bằng cách nào?" Nàng hỏi.

Một nam nhân tùy tiện tiến vào phòng ngủ của nàng, hơn nữa lại không bị cung nhân phát giác. Cho dù có võ công thì cũng rất khó khăn. Điều này làm nàng nhớ tới, trong bảng nhiệm vụ của game có ghi rằng, trong cung có những mật đạo tương thông. Người muốn vượt ngục phải biết được chuyện này.

Hắn nói: "Nói cho bốn vương biết, người luyện bắn cung như thế nào." Giày thêu trên tay gần như không có sức nặng.

"Điều kiện trao đổi?"

"Ừ."

Nàng trầm mặc một lúc, lại hỏi: "Đúng rồi, quên hỏi, người là ai?"

Thọ vương nhất thời cảm thấy thực kỳ diệu. Phương thức tự hỏi kỳ quái như vậy, rốt cuộc là nhà nào dạy ra? Hắn thật muốn phái người đi tra một chút. Người này đã là của hoàng huynh, hắn vẫn muốn tự mình nuôi một cái khác để đùa giỡn.

"Thọ vương." Hắn thành thật trả lời.

"Tốt, Thọ vương." Nàng tiến lên, vô lại nắm lấy ống tay áo hắn, nói: "Ta không thể nói cho người biết ta luyện bắn tên như thế nào. Nhưng người hôm nay không nói rõ người tới bằng cách nào thì cũng đừng hòng chạy."

Thọ Vương từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên bị trêu ghẹo.

Hắn đột nhiên cảm thấy người này thật thuận mắt. Vì thế, kiên nhẫn hỏi nàng: "Người biết mật đạo để làm gì không?"

"Hãm hại người." Tiết Bích Đào thành thật nói, bày ra vẻ mặt "Ta là hậu phi, đương nhiên phải làm chuyện hậu phi nên làm." rất tự nhiên.

"Ha ha ha ha ha, bốn vương có thể nói cho người biết mật đạo ở đâu." Thọ vương vui vẻ. Hắn suy tư một hồi, nói: "Nhưng đừng quên mời bốn vương cùng xem kịch vui."

Mê cung này là hắn tự giải, đương nhiên không thêm đề ý. Lúc này hắn lại muốn nghiên cứu câu đố mới là nàng hơn.

"Ừ." Tiết Bích Đào thuận miệng đáp. Mời, nàng đi chỗ nào mời chứ.

Đến lúc đó cứ nói mình không liên lạc được là ổn rồi.

Thọ Vương nói địa điểm cho nàng một lần, chờ nàng nhớ kỹ rồi mới rời đi. Hắn chuẩn bị đi tra xem, người nhà nào đã đường ra được nữ nhân như vậy.

Tiết Bích Đào nằm úp sấp trên chăn, buông lỏng một hơi.

Thọ Vương.

Từ sau hôm đó nàng đã có hoài nghi, cho nên tìm hiểu qua đủ loại sự tích của hắn, hơn nữa còn nghiên ngẫm qua cách hắn làm việc. Hiện giờ thấy hắn thẳng thắn hỏi nàng làm sao luyện được bắn tên, đôi mắt lại hờ hững, nàng biết rằng, thích khách kia chính là hắn.

Bất quá, người tùy tâm sở dục như vậy rất nguy hiểm. Lần này là hắn đánh đến, nàng cũng không dám trêu chọc.

Mật đạo cung đình, thật sự là thứ tốt.

Nàng ôm gối đầu, hôn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Hãm Hại (Thượng)

Nàng cầm cây quạt lên, lật mặt chữ ra xem, nhưng trên đó không hề có một chữ hay một nét vẽ nào, vô cùng sạch sẽ. Thương thức trong chốc lát, lại muốn để qua một bên. Lúc này, Văn Lũ vội vàng nói:” Chủ tử cẩn thận, khung quạt làm từ trúc, giòn dễ nứt, đừng ném.”

Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ. Cuối cùng cũng sẽ đưa cho hoàng đế, phá hư cũng không tốt. Vì thế, nàng mở quạt ra, bày lên bàn. Vì Sơ Hiểu bẩm báo, nói rằng có Tiết mỹ nhân tới chơi, nàng liền bỏ lại cây quạt, ung dung đi tới tiền đình tiếp đãi “Khách quý.”

Lúc gần đi, nàng lại xem xét, cảm thấy nếu vẽ một con gấu trúc đang gặm trúc thì có vẻ thú vị hơn.

Vẽ tranh trên quạt vẫn hợp hơn, vẫn là nên tặng hoàng đế tranh đi. Nàng phác thảo hình con gấu trúc mặt khờ trong đầu, khoe môi giờ lên.

“Quét sạch gấu trúc, ngươi sẽ thành quốc bảo.” (Chắc có nghĩa là gấu trúc vốn quý hiếm, nếu diệt hết được nó thì bạn sẽ trở thành quốc bảo thay thế :))

Vậy xử lý hoàng hậu, nàng có thể thành quốc mẫu không nhỉ. À, quên đi, vị trí kia nhiều người giành lắm, nàng cũng không thích hợp.

Tiết Lục Ngạc hôm nay ăn mặc tương đối đơn giản, không còn nữa phần tiên nữ như trước, cảm giác ngạo nghễ lạnh như băng. Tay nàng cầm tách trà, thấy Tiết Bích Đào tới, khoe miệng thoáng cười, nói:” Muội muội ban đầu mời ta tới Phụng Hoa các, ta nghĩ rằng, vừa vào cung, công việc vất vả nhiều nên phải tri hoãn. Hôm nay mới tới được, muội muội sẽ không không chào đón chứ?”

Tiết Bích Đào cười cười ngồi xuống, bưng tách trà nhấp một ngụm rồi nói:” Ta còn đang muốn mượn hào quang của tỷ tỷ để được hoàng thượng để ý đây mà.”

Ha, lâu lâu thấy cảnh nữ nhân cổ đại giả vờ cũng khá thú vị.

Nàng rất thích làm nền trong bầu không khí này, cho nên chỉ bưng trà lên uống, không có ý định mở miệng. (Câu này sẽ sửa lại sau)

Đáng giá tham khảo.

Sắc mặt Tiết Lục Ngạc lạnh xuống. Nhưng nàng hiện tại không được hoàng thượng coi trọng, lại nhận được lệnh của hoàng hậu, không thể không lấy lòng vị muội muội này.

Rõ ràng khi đó hoàng thượng tỏ vẻ rất hài lòng với nàng. Cũng không biết Tiết Bích Đào đã sử dụng thủ đoạn gì, khiến hoàng thượng quăng nàng ra sau đầu. Hoàng thượng không có khả năng để cho một gia tộc có hai vị sủng phi, Tiết Bích Đào làm vậy cũng không có gì đáng trách. Nhưng người đó phải là nàng.

Vì thế, nàng thở dài nói:” Muội muội vẫn không tin tỷ tỷ ngày ấy không phải cố ý sao? Nếu không tin, tỷ tỷ đi tìm thái giám dẫn đường ngày đó, cùng hắn đổi chất, chỉ hy vọng muội muội có thể tin tỷ.” Nàng dừng một chút:” Chúng ta dù sao cũng là tỷ muội ruột. Muội cũng từng nói, nương bảo chúng ta phải trông coi nhau, không phải ghen ghét nhau.”

“Tỷ tỷ nói là tiểu thái giám hôm đó?” Tiết Bích Đào buông ly trà xuống, tư thế ung dung. Từ xa nhìn tới, đầu ngón tay nàng đỏ rực.

Do mấy ngày gần đây lúc trên giường, nàng sống chết giấu tay đi, không cho hoàng đế nổi lên ác tâm thương thức bộ dạng nàng “đỏ máu” như lần trước.

Tiết Lục Ngạc thấy nàng hỏi vậy nhất thời không kịp phản ứng, nhưng vẫn nói:” Đương nhiên là hân. Mặc dù hân là người của hoàng thượng, nhưng chuyện xảy ra như vậy, chúng ta cũng muốn để hoàng thượng xử cho công bằng. Nếu hân gọi phân vị thì đã không nhầm người rồi.”

Ngụ ý là, đều là do tiểu thái giám kia muốn nịnh bợ, chỉ gọi chủ tử mà không gọi phân vị.

“Tỷ tỷ nghĩ sai rồi.” Tiết Bích Đào cười:” Hoàng thượng tự nhiên sẽ xử lý công bằng. Tiểu thái giám kia đã sớm bị hoàng thượng thưởng trọng hình, thật không cần tỷ tỷ nhiều lời.”

Tiết Lục Ngạc ngưng một lúc lâu mới nói một câu:” Như vậy thì tốt.”

Tiết Bích Đào bỏ quả anh đào trong đĩa vào miệng, nhả hột ra rồi nói:” Tỷ tỷ tìm ta có chuyện gì?” Không nghĩ muốn tiếp tục vòng vo.

Nàng chưa ăn sáng, bụng rỗng còn uống trà nên có chút khó chịu. Xem ra, muốn ra về cũng phải chọn thời điểm mình thoải mái một chút, không thể để

đánh đối thủ một ngàn thì tự tổn hại mình những tám trăm.

Tiết Lục Ngạc im lặng. Đối với những người khác, nàng còn có chút hăng hái nói chuyện. Còn đối với vị muội muội này, đại để là vì dung mạo quá giống nhau, trong lòng nàng luôn mâu thuẫn nên không muốn cùng nàng ta nhiều lời. Nhưng làm việc mà không xuất bản hiệu ra thì nàng thật không biết phải làm sao.

Hiện giờ quanh co nữa cũng không có ý nghĩa, nàng nói thẳng:” Vốn ban đầu là định tới thăm muội muội, thuận đường tới xem An tuyển thị. Nhưng muội cũng biết ta xưa nay không giao thiệp nhiều mà. Từ lúc nàng ấy hoài thai tới nay, ta chưa từng tới thăm qua, có chút thất lễ. Hiện giờ đã tới chỗ muội, cũng nên qua đó một chuyến.”

“Ta không quen thuộc Trữ Tú Cung, hy vọng muội muội có thể an bài cung nữ dẫn đường.”

Tiết Bích Đào tiếp lời:” Làm chi phiền toái như vậy. Tỷ tỷ nói rất đúng, chúng ta là tỷ muội ruột thịt, cũng không nên xa lạ. Để ta đưa tỷ tỷ đi, vừa lúc ta lâu rồi không gặp An tuyển thị.”

Tiết Lục Ngạc kinh ngạc. Ý tứ của hoàng hậu đương nhiên là muốn dẫn Tiết Bích Đào đi, nhưng nàng nghĩ rằng, phía trước mình đã gây ra động tĩnh như vậy, nhất định nàng ta không muốn. Cho nên liền lấy lùi làm tiến. Dù sao cũng là cung nữ của nàng ta, xảy ra chuyện gì nàng ta cũng không thoát khỏi can hệ. Không nghĩ tới nàng ta ngược lại đáp ứng, sự khác lạ này khiến nàng có chút cảnh giác.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, nàng lại không nỡ buông tha cho cơ hội này.

Nàng khẽ cười nói:” Vậy phiền toái muội muội.”

Lúc này, An tuyển thị đang được Tinh Tinh nâng tới tiểu đình viện tản bộ. Theo lời thái y nói, cái thai hiện tại không tốt lắm. Nếu muốn sinh đứa nhỏ khỏe mạnh, nàng phải tự mình đi lại nhiều hơn, tăng cường thể chất. Vậy nên nàng liền sửa đổi thói quen ngày trước, thường xuyên ra ngoài một chút.

Trái lại, nhiều người vừa thấy nàng ở trong đình viện thì lập tức không chịu đứng bởi nàng nói chuyện, sợ va chạm gì đó lại dính tội lên đầu mình, cho nên cũng không nguyện tới đây nữa. Dù sao, ngẫm xuống tay là một chuyện, trắng trợn làm ra loại hành vi này thì dù Thánh thượng không quan tâm mấy cũng vẫn muốn vắn tội.

“An tuyển thị thật có hứng trí.” Tiết Bích Đào dẫn Tiết Lục Ngạc đi tới, không nghĩ lại gặp phải lúc nàng đang tản bộ.

Nàng cũng không có báo Mộ Vân điều tra thời gian An tuyển thị đi dạo đâu.

Tiết Bích Đào kín đáo dò xét Tiết Lục Ngạc một cái.

Tinh Tinh thấy hai người các nàng thì vội vàng giúp đỡ An tuyển thị vắn an hành lễ.

Bảo phụ nữ có thai hành lễ, Tiết Bích Đào cũng muốn hoàng. Không đợi nàng ta hành lễ, nàng đã phát tay bảo thôi.

An tuyển thị bởi vì lần trước Tiết Bích Đào nhắc nhở mình, cho nên đối với nàng có chút cảm kích, cười cũng tươi hơn so với lúc ứng phó với những người khác. Hai người cứ thấy đứng nói chuyện phiếm.

Tinh Tinh nhìn Tiết Lục Ngạc đứng một bên, cảm thấy có gì không đúng. Nhưng vì nàng là tỷ tỷ của Trân tiếp dư, nhất thời lại có chút hoang mang. Chẳng lẽ do mình quá nhạy cảm?

Bên này, Khúc Hân Nhiên liên tục vài ngày bị xa lánh chèn ép cuối cùng cũng cảm thấy có chút lao lực quá độ. Mặc dù có không gian, nhưng nước thần trong không gian chỉ giúp cải thiện thể chất, khí chất của mình, không dùng để hạ độc người khác. May mà đám người kia chỉ là tiểu đánh tiểu nháo. Trước khi được hoàng đế sủng hạnh thụ phong, cũng sẽ không làm gì khác người.

Mà lúc này, nàng cũng có chút hối hận với kế hoạch hấp dẫn hoàng đế lúc trước định ra. Hoàng đế tựa như quăng các nàng ra sau đầu rồi, một lần cũng chưa tới Uyển Từ hẻo lánh này. Những kỹ năng dụ dỗ nàng kiếm được trong sách cũng không dùng được.

Cứ như vậy, chỉ sợ hoàng đế sẽ triệt triệt để để quên các nàng mất.

Nàng phải chủ động thôi. Nhưng cũng không được để hoàng đế nhìn ra là nàng chủ động. Nàng tự hỏi hỏi lâu, cảm thấy biện pháp tốt nhất vẫn là nước hoa. Trong phòng nàng có một lọ nước hoa quý, đó là đồ hiện đại, người cô đại đương nhiên mới nghe lần đầu, hoàng thượng tất nhiên sẽ cảm thấy hứng thú.

Chỉ cần hoàng thượng có hứng thú tới hỏi, nàng có thể chậm rãi từ trong lời nói lộ ra vẻ đẹp tự tin khác với nữ nhân cổ đại. Khiến hoàng đế nhớ kỹ nàng.

Khúc Hân Nhiên dùng nước ấm lau qua thân mình, sau đó vào không gian, lôi ra lọ Secret wish của Anna Sui. Mùi hương này rất dễ chịu, cho dù không thể khiến người ta chú ý thì cũng sẽ không bị phản cảm.

Nàng hôm qua đã lên hỏi thăm được hành tung của hoàng thượng, chuẩn bị hôm nay xảo ngộ hoàng thượng, này cũng làm cho nàng giảm đi không ít chuyện. Nàng cảm thấy, bằng vào thủ đoạn của đám nữ nhân này, dù có gặp được hoàng thượng thì cũng không làm được việc gì, ngược lại có thể giúp

nàng đi sau vượt trước.

Nàng cẩn thận chú ý động tĩnh cách vách, sau đó lặng lẽ xuất môn.

“Tiểu nữ tử thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng cát tường.” Chờ hai người kia đi xong, nàng đợi một lúc rồi mới nhẹ nhàng tiến lên hành lễ.

Hiện giờ trong cung đã có rất ít nữ nhân dám ở lúc hoàng đế tới ngự hoa viên giải sầu mà tiếp cận rồi. Vừa nãy có hai người xuất hiện, hẳn đã thật buồn bực, quyết định lúc rảnh rỗi nói với hoàng hậu, bảo nàng chinh đồn một chút. Nhưng hẳn không nghĩ rằng, vừa đuổi đi lại có thêm một người tới nữa.

Bất quá, nhìn coi như cũng thuận mắt. Sắc mặt hẳn cũng không quá khó coi.

Khúc Hân Nhiên thấy hoàng đế nhìn nàng một cái. Mặc dù không nói chuyện, nhưng sắc mặt cũng không giống như khi đối mặt với hai người vừa rồi. Vậy nên, nàng đi tới gần một chút. Nội thị thất khí sắc của thánh thượng, cũng không ngăn trở. Nàng mỉm cười nói: “Tiểu nữ tử gặp qua hoàng thượng, không dám không biết cấp bậc lễ nghĩa. Hiện giờ đã thỉnh an xong, lại càng không dám quấy nhiễu thánh giá. Xin phép cáo lui trước.” Nàng lại thi lễ, đứng dậy muốn rời đi.

Hoàng đế ngửi được mùi hương trên người nàng, kêu ra tiếng: “Từ từ.”

Khúc Hân Nhiên quay đầu, nghi hoặc nhìn hoàng đế, đến gần hơn một chút hỏi: “Hoàng thượng có chuyện gì ạ?”

Cũng không biết có phải Khúc Hân Nhiên vận khí không tốt không. Đúng lúc này, Thọ Vương lại tới tìm hoàng đế, trêu chọc nói: “Hoàng huynh thật hăng hái.”

Trước khi hẳn lên tiếng, hoàng đế đã bị mùi hương của Khúc Hân Nhiên làm cho có chút hỗn tạp. Mùi hương này so với mùi mật đào tự nhiên trên người vật nhỏ nồng đậm hơn, khiến người ta không quá thoải mái.

Hắn thuận thế nghiêng đầu nhìn Thọ vương, thần nhiên nói: “Nếu ngươi thích, trầm hương cho ngươi. Vốn cũng là ngươi trước đây ngươi chọn trúng.”

Sắc mặt Khúc Hân Nhiên thay đổi, nàng xiết chặt váy, trấn định lại.

Chợt nghe Thọ Vương đáp: “Vô công không nhân lộc. Thần đệ cũng không dám vô duyên vô cớ nhận quà hoàng huynh ban cho.” Thật không còn cách với hắn. Hoàng huynh nói, quân tử không đoạt người yêu của người khác gì đó. Hắn còn nghe nói, những mỹ nhân hẳn phê qua, hoàng huynh một người cũng chưa sủng hạnh.

Có lẽ không phải là không thích, mà là do hắn chậm đi.

Thọ vương nhớ tới nữ nhân mạnh mẽ giương cung, ném gậy khi bị kinh ngạc kia. Cười vô cùng hàm xúc.

“Như vậy, trầm đi trước.”

Hoàng đế đi vội, ngay cả lý do cũng không nói, bỏ lại hai con người đang kinh ngạc mà rời đình.

Hoàng đế hôm nay tới, nhất định là muốn chèn ép triều thần hay muốn hẳn phê chuẩn chút chuyện kỳ lạ gì đó. Hẳn là muốn đến giải sầu, không phải muốn âm ỉ, đương nhiên không nghĩ ở lại nghe. Hơn nữa, hẳn đột nhiên có chút muốn gặp vật nhỏ.

Khúc Hân Nhiên há hốc mồm. Bất quá rất nhanh liền khôi phục lại. Nàng nghe nói người thống trị hiện tại là thuộc bộ tộc du mục trên thảo nguyên, cho nên nếp sống đối tượng hơn. Cho dù nơi này chỉ có nàng và Thọ Vương, nhưng đang giữa ban ngày, lại ngoài trời, người bên ngoài thấy cũng không nói xấu.

Đây là đối với tục lệ chung vợ trước đây mà nói thì đầu tính là gì. Trừ phi hoàng đế có ý kiến, nếu không người khác cũng sẽ không nhiều chuyện.

Mà hoàng đế, hẳn hiện giờ còn không đem những người kia làm phi tử, cảm thấy tặng cho người khác thì tốt hơn.

Nếu Thọ vương thích, hẳn càng mừng, hẳn có thể yên tĩnh một chút.

“Không thú vị.” Thọ vương liếc mắt nhìn nàng, phun ra ba chữ bình luận. Vốn là chọn nữ nhân này là vì hoàng huynh có thể sẽ thích. Hoàng huynh ban đầu tương đối thích nữ nhân dịu dàng, cảm thấy có chút yên tĩnh, cho nên Hiền phi dù không có chỗ nào vượt trội nhưng vẫn phong nàng làm một trong tứ phi. Hẳn cho dù muốn nhìn hậu cung gà bay chó sủa thì cũng phải trộn vài cái tốt vô cho hoàng huynh chứ, vậy nên mới chọn nàng.

Chỉ là gần đây không biết sau khẩu vị thay đổi rồi.

Hắn sờ sờ cằm, cảm thấy có thể đem hoàng huynh và nữ nhân kia đặt chung một chỗ nghiên cứu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Hãm Hại (Hạ)

“Người mới không thú vị.” Khúc Hãn Nhiên phản bác.

Thọ vương là thân đệ đệ của hoàng thượng. Căn cứ vào định luật xuyên qua, huynh đệ của hoàng thượng bình thường cũng sẽ dây dưa không ngớt với nữ chủ xuyên không, thậm chí sẽ vì nàng mà xông pha khói lửa, trợ giúp nàng tranh giành tình cảm. Bất quá, nhìn tính tình vị vương gia này, trước mặt nàng nói nàng không thú vị, ngày thường hẳn là thập phần cổ quái. Nàng nếu chỉ biết vâng lời, hẳn tất nhiên chướng mắt. Đối phó với người như vậy, phương pháp phải trái ngược lại.

Vì thế, nàng sửa bộ dạng dịu ngoan lại, mang theo chút xinh đẹp nói.

Thọ vương quả thật có chút ngạc nhiên. Nhưng tới khi hắn đụng phải ánh mắt của nàng, liền mất đi hứng trí nghiên cứu. Cặp mắt kia rất bình thường, bên trong mặc dù có dục vọng, nhưng không có sự quyết đoán vì dục vọng mà bỏ qua hết thảy. So với nữ tử đụng ngoài phố lần trước, nàng ta tuy rằng không phải trình độ cao, nhưng vẫn mạnh hơn nhiều so với nữ nhân trước mặt.

Vì thế, hắn lạnh nhạt rời đi. Quả nhiên là không thú vị.

Lúc này đây, ngay cả chào hỏi cũng không có. Khúc Hãn Nhiên liên tục hai lần bị nam nhân quăng qua một bên, đột nhiên sinh ra cảm giác quái dị.

Không khí như vậy, không đúng lắm.

Vì sao bọn họ không làm theo kịch bản?

Nàng luống cuống đứng tại chỗ, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Trong đình viện, từng giọng nói riu ra riu rít vang lên, phá lệ hòa hợp.

Thời điểm ba người nhận thoại, thường là Tiết Bích Đào và An tuyền thị nói, Tiết Lục Ngạc tuy nói là chánh chủ tới thăm ngược lại không nhiều lời, chỉ để cung nữ đưa lễ vật lên, tiếp tục duy trì phong cách lạnh nhạt của nàng.

Nhóm chủ tử nói chuyện, các cung nữ tự nhiên cũng tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, trao đổi chút tin tức nhỏ, chờ chủ tử ban thưởng điểm tâm, trang sức.

Tiết Bích Đào vốn không quen nói chuyện với người khác, lúc này có thể nhiều lời vài câu cũng là vì trong lòng An tuyền thị cảm kích nàng, cố ý dẫn chuyện.

Gió xuân thổi qua, lá cây nhẹ nhàng lay động. Ánh nắng mặt trời xuyên qua từng kẽ lá, chiếu thẳng vào ba người.

Tiết Bích Đào có chút buồn ngủ, nâng tay áo ngáp một cái. Thấy thần sắc của An tuyền thị cũng mệt mỏi, nàng liền cáo từ.

An tuyền thị tinh thần không tốt, nhưng nàng là một tuyền thị thấp bé, không dám đưa ra yêu cầu tiền khách. Hiện giờ nghe các nàng cáo từ, tự nhiên bằng lòng. Nàng cảm thấy không ổn, cho nên bảo Tinh Tinh nâng đỡ, chuẩn bị tiễn hai người một đoạn ngắn, miễn cho thất lễ.

Ba người cất bước đi. Tinh Tinh đỡ tay chủ tử. Tiết Bích Đào và Tiết Lục Ngạc cũng xoay người, hai người đều mặc váy dài, làn váy vì thế khẽ nhấc.

Lúc này, bên tai An tuyền thị đột nhiên vang lên tiếng:” Chủ tử cẩn thận.” Nàng kích động giương mắt. Khung cảnh xung quanh như quay chậm lại, chỉ thấy đóa hoa đào bên tóc Trần tiếp dư sáng quắc, tựa như một ngọn lửa hùng hực không thể ngăn cản cháy lên người nàng.

Trong nháy mắt đó, trong lòng nàng ầm một tiếng, cả người cứng ngắc, gất gao bảo vệ bụng.

Nhưng đau đớn kịch liệt không tới như dự đoán, chỉ có chút đau đau bên xương sườn mà thôi.

Cảnh tượng hoàng đế nhìn thấy khi đi tới chính là——

Cung nữ lão đạo đỡ lấy An tuyền thị đang ôm bụng. Còn lại dưới người nàng là làn váy đỏ như máu dần lộ ra của Tiết Bích Đào.

Mà chim tước trên cây không biết tại sao lại kêu lên vui mừng, tựa như vui sướng khi người gặp họa.

Sắc mặt hắn lạnh lùng, bỏ lại một câu “Kêu thái y tới” rồi đi nhanh lên, chờ mấy cung nữ nâng An tuyền thị lên thì xoay người ôm lấy Tiết Bích Đào, không nói lời nào đem nàng hướng vào phòng ngủ trong Vũ Hương các.

Tay chân hần nhẹ nhàng đặt nằng trên đệm, điều chỉnh cho nằng dựa thoải mái, tiện đà phân phó Vân Lũ đi chuẩn bị nước ấm. Một phen hành động vô cùng khác thường, không chút nào mang vẻ đế vương cao ngạo. Lúc này, tuy mặt hần vẫn nhăn chặt, nhưng ánh mắt và giọng điệu lại không tự giác mà mềm mại, tựa như nằng là búp bê thủy tinh dễ vỡ nhất, không dám mạnh tay.

“Cảm thấy thế nào?” Hoàng đế lấy tay lau mồ hôi nằng, nhìn nằng mặt mày trắng bệch, đáy lòng hần có chút đau đớn.

Bé ngoan của hần luôn rạng rỡ như mặt trời. Hiện tại nằng lại nhợt nhạt như tờ giấy trắng. Nằng mệt mỏi nằm một chỗ, không còn chút sức sống như xưa.

Tiết Bích Đào tặng hần một nụ cười trấn an yếu ớt, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía sau, miễn cưỡng dừng trên người An tuyền thị cùng Tiết Lục Ngạc đang nôn nóng không yên. Mối nằng giật giật, bỗng nhiên cười nói.

“Tỷ tỷ, là vì muội bảo hoàng thượng ban cho tỷ canh ngừa thai, cho nên tỷ mới trả thù lên hải tử của muội phải không?” Mặt nằng không còn chút máu, sau khi nói xong thì đầu óc choáng váng, dựa đầu vào gối, nhắm mắt lại.

Ngờ khi mệt mỏi, giọng nói thông thả nhưng lại khiến mọi người trong phòng đều thay đổi sắc mặt.

Hoàng đế nắm tay nằng, căng thẳng nghĩ. Đứa nhỏ?

Lại không biết rằng, trong lòng nằng lúc này đang nghĩ. Do không ăn điểm tâm, hơn nữa lại chịu tác dụng phụ của thuốc, hại bây giờ đầu đau muốn chết. Nhưng như vậy hần là sẽ giống hơn đi. Nếu bảo nằng diễn bộ dạng bị đá kích, nằng thật đúng là không am hiểu lắm.

“Người, người nói láo.” Tiết Lục Ngạc sợ hãi lui về phía sau. Tình huống lúc này vô cùng bất lợi, Tiết Bích Đào lại mang bầu. Nếu vậy, ngay cả hoàng hậu cũng không cứu nổi nằng.

Nhưng tại sao việc lại biến thành như vậy?

Nằng vốn là định lúc mọi người lơ lửng, tạo thành cảnh tượng Tiết Bích Đào đẩy ngã An tuyền thị, khiến An tuyền thị sinh non. Nhưng ngay lúc nằng ra tay, Tiết Bích Đào không biết làm sao lại tự té xuống, đem thân mình đặt dưới thân An tuyền thị.

Nằng tuy rằng gặp chuyện ngoài ý muốn, nhưng vốn không lo lắng lắm.

Nhưng bất ngờ nhất là khi nghe tới ba chữ “Canh tránh thai.”, nằng liền mất bình tĩnh. Món canh bổ dưỡng nằng luôn tâm tâm niệm niệm nhớ thương kia lại là canh tránh thai. Sự vui mừng trước kia bây giờ trở nên thật buồn cười.

Hơn nữa, chuyện Tiết Bích Đào có thai là thật, nằng không dám tin, lớn tiếng phản bác.

“Đúng, tỷ có lẽ không biết ta mang thai...” Tiết Bích Đào dùng một chút, ánh mắt vẫn nhăn chặt. Nằng nói: “Nhưng người đẩy ta vào An tuyền thị là tỷ đúng không?”

“Ta, ta không... Không phải ta!”

Dù khả năng ứng biến của Tiết Lục Ngạc mạnh tới đâu, khi bị những chuyện này liên tục đá kích thì cũng không cách nào phản bác. Càng biện giải phủ nhận càng khiến người ta không tin. Đầu óc nằng trống rỗng, giống như từng bước từng bước tiến về phía bầy rập, tìm không thấy lối ra.

Tiết Bích Đào không thêm nói nữa. Vai này của nằng chỉ là vai phụ, hiện tại đã diễn xong.

Từ sau hôm mồng tám tháng chạp, nằng đã hoài nghi Tiết Lục Ngạc sẽ đầu phục hoàng hậu. Dù sao hai tỷ muội nằng lúc ấy vô cùng rục rịch, hoàng hậu không thể nào đối phó nằng rồi lại động tới tỷ tỷ nữa. Chính mình hôm đó rõ ràng thấy tỷ ta ăn bát cháo kia, cuối cùng lại không xảy ra việc gì. Nằng nghĩ rằng, việc tỷ tỷ về phe hoàng hậu có khả năng cao nhất. Lúc thỉnh an, nằng cố ý tới gần nằng ta là vì muốn thử, thử xem cảnh giác có phản ứng hay không.

Nhưng Tiết Lục Ngạc xưa nay vốn không ưa nằng, lúc ấy nằng ta cũng không tỏ vẻ vui sướng gì khi đầu quân cho hoàng hậu, cảnh giác lại không có nửa điểm phản ứng. Cho nên, nằng không thể kết luận chính xác.

Đồng thời nằng cũng biết, cảnh giác đại khái không có tác dụng với các phi tần. Dù sao bọn họ cũng không có thiện ý với nằng, cho nên bị hệ thống xem nhẹ luôn.

Vì vậy, nằng để cho Hiền phi của Vĩnh Hòa Cung sắp xếp người chú ý tình huống ở Cẩm Tú các. Dù sao, thế lực gia tộc ở trong cung, là nằng và Tiết Lục Ngạc xài chung. Mặc dù sau khi mình nổi bật hơn nằng ta thì dùng người nhiều hơn, nhưng không hiểu rõ, dùng vẫn rất lo lắng.

Thật không biết là, Hiền phi quả thật không biết, hay muốn xem tỷ muội các nằng biểu diễn nữa. Tin tức tỷ tỷ liên tiếp tới Trường Xuân cung lọt vào tay nằng, có lẽ cũng nhờ Hiền phi giúp một phen rồi.

Sau khi biết trên danh sách bạn giá có tên Tiết Lục Ngạc, nằng liền xác định.

Nằng hiện giờ nổi bật không biết khiến cho bao nhiêu người ngầm ghen ghét. Mà hoàng hậu có thể vững chắc ngồi trên kia, không có hành động gì, nằng cùng Vân Lũ sau khi trao đổi qua liễn cho rằng, nằng ta sợ là đã sớm chuẩn bị. Chỉ tiếc, hoàng hậu tính sai quan hệ tỷ muội các nằng. Nếu như cảm tình

tốt, tự nhiên có thể ở sau lưng đâm một nhát. Nhưng khiến cho Lục Ngạc xuất mã thì nàng rất kỳ lạ. Không biết hoàng hậu có nghe được những hành động của Tiết Lục Ngạc ở bãi săn không, nếu có, đại khái sẽ không yên tâm để Tiết Lục Ngạc xuống tay.

Sau đó, nàng lại nghĩ. Nếu mình là hoàng hậu, trong cục diện này sẽ làm như thế nào. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể là: Đem hai cây đinh là nàng và An tuyền thị trừ bỏ, cái này thì tương đối phù hợp với tác phong quyết đoán của hoàng hậu. Cho nên, nàng vẫn bảo Mộ Văn chú ý tình hình của An tuyền thị không qua được ba tháng nguy hiểm thì không thể đảm bảo hoàng hậu không xuất thủ.

Đợi tới hôm nay, khi thấy Tiết Lục Ngạc bước vào Phương Hoa các, nàng đã biết. Hoàng hậu ngồi không yên.

Viên thuốc lúc nàng giả bộ ngất rồi bỏ vào miệng là lấy từ hệ thống. Lúc trừ bỏ linh lăng hương xong, kỳ thật trong lòng nàng cũng do dự. Có đứa nhỏ, đương nhiên nàng có lợi, nhưng nếu sinh ra rồi, có tình cảm, cuối cùng lại không thể dẫn nó theo thì làm sao đây? Ngay lúc nàng muốn thay đổi chủ ý, nàng phát hiện trong bọc xuất hiện thứ nàng đang nghĩ tới – thuốc sanh non.

Nhưng kỳ lạ là, mặt sau viên thuốc còn ghi một chữ: Giả.

Chả lẽ còn có vạ thuốc giả sao? Nàng cảm thấy, ý này đại khái là thuốc giả dạng sanh non thôi.

Tâm tình nàng lúc ấy có điểm phức tạp, giống như hệ thống chủ động quyết định giùm nàng, đoạn tuyệt đường lui của nàng. Nhưng có được được này xong. Cho dù hôm nay viên thuốc không có tác dụng, nàng cũng không có tổn thất nhiều.

Nàng làm như vậy đương nhiên không phải vì khiến cho hoàng hậu và Tiết lục Ngạc không có kết cục tốt. Kỳ thật toàn bộ kế hoạch đều là vì hoàng đế. Phản công người khác không phải chuyện chính. Chuyện chính đương nhiên vẫn là lung lạc tâm hoàng đế. Hai người sống chung vui vẻ, trải qua đau khổ, có thể nhanh chóng gia tăng tình cảm của hoàng đế.

Bất quá, vốn trong kế hoạch ban đầu của nàng, hoàng đế sẽ không tới đúng lúc như vậy. Hiện tại có thể làm hấn tận mắt chứng kiến, nàng phải cảm tạ người đưa hoàng đế tới hay cảm tạ chính hấn nhỉ?

Khúc Hân Nhiên nếu biết mình cư nhiên gián tiếp giúp cho vị sủng phi nàng cho là vật hy sinh, phỏng chừng sẽ tức hộc máu đi.

Tranh đấu trong hoàng cung, kết quả xưa nay vẫn thế. AI bị thương, ai là khổ chủ, cho dù là vô tội cũng sẽ bị vắn tội. Trừ phi hoàng đế cố ý thiên vị, dốc hết sức điều tra rõ.

Cho nên, dù Tiết Lục Ngạc nói khéo thế nào, nàng ta cũng không chạy thoát tội. Huống chi, nàng đã bị đá kích quá nhiều, nói chuyện cũng không mạch lạc.

Mà đáy lòng hoàng đế hiện tại rất kinh sợ. Sau khi thái y bắt mạch, xác nhận là đẻ non, hấn liền híp mắt, áp chế cảm xúc, sắc mặt cũng trầm xuống.” Truyền ý chỉ của trẫm, Tiết mỹ nhân của Vĩnh Hoà cung mưu hại hoàng tử, tổn hại luân thường, vô tằn nự chi đức, lệnh biếm lãnh cung, không được rời khỏi.”

“Hoàng thượng! Thiếp thân oan uổng, thiếp thân không có đẩy nàng! Là nàng! Là nàng ta muốn mượn cơ này hãm hại thiếp thân. Thành hoàng thượng làm rõ, thỉnh hoàng thượng làm rõ!” Tiết Lục Ngạc giật mình, thẳng tắp quỳ xuống dập đầu, ai oán kêu than, sợ bỏ lỡ một khắc thời cũng sẽ không còn cơ hội

Nàng quả thật không còn cơ hội.

Hoàng đế nhìn nàng tóc tai tán loạn, lời nói và việc làm không ra cái gì, lại còn hé ra khuôn mặt giống hệt Tiết Bích Đào, càng thêm chán ghét. Hấn phát tay bảo nội thị kéo nàng ta xuống.

Tiếng khóc càng lúc càng xa.

Tiết Bích Đào nỗ lực mở mắt, giọng mềm nhũn:” Hoàng thượng, đối.” Sau đó lại đụng tới vết máu dưới váy, nước mắt trào ra:” Đau.”

Đám thái y đang bắt mạch cho An tuyền thị, bên trong chỉ còn hai người. Hoàng đế lúc này mới không còn băn khoăn nữa, đem nàng ôm vào ngực, giọng nói đầy mất mát:” Đừng buồn, về sau còn có nữa.”

Lại không biết rằng, nàng quả thật đau, với cả, rất rất đói!

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cá Hồng

Giọng nói bén nhọn vang lên, sắc mặt hoàng hậu âm trầm” Trần tiếp dư! Bỏ cung thật sự xem thường nàng ta rồi.”

“Tuy nói vậy, trải qua việc này, nương nương cũng không cần quá mức xem trọng nàng ta” Kim ma ma trầm ngâm nói. “Nương nương nghĩ xem, ngay cả thân sinh tỷ tỷ cũng bị nàng ta hãm hại tới rơi xuống kết cục này, trong cung còn ai muốn liên minh với nàng? Chỉ sợ sẽ trở thành Bù bảo lâm, Tiết mỹ nhân thứ hai thôi.”

Sắc mặt hoàng hậu cũng không khá hơn, móng tay khắc vào bàn gỗ.” Cho dù không ai giúp nàng ta thì sao. Chỗ dựa lớn nhất của nàng ta hiện tại là hoàng thượng!”

“Này...” Kim ma ma vì không nghĩ tới chuyện này, nhất thời nghẹn họng.

Nhưng không thể trách bà. Có một số việc, nô tài không thể nghĩ tới.

Hoàng hậu đang muốn nói tiếp, chợt nghe ngoài cửa thông báo.” Khỏi bẩm nương nương, hoàng thượng đến Trường Xuân cung của chúng ta.”

Hoàng hậu sau khi nghe xong thì hơi bối rối, sau lại bình tĩnh cười lạnh:” Nhanh thật.”

“Cuối cùng lại thành cuồng phi sát hại long tự. Mà dù sao, cũng may là vô tình để nàng ta sảy thai, cũng không phải là không có thu hoạch. Trần tiếp dư này nếu lại sinh hoàng tử, sợ lại càng không biết trời cao đất rộng.” Kim ma ma ý niệm trong đầu xuất hiện, cuối cùng tìm được lời an ủi.

Hoàng hậu gật gật đầu, biểu tình trên mặt thoải mái. Đúng vậy, cũng không phải không có thu hoạch.

“Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an.” Hoàng hậu cười khéo, vô cùng quy củ.

Hoàng thượng cho miễn, nhưng chưa ngồi xuống, còn lấy thái độ như đang đối chất, chậm rãi nói:” Hoàng hậu, có gì muốn nói với trẫm không?”

Tiết Bích Đào có thể nghe được chuyện, thân là thiên tử, sao có thể không tra được? Trước kia không biết, là bởi vì hán không muốn biết.

Chiến trường của nữ nhân trong hậu cung, hán đâu cần phải dính vào.

Hoàng hậu vẫn không biến sắc:” Thần thiếp không biết hoàng thượng muốn nghe cái gì?”

“Trẫm muốn lời cam đoan của hoàng hậu.” Hoàng đế lạnh nhạt nói thẳng.

Hoàng hậu không dự đoán được hoàng đế sẽ nói trắng ra như vậy, hơi giật mình. Sau đó lại nói:” Nếu thần thiếp hạ cam đoan, hoàng thượng sẽ tin?”

Không đợi hoàng thượng mở miệng, nàng lại cười:” Không bằng hoàng thượng trước đồng ý với thần thiếp một sự kiện, thần thiếp lại đáp ứng, được không?”

Hoàng đế từ chối cho ý kiến, gật đầu.

“Chờ thần thiếp sinh ra hoàng tử.” Hoàng hậu nhớ tới tam hoàng nhi chết sớm, đáy mắt xẹt chút đau lòng. Nàng dừng một chút, nói tiếp:” Thần thiếp bảo đảm nàng ta sẽ bình an vô sự.”

Nói tới đây, trong lòng hai người đều hiểu rõ.

Hoàng đế mặc dù không muốn phá hủy thể diện của đích thân, nhưng vẫn nói:” Thái y từng nói, nàng sau khi sinh đã bị tổn hại cơ thể.”

Tươi cười của hoàng hậu có chút miễn cưỡng, ai bị đụng tới vết sẹo thì đương nhiên cũng không vui. Nhưng trước mặt là vua một nước, nàng vạn không thể bày ra vẻ mặt khó coi. Nàng đáp:” Thái y cũng nói, điều dưỡng vài năm có thể khôi phục.”

“Thần thiếp cũng chỉ là muốn hoàng thượng cho một vật bảo đảm, cầu an âm mà thôi.” Hoàng hậu rũ mắt.

Không nghĩ tới đích thân của hán còn có bản lĩnh như vậy. Hoàng đế không khỏi nhìn nhiều nàng vài lần, nghĩ thầm. Vốn hán có thể khiến nàng ta không thể không đáp ứng, nhưng nàng vừa nói, lại khiến hán trông như sùng thiếp diệt thân, khiến nàng không thể không ra tay.

Bất quá, chỉ cần có thể nhìn thấu vấn đề là được.

Hán thân nhiên nói:” Bình an của nàng ấy không cần nàng lo, nàng nếu tự nhận việc này không sai, thì cứ ở Trường Xuân cung suy xét cho tốt đi.” Sau đó phát tay áo rời đi.

Đứng ở cửa cung, hán giống như mùa mai nói một câu:” Yên tâm, hậu vị của nàng rất ổn định.”

Ngày hôm sau, thân thể hoàng hậu bệnh nhẹ, do đó, thánh chỉ truyền Đức, Hiền nhị phi tạm thời xử lý sự vụ hậu cung được ban xuống. Người trong hậu cung rất nhanh chóng có được tin tức. Ai linh nắn một chút liền phát hiện ra, chuyện này chỉ sợ cùng chuyện Trần tiếp dư sinh non có liên quan.

Chẳng lẽ vị trí của Trân tiếp dư trong lòng hoàng đế đến ngay cả hoàng hậu cũng không thể dao động?

Chỉ có thể nói rằng, dưới sự dụ dỗ của Tiết Bích Đào, hoàng đế đối với đứa bé của mình rất mong đợi. Hơn nữa, khi hẳn tự mình khiển trách hoàng hậu, nàng ta chẳng những không hối lỗi, lại còn muốn đàm phán điều kiện, điều này đã xúc phạm tới uy nghiêm của hoàng đế.

Tiết Bích Đào kỳ thật chỉ hơi sốt. Nếu thái độ của hoàng hậu không cứng rắn như thế thì hoàng đế chưa chắc đã làm khó nàng.

“Nương nương, ngài làm sao vậy?” Chi Tử nhìn chủ tử đang ngồi bên giường, kỳ quái hỏi.

Sao chủ tử nhìn có vẻ như đang rất lo lắng vậy?

Nàng một bên khó hiểu, một bên thay nhiệt độ lò sưởi, động tác quen thuộc lưu loát.

Hiền phi rốt cục hồi phục tinh thần, thở dài nói một câu mà Chi Tử không hiểu lắm: “Nàng tại sao lại chấp nhất như vậy?”

“Nương nương?”

“À.” Hiền phi buông tâm sự, cười thật âm áp, thân thiết nói: “Hôm nay thời tiết không tồi, không bằng tới ngự hoa viên đi dạo đi.” Cái loại khí chất lắng đọng theo thời gian này, không phải loại chỉ có bề ngoài như Khúc Hân Nhiên có thể so được.

Chi Tử vừa nghe thấy, hứng trí tăng vọt, lúc này đã quên mất câu nói kỳ quái của nương nương nhà mình, lập tức giúp chủ tử thay y phục.

Hai người tới gần Trùng Thụy đình, cách một cái cổng vòm thì thấy hai ba cung nhân đang vớt cá trong ao.

Chi Tử được hiền phi đáp ứng, tiến đến hỏi.

Lát sau, cước bộ nàng vội vàng, nếu không phải đang trong hoàng cung, sợ là nàng đã bay về rồi. Thở xong, nàng cười hi hi nói: “Nương nương đoán xem là chuyện gì?”

“Nhìn người cười vui vẻ như vậy, chẳng lẽ là bắt cá nấu ăn?” Hiền phi cười theo nàng “Ta biết người mơ ước chúng nó lâu rồi.”

Chi Tử không phản bác, buồn rầu nói: “Nấu thì đúng là nấu, nhưng không phải nô tỳ ăn.”

“Sao?” Hiền phi hình như đoán được một chút, muốn xác nhận.

“Là cho Trân tiếp dư ở Phương Hoa các. Vì vừa sanh non, hôm trước nói rằng đồ ăn nhạt nhẽo quá, không ăn nhiều, muốn ăn mấy con cá nuôi trong ao này. Thái y cũng nói ăn nhiều cá hồng rất tốt, hoàng thượng liền hạ lệnh đem bắt gì mà cá má hồng, mất hổ phách, đều đem tới ngự phòng nấu.” Chi Tử hâm mộ. “Đều là cá tiến cống á, ngày thường chỉ để ngắm, vị chủ tử kia dám ăn luôn.”

“Hoàng thượng đối với nàng thật không tồi.” Hiền phi mặt mày cười cười, nhưng trong lòng rất phức tạp.

Chút thần thờ kia, cũng không biết là vì ai.

Hoàng đế sau khi tới Phương Hoa các thì xua tay để cung nhân không cần thông báo, nhẹ bước tiến vào nội thất.

Tuy rằng theo quy củ, lúc hậu phi ở cử, hoàng đế không được tới, nhưng nhìn một cái mà thôi, hẳn cảm thấy cũng không có chuyện gì lắm.

Tiểu nữ nhân trên giường hai tay gác lên gối đầu, chần kéo tới vai, theo hơi thở của nàng mà phập phồng. Mặt nàng lúc ngủ đỏ bừng, tư thế vẫn không nhúc nhích, có vẻ im lặng nhu thuận.

Quả nhiên là đang ngủ.

Hoàng đế khước miệng nhếch lên nụ cười cung chiêu, tiến tới nắm lấy đôi tay nàng. Cảm thấy có chút lạnh, hẳn liền đem tay nhét vào chăn.

Động tác rất nhẹ.

Nhưng, Tiết Bích Đào vẫn tỉnh. Hôm qua tới giờ nàng ngủ muốn hôn mê. Lòng mi nàng run rẩy, khó khăn mở mắt. Nhìn thấy hoàng đế thì lại ngơ ngác chớp chớp, sau đó cười ngọt ngào, thêm chút suy yếu: “Hoàng thượng ~” Tay nàng nắm lấy cổ tay áo của hắn.

Đây là động tác thường làm của nàng.

Vì nàng còn yếu, không dám tùy ý làm gì. Nhưng thấy nàng cười, hẳn vẫn kim lòng không đau mà ôm nàng vào ngực. Thân thể mềm mại ôm thật thoải mái. Hoàng đế sờ bụng nhỏ của nàng, trong lòng thở dài.

Tiết Bích Đào thuận thể dựa vào vai hắn, sau đó hỏi:” Hoàng thượng, cá đâu?”

Không khí nặng nề lập tức bị phá vỡ, hoàng đế nhếch mày:” Cá quan trọng hơn trăm sao?” Cũng không hỏi hắn có mệt không, có khát không, một câu hỏi han ân cần cũng không có, chỉ hỏi tới ăn. Đồ không có lương tâm!

Tiết Bích Đào cọ cọ đầu trong lòng ngực hắn, miệng ách xì một cái, tựa như con mèo nhỏ. “Cá có thể ăn, hoàng thượng không thể nha.”

Nàng cảm thấy tinh thần tốt lên một chút.

Hoàng đế nhéo khuôn mặt tươi cười của nàng, giống như muốn nhéo tới chảy nước, hắn cười:” Không bằng trăm đêm nàng quăng xuống ao cá, cho nàng ăn đã luôn, chịu không?”

Vì không chế lực nhéo, cho nên, Tiết Bích Đào không thấy đau. Nàng cọ cọ tay hoàng đế, híp mắt cười:” Hoàng thượng, nhéo có đau tay không? Thiếp thân thử cho người nha, phù phù.”

Nàng đây tuyệt đối không phải là vuốt mông ngực. Nàng chỉ cảm thấy là, nhéo người còn phải đo đếm lực đạo, làm hoàng đế thật vất vả, nàng phải thông cảm.

Hoàng đế vui vẻ, buông tay, thấp giọng cười mắng:” Cún con.” Sau đó truyền lệnh cho bên ngoài.

“Hoàng thượng, thiếp thân ăn con cá này rồi thì có phải trong ao không còn gì xem không?” Tiết Bích Đào ngồi bên giường, nhìn mỹ thực trên bàn nhỏ, lông mày cau lại, tựa như đang phát sầu.

Hoàng đế còn không hiểu nàng sao? Đây là điển hình của việc muốn ăn mà sợ gánh trách nhiệm đây mà. Hắn gõ trán nàng, cười nói:” Lại bảo bọn họ tiến cống là được, ăn đồ của nàng đi.”

Tiết Bích Đào dựng ngón cái lên. Hoàng thượng, rất có khí phách.

Sau đó, nàng vui sướng bỏ miếng cá trắng ngọc vào miệng. Nhai nhai nuốt nuốt, liếm mỡ dính trên môi, híp mắt hưởng thụ.

Không hổ là giống quý hiếm, càng quý thì càng ngon. Đây là chân lý!

Nhất là khi được ăn chùa.

Không biết rằng, hoàng đế lúc này nhìn nàng tựa như một con cá hồng quý hiếm, hận không thể nuốt nàng vào bụng.

Trước đem cá nuôi cho rắn chắc, sau đó vớt lên ăn mới ngon.

Chờ nàng ăn no xong, hoàng đế đột nhiên mở miệng:” Bé ngoan, vì sao lúc ấy lại cứu An tuyển thị?”

Nhẹ nhàng rũ mi xuống, Tiết Bích Đào như cũ ăn một ngụm cháo, nói:” Nếu không cứu, hoàng thượng có lẽ sẽ hoài nghi là thiếp thân làm. Nhưng ban đầu...” Nàng mang theo chút bất an đặt đĩa xuống:” Thiếp thân cũng không biết mình mang thai. Đợi tới lúc cảm nhận được đứa bé trôi ra khỏi thân thể thì đã không còn kịp rồi.”

“Không biết, nó có oán ta hay không?”

Trong lòng hoàng đế cảm khái. Quả nhiên, chỉ cần hắn hỏi, nàng sẽ luôn nói thật. Sẽ không giống những người khác, nói là vì hoàng tử của hắn linh tính. Cho dù nàng vì để mình không bị hắn hoài nghi, nhưng hắn cũng không cảm thấy có gì sai. Đại khái là vì biết nàng rất coi trọng sự tin tưởng của hắn đi?

Hơn nữa, chung quy là bởi vì hắn, nàng mới mất một đứa nhỏ.

Hoàng đế đau lòng xoa lưng nàng, ngữ khí ôn hòa:” Trẫm từng đáp ứng nàng, chờ nàng sinh đứa nhỏ thì sẽ thả nàng thành tần, để đứa nhỏ được ở bên mẹ. Hiện tại nàng vì cứu An tuyển thị mà mất con, trẫm vẫn thả tần vị cho nàng, đem đứa nhỏ của An tuyển thị làm con danh nghĩa của nàng, được không?”

Hắn suy nghĩ thật lâu, cảm thấy như vậy có thể bồi thường cho nàng. Hắn biết, nàng rất muốn có một hài tử.

Bạn đang đọc truyện *Kỷ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ban Ôn

“Không được.” Tiết Bích Đào một ngum cự tuyệt. Lát sau, nàng lại cảm thấy giọng điệu của mình hơi cứng rắn, cho nên, nàng gấp một miếng thịt cá đưa tới miệng hoàng đế, mềm mại cười: “Ăn ngon lắm.”

Hoàng đế còn chưa kịp nhú mảy thì con hòn giận đã bị nàng đẩy lùi xuống rồi. Hắn bật cười, chậm rãi ăn cá xong mới nói: “Sao lại không được?”

Tiết Bích Đào nhìn hắn, cắn cắn đầu, làm như không để ý

Hoàng đế nhìn nàng thay đổi bộ dạng tới đau đầu. Lúc này vừa nhìn hắn cười, nháy mắt lại hờn dỗi. Hai tay hắn định tóm lấy vai nàng, nhưng tay còn chưa đụng tới thì nàng đã quay lại. Nàng giống như đã suy nghĩ thật lâu, mới chậm rãi nói: “Không muốn nuôi đứa nhỏ của hoàng thượng và nữ nhân khác.”

Hoàng đế bỗng nhiên xúc động, tim đập nhanh một cái.

Tiết Bích Đào nhìn giá trị kỹ năng đã lên tới năm mươi thì lảng lạng vui vẻ. Từ khi hắn tận mắt thấy mình mất đứa bé, điểm đều tăng rất nhanh. Hoàng đế hiện tại đại khái là thích nàng đi?

Tuy rằng nàng cảm thấy như vậy thật có lỗi với hoàng đế, bởi vì hắn đối với nàng rất tốt. Bất quá, không muốn nuôi con người khác là sự thật, hắn là không có vấn đề.

Hoàng đế vốn là muốn bồi thường nàng, thấy nàng không vui thì cũng từ bỏ. Vì thế, hắn cầm muỗng dứt cháo cho nàng, sau đó nói: “Vậy... nàng còn muốn gì không?”

Tiết Bích Đào tuy rằng đã ăn no, nhưng vẫn đem cháo cho vào miệng, hàm hồ nói: “Muốn bồn tắm lớn.” Ở cử không được dính nước, trên người rất bẩn.

Nàng ghét bỏ nhìn chính mình.

Hoàng đế hiểu rõ, tiểu nữ nhân này không chịu được đói, không chịu được bẩn. Hắn mở miệng dụ dỗ: “Chỉ cần một tháng này không đụng tới nước, trăm lập tức sai người làm cho nàng.”

“Bẩn bẩn. Hoàng thượng sẽ ghét bỏ.” Nàng khổ sở nói, giống như lời nói sẽ lập tức biến thành sự thật.

Hoàng đế lúc này cũng không bị nàng lay động, cường thế đáp: “Nàng nếu dám tắm, đừng hòng trăm lại đặt chân tới Phụng Hoa các.”

Tiết Bích Đào che miệng cười rộ lên, cười đến hoàng đế cũng khó hiểu.

“Vậy hoàng thượng phải đáp ứng ta hai yêu cầu thôi.” Tiết Bích Đào cho rằng, thân là sủng phi, nàng phải làm công tác được vui đòi tiền chứ, vì thế mặt dày mở miệng.

Hoàng đế biết nàng trước nay cư xử rất đúng mực, rất ít làm hắn khó xử. Nhưng nàng hiện giờ không khỏe, muốn chọc nàng cũng không phải lúc, vì thế đáp ứng nói: “Được, trăm đáp ứng với nàng.”

“Thiếp thân ở một mình rất buồn” Nàng nói nửa câu, thấy ánh mắt hoàng đế không tốt, lập tức sửa miệng: “Lúc không có hoàng thượng thôi. Cho nên là, thiếp muốn để nương tiên cung thăm thiếp.”

Hoàng đế gật đầu. Đây là chuyện bình thường. Huống chi, tỷ tỷ nàng còn gặp chuyện không may, chỉ sợ nàng cũng không hy vọng mẫu thân sẽ oán hận mình.

Tiết Bích Đào nói xong một chuyện, tiếp tục đưa ra yêu cầu thứ hai: “Còn có, thiếp thân hy vọng hài tử kia sẽ do An tuyển thị chính mình nuôi dưỡng.”

Hoàng đế nhìn nàng.

Khỏe miệng nàng có chút ướt, nhớ tới mẫu thân ở hiện đại cả ngày bận rộn, nàng có chút nhớ. Nàng buồn rầu cúi đầu: “Dù sao cũng là do thiếp thân dùng con mình đôi lần, thiếp thân hy vọng nó ít nhất có thể sống thật vui vẻ. Được ở bên cạnh mẹ đẻ của mình không phải là tốt nhất sao?”

Dù sao ở cùng một cung, mặc dù có Trình quý tần hỗ trợ, nhưng An tuyển thị không tiếng động ngăn trở được nhiều người như vậy cũng là một người lợi hại. Nếu nàng ta và Trình quý tần liên thủ, lúc nàng nơi lòng thì họ sẽ chui vào chỗ trống. Vẫn là hiện tại cho nàng ta một nhân tình, khiến nàng không thành kẻ địch với mình.

Cơ hội thu phục người khác, không phải lúc nào cũng có.

Hoàng đế vỗ vỗ cổ nàng, không nói gì, xem như chấp nhận.

Quy củ này là do tiền triều để lại, hắn muốn sửa thì cũng dễ dàng. Huống chi, An tuyển thị tuy rằng gia thế bình thường, nhưng thái độ làm người coi như không tệ, đủ dạy đứa nhỏ rồi.

Tiết Bích Đào cho rằng, làm việc tốt không thể không lưu danh, vì thế để Mộ Vân lặng lẽ tới Vũ Hương các đưa tin tức.

An tuyền thì biết tin xong thì vui sướng vô cùng, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an. Nàng dựa vào tháp thượng, đem sách thảo dược đóng lại, nắm trong tay, hỏi Tinh Tinh:” Ngươi nói xem, Trân tiếp dư có ý gì?”

Nhân tình trong cung không phải có thể tùy tiện cho. Lại nói tiếp, đây đã là lần thứ ba Trân tiếp dư giúp nàng. Lần đầu tiên nàng cảm kích, lần thứ hai nàng áy náy, mà lần thứ ba, tuy rằng nàng cao hứng, nhưng lại sợ chính mình bị mê muội, thấy không rõ loan nhiều bên trong.

Tinh Tinh suy nghĩ một lát, đáp:” Nô tỳ nghĩ, Trân tiếp dư chỉ sợ là muốn mượn sức ngài. Dù sao nàng cũng ở Trữ Tú cung, nhìn Trình quý tần nương nương giúp đỡ ngài, nàng ta hẳn là lo lắng mình thế lực mỏng, bị chúng ta tính kế cô lập đi?”

An tuyền thì như có điều suy nghĩ, gật đầu nói:” Ngươi nói có lý.” Nàng vì để ý đưa nhỏ, cục diện đơn giản như thế lại không thấy được.

“Và lại...” Tinh Tinh do dự nói:” Nô tỳ xin nói lời không nên nói. Nương nương cũng không cần quá coi trọng chuyện này. Với vị trí của Trân tiếp dư trước mặt hoàng thượng, đây bất quá chỉ là một câu nói mà thôi. Quy củ có lớn hơn nữa cũng không so được với hoàng thượng. Hoàng thượng muốn dùng việc này làm bồi thường, ai có thể ngăn cản?” Nguồn: nekofighter.wordpress.com

Nói xong, có chút lo lắng nhìn nàng.

Trừ bỏ hoàng thượng, đưa nhỏ hiện tại là mạng của chủ tử. Hiện giờ có thể đem đưa nhỏ nuôi bên người, nàng cũng cảm kích Trân tiếp dư. Nhưng nàng không hy vọng chủ tử sẽ vì thế mà Trân tiếp dư nói gì nghe đó, khẳng khái một mực vì nàng ta.

“Rốt cuộc vẫn là thiếu nợ nàng.” Nàng nói với Tinh Tinh, đem sách đặt trước mặt, cười:” Ngươi không cần lo lắng, ta biết nên làm thế nào. Ngươi cũng nói, hoàng thượng là muốn bồi thường nàng nên mới đáp ứng việc này. Nàng ta vô duyên vô cớ buông tha cơ hội này để giúp ta cầu tình, nếu ta không nhớ kỷ ân huệ của nàng thì làm sao làm người?”

Nàng cúi đầu vuốt bụng, khuôn mặt phá lệ dịu dàng.

Tinh Tinh ôm lấy sách, mặt mày vẫn mang vài phần do dự. Nhưng thấy ý chủ tử đã định, với lại, chủ tử không còn như trước, si mê hoàng thượng tới nỗi đem mọi chuyện đều quăng sau đầu, cư xử rất đúng mực, cho nên không nói thêm nữa.

Cuối cùng vẫn không bằng Hạnh nhi, nàng không thể tùy tiện mở miệng hỏi trong lòng chủ tử nghĩ thế nào.

Còn có chuyện của Mật quý nhân. Nàng không rõ vì sao gần đây chủ tử đối với việc Mật quý nhân khỏi bệnh tranh sủng mà canh cánh trong lòng, người thường xuyên vì nhận được tin tức của Mật quý nhân mà sợ hãi, sau đó gắt gao ôm lấy bụng mình, như sợ bị cướp đi. Thậm chí Trình quý tần vì sao giúp chủ tử, nàng cũng không rõ. Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng nhớ tới Hạnh nhi không hiểu sao bị hoàng hậu nương nương xử lý, không khỏi rung mình một cái.

Cây cỏn ngọc lạnh lẽo đè nặng lên người, thắm vào từng thớ da thịt. Đức phi thoải mái nằm nghiêng trên tháp mỹ nhân, hai mắt nhắm nghiền.

Tương Ngọc ngồi trên ghế con thỏ, lấy cỏn ngọc cẩn thận mát xa cho chủ tử, cùng chủ tử nhàn thoải:” Lúc này hoàng thượng nương nương thất thế, là cơ hội khó có được cho chủ tử.”

“Ừ.” Đức phi khẽ hừ một tiếng, lại đáp:” Ngươi nghĩ đơn giản quá rồi, còn có Hiền phi cơ mà.”

“Hiền phi nương nương? Nô tỳ thấy nàng ta xưa nay không tranh mấy thứ này.” Tương Ngọc kinh ngạc.

“Bốn cung cũng nghĩ vậy. Nhưng hiện giờ xem ra, nàng cũng không phải mười phần nguyện ý cùng bốn cung liên thủ lật đổ hoàng hậu, ngược lại rất là giữ gìn. Nếu nói yêu quyền, lại không đem người của mình đề bạt lên. Nếu nói không thương quyền, sao lúc nào cũng chống đối bốn cung?” Nàng nói xong thì tức giận nhíu mày, sao đó, cảm nhận được xúc cảm trên mặt, mày mới thả lỏng một chút.

“Chẳng lẽ Hiền phi nương nương có liên quan gì tới hoàng hậu nương nương?”

Lời nói của Tương Ngọc đánh thức Đức phi, nàng phân phó:” Kêu người đi thăm dò, Hiền phi và hoàng hậu trước kia có gì bất thường không?” Tệch thể thì thảo:” Nàng cùng bốn cung cùng tiến phủ, sao có thể dưới mí mắt bốn cung mà mượn sức hoàng hậu, sao bốn cung có thể không phát giác?”

Tương Ngọc nửa khuyên giải, nửa nhắc nhở:” Hoàng hậu nương nương khi ở trong phủ thì thế lực đã thâm căn cố đế, nương nương lúc đó vẫn còn là người mới, vừa muốn lôi kéo hoàng thượng, vừa muốn đề phòng nàng, sơ hở là bình thường.”

Đức phi đồng ý nói:” Vô luận thế nào, việc này cũng phải điều tra ra. Cơ hội tốt như vậy, bốn cung cũng không muốn tự nhiên bị Hiền phi gây trở ngại.”

“Trừ bỏ Hiền phi nương nương ra, hiện giờ còn có một người mà nương nương cần chú ý.” Tương Ngọc nhớ tới Trân tiếp dư sau khi để non còn có thể tấn phong thành tần.

Kể cả Mật quý nhân, có phi tần nào không bảo vệ được hoàng tự mà không bị hoàng thượng lạnh nhạt chứ? Cố tình chỉ có một mình nàng, cho dù

không có đứa nhỏ, hoàng thượng chẳng những không trách nằng sớ ý, ngược lại còn đau lòng sủng ái. Hiện tại đang ở cử, hoàng thượng cũng không ít lần đặt chân tới Phương Hoa các.

Tuy là vì cứu long thai trong bụng An tuyển thị, nhưng có thể khiến hoàng thượng lo lắng như vậy thì cũng không thể coi thường.

Đức phi cười: "Người nói Trần tần? Nàng quả thật khó lường." Ngữ khí không phải rất dễ ý.

Có vinh sủng là một chuyện, được sủng ái lâu dài lại là một chuyện khác. Nàng đã sớm có an bài.

Hậu phi trong cung bị hoàng hậu áp chế nhiều năm như vậy, phần lớn đã muốn thần phục. Nàng muốn chọn người vừa ý để lôi kéo cũng không dễ dàng. Nhưng người mới ở Lưu Hương uyển kia cũng không tệ. Không gia thế, không địa vị nhưng có dung mạo xuất sắc. Nàng nâng đỡ một người, cho dù không thể để Trần tần bị chen ép thì cũng có thể phân đi không ít sủng ái của nàng ta.

Thánh thượng chưa bao giờ là người bị bất kỳ ai mê hoặc.

"Hoàng hậu nương nương muốn ra uy với đám người mới, nhưng lại cấp cho chúng ta một cơ hội tốt để ban ơn." Đức phi tươi cười: "Đến hỏi Thượng tẩm cục xem, bài tử của những người trong Lưu Hương Uyển kia khi nào làm xong. Kêu bọn hán tay chân nhanh lẹ một chút, đừng lười biếng."

"Hoàng thượng nếu quên, chúng ta nên nhắc nhở một chút, miễn cho có người sinh ra tâm tư được sủng sinh kiêu." "

Tương Ngọc nghe xong liền hiểu, gật đầu cười nói: "Là nô tỳ lo lắng thừa, bản thân nương nương trong lòng tự rõ ràng."

Ngọn lửa đèn dầu vì có gió thổi qua mà vẩy vẹo, bỗng chốc khôi phục như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Trần Tần

"Nương nương, phu nhân đang ở bên ngoài, người xem..." Phụng Tử vén紗 trướng lên, kêu cung nhân bê trà súc miệng và khăn lau mặt tới, giọng điệu ôn nhu cẩn thận, sợ làm kinh động tới chủ tử. Tiết Bích Đào đã nhiều ngày mơ màng ngủ, khó có lúc tỉnh. Người bên ngoài tưởng nàng chưa khỏe, không dám gọi dậy. Kỳ thực là chính nàng cũng quên mất ngày tháng luôn rồi, lúc nào cũng nằm ở trong này, giường cao gối êm, nhân sâm hầu hạ. Dậy hay không dậy cũng chả khác nhau.

Nàng khẽ lên tiếng, nói: "Bảo phu nhân chờ một lát."

Cũng không thể nhếch nhác vậy gặp người được, còn phải rửa mặt. May là Phụng Tử an bài cẩn thận, không cần nàng quan tâm nhiều.

Qua một khắc, Ông Mẫn mặc y phục đúng phẩm cấp theo cung nhân đi vào nội thất. Bà trước hành đại lễ, miệng nói: "Thần Phụ Tiết Ông Mẫn khấu kiến nương nương, nương nương cát tường."

Tiết Bích Đào khoát tay bảo thôi. Do mới dậy, sắc mặt nàng hơi tái nhợt. Ông Mẫn sau khi được bản thưởng tọa tức khắc quan tâm nói: "Nương nương thân mình khỏe chưa?"

"Nương không cần quan tâm, con rất tốt." Nàng suy yếu trả lời, mặc dù lộ vẻ tươi cười, cũng không đủ để người ta tin tưởng.

Phụng Tử kinh ngạc nhìn chủ tử. Vừa rồi chủ tử cũng không yếu tới vậy nha. Tiết Bích Đào liếc mắt qua, nàng hiểu ý dẫn cung nhân lui ra, chỉ chừa lại hai mẹ con Tiết Bích Đào ngồi nói chuyện.

Ông Mẫn lúc tiến vào đã chú ý tới trang trí trong phòng. Bên cửa sổ là một chậu bích đào bằng ngọc trắng, bên giường gỗ là một chậu hoa cúc, kiểu dáng thanh thoát, mùi hương tươi mát, khiến người ta bất giác thư thái. Tuy là đơn giản nhưng lại rất tinh tế, chất liệu gỗ hoàn mỹ, quả thật rất được sủng ái. Lại thấy có một hàng cung nhân làm việc theo khuôn phép, đầu vào đây, liền biết nữ nhi dạy người không tồi. Ngày xưa quả thật là coi thường nó rồi.

Bà cười thân thiết hơn một chút, cầm tay nữ nhi như trước đây, nói: "Con chịu không ít khổ nhĩ?"

Trên mặt Tiết Bích Đào đỏ ửng, xấu hổ nói: "Hoàng thượng đối với con rất tốt, mọi việc đều quan tâm, chưa từng chịu khổ ả."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Ông Mẫn vui mừng, nhưng trong khoảnh khắc lại có chút do dự, không khí bỗng nhiên đình trệ.

Tiết Bích Đào thấy thế, chủ động hỏi: "Nương muốn hỏi chuyện của tỷ tỷ sao?"

Ông Mẫn không nghĩ rằng nàng lại thông minh như vậy, nhất thời đắn đo, không biết nên dùng thái độ gì đối với nàng, rất sợ nói ra lại thành lời chất vấn, khiến hai người này sinh hiềm khích. Nhưng quả thật bà rất quan tâm chuyện của đại nữ nhi. Bà vỗ vỗ tay Tiết Bích Đào, nói: "Nương biết con tốt, nếu có gì không phải thì khẳng định là do đại tỷ của con. Nương ở ngoài cung, tin tức không thông. Ngày đêm nhớ thương các con. Vừa nghe nói con đẻ non, đại tỷ của con lại chộc giận hoàng thượng mà bị đưa vào lãnh cung, nương hận không thể lập tức tiến cung thăm các con. May mà con hướng hoàng thượng cầu tình, nếu không nương hiện tại còn bên ngoài lo lắng suông."

"Hiện giờ thấy con khỏe mạnh, tâm của nương cũng vui bớt một nửa. Cũng không biết chuyện của tỷ tỷ con..." Bà nói một nửa lại im lặng.

Tiết Bích Đào nghe vậy thở dài một hơi, muốn nói lại thôi. Ông Mẫn thấy vậy nói: "Nếu thánh thượng không cho con nói thì cũng không khó xử con, chỉ nói tốt hay không tốt là được."

Tiết Bích Đào lắc đầu, cắn môi, bất đắc dĩ nói: "Lời này quả thật không nên nói với nương, vì là chuyện riêng của hoàng gia, không nên truyền ra ngoài. Nhưng hoàng thượng cũng không ra mệnh lệnh cấm, so với việc để nương lo lắng, con nên nói thì tốt hơn."

Ông Mẫn vội vàng nói: "Nương nương cứ nói." Không khỏi đem bản thân hạ thấp một chút.

"Tỷ tỷ là phạm vài sai lầm lớn, làm tức giận thánh nhan, chính là.... Mưu hại hoàng tự."

Bốn chữ đọc rất rõ ràng, âm lại trầm xuống, khiến Ông Mẫn nghe tới hết hồn. Ánh mắt bà bỗng nhiên tròn to, môi run run lúc lâu, tầm mắt dừng trên bụng cách cái áo ngủ của Tiết Bích Đào

. Giọng bà có chút run rẩy: "Con đẻ non là vì... là vì... tỷ tỷ con?" Bà từ nhỏ dốc lòng dạy dỗ nữ nhi, bà không tin nó sẽ làm ra chuyện sai lầm như thế. Cho dù trong lòng có ghen tị thế nào, nhưng cũng là tỷ muội ruột mà. Huống chi, nếu có hoàng tử sinh ra, gia tộc cũng sẽ như thuyền gặp nước, làm rạng rỡ tổ tông. Nó ở trong cung cũng không bị người ta khinh thường. Đây chính là chuyện tốt cầu thần bái phật cũng không được, nó lại làm thành như vậy!

"Tỷ tỷ cũng là... không cẩn thận." Tiết Bích Đào bộ dạng mất mát nói.

Đúng là không cẩn thận mà. Tỷ tỷ của nàng vốn đầu nghĩ sẽ đẩy nàng đâu.

Ông Mẫn lúc này cũng không biết phải làm sao. Dù sao, đại nữ nhi từ nhỏ đã vô cùng thân thiết với bà. Cho dù phạm sai, bà trách nhưng cũng đau lòng. Tiểu nữ nhi tuy ít có hồi đến, nhưng hiện giờ lại càng đáng giá với gia tộc. Bà biết trong cung thâm sâu, cũng không tin tưởng hoàn toàn lời nói của tiểu nữ nhi. Nhưng chuyện nó sanh non lại là thật.

Vì thế, bà áp chế suy nghĩ trong lòng, khòe mắt ngăn nước, lấy khăn tay lau, sau đó lại an ủi nàng: "Đều là tỷ tỷ con làm liên lụy con. Nương trong lòng hiểu rõ. Nhưng nó hiện tại cũng không có ngày xuất đầu, con cũng đừng ngờ vực nữa. Đem thân mình dưỡng tốt mới là chuyện nên làm."

"Nương nói rất đúng." Tiết Bích Đào cầm khăn, thay Ông Mẫn lau lệ, tươi cười động lòng người. "Chỉ là nương cũng biết, từ đầu con đã không khỏe, sau này nhờ hoàng thượng ban thưởng nhiều thuốc bổ, nghỉ ngơi nhiều nên mới tốt một chút. Hiện giờ dưỡng lại cũng không dễ dàng. Đầu đá trong cung con ngăn cản không nổi, chỉ sợ lúc đó khó bảo trụ được hoàng tự."

Ông Mẫn nghe xong như có điều suy nghĩ. Lát sau, bà lấy lại bình tĩnh, nói: "Con yên tâm. Tỷ tỷ con đã như vậy, nó cũng không giữ được người của mình. Sau này nhân thủ nhà chúng ta đều do con điều hành. Chẳng qua... con cũng nên chiếu cố tỷ tỷ một chút."

"Nương yên tâm, con sẽ làm."

Tiết Bích Đào đạt được mục đích, nói chuyện cũng giản lược rất nhiều. Nàng không có ý hãm hại người khác, nhưng tin tức tất yếu phải biết sớm. Vì thế, nhân thủ rất quan trọng. Nhân thủ trong cung ban đầu phần lớn đều do Tiết Lục Ngạc sử dụng. Sau này do nàng được sủng ái nên bọn họ mới hướng về nàng. Nhưng chờ hoà cải cũng rất phiền toái, làm một lần luôn, nàng cũng đỡ phải đề phòng lo lắng.

"Con thấy sắc mặt nương không tốt, chắc là do chuyện của tỷ muội chúng con. Một hồi con bảo Phụng Từ đưa người ít lộc nhưng bổ thân. Nương mang về, ăn xong rồi thì gọi người tới nói con, con lại đưa tiếp."

"Vậy sao được, nương nương giữ lại dùng mới đúng. Nương không cần đâu." Ông Mẫn vội vàng từ chối.

Tiết Bích Đào lại cười nói: "Nương thành toàn cho phần hiếu tâm của con đi. Với lại, hoàng thượng ban xuống nhiều lắm, con một mình ăn không hết. Lúc này chính là mựa hoa hiến phật, nương không được từ chối."

Ông Mẫn nghe xong, trong lòng cũng cao hứng. Từ lời nói của nữ nhi, có thể biết được, thánh thượng đối với nó không tệ. Điều này khiến bà cảm thấy mình quyết định đúng. Lúc về sẽ cùng lão gia thượng nghị, chắc lão gia cũng sẽ đồng ý.

Đối với Tiết Bích Đào mà nói, lần giao dịch này đạt thành thì nàng cũng được lợi không ít. Bọn họ dựa vào nàng để kết giao quan to quyền quý, nàng muốn lực lượng của họ sống êm đềm một chút. Nói thì hay nhưng không lỗi thời chuyện tình cảm mới là tốt nhất.

Khúc Hân Nhiên từ lúc biết được Đức phi đã làm xong bài tử của bọn nàng và trình lên rồi thì trong lòng vẫn có chút khẩn trương. Nàng nhất thời cảm thấy được đó là một cơ hội. Khó có lúc Trần tiếp dự có khoảng thời gian không thể thị tẩm, nữ chủ trong sách thường sẽ sinh bệnh né tránh vài ngày, khiến cho hứng thú của hoàng thượng được tăng cao. Không chiếm được là tốt nhất, đây là bệnh chung của nam nhân.

Nhưng nàng và những nữ chủ kia không giống nhau. Nàng chưa từng thu hút được sự chú ý của hoàng thượng. Nếu còn giả bộ bệnh để từ chối, có lẽ hoàng thượng sẽ quăng nàng ra sau đầu luôn. Cái này mất nhiều hơn được.

Nàng chui vào không gian suy nghĩ nửa ngày, rốt cục cắn răng quyết tâm thị tẩm. Ngay lần đầu tiên phải khiến hoàng thượng lung lạc, ngày sau sẽ còn cơ hội thi triển.

Căn cứ vào tiểu thuyết, phàm là phi tần địa vị cao muốn lựa chọn đúng đắn thì đều âm thầm cho người quan sát. Vì thế, mấy ngày này, nàng làm việc phá lệ cẩn thận. Nàng muốn cho người ta thấy được, mình có thể phát triển nhưng vẫn trong phạm vi không chế được. May mà nàng đã thành công.

Một bữa nọ, nội thị công công tiến đến truyền chỉ, bảo nàng chuẩn bị cho tốt. Nàng rất bình tĩnh, nhưng trong mắt tràn đầy vui mừng, tiện đà lấy ra một cái hà bao, nhét vào tay công công kia, thân thiết cười nói: "Làm phiền công công đi chuyển này."

Công công kia cảm thấy nàng biết cách làm người, hơn nữa xử sự vững vàng, là người không thể xem thường. Cho nên gật đầu, dặn nàng mấy câu rồi rời đi.

Bởi vì Hương uyển vị trí xa xôi, các nàng cũng không phải từ cuộc tuyển tú chính thức mà vào cung, nên khi thị tẩm phải tới trắc điện của tẩm cung hoàng đế. Nàng vừa nghe qua thì hoảng sợ, nghĩ rằng phải "Bồi cung". Sau lại nghe ngóng được thì mới biết là không phải, chỉ cần tẩm rửa rồi chờ ở thiên điện là được.

Lúc này, cung nhân không dám chậm trễ. Nàng thống khoái tắm rửa một cái, tạm thời không dám lại chọn mùi nước hoa quá thơm. Chọn một cái lam sam tử và váy vàng, tạo nhã uyển chuyển, hình tượng ân cần động lòng người nhưng lại không phô trương, rất hợp với nàng. Lại đeo thêm một đôi hoa trai trần châu, đơn giản sạch sẽ. Nàng có chút vừa lòng.

Trăng đã lên tới đầu cành liễu.

Khúc Hân Nhiên theo nội thị đi vào Trắc điện. Nội thị kia đặt đèn lên bàn. Nàng còn chưa kịp hỏi hoàng thượng khi nào đến, hán đã khom người lui ra. Ánh nến rơi vào bốn vách tường, nhưng vẫn có miêu tả được hình dạng của nó. Nơi này chỉ có một mình nàng, lòng bàn tay bắt giác xuất mồ hôi. Nàng không dám nhìn quanh nữa, ngồi ở mép giường, tận lực làm tư thế tao nhã.

Hồi lâu sau, "két" một tiếng, cánh cửa rốt cuộc được đẩy ra. Nàng mặt mày nhu hòa nhìn lại, mở miệng cười. Hoàng đế phê duyệt tấu chương xong đã có chút mệt mỏi. Hán xoa mày, nhìn nàng một cái. Đầu nói mỹ nhân dưới đèn, nửa kín nửa lộ, càng nhìn càng đẹp. Nhưng đèn trên bàn lại cách giường hơi xa một chút. Hán nhìn qua thì cũng chỉ thấy cái bóng, gì cũng không rõ. Hán nhủ mày, là nô tài nào lười biếng. Để đèn vốn để trên bàn, còn đèn lồng phải đặt trên cửa sổ mới đúng. Bất quá, cũng chẳng sao.

Hán tới trước mặt người kia thì dừng lại, ra lệnh nói: "Thay trẫm cởi áo ra." Khúc Hân Nhiên tuy rằng cảm thấy khẩu khí của hoàng đế khiến nàng không thoải mái. Nhưng biết niên đại này là vậy, nàng phải thích ứng. Nàng cũng không dám chậm trễ, đứng dậy giúp đế vương cởi quần áo. Tay hơi run, biểu hiện chính mình ngây ngô, cầu thương tiếc. Cũng không biết có phải đèn quá mờ không, hoàng đế cũng không chú ý tới. Hán sau khi cởi áo xong thì nằm lên giường, khiến Khúc Hân Nhiên có chút luống cuống tay chân. Do do dự dự một hồi, hoàng đế không kiên nhẫn nói: "các ma ma không dạy người sao? Còn không nhanh cởi quần áo lên đây."

Kỳ thật ma ma có dạy qua, nhưng nàng tưởng chỉ là giường kê. Nàng nghĩ người cổ đại kín đáo, không cởi mở như người hiện đại nên cũng không để tâm. Không nghĩ rằng lại còn có loại quy củ này. Nhưng tốt xấu nàng cũng biết bước tiếp theo phải làm gì. Nàng đem đai lưng, y phục cởi ra, ngồi lên giường. Giọng nói mang theo chút bất an: "Hoàng thượng." Sau đó sợ hãi vương tay ôm lấy hoàng đế.

Vì bù lại sai lầm vừa rồi, nàng nhanh chóng tìm kiếm dưới thân hán, cực lực lấy lòng. Hoàng đế đang muốn xoa người thì chợt nghe tiếng bên ngoài vang lên--

"Khởi bẩm hoàng thượng, Trần tần nương nương thân thể không khỏe, muốn để ngài qua nhìn một cái."

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Sợi Tơ

Tay hoàng đế nhất thời đổi hướng, xoa xoa mi tâm, tiện đà phân phó: "Cầm đèn."

Bên ngoài, một loạt đèn lồng đều được thắp lên. Ánh sáng màu cam nhạt xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, nhất thời làm rõ ràng tình cảnh trong phòng. Hoàng đế lúc này mới thấy rõ bộ mặt của nữ tử trên giường, diện mạo thanh tú, khung xương cân xứng, coi như động lòng người. Nhưng hán dĩ nhiên không có hứng trí tiếp tục.

Khúc Hân Nhiên giật mình ngồi một bên, không biết tiếp theo phải làm gì mới tốt. Giữ người? Nhìn bộ dạng hoàng đế có vẻ là muốn chuẩn bị đi. Nhưng không mở miệng thì một khi việc hôm nay truyền đi, thể diện của nàng sẽ bị Trần tần hung hăng đập nát.

Tuy rằng nữ chủ xuyên không thường bị sủng phi bắt nạt đủ kiểu, nhưng tốt xấu đây cũng là lần đầu tiên của nàng. Cho dù phù hợp với định luật nữ chủ, nàng cũng không muốn nghẹn khuất như vậy. Bình thường mình quan tâm lo việc nước, cần vụ triều chính đều rất độc tài, đối với nữ tử nũng nịu yếu đuối hẳn là sẽ thương tiếc đi?

Vì thế, nàng lui chân lại, kéo chân mông, kích động nhìn về phía hoàng đế đang xuống giường:” Hoàng thượng?” Tay nắm một góc chăn, khẽ cắn môi, tựa như hành động bỏ đi của hân đối với nàng rất tàn nhẫn.

Hoàng đế đang mặc ngoại sam, nghe vậy quay đầu, nhíu nhíu mày. Vốn là muốn gọi nàng đến thay quần áo, nhưng sợ như vậy chỉ càng thêm chậm, cho nên, hân giường giọng gọi người bên ngoài tiến vào.

Cung nhân nối đuôi nhau đi vào.

Khúc Hân Nhiên thấy thế vội kéo màn xuống, dùng chân quần lại. Thân thể nàng quý giá, sao có thể để đám nô tài này nhìn thấy.

Nàng tro mắt nhìn hoàng đế rời đi, mà vài cung nhân đang nán lại chờ giải quyết hậu quả cũng cúi đầu chờ giúp nàng thay quần áo rồi đưa về. Cho dù bọn họ không nhìn nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy như bị tát một bạt tai trước mặt công chúng, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Tiết Bích Đào đang xỏ kim dưới ánh đèn. Nàng vẩn vơ sợi chỉ, nửa ngày vẫn không xỏ được, trái lại còn nghe được tiếng bước chân rất nhỏ đang tiến đến. Lỗ tai dựng lên, nghe rõ ràng rồi, nàng vội vàng vút kim vào sọt, kéo màn xuống.

Ánh sáng bên ngoài chiếu vào màn, đem người bên trong trở thành một bức tranh hư hư thật thật. Phảng phất như có thể chạm vào, lại phảng phất như vừa chạm tới sẽ biến mất.

Nàng nghiêng đầu, tóc như suối chảy, khiến người ta chỉ muốn đem nàng ôm vào ngực.

Mỹ nhân dưới đèn, mông lung mờ ảo.

Hoàng đế ban đầu mặc dù cảm thấy tiểu dâm chúa này nhất định là kiếm có để hân tới, nhưng đồng thời cũng lo lắng nàng thật sự không khỏe. Hiện giờ xem bộ dạng nhàn nhã của nàng, ngay cả giả trang bộ dạng bệnh tật cũng không thêm làm cho có lệ nữa. Hân tiến lên muốn xốc màn, Tiết Bích Đào lại giữ chặt, nũng nịu nói:” Không phải là đi tìm tiểu mỹ nhân sao, còn tới làm gì?”

Thấy đôi môi của vật nhỏ khẽ động, giọng nói cầu nhau, hoàng đế buồn cười nhếch mày:” Không cho tới sao? Vậy trăm đi.”

Nói xong, hân nhấc chân, xoay người.

“Không cho đi.” Tiết Bích Đào liếc hân một cái, mè nheo:” Đã vào Bàn Ti động của ta, sao có thể để người làm chủ?”

Hoàng đế không nhịn được cười, cách màn néo gò má mịn màng của nàng. Da thịt nhẵn nhụi, khiến người ta không khỏi lay động. Giọng nói hân trầm thấp:” Trăm còn chưa vào, sao trăm không được làm chủ?”

Tiết Bích Đào đem những sợi chỉ hồng xả ra, bỏ nhào vào lòng hoàng đế. Đôi mắt long lanh, khiến hoàng đế không thể rời đi. Nàng dùng chỉ xanh quấn nửa vòng vào cổ hoàng đế, thổi khí vào tai hân:” Hoàng thượng không biết sao? Miệng người ta có thể phun tơ, chỉ cần hoàng thượng tới gần thì đã chạy không thoát rồi.”

Hoàng đế cam tâm tình nguyện bị trói buộc ở đây, nên cũng không phản đối màn biểu diễn này của Tiết Bích Đào. Hân nương theo sợi chỉ, nghiêng người hôn nàng, thưởng thức hương vị ngọt ngào trong miệng nàng. Đợi tới khi nàng thở gấp, đáy mắt nổi lên sắc xuân thì lùi lại một bước, không nghĩ tới lại tạo ra một tia chỉ bạc. Hân cười nói:” Quả thật là có thể phun tơ này. Ngươi là yêu quái phương nào? Là ngươi đem bảo bối của trăm ăn mất đúng không, hử?”

Từ lúc chiếm được tâm hoàng đế, độ phối hợp của hân tăng gấp bội, khiến Tiết Bích Đào rất là cảm thán.

Nàng uốn éo thân mình, cổ cúi thấp, xấu hổ nói:” Người ta cười mây đi ngang qua chôn này, thật sự đói bụng, nghe mùi liền không nhịn được.” Mũi nàng giật giật, thòm thèm nói:” Mùi của ngươi cũng rất thơm, không ngại để gia thưởng một ngụm chứ?”

Hoàng đế thờ dài. Hân không nên tới gần vật nhỏ, một chút đã mê muội rồi. Mà nàng cứ kịch liệt âm ỉ, biết rõ hân không làm gì được, lại dám dâng thịt tới miệng hân, tỏa mùi thơm ngào ngạt chờ hân đến ăn.

Lửa đốt lên, lại không có chỗ phát.

Hân nhịn không được, thấp giọng hỏi:” Muốn ném thế nào?” Kỳ thật là muốn để nàng cắn cổ hay miệng gì đó rồi thôi.

Kết quả, vật nhỏ thực sự muốn quậy. Nàng nhìn thẳng địa phương đã dựng đứng ở dưới, còn vờn đầu lưỡi hồng hồng liếm môi.

“Muốn ăn?” Hấn dùng thanh âm khàn khàn hỏi. Một hồi lại nhớ tới mùi hương mật đào kia. Nhưng, thân thể vật nhỏ hiện tại. . .

“Bé ngoan, để lần khác nhé?” Ngọn lửa trong người ngày càng mãnh liệt, nhưng hấn không thể không ngăn. Miễn cho không cẩn thận khiến nàng bị thương.

Tiết Bích Đào tuy rằng không phải thật thích làm vậy. Nhưng hấn bằng lòng đành chỉ dục niệm, chỉ vì một lý do vớ vẩn của nàng mà chạy tới đây. Nàng phải báo đáp thật tốt. Hơn nữa, hẳn nhện sẽ bị thương đó, giờ không để hấn ăn no, về sao hấn không chịu tới thì làm sao bây giờ.

Vì thế, nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ mặt tham ăn nhìn hấn, không nghe lời nói:” Không được, muốn ăn bây giờ.”

Hoàng đế không phải người dễ bản thân ủy khuất, hấn nghĩ được cho nàng như vậy đã là không dễ dàng. Hiện giờ hấn như bị lửa đốt, nàng còn không chịu buông tha, hấn đương nhiên không nhin nữa. Cởi ngoại sam, nằm lên giường, đem mớ chỉ vương bên kia quăng hết xuống đất.

Tiết Bích Đào nhìn động tác nhanh chóng của hấn mà cười khanh khách, miệng nhỏ nhếch lên, nằm giữa hai chân hấn, hướng cái vật dựng lên cách một tầng vải, dùng cái miệng ẩm ướt tẩm rửa cho nó, tựa như mèo con ngâm thơ cần loạn. Hoàng đế vừa ngứa vừa đau, thật sự muốn nàng lập tức ăn.

Hấn trầm giọng nói, có chút khẩn cấp:” Bé ngoan. . .”

Nàng giương mắt, nuốt nước miếng, lần nữa lưỡng lự vừa cắn vừa kéo quần hấn, cái cảm nhẩn nhệ chạm tới nơi nào đó, cổ hấn lại phát ra tiếng thờ gấp. Nàng giống như phát hiện ra chuyện gì thú vị, gắt gao nhìn chăm chăm chỗ đấy, sau đó, cầm nhỏ đề lên, cọ cọ. Không đợi hoàng đế néo nàng, thuận thế hôn một cái. Hoàng đế hít sâu một hơi, cánh tay dài vịn về thân thể của nàng.

Nàng vội vàng né tránh, thanh âm mềm mại, phá lệ mê người:” Người ta còn chưa thể ăn được nha.” Lời nói cực kỳ chính trực.

Hoàng đế thoáng tỉnh táo, có điểm muốn cười, lại cúi đầu không chọc nàng nữa, ý bảo nàng tiếp tục.

Tiết Bích Đào đầu tiên là dùng ngón tay hơi lạnh chọt chọt, tuy rằng bộ dạng lớn lên rất xấu, hành động cũng chẳng dịu dàng, nhưng ai kêu người có chủ nhân tốt chứ (Cái đó đó =v=”) . Nàng tự mình đùa giỡn, bài xích trong lòng cũng giảm bớt.

Nàng một ngụm đem nó ngậm vào miệng.

Tanh tanh, ừm, còn có chút khó chịu.

Hoàng đế khàn giọng kêu:” Đầu nhỏ nhúc nhích đi.”

Nàng nghe xong cũng ngoan ngoãn di động, cái lưỡi liếm liếm, trông mắt thỉnh thoảng chớp chớp, trộm dò xét thần sắc của hấn, lại nhẹ nhàng hút, mười phần nghịch ngợm.

Hấn thiếu chút nữa giữ không nổi, không khỏi cắn răng nói:” Tiểu yêu tinh, sớm muộn cũng cho nàng biết tay.”

Nàng không trả lời, miệng ngậm đã sớm đau. Dần dần không nhin được nữa, thứ trong miệng cũng ngày càng lớn. Bàn tay nhỏ bé bắt đầu làm chuyện xấu, rốt cuộc khiến hấn xương cốt cũng tê dại, thẳng tắp đem dịch trắng tiết vào miệng nàng.

Hoàng đế hít thở thoải mái, ngược lại thấy vật nhỏ đang sắc, trong lòng căng thẳng, ôm lấy nàng, vừa giúp nàng vỗ lưng thuận khí, vừa nói:” Trẫm nói rồi, nàng ít xem mấy truyện thần tiên yêu quái gì đi. Lại làm ra chuyện nghịch ngợm gì nữa, cả trẫm cũng không thể giúp nàng. Hiện tại biết khó chịu chưa?”

Tiết Bích Đào nắm chặt tay, mềm mại đánh vào người hoàng đế:” Còn nói nữa, đồ qua sông phá cầu, lại còn mắng cầu là bã đậu, đáng bị sập. Hu hu hu, hoàng thượng xấu xa, giúp người thư thái lại còn mắng ta.”

Hoàng đế bất đắc dĩ.

Bất quá, hấn quả thật cũng không nên nói như vậy. Vì thế, hấn tiếp tục vỗ lưng cho bảo bối, cúi người dỗ nàng:” Đừng khóc đừng khóc, là trẫm không đúng. Ngày mai trẫm lại kêu người làm cá cho nàng ăn?”

Nàng đem thứ còn sót lại trên miệng lau hết vào người hấn, tới thể nào trở về thể ấy. Đồng thời khóc nháo:” Hoàng thượng chửi người ta là mèo tham ăn! Người ta không cần cá!”

Hoàng đế bị cọ lung tung, không còn cách nào khác, đành nói:” Rồi, không ăn cá. Vậy nàng nói xem muốn trẫm đáp ứng cái gì?” Một khi nàng nháo không ngớt thì nhất định lại có chuyện. Nhưng hấn lại cố tình để nàng nào, sủng ái nàng vô pháp vô thiên.

“Người ta không thích cái người tên Khúc gì gì ấy. Hoàng thượng về sau không được đi tìm nàng.” Tiết Bích Đào nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ầm ĩ nửa ngày, rốt cuộc quên luôn tên cái nữ nhân kia rồi. Dù sao thì, hoàng đế hiểu là được.

Hoàng đế kinh ngạc:” Nàng và nàng ta từng có chuyện gì sao?”

Tiết Bích Đào gắt gao ôm lấy hoàng đế, đầu nhỏ cúi xuống, hừ một tiếng:” Nàng ta muốn thừa dịp này chiếm lấy hoàng thượng, người ta không cho phép! Không cho phép!”

“Nhỏ mọn.” Hoàng đế cười, vỗ nhẹ lưng nàng, nói: “Trẫm đã biết.”

Ngày hôm sau tỉnh lại, hoàng đế mới cùng nàng tính toán nợ nần.

“Trẫm nhớ rõ, tối qua nàng dùng lý do “Thân thể không khỏe” lừa trẫm tới, đúng không?”

“Hoàng thượng nói khó nghe quá, người ta không khỏe thật mà.”

“Làm sao không khỏe? Ăn được ngủ được, lại còn diễn kịch được, rất có bản lĩnh mà.”

Tiết Bích Đào ủy khuất vương tay, trên ngón trỏ để lộ một cái lỗ nhỏ.

Nàng làm nũng: “Kim đâm rất đau đó, thật!”

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Anh Đào

"Minh Lộ tỷ tỷ, tỷ có nghe nói gì không? Hôm qua ai đó phong phong quang quang bước đi, lại mặt xám mảy tro trở về. Trần tần nương nương chỉ cần nói thân thể không khỏe, đã dễ dàng thỉnh được hoàng thượng đi rồi." Hoàng Diêu đứng trước cửa phòng Khúc Hân Nhiên, chế giễu nói: "Cũng không biết nàng ta hầu hạ thế nào."

Từ lúc Khúc Hân Nhiên mượn các nàng làm bàn đạp để tiếp cận hoàng thượng, tâm tình các nàng đã không vui. Lần này lại là nàng ta chiếm cơ hội trước. Lúc này nếu không bỏ đá xuống giếng, quả thật là phụ với ý trời rồi!

Cô nương được gọi là "Minh Lộ tỷ tỷ" kia trong lòng cũng không thấy thoải mái, giả bộ khuyên nàng: "Người ta cũng là lần đầu, không chu đáo cũng là bình thường."

Lời vừa nói ra lại khiến mấy cô nương cười ra tiếng.

Các nương nương trong cung lần đầu thị tẩm cũng chưa từng ai trải qua chuyện này. Hoàng thượng sẽ cấp vài phần mặt mũi. Dù là không chừa mặt mũi cho phi tần thì cũng cấp mặt mũi cho thế gia sau lưng các phi tần chứ? Đáng tiếc, phía sau nàng không có chỗ dựa.

Việc này nếu dừng trên người mình, đương nhiên là sẽ tức giận. Nhưng dính trên đầu người khác thì đừng trách người ta cười nhạo. Các nàng rốt cuộc vẫn còn trẻ, đều cảm thấy chính mình tốt, gia thế không phải quan trọng nhất, cuối cùng sinh ra cảm giác đồng mệnh tương liên.

Tựa như cười vài tiếng, thì bản thân sẽ khác với người nợ vậy.

"Hừ, ngày thường nhìn nàng ta một bụng xuân thu, làm bộ dạng học vấn thanh cao. Vậy mà ngay cả chút thủ đoạn ấy cũng không có, uổng phí cô cô một phen dạy dỗ. Còn khiến chúng ta mất mặt theo."

"Không chỉ vậy đâu! Tự nhiên để nàng ta thị tẩm đầu tiên. Hiện giờ ta cũng không dám ra khỏi Uyển tử luân, rất sợ bọn cung nữ thái giám tới chê cười. Tự nhiên liên lụy ta." Lời nói ra chỉ có hai phần là oán hận, còn lại tám phần đều là châm chọc. Ý là ngay cả những hạ nhân thấp kém nhất cũng khinh thường Khúc Hân Nhiên.

"Đúng vậy đó..."

Sáu người như đã bàn trước, đứng ở cửa, ta một câu, ngươi một câu, thi nhau chế giễu. Nói thẳng tới nỗi cả hoa cũng phải xấu hổ. Nhưng cánh cửa vẫn kiên trì đóng, chánh chủ cũng không hiện thân.

Lúc lâu sau, mấy người họ nói đủ rồi, nhìn nàng cũng không có ý định đi ra thì hừ một tiếng, đều rời đi.

Trong phòng, Khúc Hân Nhiên nắm chặt tay, trong mắt hiện lên tia sắc bén.

Bây giờ cứ để chúng nói, đợi tới khi nàng thành công, lúc đó thu thập cũng không muộn. Dù sao, nàng cũng không dễ dàng nhận thua!

Tiết Bích Đào chậm rãi mở ra một cây quạt trúc, trên đó vẽ những chú gấu trúc, hoặc là tham ăn nhìn nan quạt bằng trúc, hoặc là trốn sau những cây trúc, đáng điệu đều ngây thơ khả ái, trông rất sống động. Nàng bắt quả chỉ vẽ nháp một con trên giấy, bộ dạng cũng đại khái thôi, không nghĩ tới hoàng đế chỉ dựa vào tưởng tượng mà đem chúng tạo thành nhiều hình thái như vậy.

Không hổ là đế vương, tài năng toàn ở những chỗ khó hiểu. Nàng trong lòng khích lệ hân một lần.

"Phụng Tử, mang cất đi, đợi lúc nóng lại dùng." Tiết Bích Đào khép quạt lại đưa qua. Phụng Tử hai tay cầm lấy, tìm một cái hộp bỏ vào.

Vân Lũ thấy tâm tình chủ tử không tồi, không muốn nàng lại mờ mịt ngủ nữa, liền trêu chọc nói: "Nô tỳ không nghĩ chủ tử cũng là người thích đùa, kêu người đem gấu đèn trong phòng ngủ đi. Chỉ là không biết thánh thượng hôm qua rốt cuộc có thấy mặt vị kia không."

Tiết Bích Đào nhớ lại chuyện này, không nhịn được cười: "Cần gì phải hạ thủ độc ác mới có thể tuyệt đường người khác? Làm như vậy á, hoàng thượng có biết cũng chỉ cười mà thôi."

"Việc này người giao cho ai làm?" Tiết Bích Đào đột nhiên nhớ lại. Việc này làm tốt, đương nhiên phải thưởng.

"Hồi chủ tử, nô tỳ giao cho Vân Hương tỳ xử lý." Khóe môi Vân Lũ khẽ cười, đáp không chút hoang mang. "Vì nghe nói là chủ ý của chủ tử, nàng cũng không dám chậm trễ."

Tiết Bích Đào nghe xong thì vỗ về áo ngủ bằng gấm thêu đầy hoa văn phức tạp, hàng ngàn hàng vạn sợi tơ trắng tấp, tìm không ra được chỗ may. Nàng đột nhiên nói ra một câu: "Người cảm thấy thế nào?"

Vân Lũ vừa nghe liền hiểu ý, cười cười, tiến lên thay chủ tử kéo góc chăn. Vì đứng gần, giọng nói cũng nhỏ đi không ít: "Nô tỳ đoán rằng, nàng là người của thánh thượng."

"Cho nên người mới bảo nàng đi làm chuyện này, dò xét một hồi?" Tiết Bích Đào hỏi.

Vân Lũ gật đầu: "Nô tỳ nghĩ, nếu là đúng như vậy, nàng nhất định hiểu biết hơn mấy người nô tỳ nhiều, làm nhiệm vụ này rất thích hợp. Chúng ta thứ nhất có thể quan sát cách nàng làm việc, thứ hai cũng có thể thấy thái độ của thánh thượng."

Tiết Bích Đào nhướng mày: "Người thật to gan, làm việc cũng không thương lượng trước với ta, hiện giờ còn bảo ta đi thử hoàng thượng."

"Nô tỳ hôm qua cũng là nhất thời gặp Vân Hương tỳ mới nảy ra chủ ý này. Với lại, cơ hội tốt như vậy, chủ tử chắc là sẽ đáp ứng. Vì thế nô tỳ mới làm." Vân Lũ thối lui từng bước, tươi cười không đổi.

Đến bây giờ, tính cách chủ tử nàng cũng hiểu rõ. Loại việc nhỏ này người sẽ không để trong lòng, chỉ cần không ảnh hưởng tới đại cục. Mà một Vân Hương cũng chẳng ảnh hưởng tới bản cờ của chủ tử.

Tuy rằng nàng cũng thường xuyên hoài nghi rằng, có phải trong lòng chủ tử có phẫn không? Tựa hồ luôn trước đó không chào hỏi, đột nhiên lại làm ra hành động kinh người. Giống như lúc sanh non, nàng cũng phải tới sau này mới nghe chủ tử nói. Lại càng cảm thấy bộ phục, trong tình huống hung hiểm ấy, chủ tử lại có thể nghĩ ra được như vậy. Kỳ lạ nhất là vị thuốc kia, không biết là do Tiết gia đưa vào, hay là do chủ tử để sẵn bên người để phòng họa.

Phi tần bình thường, phạm là hạ nhân qua mặt nàng làm cái gì thì sẽ bị cho là đi quá giới hạn, không tôn trọng chủ nhân. Nhưng Tiết Bích Đào dù sao cũng không phải là người cổ đại, nếu không xúc phạm tới lợi ích của nàng, lại giúp nàng tính toán, nàng sẽ càng vui mừng. Nàng cười nói: "Tâm tư này của người, ta cũng sẽ không cô phụ. Đợi hoàng thượng tới, ta sẽ thử một lần."

Thật ra nhờ "Cảnh giác" mà nàng đã đoán ra được một phần. Nơi nơi quan sát nàng, lại không làm hại nàng, nghĩ tới nghĩ lui, người sau lưng Vân Hương chỉ có thể là hoàng thượng.

Người đứng đầu thiên hạ làm việc cũng thật phách lối. Người ta an bài thám tử đều là phóng trong góc nhỏ nào đó, tránh bị phát hiện. Hắn thì ngược lại, sắp xếp ngay vị trí đầu lĩnh.

"Nô tỳ đa tạ chủ tử tín nhiệm." Vân Lũ mỉm cười.

Tiết Bích Đào thưởng cho nàng, sau đó bảo nàng lui xuống. Vân Lũ tuy rằng không muốn chủ tử ngủ nhiều, nhưng cũng không dám khuyên. Rốt cuộc cũng ra ngoài.

Lần này là oan uổng Tiết Bích Đào rồi. Tiết Bích Đào chỉ là cảm thấy không khí trong phòng có chút kỳ quái, giống như con gió lạnh thổi qua giữa trưa lần trước.

Đúng, là gió.

Nàng nhìn xuống một góc sa trường đang lay động, có chút bất đắc dĩ, lại có chút không tin, hô một tiếng: "Vương gia?"

Thọ vương từ sau bình phong đi ra, tùy ý cười: "Không tồi, rất cảnh giác." Có vài phần mỉa mai như lúc nàng ở trên ngọn cây, điều này làm suy đoán lúc trước của hắn bị phủ định.

Từ lúc hắn điều tra về đôi tỳ muội song sinh tiền cung của Tiết gia xong, hắn liền có chút hoài nghi, không biết người ngày ấy có phải hay không là một

Tiết cô nương khác? Nàng từ nhỏ thân thể yếu ớt, lực cánh tay theo hần quan sát cũng là không có, điều này rất đáng ngờ. Loại chuyện thay mạo đổi đảo này cũng không hiếm xuất hiện đâu.

Giữa lúc hần đang muốn kiểm chứng vị Tiết cô nương còn lại thì nghe tin nàng ta bị giam vào lãnh cung.

Không gặp được người này thì đành phải tìm người khác thôi. Huống chi, hần vô luận hỏi thăm thế nào thì đều cảm thấy, phương thức Tiết gia dưỡng nữ nhi cũng rất tầm thường. Chính mình tìm không ta, tìm nguyên chủ giải buồn cũng tốt.

damn it! (Nguyên văn)

Không phải nói phòng của phụ nữ đang ở cũ không thể vào sao? Không phải nói cổ nhân đều sợ thấy máu sao?

Tiết Bích Đào rói rầm giật nhẹ chân. Bình tĩnh lại cảm xúc, nàng nói: "Không biết vương gia hôm nay tới làm gì?"

Từ dùng hằng ngày hôm nay lại dùng trong tình cảnh nay, thật là kỳ diệu mà.

"Tới thăm nguoi một chút." Thọ vương tới gần, tùy ý nheo nheo tay nhỏ của nàng. Vẫn mềm như trước~

Thăm, thăm cái đầu nguoi! Tiết Bích Đào trợn mắt há hốc mồm

Từ lúc nàng chậm rãi thích ứng với cuộc sống nơi đây, đã lâu rồi không phun ra mấy câu chửi như vậy. Vị vương gia này đi đi lại lại, không có ý thức quy củ, làm việc vô câu vô thúc. Ngay cả phi tử của hoàng đế cũng dám chạm. Đây không phải là biểu hiện của việc chán sống sao?

Bất quá, sau khi so sánh giá trị sức mạnh của hai người, nàng cảm thấy, loại đồ đệ vô lễ này vẫn là giao cho hoàng đế trấn áp đi.

Vì thế, tay vẫn như cũ bị hần cầm, mà nàng lại ngoan ngoãn ách xì một cái, không có phản kháng.

Thật giống mèo mà ~

Thọ vương cảm thán. Không biết chừng ngay giây sau hần có thể sẽ xách nàng lên luôn không.

"Nguoi hôm qua đem hoàng huynh từ chỗ Khúc...." Thọ vương nhú mày, ngừng một chút, nói tiếp: "Khúc gì đó đoạt về phải không?" Bộ dạng hần như đang nói chuyện phiếm

"Không, không hề." Nàng mê mang nhìn hần. "Hoàng thượng cũng không phải của nàng ta mà."

Thọ vương cười. Cách lý giải của nàng luôn khiến người ta kinh ngạc.

"Không phải nói sẽ mời bốn vương xem kịch vui sao? Như thế nào không sử dụng mật đạo?" Hần chuyển đề tài.

"Còn chưa tới lúc." Chẳng những tay mềm, mà cả giọng nói cũng mềm, khiến người ta không đành lòng tức giận nàng.

"Muốn đợi tới khi nào?"

"Đương nhiên là lúc trong cung âm ỉ nha." Xem cuộc vui cũng không tệ.

"Ồ." Thọ vương trầm ngâm." Chắc cũng nhanh thôi."

Tiết Bích Đào nghe xong liền phản chấn, ngẩng đầu nói: "Có ý gì?"

"Sáu tháng năm là thọ thần của hoàng huynh, sẽ rất hấp dẫn." Khóe môi hần nhếch lên, ra vẻ thần bí.

"Nói nói." Nàng đẩy đẩy tay hần, thúc giục nói. Thừa nước đục thả câu là hành vi rất không có đạo đức!

Hần đẩy nàng xê dịch vào bên trong, ngồi bên giường, dựa vào gối, làm bộ dạng 'hối lộ trước nói sau'.

Tiết Bích Đào chui ra khỏi chăn. Thân là nữ nhân của hoàng đế, nàng cảm thấy, nằm cùng một giường với huynh đệ của hần thì cũng có chút kỳ cục. Vẫn là ngồi chồm hổm tốt hơn.

Nhìn trái nhìn phải, trên giường giống như không có thứ tốt, nàng đành đưa tay qua, thử hỏi: "Tiếp tục cho nguoi mượn chơi?"

Thọ vương liếc mắt một cái, ngồi im như núi.

"Vậy nguoi muốn cái gì?" Tiết Bích Đào thử mấy thứ xong thì nhục chí. Tên này không thể dùng lối suy nghĩ của người bình thường mà đối phó được.

"Lại đây." Thọ vương nhìn nàng xoay xoay đầu như mèo con tự đuổi theo cái đuôi của mình. Xem thỏa mãn rồi, hần rút cục ra lệnh.

Tiết Bích Đào liếc mắt nhìn hần, xác nhận không có nguy hiểm, mới tới gần một chút.

Thọ vương đưa tay qua, thuận theo tâm ý xách cái cổ mềm mại của nàng. Xách được một chút, không đạt được mong muốn, hấn ghét bỏ nói:" Quá nặng."

Tuy rằng gần đây ăn ngủ nhiều, uống thuốc bổ nhiều. Nhưng trên thế giới này làm gì có chuyện xách cổ người ta lên! Tiết Bích Đào đột nhiên có loại cảm giác như ở chung với tiểu Nghiễn. Tuy rằng tính tình hai người khác nhau, nhưng làm việc lại hợp tới kỳ lạ.

Tựa như lần đó tiểu Nghiễn ngứa mắt bộ dạng sa đọa của nàng, lấy gạt tàn thuốc đập nàng. Đập thiếu chút nữa nàng chảy máu đầu luôn. Hành động quả thật kỳ cục khác người.

Mặc dù tiểu Nghiễn cũng thường nói, nàng thật ra cũng kỳ không kém.

Tiết Bích Đào lại hùng hổ:"Đã nói ta không phải mèo!"

"Nói hời nào?" Thọ vương còn thành thật đáp lời.

Tiết Bích Đào suy nghĩ một chút, nhất thời xịu xuống. Hình như là hôm qua nói với hoàng đế thì phải. Đại khái cảnh tượng giống nhau làm nàng nhất thời quên mất.

Nàng ấp úng:" Người không nhớ rõ thì không có tư cách hỏi."

"Tối hôm đó chắc ngươi vẫn còn tỉnh dưỡng nhỉ?" Thọ vương trở lại vấn đề chính.

Tiết Bích Đào mơ hồ:" Hử? A, ừ."

"Vậy là tốt rồi. Đến lúc đó, bổn vương mang ngươi đi xem náo nhiệt." Thọ vương phục hồi vẻ lưu loát như mới xuất hiện. "Về phần chuyện gì thì, ngươi không cần đi tra đâu, tra cũng vô ích."

Bỏ lại một câu, hấn tiêu sái ra đi.

Tra cũng vô ích sao?

Tiết Bích Đào cắn ngón tay suy nghĩ một hồi, quyết định ngủ trước tính sao.

Bất quá, trước khi ngủ, nàng hung hăng thêm vào mục "Thân thể nhẹ nhàng" ba điểm. Hừ, nàng mới không có mập!

[Lời tác giả] Rốt cục cũng nhớ rõ cái bảng

Ngọt ngào: 5

Xinh đẹp

Ôn nhu

Hoạt bát

Lãnh diễm

Cao quý

Khí phách

Không dễ bị hãm hại (Tức, bị hãm hại hoàng đế cũng không tin):10

Dễ dàng hãm hại người (Tức, dù là hãm hại hoàng đế cũng tin):1

Cảnh giác (Tức, khi gặp nguy hiểm sẽ phát tín hiệu): 10

Giọng nói ngọt ngào

Giọng nói thánh thót

Giọng nói mềm mại: 5

Giọng nói khí phách

Thân thể mềm mại: 5

Thẻ chuốt khỏe mạnh: 3

Da thịt trắng nõn

Tóc tai đen nhánh

Chân dài thắt lưng mỏng: 5

Thân thể nhẹ nhàng: 3

Dễ dàng mang thai

Mùi hương tự nhiên: 1

Xạ +2

Ngự +3

Tổng cộng: 53 điểm

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ăn Thân

Tối ngày sáu tháng năm, Tiết Bích Đào đã sớm đem chuyện này quảng sau đầu. Nàng cũng không phải không thử tra qua, nhưng quả thật không có manh mối. Hiện tại mình còn đang ở cử, đại khái cũng không ảnh hưởng tới, vậy cần gì phí sức lao động.

Vì thế, nàng như cũ ăn ăn ngủ ngủ, trừ bỏ suy nghĩ tặng quà gì cho hoàng đế hết mấy ngày, thì thời gian trôi qua thực thanh nhàn.

Tối hôm đó, tuy rằng hoàng đế cho người tặng một bàn tiệc đầy đồ ăn, nhưng Tiết Bích Đào một mình một người cũng không muốn ăn gì, chỉ ăn một ít mứt táo rồi thôi. Còn lại đều đem thưởng cho đám người Vân Lũ. Nàng từ trước tới nay đói mới ăn, ăn no ăn ngọt. Mặc cho ai nói gì cũng không sửa được.

Tiết Bích Đào xoa mắt, lắc đầu chui vào ổ chăn. Đầu nhỏ trốn trong chăn, tóc đen xổ trên gối, che mất khuôn mặt như hoa sen.

Thọ vương đúng hẹn xuất hiện trước mặt nàng, tinh thần mười phần, bộ dạng chuẩn bị xuất phát. Đến lúc tới nơi mới phát hiện bộ dạng đờ đẫn, tóc tai bù xù của nàng. Hắn trong lòng chửi mắng. Đây là lần thứ ba bị nàng chơi xấu.

“Mèo con.” Hắn thuận miệng đặt biệt danh cho nàng, tiến tới gõ gõ.” Kịch vui diễn rồi kia.”

Nàng trở mình một cái, đưa lưng về phía ngoài giường. Thọ vương kêu vài lần không được, không kiên nhẫn xách cổ nàng ra. Trong lúc động vật nhỏ kia theo bản năng muốn phản kháng thì bị hắn trấn áp. Nhưng thật ra, do da nàng quá trơn bóng, mém nữa cũng trốn thoát vài lần. Tiết Bích Đào dùng sức lấy chân quấn hắn lại. Sau đó thông minh đứng lên đem ngoại sam mặc vào.

Nàng cũng không phải không nghe thấy, mà là không muốn để ý. Nhưng độ cố chấp của người nam nhân này đã vượt quá mức tưởng tượng của nàng.

Thọ vương sau khi bị bó cánh tay lại, mới phát hiện đây mới là móng vuốt mèo con. Đợi nàng mặc xong xiêm y, hắn mới tiếp tục cùng nàng so đo. Hắn cuối cùng vẫn biết cái gọi là: Phi lễ chớ nhìn.

Lúc lâu sau, giọng nói nhỏ nhỏ tức giận vang lên “Xong rồi”, hắn lúc này mới xoay người. Hắn nhìn nàng lão đạo đứng lên, giống như không cẩn thận sẽ ngã trở về thì từ miệng gọi lên ý cười cổ quái. Nàng lúc này thật sự không có lực công kích.

“Rất mệt?” Hắn tiến lên đỡ nàng.

“Ừ, hôm nay ngủ hơi nhiều.” Giọng nàng sau khi bị đánh thức mềm mại như bánh trôi.

“...” Thọ vương im lặng. Hắn nhìn nàng một thân váy vàng, rất không hài lòng. Xiêm y này biểu lộ được sự kiêu ngạo, nhưng không thích hợp để ăn thân. Hắn dùng áo choàng màu đen khoác lên người nàng, tiện đà ôm nàng vào tay. Hắn ôm nàng tựa như ôm một con búp bê nhỏ xinh, không có nửa điểm mập mờ. Hắn chỉ là cảm thấy, nha đầu yếu ớt tới thần kỳ như vậy, hắn là nên cưng chiều một chút.

Tiết Bích Đào mơ hồ nhìn nhàn:” Người trong bữa tiệc uống nhiều rượu quá sao? Bồn cung là tẩu...” Nàng đem từ cuối nuốt vào bụng. Hình như dựa vào thân phận của nàng cũng không đủ tư cách làm tẩu tử của hắn. Ý thức được điểm ấy, nàng lại có chút nhục chí. Mà thôi, xưng hô này nghe cũng già

quá. Nàng tự mình an ủi một câu.

“Hử?” Thọ Vương nhếch mày hỏi lại, sau đó đột nhiên nói ra một câu long trời lở đất:” Ngươi là định nói ‘hoàng thượng vào đi, bên trong rất ấm áp.’ sao? (Anh vương gia thích nghe lên người ta ấy ấy ==)))

Tiết Bích Đào ngăn người.

“Ngươi – khôn – khiếp!” Nàng gần từng tiếng, hận không thể phun hết nước miếng lên mặt hắn. Người này đường đường là vương gia, thân đệ của thiên tử, vậy mà cư nhiên lợi dụng mặt đạo làm loại sự tình này? Nàng bỗng nhiên nhớ tới cảnh đào cấm ở khung cửa. Nàng còn từng dùng qua nó để sờ cảm rất nhiều tiểu mỹ nhân.

Thọ vương thấp giọng cười, nha đầu này cư nhiên còn có thể nói lời thô tục, không biết hoàng huynh từng nghe thấy chưa. “Có vậy mà muốn làm tẩu tử của bốn vương sao?”

Hắn vỗ vai gáy nàng một cái, thuận tiện đưa tay đỡ lưng nàng, nói:” Đừng gây sự, muốn giả bộ trình liệt cũng phải có hoàng huynh ở đây nhìn mới được.”

Nàng dừng một chút, kỳ quái nhìn hắn:” Ngươi thật sự không quan tâm tới quy củ?” Hắn thật là cổ nhân sao? Giống như không thích hợp với triều đại này. Điều này làm nàng nhớ tới Tuy Dương đế trong lịch sử, nghe nói, đó là một người vượt qua rất nhiều quy định của thời đại. Mà người trước mặt này, nếu không phải có tính cách giống Tuy Dương đế thì hẳn là có dòng máu phóng khoáng của dân du mục. Nàng nghiêng về ý kiến sau hơn. Người này tựa hồ không có tính toán làm đại sự gì, chỉ thích làm những chuyện có hứng thú, chẳng qua là tiêu đánh tiêu nháo thôi.

Thọ vương cười nhạt:” Quy củ chẳng qua là thứ người đời định ra, cùng bốn vương có quan hệ gì?”

“Đạo đức thì sao?” Tiết Bích Đào truy vấn.

Thọ vương nhìn ánh mắt kỳ lạ của nàng, lúc lâu sau lại lạnh nhạt nói:” Ngươi yên tâm, bốn vương không có coi trọng ngươi. Tình huống này không tồn tại luân lý đạo đức.”

“Nhưng ngươi ôm ta!” nàng đúng lý hợp tình nói.

“Bốn vương chỉ là cảm thấy...” Thọ vương nghĩ một hồi, tựa hồ tìm không thấy từ thích hợp, hắn suy tư nói:” Đại khái là cảm thấy ngươi và bốn vương là cùng một loại người.”

“Ngươi coi ta là bằng hữu?” Ánh mắt Tiết Bích Đào sáng lên.

Nói thực, nàng tại triều đại này trôi buồm tới mức có chút cô đơn. Cho dù nàng trước đây chưa từng nghĩ tới, nhưng vẫn hy vọng có bạn bè, có chiến hữu. Ít nhất khi thất bại vẫn có người nhất xác nàng đi mai táng.

“Bằng hữu?” Thọ vương trầm ngâm, tiện dãi cười nói “Có lẽ vậy.”

Tiết Bích Đào dùng bộ dạng trước đây đối với các ca ca, chụp vai hắn, thừa dịp hiện tại đang ở địa thế cao, có thể chụp tới:” Phải là phải, không phải là không phải. Vương gia, thân là nam tử hán, không thể do dự như vậy.”

“Dài dòng.” Thọ vương đánh một cái vào bàn tay trên vai mình:” Mèo con, chúng ta đi xem diễn.”

Nàng lúc này không phản kháng nữa, mà coi hắn là một người anh trai, tận lực làm cho mình không đập trán vào vai hắn. Có lẽ do đối với hoàng đế vô tâm, nhưng lại thiết mình kết làm bằng hữu với hắn nên hành động của nàng ngược lại không quá tự nhiên.

Nàng nhớ lại. Mới đầu, nàng lo lắng hắn sẽ đưa chuyện hai người gặp mặt tiết lộ cho hoàng đế, nên tuy phối hợp nhưng vẫn giữ khoảng cách. Hôm nay hắn từ bữa tiệc chạy đến xách nàng đi xem diễn, khiến nàng cảm thấy được, nếu hắn thiết tình muốn tìm một người bạn chơi cùng thì cũng không tệ. Kỳ thật hẳn là một vương gia, nếu không có chuyện gì lại chạy tới hăm hại một hậu phi như nàng thì đây không còn là kịch bản hậu cung nữa mà phải là ngôn tình yêu hận đâm chém rồi. Nàng quyết định đem sự tình nghĩ đơn giản một chút, coi như ở hiện đại kết giao bằng hữu vậy, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Dù sao thì, nữ nhân mà có bằng hữu khác phái thì sức quyến rũ mới có thể tăng nha.

Nàng cười như mèo trộm được thịt. Tuy rằng không phải thật sự ăn trộm, nhưng bộ dạng kẻ trộm này cũng làm lòng người không nở. Thọ vương thâm nghĩ.

“Chuyện nương nương giao thế nào rồi?” Trong một góc tối ở ngoài Vinh Thọ cung, hai người mặc trang phục thái giám làm ám hiệu với nhau, thỉnh thoảng nói nhỏ mấy câu.

“Đây đã dùng giấy dai thay rồi, chỉ cần động chút tay chân.” Thái giám thấp giọng bẩm báo, sau đó vỗ ngực cam đoan:” Ngai yên tâm, việc này nô tài đã tỉ mỉ làm, không sai được.”

Tên thái giám nhìn thân phận cao hơn một chút uy hiếp nói:” Nếu có sai sót gì, không chỉ chúng ta tìm người vấn tội, mà chỗ nương nương cũng trăm triệu lần không tha cho người.”

“...Nhưng mà, nếu làm xong...” Thái giám kia lại nói:” Thăng chức rất nhanh. Lúc đó, có lẽ ngay cả ta cũng kém hơn người.” Trong giọng hắn mang theo chút hâm mộ. Nhưng không còn cách nào, ai bảo cấp trên an bài như vậy chứ.

“Đúng là chuyện lớn!” Tiểu thái giám kia vừa mừng vừa sợ. Hắn rất sớm đã được xếp vào đây, bằng vào việc chịu khó, thông minh, lại có cơ hội chiếm được trọng dụng của vị trong Vĩnh Thọ cung, được nương nung lựa chọn. Lại không nghĩ rằng chuyện lần này quan trọng như vậy, mà ngay cả vị nội thị công công tài trí hơn người cũng ngưỡng mộ hắn. Điều này làm hắn quyết định sẽ làm thật tốt.

Hắn cam đoan nói:” Nô tài thấp cổ bé họng, nếu không phải ngài thường xuyên ở trước mặt nương nung nói ngọt, bức chuyện tốt này cũng không tới phiên nô tài. Chuyện này nếu làm thỏa đáng, nô tài cũng như cũ kính trọng ngài.”

Công công kia nghe xong trong lòng cũng thoải mái, nhưng không biểu lộ ra ngoài. Hắn liếc mắt nhìn bụi cỏ đang lay động trong gió, nói:” Tốt lắm tốt lắm, người nhanh đi về đi, đừng để người ta sinh nghi.”

Tiểu thái giám rất biết làm người, liên tục lên tiếng trả lời, đợi công công kia rời đi xong mới bắt đầu di chuyển bước chân. Đợi hai thái giám đi rồi, từ trong màn đêm xuất hiện hai người. Đó là Tiết Bích Đào và Thọ vương thông qua mật đạo tới Vĩnh Thọ cung.

Tiết Bích Đào chưa hiểu rõ hết, nhìn về phía Thọ vương:” Pháo hoa ư?”

Thọ vương chợt nàng một cái:” Ai thích chơi?”

“Ta.” Nàng không chút do dự, bắt quả trong lòng cũng đã biết đáp án.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Xem pháo hoa.”

=====

“Đáng tiếng hôm nay Trần tần nương nung không tới được.” Mật quý nhân nhìn pháo hoa đầy trời, khẽ cười, nhưng vì chữ “Trần” nặng nề nói ra, nàng lại khiến người ta có chút để ý.

Người bên ngoài đều chỉ nói nàng ở chỗ sản bản bị Trần tần bắn một mũi tên mà tức giận tới giờ, nhưng không biết rằng, lúc nàng phun ra chữ này, ánh mắt lại dò xét Trình quý tần.

“Muội muội chớ nói lời này. Hiện giờ Trần tần muội muội sợ là còn đang thương tâm đó. Dù là miễn cưỡng tới đây thì cũng không có tâm tư thưởng thức pháo hoa.” Lệ tần vì không thể sinh con, nên đối với chuyện người khác sảy thai, nàng luôn ôm thái độ vui sướng khi người gặp họa.

Người khác không biết rằng, tại một nơi bí mật gần đó, Tiết Bích Đào lại đang quan sát tất cả, bởi vì có ánh sáng của pháo hoa nên nhìn rất rõ ràng. Hai người này đúng là từng có lẽ, bất quá, người trong cung bất kỳ lúc nào cũng có thể sinh ra mâu thuẫn, thậm chí là oán hận, cái này cũng không có gì ngạc nhiên. Chỉ cần bất hòa với mình là được. Nàng đem ánh mắt đặt lên người Mật quý nhân, bên tai đột nhiên truyền tới giọng nói nhắc nhở của Thọ vương:” Tới đây.”

Một âm thanh quen thuộc khác cũng cùng lúc vang lên:” Đại hoàng tử, đừng đứng!”

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Xem Kịch Vui

Tuy rằng thanh âm nàng vang lên đúng lúc, nhưng Hàn Thừa Vận là một hoàng tử tôn quý như thế, làm sao nghe theo lời một "cung nữ" như nàng? Huống chi cung nữ này kêu đột ngột như vậy, hắn còn chưa kịp tiêu hóa ý tứ của lời này, cũng đã quyết định tiếp nhận lửa và pháo hoa thái giám đưa tới, chuẩn bị châm ngòi.

Khúc Hàn Nhiên thấy thế rất khẩn trương.

"Đại hoàng tử, cẩn thận!"

Pháo hoa kia tựa như đóa cúc, tỏa ánh sáng chói mắt, đồng thời khiến hành động của Khúc Hàn Nhiên càng thêm tiên diễm lóa mắt. Ánh sáng của pháo hoa phụ trợ chiếu sáng thân thể nhỏ bé của nàng, đem đại hoàng tử cao chưa tới thất lưng bảo vệ phía sau. Mà xa xa, tiếng nổ mạnh qua đi, chỉ còn sót lại bụi trên đất, một trận gió thổi qua, càng khiến người ta hoa mắt.

Trước đó, không người nào biết ý tưởng trong lòng Khúc Hân Nhiên.

Bởi vì Trần tần can thiệp, khiến hoàng thượng không lật bài tử của nàng, nàng đương nhiên không cam lòng cứ như vậy ở cùng với những nữ nhân bình thường, đợi từng ngày trôi qua rồi chết già trong cung. Cho nên, nàng quyết định tạm thời đáp lên thuyền của Đức phi, ít nhất cũng có cơ hội đạt được thánh sủng.

Nhưng phi tần địa vị cao trong cung làm sao có thể nuôi dưỡng một quân cờ vô dụng? Không giống như khi xưa Ngô Canh Y tìm nơi nương tựa, dù nàng có tốt, Đức phi cũng khinh thường liếc mắt. Nàng rơi vào đường cùng, ngược lại chú ý tới đại hoàng tử. Nàng cho rằng, đại hoàng tử là vận mệnh của Đức phi, nếu đối tốt với đại hoàng tử, Đức phi cũng có thể xem trọng nàng.

Lại không nghĩ rằng cơ hội tới nhanh như vậy. Ngay tại sinh yến của thánh thượng, nàng như thường đem tầm mắt dừng ở chỗ đại hoàng tử, thấy sắc mặt của thái giám bên cạnh hắn có chút kỳ quái. Nàng quan sát hồi lâu, rốt cục lúc hắn giết dây đại hoàng tử phóng pháo hoa, quyết định ra tay. Nàng không biết bỏ qua cơ hội này thì khi nào mới có tiếp, nàng đành cược một phen.

Vì thế, trong nháy mắt đại hoàng tử châm lửa, nàng xông tới, gắt gao bảo hộ hắn. Mà pháo hoa kia sau khi đốt cơ hồ là lập tức phát nổ, nổ lên một trận bụi mù. Rất khó tưởng tượng, nếu người khác nắm nó trong tay thì sẽ xảy ra hậu quả gì.

Những người cách đó không xa đang trò chuyện vui vẻ, bị tiếng pháo hoa khác thường kia làm cả kinh nhảy dựng. Đức phi trước hết kịp phản ứng. Nàng bắt an hô một tiếng: "Thừa Vãn!" rồi xông tới bên người đại hoàng tử, kêu người nâng Khúc Hân Nhiên bị pháo hoa văng vào, run rẩy ôm lấy con mình.

Nàng không nghĩ rằng, hiện giờ mình nắm quyền trong cung, từng bước từng bước bài trừ những trở ngại trên đường, nhưng con trai ruột lại dưới mí mắt mình mà xảy ra chuyện? Đức phi tức giận nhìn chăm chăm thái giám đang run run quý xuống, thanh âm tàn nhẫn: "Tiểu Lục tử, nói cho bốn cung, đây là chuyện gì xảy ra!"

"Hồi... Hồi bẩm nương nương, nô tài... Nô tài không biết." Hắn tâm loạn như ma quỷ gổ xuống, khóc không ra nước mắt. Đại hoàng tử rất thích chơi đùa, lại biết hắn là người Đức phi nương nương nể trọng nên không phòng bị. Một khi hắn giết dây liền nóng lòng muốn tự tay đốt thử.

Kế hoạch vốn là, sau khi chuyện thành công----- Hắn đem đồ giao cho đại hoàng tử xong là có thể lập tức rút về bên người Đức phi. Đại hoàng tử tuy nhận ra hắn, nhưng đại hoàng tử một là bị thương nặng hôn mê, hai là chết non, không thể chỉ ra hắn. Nhưng mà, đột nhiên nhảy ra một nữ nhân, đem hết thấy kế hoạch quấy phá. Hắn kinh ngạc không kịp lui về, vừa vặn vị Đức phi bắt gặp.

Vô luận thế nào, hắn là một cung nhân bên cạnh Đức phi nương nương, thời điểm đại hoàng tử bị thương, hắn lại xuất hiện bên cạnh, nghĩ thế nào cũng không hợp lý. Chỉ là chuyện cho tới bây giờ, vô luận hắn thú nhận hay không đều chỉ có một đường chết.

Vì người nhà, hắn không thể nói.

"Ồ? Thú vị." Thọ vương nhìn sự việc phát triển vượt quá dự đoán, sờ sờ cằm.

Tiết Bích Đào nhếch mày coi kịch vui, xuyên tạc một câu: "Coi trọng nàng sao?"

"Xi." Thọ vương cười, túm tóc nàng trên đầu: "Nàng ta không đẹp bằng người. Bốn vương tò mò là, chúng ta có cách riêng nên biết người nọ có vấn đề, nhưng nàng ta thì sao? Nàng ta làm sao biết?"

Tiết Bích Đào nhìn phía trước, trầm tư một lát, cười nói: "Người nói xem, nàng ta có phải hay không nhận ra rằng, không có cách nào từ tay người ta cướp đoạt thượng đi, cho nên đánh chủ ý lên người đại hoàng tử?"

Thọ Vương thoáng chốc bị sặc, nhưng lo lắng bị người phát hiện, chỉ có thể hạ giọng ho khan.

"À, nó có khuôn mặt anh tuấn giống hắn, có giọng nói giống hắn. Hết thầy đều làm người ta mê muội. Nếu ta không được hắn yêu, vì cái gì không tìm kiếm hy vọng trên người con hắn?" Nếu không phải đang trốn sau gốc cây, Tiết Bích Đào nhất định còn tụng thâm tình hơn nữa.

Lúc này Thọ vương đã không ho khan nữa. Hai tay hắn nắm chặt, bả vai run run, cực lực nhịn xuống tiếng cười to.

Giây lát sau, hắn kẻ sát vào nha đầu lẩm lời bên cạnh, hỏi: "Mèo con, người có lo lắng không?"

"Người là nói..." Tiết Bích Đào trở về chỗ cũ, nghiêng đầu ngây thơ nhìn hắn.

"Người không phải ghét nàng ta sao? Người đoán xem, hoàng huynh có thể sẽ chuyển qua yêu thích nữ nhân đã cứu mạng con hắn không?" Thọ vương nhìn thẳng nàng, muốn tìm kiếm đáp án.

"Đúng vậy ha..." Tiết Bích Đào không giấu diếm, thuận theo tâm ý đáp, đáp lễ nhìn hắn: "Đại hoàng tử dù sao tuổi còn quá nhỏ, không đủ thỏa mãn nhu cầu của nữ nhân đang bắt mắt. Người nói xem, bốn cung nếu đem người giao cho nữ nhân kia, nàng có thể sẽ không làm mấy chuyện ngu xuẩn nữa không?" Hắn cũng dám đọc đông cung rồi, mấy loại từ ngữ này chắc cũng không để ý.

"Hai người cũng giống nhau lắm." Nàng trịnh trọng bổ sung.

Thọ vương nhớ tới lúc này nàng tụng, nhất thời có điểm nói không ra lời. Tâm tình xem cuộc vui cũng biến mất rồi, chỉ còn ý nghĩ muốn đem con mèo con trước mắt này bóp chết.

Vẫn là bộ dạng ngoan ngoãn nằm trên vai hắn lúc này đáng yêu hơn.

Đức phi ôm lấy nhi tử còn đang ngây người, dốc sức muốn thăm vấn tiểu Lục tử. Nhưng ánh mắt chợt nhìn thấy Long ngoa, nàng tức khắc điều chỉnh biểu tình, làm ra bộ dạng bi thông, oán giận nói: "Hoàng thượng, ngài nên vì Thừa Vận làm chủ!"

"Đang êm đẹp phóng pháo hoa, tại sao người khác đều bình an vô sự, tới tay Thừa Vận lại xảy ra chuyện? Thiếp thân thỉnh cầu hoàng thượng làm chủ, nơi này chắc chắn có kỳ quái, mong hoàng thượng điều tra!" Đức phi là nữ nhân hậu cung, mọi chuyện trong mắt đều biến thành âm mưu. Cái này cơ hồ thành bản năng rồi.

Hoàng đế trước trầm giọng phân phó cứu chữa cho Khúc Hãn Nhiên đang hôn mê, tiện đà nhử mảy nói với Đức phi: "Trẫm sẽ xử lý, nàng trước mang Thừa Vận về đi."

Thọ yến của thánh thượng đương nhiên có rất nhiều tông thân hoàng thất cùng đại thần, không thích hợp xử lý chuyện nhà. Đức phi nghe xong liền giặt mình lấy lại tinh thần, nàng nhất thời quên mất, lúc này bị hoàng đế nhắc nhở, tự nhiên nghe theo phân phó.

Nàng thoáng ổn định tinh thần, để Trương Ngọc trước về cung chuẩn bị thuốc an thần.

"Phụ hoàng..." Trong mắt Thừa Vận toát lên sự ý lại. Trong ánh mắt trấn an của phụ hoàng mình, hắn lôi kéo góc áo Mẫu phi trở về. Thời điểm đứa nhỏ gặp nguy hiểm, có bờ vai rộng lớn của phụ thân ở đó, cảm giác sẽ an toàn rất nhiều.

Bây giờ, vô luận là chủ hay khách đều không còn chú ý tới bữa thọ yến nữa.

Dù là Vân phi có nhị hoàng tử trước đây chưa từng tranh giành, trong phút chốc vẫn cảm thấy tim đập nhanh chưa từng có. Trình quý tần bên cạnh về mặt kỳ quái, không biết là đã nhận ra cái gì. Còn lại các cung nhân, ít nhất cũng đã đoán được cục diện trong hậu cung sau này.

"Cung nữ" kia hẳn là sẽ có cơ hội chứ? Cũng có người biết, cung nữ này kỳ thật là cung phi chưa được thị tẩm trong Lưu Hương uyển, lúc này bóp tay thờ dài. Trước đây không thừa dịp kết giao với nàng, hiện tại không thể phân một chén canh, mượn cơ hội chiếm được vinh sủng.

Hoàng đế không để ý người khác nghĩ gì, chỉ nhắc nhở Hiền phi xử lý công việc ở đây, qua loa giải tán Thọ yến. Cho dù không phải chinh thọ, nhưng ở yến thọ của mình mà để người ta nhìn thấy "Việc xấu trong nhà", sắc mặt hoàng đế cũng không dễ nhìn.

Hắn lập tức phân phó Hùng Nghiêu đi điều tra, chính mình tới Vĩnh Thọ cung.

Sau khi tiệc tàn, Thọ vương khỏe miệng tươi cười không đổi nhìn thiên hạ trước mặt, hỏi: "Trở về?"

"Người thực nên cảm tạ người đã bày ra chuyện ngoài ý muốn này." Tiết Bích Đào mỉm cười.

"Ừ?"

"Bằng không chuyện người mượn cơ rồi khỏi bữa tiệc lại không trở về sẽ bị người có tâm đem ra gán tội đi." Cảm giác có người có thể mắng thật tốt.

Thọ vương phản ứng cũng rất nhanh, cười đáp: "Tội tư thông hậu phi sao?"

Tiết Bích Đào tròn mắt nhìn hắn, không quan tâm nữa, phát nhánh cây trở về cửa mật đạo.

Ân cứu mạng sao. Kỳ thật nàng cũng rất tò mò, không biết trong lòng hoàng đế sẽ nghĩ thế nào đây.

Hoàng hậu mặt không chút thay đổi ngồi trên nhuyễn tháp, không nói lời nào.

Kim ma ma có chút lo lắng nhìn nương nương nhà mình, sau đó mở miệng nói: "Nương nương kỳ thật đã..." tìm cách tốt rồi, chỉ là ngoài ý muốn bị người ta phá hư.

"Bồn cung vẫn rất sốt ruột." Hoàng hậu cười lạnh tiếp lời.

"Nương nương..." Kim ma ma vẻ mặt có chút phức tạp. Cho tới giờ, bà đều cho rằng, mình là người hiểu rõ nương nương nhất, vô luận là tính kế gì, phạm là nương nương có chuyện do dự, có chỗ lo lắng, bà đều có thể đúng lúc giúp đỡ nương nương dọn dẹp. Thẳng tới lúc gần đây ra tay với đại hoàng tử, vận dụng quân cờ bà chưa bao giờ sử dụng đến, bà mới biết rằng, cho dù bà là nữ nương của nương nương, thì trước sau vẫn không biết hết toàn bộ thế lực ngầm của ngài.

Bà nhớ tới thời điểm nương nương còn là một tiểu thư, tính tình sang sảng lại hào phóng như vậy. Người khác gặp đều không thể không yêu thích. Rốt cuộc là từ khi nào lại biến thành bộ dạng này? Bà có chút hoảng hốt.

Bên tai mơ hồ truyền đến lời nói lãnh mạc của hoàng hậu: "Chuyện Lệ tần chẳng qua là bồn cung tặng cho Đức phi một cái cảnh cáo mà thôi, đồng thời

cũng dễ tiểu Lục tử đạt được cơ hội được nàng ta trọng dụng. Đức phi rất cẩn thận, muốn xếp người vào bên cạnh nàng ta không hề dễ. Bồn cung nghĩ, nếu chọc giận hoàng thượng rồi ẩn lui phía sau màn, Đức phi đạt được cung quyền sẽ lộ ra sơ hở, bồn cung nếu sử dụng tiểu Lục tử thì nhất định không chút sai lầm. Không nghĩ rằng, Đức phi đúng là thả lỏng, nhưng lại bị một nữ nhân từ đâu nhảy ra phá vỡ kế hoạch."

Nói đến đây, hoàng hậu có chút tức giận. Có lẽ do việc hôm nay không thành, nàng muốn tìm người nói chuyện, nên mới đem một ít việc mà Kim ma ma không biết nói cho bà.

"Đức phi làm việc kiêu ngạo, ý vào đại hoàng tử mà không để bồn cung vào mắt, nhà mẹ đẻ lại lớn, không bằng Vân phi dễ khống chế. Nếu diệt trừ đại hoàng tử, bồi dưỡng nhị hoàng tử, thì cho dù hoàng thượng chết đi, có bồn cung ở đây, nhà mẹ đẻ của bồn cung cũng trước sau phần vinh hưng thịnh."

Kim ma ma không nói gì. Lời nương nương tự nhiên là có đạo lý. Nhưng bà thủy chung vẫn canh cánh trong lòng chuyện tới giờ nương nương mới nói cho mình, cho dù bà chỉ là một hạ nhân.

"Ma ma, người cũng đừng trách bồn cung." Không chỉ Kim ma ma tự nhận hiểu biết hoàng hậu, mà hoàng hậu cũng rất hiểu biết Kim ma ma. Nàng không nghe bà đáp lại, không cần quay đầu cũng biết nữ nương của mình đang suy nghĩ gì.

Nói xong, nàng đem tầm mắt phóng ra xa, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, hồi lâu, nàng mới nói: "Bồn cung cũng là, bắt đắc dĩ thôi."

Cha mình là trấn quốc tướng quân, tay cầm trăm vạn hùng binh, nghe thì tưởng uy danh hiển hách, thế lực cường đại, không người nào dám đắc tội. Nhưng thật ra, không ai biết rằng, người như vậy tựa như đang đứng trên một tấm băng mỏng, là kiêng kỵ của hoàng thất. Cho dù hoàng gia sắc phong nàng là hoàng hậu, cũng sẽ không yên tâm nổi.

Thô khôn chết, chó săn bị nấu (Ý chỉ ăn cháo đá bát). Đợi cho biên quan bình định, phụ thân tuổi già. Ngày phụ thân vô dụng với hoàng gia thì chính là ngày diệt vong của Lý gia.

Từ xưa tới nay, chuyện như vậy đếm không hết. Bày trăm ngàn kể lại thất bại vì một nước cờ sai cũng không ít.

Mặc dù là nữ nương của mình, mặc dù nàng tin tưởng bà. Nhưng vì phụ thân, vì gia tộc, nàng không khỏi lần nữa cẩn thận. Thành bại còn chưa định, không nên đem kế hoạch nói quá nhiều cho người khác.

"Nô tỳ biết." Kim ma ma nhìn nương nương cô đơn vắng lặng trước mặt, hoàn toàn không còn phong thái trẻ trung tùy tiện nữa. Chỉ còn lại vẻ đoan trang bên ngoài, cùng mưu lược thâm sâu bên trong. Khóe mắt lo lắng thấm ra một giọt nước mắt. Bà tùy tay lau đi, không nhiều lời nữa.

So với sự vất vả của nương nương, chút ủy khuất này của bà có đáng là gì? Nếu không thể giúp đỡ nương nương, vậy ít nhất cũng không thể để nương nương thêm phiền. Đó là chuyện bà có thể làm, là chuyện quan trọng nhất.

Ngày hôm sau, hoàng đế hạ chỉ sắc phong Khúc Hân Nhiên thành thất phẩm ngự nữ, đồng thời, trong Vĩnh Thọ cung có một nội thị sợ tội tự sát. Nghe nói, chuyện đại hoàng tử hôm trước châm ngòi pháo hoa bị nổ là do hán hầu hạ không chu đáo, đem sản phẩm lỗi đưa cho đại hoàng tử.

Mà Đức phi, dù trong chuyện này có sơ sẩy, nhưng niệm tình nàng lần đầu tiếp nhận sự vụ trong cung, thánh thượng cũng không thu hồi cung quyền. Vậy cũng là cấp cho gia tộc của Đức phi một cái công đạo.

Tuy rằng rất nhiều người cho rằng đại hoàng tử bị thương, người cuối cùng được lợi chính là hoàng hậu, như vậy, người đứng sau màn này đã hiện lên rất sinh động. Nhưng chung quy cũng không có chứng cứ, cho nên, hoàng hậu trừ bỏ tiếp tục cáo ốm ra, cũng không bị xử phạt như mọi người tưởng tượng.

Trong đình viện ở Phương Hoa các, Tiết Bích Đào tháo một đóa hoa đào xuống, vắn về cánh hoa, cười mà không nói.

Mà Nguyên Trung để đối diện nàng đang gợn một nắm tay che đi tiếng "khụ", câu "Cẩn thận cảm lạnh" dưới nụ cười của nàng bị hán nuốt lại vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đồng Hương

Chiều hạ, ánh mặt trời lura thưa xuyên qua những đám mây trắng, chiếu vào đình viện của Phương Hoa các. Hoa đào trong viện phiêu phiêu muốn rụng, nhón nhao bay theo gió.

Sa trưởng bị thổi bay lên một góc, lộ ra tà váy của nữ tử. Áo kéo trễ, đầu vai trắng trẻo tinh tế hiện ra, mơ hồ thấy cả bầu ngực trắng như tuyết.

Nàng thoáng động đây, giọng điệu còn chứa chút buồn ngủ, khẽ nói:” Nhẹ quá, nhột.”

Ánh mắt của nam tử trong trường nhìn theo da thịt mềm mại của nàng, lại nhìn về đóa anh đào hồng nhuận kia, hầu kết lẩn một vòng, miệng khô lưỡi khô. Động tác dưới tay cũng không nhẹ lại, đem phần trong hộp hương tới thất lung của nữ tử, mà áo lót cũng vì thế mà thả lỏng, ần ần thẩn được bờ mông tròn trịa cùng cặp đùi thon thả, tẩn mát ra hương mật đào ngọt ngào.

Hắn nuốt nước bọt càng lợi hại, hương thơm kia khiến hắn muốn cúi người thưởng thức.

Môi mọng của nữ tử khẽ mở, tựa như biết tính toán của hắn, miễn cưỡng nói:” Không được nha, hoàng thượng chỉ có thể nhìn, không thể đụng vào.” Nàng còn chưa hết giận dàu. Dù hoàng đế chỉ tăng phân vị cho Khúc Hân Nhiên, không động vào nàng ta, nhưng cũng xem như thất hứa. Nàng vẫn rất không vui.

Hoàng đế nheo mắt nàng, khàn khàn nói:” Bình dấm chua. Còn muốn giận bao lâu?”

Trâm bị động tác lên xuống làm lẫn xuống đáy giường. Tiết Bích Đào nghe vậy, lấy mền che thân mình, cười nói:” Hoàng thượng nói gì đó, người ta sao có thể tức giận với hoàng thượng.”

“Không tức giận?” Hoàng đế đang muốn cứng rắn, đã nghe thấy giọng nói mềm mại của nàng vang lên:” Người ta luyện tiếc tức giận hoàng thượng, nhưng không có nói không tức giận nữ nhân kia nha. Nhưng nàng là nữ nhân của hoàng thượng, người ta không có tư cách trách đến nàng, đành phải tự mình hờn dỗi thôi.”

“Nói đến nói đi cũng là đang tức giận lắm.” Hoàng đế bật cười, giả bộ hờn giận nói:” Có phải trẫm đối với nàng tốt quá, cho nên nàng dám trước mặt trẫm thị sùng sinh kiêu?”

Tiết Bích Đào nhếch môi, bộ dạng phục tùng, thuận theo nói:” Hoàng thượng sủng ta, ta tự nhiên phải báo lại một phần.” Nàng vui vẻ kéo khăn lụa lên mặt, vòng tay ngọc qua cổ hoàng đế, cách một tầng khăn mỏng khẽ cọ hắn.

Khăn lụa buộc vòng quanh đường cong tinh xảo của nàng khiến hoàng đế trầm mê, tâm trí thần vãng. Nhất thời không phòng bị nàng, bị đẩy tới mém ngã xuống.

Mà Tiết Bích Đào nhân cơ hội trốn ra xa, cười khanh khách. Nụ cười kia như giọt sương. Khóe mắt nàng cong lại, giọng nói thanh thoát:” Ân phải báo, nhưng giận vẫn phải giận.” Lời nói mang theo hai nghĩa.

Hoàng đế sớm bị nàng làm cho mê mẩn, làm gì còn lo lắng bị nàng đẩy mất đi uy nghi?

Hắn tiến lên bắt được tiểu yêu tinh kia, không quan tâm cái hứa hẹn chỉ nhìn không thể đụng gì đó. Cúi người đem nàng hết ăn lại cắn. Vật nhỏ bị hắn dường tới gan cũng lớn lên, lúc này không lam thật thì đợi tới khi nào?

Bên trong màn, một đêm xuân triều miên.

Hôm sau, mặc dù trời sáng khí trong, nhưng gió nóng thổi qua, một nguồn nhiệt lượn qua đầu. Tiết Bích Đào ngồi buồn bực, nhân dịp gần hết trắng ở cũ, liền dẫn đám người Vân Lũ tới ngự hoa viên hóng gió.

Nàng nhàn nhã ngồi trong Trùng Thụy đình, tay nắm một cành câu bằng trúc, tư thế không phải rất thành thạo, còn suýt chút móc vào cung nữ đứng hầu hạ phía sau. Lúc quãng cần xuống nước, mấy con cá sợ tới mức tản ra bốn phía, tạo thành một làn sóng nước.

Cảnh này nếu ở nơi khác tự nhiên là thanh nhàn tự đắc, nhưng trong cung vốn quy củ nghiêm, thành ra rất không hợp. Nàng tư thái tự nhiên, dung mạo tuyệt diệu, thêm vài phần cảm giác dung hợp, khiến người khác có lòng thưởng thức.

“Thiếp thân thỉnh an Trân tần nương nương, nương nương cát tường.” Bên tai bỗng nhiên truyền đến âm thanh vãn an. Bích Đào nâng mắt nhìn lại, thì ra là ‘thánh thượng tần sủng’ mấy ngày nay được tán tụng không dứt trong cung: Khúc ngự nữ.

Nàng một thân cung trang vàng nhạt, gần với màu sắc của sa trường mình mới thay gần đây. Nhưng với sa trường thì nhẹ nhàng khoan khoái, khi biến thành trong phục lại thanh lệ như nước, khiến người ta có ý muốn thân thiết. Tương phản với phục sức là, vây quanh nàng là một đám nữ tử xiêm y ngăn nắp xinh đẹp, nhan sắc khó phân, đúng là những người mới cùng vào cung với nàng ta. Những người đó đem nàng ta vây ở trung tâm, nhìn như vạn hồng tung tung trung nhất điểm hồng.

Không bắt mắt bằng màu xanh, nhưng cũng khiến người ta cứ mãi cất nhắc.

Tiết Bích Đào lẩm nhẩm gì đó, rồi cười khẽ một tiếng.

Mọi người lúc này nghe thấy tiếng cười trào phúng, không khỏi cảm giận trong lòng. Từ lúc vào cung liền nghe nói vị Trân tần này ý vào thánh thượng sủng ái, không đem những phi tần thấp hơn để vào mắt, nói phạt quý liền phạt quý, nói ban canh tránh thai liền mang canh tránh thai, mà ngay cả những phi tần cao hơn nàng, nàng cũng không có được vài phần tôn trọng. Cho nên rất ít được người yêu thích.

Nhưng bởi vì nàng một đường được thánh sủng không dứt, người ngoài cũng không dám chạm vào mặt trời ban trưa như nàng ta. Vì thế, các nàng cũng đành phải đem tức giận trong lòng nhịn xuống, không dám phát tác.

“Người là ai?” Tiết Bích Đào nâng cằm, ánh mắt hướng về phía Khúc Hân Nhiên, giọng kiêu căng.

Khúc Hân Nhiên thấy thế, trong lòng tức tối. Nàng vốn là người hiện đại ở thế kỷ 21, thông hiểu cổ kim, đọc nhiều sách vở, vậy mà khi xuyên về cổ đại, chỉ có thể hạ mình xin an với một nữ nhân đã sớm qua đời. Nữ nhân kia còn bày ra bộ dạng khinh khỉnh nhìn nàng, còn vào ngay lần đầu nàng được thị tẩm mà kéo hoàng thượng đi. Chính mình vì thế mà bị người ta chàm chọc thật lâu.

Vô luận thế nào, hành động nàng cứu đại hoàng tử đã nhận được sự cảm kích của Đức phi, đã không còn là Khúc Hân Nhiên không phẩm cấp chỉ tùy ý tặng người như trước kia nữa. Hiện tại, nàng cũng là nữ nhân danh chính ngôn thuận của hoàng thượng, nếu đều là thiếp, làm gì có ai cao quý hơn ai?

Vì thế, nàng cười nói: “Lần trước ở gần Trường Xuân cung, thiếp thân từng cùng nương nương gặp qua một thần. Thiếp thân không biết Trần tần nương nương không nhớ rõ, đã quên tự giới thiệu, nương nương chớ trách. Thiếp thân là Khúc ngự nữ hoàng thượng gần đây mới phong, chẳng hay nương nương có nghe nói không ạ?”

Vừa mừng Bích Đào lú lẩn, vừa nói ra thân phận tân sủng của mình.

“Dung mạo bình thường lại còn lấm mỡ.” Tiết Bích Đào nhướn mày, vẫn nhìn vào cá trong ao, khóe miệng khẽ nhếch.” Trách không được phải cần nhờ cứu hoàng tử mới lọt vào mắt hoàng thượng.”

“Nương nương lời ấy sai rồi.” Khúc Hân Nhiên trên mặt không chút tức giận, phản bác nói: “Đức ngôn dung công thì đức là xếp hạng nhất. Nếu lấy dung mạo giữ người, sợ là không được lâu dài. Thiếp thân tự biết dung mạo bình thường, không bằng nương nương, nhưng sẽ không hối hận.” Nàng ý nói, dù Tiết Bích Đào thật sự đẹp hơn nàng nhiều, nhưng cũng may, hoàng đế không phải hôn quân tham mê nhan sắc.

Mà hành động lấy thân cứu người của nàng lại là bằng chứng xuất sắc nhất của chữ “Đức”.

“Về phần lấm mỡ như lời nương nương, thiếp thân lại không dám gạt bừa. Nương nương hỏi, thiếp thân tự nhiên kinh sợ trả lời, lo lắng nói không rõ ràng, cho nên nói nhiều. Nhưng câu lấm mỡ thì mong nương nương thu hồi.” Nàng làm ra bộ dạng thanh cao không chịu nhục.

Tiết Bích Đào ngay cả ánh mắt cùng lưỡi vút cho nàng, môi mọng khẽ mở, nói nhún tưng tửng: “Đã biết.”

Mấy lời giáo biện này quá dài, nàng nghe cũng mệt.

Khúc Hân Nhiên bị hai chữ này làm nghẹn họng. Đây bụng lý luận đều nuốt lại vào bụng. Rất có cảm giác tú tài gặp binh lính, lời có lý đều bị đè nén.

Những người đứng cùng nàng, nghe ngữ điệu lưỡi biếng ấy cũng thấy kinh ngạc khó hiểu. Trần tần nương nương này sao lại cổ quái như thế? Khiến người ta rất khó nắm bắt.

Đề tài bị đình chỉ, cả đình thanh tĩnh, mà Khúc Hân Nhiên lại có cảm giác xấu hổ, tiến lùi đều không được. Nàng không khỏi nhìn Bích Đào, tựa như đang đợi nàng lên tiếng.

Đợi nửa ngày mà không thấy động tĩnh gì, nàng lại không cam lòng nói cáo lui, cảm thấy cứ thế này thì lần đầu đã thua, không khác gì với giường cò trắng đầu hàng. Nàng nghẹn hồi lâu, thấy Tiết Bích Đào nắm cần câu, rốt cuộc tìm ra chỗ kỳ quái.

Nàng nhận ra cá hồng là cống phẩm của miền Nam, linh cơ vừa động liền khuyên bảo nói: “Trong ao là cống phẩm ngự dụng, nương nương ở chỗ này câu cá, thiếp thân chỉ sợ hoàng thượng biết được sẽ không vui. Nương nương nếu thích câu cá, vẫn nên chọn chỗ khác cho thỏa đáng.” Bộ dạng như chính mình rất hiểu hoàng đế.

Nếu Tiết Bích Đào kiêng kỵ đi nơi khác, thì nàng sẽ chiến thắng. Nếu Tiết Bích Đào cố ý không nghe, nàng liền tiết lộ cho hoàng đế. Loại thị sủng sinh kiêu này, tích tiểu thành đại, tổng có thể khiến hân chậm rãi rời xa Trần tần.

Nhưng nàng không nghĩ rằng, Tiết Bích Đào ở trung cung lâu hơn nàng, sao lại cho rằng cá trong ao là loại bình thường? Nàng đương nhiên biết đây là cống phẩm, chẳng những biết, còn ăn rất yên tâm, rất vui vẻ. Dù sao hoàng đế đã cho phép, đừng nghĩ chỉ nói vậy mà khiến nàng ngậm miệng không ăn.

Vân Lũ đứng sau nghe vậy liền tiến lên, cười nói với Khúc Hân Nhiên: “Khúc ngự nữ quá lo rồi. Có một lần nương nương muốn ăn vĩ lam trong hồ, liền hỏi thánh thượng, thánh thượng bèn nói: Lại gọi họ tiến cống là được. Nếu ăn cũng cho phép thì sao lại không vui khi nương nương chúng ta câu vài con chứ?” Nụ cười kia không khác Tiết Bích Đào lắm, có cảm giác tài trí hơn người, khiến mọi người cảm thấy tức muốn nghiến răng.

Làm nhất đẳng cung nữ trong Phương Hoa các, Vân Lũ không thể tránh khỏi điều này.

Bích Đào mang theo nàng, cũng là vì nàng thông hiểu tình đời, biết xem xét thời thế, biết căn cứ ý nghĩ của chủ tử mà làm việc. Kinh qua vài chuyện, Vân Lũ tất nhiên biết nàng không ưa Khúc ngự nữ, mới có thể làm khoa trương như vậy.

Cung nhân nghe xong đều cúi đầu cười. Đều cảm thấy Khúc ngự nữ này quan rộng quá, còn tự cho là hiểu biết thánh thượng.

Vốn bọn họ còn lo lắng bản thân chủ tử khi gặp phải ‘tân sủng’ sẽ không vui, e sợ chủ tử để người ta thắng. Hiện giờ thấy tình hình này, trong lòng đều bình phục, yên tâm làm việc cho chủ tử, không quan tâm chuyện khác.

Khúc Hân Nhiên đỏ mặt, bị nói tới ghen. Mà người bên cạnh nàng lại nghiêng người, lấy tay áo che mặt mà cười ra tiếng. Các nàng hiện tại mặc dù theo nàng ta, nhưng trong lòng vẫn không thích. Một khi thấy nàng xấu hổ, dẫu mặt là vì còn nhờ nàng giúp đỡ. Đừng nghĩ tới việc các nàng nói giúp.

Tuy nhiên vì chút tình đồng hương, các nàng cũng khó có hảo cảm với Trân tần.

“Nương nương.” Sơ Hiểu cước bộ nhẹ nhàng tới gần đình, đầu tiên là ‘hùng hổ’ trừng mắt nhìn Khúc Hân Nhiên một cái, tiện đà vui vẻ cấp ‘chỗ dựa’ cho chủ tử.” Nương nương, hoàng thượng bảo nô tỳ tới đón ngài. Nói là đầu bếp mới đã tới, bữa tối làm cá, kêu ngài tới nếm thử xem thế nào. Nếu thấy tốt thì để lại trù phòng của chúng ta.”

“Hoàng thượng còn nói, y theo tính tình của ngài, tất không nhẫn nại ngồi câu cá, vẫn nhanh về ăn thôi.” Lời này lộ ra ba phần trêu chọc, bảy phần thân thiết vô cùng. Chắc hoàng đế cũng không biết, trong đình còn có vài ‘nữ nhân của hân’ đang nắm chặt khăn, vừa hâm mộ ghen tị, vừa hận thù nhìn vị Trân tần nương nương tham ăn này.

Vì món ăn ngự phòng bùng tới đều nguội, dù là nóng thì đi một đoạn đường cũng thành nguội, nên Bích Đào liền lấy lý do đang ở cử mà bảo hoàng đế cấp cho một tiểu trù phòng.

Tiết Bích Đào nghĩ, tám phần là hôm qua không cùng hân làm mình làm mẩy, hân vui vẻ nên thưởng cho.

Bất quá, phần thưởng này tới cũng thật đúng lúc.

Nàng liếc mắt nhìn Khúc Hân Nhiên đang biến sắc, trong lòng vui tới nở hoa.

Nữ nhân cổ đại quả thật không thú vị bằng ‘Đồng hương’ nha.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Ghen Tị

"Khúc ngự nữ có thời gian ở đây cãi và với bốn cung, chẳng lo đi hầu hạ hoàng thượng, lại còn dám trước mặt bốn cung nói 'Chỉ sợ hoàng thượng không vui' ư?"

Từ ngày đó, trong đầu Khúc Hân Nhiên thường nhớ lại những lời này, cũng tiện đà nhớ lại khuôn mặt đắc ý của Trân tần khi ấy. Trong lòng càng thêm hoảng loạn.

Nàng gấp hộp trang điểm lại, lòng sinh hờn dỗi, bắt bẻ Minh Hà đang đứng quạt bên cạnh: "Chưa ăn no sao? Quạt nửa ngày cũng không thấy mát."

Cung nữ kia cũng không phải thấp phần kính sợ, nhỏ giọng nói thầm: "Đối với người ta thì cúi đầu, xoay người lại lên mặt với chúng ta, ý gì chứ." Hồi đầu, khi nàng được phân tới Uyển tử này, cứ nghĩ sẽ tốt lên, nhưng người khác thấy ở đây nào nhiệt thế nào thì thấy, chứ nàng thì không. Hoàng thượng trừ bỏ ban phần vị ra, chưa từng đặt chân tới đây.

Cứ thế mãi, dù có vinh quang thế nào cũng bị người ta đạp dưới chân.

Khúc Hân Nhiên nghe thấy, lại nhìn nàng vẻ mặt lơ đãng, nhất thời trở nên giận dữ. Nàng trợn mày nói: "Ra là ta ngày thường rất nuông chiều người, có lá gan cãi lại chủ tử. Tại sao lúc ở đình không nghe giọng người hầu?"

Nói xong, chính nàng cũng buồn bực. Làm gì phải cùng một cung nữ gây hấn, vô duyên vô cớ làm mất đi hình tượng. Ít nhất bây giờ so với hồi đầu tốt hơn rồi, chẳng những có bổng lộc, còn có cung nữ chuyên dụng. Điều này đối với người từ nhỏ đã sớm có người hầu hạ như nàng cảm thấy rất vui.

So với mấy người phòng bên cạnh khá hơn nhiều. Các nàng không có phân vị, danh bất chính ngôn bất thuận, đến giờ vẫn chỉ có thể dùng người chung của Uyển tử. Mà những cung nhân này lại còn lười nhác, không bao giờ thấy xuất hiện. Các nàng không có chỗ dựa, cũng đành nén giận.

Cung nữ Minh Hà kia nhận ra thân phận của bản thân, lúc này nhất thời lờ lờ, hiện tại cũng không dám quá mức tranh luận, miễn cho bị đám ma ma trừng phạt, cho nên ngưng ngừng cúi đầu nhận sai.

"Đều do nô tỳ không phải, chủ tử đừng trách tội. Nô tỳ sau này không dám nữa."

Khúc Hân Nhiên thấy nàng khúm núm, trong lòng dễ chịu hơn một chút. Nếu muốn đối người cũng không thể mở miệng tại đây. Hiện tại, quan trọng nhất vẫn là chiếm được thánh tâm. Quả đúng như Trân tần nói, chính mình phải hầu hạ qua hoàng đế một lần, mới được xem như đã chính thức bước lên sân khấu hậu cung. Nếu không, người bên ngoài chỉ lấy chuyện nàng cứu người coi như chuyện phiếm, nghe thì có chút uy thế, nhưng bất quá cũng chỉ là hồ

giấy, nhẹ nhàng đâm là có thể bay đi.

Nguồn: nekofighter.wordpress.com

Giống như Trần tần, nàng tuy rằng chán ghét vị sủng phi này vô cùng, nhưng không thể không nói, nàng ta chỉ nói một câu, dùng vài động tác đã hoàn toàn đập tan mộng đẹp của mình, làm cho mình trở nên thanh tỉnh. Nàng vì không muốn bị người ta bỏ quên mà cao giọng làm việc, nhưng vừa được mọi người tung hô một chút lại như bị say, chút nữa quên mất ước nguyện ban đầu là đoạt được thánh tâm. Còn lại người ta nói cái gì, kỳ thật đều không trọng yếu.

"Ta nghiêm khắc với ngươi cũng là muốn tốt cho ngươi." Nàng thở dài trấn án, ý đồ muốn duy trì hình tượng thân thiết dịu dàng." Chút động tác nhỏ ấy của ngươi, trước mặt ta thì thôi đi, nếu đụng tới người chức cao, nhin không được bắt lỗi, thì ngay cả ta cũng không thể cứu được. Biết không?"

"Chủ tử nói rất đúng." Minh Hà làm bộ dạng phục tùng, dù sao nàng cũng không có cách nào phản bác lời chủ tử, chỉ cần gặt đầu là được." Nô tỳ biết chủ tử rất tốt, vừa rồi bất quá là nhất thời loạn trí, chủ tử xin đừng để bụng."

Nói cũng kỳ quái. Nàng tuy rằng cảm thấy chủ tử nhà mình điệu bộ rất không phóng khoáng, nhưng một khi nhìn vào mắt nàng, lại có cảm giác thân thiết không nói nên lời, khiến nàng không tự chủ được liền dịu ngoan trở lại. Nàng tò mò nhìn, rất muốn biết bí mật trên người chủ tử.

Khúc Hân Nhiên thấy bộ dạng không chừng mực của nàng, càng kiên quyết nhất định phải đổi vài cung nữ đặc dụng mới được, ít nhất cũng như người bên Trần tần, không cần chủ tử lên tiếng đã làm được việc. Nàng nhớ tới chuyện đang suy nghĩ, hơn nữa cũng không thích Minh Hà, bèn tìm một lý do sai nàng ra ngoài, khẩu khí ôn hòa nói:" Ta tự nhiên không để bụng, chỉ cần ngươi hầu hạ tốt, trong lòng ta cũng vui mừng hơn ai khác."

"Ngươi đi thúc giục xem nước ấm chừng nào thì đưa tới."

Việc này lại khiến trong lòng Minh Hà xuất hiện một trận chế giễu. Rõ ràng không phải người quý giá gì, cũng chính là người nhà quan của một tiểu quốc phía Nam tiến cống, từ lúc được phái đi hầu hạ, suốt ngày đều tắm rửa giữ trong sạch. Cũng không biết làm cho ai xem à. Hoàng thượng cũng chẳng thèm đến.

Hành động tắm rửa này, kỳ thật là Khúc Hân Nhiên xem từ trong sách ra.

Kinh nghiệm trong sách nói cho nàng biết, nếu không giữ thói quen tắm rửa mỗi ngày ở hiện đại thì nhất định không phải nữ chủ. Cái này gọi là, tới cổ đại rồi cũng không quên đặc tính của người hiện đại. Huống chi, nàng cho rằng, nữ chính sẽ có lúc bất chợt gặp mặt hoàng đế, cũng không thể đến lúc đó lại bảo nàng lòi thối đi chóng đờ, vẫn là nên chuẩn bị trước cho tốt. Dù sao thì, cơ hội chỉ dành cho những người có chuẩn bị.

Thừa dịp Minh Hà ra ngoài, nàng đóng cửa sổ, xoay mình đi vào không gian.

Trong không gian không có tro bụi, gian phòng của nàng chưa từng được quét tước, nhưng một hạt bụi cũng không có. Nàng vừa lòng gật gật đầu, chọn hai ba quyển tiểu thuyết giống giống tình huống của nàng, ngồi trên ghế sofa tìm kiếm ý tưởng.

Đọc đi đọc lại, nàng dừng tâm mắt xuống dòng "Rửa tay xuống bếp, dọn bàn hâm canh."

Từ quyển "Chế ngự dạ dày hoàng đế" cho biết, sau khi hoàng đế xử lý chính sự, nhất định sẽ rất mệt mỏi. Tuy rằng hậu cung có rất nhiều phi tử đều hâm canh đưa tới, hồi han ân cần, nhưng nữ chính thì ngoại lệ, nàng là tự tay xuống bếp, hơn nữa còn bắt chấp mưa gió đến đưa cho hoàng đế. Hoàng đế lúc đầu không quan tâm, đều thưởng cho cung nhân, sau này thì trở thành thói quen. Rốt cục có một ngày, nữ chủ không đưa đồ ăn qua nữa, hoàng đế hỏi mới phát hiện, nữ chủ lúc nấu bị phỏng tay. Kỳ thật nàng không biết nấu ăn, nhưng vì hoàng đế vẫn kiên trì học nấu. Hoàng đế ăn qua vật kia, hương vị quả thật không tốt lắm, lại cảm thấy rất xúc động, từ đó gia tăng tình cảm với nữ chủ. Cuối cùng bị nữ chủ tấn công thành công.

Khúc Hân Nhiên vốn thấy phải xuống bếp thì có chút lo lắng, sau khi biết nữ chủ không không giỏi nấu ăn, lúc này mới yên tâm. Thì ra mục đích cuối cùng không phải dạ dày, mà vẫn như cũ là tâm của hoàng đế.

Nàng đóng sách, trong lòng bắt đầu tính toán.

Si Tảo đường là thư phòng của hoàng đế, ra khỏi đường, qua một cây cầu có thể nhìn thấy một tòa đình bằng trúc, bốn phía thoáng mát, mấy đóa sen thanh tú nở rộ trên nước. Ngày hè, mọi người trong hậu cung thường tới đây hóng mát. Nhưng dĩ nhiên, lực chú ý vẫn đặt vào hoàng đế trong thư phòng.

Nhưng hôm nay, chúng phi tần lại bị thị vệ hai bên cầu chặn lại, không cho phép tới đình.

Các nàng đưa mắt nhìn sang, những cánh cửa hình thoi bình thường đã được gỡ xuống, bốn phía có lan can quay chung quanh, mái hiên rủ xuống che nắng, chắn đi cái nóng của tiết trời. Lờ mờ thấy được bóng người nằm nghiêng trên tháp, hai bên có cung nữ cầm quạt lụa thay nàng thổi gió lạnh tới.

Rất vui vẻ.

Tiết Bích Đào nghiêng người, tay cầm một quyển sách. Nàng nhặt một trái nho trong suốt, dùng răng lột tầng vỏ mỏng ra, mút lấy nước nho chảy xuống, chậm rãi ăn lấy thịt quả. Rõ ràng là cử chỉ vô cùng đơn giản, nhưng xuất hiện trên người nàng, lại phá lệ ngọt ngào mê người, khiến người ta nghĩ sâu xa.

Các phi tử bên cầu nghe nói Trần tần nương nương đang ở đây, mặc dù e ngại danh tiếng của nàng, nhưng cũng không muốn cứ vậy mà dẹp đường hỏi

phủ, liền nói với mấy thị vệ kia:" Nơi đây là ngự hoa viên, không phải Phương Hoa các, chúng ta sao không được vào?"

Bên trong đám người cũng có Mẫn tài nhân xưa nay kiêu căng, nằng nặc dù khinh thường cùng người ta ở một chỗ hóng mát, nhưng bị Trần tần làm mất mặt, ngay cả đình cũng không được vào, trăm triệu lần không vui. Lúc trước, hành động Tiết Bích Đào không nói hai lời liền phạt Bùi bảo lâm đã khiến nàng kinh sợ, nhưng gia thế nàng rất cực cũng không tầm thường. Cứ thế, hành động Tiết Bích Đào bày ra trước mặt nàng cũng dần phai nhạt.

Nàng đẩy phi tần đứng trước mình ra, ngẩng đầu nói:" Hôm nay trừ phi hoàng thượng không cho chúng ta vào, bằng không, ta vẫn sẽ vào đình. Các người chó cạy thế chủ có thể làm gì ta!"

"Đúng vậy, Trần tần nương nương cần gì phải làm vậy với chúng ta, có bản lĩnh thì cùng tứ phi tranh giành đi, làm gì phải chặn ở ngoài đây, bắt chúng ta phơi nắng. Nếu nói không phải cô ý, ai tin chứ." Có hai ba phi tần không cam lòng, vừa thấy Mẫn tài nhân ra mặt, liền tục phụ họa. Ban đầu không dám nói, bây giờ đều nói ra hết.

Mọi người dốc sức chen vào bên trong, bọn thị vệ không dám đụng vào phi tần các nàng, nhưng lệnh của chủ tử, càng không thể không làm. Cho nên, nhất thời nóng nảy, thị vệ liền đem đao ra, ngăn các nàng lại.

Tiết Bích Đào nghe được trận ồn ào bên ngoài, mày nhíu lại. Hề nóng nực, dễ bức bối. Nàng hừ một tiếng, sắc giọng nói:" La như vậy khiến người ta khó chịu thật. Sơ Hiểu, người đi thỉnh hoàng thượng tới, không đem được các nàng đi thì một chữ cũng không đọc được."

Sơ Hiểu đáp lại:" Chủ tử đừng vội, nô tỳ đi mời hoàng thượng." Nàng theo hướng khác đi tới Si Tảo đường, tới cửa cung thì nói với nội thị cùng thị vệ. Nội thị vội vàng đi vào trong xin chỉ thị.

Không lâu sau, Bích Đào bị quấy nhiễu đến quăng luôn cả sách. Cánh tay vừa giơ lên, lại bị một đôi bàn tay to bắt được. Hoàng đế cúi người điểm trán nàng:" Tính tình này của nàng nên sửa lại, miễn cho sách bị hư, lại còn tìm trâm đòi lại."

Bích Đào xoay người, rút tay ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận:" Nhanh lên nhanh lên, kêu đám nữ nhân của người cút xa một chút, nhìn thật phiền."

Hoàng đế nghe vậy, liếc mắt nhìn Triệu Trung tín, cước bộ thông thả đi tới, ngồi ở tháp duyên thượng trước mặt nàng, không để ý nàng giãy dụa, ôm nàng vào ngực, cúi đầu nói:" Gần đây làm sao vậy, há miệng ngậm miệng đều là nữ nhân của trẫm. Chẳng lẽ nàng không phải, hừ?"

Bích Đào cắn một ngụm trên tay hắn, đứng vị trí lần trước bị thương. Cắn có thể nói là vừa nhanh, vừa chuẩn, lại độc. Giữa hề, quần áo mỏng, dù thương thế đã tốt hơn rồi, nhưng hoàng vẫn bị cắn tới tê rần, liền trách mắng:" Nàng là chó chắt?"

"Ai bảo hoàng thượng không hiểu phong tình!" Hai gò má của Bích Đào đỏ hồng "Người ta chính là muốn hoàng thượng nói bọn họ không phải, ta mới phải! Nhưng hoàng thượng không nói, hừ!"

Hoàng đế nghe thế, bất mãn gì cũng tiêu tan. Hắn cùng vật nhỏ ngốc nghếch này so đo gì chứ. Trong lòng lại mềm tới rồi tỉnh rồi mù.

Hắn sờ cái cằm phẫn nộ bóng loáng của nàng, cam tâm tình nguyện chọc nàng:" Các nàng không phải nữ nhân của trẫm, nàng mới phải."

"Thật không?" Đôi mắt của Bích Đào sáng lên, chăm chăm nhìn hắn.

Một bộ dạng 'Nếu người nói là giả, ta liền cắn chết người' mà.

Hoàng đế cười, thấp giọng thì thầm" Thật , chỉ có bé ngoan của trẫm là phải thôi."

Trong lòng hắn cũng có vài phần nhận thức điều này. Nữ nhân hậu cung, chỉ có người trước mắt mới khiến hắn đau nàng, sưng nàng, giúp nàng thu thập phiền toái. Nếu đổi lại là người khác, hắn đã sớm phát tay áo mặc kệ. Hắn đường đường là đế vương, muốn dạng nữ nhân gì mà không có. Chỉ là, đối với nàng, hắn lại bất đắc dĩ cam nguyện.

"Hoàng thượng thật tốt." Bích Đào bị vuốt cho rừ lông xuống, nhất thời ngoan ngoãn tiến vào lòng ngực hắn, miệng nhất thời thành bình mậ, lời ngon tiếng ngọt thẳng tắp văng ra. Không hề nghĩ miệng.

Hoàng đế nghe xong bật cười, một môi vì đọc sách cũng biến mất, cả người thư sướng.

Bên này hai người nùng tình ý mật, bên ngoài, những phi tần bị ngăn lại cũng không thoải mái như vậy. Ánh mặt trời chiếu xuống không nói, nhưng xông xáo nửa ngày, thật đúng là gọi được hoàng thượng tới. Nhưng hoàng thượng lại làm chỗ dựa cho nàng ta, kêu Triệu công công tới hạ lệnh, còn có thể thế nào nữa? Chỉ có thể rời đi.

Trước khi Trần tần tới, hoàng thượng vốn không quan tâm chuyện tranh giành tình cảm. Các nàng nghĩ, dựa vào điểm này, cũng có thể khiến Trần tần khó coi. Không phải nói người đồng thế mạnh sao, dù là ồn ào nháo tới trước mặt hoàng hậu nương nương, các nàng vẫn là có lý. Không nghĩ rằng, hôm nay các nàng lại tính nhầm. Hoàng thượng không chỉ tới, còn tới nhanh như vậy. Khiến bọn họ ngay cả đi báo tin cho hoàng hậu cũng không có cách nào, đành phải ủ rừ rồi đi.

Đây chính là cơ hội danh chính ngôn thuận khó có được để tiếp cận hoàng đế, vô duyên vô cớ bị Trần tần giành đi!

Duy chỉ có Mẫn tài nhân vẫn bướng bỉnh không chịu đi, nàng liền tiếp hỏi Triệu công công:" Hoàng thượng thật không cho chúng ta vào?"

"Hồi Mẫn tài nhân, hoàng thượng truyền khẩu dụ, Phù Bích Đình tạm thời không thể đi vào. Xin thỉnh tài nhân dời bước nơi khác." Kỳ thật hoàng thượng nói cũng không nói, chỉ nháy mắt ra hiệu thôi, Triệu Trung Tín bắt đắc dĩ nghỉ.

"Nếu không, công công đi hỏi lại một chút?" Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Chúng ta không dám giả truyền thánh chỉ, xin Mẫn tài nhân dời bước." Nói giỡn sao, không thấy cung nữ đều bị dừng ngoài đình sao, hiện tại hai người hẳn là đang ở bên trong đùa giỡn, khụ, là đàm tiếu. Hắn cũng không có dũng khí đi vào. Có chỗ dựa là thái hậu sao? Đi đi, chờ thái hậu rồi mới, chúng ta liền cho người mặt mũi.

Vô luận thế nào, hắn cũng là người đắc ý nhất trước mặt hoàng thượng. Những chủ tử nương nương cũng không dám khó xử hắn. Hắn chỉ cần làm hết phận sự hầu hạ tốt hoàng đế là được.

Mẫn tài nhân thấy Triệu công công cứng mềm không ăn, tức giận cắn răng. Nàng đưa mắt nhìn vào đình, gió thổi màn trướng, bên trong là một bóng dáng nũng nịu như ngọc, rúc vào nam tử mặc long bào đùa giỡn, hai người ôm nhau chơi đùa, khiến nàng ghen tị tới đỏ mắt.

Trân tân!

Nàng trong miệng niệm niệm, muốn đem cái tên này cắn chết.

Bên trong, Tiết Bích Đào vui vẻ hồn nhiên, không biết có người đã đem nàng ghi hận. Bất quá, chu dù biết, chỉ sợ cũng không để bụng đi. Dù sao không phải chỉ một hai người, không bị người đồ kỵ chính là kẻ tầm thường. Đi theo con đường sùng phi, sẽ nhận được ánh mắt ghen tị chết người của các phi tần khác.

"Nàng đọc sách gì vậy?" Hoàng đế thấy, tò mò hỏi.

Nàng đầu nhỏ dựa vào cổ hoàng đế, đem sách bày ra trước mặt hắn, ảo não nói: "Thật vất vả mới tìm được, nhưng thiếu rất nhiều trang."

Hoàng đế nhìn thấy trong sách vẽ mấy đôi nam nữ khóa thân, bày ra một loạt tư thế ướt át, đa dạng phong phú, khiến người ta hoa cả mắt.

Hắn im lặng nửa ngày, đặt câu hỏi: "Cho nên ý nàng" một chữ cũng không đọc được" chính là chỉ sách này?" Nguyên quyền sách này tìm được chữ nào mới là lạ!

Tiết Bích Đào đem sách giấu bên dưới, cười hề hề.

"Trẫm sai người kiểm bản đầy chủ cho nàng." Hoàng đế nhìn chằm chằm vật nhỏ mặt dày xem loại sách này giữa ban ngày ban mặt, cuối cùng quyết định.

Dù sao thì, người được lợi cuối cùng cũng là hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Khôi Băng

"Ai da, ngọn gió nào đưa Vân Lữ cô nương tới đây?" Ti kếp ti của thượng công cục vốn đang một mặt ghi chép, một mặt phân phó vài kẻ dưới kiểm kê lại số lượng, phân phát tới các cung. Mắt thấy nhất đẳng cung nữ của Trân tân ở Phương Hoa các đi tới, không khỏi buông bút trong tay xuống, đứng dậy đón chào, luôn miệng hỏi: "Trân tân nương nương có việc phân phó sao?"

"Phân phó thì không dám." Vân Lữ khách khí nở nụ cười. Nhưng người trước mặt dù sao cũng là chính bát phẩm, không cần quá lấy lòng vị Khúc ngự nữ không rõ thân phận kia.

Chưong kể mời nàng ngồi, cười nói: "Phàm là việc ta có khả năng, sẽ không có lý do gì mà không giúp. Cô nương mời nói."

"Chẳng qua là nương nương chúng ta xưa nay sợ nóng, muốn lấy nhiều thêm mấy khối băng để tránh nóng mà thôi. Không thể không làm được chứ?" Nàng mặc dù mỉm cười, nhưng lời nói không chút hàm hồ.

Trong cung xưa nay phân phát đều có tính toán, nhưng người của sáu cục đều là hạng người xem tướng mà hầu hạ. Đối với các phi tần gia thế không tốt, cắt xén là chuyện bình thường. Nếu đã cắt xén, tự nhiên có dư, đem đến lấy lòng các sủng phi cũng không tiếc.

Nhưng cũng không thể đáp ứng quá dễ dàng, vì thế, bà có chút do dự nói: "Trân tân nương nương có phân phó, chúng ta đương nhiên phải làm thỏa

đáng. Nhưng chuyện tuy nhỏ, liên lụy lại lớn. Bỗng đã sớm phân chia, hiện giờ muốn ngoại lệ cũng cực kỳ phiền toái. Nếu có ai thiếu, không phải đều tính trên đầu chúng ta sao? Chỉ sợ nhị vị chương cung Đức, Hiền phi nương nương trách tội."

Vân Lũ mặc dù thấy bà ta làm bộ làm tịch không đáp ứng, vẫn cười như cũ, nhàn nhạt nói: "Nương nương chúng ta tất nhiên biết các không không dễ làm." Câu này nói xong, còn chưa đợi chương kể tiếp lại, nàng lại tiếp tục: "Chỉ là, không tham ô được đồ của các cung khác, nhưng Lư Hương uyển kia thì sao, nằm ở chỗ thanh u mát mẻ, bên trong là công nữ phía nam đông tới, miền nam khí hậu khô nóng, các nàng đều đã chịu quen. Sau không lấy của bên đó đem qua đây một chút?"

"Cái này..." Chương kể kia nghe vậy, hiểu ra vài phần. Trong cung gần đây dậy lên tin tức, chuyện ban đầu Khúc ngự nữ chống đối Trần tần, bọn họ đều biết, như vậy, chuyện lấy đi một khối băng không phải lạ. Bà thử thăm dò: "Chính là chỗ của Khúc ngự nữ..."

Vân Lũ lắc đầu, cực ôn lương nói: "Khúc ngự nữ tốt xấu cũng là chính thất tần, cũng phải hầu hạ hoàng thượng, chỗ nàng không cần đụng vào."

Ý tứ này ngược lại chính là muốn buông tha cho Khúc ngự nữ, cũng khiến cho chương kể nghĩ không ra. Bất quá, làm vậy bà cũng tiện hơn chút. Dù sao thì, phía sau Khúc ngự nữ có Đức phi nương nương, lấy đồ của nàng, chỉ sợ không dễ giải thích. Hiện giờ thấy chuyện không khó giải quyết như trong tưởng tượng, người trước mặt lại càng không phải hiền lành, nói vài câu đã đem tâm mình yên xuống, còn không bằng trực tiếp đáp ứng.

Bà làm ra vẻ cảm kích nói: "Chỉ cần nương nương biết chúng ta khó xử, thương cảm cho chúng ta, chúng ta còn không biết đủ sao? Bảo Trần tần nương nương cứ yên tâm, không quá trưa, băng sẽ đưa tới chỗ nương nương."

"Vâng được." Vân Lũ thấy bà thông minh, cuối cùng cười nói: "Nương nương chúng ta một khi biết người làm việc thỏa đáng như vậy, khiến người vừa lòng, tự nhiên nhớ rõ công lao của người."

Chuyện bọn họ có thể cầu là gì? Còn không phải chức tước sao. Cho bà thăng lên chính thất phẩm đẳng kế, bất quá chỉ cần một lời nói miệng của nương nương với hoàng thượng thôi. Hoàng thượng nếu chuẩn, Đức, Hiền nhị phi có thể phản bác sao? Cho nên nói, cung quyền trọng yếu tới đâu, cũng không sánh bằng thánh thượng sủng ái.

Chẳng qua sách sử ít nói tới chuyện riêng của hoàng đế, nên mọi người mới cảm thấy, sủng ái không bằng thực quyền thôi.

Trong Phụng Hoa các, trên sân nhà bằng đá cẩm thạch đứng đầy giò đá, bên cạnh là các cung nữ đứng quạt.

"Thế nào?" Tiết Bích Đào hít một hơi lạnh trong điện, vừa lòng lấy thìa dưa hấu cho vào miệng, ăn xong liền hỏi. Ừ, dưa hấu ngon.

Vân Lũ đem quá trình nhất nhất nói ra, tiện đã thắc mắc: "Chủ tử vì sao phải làm vậy?" Như vậy chẳng phải vô duyên vô cớ trêu chọc phiền toái sao? Rõ ràng ánh mắt đặt trên người chủ tử đã đủ nhiều. Các nàng tuy là người mới, nhưng hợp sức đứng lên, nếu thật sự có một hai người được sủng ái, sau này cũng khó xử.

Tiết Bích Đào đem dưa hấu ăn sạch, thỏa mãn cười: "Nếu ta hiện giờ có thể lực, sao có thể để các nàng lên sân khấu chứ?"

Vân Lũ nửa hiểu nửa không.

Tiết Bích Đào than thở: "Ai bảo các nàng trẻ tuổi hơn ta chứ ~" Nàng vừa nghĩ tới chính mình hiện tại là dưa chuột chín rụng, tâm tình cũng rất vi diệu.

... ..

Đặng Minh Lộ mặc thượng sam màu xanh da trời, váy dài hồng phấn, thắt lưng buộc dải lụa ngũ sắc, thoát nhìn rất rực rỡ. Nhưng khi đi tới gần, có thể phát hiện, mái tóc đen của nàng trở nên bết dính, hai bên cánh mũi chảy đầy mồ hôi, lại thêm một cổ mùi xông vào mũi. Dù là nhặt, nhưng vào giữa hè lại càng khiến người ta khó chịu.

Hoàng đế đang muốn lâm hạnh mỹ nhân, vừa nghe mùi này, mặt lập tức biến đen.

Lúc này đèn cung đình thấp sáng trưng, tiểu mỹ nhân cũng được hiện lên rất rành mạch. Nhưng cố tình là, tiểu mỹ nhân này lại như vài ngày chưa tắm, sắp bị nắng nóng chưng thành một đồng bùn rồi.

Trong lòng Đặng Minh Lộ hiện tại cũng khóc không ra nước mắt.

Bỗng phân về Lư Hương uyển không hiểu sao lại thiếu đi rất nhiều, còn lại toàn bộ đều tặng cho nữ nhân Khúc Hân Nhiên kia. Các nàng không có cửa kiện lên cấp trên, chỉ đành từ bỏ. Đợi tới hôm nay hoàng thượng lật bài từ của nàng, mà ngay cả nội thị đưa nước ấm tới cũng không đúng lúc. Khó khăn lắm nàng mới được thị tẩm, sao dám trì hoãn thời gian? Lại càng không thể cáo ốm, chỉ đành để bộ dạng này tới trắc điện của Dưỡng Tâm điện.

Phải nói rằng, trước mặt ngự thiện dung nhan không chỉnh tề đã là tội trạng, hiện giờ đừng nói thị tẩm thành công, trong lòng nàng vốn không yên, chỉ hy vọng hoàng thượng không trách tội là đã tốt lắm rồi.

Nàng trong lòng cũng từng suy nghĩ qua. Nếu là nói người có thể làm chuyện này trong cung, thì hai vị nương nương cầm quyền đương nhiên được nhắc tới đầu tiên, nhưng hai người họ cũng chưa từng làm chuyện xấu bực này. Chỉ có Trần tần xưa nay kiêu ngạo mới có thể. Người bên ngoài đều nhớ rõ nàng có thể thổi gió bên gối hoàng thượng, ai không nịnh bợ chứ? Sợ là hù vài tiếng đã có người làm theo ý nàng rồi.

Nhưng nghĩ cũng kỳ quái. Trần tần cùng Khúc Hân Nhiên không hợp, sao lại liên quan tới nàng? Vì nghĩ tới chuyện này, nàng liền đem Trần tần phỉ bô

hoài nghi.

Kỳ thật, trong trắc điện đã để sẵn vài chậu băng. Nhưng nàng bị nóng đã lâu, vừa tiến vào phòng liền bị phản khí làm cho mồ hôi xâm nhập vào cơ thể, cổ nén lấm mới không hắt xi trước mặt hoàng thượng. Miễn cho lúng túng.

Nguyên Trung đế thân là nam nhân, đương nhiên không từ chối tiểu mỹ nhân. Bởi vậy, sau khi được Đức phi khuyên nhủ, hắn liền lật bài tử của một vị công nữ trong Lưu Hương uyển. Nhưng hắn vừa tới gần, cái mùi kia đã đập vào mặt, nhất thời khiến hắn khó có thể hô hấp. Lại nhìn mái tóc còn dính đầy mồ hôi kia, hắn liền giương giọng kêu người tiến vào.

Đây quả thực là....

"Buồn cười!" Hắn vung tay áo, cách xa giường một trượng, sắc mặt xanh mét.

Còn chưa từng có nữ nhân nào dám vào lúc thị tắm mà không tắm rửa sạch sẽ, đây rõ ràng là giữa ban ngày ban mặt khiêu chiến quyền uy đế vương. Hắn không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp ra lệnh cho Triệu Trung Tín." Tùy ngươi xử trí, trẫm không muốn thấy nàng ta nữa."

Nếu đây không phải là do miền Nam tiến cống, hắn liền trực tiếp giáng lâm hạ nhân. Muối tuy nhỏ, nhưng cắn một ngụm cũng rất đau.

Triệu Trung Tín hiểu ý, tuy hắn cũng là lần đầu thấy có người trước mặt hoàng thượng không coi trọng dung nhan như vậy, nhưng xử lý bức chuyện này vẫn tính là quen thuộc. Chỉ có vào lãnh cung mà thôi.

Hắn thủ thế với người phía sau, bảo họ đem công nữ kia kéo xuống.

"Hoàng thượng muốn lật bài tử tiếp không ạ?" Triệu Trung Tín làm hết phận sự hỏi.

"Bãi giá Phụng..." Hoàng đế mỗi lần không vui đều thích tới Phụng Hoa các, lúc này, nói đến đến một nửa, hắn lại dừng một chút, lát sau lại nói." Hôm nay nghỉ ngơi ở Dưỡng Tâm điện."

Bởi vì Lưu Hương uyển hẻo lánh, lui tới không tiện, cho nên có một thiện phòng riêng. Từ lần trước Khúc Hân Nhiên quyết định làm điểm tâm cho hoàng đế, liền thường chạy tới đây luyện tập tài nghệ. Vô luận thể nào cũng không thể quá kém được, nhưng cũng không thể tinh xảo bằng ngự trù, đơn giản là được rồi.

Qua vài lần thử tay nghề, món ăn cũng đơn giản, cho nên nàng cũng dần quen thuộc.

Nàng chọn lấy thịt non tốt nhất, đem tẩm gia vị, sau đó lấy bột bao lấy thịt, đem đi chưng. Nếu sau khi nói xong mà màu như lòng đỏ trứng, lại xốp giòn thì coi như đạt yêu cầu.

Mục đích của nàng là để hoàng đế nhớ rõ đây là đồ ăn nàng làm, nhưng nàng ban đầu không biết nấu, vắt hết óc cũng không nghĩ ra món bỏ đường gì. May là phía nam có mấy món ăn vặt, nàng trước đây thích ăn, cũng từng thấy mẫu thân làm qua, đại khái nhớ rõ vài phần.

Điểm tâm này tên tục là nhục giáo (chắc là sủi cảo), nhiều người còn gọi là "Điên bất lãng"

Nàng cố ý làm viên nhỏ chút, có thể ăn một ngụm là xong. Lúc đói bụng ăn rất ngon.

"Chủ tử." Minh Hà đập bóng đêm đi tới, mang theo khẩu khí vui sướng khi người gặp họa, vội vàng nói:" Nô tỳ nghe nói, Đặng gì đó ở cách vách đã bị hoàng thượng đưa tới lãnh cung "

Khúc Hân Nhiên nghe xong thì ngẩn ra, đem bánh đặt qua một bên, hỏi nàng." Sao lại thế?"

"Cụ thể thì nô tỳ không rõ, hình như là đáng vè không chính tề gì đó." Nàng không biết chữ, chỉ có thể tự tìm lời để diễn tả.

Đáng vè không chính tề.

Khúc Hân Nhiên nhớ tới việc phát băng gần đây, hơn nữa còn việc tranh cãi ẩm thực vụ nước nóng hồi chiều, hai người các nàng ở gần nhau, đương nhiên biết, lúc này mới ngộ ra.

"Ngươi đi hỏi thăm xem, băng ở Lưu Hương uyển chúng ta là bị bọn trong thượng cung cục cắt xén hay bị người cung khác tham ô đi." Nàng suy nghĩ chốc lát, phân phó nói.

"Này chỉ sợ... không tốt lắm." Minh Hà muốn uyển chuyển từ chối. Nhưng người này sao có thể dễ dàng nói ra. Chủ tử không có thể lực, chỉ dựa vào một mình nàng, rất khó khăn đó.

"Việc không liên quan tới ta, cho dù hỏi thăm cũng không sao." Khúc Hân Nhiên ôn hòa nói:" Ngươi thử cố gắng một lần cũng không sao."

Minh Hà không khỏi dịu ngoan trở lại, cảm thấy bộ mặt thân thiết của chủ tử thật khiến người ta khó có thể cự tuyệt. Cho nên nàng liền khom người đáp ứng, ra ngoài hỏi thăm.

Khúc Hân Nhiên ăn tối xong, kêu cung nhân tới thu thập, lại thưởng cho họ ít bạc. Những cung nhân này buổi tối tới phòng bếp cũng vô dụng, có thể lười nhác, đương nhiên không có không vui.

Trên đường về phòng, nàng nhũ mây nghĩ. Tối nay chừng không tệ lắm, sáng mai sẽ đem qua chỗ hoàng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Lạc Ngọt

Nắng mùa hạ mãnh liệt rơi xuống. Trong cung điện bài trí rất nhiều bồn đựng băng. Giữa mùa hè nhưng mọi người lại lạnh muốn đóng băng.

Hoàng đế khoanh tay từ ngoài đi vào, vừa vặn bị luồng khí lạnh kia nghênh đón. Xoay người nhìn lại, tiểu nữ nhân một thân sam tử xanh nhạt, trong tay cầm một cây quạt, đứng cạnh bồn băng hướng nơi hắn mà quạt tới.

Chờ mình phát tay một cái, nàng liền đem quạt nhét vào tay cung nhân, hai tay nhấc váy vui vẻ chạy về hướng mình, yêu kiều ôm lấy cánh tay mình, tựa như mèo con mà cọ cọ.

“Hoàng thượng, lạnh hay không lạnh?” Bích Đào ngẩn khuôn mặt nhỏ lấy lòng, lông mi run rẩy.

Hoàng đế nhìn quanh, xung quanh chứa đầy bồn băng, không nói xa xỉ cũng đủ phô trương. Dù là không ai quạt, không khí trong phòng cũng đủ lạnh.

Hắn chỉ chỉ cái trán nàng, nói: “Chỉ biết khoe mẽ.”

Từ ngày hôm qua nhìn thấy nữ nhân người đầy mồ hôi kia, hắn cả ngày cũng ăn không nổi. Phàm là nghĩ tới liền cảm thấy buồn nôn. Điều là vật nhỏ này hồ nháo làm hại mà. Nguyên bản hắn vốn không định đến, nghĩ muốn lạnh nhạt một lúc rồi nói sau. Nhưng trong đầu suy nghĩ một vòng, hắn cũng không tìm thấy được hậu phi nào có thể làm hắn ngừng buồn nôn, vẫn là phải tìm đầu sỏ để xử lý, ai bảo nàng thanh lương ngon miệng chứ.

Hắn cũng không thể vì nữ nhân kia mà ủy khuất chính mình.

“Băng của Lưu Hương uyển đều do nàng lấy đem tới trong này?” Hoàng đế thuận miệng hỏi.

Bích Đào chỉ đơn giản giải thích: “Người ta sợ nóng thôi mà.” – Bộ dạng rất là đương nhiên.

Lại nhìn biểu tình hoàng đế, nàng cong mày cười nói: “Các nàng cũng không phải bảo vật của hoàng thượng nha, quan tâm làm chi.” Lời này để cho người nghe thấy, không phải là khiến bọn họ mất mặt, mà chính là trực tiếp bóp chết bọn họ. Câu này là chỉ, chỉ có Bích Đào nàng là bảo vật, các nàng chỉ là cây cỏ gì đó! Đây không phải là khi dễ gì nha.

“Vật nhỏ.” Hoàng đế cười mắng, xoa bóp hai má mềm mại của nàng, tâm tình hắn cũng dần dễ chịu hơn.

Hắn phát tay cho cung nhân lui ra, đem nàng ôm trong vòng tay, nướng mày hỏi: “Gần đây có phải ăn cơm không ngon không? Thật nhẹ.”

Bích Đào quen thuộc ôm lấy cổ hoàng đế, để hắn ôm nàng đem tới nhuyễn tháp, làm bầm nói: “Hoàng thượng thấy nhẹ chứ người ta còn nghĩ là mập đó. Mỗi ngày đều ăn thuốc bổ, cũng không phải ăn vào bụng ngài, ngài tự nhiên nói thật đơn giản. Người ta đúng là mập thiệt mà!” Nàng nói xong lời này, mục đích chỉ có một, đó là không để hoàng đế nuôi nữa.

Nếu không phải nàng thêm mục “Thân thể nhẹ nhàng” thêm vài điểm thì đã bị dưỡng cho mập rồi. Nhìn hắn lúc đó làm sao mở miệng được!

Hoàng đế ném nàng lên tháp, kéo lấy cái chân nhỏ đang trên người mình, nói: “Từ từ nói chuyện, đừng quậy.”

Bích Đào với tay lấy hạt anh đào trong tô ra, đưa tới miệng hoàng đế, mềm giọng nói: “Ghét bỏ người ta quậy phá thì không nói nữa là được. Hoàng thượng, đến ăn nè ~” Thân thể nàng mềm nhũn dựa vào ngực hoàng đế.

Hoàng đế liền mở miệng ăn, nhân tiện cắn cắn đầu ngón tay trắng nõn.

Vật nhỏ không biết là làm sao lớn lên nữa, toàn thân không chỗ nào không mềm, mà ngay cả ngón tay cũng mềm thành một đoàn. Nếu đem nàng nuôi cho mập tròn tròn thì ăn càng thêm ngon miệng nha.

Có thể thấy được, vô luận Bích Đào xiên xỏ thế nào, thì chuyện bị nuôi cho mập cũng không thể phản kháng được.

Lại lấy thêm một viên, trong lúc lấy, Bích Đào đột nhiên nảy ra một ý tưởng tà ác. Ý, hình như đã lâu không chơi như vậy rồi nha. Trước kia lúc đi ra ngoài lêu lổng cũng thường làm chuyện này. Trong mắt nàng hiện lên tia giáo hoạt. Lấy một viên anh đào trong chén, bỏ lên miệng cắn, sau đó nuốt cho hoàng đế. Hoàng đế thấy nàng nuốt như vậy, rất có hứng trí ăn.

Mà nàng thì tại lúc hoàng đế ăn gần xong, liền đem phần cuối ăn vào miệng. Hai người cứ vậy đùa tới bất giác nhạc hồ.

Hoàng đế lấy tay véo nhẹ trên lưng nàng, cười mắng:”Mèo tham ăn, thật sự là cái gì cũng ăn. Nhanh nhỏ ra.” Nhưng hai má nàng lại phồng ra, bộ dạng cũng không giống như là muốn nuốt vào.

Bích Đào lắc lắc thân mình không chịu, náo loạn một hồi, mới đưa đầu lưỡi phản nộ phun ra. Cuồng anh đào vừa nảy dựng thẳng đã bị bẻ cong, cuộn mình ở đầu lưỡi. Nàng hướng mặt lên trên, có thể nhìn thấy đáy mắt nàng có tia cười khê như hiện vật quý.

Hoàng đế trừng mắt nhìn, lúc lâu sau mới nói:”Thì ra bé ngoan của trẫm cũng không phải không có tài năng gì.” Ít nhất đầu lưỡi cũng rất linh hoạt.

Ai đó nghe thấy, lập tức nhả ra, tay nắm thành quyền nện vào lòng ngực người đối diện, bắt đầu nhào:”Hoàng thượng khinh người! Người ta có mà!”

“Ồ? Trẫm như thế nào không biết nàng có? Còn giấu cái gì không nói hả?” Nắm tay của vật nhỏ thật mềm mại, đâm không đau, còn thực thoải mái. Hắn mừng rỡ hưởng thụ mỹ hạnh, thỉnh thoảng lại chọc nàng, lạc thú vô cùng.

Bích Đào muốn nói, nhưng lại ngừng. Nàng chỉ tay về phía một phía. Hoàng đế hiểu ý, dựa vào phía sau, thong thả nhìn nàng chơi đùa. Bích Đào mang hạt anh đào tới, cười cười đem nhét vào miệng hoàng đế, không cho ra tiếng.

“Còn nữa, hoàng thượng nhất định thích.” Khóe mắt nàng cong lại, lời nói mập mờ.

Sau đó, nàng bắt đầu phủ môi lên môi hoàng đế, mùi anh đào ngọt ngào nhanh chóng tràn ngập khoang miệng, quán lấy hơi thở nóng rực của hoàng đế. Môi đỏ mọng khẽ nhếch, dòng nước theo miệng chảy xuống từng giọt, có giọt rơi vào miệng hoàng đế, mùi vị anh đào thơm ngon vô cùng.

Màn biểu diễn kia khiến hoàng đế rất hưng phấn. Ba loại tư vị kết hợp, quả nhiên là, tuyệt không thể tả.

Đút xong, nàng khép môi lại, ngã vào lòng ngực hắn, giọng nói bốn cột:”Nha, có phải hoàng thượng rất thích không?”

Hoàng đế vỗ đầu nàng, bình ổn sóng tình trong cơ thể, trầm giọng cười:”Trẫm quả thật rất thích.”

Bảo bối như vậy, khiến hắn luyện tiếu bỏ rơi. Hắn thầm nghĩ.

“Hoàng thượng có còn thích điểm tâm Khúc ngự nữ làm không?” Bàn tay nhỏ bé của nàng sờ tới sờ lui bên hông hắn, sờ nửa ngày liền bắt gặp một cái túi hương màu xanh đen, rất vừa lòng. Cái này là nàng luyện hồi lâu mới được, mùi kim rất nhỏ, như trứng cá vậy. Lúc ở cũ, trừ ăn uống ngủ ra, nàng liền thêu cái này rồi đem tặng. Nhưng mấy thứ như hoa điều gì đó, nàng cũng không dám thêu lên trên đó.

Đó là quà sinh nhật nàng tặng cho hoàng đế.

Cầu hoàng đế nếu dám không mang, nàng không tặng đồ cho hắn nữa. Hừ!

Bất quá, nếu Khúc Hân Nhiên không xuất ra chiêu thức ấy, nàng kỳ thật cũng không nghĩ ra. Đối với quà tặng gì đó, trong đầu nàng luôn không có khái niệm.

“Ghen tị?” Hoàng đế cười, chờ đến lúc nàng đạt được mục đích, tươi cười đến khóe mắt cũng cong lên thì xoay người ngăn nàng lại, không cho tay nàng tiếp tục lộn xộn, thấp giọng nói:”Đừng nói tới nàng ta.” Tiếp theo là cúi người hôn xuống, không nói gì nữa.

Nếu là trước đây, hắn đối bụng có lẽ sẽ có tâm tình ăn thử. Nhưng từ tối hôm qua gặp việc kia xong, cứ mỗi lần thấy dầu mỡ gì đó hắn lại buồn nôn. Thịt giảo kia bên ngoài toàn mỡ, hắn nhìn thấy liền trực tiếp bảo Triệu Trung Tín đem ban cho cung nhân.

Ánh mắt của Khúc ngự nữ kia chính là không bằng bé ngoan của hắn mà.

Đút anh đào ngọt, lại mát lạnh. Hắn rất thích.

Hôm qua bị hoàng đế gây sức ép tới nghiêng trời lệch đất, Bích Đào toàn thân bủn rủn không thôi. Nàng nghĩ cứ vậy nằm trên giường, không muốn đứng dậy.

Nhưng nghe Vân Lũ nói, nàng trừ bỏ tới Phủ Bích Đình hóng gió ra thì chưa từng bước ra khỏi cung điện. Cái này thì không thể được. Nàng không muốn bị nuôi cho béo phì ra đâu. Ngoài ra nàng còn phải kiểm điểm nữa. Điểm kỷ năng khó có được, vừa được hai điểm đã bị nàng thêm vào mục “Dễ dàng sinh dưỡng rồi”. Có thể không lãng phí thì đừng lãng phí.

Vì vậy, nàng dựa theo kế hoạch đã định, yêu kiều để Vân Lũ nâng dậy.

Người xưa nói: Túng dục thương thân (Sống buông thả hại thân). Quả thật là không nói xạo mà.

Nếu đã phải động thì cũng không thể đợi trong đình hóng gió nữa. Nhưng hôm nay trời nóng muốn chết, nàng cũng không muốn toàn thân đầy mồ hôi. Cuối cùng, nàng chọn một con đường mòn thanh u, đi hướng vào cái ao bên cạnh mảnh rừng trúc. Nhân tiện thưởng thức cảnh trí này.

Trong rừng trúc có thể ngửi thấy mùi thơm mát của những chiếc lá trúc xanh biếc, khiến tâm trí người trở nên thoải mái. Bốn phía đều có gió mát thổi tới. Bích Đào nghiêm mặt, cảm thụ hơi thở mới mẻ nơi đây.

Cùng với thân ảnh những cây trúc cao ngất sát người, cái hồ bên cạnh cũng dần dần ánh vào mi mắt nàng.

Bên cạnh ao có một người đang đứng. Tư thái nhàn tản, tướng đứng thẳng tắp như trúc.

Hình như đây là lần đầu gặp mặt hần ở bên ngoài. Bích Đào liếc mắt liền nhớ ra. Nam tử có thể đi lại trong cung, trừ bỏ thái y thì chính là hoàng thất tông thân, còn có những đại thân hoàng đế đặc biệt tin tưởng nữa. Mà tuy hứng đi lại thì chỉ có mình hần.

Cước bộ nàng không mạnh, trên mặt lại càng không kinh hoàng. Tựa như lần đầu gặp hần trong buổi tiệc, nàng cúi người hành lễ, cười nói: "Gặp qua vương gia."

Thọ vương nghe xong liền quay lại, kinh ngạc nhướng mày.

Giả bộ cũng thật giống đi. Bích Đào mỉm cười oán thầm.

Nội thị bên cạnh Thọ vương nhỏ giọng nói.

"Vương gia, đây là Trần tần nương nương của Trữ Tú cung."

"À, là bảo bối của hoàng huynh hiện tại sao?" Hần thẳng thắn nói. Nội thị nghe được thì xấu hổ ho một tiếng. Hần lại nói: "Thoạt nhìn thật mềm mại yếu ớt, hoàng huynh từ khi nào chuyển sở thích rồi."

Chết tiệt, nếu không phải do hoàng huynh của người tôi qua gây sức ép, ta đây còn lâu mới yếu ớt! Nhưng mềm mại thì nàng nhận.

"Vương gia." Bích Đào cong khoeo mắt, mắt hoa đào không khí thế như mắt phượng, nhưng tựa tiểu phi tiểu thi nàng vẫn làm được à.

"Trần tần có lẽ." Thọ vương cười thật ôn hoà. "Bỏn vương luôn thích ăn ngay nói thật, nếu có chỗ đắc tội, mong Trần tần bao dung."

"Vương gia quá lo rồi." Bích Đào cười thực khách khí "Nếu vương gia ở đây, bỏn cung sẽ không phá nhiều nhã hứng của ngài. Tạm thời cáo lui." Dứt lời, nàng xoay người mang theo toàn bộ cung nhân quay trở về.

Xé da mặt cũng thật khó chịu.

Trình độ cỡ Oscar quả thật không phải ai cũng có thể chọc tới mà.

"Trần tần chậm đã." Thọ vương giữ lại "Một người không khỏi có chút buồn chán, không bằng kết bạn. Cùng phẩm trà nói chuyện phiếm, lại cùng ngắm cảnh, thế nào?"

Nội thị mặt mày co rút. Vương gia, người đối xử với phi tần của hoàng thượng như vậy sao? Tuy rằng nói chuyện rất lịch sự tao nhã. Thọ vương làm việc từ trước tới nay khó có thể để người ta nắm bắt được, họ sớm đã quen. Thấy nhưng không thể trách, thấy nhưng không thể trách, thấy nhưng không thể trách.

Trong lòng hần mặc niệm ba tiếng.

"Chuyện này sợ là không tiện." Bích Đào quả quyết cự tuyệt. Tuy rằng Nguyên triều về phương diện này không tới nỗi quá chặt, trước mặt nhiều người thì không có trở ngại lớn. Bất quá, nàng nếu vui vẻ nhận lời thì sẽ bị ánh mắt như dao của mọi người đâm chết đi. .

Vì thế, tình cảnh hiện tại trong mắt mọi người là, một người không ngừng mời mọc, một người không ngừng mỉm cười cự tuyệt. Rất có cảm giác cò kè mặc cả trên phố bình thường.

Mấy cung nhân nhìn riết tâm cũng phiền, chỉ hận không thể kêu to: "Nương nương, ngài nên đáp ứng hần đi! Có chúng ta ở đây, Thọ vương gia sẽ không làm gì ngài đâu mà!"

Ngay lúc này, từ bên cạnh có ba người đi tới, đồng thời lên tiếng nói: "Thiếp Diêu Thị (Ngụy thị, Đinh thị) gặp qua vương gia, gặp qua Trần tần nương nương."

Cũng là ba trong các cố gắng nữ đây mà. Lưu Hương Uyển gần đây, các nàng ấy tới đây cũng không có gì lạ.

Bất quá, Bích Đào lại rõ ràng cảm nhận được một đạo ánh mắt ngập tràn địch ý.

Chương 49: Rơi Xuống Nước

Editor: nekofighter

Thọ vương thấy có người đi tới, vẫn bắt kẻ lễ nghĩa mà một mực mời phẩm trà tán phẩm. Không đợi Bích Đào cự tuyệt, hắn trực tiếp kêu nội thị đi chuẩn bị khí cụ.

Thọ vương liếc Bích Đào một cái, cảm hơi hắt về phía ba người kia, ý hỏi: người chọc tới bọn họ hả?

Tuy rằng người kia tự nhận việc mình làm rất bí mật, nhưng Thọ vương là người lúc rảnh rỗi liền bắt người về làm chuột bạch nghiên cứu, làm sao không nhìn ra? Từ lúc nữ nhân nọ đem ánh mắt sáng quắc phóng lên người Tiết Bích Đào, hắn đã nhận ra. Và cũng vì hắn đứng đối diện với nàng ta, cho nên phát hiện nhanh hơn so với chính chủ.

Tiết Bích Đào thu được ánh mắt, lắc lắc đầu. Bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì, lại gật gật đầu. Đại để chắc là vì chuyện mấy khối băng đi, thật ra so với dự đoán ban đầu của nàng, thì có chút nhanh thì phải.

Bất quá, cũng không sao. Những nữ nhân này nghĩ muốn nhắc lên sóng to gió lớn sao? Còn sớm tám trăm năm đó.

Vì thế, nàng khí phách mười phần mà nhướng mày, lộ ra tươi cười, ý bảo Thọ vương không cần để ý tới. Bất quá, nàng chỉ là một nữ nhân mềm mại, khí phách cỡ này Thọ vương một chút cũng không lĩnh hội, ngược lại cảm thấy nụ cười kia như khoác lên ba bốn tầng áo đường, ngọt ngào vô cùng.

Thì ra mèo con là dựa vào cái này mà đem hoàng huynh nắm trong lòng bàn tay. Hắn rốt cuộc đã hiểu. Trên đời này, nam nhân có thể kháng cự lại nụ cười như thế quả thật không nhiều lắm. Hắn có thể nhanh chóng hoàn hồn là đã giỏi lắm rồi.

Cung nhân rất nhanh đưa đến sàng tre thấp, một bình trà, khay trà cùng khí cụ. Hành tung nghiêm chỉnh, đầu vào đây.

“Nếu đã vậy, ngồi đệm ngược lại không hợp, vậy chẳng bằng ngồi đất?” Thọ vương nói.

Bích Đào cười không nói, từ bên cạnh ao chọn một băng ghế đá ngồi xuống. Bên sườn khác của ghế đá có một chùm phong lan chui ra từ trong kẽ đá, vừa hay cản trở người đến ngồi cạnh nàng. Cho dù ngồi đất, cũng muốn chiếm điểm cao hơn, vậy mới phù hợp với tác phong của nàng.

Vân Lũ tay mát lạnh, không đợi chủ tử ngồi xuống đã trải ra một cái khăn tay, miễn làm dơ váy mới của chủ tử.

Thọ vương thấy nàng như thế, cũng học ra dạng, cánh một vị trí ngồi xuống. Về phần ba công nữ kia, vô danh vô phận, làm sao dám cùng một phi tử vị Tần cùng vương gia ngồi cùng? Cho nên chỉ có thể đóng vai cung nhân, đứng một chỗ, xa xa nhìn lại, thật đúng là giống như tỳ nữ.

Trong đó có một người rất thông minh, răng trắng mắt sáng, làm ra một bộ dạng tươi cười mà tự đề cử: “Thiếp mặc dù bất tài, cũng mong được pha trà cho vương gia và Trân tần nương nương.” Đây đúng là Hoàng Diệu- bạn tốt của Đặng Minh Lộ.

Thọ vương gật đầu.

Nàng ta rất vui vẻ, lần thứ hai khom lưng thi lễ. Nàng dùng dây buộc chặt tay áo rộng thùng thình bên người, tùy cơ ứng biến.

Hoàng Diệu ngồi xổm bên bàn dài, trước đem... (Lướt bỏ nguyên đoạn miêu tả chuyện pha trà)

Nàng pha trà hết sức chăm chú, cử chỉ như nước chảy mây trôi, một chút cũng không tò, có thể thấy là đã tốn rất nhiều công phu cho phương diện này. Chờ trà thang nấu tắt rồi, nàng nhoèn miệng cười với hai người họ, bàn tay mềm bụng khay lên, tiến về phía trước. Chén trà đầu tiên, đương nhiên là đứng trình tự dâng cho Thọ vương.

Thọ vương nhận lấy liền phẩm. Trà thang thấu triệt, dư vị ngọt ngào. Hắn cười: “Quả thật là so hương hạo xỉ hữu dư vị.” Ánh mắt lại nhìn về phía Bích Đào, ý tứ hàm xúc không rõ.

Hoàng Diệu đưa lưng về phía Thọ vương để dâng trà cho Tiết Bích Đào, cho nên không nhìn thấy ánh mắt này. Trong đáy mắt nàng ta loé lên tia sáng, nhưng khi Tiết Bích Đào nhìn qua thì đã khôi phục lại bộ dạng phục tùng.

“Thỉnh Trân tần nương nương dùng trà.” Nàng nhẹ giọng cười, trong đó còn có ý tứ lấy lòng, khiến người ta lơ đãng mà xem nhẹ.

Động tác dâng trà được một nửa, dưới chân lại tựa bị mắc vào váy của Bích Đào, ly trà cũng bị nghiêng qua, nàng ta lại quá bối rối mà hất luôn cả chén. Nước trà nóng sôi kia gần như sẽ hắt hết lên người Tiết Bích Đào.

Lúc này, ngay cả Bích Đào cũng không dự liệu được. Trong cung người nhiều âm mưu nhiều. Nhưng đây là lần đầu đụng phải loại chuyện này. Cảnh giác mặc dù có, cũng chỉ xuất hiện vào thời điểm người khác hành động mới phản ứng, chứ không thể thông báo những người có tâm tư xấu với mình. Chờ nàng phát hiện phản ứng tê rần trên tay thì ly trà đã muốn bay lại mình.

Dưới tình thế cấp bách, nàng chỉ đành ngửa người về sau, trước bảo vệ mặt không bị dính lấy.

Hoàng Diêu mất thấy có thể huy dụng mạo của Tiết Bích Đào, trong lòng mừng rỡ vô cùng, làm sao có thể cứ vậy mà buông tha? Khó tư lự vừa nảy làm vương chân vẫn chưa bị văng đi, nàng giả vờ vấp lần nữa, cả người trực tiếp ngã về phía trước, đem Tiết Bích Đào đẩy vào trong ao.

Ban đầu, Thọ vương cũng biết nữ nhân này sẽ gây chuyện, cũng nhắc nhở qua Tiết Bích Đào. Nhưng hần lại không ngờ, nữ nhân này nhìn thì nhu nhược, làm việc lại thô bạo vô cùng. Còn chưa chờ hần đứng lên, Tiết Bích Đào đã bị đẩy xuống ao. Bàn tay hần vuron ra lúc trước chỉ có thể thu hồi. Hần nhúu mày, nàng rơi xuống nước, cả người đều ướt nhẹp, khiến hần chỉ kịp quay lưng lại đi. Nước ao không sâu, tánh mạng cũng không có trở ngại. Nhưng giữa ban ngày, quần áo mỏng manh, nếu trước mặt mọi người để mình thấy được, vậy hoàng huynh nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Hoàng Diêu bị ngã vào ghế đá phía trước cũng có chút lờ mờ. Nếu cảnh xuân của Trần tần bị Thọ vương nhìn thấy, có phải hoàng thượng sẽ chán ghét nàng ta không? Nhưng cho dù nàng có suy nghĩ nhanh cỡ nào đi nữa, nhưng vào lúc nghiêng đầu nhìn lại, đã chỉ còn thấy bóng dáng Thọ vương quay đi. Nàng có chút không cam lòng cắn môi.

Nàng từ nhỏ đã giao hảo với Minh Lộ tỷ tỷ. Từ lúc vào cung, Minh Lộ tỷ tỷ cũng quan tâm nàng rất nhiều, chưa từng vì chuyện chung chồng mà nảy sinh hiềm khích. Giống như lần trước, Minh Lộ tỷ tỷ được Trình quý tần ban cho tin tức hoàng thượng ở ngự hoa viên, mặc dù đây là thông tin rất trân quý, nàng cũng không hề che giấu mà lại cùng mình chia sẻ. Cho nên, khi nàng nghe nói Minh Lộ tỷ tỷ bị đưa vào lãnh cung, cả người đều run sợ, chỉ kém không khóc lớn lên trước mặt đám người đang xem kịch vui kia.

Nàng ổn định tâm thần, không ngừng an ủi bản thân. Ít nhất Minh Lộ tỷ tỷ chỉ bị giam ở lãnh cung, chứ không phải bị chém. Nàng cũng hao hết tâm lực mới hỏi thăm được chân tướng, nhưng chung quy cũng không có tin tức hữu dụng. Ngay lúc nàng muốn bỏ cuộc, thì từ bên Khúc Hân Nhiên truyền đến tin tức, nói là chuyện khôi băng và nước ấm đều là do Trần tần gây ra. Nàng biết nàng ta hiện tại là quân cờ của Đức phi, tin này sợ là không phải giả. Từ đó, nàng nghĩ rằng, vô luận thế nào, dù là liều mạng cũng được, nhất định phải khiến Trần tần nhận báo ứng.

Không phải nàng ta ý vào sắc đẹp mà khiến hoàng thượng vui vẻ sao? Nàng huy nó! Để xem nàng ta còn có thể mê hoặc người nữa không!

Tiết Bích Đào ho hết nước trong miệng ra. Đầu tóc nàng rối bù, thỉnh thoảng còn bị sóng nước đẩy ngã. Quần áo nàng ướt sũng, mơ hồ còn thấy cái yếm màu cánh sen ẩn ẩn bên trong. May mà hiện tại là mùa hè, nàng cũng không trang điểm, bằng không lớp trang điểm sẽ nhoè nhoe hết.

Các nội thị công công mặc dù không thể ấy ấy, nhưng rốt cuộc vẫn là nửa nam nhân. Dưới sự nhắc nhở của Thọ vương, bọn họ đều sớm xoay người sang chỗ khác. Bích Đào hướng lên bờ nhìn lướt qua, khuôn mặt lạnh lùng, trầm giọng phân phó:” Sơ Hiểu, người đi tới Lưu Hương Uyển gần đây mượn một bộ y phục đi.”

Hôm nay nếu không có Thọ vương, chỉ sợ là tiêu rồi.

Hai công nữ còn lại đã bị mấy chuyện vừa xảy ra này làm cho choáng váng rồi. Từ sau khi nhìn thấy Trần tần rơi xuống nước thì đã sớm hoa dung thất sắc. Vô luận Hoàng Diêu có ý hay vô tình, nhưng Trần tần xưa nay “làm mưa làm gió” sẽ không chịu thua thiệt này. Lúc đó, mấy người cùng đi với Hoàng Diêu như họ sẽ bị tính là “đồng lõa”, nghĩ thế nào cũng không tốt!

Vậy nên, vừa nghe được giọng Trần tần phân phó, các nàng quả thực như bắt lấy cọng rom cứu mạng cuối cùng, liên tục thỉnh cầu nói:” Sơ Hiểu cô nương đi một mình sợ là sẽ chậm. Nương nương nếu không chê, thì chỗ chỗ thiếp có vài bộ y phục chưa dùng đến, để thiếp dẫn đường cho Sơ Hiểu cô nương đi!”

“Hay là dùng y phục của thiếp, chỗ thiếp vẫn còn y phục có thể sử dụng đây.” Đình thị cũng không cam chịu yếu thế.

Nếu không ai vậy xem, nhảy xuống bơi lội thì cũng không phải không thể. Nhưng hiện tại nàng chỉ mong chạy khỏi đây, dù trên bờ mọi người đều quay đầu đi, nhưng vẫn khiến nàng phi thường xấu hổ. Vì thế, nàng gật đầu:” Người mang Sơ Hiểu đi đi.” Chính là chỉ Đình thị.

Đình thị nhẹ nhàng thờ ra, trong ánh mắt ảo não của Ngụy thị mà rời đi.

Chờ tới lúc nàng phóng ánh mắt lên người Hoàng Diêu, thì trong tai đã nghe thấy giọng cười của Thọ vương:” Muốn bản vương giúp người một phen không?”

Bích Đào nghiêng đầu, không hiểu Thọ vương muốn làm gì.

Còn không chờ nàng cân nhắc, thì bỗng nhiên nghe “ào” một tiếng, một đồng bọt nước văng lên. Nàng ngạc nhiên, tầm mắt vừa chuyển đã nhìn thấy Hoàng thị vốn trên bờ đã biến mất. Thọ vương vẫn đưa lưng về ao như trước. Thì ra, không biết từ lúc nào, Thọ vương đã đi tới ghế đá, một cước đạp nữ nhân kia xuống dưới.

Nàng trong lòng yên lặng nhìn Thọ vương. Vốn là nàng tính toán khi lên bờ thay quần áo rồi mới làm việc này. Bởi vì nội thị đã xoay người đi, cung nữ thì không đủ khí lực. Thọ vương làm vậy, quả nhiên đã giúp nàng một phen.

Được đền bù mong muốn, trong lòng nàng liền thoải mái hơn.

Đợi tới khi Sở Hiểu đem ngoại sam cùng áo choàng đến, giúp nàng vây kín lại, phải đi mấy giọt nước trên mặt, thì nàng đã trở về bộ dạng kiều ngao. Nàng từ trên cao nhìn xuống Hoàng thị trong mắt đầy oán khí dưới ao, nói:” Không vui?”

“Thiếp bất quá là vô ý, nương nương lòng từ bi, làm gì cùng một công nữ nhỏ nhỏ như thiếp so đo?” Hoàng thị bắt đầu nguy hiểm. Nàng không thể đổi xiêm y, tự nhiên không thể tùy ý lên bờ, chỉ có thể ngâm mình trong nước. Vốn là, lúc nàng bày ra kế hoạch đã định dùng cái cơ này. Nhưng kế hoạch không thành, biểu tình của nàng có chút vận vẹo, không thể che giấu nổi.

“Ngươi tới” Tiết Bích Đào không vô nghĩa nữa, chuyển hướng sang Ngụy thị đang nom nớp lo sợ bên kia, nói ra một câu khiến ai cũng giật mình” Lột y phục nàng ta cho bốn cung.”

“Nương nương, thiếp, thiếp...” Ngụy thị chân mềm nhũn lại, cả người quỵ xuống, không dám động, liên tục nói:” Nương nương... nàng.. nàng dù sao cũng là nữ nhân của hoàng thượng... nếu làm vậy... vậy sẽ khiến người nhìn thấy... chẳng phải làm tổn hại mặt mũi thánh thượng sao ạ?”

Phong chừng tìm hết hoàng cung cũng không tìm ra người nói chuyện ngốc hơn nàng. Trước mặt một nữ nhân lại nói nàng hại nam nhân của mình, đây không phải câu tình, là gây thù đó.

Tiết Bích Đào như phát hiện ra cái gì, nhìn nhiều nàng thêm một lát. Nàng ta không phải là đang giả heo ăn thịt hổ chứ?

“Các ngươi bất quá chỉ là lễ vật bốn vương tặng hoàng huynh.” Thọ vương bên cạnh cười lên tiếng:” Hôm nay va chạm phải Trần tần, bốn vương cũng bắn khoãn. Phải xử trí cũng là chuyện bình thường. Chỗ hoàng huynh, bốn vương có thể thả vài tiêu mý nhân vào.”

Lời vừa nói, hần cảm thấy sau lưng chợt lạnh, giống như có ai đó đang trừng mắt nhìn mình. Hần liếc nhìn xung quanh, thật sự không phát hiện ra ai cả.

Tuy rằng đây là tốt cho nàng, nhưng Bích Đào vẫn thật bất mãn câu cuối của hần. Vì thế nhỏ giọng hừ một tiếng.

Thọ vương nếu biết trong lòng nàng nghĩ như vậy, nhất định sẽ hô to oan uổng. Hần chỉ là nói qua loa một câu, chứ làm gì phí tính lực đi vơ vét mỹ nhân cho hoàng huynh? Nếu có người hần coi trọng, hần đã sớm thu vào cho mình, quan tâm gì tới huynh đệ tình thâm.

Ngụy thị ngồi trên đất, nghe vậy thì ngẩn ra, lại nghe thấy từ dưới ao vang lên tiếng kêu chói tai, cùng tiếng gào thét đầy oán hận, khiến nàng có chút luống cuống tay chân. Vô luận thế nào, bảo nàng giữa ban ngày ban mặt lột đồ một nữ nhân, chuyện này truyền đi đối với nàng cũng rất bất lợi. Nàng hiện tại còn chưa được thánh thượng coi trọng, nào dám tự huỷ hình tượng như vậy.

Bất quá, dù nàng nghĩ thế nào, mệnh lệnh của Tiết Bích Đào cũng không phải là để nàng nói không.

“Ngươi cũng không thích?” Tiết Bích Đào cảm thấy trên người ẩm ướt rất khó chịu, hơn nữa trên đùi còn bị phỏng, thầm nghĩ muốn tốc chiến tốc thắng. Vì thế, nàng thuận miệng phân phó hai thái giám:” Nếu là như vậy, các ngươi đi đi, thuận tiện lột luôn đồ nàng ta.”

Mấy thứ như một người phạm tội, cả nhà bị vạ lây này, nàng thích nhất.

Lúc này, trong lòng Ngụy thị cũng không dám tính toán gì nữa, dập đầu nói:” Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội. Thiếp, thiếp nguyện ý đi...”

Mấy từ cuối cuối cùng cũng không thể nói ra.

Bích Đào thoả mãn rồi, không muốn ở lại lâu, chỉ bỏ lại một câu:” Tiểu thuật tử, tiểu Lâm tử, hai người các ngươi giúp nàng một phen. Còn nữa, không tới tới không được cho nàng ta lên bờ.”

“Nô tài tuân mệnh.”

“Buông! Các ngươi dựa vào cái gì! Ta chính là người của hoàng thượng! Đừng tới đây, đừng tới đây!” Đến giờ nàng cũng chưa hiểu được, vì cái gì vương gia vốn hi nộ vô thường lại giúp đỡ Trần tần? Mà tình trạng cấp bách hiện tại, đã không còn thời gian để nàng suy nghĩ nữa.

Bích Đào hành lễ với Thọ vương xong, dưới âm thanh gãy dựa trong nước của Hoàng thị mà dần dần rời đi. Nàng đem tóc ướt nhẹp gom tới trước mặt, liên tục vuốt vuốt, trên miệng nở nụ cười xuân phong.

Dựa vào cái gì ư?

Chỉ bằng việc nàng là Tiết Bích Đào.

Hoàng đế thường thức túi hương xanh đen trong tay, hương hoa đào làm mặt hần giãn ra, nói với Triệu Trung Tín:” Một khi đã vậy, đem nàng vào lãnh cung làm bạn tốt với tỷ tỷ nàng ta đi.”

“Vâng.” Triệu Trung Tín khom người tuân mệnh.

“Trần tần thương thế ra sao?”

“Hồi hoàng thượng, theo lời thái y, mặc dù miệng vết thương ngâm lâu trong nước, nhưng cũng may được xử lý đúng lúc, không đáng ngại.” Hần bẩm báo cực kỳ cẩn thận.

Nếu là phi tần bình thường, một câu “vô trở ngại” là được.

“Mang Tuyệt cơ cao tới, trầm đi nhìn nàng một cái.” Hoàng đế đứng dậy nói. Tuy rằng Hàn tử có góp tay vào chuyện này, nhưng hần từ trước tới nay ưa thích xem chuyện vui, có hành động này cũng là bình thường. Hần cũng không nghĩ nhiều. Huống chi, nếu không phải nhờ hần, có lẽ thân thể của bé ngoan đã bị nhiều người nhìn thấy, chuyện chỉ sợ bị nháo tới không thể văn hồi.

Bất quá, phẩm trà nói chuyện phiếm? Hừ, xem ra trải qua việc đêm qua, vật nhỏ vẫn còn mười phần tinh lực nha.

Hần cũng muốn cùng nàng “nói chuyện phiếm”

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hoa Điền

Thời gian nháy mắt trôi qua, đào mất đã nhập thu. Cây bích đào vốn chỉ nở hoa không kết quả giờ đây cũng hoa tàn lá rụng.

Đầu tháng bảy, An tuyển thị của Vũ Hương uyển bình an sinh ra một đứa con trai, trở thành đương kim tứ hoàng tử. An tuyển thị cũng đặc biệt được phong thành An tài nhân, mẫu băng tử quý.

Mặc dù thế, người luôn phong quang vô hạn trong hậu cung vẫn là Trần tần nương nương của Phương Hoa các. Từ lúc thủ đoạn nàng trừng trị công nữ Hoàng thị bị truyền ra, thánh thượng không hề có ý trách cứ. Vì vậy, trong hậu cung tạm thời không ai dám đối đầu với mũi nhọn này.

Bị lộ đồ ngâm mình trong ao chịu nhục, chẳng thà một đao ngay cổ còn thống khoái hơn.

Quả nhiên, ngày hôm sau, từ lãnh cung truyền ra tin tức, Hoàng thị dùng khăn trắng treo cổ tự tử, khiến những người không được ân sủng thôn thức không thôi.

Có thể một ngày nào đó, chính mình vô ý, cũng sẽ rơi vào kết cục như thế? Nghe nói ngày ấy Hoàng thị chẳng qua vấp phải váy của Trần tần mới bị như thế, bất quá là lỡ tay thôi. Chẳng những phải chịu nhục, còn bị tống vào lãnh cung, một đời không thể trở ra. Đáng thương như vậy, cũng khó trách nàng lủn quăn trong lòng.

Đương nhiên, những phi tử địa vị cao tin tức rất linh thông, tất nhiên biết rõ chân tướng. Hoàng đế thân là nam nhân, khó có thể nói gì, nhưng các nàng là nữ nhân, có thể hiểu rất rõ. Chỉ là, các nàng làm gì tốt bụng mà đem chuyện Trần tần mới là người bị hại nói ra?

Thời điểm Tiết Bích Đào được cung nhân dẫn vào chính điện của Trữ Tú Cung, liền nhìn thấy Trình quý tần tay ôm tam công chúa mới hai tuổi chơi đùa. Khi Trình quý tần quay lại nhìn này, tay cũng chuyển động đụng phải tam công chúa, khiến đồ chơi trong tay nó nhất thời buông lỏng, “lạch cạch” rơi xuống đất.

Tiểu công chúa bắt đầu méo, ánh mắt dần trở nên ướt át.

Bích Đào không tự giác mà mỉm cười, tiến lên nhặt lấy con quay đồ chơi, đặt vào tay tiểu công chúa. Trục tiếp lợi dụng chuyện này để bỏ qua bước thỉnh an Trình quý tần.

Trình quý tần cũng không để ý điểm ấy, sau khi mời nàng ngồi xuống liền phân phó tiểu cung nữ đi pha trà. Tiểu công chúa khi lấy lại được đồ chơi thì tiếp tục đùa giỡn. Nàng mềm mại nhìn tiểu công chúa, sờ sờ đầu nó, lại xoay người nói với Bích Đào: “Muội muội hôm nay đến là có chuyện gì?”

“Muốn mượn người của quý tần nương nương dùng một chút thôi.” Bích Đào đi thẳng vào vấn đề, cười vân đạm phong khinh.

Trình quý tần cảm thấy có chút kỳ quái. Nàng cùng Trần tần này không có nửa điểm giao tình, đang êm đẹp sao lại chạy tới chỗ nàng mượn người?

Nàng cười nói: “Muội muội nói chuyện vẫn thật thẳng thắn. Chỉ là, không biết muội muội muốn mượn người nào?”

Nữ nhân hậu cung nhiều như vậy, chỉ cần không phải hoàn toàn đối địch, sẽ không một ngum từ chối. Cho dù các nàng có hiềm khích đi nữa, chỉ dựa vào hành động Bích Đào nhặt món đồ chơi lên, nàng cũng hiểu được, hôm nay đại để là hoà hợp êm thấm đi.

Bích Đào tiếp nhận tách trà tiểu cung nữ lo sợ bung tới, nhẹ nhàng thổi, nhưng chưa đụng miệng, mà trước cười đáp: “Ta nghe nói tiểu cung nữ bên cạnh Khúc ngự nữ, a, hình như kêu là Minh Hà, là người của quý tần?”

Lời này vừa nói ra, không khí liền trầm xuống. Trình quý tần có chút tối mặt, nhưng khoé miệng vẫn cười: “Đã là nghe nói, tự nhiên có thể là giả. Bỏn cung không biết muội muội nghe được tiếng gió từ ai?” Bị người vạch trần, mặt mũi nàng có chút khó chịu.

Nàng sớm nên biết Trần tần chính là loại người không quanh co lòng vòng.

“Chẳng qua là ta vừa xuống tay thì phát hiện mình chậm một bước, cho nên mới điều tra nàng. Người bên ngoài chắc là không biết. Quý tần nương nương hà tất phải lo lắng.” Đem quyết định của mình lộ ra một phần, cũng chính là muốn cạy miệng Trinh quý tần.

Nói tới đây, Trinh quý tần đã biết, đây không phải là bài phóng bình thường rồi. Nàng kêu nhũ nương ôm tam công chúa đi xuống, để chuyên tâm ứng phó với người trước mắt.

Tiểu công chúa đang vui vẻ, khi bị nhũ nương ôm, nàng không tình nguyện quỳ luyến trên người mẫu thân hồi lâu, sau đó mới mang theo đồ chơi rồi đi. Trước khi chia tay, nàng còn giận dỗi ước định với mẫu thân:” Nương, nương, ăn cơm cơm, cùng nhau chơi đùa.”

Chính là muốn ăn xong liền cùng chơi.

Bích Đào lúc này không có chút không kiên nhẫn nào, nàng thấy tình cảnh này, không tự giác mà mơn trớn bụng. Trogn lòng còn đang rối rắm chuyện sinh hay không sinh. Vốn đã định thuận theo tự nhiên, nhưng lỡ như có cảm tình, lại không thể mang đi, trong lòng nàng tổng vẫn không được tự nhiên.

Đội toàn bộ cung nhân lui ra rồi, Trinh quý tần mới trầm ngâm hỏi:” Muội muội muốn làm cái gì?”

“Chẳng lẽ quý tần không nghe nói, hoàng thượng muốn tính toán để Khúc ngự nữ dòi cung sao?” Trong mắt Bích Đào xẹt qua tia sáng lạnh. Dù việc đưa điếm tâm không có đã động hoàng thượng, nhưng hẳn không chịu nổi Đức phi cứ khuyên bảo mãi. Dù sao Khúc Hân Nhiên cũng có phân vị, cứ ở lại Lư Hương Uyển cũng không hợp lẽ.

Nói tới đây, việc này đối với hoàng đế không có gì lớn. Nếu an bài phi tần dòi điện cũng phải chờ Bích Đào đồng ý, vậy hẳn làm hoàng đế làm gì nữa. Nếu lúc trước đã đáp ứng với vật nhỏ là không lật bài tử của Khúc ngự nữ, hẳn tự nhiên sẽ giữ lời. Nhưng những chuyện khác cũng không nghe nàng hoàn toàn.

Nhưng hẳn không biết, trong lòng nữ nhân cửu khúc loạn nhiều. Ban đầu không cẩn thận để nàng thắng vị, bây giờ lại cho nàng dòi cung, ai biết được tiếp đó có phải là không cẩn thận khiến hoàng đế sinh hứng thú với nàng không? Đến lúc đó, Bích Đào nào dám thực sự ngăn cản.

Nàng làm ra nhiều chuyện, hoàng đế sở dĩ không trách tội vì một là trong lòng hẳn có nàng. Thứ hai là bởi vì hẳn đối với bọn họ không có tình cảm gì đáng kể. Chờ có tình cảm rồi, dù là có nghiêng về Bích Đào, trong lòng cũng khó tránh khỏi nảy sinh gút mắc.

Trừ phi, Bích Đào trong lòng hẳn đạt tới vị trí tối cao, không ai sánh bằng.

“Thì sao” Trinh quý tần gầy gầy viên hồng châu, khẽ cười nói:” Việc này muội muội quả thật xui xẻo, nhưng không liên quan tới bốn cung.”

Trong cung người nào không biết Trần tần cùng những nữ nhân trong Lư Hương Uyển ba lần bốn lượt xung đột. Muốn nói ai là người gấp nhất, quả thật là Trần tần. Bất quá, này đương nhiên chỉ là mặt ngoài.

“Nếu quý tần thật sự cảm thấy chính mình vô can, ta cũng không nói nhiều. Cáo từ.” Bích Đào không quen bộ dạng làm bộ làm tịch của nàng, trực tiếp nói. Dù sao kết quả cũng như nhau, nàng không bằng trở về cung hưởng thụ tắm trong bồn hoa đi. Hoàng đế mới dùng ngọc lam điếm khám cho nàng một cái bồn tắm cực lớn nha. Cuối cùng cũng không cần phải ở trong cái thùng gỗ nhỏ xíu, thừa tay thừa chân rồi.

Ý, nàng nghĩ vậy có phải hay không có chút khoe khoang?

Trở về vấn đề chính.

Hoàng hậu cáo ốm thối lui về sau màn. Trinh quý tần cúi đầu dưới tay hoàng hậu đã nhiều năm, nhất định phá hủy không ít chuyện của Đức phi. Hiện nay Đức phi cảm quyền, há có thể không nơi trốn tìm nàng? Muốn cùng nàng kết hợp để hạ bệ Khúc Hân Nhiên, Trinh quý tần cũng không thể coi như không quan trọng.

Có hay không địa vị cao phi tần đích bồi dưỡng, Trinh quý tần và Khúc Hân Nhiên chênh lệch rất lớn. Nếu so sánh ở hiện đại thì chính là con nhà dân với con nhà quan. Tuy rằng đám con nhà quan kỳ thật không thi đỗ làm nhân viên nhà nước, nhưng bọn họ bình thường đều đi du học, trở về lại mở công ty vất vả hai ba năm là có thể lên tới địa vị cao rồi.

Trong cung thường nói mẹ sang vì con, lại không biết rằng, con cũng quý vì mẹ. Bằng không, tại sao An tần từ sinh ra tứ hoàng tử, lại không được thánh thượng coi trọng? Trinh quý tần nếu không có sủng ái nhất định, ngày trôi qua của tam công chúa cũng không có tốt như vậy đâu.

Nụ cười trên mặt Trinh quý tần cứng đờ. Trần tần này thật không phải làm cho người ta muốn bóp chết bình thường đâu. Làm việc không theo lẽ thường gì hết. Nhưng nói tới nước này, nàng cũng đành hạ giọng:” Muội muội đừng vội. Lại không biết muội muội có tính toán gì?”

Ban đầu Trinh quý tần bị Bích Đào chăm ngòi, quả thật có an bài chỗ Khúc ngự nữ, Minh Hà chính là một trong số đó.

Nhưng người cũng không phải nói mượn liền mượn. Hai bên muốn xuất ra người, lực hoặc tiền tài thì phải cả hai đều có lợi, giao dịch mới tính là công bằng. Nếu người khác nói vài câu nàng liền ngốc nghếch nhảy ra trước, thì thật sự là nuôi bao nhiêu người cũng không đủ.

“Quý tần nếu tin ta, đem người cho ta mượn dùng một chút. Kết quả tự biết.”

“Này...” Trình quý tần liếm mi suy nghĩ, có chút do dự. Kỳ thật trong lòng dĩ nhiên đang kêu gào: Tin người, tin người mới có quý ả. Ai biết người lại làm ra chuyện gì nữa.

Bích Đào cũng không phải không muốn nói ra, nhưng muốn lấy ra cái gì đó, nàng đương nhiên phải dùng vu cớ thuật khiến Trình quý tần quan tâm. Nhưng chẳng phải là bị nàng nắm nhước điểm sao? Đợi kết thúc rồi, nàng dù có điều hoài nghi, cũng không nghĩ được là do cái gì. Có tra cũng không tra ra.

Vì thế, nàng ra vẻ đùa cợt: “Quý tần tìm ba bốn tháng, nhưng Khúc Ngự Nữ vẫn như cũ bình yên vô sự chối mắt trước mặt hoàng thượng, không lẽ cứ vậy sợ nàng ta?”

“Muội muội làm gì kích ta.” Trình quý tần cười, chỉ là cười cũng không phải tốt đẹp lắm. Nàng mím môi nói: “Nếu là muội muội cố ý không đem tính toán toán nói rõ với ta, ta thật khó có thể yên tâm.”

Nàng thấy Bích Đào vẫn như cũ bình tĩnh ngồi một bên, cũng không nói tiếp, có thể thấy được là thật tâm không nghĩ muốn thuyết minh, thân mình nàng không khỏi giật giật: “Bất quá, thấy muội muội chắc chắn như vậy, ta liền muốn xem muội muội sẽ làm ra sao.” Dù sao không cần chính mình ra tay được, nếu thành công thì đương nhiên tốt. Nàng lo lắng là, không biết giữa đường có nhảy ra chuyện gì khác hay không.

Bất quá, Minh Hà dù sao cũng là người của nàng.

Bích Đào đạt được mục đích, khách khí vài câu cùng Trình quý tần rồi trở về Phương Hoa các.

Nàng cũng không phải không muốn tìm một người làm việc này. Nhưng chuyện Khúc Hân Nhiên chuyển cung đã rất gấp rồi, đã có sẵn điều kiện, nàng sao không lợi dụng chứ?

“Ngày mai sẽ chuyển tới Vĩnh Thọ Cung, chủ tử sao không ăn mặc đẹp một chút ạ?” Minh Hà đem khăn ẩm tới cho Khúc Hân Nhiên, lên tiếng đề nghị.

“Có hơi rêu rao không?” Khúc Hân Nhiên cẩn thận chà lau hai gò má, do dự hỏi.

“Sao có thể ạ.” Minh Hà cười khéo, giải thích: “Nương nương trong cung nhiều như vậy, ngài cũng không phải là bị biếm cung, đây là chuyển tốt nha! Nếu rêu rao như lời chủ tử nói, làm sao có thể xuất ra khí phái của các chủ tử nương nương? Sao có thể khiến cung nhân tâm phục.”

“Người nói cũng có lý.” Khúc Hân Nhiên gật đầu: “Nhưng đừng lướt qua Đức phi nương nương mới tốt.”

“Nô tỳ hiểu rõ.” Có lẽ là vì đề nghị được chấp nhận, giọng nói của nàng lộ ra ba phần nhẹ nhàng. “Trong tráp trang sức Đức phi nương nương cho người mang tới có một cái hoa diên hình hoa mai (Là cái miêng dán trước trán các phi tần ý, giống Võ mị nương của Phạm Băng Băng ấy các bạn =)). Hay là sáng mai dùng đi ạ. Hiện giờ trong cung đang lưu hành loại này, chủ tử cũng không thể thua kém người ta.”

“Thật sao?” Khúc Hân Nhiên không có nghe nói.

Minh Hà một bên đem khăn tay thu lại, một bên nói: “Chủ tử sao có thời gian xử lý mấy việc vặt vãi, có vài thứ không nhớ được là chuyện bình thường. Nô tỳ đều thu thập ổn thoả cho chủ tử, ngài cứ yên tâm.”

Khúc Hân Nhiên giống như đang cười: “May mắn có người chiều cổ ta.”

“Làm sao dám nhận tiếng tạ ơn của chủ tử, bất quá là bổn phận của nô tỳ mà thôi.” Minh Hà hầu hạ Khúc Hân Nhiên cởi áo lên giường xong, thổi tắt nến, sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Vật Hy Sinh

“Cung nữ xướng khúc đã an bài xong chưa?” Đi tới trước Nhạc Chí trai, Bích Đào hướng Vân Lũ hỏi lại.

“Chủ tử yên tâm, nô tỳ đã sắp xếp tốt rồi. Bảo đảm Khúc ngự nữ một chữ cũng nghe không sót.” Vân Lũ trước tiên đáp lại, sau đó mới hỏi: “Chủ tử thật không tới Vĩnh Thọ cung chúc mừng sao? Chờ ở chỗ này, cẩn thận bị gió thổi làm đau đầu.” Tuy nói xuân ấm thu lạnh, nhưng cũng không nên lạnh như vậy chứ.

“Nếu bây giờ tới Vĩnh Thọ cung, chẳng phải vở diễn này sẽ thiếu vai chính sao?” Bích Đào chỉ mím môi, nhướn mày cười cười. Vô luận là đi Vĩnh Thọ cung hay Trữ Tử cung, Chí Nhạc trai này vẫn là chỗ quan trọng nhất. Khúc Hân Nhiên phải dòi cung, hoàng đế cũng không đi cùng nàng ta, hôm nay buổi trưa còn muốn dùng bữa chỗ nàng mà.

Chung quy phải đem vai chính tụ hợp lại, vở diễn này mới thành công.

Vân Lũ nhẩn mặt suy nghĩ. Ngày xưa nàng ít nhiều cũng có thể đoán được đại khái an bài của chủ tử. Nhưng vài bước hôm nay lại khiến người ta như lọt vào sương mù, hồ đồ khó hiểu. Nàng không hiểu rõ, nên chỉ có thể cầu mong mọi chuyện không xảy ra sai lầm, không làm trở ngại chủ tử.

“Nếu phải đợi, sao chủ tử không vào trong cung đợi, dù sao cũng cách không xa. Chờ nàng ta gần tới thì bảo cung nhân thông truyền, cũng tiện nghi. Đỡ cho đám nô tỳ lo lắng.” Nàng sáng giọng.

“Ngươi không hiểu.” Bích Đào tươi cười có chút ngẩn ngơ, nhưng chốc lát lại khôi phục như thường. “Tóm lại là người quen, sau này nói không chừng là sẽ không gặp lại nữa.” Tuy rằng trừ bỏ tính kế này nọ, ngày trôi qua trong cung cũng không tính là tệ, nhưng nàng thủy chung vẫn muốn sớm trở lại hiện đại. Nơi đó có anh hai cung chủ nàng, có con quý nhỏ Tô Tiểu Nghiễn, còn có cha mẹ bận rộn cả ngày không thấy người. Cho dù không thể coi nàng như châu báu, nhưng huyết mạch kia vẫn khiến nàng tưởng niệm.

Vân Lũ quả thật không hiểu. Tựa như nàng không biết, khi chủ tử ở ngự hoa viên nhìn những công nữ kia, vì cái gì liếc mắt một cái liền nhìn ra Khúc ngự nữ. Sự thật chứng minh, nàng ta đúng là người tiến lên cao nhất trong bọn họ. Nàng đem chuyện này quy thành chủ tử có mắt nhìn người, không phải một cung nữ nhỏ nhoi như nàng có thể sánh được.

Mỗi một tỳ nữ trung thành tận tâm, kỳ thật đều là nãi tử bên cạnh chủ tử nhà mình.

Không lâu sau, đoàn người từ sau đi tới. Vài cung nhân phía sau mang theo đồ đạc, lộp bộp đi theo. Phía trước có một cung nữ thường thường quay đầu lại chỉ huy, lúc thì kêu cần thận, lúc thì báo chú ý, vô luận thế nào cũng là không khí vui mừng. Chỉ có người đi đầu, thủy tự thiên quân, hồng mai thiếp ngạch, ăn mặc mười phần rực rỡ, cùng những người phía sau vô cùng không hợp.

“Ai nha, chủ tử, Khúc ngự nữ đây là đang chuẩn bị cúng tiết Trung Nguyên à? Tại sao mặt mày trắng bệch dẫn một đám người phía sau đi lại trong cung như thuật sĩ thế kia?” Vân Lũ biến hoá nhanh chóng, thần thứ hai trở thành đại cung nữ được yêu thích nhất của sủng phi, ngăn đường bọn họ.

“Nô tỳ (Nô tài) thỉnh an Trân tần nương nương, nương nương cát tường.” Mọi người vốn đang cầm đồ trong tay, thấy thế đều bỏ xuống hành lễ, không dám chậm trễ.

Khúc Hân Nhiên lại không biết bị cái gì, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng Bích Đào, tựa như muốn nhìn ra cái gì trên người nàng.

“Như thế nào? Bốn cung không xứng để cho Khúc ngự nữ hành lễ sao?” Bích Đào nhàn nhạt nói, ánh mắt dò xét.

Khúc Hân Nhiên lúc này mới cứng ngắc hành lễ, ánh mắt nhìn Bích Đào lại toả ra tia sáng kỳ dị.

Vừa rồi, lúc bọn họ đi ngang qua một cái đình nào đó trong ngự hoa viên, nàng chợt nghe thấy một khúc ca, đó là một khúc ca dao chỉ có người hiện đại mới biết. Tim nàng phút chốc đập thật mạnh, không thể tin được triều đại này trừ nàng còn có người xuyên không khác tồn tại. Người truyền ra ca khúc này mười phần chính là nữ nhân xuyên không kia. Nếu là người trong cung, nàng tuyệt đối không thể để nàng ta ra tay trước.

Vì thế, khi nàng hỏi cung nữ đang hát kia, câu trả lời của nàng ta lại khiến nàng hoảng sợ. Trân tần, người từ khi nàng vào cung đã nhắm vào nàng, Trân tần!

Nàng kinh nghi bất định, không biết đây là trùng hợp, hay là nàng ta sớm đã biết mình cũng là người xuyên qua? Hoặc là, ca khúc kia kỳ thật cũng là nàng học được từ người khác, kỳ thật không quan hệ gì với nàng ta?

Ngay lúc nàng đang thất hồn, người trong diện nghi ngờ kia lại bất ngờ xuất hiện trước mặt nàng. Nàng đột nhiên không biết nên lấy cái dạng thái độ gì đối đãi với nàng ta. Quyền chủ động tựa hồ cũng không nằm trong tay nàng, vô luận nàng ta thắng thắn hay phủ nhận, cục diện lúc này cũng đối với mình rất bất lợi.

Như vậy, Trân tần rốt cuộc có phải người xuyên không hay không? Nàng cực lực muốn tìm kiếm đáp án.

Bích Đào phảng phất đoán được suy nghĩ của nàng ta, mắt nàng liếc qua hồng mai trên trán Khúc Hân Nhiên. Còn thiếu một chút. Miếng dán này chỉ vào tình huống kích thích nhất mới phát tác được, vô luận là vui hay buồn, ngạc nhiên hay sợ hãi. Mà từ màu sắc của hoa mai, có thể nhìn ra nó đã bắt đầu tác dụng hay chưa.

Môi nàng khê mở, dưới ánh nhìn của Khúc Hân Nhiên, nhẹ giọng nói: “Thế kỷ hai mươi mốt.” Từng chữ một, đem mọi chuyện làm sáng tỏ.

Ánh mắt Khúc Hân Nhiên bỗng nhiên tròn to, độ nóng trên trán không hiểu sao lại tăng lên. Nàng cảm thấy cử chỉ toàn thân đột nhiên bị khống chế, sâu trong nội tâm có cái gì đó vừa bùng nổ. Nàng mở miệng, dùng ngữ điệu quý dị nói: “Ngươi quả thật không xứng. Vai diễn sủng phi của ngươi bất quá chỉ là vật hy sinh cho bốn cung mà thôi. Ngươi có thể trước mặt đám nữ nhân thấp kém kia kiêu ngạo một chút, nhưng trăm triệu lần không nên giờ lên cái giả sủng phi của ngươi trước mặt bốn cung. Chỉ một cái Tiết thị, chỉ sợ ngươi tới chết cũng không biết, ngươi kỳ thật chỉ là tấm gỗ hoàng thượng vì bốn cung dựng lên để che chắn tầm ngắm của đám nữ nhân trong hậu cung thôi. Ha ha ha, bốn cung mới là chân ái của hoàng thượng!” Nàng ta nói thật chậm, nói tới câu cuối đột nhiên trở nên hưng phấn, phảng phất như lời nàng nói hoàn toàn bình thường.

Cung nhân chung quanh đều bị làm cho choáng váng.

Này, này, này... Khúc ngự nữ bị quý hôn ám sao?

“Bốn cung sớm hay muộn sẽ trở thành hoàng hậu! Chờ hoàng thượng chết đi, bốn cung chính là hoàng thái hậu danh chính ngôn thuận! Cái gì mà đại hoàng tử nhị hoàng tử, chỉ có nhị tử của bốn cung mới là chủ nhân tương lai của thiên hạ!” Nói xong, nàng hưng phấn cười to giữa ngự hoa viên.

Mà ngay cả Bích Đào là chủ mưu cũng bị cảnh tượng trước mặt làm cho sợ ngây người. Nàng quả thực muốn xỉu, nữ nhân này trong đầu chứa cái gì vậy trời!? Sớm biết rằng trong đầu nàng ta toàn thứ như vậy, nàng, nàng đã sớm dùng chiêu này rồi!

“Hoàng, hoàng thượng...” Bích Đào hoảng sợ ôm ngực, thẳng tắp nhìn về phía hoàng đế, tựa hồ bị những từ ngữ này làm cho lo sợ.

Đế vương đứng đó không xa, sắc mặt xanh mét cùng lồng ngực phập phồng của Nguyên Trung để đủ chứng tỏ tâm tình giờ phút này của hắn. Khi nàng nói tới một nửa thì hắn đã tới rồi.

“Còn nhìn cái gì! Không mau đem nữ nhân không biết sống chết này tha xuống đi!” Triệu Trung Tĩnh đá tiểu thái giám bên cạnh một cước. Không phát hiện sắc mặt hoàng đế khó coi tới cỡ nào sao?

Lúc này, hoàng đế đã bình phục sau chấn động. Từ xưa tới nay, còn chưa có nữ nhân nào dám trước mặt hoàng đế nói mấy chữ “Hoàng thượng chết đi.”! Hắn lạnh giọng nói: “Nếu ả một lòng muốn chết, trẫm sẽ thành toàn. Truyền lệnh đi xuống, Khúc thị hành vi điên cuồng, bắt kính thiên tử, ban thưởng rượu độc.”

Nghe được mệnh lệnh không chút thay đổi của hoàng đế, thần trí Khúc Hân Nhiên lập tức trở lại, nàng không kịp khiếp sợ hành động vừa rồi của mình, muốn hô to: “Hoàng thượng! Thiếp... Ừm... Ừm...” Cung nhân làm sao dám để nàng tiếp tục mở miệng, vội vàng dùng khăn nhu lại thành một cục, không để ý nàng gãy dựa, vội ngăn miệng nàng lại.

Khúc Hân Nhiên gắt gao nhìn thẳng Bích Đào, cho rằng những thứ không bình thường này trừ bỏ người hiện đại không ai làm được. Nàng không ngừng gãy dựa, giống như trâu điên, dương như chỉ cần nội thị buông tay, liền lập tức vọt tới trước mặt Bích Đào, đem nàng bằm thành trăm mảnh!

Nhưng vài người hợp lực lại, nàng sao có thể thoát? Cho dù nàng không cam nguyện, nhưng cuối cùng vẫn bị tha đi trước mắt hoàng đế cùng Bích Đào.

Bích Đào lúc này mặt mày dĩ nhiên cũng trầm xuống. Nàng cảm thấy tâm tình có chút phức tạp, lưỡng lự vì Khúc Hân Nhiên. Rõ ràng là trò chơi, nhưng dạng nhân vật sống động này, thật sự như cảnh tượng thật, khiến nàng không cách nào nhập diễn được.

Đội đường đá một lần nữa khôi phục yên tĩnh, sắc mặt hoàng đế cuối cùng cũng có chuyển biến tốt đẹp. Hắn xoay người yên lặng nhìn bộ dạng Bích Đào, môi trắng bệch, tựa hồ còn chưa hoàn hồn lại, không khỏi hỏi: “Bị dọa?”

Bích Đào lắc đầu, dựa người vào hoàng đế.

Hoàng đế thuận thế nắm bàn tay lạnh lẽo của nàng, vuốt ve như lần đầu thị tẩm, nhưng giống như có gì đó không giống trước nữa. Hắn nói: “Đi vào trước đi.”

“Vâng.” Bích Đào lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Hoàng đế tự nhiên xúc động, nhẹ giọng nói, không để cho cung nhân phía sau nghe thấy: “Tại sao lại đứng ở đây?”

Bích Đào dựa qua, cũng khẽ nói: “Vốn là, muốn đi xem hoàng thượng có tới không.” Vành tai trắng nõn nổi lên chút đỏ ửng.

Hoàng đế đem tay nàng nắm chặt lại một chút, không hỏi gì nữa.

Cảnh Dương cung, Du Nhiên các.

Nghi quý nhân bỏ lá cúc trong tay xuống, hỏi lại: “Khúc ngự nữ?”

“Đúng vậy á chủ tử, nghe nói tình cảnh khi đó rất dọa người, mọi người đều đoán rằng Khúc ngự nữ là bị cái gì không sạch sẽ đeo bám rồi.” Như Châu có chút tán đồng nói. “Cũng chưa tới tiết Trung Nguyên mà”

“Tỷ tỷ lại nói vậy!” Như Ngọc tiến lên mắng nàng một câu, đem bình nước đầy vào tay nàng, nói: “Vẫn là học các ma ma, làm nhiều chuyện một chút mới đúng.”

Như Châu sờ sờ mũi, cảm thấy bị muội muội quân giáo có chút mất mặt, nhưng vẫn đón lấy bình nước. Để lại muội muội nói chuyện với chủ tử, chính mình thẳng tắp nghe.

“Người già chữ viết đã tìm được rồi?”

“Hỏi chủ tử, đã tìm thấy, chỉ chờ chủ tử phân phó.”

“Ừ, chờ tới tiết Trung Nguyên, người đi bảo hắn... sau đó...”

Như Châu nghe không được, đành một lòng tưới hoa. Hừ, chỉ biết khi dễ nàng.

*Chú thích: Tiết Trung Nguyên: Ngày rằm tháng bảy âm lịch =>) Nghe là hiểu ha =>)

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lan Thang

Dục trì màu lam lấy ba loại ngọc làm thành: Thủy ngọc, mặc ngọc và hoàng ngọc. Dài chừng ba thước, rộng bảy thước, sâu bốn thước. Nước ảm dăng tới ngực hoàng đế, hai cánh tay hần mở ra, đặt trên vách đá. Đường cong thường ngày vốn mạnh mẽ cứng rắn, hiện tại cũng nhắm mắt thả lỏng.

Bỗng nhiên cảm giác sau lưng có người tới, hoàng đế quay đầu, một cặp đùi ngọc trắng như tuyết lập tức ánh vào mi mắt. Lại nhìn lên, khắp nơi đều là khói trắng, mơ hồ cảm thấy Bích Đào mặc một tấm áo khoác bằng lụa mỏng, đường cong linh lung, dáng người mạn diệu.

Trong lúc lơ đãng, vật nhỏ đã lớn lên mê người như vậy. Hần than thở.

Bích Đào cúi người, chân khép lại một chỗ ngồi cạnh bệ, từ sau lưng ôm lấy cổ hoàng đế, bộ dạng vô cùng thân thiết:” Hoàng thượng còn nghĩ tới chuyện lúc này?”

Da thịt mềm mại chạm vào người, mùi hương thoảng ngay mũi, hoàng đế không tự giác nheo mắt lại, ngữ điệu có chút lười nhác khó có được.

“Nghĩ tới nàng ta làm gì.” Bàn tay to bắt được eo nhỏ của nàng, đem nàng lôi xuống nước.

Nàng uốn éo tránh thoát, mềm mại nói: “Hoàng thượng không muốn thiếp thân giúp ngài sát hương sao” Nói xong, thân thể mềm mại không xương của nàng xẹt qua lưng hoàng đế, đem hỗn hợp bột hoa đào, hoa lê, hồng liên cùng ngọc trai, thạch nhũ vụng trộm phủ lên người hắn. Mùi hương thoảng chốc dâng lên, khiến nàng cười khanh khách.

Bởi vì chưa được xoa đều, một nắm bột giữa xương bả vai cứ vậy chậm rãi trượt xuống, trông rất buồn cười.

Hoàng đế chỉ cảm thấy trên lưng mát lạnh, lại nghe tiếng Bích Đào cười vui vẻ, nhất thời hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Hắn xoay người nắm chặt chân nàng, đem nàng mạnh mẽ kéo xuống bồn tắm. Thân thể trắng nõn như bánh trôi của nàng ướt nhẹp, lúc này tới phiên hắn nở nụ cười.

Bích Đào không có phòng bị, bị kéo một phát, đầu nhỏ lập tức đụng vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Nàng lùi ra phía sau, vướn vướn sống mũi bị đụng đau, âm thanh mềm mại tức giận vang lên khiến hoàng đế tâm cũng ngứa:” Lỡ mũi bị đụng hư mất, hoàng thượng lấy gì bồi đây.”

Tiếp đó, nàng lấy tay xoa xoa khối bột sau lưng hoàng đế, nhẹ nhàng vuốt đều, đem toàn bộ bột thoa đều khắp lưng hắn.

Hoàng đế biết rõ nàng đang làm loạn, nhưng vẫn tùy ý để nàng trêu chọc. Thời gian dần qua, tiếng cười của hắn dần dần trầm thấp:” Trấn giúp nàng rửa sạch thân thể làm bồi lễ, thế nào?”

“Hừ?” Bích Đào đang chuyên chú làm chuyện xấu, nghe thấy giọng hắn liền mê mang gật đầu. Cắn môi nửa ngày, nàng lại nói thêm mấy chữ “Tốt, tốt.”

Kỳ thật, nàng vẫn không hiểu tại sao hoàng đế lại đột nhiên nói câu này á.

Bất quá, nghe thấy gì mà “bồi lễ”, chắc cũng không lỗ.

Hoàng đế thấy nàng vì chuyên tâm quá mà trở nên ngốc ngốc, khuôn mặt vì hơi nước mà đỏ hồng như say, đôi mắt lại rất tinh thuần. Nhớ lại bộ dạng kiều mỹ móm đào cho hắn của nàng, bụng dưới không khỏi nóng lên, con ngươi đột nhiên trở nên thâm thúy.

“Ngao, trước tiên giúp trẫm xoa cái này đã.” Hắn kéo tay nàng chạm vào chỗ nóng bỏng của mình, cảm thụ xúc cảm từ bàn tay mềm mại kia, da lưng hắn chậm rãi căng cứng.

“Rốt cuộc cũng là ta giúp hoàng thượng nha.” Bích Đào lâu lâu bàu phàn nàn, nhưng động tác cũng không chậm. Đôi tay trắng nõn dính đầy xà bông tại một chỗ dao động, ngẫu nhiên còn nghịch hai viên cầu. khiến hoàng đế kích thích tới run rẩy, cả người tê dại.

Hắn là vì lực cản của nước, nàng động một lát liền cảm thấy đau tay, Thấy vẻ mặt thoải mái của hoàng đế, tay nhỏ khẽ giật giật, lập tức cảm thấy mọi chuyện đều là mây bay! Cho nên, nàng thờ hồng học rồi bãi công.

Hoàng đế hí mắt đợi trong chốc lát, phát hiện vật nhỏ ngừng tay, bèn ôm nàng vào ngực, khàn giọng cười nhẹ:” Không thú vị?”

Bích Đào đem toàn bộ sức nặng ngã vào ngực hoàng đế, uốn éo nói:” Không có bồi lễ, không làm.” Tới giờ nàng vẫn chưa ý thức được thâm ý sâu xa của hai chữ này.

“Đừng nóng lòng, trầm nhất định cho bé ngoan bồi lễ mà.” Hoàng đế tiến đến nói khẽ vào tai nàng, lại đem móng nhỏ của nàng nắm trong tay, áp nàng lên vách đá của dục trì. Sa y bị ướt càng thêm mỏng manh, có thể thấy được địa phương say lòng người kia. Hầu kết của hoàng đế khẽ động, bàn tay không thể chờ được mà xông vào Đào nguyên u cốc của nàng tìm kiếm. Mặc dù đang ở dưới nước, hắn vẫn cảm thấy một lượng chất lỏng động trên tay mình. Hắn cười:” Tiểu yêu tinh nói dối, chẳng phải bản thân nàng cũng rất vui về sao?”

Lựa móng bám vào người, lại thêm nước nóng hồi, hương thơm thoang thoang ngấm vào da thịt, khiến nàng bị cọ tới muốn cười, như được gãi đúng chỗ ngứa, thân thể nhẹ nhàng rung động. Nỗ lực đưa tay cời sa y mỏng xuống.

“Mới không có.” Nàng nói một câu không có sức thuyết phục, móng nhỏ tại xê dịch trong tay hoàng đế, rất có ý tứ chột dạ.

Hoàng đế đem chân nàng tách ra một chút, dùng chút xà phòng trơn mượt chậm rãi đẩy mạnh. Bích Đào không khỏi ngửa đầu ra sau, tay nhỏ cực lực ôm lấy hoàng đế, khoe mắt hàm xuân.” Gấp gấp như vậy, hoàng thượng mới là người nói dối đấy. Vừa này còn nói giúp ta tẩy sạch.”

Hoàng đế rất kiên nhẫn dùng vật cứng rần cọ sát nàng, lại trêu chọc:” Đã phải giúp nàng tắm rửa, đương nhiên là phải tắm cả trong lẫn ngoài, một chỗ cũng không chừa lại.” Sau đó, hắn lại cười nhẹ:” Ngày thường một mình nàng chỉ sợ không tắm được tới nơi đây, phải chứ?” Nói xong lại dùng lực, khiến lan thang đột nhiên rơi vào chỗ sâu nhất. Khiến Bích Đào phải rên lên một tiếng.

Bích Đào đã sớm không nhịn nổi, lúc hoàng đế xông mạnh tới thì lông mày trái lại được nói lòng. Nàng ôm chặt hoàng đế, lộ ra vẻ thỏa mãn. Từng lời từng lời nói:” Hoàng thượng, chỗ đó không có xoa đến... Ừm... ở đây cũng vậy...”

Hoàng đế bị vật nhỏ làm cho phát hỏa, rất muốn khiến nàng phải khóc xin tha thứ. Cũng không biết tại sao, tinh thần nàng hôm nay rất tốt, âm ỉ cả buổi, đợi tới lúc hoàng đế lơ đãng quét qua chỗ non nóng kia, nàng bỗng rên lớn:” AAAa... Hoàng thượng... Đừng... Đừng ở đó... ô ô...”

“A?” Hoàng đế trán đỏ đầy mồ hôi, thấy thế dừng lại động tác, nhìn thấy mắt nàng ngấn nước, hắn rốt cục nở nụ cười:” Ngoan, còn phải tẩy rửa một lần nữa, đừng phát cáu.” Nói xong, hắn cố định nàng, mặc kệ nàng gầy dựa thế nào, ba lần bốn lượt xoay vào chỗ kia, thẳng tới khi cả người nàng mềm nhũn, khóc nức nở mặc hắn muốn làm gì thì làm, nói không ra một chữ.

Hồi lâu sau, hoàng đế rốt cục thỏa mãn, nhưng vẫn không chịu buông ra. Lông mày hắn nhíu lên, dụ dỗ nàng:” Bé ngoan, lại ngâm thêm chút nữa.”

“Thoải mái rồi chứ?” Nàng dùng khóc, tay nhỏ đặt trên ngực hắn, mắt khẽ liếc. Hề hắn mà nói một chữ “bồi lễ”, nàng lập tức chìm hẳn xuống đáy ao!

Hoàng đế cười, mọi suy nghĩ của nàng đều lộ ra trên mặt. Hắn gật đầu nói:” Rất thoải mái.”

“Nước nguội rồi.” Nàng náo như vậy, đã sớm rất mệt mỏi, miệng nhỏ ngáp một cái, thật không có cự tuyệt yêu cầu của hoàng đế. A... thực sự bù đắp rất tốt. Giống như một bức tranh thiếu đi một khối, nếu dùng một khối khác lấp vá thành, dù không thích lắm, cũng có thể có một loại thỏa mãn kỳ dị.

Có thể hình dung thành, ta có cảm giác với người?

Bích Đào lúng túng.

Thấy hoàng đế ôm nàng không nói lời nào, trong dục trì chẳng biết từ lúc nào hình thành nên một cỗ yên lặng. Bích Đào vén tóc, ngẩng đầu nhìn hắn:” Hoàng thượng còn đang nghĩ tới chuyện vừa rồi?” Vẫn là câu hỏi hời hợt.

Hoàng đế vuốt vuốt mấy cọng tóc rối của nàng, khó hiểu mở miệng:” Nàng...”

“Ta muốn chính là hoàng thượng” sùng ái, hai chữ này nàng thêm vào trong lòng, lại rất nghiêm túc chống lại ánh mắt của hắn:” Những thứ khác, có quan hệ gì với ta chứ?” Lúc Khắc Hân Nhiên ôn ào muốn làm thái hậu, muốn nhi tử làm hoàng đế, vị đế vương trẻ tuổi này hẳn là vẫn hy vọng hậu cung không có nữ nhân khát vọng quyền lực đi.

Có lẽ, hắn cho rằng nữ nhân bất quá là một món đồ, dễ dàng nắm trong tay, không cần dụng tâm kinh doanh. Nhưng cho dù hắn phụ rất nhiều người, nhưng lại không cho phép người khác cô phụ hắn. Nhất là người hắn để bụng.

Nguyên Trung để một mực thấy rõ đôi mắt chân thành tha thiết của nàng, giờ phút này lại càng động lòng người. Nó chỉ cố chấp truy tìm bóng dáng của mình, trên trời dưới đất, không còn chuyện nào có thể hấp dẫn nàng. Mà hắn cũng biết, chính mình cũng nguyện ý bị nhìn chăm chú như vậy.

Hắn hôn trán nàng, hỏi:” Còn thích cái gì sao? Trầm cho người mua cho nàng” Giờ khắc này, hắn như những nam tử bình thường, nguyện ý vì người yêu dâng lên mọi thứ, chỉ vì nụ cười của nàng.

” Xuân-Cung-Đồ trong phòng tắm!” Bích Đào cười xán lạn, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

.....

Thọ vương rút ra một con dao rọc giấy chuôi bạch đồng, khắc hoa mai lên vỏ, sau đó phóng ra một bên. Hắn thanh thần tựa lưng vào ghế ngồi, vuốt vuốt một thanh tiểu đao, toàn thân tản ra hào khí khó có thể dung nhập với khí tức trong thư phòng, nhưng hắn lại không thêm đề ý.

“Vương gia, thuộc hạ có việc muốn bẩm báo.” Tiếng gõ cửa vang lên.

Hồ Bì sau khi lên tiếng, lập tức thu tay, cung kính đứng ngoài cửa thư phòng, chờ đợi thông truyền.

“Vào đi.” Giọng Thọ vương vang lên.

Hồ Bì đẩy cửa vào, tiến tới trước bàn, cung kính đáp lời” Khởi bẩm vương gia, thuộc hạ đã truy ra xuất thân của người nọ. Là người của phủ trấn quốc tướng quân.

“Phủ trấn quốc tướng quân sao...” Thọ vương trầm ngâm “Hoàng hậu gây ra sự kiện đại hoàng tử xong, không bao lâu lại đánh chủ ý tới trên đầu bốn vương.”

Đêm trước, hần phát hiện những mẫu chữ trên các tấm thư pháp trong phòng có dấu vết động tay động chân, lập tức xuất ra một chút quân trong kinh của hần, theo dấu vết mà truy tìm. Lại để Hồ Bì dẫn đầu điều tra.

Nếu như là tại đất phong, thám tử căn bản không vào được thư phòng của hần.

Gần đây quá mức thư giãn rồi.

Hần đang trầm tư, lại thấy Hồ Bì vẫn thẳng tắp đứng đó, liền xoa trán thở dài” Ngươi xuống trước đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui!” Hồ Bì lên tiếng lui ra, sau khi rời khỏi, còn không quên đóng cửa lại.

Việc này nếu như không phải cùng triều đình chính trị có quan hệ, thì đại khái là cùng hậu cung có liên quan rồi. Hần nhớ rõ, Lý thị còn có một bảo muội của hoàng hậu cũng vào cung.

Nhớ tới hậu cung, hần bỗng nhiên nhớ tới nữ nhân khó nắm bắt kia, trên môi xuất hiện nụ cười nghiền ngẫm.

Xem ra lại có trò hay để nhìn.

Bắt quá, nếu như có liên quan tới nàng, hần là để Hồ Bì ngừng điều tra thôi.

Hần quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đêm Thất Tịch

Tiêm vân lộng xảo, phi tinh truyện hận, ngân hán điều điều ám độ (Trích trong Thước Kiều Tiên – Tần Quan)

Một đêm Thất tịch nữa lại đến, trong cung lấy gấm kết thành tòa lâu rực rỡ, cao trăm thước, có thể chứa được hơn mười người. Trên bàn bày trái cây nọu thịt, cúng tế hai sao Khiên Ngưu, Chức Nữ. Đồng thời, có nhạc công tấu nhạc, phi tần đối nguyệt xâu kim (xe chỉ dưới trăng), thâu đêm suốt sáng

(Đối nguyệt xâu kim: là ngày hội nữ tử cổ đại TQ rất coi trọng, vào đêm Thất tịch, nữ tử đều phải xe chỉ luồn kim, bày hoa quả cúng phẩm, cầu xin bản thân có thể giống tiên nữ trên trời có một tay thêu thùa tốt.)

Ban đầu loại hoạt động này do Hoàng hậu dẫn dắt chủ trì, thế nhưng Hoàng hậu “Có bệnh nhẹ”, Đức phi lại do lần trước chuẩn bị Thánh thọ xuất hiện sai lầm không thể tiếp nhận, lúc này do Hiền phi thay thế chuẩn bị sắp xếp. Hiền phi nương nương ngày thường nhìn ôn hòa, làm việc lại lộ ra sự nhanh nhẹn, mạnh mẽ, không tới mấy ngày, mọi việc đã được an bày thỏa đáng, không thể soi mói.

Chỉ là loại việc này, Bích Đào không quan tâm. Nàng quan tâm chính là việc “Đối nguyệt xâu kim” này.

“Bày ra một loạt chín lỗ kim, lấy sợi chỉ ngũ sắc xô qua, động tác nối liền không gián đoạn, thì có thể xưng là khéo rồi.” Bên này Vân Lũ chỉnh tay áo lại cho ngay ngắn, nghe câu hỏi của nàng thì nhỏ giọng giải thích.

Bên kia nàng dĩ nhiên quay đầu đi, làm nũng với Hoàng đế: “Này không có gì thú vị, không bằng chúng ta bắt mấy con nhện, chò nó giăng lưới. Hoặc là ngồi dưới giàn nho, nghe Khiên Ngưu Chức Nữ tâm sự.

“Cũng có tập tục đó, có điều là trong cung không lưu hành.” Vân Lũ mỉm cười đáp lại một câu, trong lòng nói, nương nương của nô tỳ, ngài và Thánh thượng nói cái gì “chúng ta”, chính là tuy hai mà một, nam tử cũng không chơi trò này. Khen Đế vương khéo tay, việc này nghĩ thế nào cũng không đáng tin.

Ngược lại Hoàng đế cũng không nghĩ nhiều, mặc long bào, Vân Hương hầu hạ hần mặc y phục cũng đã lui qua một bên. Hần đi đến nhéo cái mũi nhỏ của nàng, cười nói: “Hay là chính nàng không biết, nên mới ghét bỏ nó nhảm chán.”

Bích Đào kiều ngao, chỉ vào túi hương treo bên hông Hoàng đế: “Làm sao không biết, cái này của Hoàng thượng còn do nhân gia làm đấy! Chính là ngại nó nhàm chán thôi.” Có thể do ngẩng cao đầu, có chút hùng hồn, nên nàng cảm thấy ngực bị nghẹn một hơi, choáng váng lắc lắc đầu.

Hoàng đế thấy thế biến sắc, tự mình tiến lên đỡ lấy: “Sao thế?”

“Không.” Bích Đào choáng váng một chút lại cảm thấy tốt lên: “Có thể là do không ăn sáng.” Cũng may là chưa tuột huyết áp.

“Đi truyền đồ ăn sáng.” Hoàng đế nghe xong lập tức mệnh lệnh Vân Hương, đỡ Bích Đào đến ngồi trên mép giường, thăm dò trán nàng, hỏi: “Cần truyền thái y không?” Sắc mặt không thấy tái nhợt, nghĩ đến xác thực lại phát bệnh cũ.

Nàng trong lòng nhìn Vân Hương đi truyền lệnh, chưa kịp nói chen vào. Đợi sau khi ngồi yên vội vả đẩy bàn tay to trên trán xuống, lắc lắc cổ tay áo thêu long vân, tham ăn nói: “Thái y cũng không thể làm thức ăn. Hoàng thượng, buổi sáng người ta muốn ăn thịt bất bảo.”

Thịt heo, nấm hương, thịt hồ đào, măng, chân giò hun khói, dùng chút rượu ninh với nhau. Nghĩ đến liền chảy nước miếng.

Hoàng đế thấy nàng còn có tâm tình quan tâm chuyện này, trái tim trở về chỗ cũ, lại không đồng ý yêu cầu: “Chờ đến trưa Trầm kêu người làm cho nàng. Buổi sáng ăn khó tiêu.” Nàng ít ăn thịt, trừ khi là bữa không được ăn thịt, bằng không chắc chắn bản thân sẽ không tự đề xuất. Khó được nàng thêm loại thức ăn này, không thiếu được muốn thiện phòng gấp rút đi làm.

Bích Đào một mình lên tiếng đồng ý. Chờ sau khi Hoàng đế vào triều mới đột nhiên lấy lại tinh thần, cho nên lầu Khất xảo (cầu khéo tay) trong truyền thuyết, nàng vẫn phải đi sao?

Đêm lạnh như nước, trăng lạnh như sương. Trên lầu Khất xảo cao chừng trăm trượng treo đèn cung đình, hết sức náo nhiệt, hoa quả được bày khéo léo đầy bàn, đàn sáo không ngừng kéo vang.

Hiện phi thân là người chủ trì, đương nhiên không thể tự mình tiếp khách. Trình quý tần xưa nay là người của Hoàng hậu, mà Mật quý nhân, từ lúc trước xuân cũng đã quy phục Hoàng hậu. Người khác cũng không biết vì sao Hiện phi lại giúp Hoàng hậu “Bảo vệ giang sơn”, nhưng nói tóm lại, trong bữa tiệc lần này là do hai người các nàng cùng nhau tạo bầu không khí.

Khi Bích Đào lên lầu, Trình quý tần vừa tiếp đón Lệ tần, hai người ngoài cười nhưng trong không cười nắm tay. Người này nói: “Khí sắc Trình tỷ tỷ ngày càng tốt, không biết dùng thuốc bổ gì để dưỡng nhan, hay là giấu diếm không muốn nói với chúng ta đây.”

Người kia lại nói: “Nếu có đồ tốt, cho dù không nói với người khác cũng sẽ nói cho mọi người biết. Chúng ta từ khi vào cung liền qua lại thân thiết, tỷ tỷ còn có thể giấu diếm người sao? Có thể là gần đây thường ở một chỗ với Liễm Dương, lộ ra chút tuổi trẻ.”

Liễm Dương là tên của Tam Công chúa, thế nhưng là lần đầu tiên Bích Đào nghe nói.

Trình quý tần cũng nhất quyết không tha: “Dung mạo mọi người so với tỷ tỷ không biết tốt hơn bao nhiêu lần, lại phải dùng tới đồ dưỡng nhan. Nhất định phải thừa dịp còn trẻ, kiếm một đứa con ở bên cạnh mới đúng. Cổ tình cho đến nay còn chưa có tin tức, ngay cả ta ở bên cạnh nhìn thấy cũng cực kỳ sốt ruột.”

Lệ tần bị câu này chọc tức muốn phát tay áo, cố gắng nhịn xuống, dù sao cũng không thể để tiện nhân Ngô Tâm Di này chế giễu. Ban đầu lúc An tài tử sinh hạ Tứ hoàng tử nàng cũng muốn ôm hân về nuôi dưỡng, không hiểu sao Hoàng thượng không chịu, trực tiếp để An tài tử tự mình nuôi dưỡng. Cái thứ nhà nghèo kia sinh ra độc phụ, giúp Ngô Tâm Di hại chết đứa bé của Mật quý nhân, nhưng lại không bị báo ứng, trái lại bình an sinh ra đứa bé của mình, nghĩ như vậy, sao lại không khiến nàng tức giận chứ?

Nhưng ngược lại nàng nghĩ đến một chuyện khác, đưa mắt dò xét đến chỗ Mật quý nhân, tiếp đó trên mặt khôi phục nụ cười diễm lệ, nhan sắc càng tăng lên. Thăm nghĩ, Ngô Tâm Di người chờ xem! Người làm mấy chuyện này, đừng tưởng rằng có thể ép xuống cả đời.

Bên này, Mật quý nhân mắt sắc nhìn thấy Bích Đào lên lầu, chợt bỏ lại người khác đi tới tiếp đón nàng. Nàng thuận theo cấp bậc lễ nghĩa thấp người hành lễ, nở nụ cười nói: “Trần tần tỷ tỷ tới sớm, còn nhiều chỗ trống. Hãy chọn chỗ vừa ý ngồi vào đi.”

Nghi quý nhân đang nói chuyện dò thông qua hành động của Mật quý nhân cũng nhìn thấy Bích Đào. Từ bên cạnh nhìn, Trần tần như là bất mãn hoạt động Khất xảo này, không có hứng thú nhìn xung quanh, câu được câu không nói chuyện với Mật quý nhân, nhưng đáng về tự nhiên, ngược lại không giống cao ngạo vô lễ như mọi người đồn đãi ở hậu cung. Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần nàng được sủng ái, cũng đã trở ngại đến con đường của mình.

Bản thân vào cung là vì tỷ tỷ bị thương thân mình, muốn để bản thân sinh ra Hoàng tử sau đó dưỡng thành trưởng tử. Hiện tại đây là nghĩa vụ, cũng là giá trị duy nhất của nàng, nàng không có khả năng buông tha cho. Nhưng trong một tháng, phần lớn thời gian Hoàng thượng đều nghỉ ở chỗ của Trần tần, rồi tới phiên mình, cũng khó chọn được thời gian dễ dàng thụ thai. Về lâu dài, chờ đến trong cung lại có người mới vào, nàng có lẽ lại khó có cơ hội rồi.

Nữ nhân là mẫn cảm, theo chuyện của công nữ Hoàng thị lần trước, trực giác của nàng thấy Trần tần và Thọ Vương lúc đó bất thường. Thọ vương luôn luôn vô cùng cổ quái, không có hứng thú sẽ không thêm đề cập, lại cố tình giúp đỡ Trần tần. Thật sự nhất thời cao hứng sao? Người khác có lẽ khó có thể nghĩ đến, nhưng đất phong của Thọ vương gần biên quan, phụ thân trấn thủ biên quan hàng năm, có liên hệ qua với hắn. Bản thân từ trong đánh giá của phụ thân cũng có thể phỏng đoán một hai. Cho dù đây chỉ là suy nghĩ miên man của nàng, có chuyện này làm cơ sở, cho dù là giả, cũng có thể khiến mọi người hoài nghi.

Tâm tư nghị kỵ của Đế vương là nặng nhất, có một số việc một khi xuất hiện, thì khó có thể mà lấp đầy khe hở được. Nàng muốn làm, chính là tạo ra khe hở.

Đoàn người đều có tâm tư, ngay thẳng mà nói, không khí cũng là hòa hợp.

Có thể vượt qua tuyền tú chọn vào cung, không chỉ tâm tư linh hoạt, tay cũng cực kỳ khéo. Chờ cung nhân mang không tú châm lên. Bích Đào thân là người tạo ra chủ đề câu chuyện, tự nhiên không thể thiếu được bị mấy mầm non ồn ào kêu qua thử. Xô xô đẩy đẩy là diễn xuất của mấy tiểu gia tử, nàng là không thêm làm. Cho dù không vừa ý, nhưng nghĩ không khí ngày hội vui vẻ, đi tới hiện đại khó có thể tìm được hoạt động ngày hội thế này.

Vì thế nàng tiến lên nhặt chỉ ngũ sắc, quay về phía trắng và ngọn đèn, xô vào lỗ kim. Xô một hai lần đều trật, không xô chỉ qua được lại dẫn tới Mẫn tài nhân sớm ôm hận với nàng cười nhạo: “May mà chúng ta thi tú nữ không phải là nữ công may vá thêu thùa, bằng không cũng không biết Trần tần tỷ tỷ tiến vào thế nào nữa.”

“Nghe nói, lúc đó Trần tần tỷ tỷ được miễn khảo hạch tài nghệ hạng nhất.” Phía dưới cũng có người âm thầm nghị luận.”

“Thật sao?” Không biết ai tiếp miệng, ánh mắt nhìn Bích Đào trở nên có chút khác biệt, cười đầy người vừa nói chuyện một cái, nháy mắt ra hiệu nói: “Ai kêu Trần tần nương nương chúng ta có dung mạo xuất chúng chứ. Người đó, hãm mộ không tới.” Gián tiếp nói Bích Đào là gỏi thêu hoa, trông khá mà dùng không được.

Bên cạnh cũng có người khác nghe vậy thấy hứng thú đến gần.

“Chỉ bằng tư sắc của các người --” Bích Đào chậm rãi đặt chân trong tay xuống, lông mày tinh tế giương lên, khóe mắt hơi liếc về phía mấy người các nàng, kiều ngạo bừa bãi không cần nói, càng thêm kiều mị động lòng người hơn so với ngày xưa: “Quả thật không thể so sánh được với bản cung.”

Mấy người đang rỉ tai nói thầm, nghe một câu phía trước không tự giác giương mắt nhìn lên. Đợi bị đuôi mắt nàng đảo qua thì quảng nội dung trong lời nói của nàng ra sau đầu, trái tim “Thình thịch” đập loạn, si mê không rõ, còn không chờ tinh thần đã bị tiếng cười làm kinh sợ hồi hồn.

Nghe nàng cười khê: “Cũng để cho bản cung nhìn bản lĩnh của các người nào.”

Bản... bản lĩnh? Bản lĩnh gì? Mấy người ngẩn ngơ.

Mẫn tài nhân phản ứng trước tiên, ảo não bản thân sao có thể nhìn nữ nhân nhìn đến choáng váng. Nàng miễn cưỡng bày ra tư thái khinh thường giễu cợt trước kia: “Không biết Trần tần nương nương muốn xem bản lĩnh gì của chúng ta?”

Bích Đào lại khẽ lướt mắt qua một vòng, phát tay áo lui sang bên cạnh một bước, không nói nhiều. Đem Thất tịch trừ bỏ khát xảo, còn có thể nhìn thấy bản lĩnh gì? Chỉ một động tác, lại nghiền nát một loạt động tác đẹp mắt của Mẫn tài nhân.

Mẫn tài nhân có chút chịu không nổi, tiến lên giành lấy chân, che giấu khó chịu xấu hổ trong lòng mình. Nhưng trải qua chuyện vừa rồi, lại bị loại ánh mắt xem trò hay của mọi người nhìn chăm chăm, bản thân nàng ở phương diện này cũng không để bụng, tính ngày thường có thể xô qua, hiện tại nơi nào có thể chứ? Luôn xe chỉ mãi, nhưng một cái lỗ cũng không xô vào được.

Mấy người còn lại cũng ném thử, đều như vậy, mặt không khỏi nóng lên. Việc tinh tế bức này, tâm tình càng ổn định càng làm tốt, càng nôn nóng càng hư việc. Xưa nay các nàng đều biết đến, nhưng chuyện vừa rồi còn chưa có thể bình tâm tĩnh khí, lại trước mặt bao người, lo lắng làm không tốt sẽ bị người cười nhạo ngược lại, liên tục hít thở để bình tâm cũng không thể bình tĩnh lại. Nhưng không một ai có thể làm được.

Lại nhìn Bích Đào, nàng về lại chỗ ngồi, cầm lấy một trái cây thơm ngon nhai kỹ nuốt chửng, đợi xuất hiện kết quả, chẳng qua khép mí cười khê, cảm khăn lau sạch khóe môi. Dáng vẻ thánh thoi nhìn bộ dạng quần bách của các nàng. Cuối cùng là Mật quý nhân và Trình quý tần đứng ra hòa giải.

Ngay cả Hiền phi chủ trì đại cục, lúc đầu nhìn sơ đến cử chỉ ngôn hành của nàng cũng dao động một chút. Nhớ lại đã từng, cũng có một nữ tử, cũng từng náo nhiệt như thế, đáng tiếc đó đã là hồi ức. Nếu có thể, nàng vẫn muốn nắm lấy nàng ở dưới cờ, chỉ cần nàng ta không có đứa nhỏ, chỉ cần nàng ta không trở ngại con đường của nàng (HP).

Bích Đào bước vào đình viện, khi liếc mắt một cái liền nhìn thấy cung nhân đã dựng tốt giàn nho, dây nho đen thui lười nhác bò ở phía trên. Quả nho nhô ra khỏi đám lá xanh, như ngọc lưu ly màu tím, long lanh đẹp đẽ dưới ánh trăng.

Nàng nhìn liễn cong khóe miệng, nhớ tới buổi sáng nghĩ nói lời lấy lệ để khỏi đi Khát xảo lâu.

“Vân Lũ, đi chuyển cái ghế mây đến trong đình viện.” Nàng phân phó.

Vâng. Vốn Vân Lũ muốn khuyên ngày mùa thu gió lạnh, lo lắng chủ tử dính lạnh vào người, lại nghĩ chủ tử khó có được hăng hái như vậy, trong ngày thường chơi đùa, ý cười cũng không có trong mắt. Không ngăn trở nữa, kêu người giúp một tay.

Bích Đào nằm trên sạp mây, trên đùi được Vân Lũ chăm sóc phủ thêm tấm chăn mỏng. Nàng ngửi hương trái cây thấm vào ruột gan, xuyên qua dây leo trĩu quả ngửa mặt lên nhìn trời, gió nhẹ nhàng thổi, lan dài ra trăm dặm ngàn dặm, đến khi sương mù tiêu tán, càng ngày càng mờ.

Vốn Hoàng đế chuẩn bị cùng nàng ngắm trăng tâm sự, tuy rằng cho tới bây giờ hắn chưa làm qua loại chuyện phong hoa tuyết nguyệt này. Nhưng chờ lúc hắn đến thì thấy nàng đã mệt mỏi uể oải lui vào một chỗ, ngủ yên ổn.

Hắn xua tay để cung nhân lui ra phía sau, nhẹ nhàng tiến lên ôm nàng vào lòng, cười khẽ nói: “Cũng không biết nghe được bao nhiêu.”

Dưới giàn nho nghe tương tư, tương tư là nghe không hết.

Mỗi tuần 3c nhé, có thể vào 246, hoặc sẽ bù vào ngày hôm sau nếu trễ.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tin Tức

“Ngày mai chính là Rằm tháng bảy rồi.” Bích Đào với vài cung nữ ngồi quanh bàn, đang gấp đèn thả trên sông cho Rằm tháng bảy, siêu độ cho tàu thuyền bị đắm. Nàng cầm một tấm giấy hình chữ nhật, học người khác gấp đôi lại, lại gấp làm bốn góc thì động tác trên tay chậm lại, nghiêng đầu vui đùa với Vân Lũ: “Người trong cung sợ là không biết sợ hãi đến thế nào đâu.”

Vân Lũ lưu loát gấp một chiếc thuyền nhỏ kiểu hoa sen, nghe vậy cười theo: “Các nàng thế nào, không liên quan đến chủ tử. Chủ tử đều có thần phật phù hộ, đảm bảo quý quái không dám tới gần.”

“Cũng phải nói cho rõ ràng. Chỉ là trong lòng có vấn đề thì dễ dàng sinh quý thôi.” Bích Đào tịt hần cảm xúc, nhớ tới những chuyện đã qua. Nếu như thế giới này thật sự có ma quỷ, chỉ sợ sau khi nàng hóa thành lệ quỷ không buông tha đầu tiên chính là bản thân mình. Chỉ là trong cung chém giết, cho tới bây giờ không chứa được sự lương thiện.

Nàng không lo không sợ, thì tự nhiên sẽ không sinh ra tâm ma. Không nói gì khác, mọi người chỉ là tự mình dọa mình mà thôi.

“Chủ tử cho tới bây giờ không phải là người thích nghỉ ngơi lung tung.” Vân Lũ cười, bắt được Phụng Từ mang trà tới: “Phụng Từ tỷ, hôm nay là ngày mấy? Chúng ta nên nhớ thật kỹ, ghi chú lại ngày này, sau này kiểm lại cũng thuận lợi. Tỷ có từng thấy qua chủ tử đa sầu đa cảm vậy chưa?”

“Ngươi là tiểu ni tử (cô gái nhỏ) tinh ranh!” Cánh tay Phụng Từ bị kéo một cái, nhanh chóng ổn định thân thể, khó khăn lắm mới khiến cho nước trà trên khay gỗ ngừng gợn sóng, trên gương mặt cẩn thận cung kính xưa nay hơi không vui, cười trách nàng: “Làm việc không cẩn thận, may mà trà của chủ tử không đổ, bằng không...”

“Bằng không, tỷ tỷ cũng chỉ có thể pha lại một ly khác thôi.” Vân Lũ giấu ý cười, biết rõ Phụng Từ làm người cẩn thận cẩn trọng nhất, chắc chắn sẽ không vì điều này mà cường ép nàng. Nàng nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân giống như kẻ khi dễ người thành thật thì không được tốt lắm. Lại lấy lòng cười nói: “Phụng Từ tỷ đừng nóng, tất nhiên muội có chùng mực.”

Bên cạnh, Bích Đào chống má nhìn hai nàng trêu ghẹo vui đùa âm ỉ, từ “suy nghĩ miên man” này đảo qua đến suy nghĩ khác.

Hôm qua Thọ Vương như thường lệ xuất hiện trong phòng giống như u linh, hiện tại nàng và hắn quen thuộc hơn nhiều, chỉ cần hắn có chùng mực, thì cũng sẽ không tránh hắn. Khó có được hắn mở miệng là chính sự, nói đến phủ Tướng quân, nàng trước trước sau sau nghe đầy đủ, cũng không nghĩ ra được là chuyện gì.

Hai người trao đổi bàn bạc một hồi không cho ra kết quả, Thọ Vương nói trở về điều tra lại, có thể cũng không nhất định liên quan đến nàng, lần này đến chính là nhắc nhở kêu nàng cẩn thận mà thôi. Trong lòng nàng ấm áp, đã gói một túi trái cây lại nhét vào trong ngực hắn, nói là: “Có một lần gặp ngươi cầm theo một quả anh đào...” Đại khái là thích ăn trái cây.

Lại thấy Thọ Vương về mặt dờ khóc dờ cười rồi đi.

Nàng nghĩ đến đây, hơi hơi nhếch môi, nụ cười chứa sự đắc ý khi thực hiện được. Thế nhưng lại bị Vân Lũ luôn luôn chú ý đến chủ tử lấy ra làm tâm chấn, vội vàng nói với Phụng Từ: “Phụng Từ tỷ lại dong dài, ngay cả chủ tử cũng cười tỷ kia. Nhanh đặt trà xuống kéo môi tay đây.”

Phụng Từ không muốn dây dưa với nàng, liền đặt chén trà vào tay chủ tử, cười nói: “Mấy ngày nay khẩu vị của chủ tử không tốt, đây là cam ngâm với mật mang pha trà có vị chua ngọt, cũng có thể làm dịu dạ dày.”

Gần đây khẩu vị chủ tử thay đổi nhiều, lúc tốt lúc xấu, thuộc hạ các nàng cũng vì thế mà vất óc tìm mưu kế. Khi tốt muốn khuyên chủ tử lưu ba phần đường sống, khi xấu thì trăm ngàn như một lại muốn suy nghĩ các loại thức ăn kích thích khẩu vị. Nếu không phải sắc mặt chủ tử hồng hào, thân mình khỏe mạnh, các nàng đã sớm thỉnh thái y đến xem rồi.

“Cẩn thận một chút, Phụng Từ tỷ là tốt nhất.” Vân Lũ cười nịnh một câu, cũng không tính nói bậy. Ở trong cung nàng tiếp xúc với nhiều người, hiện tại thấy tình trạng chủ tử như vậy, ngược lại có ý tưởng gì đó loe qua. Mặc dù tươi cười có chừng một chút, nhưng người khác cũng không phát hiện được.

Mộ Vân không nhiệt tình ngồi bên cạnh gấp thuyền hoa sen, thấy các nàng cười đùa vui vẻ thì rất không được tự nhiên, trong đó, tầm mắt nhìn về phía Vân Lũ càng phức tạp. Dù sao nàng là do một tay mình cất nhắc, như lâu lâu dài dài chỉ trải qua dưới tay mình, tự nhiên sẽ không sinh ra tâm tư khác. Nhưng hiển nhiên nàng ấy chậm rãi leo lên trên, hiện tại càng thay vị trí mình ở bên cạnh chủ tử, mọi chuyện lấy chủ tử làm đại cục, thân thiết tin cậy, so với không có kiến thức như nàng thì tốt hơn rất nhiều. Nàng không khỏi cảm thấy chua chát, lại càng muốn xuất ra càng nhiều bản lĩnh, dạy cho chủ tử, như trước kia nể trọng bản thân vậy.

Người cũng cần được chú ý, khi phát hiện ánh mắt vốn nhìn chăm chú bản thân mình chuyển sang nhìn người khác thì tâm tình khó tránh khỏi sinh ra biến hóa.

Nàng an ủi bản thân một phen, đang muốn dựa vào gần trên đầu các nàng, đúng lúc nghe được tiếng Sơ Hiểu: “Chủ tử, chủ tử!” thì nuốt xuống mấy lời vừa tới miệng.

Bước chân Sơ Hiểu gấp gấp, hai má đỏ bừng, nhưng thấy các nàng thờ hờn hờn nói: “Chủ tử, Mẫn Tài nhân của Quê Nguyệt Các Hàm Phúc cung nàng. . .” Nói tới đây, nàng đột nhiên dừng lại. Lúc này khác hẳn lúc tuyển tú, hiện tại chủ tử và Hoàng thượng như keo như sơn, chợt nghe thấy tin tức này không biết sẽ nghĩ sao nữa. Nàng do dự một chút, thấy chủ tử nhìn nàng chằm chằm để chờ nghe, thế mới nói tiếp: “Mẫn Tài nhân được thái y chẩn ra hi mạch hai tháng, chính là thái y ban đầu giúp tuyển thị xem mạch bình an xác nhận.” Câu cuối chỉ ra mức độ tin cậy của tin tức.

Bích Đào nhăn đôi mi tinh xảo, hỏi Sơ Hiểu: “Từ đâu ngưởi biết được?”

“Đã truyền khắp trong cung. . .” Sơ Hiểu nói xong, phát hiện giọng điệu bản thân hơi cao, hạ giọng nói tiếp: “Không chỉ Thánh thượng ban thưởng, thăng nàng làm Ngũ phẩm Quý nhân, cũng kinh động đến Hoàng thái hậu đang lễ Phật, thưởng cho không ít được liệu bổ thân.”

“Kinh động Hoàng thái hậu. . .” Bích Đào cười cười, đến cùng là cháu gái ruột. Thái hậu làm như vậy cũng là thói thường của con người.

Lúc này Vân Lũ bắt chập ý niệm vừa lóe lên lúc này, nàng nhìn khuôn mặt chủ tử không thấy đau lòng, lập tức nghĩ tới Thái hậu, cũng trầm ngâm nói với chủ tử: “Thái hậu nương nương sợ là đưa cho chúng ta một lời cảnh cáo, cái thai của Mẫn Tài nhân này, lão nhân gia bà là muốn bảo vệ.”

“Ngươi nói đúng lắm.” Bích Đào gật đầu: “Không sao, cái thai này của nàng thế nào, dù sao cũng không có quan hệ gì với chúng ta.” Ngụ ý là nàng sẽ không ra tay.

Phụng Tử cẩn thận, Sơ Hiểu thông minh, còn lại Vân Lũ là phản ứng cực nhanh với đại cục. Mộ Vân nhìn chủ tử bốn người trước mắt, trong lòng lại bị cản trở. Tự dung nàng nhớ đến một câu chủ tử khen nàng lúc tuyển tú: “So với ngưởi, tự nhiên là kém hơn.”, hai lần đối lập, không biết thế nào, sinh ra cảm thụ không biết tên.

“Còn có một chuyện. . .” Sơ Hiểu nghiêng đầu, nghĩ nghĩ vẫn nói với chủ tử: “Chủ tử biết nô tỳ không chịu ngồi yên, thường tám chuyện với mấy cung khân khác. Vừa rồi nô tỳ gặp Tô Nguyệt ở chính điện, muốn bắt chuyện với nàng như thường lệ. Đã thấy sắc mặt nàng nặng nề, chỉ đưa tin tức này rồi bảo nô tỳ trở về, khuôn mặt bản thân thì gấp gấp rồi đi. Nô tỳ nghĩ vẫn là nói với chủ tử, miễn cho bên trong ẩn dấu chuyện gì nô tỳ không biết.”

“Ừ, ngưởi làm đúng.” Bích Đào cười, Sơ Hiểu làm người lanh lợi, mặc dù không thể phân tích sự việc, thu thập tin tức tình báo thì lại rất đặc lực. Nàng đang muốn hỏi lại, chợt nghe Vân Lũ bên cạnh nhắc nhở.

“Chủ tử, cái thai này của Mẫn Tài nhân khác với An Tài tử lúc trước, chúng ta có làm đáng cũng nên đi nhìn một cái.” Vân Lũ dò hỏi: “Chuyện tiểu cung nữ này, không bằng trước sai người hầu tra qua rồi lại thảo luận tiếp?”

Bích Đào quen tùy tính, ở trong cung chỉ cần không vượt quá quy củ, Hoàng đế sẽ không trách tội. Lần này được Vân Lũ nhắc nhở, cũng cảm thấy nên đi xem cho thỏa đáng. Nghi, Mẫn hai người có gia thế tương đương, mà Hoàng đế lại nâng một bên áp một bên, từ trước đến nay ngoài miệng tiện nghi đều để cho Nghi quý nhân chiếm hết. Hiện tại, Nghi quý nhân mang thai trước Mẫn quý nhân, nàng thật có chút tò mò không biết tâm tư của Nghi quý nhân sẽ thế nào.

Phi tần chúc mừng, đại khái đều ở Quê Nguyệt các thôi. Không biết từ trước đến nay Nghi quý nhân luôn chu toàn lễ nghi có đi hay không.

Nàng ném hai tờ giấy đi, cười nói: “Đi, chúng ta đi xem nào nhiệt nào.”

Mẫn quý nhân nằm trên giường gỗ lê khắc hoa văn chữ Thọ, sau lưng gối nệm lông ngỗng, đang dương dương tự đắc nói chuyện với Nghi quý nhân và vài phi tần khác, trên gương mặt bày ra vô hạn vui mừng.

Bích Đào được tiểu cung nữ đưa vào cửa thì thấy một ma ma lạ mặt đang phân phó mọi người mang lư hương sư tử mạ vàng đang cháy xuống, thay hoa quả tươi vào, tản ra hương thơm thoải mái dễ chịu. Ánh mắt ma ma này cay nghiệt, để cho người khác chuyển đi từng vật có thể bị người khác tác quái, thay những bày biện đơn giản khác mà không mất phong nhã.

Chỉ sợ là ma ma Thái hậu phái tới rồi. Trong lòng nàng biết rõ.

Nàng cười chào hỏi với Trình quý tần trước, nhắc chuyện lần trước, vẫn duy trì mặt ngoài hòa thuận. Tự nhiên, cũng giảm bớt hành lễ. Trình quý tần đại khái cũng quen điệu bộ này của nàng, hoặc là nhân chuyện đó đối với nàng sinh ra nhiều tò mò và sợ hãi khó tả, nên không nhiều lời về điều này.

Người khác cũng không dám học hành động của nàng, từng người hạ người hành lễ với nàng, bộ dạng ngoan ngoãn vô cùng.

“Thân mình Mẫn quý nhân tốt chứ?” Nàng ẩn theo hình thức thăm bệnh mỉm cười hỏi một câu.

Từ lúc lần trước việc ở thủy đình thì Mẫn quý nhân luôn đối với nàng canh cánh trong lòng, đêm Thất Tịch càng bị nàng hung hăng làm mất mặt trước mặt mọi người, lúc này có thể nói là hãnh diện. Bản thân một tháng cũng chỉ thừa sủng một lần, so với ân sủng liên tục của nàng lại có trước. Nàng nhớ tới Mật quý nhân, lại nhớ tới Lệ tần, cảm thấy đại khái phi tử được sủng ái sớm đã hưởng hết ân trạch, nên chỗ con nói dòng chắc chắn không bằng nàng. Không khỏi vui vẻ khiến mặt mày nở ra.

Được sủng ái thì như thế nào, còn không phải không thể giúp biểu ca kéo dài huyết mạch Thiên gia. Đợi đến tuổi già xuống sắc, tự nhiên có những người khác leo lên đầu. Chỗ nào so được với nàng vì biểu ca khai chi tán diệp. Hiện tại vì đứa bé, còn không quan tâm nàng sao.

Vì thế nàng bày ra bộ dạng dè dặt, nói: “Đa tạ Trần tần nương nương quan tâm, thân mình thiếp thân không ngại.”

Bích Đào thấy nàng khách khí như vậy, ngược lại có chút ngạc nhiên nhìn nhiều vài lần. Tiện đà lui về chỗ ngồi, cùng nói giỡn với tiểu tùy tùng Ngô thái nữ của nàng và mấy vị phi tần thấp, bắt đầu quan sát biểu cảm của mọi người.

Lúc này Mật quý nhân chưa từng cười đùa, bày ra bộ dạng không thêm quan tâm mọi chuyện, cảm nhận của nàng càng tôn thêm vẻ lạnh lùng. Đại khái là thấy cảnh sinh tình, nghĩ đến bản thân không bảo trụ được đứa bé. Vốn Bích Đào muốn thu hồi ánh mắt, đột nhiên nhớ tới lúc Thánh thọ ánh mắt nàng nhìn Trình quý tần, như là có thù hận thật lớn. Nàng vào cung tới nay vừa gặp được ân sủng của Hoàng đế, một đường đi tới thuận buồm xuôi gió, chỉ sợ cũng chỉ có chuyện mất con mới khiến cho nàng có ánh mắt như vậy thôi.

Bích Đào liên tưởng đến tuổi của Tam công chúa, theo lời nói của cung nhân nàng sanh non khoảng năm tháng, cuối cùng có chút hiểu. Năm đó Mật quý nhân vinh sủng vô cùng, Trình quý tần và nàng gần như đồng thời mang thai, nếu vì tranh đoạt ánh mắt Thánh thượng, xuống tay với nàng cũng là vô cùng có khả năng. Tuy nàng có sủng ái, nhưng gia thế lại không có thể lực bằng Trình quý tần, nói chung là căn cơ không ổn khi gặp ám toán.

Suy nghĩ nàng vừa chuyển, hiện tại lại nhớ tới cảnh tượng vội vã của Tổ Nguyệt ở trong điện Trình quý tần. Nhưng cũng chỉ là suy nghĩ tình cờ thoáng qua, đây cũng chỉ những lời tán dóc, cũng có thể trông gà hóa cuốc, dù sao cũng phải tra lại rõ ràng mới hiểu rõ được. Liền vút ra sau đầu.

Lại nhìn Nghi quý nhân, trên mặt là nụ cười dịu dàng lịch sự tao nhã, tay bên dưới lại xoắn khăn, chỉ sợ trong lòng cực kỳ chán nản. Đối với Bích Đào mà nói đây là cảnh sắc mới mẻ, không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Phía bên này nàng đang cảm thấy thú vị nên nhìn chằm chằm Nghi quý nhân, mà bên kia Nghi quý nhân cũng không biết nghĩ đến cái gì, chợt nhìn lại nàng. Ánh mắt hai người đối diện nhau, đều giật mình. Nghi quý nhân khép mi trước tiên, cũng không xoắn khăn trên tay nữa, chỉ nâng tay vuốt sợi tóc rơi xuống ra sau tai. Bích Đào thấy thế cũng dời tầm mắt, trong lòng lại vang lên cảnh báo.

Cử chỉ này của nàng, bình thường là biểu hiện của người đang chột dạ.

Nghĩ đến chuyện Sở vương đã nói, mặt mày nàng cong lên, lúm đồng tiền hiện ra. Cảm thấy có phải nên thông tri Thọ vương hay không, hẳn có trò hay đề xem rồi.

Có lẽ lúc này đây, hẳn chính là diễn viên chính.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Mang Thai

Bích Đào mệt mỏi nằm nghiêng trên giường, đoàn người giống như hầu hạ lão phật gia giúp nàng tháo đồ trang sức tẩy trang, đắp lưng đắp chân, hầu hạ nàng thoải mái để chịu khép hờ mắt.

Thình thoảng lẩm bẩm câu: “Xương sống thất lưng, chân đau.”

Mộ Vân không đi theo vắt khăn đưa tới, thấy thế kinh ngạc: “Cũng chỉ đi thả đèn, sao chủ tử mệt như vậy?”

Vân Lũ tiếp khăn tay tí mỉ lau tay cho chủ tử, vừa trả lời: “Có thể là trang sức hơi nhiều, chủ tử đi được nửa đường là đã kêu mệt. Mật sau còn phải ứng phó với mấy phi tần nương nương, tinh lực còn lại cũng đều hết sạch.” Nói là mang nhiều trang sức, ngày hội Rằm tháng bảy như vậy cũng sẽ không thể mang rất nhiều. Vân Lũ suy xét đến ý niệm thoáng qua lần trước.

Mộ Vân nghe vậy sáng giọng: “Điều quy chuyện này trên trang sức xiêm y, còn muốn đồ mở nút chai* các người đi theo chủ tử làm cái gì. Dù sao cũng phải hầu hạ thật tốt mới đúng, có thể ngăn cũng nên thay chủ tử ngăn cản một chút chứ.” Lời vừa nói ra khỏi miệng, không khỏi thành giọng điệu giằng dặt lý.

*Đồ mở nút chai – Khôi tử: tiếng lóng của Bắc Kinh, chỉ những thanh niên da mặt dày, không có chí tiến thủ, vô tích sự.

“Sao lại không chán, chính là...” Vân Lũ thấy chủ tử còn đang nghỉ ngơi thì im miệng. Cũng không phải nàng thích cãi lại người ta, mặc dù nàng nghe được câu “đồ mỡ nút chai” trong lòng có chút chán ghét, cuối cùng vẫn là cho lão nhân hầu hạ chủ tử mặt mũi, vàng dạ đáp lời.

“Đang yên lành, ngươi còn nói nàng làm gì. Đừng quấy rầy chủ tử nghỉ ngơi.” Mặc dù lúc trước ở phủ đệ của Bích Đào lấy Mộ Vân cầm đầu, nhưng Phụng Tử cũng không e ngại nàng. Hễ là chuyện liên quan tới chủ tử, thì có thể bày ra cứng rắn mà ngày thường không có. Nói xong không để ý đến hai nàng, bụng cháo ngọc mẽ chân giò hun khói đến trước mặt chủ tử, múc một muống thổi nguội một chút, đưa đến bên miệng chủ tử: “Bữa tối không thấy chủ tử ăn nhiều, hẳn là không có sức rồi. Nô tì biết chủ tử không thích ăn thức ăn đã hâm lại, bát này là nô tỳ canh thời gian bảo ngự trừ nẫu.”

Lúc hai người các nàng tranh cãi thì Bích Đào đã mở mắt ra, lúc này thấy động tác của Phụng Tử, trái lại xì cười ra tiếng: “Lại một, tay vẫn có thể giờ lên. Để cho người khác nhìn thấy thì nghĩ ta bị bệnh đấy, ngươi cầm bát đến cho ta.”

Nhưng đợi đưa thìa vào miệng, mi nàng nhú chặt, lập tức nhét bát vào trong tay Phụng Tử, bỏ nhào vào bên giường nôn ra. Dọa ba người kia đến kinh hoàng.

Vẫn là Vân Lũ phản ứng trước tiên, chỉ huy tiểu cung nữ bụng ống nhỏ bụng ống nhỏ, châm trà châm trà, bản thân lấy khăn sạch đến, tiến lên lau miệng vỗ lưng cho Bích Đào, Mộ Vân nhận trà, Phụng Tử bụng cháo ra thật xa, không dám để cho chủ tử ngửi được.

Bích Đào chỉ cảm thấy mùi vị chân giò hun khói này bay thẳng lên não, cảm thấy ghê tởm thì không khống chế nổi bèn nôn ra. Do thức ăn buổi tối đều tiêu hóa hết, nên hồi lâu cũng không nôn ra cái gì, chỉ là nôn khan. Đợi đến mùi vị tàn bết, ngậm nước trà súc miệng cho bớt vị chua trong miệng, nàng mới cảm thấy đỡ hơn, mềm nhũn nằm trở lại trên giường.

“Chủ tử.” Trong bụng Vân Lũ tìm từ, đang định nói phỏng đoán cho Bích Đào, bị một ánh mắt của Bích Đào làm ngừng lại.

Bích Đào tùy ý gác tay trên trán, hơi híp mắt, cắn môi, đầu tiên phun ra một câu khó hiểu: “Hồng bét.” Tiếp theo ngưng trọng nói với các nàng: “Có thể là... Các người ai đi thỉnh thái y đến nhìn một cái đi.”

Nàng nói hồng bét, là nhớ tới mấy lần trước vui vẻ trên giường không biết kiêng dè với cậu Hoàng đế, nếu là thật sự có cục cưng, không biết có tạo thành ảnh hưởng gì hay không.

Ngay cả Mộ Vân và Phụng Tử ở phương diện này hơi trì độn, thấy tình hình hiện tại cũng đoán được. Đại khái là có quan hệ với thân thể yếu kém từ trong bụng mẹ, thời gian hành kinh của chủ tử luôn luôn không chính xác lắm, tháng trước không tới các nàng cũng không cảnh giác. Lúc này mới sợ sốt.

Mộ Vân vui vẻ nói: “Nếu có tiểu chủ tử, vị trí của chủ tử có thể ngồi càng thêm ổn định rồi.” Thánh thượng sùng ái cho cùng vẫn không chắc, ai biết về sau có thể xuất hiện người trẻ tuổi xinh đẹp hơn thay thế chủ tử hay không chứ.

“Nô tỳ phải đi thỉnh thái y ngay.” Phụng Tử cũng là bộ dạng trần ngập phần khói, vội vàng chạy ra ngoài, cuối cùng va chạm với Sơ Hiểu đang đi vào.

“Ai ôi.” Sơ Hiểu ôm cánh tay bị đụng đau, nhìn lên thấy được là Phụng Tử, không khỏi lẩm bẩm: “Ngươi sốt ruột phát hoảng làm cái gì.”

Mặt mày Phụng Tử cũng đau nhần thành một nhúm, nhưng thấy tốc độ hai người đều không chậm. Nàng hỏi lại: “Ngươi lại gấp cái gì, suốt ngày giống như là bị người đuổi theo phía sau, không lúc nào không vội!” Nói xong cũng không đợi nàng đáp lại, nàng liền đi ra ngoài.

Cãi nhau nào có quan trọng bằng chủ tử.

“Ai--” Bích Đào đang suy nghĩ, còn không đợi nàng đưa tay cản lại, Phụng Tử đã biến mất ở cửa rồi. Nàng bật cười: “Nha đầu này!”

Vừa rồi nàng nghĩ lại, đầu tiên là trời tối rồi, mang thai cũng không phải sinh bệnh, ngày mai lại thỉnh tới cũng được; thứ hai nàng cảm thấy có một ngày tuyên bố bản thân có thai, có chút cổ quái nói không nên lời. Nhưng nếu phái người đi ngăn đón, dường như lại làm kiêu.

Bên kia Sơ Hiểu đi tới trước mặt Bích Đào, trên gương mặt xinh đẹp hoạt bát không có bộ dáng vui cười như lúc trước, chỉ bầm báo với chủ tử: “Chủ tử, mới vừa rồi truyền tới tin tức, nói là Tam công chúa ở chính điện, bị quỷ quái va chạm rồi.”

Bích Đào nghe nói như thế, lập tức đã nghĩ ngay tới Mật quý nhân, nàng hỏi Sơ Hiểu: “Tổ Nguyệt ngày hôm qua?”

Sơ Hiểu lắc đầu: “Còn chưa có tra được, việc này phát sinh quá nhanh, chúng ta còn chưa kịp.”

Bích Đào nhăn mày, tiếp theo nghiêm mặt nói: “Nếu như thế, việc này ngươi kêu phía dưới dừng tay, không cần tra tiếp.” Ban đầu Tổ Nguyệt là trái bom hẹn giờ, cho nên muốn tra rõ ràng, miễn cho bản thân gặp tai họa. Hiện tại nếu đã bộc phát ra, đương nhiên không cần xen vào nữa. Tam công chúa gặp chuyện không may, nhất định Hoàng thượng cũng không có khả năng không để ý tới. Bản thân lại nhúng tay, ngược lại vô cớ gặp phải hiềm nghi.

Vâng, Sơ Hiểu đáp lời.

“Dù sao cũng ở trong cùng một tòa cung điện, ta đi xem sao.” Bích Đào trầm ngâm một lát, đứng lên muốn xuống giường. Còn không chờ nàng đứng lên, trong đầu lại bị một trận choáng váng hoa mắt đánh úp lại, tiếp đến trước mặt bỗng tối sầm, lập tức ngã trở lại.

“Chủ tử!” Ba người kinh sợ la lên.

“Liễm Dương thế nào?” Hoàng đế giữ bụi trên áo choàng, bước vào nội thất, hỏi Trinh quý tần đang lo lắng đứng bên cạnh. Dù sao hiện tại dưới gối hắt chỉ có ba trai hai gái, Hoàng hậu sinh Đại hoàng tử và Nhị công chúa do Hiền phi nuôi dưỡng đều chết yếu. Cho dù ngày thường thờ ơ, khi xảy ra chuyện vẫn sẽ quan tâm lo lắng. Huống chi tiểu nữ nhi khéo léo đáng yêu, luôn khiến hắn vui vẻ.

Trinh quý tần cầm khăn lau khóe mắt nói: “Thái y nói tình huống không tốt, Liễm Dương tuổi còn nhỏ xương cốt yếu ớt, nếu là sốt cao không lùi, chi sợ là...” Nói tới, trong lòng nín chặt, khóc ròng.

Hoàng đế thông cảm nài nỉ vì tâm tình nẫu thân, không nói thêm gì, ngồi bên giường cầm tay nhỏ của nữ nhi.

“Nương nương, Nghi quý nhân, Phó tài nhân, Bồi bảo lâm ở ngoài cửa cầu kiến.” Tổ Nga nhỏ giọng bẩm báo.

Tay cầm khăn của Trinh quý tần lập tức nắm chặt, đám hồ mị này, nữ nhi nàng đang bị ốm, các nàng còn nghĩ nhân cơ hội này đến quyến rũ Hoàng thượng. Bằng không thế nào mà sớm không tới trễ không tới, cố tình Hoàng thượng vừa vào cửa thì các nàng liền tới chứ.

Nàng đang muốn mở miệng không kịp, có tiếng một cung nữ khác cung kính bẩm báo: “Nương nương, Đức phi nương nương tới chơi.”

Cái này Trinh quý tần không còn cách nào, cho dù trước mắt nàng có tâm muốn nuốt sống Đức phi, vì nàng đoán nữ nhi nàng gặp chuyện không may nhất định có liên quan đến nhóm người Đức phi này, lại cũng không dám thực sự ngăn cản nàng ở bên ngoài. Trong mắt nàng lướt qua sự sắc bén, nếu Liễm Dương xảy ra chuyện...

“Người đi mời Đức phi nương nương vào.” Giọng nàng lạnh nhạt, không nghe ra chút địch ý.

Cung nhân hành lễ lĩnh mệnh rời đi.

“Trinh muội muội không cần quá nóng vội.” Chuyện đầu tiên Đức phi tiến vào chính là làm bộ giữ chặt tay Trinh quý tần, lo lắng trùng trùng nói: “Sớm biết như thế, hôm nay Bản cung nên miễn cho người đi thả đèn, có mẹ ruột bên người bao giờ cũng khác biệt. Ai, Tam công chúa còn nhỏ như vậy, Bản cung thấy cũng không đành lòng.” Nàng nói khẽ, biểu cảm trên mặt cũng là bộ dạng lo lắng cảm động, Hoàng đế bên giường cũng không chú ý tới.

Trinh quý tần sớm biết nàng ta tới là cho bản thân thêm ngọt ngào, nhưng hiện nay nghe thấy lời châm chọc này vẫn tức muốn xé nàng ta. Nữ nhi đang nguy hiểm một sớm một chiều, nói như vậy một chữ nàng nghe cũng không lọt, huống chi Đức phi bày ra gương mặt như thế, giống như Liễm Dương lập tức sẽ đi vậy, càng làm cho nàng một hơi哽 ở ngực, lên không được xuống không xong, ngay cả hình thức cũng không nói được.

Vẫn là Nghi quý nhân đứng một bên giúp nàng, nàng ta tiếp lời Đức phi khuyên Trinh quý tần nói: “Đức phi nương nương nói đúng lắm, nương nương đừng quá lo lắng, Tam công chúa cát nhân thiên tướng, hiển nhiên có thể chuyển nguy thành an.” Đường như Đức phi là thật sự quan tâm Tam công chúa. Dù sao cũng là thù hạ của tỷ tỷ mình, các nàng là người trên một chiếc thuyền.

Thế này trinh quý tần mới không luống cuống, nói cảm ơn với hai người.

Sau lại có phi tần lục tục tới đây thăm hỏi, mặc dù không dám tụ tập chen lách bên giường, đứng ở gian ngoài cũng vẫn đưa mắt liếc nhìn phía bên trong giường. Trinh quý tần thấy thế nào có tâm tư tiếp đãi, trải qua chuyện vừa rồi có cách nhìn khác với nghi quý nhân, nàng nhờ Nghi quý nhân: “Còn mời Nghi muội muội thay ta chiêu đãi các vị tỷ muội, ta lo lắng chỗ Liễm Dương...”

Nghi quý nhân không đợi nàng nói xong, lập tức đồng ý: “Tỷ tỷ không cần vì thế mà buồn phiền, nơi này đã có thiếp thân, tỷ vào đó đi.”

Đúng lúc này, cung nữ thông truyền vào cửa quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, người Phương Hoa các đến báo, Trần tần nương nương té xỉu, còn mời ngài đi qua nhìn một cái.”

Phản ứng đầu tiên của mọi người là Trần tần lại té xỉu một chiều này!

Dù sao các nàng tuyệt không tin nàng ta thật sự hôn mê.

“Sao lại thế này?” Bên trong quả nhiên Hoàng đế bị kinh động đi ra ngoài. Tiểu tình quái luôn có chứng mực, chắc chắn sẽ không ngay tại lúc này kiểm có để hắn đi qua, điểm này hắn vẫn tin tưởng.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tì không biết. Người nọ chỉ nói cho nô tì Trần tần nương nương té xỉu thôi.” Tiểu cung nữ thành thật nói.

Không rõ nguyên nhân, Hoàng đế không khỏi có chút quan tâm Bích Đào. Tay hắn vuốt ve túi hương màu xanh bên trong, dừng một chút, phân phó Trinh quý tần: “Nàng chăm sóc Liễm Dương thật tốt, Trẫm đi xem thử.”

Nói xong, cũng không cho Trinh quý tần cơ hội giữ người, nhắc chân đi mất.

Trinh quý tần dưới ánh mắt vui sướng khi người gặp họa trong điện thăm hận không thôi, sau khi đám người đi sạch, giọng căm hận nói: “Vừa rồi kẻ không có mắt là ai! Kéo nàng đến Thận hình tư đi, gọi người khác thay nàng.” Không nói trước với nàng mà đã trực tiếp báo cho Hoàng đế, còn không phải không để chủ tử là nàng vào mắt sao?

Cung nữ này cũng chỉ là người thành thật, xưa nay chuyện thông báo như vậy cần người cơ trí nhất, cũng không tới phiên nàng, hôm nay cả tòa cung điện

đều rối ren, Tổ Nga để cho nàng lên trước. Ai ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Tổ Nga biết hiện tại trong lòng chủ tử đang cần phát tiết lửa giận, cũng không dám giúp nàng nói chuyện, tức khắc sai người kéo nàng xuống. Nhìn không chớp mắt, không chút để ý tới trong miệng nàng kêu oan.

Vào cung nhiều năm như vậy, lòng của nàng đã sớm cứng rắn rồi.

“Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, Trần tần nương nương có thai rồi.” Thái y được thỉnh đến vốn thấy sắc mặt âm trầm của Hoàng đế còn có chút không yên, chỉ sợ Trần tần thật sự có chuyện gì hẳn sẽ bị liên lụy theo. Đợi khi phát hiện là hí mạch, nét mặt giả nua lập tức cười lên như đóa hoa cúc, vội vàng nói chúc mừng Hoàng đế.

Hoàng đế đến Phụng Hoa các thấy Bích Đào thật sự thần chí không rõ nằm trên giường, trong lòng hung hăng nắm chặt, trước Khúc Hân Nhiên nổi điên, sau nữ nhi bị hoảng sợ, ngay cả hắn không tin thần phạt quý quái, lúc này cũng không thể không tin một hai phần. Sợ tiểu tình quái cũng bị quý quái va chạm.

Chờ nghe được lời của thái y, vẫn giật mình hồi lâu mới lấy lại tinh thần, con ngươi đen thâm thúy nở rộ ánh sáng, không thể tin được xác nhận lại: “Thật sự?”

Thái y trả lời: “Cựu thần không dám lừa gạt Hoàng thượng, nương nương thật sự đã có thai gần hai tháng. Hơn nữa mạch tượng nương nương có lực, đủ thấy thai nhi khỏe mạnh.”

Các cung nhân trong điện nghe thấy chủ tử có thai, trên mặt tức khắc sinh ra vui sướng và vinh quang, đều quý xuống đất chúc mừng Hoàng đế.

“Tốt tốt tốt.” Hoàng đế rất vui mừng, vẫy tay để Triệu Trung Tín xem thưởng. Tiện đà nói: “Truyền ý chỉ trăm, Trần tần... Ngươi chọn chữ cho tốt, trăm muốn thăng Trần tần làm Chính tam phẩm Chiêu nghi.” Giờ phút này hẳn nào có thời gian suy nghĩ, chỉ nghĩ muốn nhìn tiểu tình quái thật tốt.

Đứng đầu Cửu tần? Ngay cả Triệu Trung Tín nghe xong cũng hơi sững sờ, hướng chỉ những người khác, Hoàng thượng thể mà sủng ái tin tưởng Trần tần nương nương đến nước này. Xem ra chỉ cần Trần tần nương nương sinh ra long thai, vị trí Phi vị là chạy không khỏi rồi. Triệu Trung Tín không dám chậm trễ, đợi hắn xem sắc mặt Hoàng thượng, hiểu ý cho cung nhân liên can cùng lui xuống.

“Hoàng thượng.”

Hoàng đế nghe thấy Bích Đào mềm giọng gọi, xoa gương mặt nàng, đáy mắt mang ý cười nói: “Tình?”

“Ừ, sao Hoàng thượng ở đây?” Bích Đào yếu ớt hỏi.

“Nàng đây.” Hoàng đế thờ dãi, cung chiêu nói: “Trong bụng có đứa bé cũng không biết.”

Bích Đào u mê một chút, sờ sờ bụng nói: “Ồ, nói như vậy, hình như có cảm giác được.”

Hoàng đế vừa nghe, thật sự đưa lỗ tai tới nghe: “Thật sao?”

Chỗ nào có thể chứ, bốn tháng mới có khả năng cảm giác được máy thai. Hoàng đế là tên ngốc.

“Tam công chúa thế nào?” Bích Đào hỏi.

Hoàng đế nhớ tới nữ nhi sốt cao nằm trên giường, hơi thu lại ý cười. Hắn hôn trán Bích Đào nói: “Vốn trăm muốn đợi nàng tỉnh lại rồi đi xem tiếp.” Nào biết nàng tỉnh nhanh như vậy.

“Vậy Hoàng thượng nên đi thôi, mạng người trên hết.” Nàng nói cực kỳ lạnh nhạt, nhưng tình cảm trong mắt lại rất chân thật. Có lẽ nguyên do là có đứa bé.

Hoàng đế thấy trong lòng ấm áp, lại hôn nàng nói: “Nàng ngủ trước, chờ Liễm Dương tốt hơn trăm sẽ đến với nàng.”

Bích Đào gật đầu.

Đang lúc Hoàng đế muốn bước ra khỏi nội thất, ma xui quỷ khiến hắn quay đầu, liền thấy vật nhỏ vừa rồi bình tĩnh ở trước mặt hắn đang yên lặng vuốt bụng cười lên. Dưới ánh nền lay động, nàng như đóa hoa hải đường nở rộ, vẫn tươi đẹp như thường ngày, lại tăng thêm một chút dịu dàng thanh nhã.

Hắn mỉm cười, trong lòng mềm mại

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thư Tình

Cho nên hôm nay nàng liền diễn một chút âm áp...

Kín đáo mở lên bảng thông báo xem một chút tình hình. Tổng điểm hiện tại: 67.

Lần này tăng tận 7 điểm.

So với việc Mẫn quý nhân ở Hàm Phúc Cung Quế Nguyệt Các mang thai, việc Trần tần có tin vui giống như một quả bom nhanh chóng được mọi người lan truyền khắp trong cung. Từ nay về sau, Trần tần trở thành Chiêu Nghi đứng đầu cửu tần, chuyển vào ở tại chính điện Dực Khôn Cung, tin tức liên tiếp truyền ra khiến cho phi tần hậu cung hỗn loạn.

Mọi người đều biết không phải chỉ cần mang Long thai là có thể thăng chức, còn phải xem Hoàng thượng có thích hay không, giống An Tuyền thị, sau khi sinh hạ tứ hoàng tử cũng vẫn ở vị trí Thất phẩm như trước. Trong khi đó, mức độ yêu thích cũng có phân chia cấp bậc, như Mẫn Quý Nhân, giữa Tài Tử và Quý Nhân còn cách một bậc Mỹ Nhân, nghe qua cũng giống như được tăng vượt một cấp, đãi ngộ giống với Trần Tần. Trên thực tế, là từ Lục phẩm tăng lên Ngũ phẩm, và từ Tứ phẩm lên Tam phẩm, sự chênh lệch là một trời một vực, khó có thể vượt qua.

Còn về Dực Khôn Cung, nằm ở giữa Đông Lục Cung, cho đến giờ vẫn chưa có vị phi tần nào vào ở. Sự sắp đặt này của Hoàng đế chính là công khai cảnh cáo mọi người, nếu không có chuyện gì lớn thì không được đến quấy rầy Trần Tần, để Trần Chiêu Nghi nương nung yên tâm dưỡng thai. Chuyện này có thể sánh với chuyện phi tần mang thai ở bên cạnh Hoàng đế đòi hỏi Thánh chỉ trước kia.

Dù sao cũng là Hoàng đế chủ động thể hiện sự coi trọng cái thai này.

Bất quá chuyện này cũng chỉ như đổ thêm dầu vào lửa, khiến các phi tần càng thêm đố kỵ hơn.

Trong chính điện Trữ Tú cung.

Trình quý tần tự mình cho nữ nhi ăn cháo xong, lau miệng cho nàng rồi căn dặn vú nuôi chăm sóc. Còn mình thì đi ra phòng ngoài bàn chuyện với Tổ Nga.

May mắn được ông trời phù hộ, nữ nhi bình an vô sự, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian ngắn sẽ khỏe lại. Nhưng vốn dĩ có thể được phụ hoàng quan tâm, bây giờ lại bị chuyện của Trần Tần ảnh hưởng nên cũng không có. Lúc trước Trần Tần còn chưa chuyển cung thì Hoàng thượng còn đến vài lần, sau đó thấy Liễm Dương không có chuyện gì, Trần Tần vừa chuyển ra khỏi Trữ Tú Cung thì ít đến hơn. Hiện nhiên là cảm thấy việc Trần Tần kia có thể bình an sinh hạ đứa nhỏ hay không quan trọng hơn Liễm Dương.

Trước mắt nàng chỉ có thể nuốt hết phần hận không cam lòng vào bụng.

Dù sao thì việc tra ra chuyện lần này do ai hạ thủ mới là việc cấp bách.

“Tổ Nguyệt có khai không?” mặt nàng không thay đổi hỏi. Tiết Bích Đào cũng có thể phát giác, cho dù vừa mới đầu nàng không chú ý, nhưng sau cũng sẽ có người nói cho nàng biết chuyện không thích hợp.

Tổ Nga lắc đầu: “Sau khi nàng ta tỉnh lại cũng không nói tiếng nào. Đã dùng một số hình phạt nhưng cũng không có tác dụng.”

“Vậy thì hạ thuốc, nói cho Phương ma ma, nếu không cạy được miệng của nha đầu này cho Bồn cung thì cũng đừng mong gặp mặt bồn cung.” Khóe miệng Trình Quý Tần nhếch lên, châm chọc cười nói: “Muốn bảo vệ cho chủ nhân, cũng không xem lại xem chính mình có bao nhiêu sức lực.”

“Đạ.” Tổ Nga lên tiếng, do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Nương nung, chỗ Trần Chiêu Nghi thì sao?”

“Trước tiên để hạ nhân theo dõi tình hình, dù gió thổi cỏ bay cũng phải chú ý, tạm thời chưa ra tay.” Việc Trần Tần mang thai chọc giận rất nhiều người, không cần nàng đích thân can thiệp vào. Nhưng trong mắt vẫn không khỏi hiện lên một tia ghen tị, TaigaSae.d.d.lqdnăm đó nàng hãm hại Mật Quý Nhân sinh non, Hoàng thượng mời dời lục chú ý sang nàng. Hiện giờ rõ ràng còn có một Mẫn Quý Nhân, nhưng Hoàng thượng lại làm như chuyện gì cũng không biết, ngay cả sự quan tâm của Thái Hậu cũng dành cho Trần Tần.

Chẳng nhẽ đây chính là số mệnh của mỗi người?

“Chuyện của Tổ Nguyệt bên này quan trọng hơn.” Cuối cùng nàng nhàn nhạt quyết định.

Hàm Phúc Cung, Di Nhiên Các.

“Bùm bùm” âm thanh mơ hồ từ xa truyền đến, quý dị vọng đến mãi không dứt.

Hai tay Lệ Tần đặt trên huyệt Thái Dương, giọng nói đầy bức mình: “Nàng ta thế nào?”

Uyển Hề rót một chén trà rồi đặt lên trên chiếc bàn gỗ lim khảm vàng nhỏ, thay chủ tử xoa nhẹ hai huyệt thái dương, nhẹ giọng trả lời: “Từ lúc nghe tin

Trần Chiêu Nghi mang Long thai, phía bên kia vẫn không ngừng ra tay.

“Nàng ta cũng có lúc không kiềm chế được.” Lệ Tàn chế cười: “Tiếp tục làm loạn như vậy, đừng nói tiểu hoàng tử, cho dù là thần tiên chuyển thế cũng không giúp được nàng ta.”

“Vốn là vị kia tự cho rằng mình được mọi người để ý, nhưng hiện giờ sự quan tâm của mọi người đều đặt trên người Trần Chiêu Nghi, Hoàng thượng lại càng không cần phải nói. Tự nhiên sẽ không yên lòng.” Uyển Hề cười nói.

Lệ Tàn nhớ lại năm xưa lúc Mật Quý Nhân và Trinh Quý Nhân nói nhau mang thai, cúi đầu chấp nhận.

“Đừng là ngớ ngẩn! Nếu không phải có Hoàng Thái Hậu lão nhân gia người bảo vệ, chỉ bằng nàng ta mà có thể bảo vệ được đứa nhỏ trong bụng?” Lệ Tàn nhắm mắt lại, TaigaSae.d.d.lqd nụ cười lạnh còn trên môi: “Đang ở trong phúc mà không biết hưởng.”

Uyển Hề nói thêm: “Đây cũng không phải chuyện nhỏ? So với việc được mọi người ngưỡng mộ thì có người giúp đòi đi sự chú ý của mọi người, đối với Long thai vẫn luôn là chuyện tốt. Sao lại đi lo lắng chuyện này chứ.”

Lệ Tàn nhớ đến việc chính mình khó có thể có con nối dõi, lại càng phẫn nộ người gây rối Mật Quý Nhân, vung tay nói với Uyển Hề: “Nàng ta không phải vì người khác, nàng ta một lòng một dạ đều đặt trên người Hoàng Thượng, hết lần này đến lần khác, tâm tư hoàng thượng toàn bộ đều đặt lên người hồ ly tinh Trần Tàn kia. Nàng cho rằng mình là biểu muội của hoàng thượng, thân phận của mình khác với những người khác. Trong hoàng cung mà nói đến chuyện thật lòng, hừ.”

Uyển Hề thấy chủ tử càng nói càng tức giận hơn, nên thuận theo buông tay, tạm thời không dám nói tiếp.

Mà hôm nay Lệ Tàn đón nhận tin tức này lại không muốn nghĩ sâu hơn. Nàng hít một hơi, tự mình điều chỉnh cảm xúc rồi nói: “Dù sao việc Trần Tàn mang thai...”

Trong lòng Uyển Hề chấn động, liếc mắt nhìn chủ tử, khóe miệng chủ tử nhếch lên đầy mê hoặc, xinh đẹp không gì sánh bằng.

“Bảo vệ như vậy cũng không được bao lâu.” Giọng nói bình tĩnh, Lệ Tàn nâng chén trà lên uống một ngụm, thật giống như nàng không để chuyện vừa rồi trong lòng.

Trong lòng Uyển Hề có hoài nghi, nhưng cũng chưa từng hỏi nhiều. Nàng nhớ chuyện hôm qua chủ tử có đến vấn an Đức Phi nương nương, trực giác thấy chủ tử khẳng định như vậy, chắc chắn là có liên quan đến Đức Phi nương nương.

Nhưng dù sao nàng cũng luôn đứng về phía chủ tử.

Lúc này, không khí trong Cảnh Dương Cung Du Nhiên Các trái ngược hoàn toàn với Đông Lục Cung, không khí lạnh đến mức muốn đóng băng, tất cả người dưới đều im lặng làm việc trong hoàn cảnh như vậy, không dám lớn tiếng nói chuyện.

Nghi Quý Nhân lật những tờ giấy đã viết sang bên cạnh. Nhưng do dùng sức hơi lớn, làm cho cái chặn giấy làm từ gỗ cây tử đàn được chạm khắc đồ ra, “Đồng” rơi xuống khỏi bàn.

“Chủ tử...” Như Châu nom nớp lo sợ nhặt lên cái chặn giấy kia, phía trên đầu con chim trắng đã bị mẻ một chút, nàng đau lòng sờ. Đây là món đồ mà chủ tử yêu thích nhất.

Như Ngọc tiến lên giúp sắp xếp những tờ giấy kia qua một bên, nhỏ giọng nói: “Chủ tử thường nói luyện chữ sẽ giúp yên tĩnh tập trung tinh thần, nếu không những làm chính mình mất hứng, còn khiến cho dục vọng tức giận cũng đi vào bút pháp, như vậy cũng là không công bằng.”

Nghi Quý Nhân không nói được lời nào để bút lông sượt vào trong cái chén nhỏ màu xanh, nhìn nước loang dần màu mực đen tối tăm, giống tâm trạng nàng lúc này. Không khỏi cười khổ: “Ta nghĩ mọi cách cũng không làm được, người khác không cần tốn nhiều sức lại có thể có được. Nếu đưa so sánh, sao ta có thể bình tĩnh được.”

“Chủ tử đã sớm có dự tính đối với sự việc lần này, lúc này cần gì tự mình làm loạn trận cước?” Như Ngọc thấp giọng khuyên nhủ.

“Người không ở trong tình cảnh này, đương nhiên thấy dễ dàng.” Nghi Quý Nhân cảm thán một câu, gạt mình, nắm lấy tay Như Ngọc nói: “Người đừng nghi ngờ lời ta nói, hôm nay trong lòng ta rất hỗn loạn, có mấy lời muốn nói mà nói cũng không xong.”

Như Ngọc vội nói: “Những lời này không phải không tốt, nô tỳ cũng cảm thấy có lý. Huống chi thân phận chủ tử tôn quý, chỉ nói vài lời không hay, sao nô tỳ dám đề trong lòng? Nói nhiều có thể giúp tâm trạng tốt hơn một chút, cũng là phúc phận của nô tỳ.”

Nghi Quý Nhân nghe vậy lại sâu kín thở dài một tiếng.

Chỉ cần tỳ tỳ không bị nhốt ở Trường Xuân Cung thì nàng cũng sẽ không khổ cực như vậy. Nói cho cùng, làm chuyện lớn như vậy, nhất là trong bụng còn có một hài tử vô tội, nàng chưa trải qua những trận chiến như vậy, nên vô cùng sợ hãi thấp thỏm.

May mắn, còn có Hiền Phi giúp đỡ nàng.

Nàng biết là khi còn bé, TaigaSae.d.d.lqd tỳ tỳ nhà mình và Hiền Phi nương nương có qua lại, chỉ là hai nhà đều quyền cao chức trọng, đợi đến khi các

nàng lớn hơn một chút thì việc qua lại cũng ít dần đi. Cho nên có ít người ngoài biết. Mặc dù nàng không hoàn toàn tin tưởng Hiền Phi, nhưng ít ra cho đến hiện tại, nàng cũng không phát hiện ra Hiền Phi có gì khác lúc còn nhỏ.

Bao gồm cả ánh mắt nhìn tỷ tỷ, cũng vẫn dịu dàng như vậy, chẳng qua là tăng thêm một chút yêu thương tưởng nhớ. Ánh mắt như vậy, nàng nguyện ý tin tưởng.

“Đồ kia đã cất kỹ chưa?” nàng phiền não bất an thu lại suy nghĩ, hỏi Như Ngọc.

Như Ngọc thấy chủ tử hỏi một lúc sau mới giật mình, sau khi bình tĩnh lại, trong lòng thả lỏng đáp: “Dạ, chủ tử yên tâm, đợi đến khi Hoàng thượng phát hiện.”

Nghi Quý Nhân đặt tay lên bụng, thở dài nói: “Nếu không phải thời gian qua nàng ta ăn hiếp người quá đáng, ta cũng sẽ không ra hạ sách này.” Muốn trách, chỉ có thể trách nàng ta.

Dục Khôn Cung.

“Cái gối đầu bằng sứ xanh trắng gì đó của các người khiến ta đau cổ, đau đầu, vừa lạnh lại vừa cứng, ta không thích.” Sau khi Tiết Bích Đào nghỉ ngơi ở chỗ mới, có rất nhiều thứ không hài lòng. Thừa dịp buổi chiều Hoàng đế đến thăm nàng, nàng lên tiếng oán trách.

“Trẫm sai người đem gối mềm lúc đầu nàng dùng đến?”

Tiết Bích Đào vận vẹo thân thể: “Gối kia lại quá mềm, nằm ngủ bị xẹp xuống, nằm lên sẽ không có cảm giác êm ái bông bênh.”

Êm ái bông bênh là cảm giác gì? Hoàng đế kéo nàng vào lòng, buồn cười nói: “Vậy thì để cho người ở Thượng Tẩm Cục làm một khác, chuyện này có gì mà tức giận.”

“Chính là muốn tức giận.” Tiết Bích Đào ngả người, ngẩng mặt lên nhìn, có thể thấy trong đôi mắt thâm trầm của Hoàng đế có một nụ cười dung túng. Nàng không có ý tốt lâu bầu mấy câu, cúi đầu xuống nói: “Đều do tính tình bảo bối không tốt, không phải lỗi của người ta.”

Tâm tình nàng lúc trước sẽ không có không ổn định như vậy.

“Tính trẻ con, lại còn không phải muốn đồ lỗi cho nhi tử.” Bàn tay to của Hoàng đế đưa xuống bụng nàng, đặt trên bụng cảm nhận, giọng nói mang ý cười: “Tính tình của nó mà nóng nảy, chỉ sợ sẽ không nhận người mẹ này.”

“Vậy thì ném nó ra bãi rác.” Tiết Bích Đào hừ lạnh: “Sau đó chúng ta lại sinh một đứa nhỏ khác tính tình tốt hơn, biết nghe lời một chút.”

Khi còn nhỏ mẹ nàng nói nhất được nàng trong đồng rác, thấy mẹ nói vô cùng nghiêm túc. Vậy tất nhiên phải có người ném con vào đồng rác thì người khác mới nhất được chứ.

Hoàng đế chưa từng nghe qua giọng điệu như vậy, còn không phải phi tần trong cung đều ở trước mặt hắn đều biểu hiện mẫu tử tình thâm, dịu dàng vui vẻ? Chỉ có nàng, mở miệng ngậm miệng đều là ném con đi, hoặc là ném ra bãi rác. Đường như là Hoàng tử Nguyên triều của hắn không đáng giá một đồng. Nhất thời hắn dở khóc dở cười, nhưng lại không nghĩ ra lời nào phản bác nàng.

Nếu không phải thấy đáng về nàng bí mật che bụng nhỏ coi như bảo bối vô cùng bảo vệ, chỉ sợ bản thân hắn cũng tin là thật.

“Nhi tử của Trẫm mà nàng cũng dám ghét bỏ?” hắn véo nhẹ má nàng, đến khi hồng lên một mảnh mới buông lỏng tay. Từ lúc mang thai, da thịt vật nhỏ càng ngày càng mềm mại, khiến cho hắn vô cùng yêu thích.

“Người ta không dám nha.” Tiết Bích Đào cười như hoa đào tháng ba, “Không phải thường nói nghiêm sư xuất cao đồ, mẹ nuông chiều thì con hư sao? Hoàng thượng cũng đừng ngăn cản ta làm nghiêm mẫu, không biết chừng còn có thể để lại tên tuổi đến ngàn đời sau.”

“Muốn lưu danh đến nghìn năm,” Hoàng đế mập mờ nói bên tai nàng, “Sinh hạ cho trẫm bảy tám hoàng tử, cũng có thể lưu danh nghìn năm.” Nhất định là phi tử có nhiều con cháu nhất trong lịch sử.

“Ta cũng không phải là heo mẹ.” Tiết Bích Đào bất mãn hừ lên, thoát khỏi ngực hoàng đế ra ngoài, một giây sau lại bị kéo trở lại. Nàng than, đây là bất nạt nàng thân thể bất tiện không thể đánh nhau với hắn đúng không!

“Sao lại không phải? Thích ăn thích ngủ, suốt ngày chỉ muốn nằm trong phòng không vận động, còn không phải là heo mẹ sao?” hoàng đế ôm chặt nàng, vui đùa cười với nàng.

Trong nháy mắt Tiết Bích Đào hoảng hốt, hoàng đế để ý nàng, cho đến bây giờ cũng là nàng làm chuyện xấu, hắn rất sủng ái nàng. Nàng là gió đông, nhưng đã lâu không bị gió tây áp đảo. (câu này t k hiểu lắm, mm có thể bỏ qua nha ^^)

Quên đi, làm lại cho hắn một lần thì có sao. Nàng rất độ lượng.

Nàng còn chưa kịp biểu hiện mình đại nhân đại lượng tha thứ, tiếng như vịt đục của thái giám Triệu Trung Tín kia từ ngoài cửa vang lên: “Hoàng thượng, Hùng thị vệ có chuyện quan trọng cầu kiến.”

Hoàng đế nhường mày, che dấu nụ cười, buông Tiết Bích Đào ra nói: “Trẫm đi xem một chút.” Rồi sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Chuyện khiến cho Hùng Nghiêu phải tìm đến Dục Khôn Cung, hẳn là chuyện quan trọng.

Tiết Bích Đào nghĩ như vậy, sợ rằng buổi tối Hoàng đế không đến được, hoặc có đến cũng là rất muộn mới đến. cho nên nàng sai Phụng Tử giục nhà bếp, không cần đợi Hoàng thượng trở lại, nàng và nhi tử đói bụng muốn ăn cơm tối. Đang lúc nàng đang phân điểm mực “Dễ dàng hãm hại” thêm đến 8 điểm, cũng điều chỉnh “Dễ dàng sinh dưỡng” tăng đến điểm tối đa, bên cạnh đột nhiên phát ra âm thanh hú dọa khiến nàng run lên.

“Thật tốt Hoàng huynh đã đi rồi.” Thọ Vương lại một lần nữa xuất hiện xuất quỷ nhập thần trong tầm điện của nàng... Tiết Bích Đào im lặng coi như không nhìn thấy người trước mặt, sau đó nâng trán, cho dù có thành thói quen, lần nào cũng bị hãm dọa sợ.

“Nếu không phải một mối, Bốn vương sẽ lấy cớ khác dụ hoàng huynh rời đi.” Thọ vương buông tay.

Tiết Bích Đào tỉnh ngộ: “Chuyện của Nghi Quý Nhân?”

“Ừ, bắt được người già chữ viết. Hẳn không biết kế hoạch cụ thể, nhưng để hẳn viết lại thì hẳn vẫn nhớ rõ.” Thọ vương vừa nói vừa ném một tờ giấy cho nàng.

Tiết Bích Đào vừa liếc mắt nhìn:

Lăng không hoành đường đường, dẫn mực, phương trần khứ

Cầm sắt niên thủy dữ độ?

Nguyệt kiều hoa viện, tòa song chu hộ, chích xuân chi.

Phi Vân nhiễm hoành cao mộ ?

Nhất xuyên yên, mẫn phong tự, mai hoàng thời vũ.

(Đoạn thơ này k hiểu luôn T_T)

“Thơ hay.” nàng khen không ngớt miệng.

“Đúng vậy a, tiền đồ tốt đẹp của ta chính là cô,” Thọ vương khoanh hai tay trước ngực nhìn nàng cười: “Đợi đến lúc hoành huynh phát hiện đây là thư tình do Bốn vương viết cho cô, người sẽ tán dương như thế nào?”

“Khoe khoang.” Tiết Bích Đào vo tờ giấy thành một nắm, tò mò hỏi: “Nếu là chính ngài viết thì sẽ viết như thế nào?” nàng thật sự cảm thấy với tính cách của Thọ Vương sẽ không viết ra bức thư tình buồn rầu như vậy để thể hiện tình cảm của mình.

Thọ Vương suy nghĩ một lúc, nghiêm túc nói: “Ta thấy khanh khanh (cách gọi bạn bè thân mật) rất quyến rũ, hình như khanh khanh rất hợp với ta?”

“...”

Thích hợp, thích hợp cái quái gì.

“Đây không phải lần bản thảo, nếu Bốn vương không đoán sai, chắc tờ giấy kia đã được thả vào trong cung điện của ngươi.” trong lúc chuyển cung hỗn loạn, không cẩn thận khiến cho người khác động thủ là khả năng lớn nhất. Nếu là hẳn, nhất định sẽ chọn lúc này để ra tay.

Tiết Bích Đào nhủ mày, mở bàn tay ra nhìn một chút. Nếu như đã bị đưa vào, không thể nào tính năng cảnh giác lại không hoạt động. Vẫn nên cẩn thận thì hơn.

“Ngây ngốc cái gì đấy.” Thọ vương gõ trán nàng: “Còn không mau tìm ra nó?” Vừa nói nhưng chính mình lại tìm một ghế ngồi xuống, gác hai chân lên ngồi.

Tiết Bích Đào còn đang đắm chìm trong suy nghĩ hệ thống có thể bị lỗi, ngã cũng không thấy đau. TaigaSae.d.d.lqd Nghe được lời của hẳn, cũng cảm thấy nên tìm ra trước lúc hoàng đế quay lại là tốt nhất.

Nhưng cho dù nàng lật tung mọi góc ngách trong phòng ngủ cũng không thấy bức thư tình quái quỷ kia.

Thọ vương rảnh rồi găm táo bày kế cho nàng: “Có ai rảnh rồi thả vào trong bình hoa, hoàng huynh có thể phát hiện không? Chỗ nào huynh ấy lưu lại nhiều nhất thì tìm ở chỗ đó.”

Chỗ nào hẳn hay ở lại?

“...”

Tiết Bích Đào nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó bị ánh mắt kỳ lạ của Thọ vương hù dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên chạy đến giường tìm kiếm.

Đáng ghét! Nhìn nàng như thế làm gì! Hoàng đế đến tận điện của phi tần, không phải để ngủ sao!

Kết quả, thật đúng là nàng tìm được dưới gối sứ xanh trắng mà mình vừa oán trách với hoàng đế. Chắc là do cùng một người viết nên nhìn bút tích nó rất giống với bức thư mà Thọ vương vừa đưa cho nàng xem.

Đề gần như vậy, nàng lại còn ngủ trên nó mà một chút cảm giác cũng không có. Sắc mặt hơi trầm xuống.

“Tìm được không tốt sao? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Nàng nghe hàm răng trắng nhỏ cười âm trầm: “Đang suy nghĩ nên trả thù như thế nào.”

Trong nháy mắt Thọ vương phản chấn hẳn lên ném hạt táo vừa ăn xong vào bình hoa mà Tiết Bích Đào tìm kiếm khi nãy, thần thái tươi sáng hỏi nàng: “Chuẩn bị như thế nào?”

“Đương nhiên là ném cho ta một cây đào, ta đáp lại một đào.”

Thọ vương đầy tò mò nhìn nàng.

“Vương gia, ta mượn bút tích của ngài dùng một chút được không?”

Giới thiệu của tác giả:

Đức Phi: sinh ra Đại hoàng tử. Muốn làm hoàng hậu, muốn cho nhi tử làm hoàng đế.

Hiền Phi: bộ não của hoàng hậu nương nương (thật ra thì có khuynh hướng Bạch Hợp...) Từng nuôi Nhị công chúa, nhưng sau đó Nhị công chúa chết non.

Nghi Quý Nhân: Muội muội của Hoàng Hậu nương nương

Mẫn Quý Nhân: Cháu gái Thái Hậu, biểu muội Hoàng đế.

Trình Quý Tần: Nguyên là người trực tiếp đứng trên Tiết Bích Đào, sinh ra Tam công chúa.

An Tài Tử: Sinh ra tứ hoàng tử. Vốn thông minh nhưng khi lâm vào tình yêu khiến nàng trở nên ngây ngốc. Hiểu biết y thuật.

Mật Quý Nhân: năm xưa cùng hoài thai với Trình Quý Tần, bị hãm hại sinh non. Hiện tại là người của hoàng hậu, thật ra là mượn thể lực của Đức Phi để trả thù Trình Quý Tần.

Vân Phi: sinh ra Nhị hoàng tử. Gia thế bình thường, làm việc cẩn thận. Nếu như muội muội không thể sinh nhi tử, hoàng hậu muốn con của nàng lên ngôi vì dễ thao túng.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Phản Công

Ngày thứ hai, không đợi Nghi Quý Nhân ra tay liền có hành động nhắm vào Tiết Bích Đào, tin đồn hài tử trong bụng Trần Chiêu Nghi đã bị tà ma nhập vào không biết bắt đầu từ nơi nào trong hậu cung, từ từ lan truyền ra bên ngoài. Người tạo ra tin đồn này quả thật rất tinh vi tỉ mỉ, tà ma này chính là ngày trước đã ám vào người của Tam công chúa. Bởi vì ánh mắt trẻ con vốn ngây thơ lương thiện, nên tà ma này đã thoát ra khỏi thân thể của Tam công chúa mà tìm đến chính điện gần nhất là Phương Hoa Các, chính là nương tựa vào trong bụng của Trần Tần.

Tiết Bích Đào thân là người có liên quan, thế nên khi biết được tin này cung nhân lập tức đã bẩm báo với nàng.

Tiết Bích Đào giật mạnh cái ly gỗ từ đàn được khắc hình hoa đào trong tay Thọ Vương, đặt mạnh lên chiếc bàn tròn, không vui nói: “Người đã sớm biết?”

Thọ Vương tuy rằng muốn lấy lại cái ly gỗ kia, vì bên trong còn có rượu hoa lộ rất thơm. Nhưng nhớ ra là nữ nhân mang thai thì không nên tức giận, nên liền nhường nhịn nàng. “Chỉ sớm hơn người một chút.”

Tiết Bích Đào phùng má lên, rất không hài lòng.

Thọ Vương muốn né tránh ánh mắt của nàng: “Bỏn vương đoán, hôm qua hoàng huynh gấp gấp đi xử lý chắc có lẽ là chuyện này.”

“Làm sao có thể?” Nếu tối hôm qua hoàng đế đã ngăn chặn chuyện này, thì sáng hôm nay sao có thể giống quả cầu tuyết càng lăn càng lớn như vậy chứ.

Thọ Vương cười: “Ngươi cho rằng tin tức này chỉ truyền ra ở hậu cung thôi sao?”

Tiết Bích Đào đột nhiên tròn tròn hai mắt: “Tiền triều cũng có thảo luận sao?” Nếu như liên quan đến tiền triều, cho dù hoàng đế muốn ngăn chặn thì cũng không phải dễ dàng như vậy. Nếu không, Thọ Vương vốn là bào đệ* của thiên tử, việc hấn tự ý vào kinh cũng sẽ không làm tiền triều nào động lên mà công kích hoàng đế như vậy. Thật ra việc đó cũng lắm chi là việc nhà, nhưng vì là hoàng gia, nên thân bất do kỷ.

*Bào đệ: em ruột.

Không ngờ rằng cuối cùng có đại thần kiến nghị, cho dù là giam ở đất phong hay giữ ở kinh thành, chỉ cần Thọ Vương không tùy ý đi lại lại giữ hai nơi, thì cũng không gây ảnh hưởng gì lớn. Không cho phép hoàng thất có đất phong nhập kinh là vì lo ngại trong lòng người mang dị tâm, thừa cơ làm chuyện bất lợi đối với triều đình. Cho nên hiện nay Thọ Vương ở lại kinh thành thì bình yên vô sự, nhưng nếu muốn trở về, lập tức sẽ gặp khó khăn không nhỏ.

“Ừ, có muốn đoán là ai khơi mào hay không?”

Mạch suy nghĩ của Tiết Bích Đào thay đổi nhanh chóng, bắt đầu nghiêm túc suy xét. Nếu xuất phát từ hậu cung, rất nhiều người đáng nghi, cho dù loại trừ những gia thế bình thường, thì còn có đám người Hoàng Hậu, Đức Phi, Hiền Phi, Mẫn Quý Nhân, Trinh Quý Tàn. Nhưng nếu là xuất phát từ tiền triều, đáp án ngược lại liền dễ dàng hơn một chút. Có khả năng kích động quần thần lớn như vậy, không ai khác ngoài: “Tả Thừa tướng, hay là Lại bộ Thượng Thư?”

Mẫn Quý Nhân chính là nữ nhi của Tả Thừa tướng, còn Đức Phi chính là nữ nhi của Lại bộ Thượng Thư.

Thọ Vương nhân lúc Tiết Bích Đào suy nghĩ sâu xa đã lấy lại ly tử đàn ngắm nghía, nghe vậy liền ngạc nhiên liếc nhìn nàng một, sau đó gật đầu: “Ngươi thứ hai.” Thân là nữ nhân ở hậu trạch, có thể phán đoán ra được ai nhanh như vậy cũng đã tốt lắm rồi.

Hoàng huynh sùng ái nàng ta không phải là không có lý do. Nếu đầu óc không đủ nhanh nhạy để theo kịp suy luận, sẽ khiến đối phương sinh ra cảm giác ông nói gà bà nói vịt. Cho nên nam nhân ngoài việc thích nữ nhân mỹ lệ, còn thích nữ nhân thông minh. Nhưng cái thông minh kia cần phải giữ ở một mức độ nhất định, mới không làm cho nam nhân kiêng kị. Thịnh thoảng nũng nịu ngốc nghếch một cũng rất quan trọng.

Nàng ta chắc là nắm bắt điều này rất tốt.

Tiết Bích Đào đau đầu, Lễ Bộ cùng Lại Bộ tuy có vẻ không khác nhau nhiều, thậm chí nghe sơ còn có thể lẫn lộn, nhưng phân công trách nhiệm lại hoàn toàn khác nhau. Phụ thân của nàng làm ở Lễ Bộ, nơi này giống như thủy bộ tương đối trong sạch, nhưng lợi ích cũng không nhiều bằng. Lại Bộ nói thẳng ra chính là cục tài nguyên nhân lực, nhận đuổi quan viên, lên xuống, điều động quan lại đều thông qua nó, cho nên nịnh hót người là rất rất nhiều.

Tiết Bích Đào dù ở hậu cung có thể xưng vương xưng bá, nhưng ở tiền triều, thế lực gia tộc rất cuộc không bằng người khác.

“Ngươi đang lo lắng cái gì?” Khóe miệng Thọ Vương hơi hơi nhếch lên.

“Ta không nên lo lắng ư?” Tiết Bích Đào nhìn hấn bằng nửa con mắt. Cũng không thể để Bảo Bảo vừa ra đời liền bị mọi người xa lánh, cho rằng là hiện thân của tà ma.

Như thu được đáp án mong muốn, Thọ Vương cười: “Ngươi cũng quá coi thường hoàng huynh rồi.” Thọ Vương vẫn luôn cảm thấy nha đầu này rất kỳ quái, nếu nữ nhân khác được hoàng huynh sùng như vậy, đã sớm thấu tâm đào phế mọi việc đều dựa vào hoàng huynh rồi. Lúc này nàng cũng nên thị sùng sinh kiều mà nũng nịu mềm mại khi gặp phải vấn đề khó khăn, không ngờ lại ôm tất cả vào mình, dường như cho rằng hoàng huynh sẽ không ở bên cạnh nàng.

Thọ Vương thấy Tiết Bích Đào vẫn nhủu mày mang vẻ phiền não, đưa tay tới xoa thật mạnh: “Được rồi, đứng ở trước mắt bỏn vương có làm ra vẻ. Nếu hoàng huynh không thể giải quyết, bỏn vương sẽ thay ngươi làm, được không?”

Tiết Bích Đào che cái trán cung lại, sau đó thực sự giãn ra cười: “Vương gia dự định làm thế nào?”

Quả nhiên là không thềm đề ý đến nửa câu đầu, Thọ Vương đành chịu. Ngón tay thon dài gõ vô định trên mặt bàn, Thọ Vương trầm tư một chút, nói: “Bất quá ngươi cùng Mẫn Quý Nhân mang thai người trước người sau, nếu việc này kéo cũng nàng ta xuống nước, ngươi nghĩ Tả Thừa Tướng sẽ làm gì?” Nói xong câu cuối, hấn bắt giác cong môi.

Lại Bộ Thượng Thư tuy năng lực rất lớn, nhưng so với Thừa Tướng thì vẫn là yếu hơn. Nếu là hoàng huynh, đại khái sẽ dàn xếp thương nghị, hoặc chọn người đứng đầu mà ra tay, chứ không phải dùng mảnh khỏe bằng môn tả đạo này. Dù sao trong bụng của Mẫn Quý Nhân cũng là hài tử của hoàng huynh, nếu khả năng chịu đựng của nàng ấy không bằng Tiểu Miêu (ý nói Tiết Bích Đào), bị lời đồn đãi công kích, thì hoàng huynh cũng khó ăn nói với Thái Hậu. Chung quy là không phải lúc nào cũng có thể làm theo ý mình.

Tiết Bích Đào không dị nghị, việc triều chính nàng muốn đoán thì liền có thể đoán, nhưng nếu thật sự muốn tham gia thì còn phải rèn luyện thêm tám trăm năm nữa.

“Cảm ơn.” Dù là chuyện của Nghi Quý Nhân, hay là chuyện của Đức Phi.

Nghĩ đến việc Nghi Quý Nhân làm, Tiết Bích Đào cũng muốn ứa ra mồ hôi lạnh, vô luận là thật hay giả, nếu sinh ra một cây gai cắm trong lòng của hoàng đế, thì điểm kỹ năng của nàng cũng đừng mơ mà đạt được một trăm. Mà chuyện của Đức Phi, cho dù cuối cùng có thể giải quyết, nhưng Tiết Bích Đào cũng cảm thấy bất an vào thời điểm này, lại thêm “cảnh giác” bỗng nhiên mất đi hiệu lực, một chút hoang mang này của nàng có thể sẽ cho người khác thừa cơ mà đắc thủ. Nhưng sau khi được Thọ Vương nói sẽ gánh vác, dù là rốt cuộc hẳn có thật tâm giúp đỡ hay không, nhưng ít nhất trong lòng nàng cũng được ổn định.

Thọ Vương uống xong giọt rượu hoa lộ cuối cùng, quơ quơ ly rượu, không quan tâm lắm, nói: “Lời cảm ơn đã được nhận. Đi thôi, đến lúc hoàng huynh hạ triều thì ngươi sẽ không có thời gian.”

“Có thể hôm nay hẳn sẽ không tới chỗ của ta đâu.” Tiết Bích Đào lầu bầu. Nếu đối diện với nàng, hẳn khó tránh được việc sẽ biểu lộ cảm xúc. Hoàng đế chắc chắn là không muốn cho nàng biết việc có lời đồn đãi này.

“Đúng rồi, rượu này bên trong còn bỏ thêm cái gì vậy?”

“A, một ít nước thạch lựu.” Vương gia, ngươi quả nhiên là thích ăn hoa quả. ---

Sau khi hạ triều sắc mặt hoàng đế cực kỳ nặng nề, không khí xung quanh mình giống như là gió lạnh ở phía Bắc xoắn tới, thổi vào người rét căm căm. Triệu Trung Tín rùng mình một, nắm chặt chuỗi phát trần, khom người tiến lên: “Hoàng thượng, người muốn bãi giá Dục Khôn Cung?”

Từ sau khi Trần Chiêu Nghi mang thai, Hoàng thượng đã phần đều dùng bữa ở Dục Khôn Cung. Khi tâm trạng không được tốt thì lại càng như thế.

“Không cần”, nhắc tới Tiết Bích Đào, sắc mặt của hắn hòa hoãn một chút, nhưng vẫn từ chối đề nghị này. Đúng như Tiết Bích Đào suy đoán, khi sự việc còn chưa được giải quyết, hắn sợ là ở trước mặt nàng sẽ khó tránh lộ ra biểu tình không muốn nàng biết tin này, nên tạm thời không muốn đối mặt. “Đi Cảnh Dương Cung.”

Trước khi sủng hạnh Tiết Bích Đào, hắn đúng là rất yêu thích nữ nhân dịu dàng giải ngữ*. Thọ Vương hay là Tướng quân phủ đều nắm rõ điểm này, cho nên dù là chọn nữ nhân hay dạy dỗ nữ nhi đều là hướng tới tiêu chí này. Chỉ tiếc là Tiết Bích Đào xuất hiện, làm cho công sức bọn họ bỏ ra phần lớn đều uổng phí.

*Dịu dàng giải ngữ: là nữ nhân dịu dàng luôn nắm bắt được tâm trạng và ý muốn của nam nhân.

Triệu Trung Tín hiểu ý. Cảnh Dương Cung có ba vị chủ tử, Bùi Bảo Lâm thì đã sớm thất sủng, mà từ sau vụ âm ỉ với Trần Chiêu Nghi vào năm ngoái, sủng ái của Phó Tài Tử cũng không đáng kể. Ý tứ của Hoàng thượng, đại khái chỉ là đến Du Nhiên Các của vị Nghi Quý Nhân kia.

“Hoàng thượng bãi giá Cảnh Dương Cung.” Triệu Trung Tín hô một câu này, giọng điệu ngân dài ra.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường.” Nghi Quý Nhân một thân y phục màu xanh nhạt, cổ ôm sát, thắt lưng buộc cao, trang điểm nhẹ nhàng, như một ánh trăng không tí vết, trong sáng thanh nhã. Nàng nghiêng vai ngọc xuống hành lễ, giọng nói ôn nhu như tiếng suối, ánh mắt trong vắt như nước hồ thu, rất động lòng người.

Hoàng đế đỡ nhẹ một, nói: “Không cần đa lễ. Mùa thu gió lớn, vào trong thôi.” Nói xong liền bước đi trước.

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Nghi Quý Nhân mỉm cười đứng dậy, liền đi theo sau.

Hai người ngồi xuống hai bên sập La Hán*, kế đó Nghi Quý Nhân sai cung nhân dâng lên hai chén làm bằng gỗ từ đàn điều khắc hình cây trúc, đích thân đưa đến trước mặt Hoàng đế, ngữ điệu mềm mỏng uyển chuyển: “Bụng rỗng mà uống trà sẽ tổn hại tí vị, Hoàng thượng không bằng uống trước chút nước ấm để làm nóng cơ thể?”

*Sập La Hán: là cái bàn uống trà rộng như cái giường, còn gọi là giường La Hán, chính giữa có đặt một bàn nhỏ, chúng ta hay thấy Vua và Phi tần ngồi đánh cờ uống trà trong mấy bộ phim hậu cung í ^^

Chân mày Hoàng đế hơi giãn ra: “Nàng luôn cẩn thận như vậy.”

Lời này ý tứ không rõ, không khen không chê, Nghi Quý Nhân không dám phỏng đoán. Nhưng liếc thấy sắc mặt của Hoàng đế thả lỏng hơn lúc nãy một chút, trong lòng cũng thở phào, mỉm cười nói: “Thần thiếp không có bản lĩnh gì, chỉ biết nắm chắc vật trong tay, đơn giản còn có thể được Hoàng thượng khen ngợi một tiếng, thần thiếp cũng biết đủ.”

Nước ấm vào bụng, ngũ tạng thoải mái, Hoàng đế cảm thấy tiếng giương cung bạt kiếm trên triều đình dần dần biến mất bên tai. Lại nghe lời khiêm tốn của Nghi Quý Nhân, khẽ cười: “Không nên tự coi nhẹ mình.”

Thân là nữ nhi của Thừa Tướng, Nghi Quý Nhân về tài về sắc đều thuộc hàng hiếm thấy, lại thêm tâm địa tinh tế, xem mặt đoán ý, biết chọn thời cơ.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân đó, Hoàng đế hẳn có muốn đến, cũng sẽ không thường xuyên đến.

Nghi Quý Nhân mỉm cười, cũng không đáp lời, Hoàng đế khích lệ, chỉ nghe qua rồi thôi, nhưng vẫn còn lưu tâm, cho rằng có thể so với người khác cao hơn một bậc. Nghi Quý Nhân vòng vo nói: “Vừa nãy sắc mặt Hoàng thượng không được tốt, làm thần thiếp có chút lo sợ, trong lòng bất an vô cùng. Bây giờ Hoàng thượng có thể nói có thể cười, nhưng trái lại thần thiếp bỗng dưng vẫn không yên tâm.” Một câu, chẳng những chứng minh mình chu đáo,

mà còn tỏ ra trong lòng luôn lo nghĩ cho Hoàng đế, một mảnh hết sức chân tình. Nếu như tâm tình Hoàng đế buông lỏng, có thể sẽ tiết lộ ta nguyên nhân khiến cho “sắc mặt không tốt” kia.

Từ xưa đến nay, nữ nhân hậu cung giỏi nhất là phỏng đoán ngôn ngữ nhân tâm, không được khinh thường.

“Lời này nói ra như là trách trẫm đã lãng phí tâm ý của nàng, muốn trẫm ở đây nhận lỗi.” Nhắc tới “nhận lỗi”, tâm tư Hoàng đế chợt động, khẽ cười cười.

Nụ cười kia khiến cho chén nước hơi động làm Nghi Quý Nhân mơ hồ không hiểu, nhưng nàng thấy rõ cuộc so với thường ngày có thêm vài phần chân thành, nên tạm thời gác qua một bên. Bởi vì đang tiếp xúc đối diện, tay áo lụa mềm mại lướt qua khay trà trên chiếc bàn nhỏ hình lục giác, làm cho khay trà dịch qua một tấc, hiện ra một góc giấy màu trắng. Nàng cười thú vị: “Vốn là không phải ý này, nếu Hoàng thượng thật sự đưa cho thần thiếp một lời xin lỗi, thì thần thiếp đúng là có lỗi rồi.” Cũng không nhìn thấy tờ giấy kia.

Góc nhìn của Hoàng đế khác với nàng nhưng thật ra Hoàng đế đã nhìn thấy, hẩn rút góc giấy màu trắng kia ra giờ lên, vừa mở ra vừa hỏi: “Đây là cái gì?”

“Cái gì?” Trong lòng Nghi Quý Nhân còn đang mơ hồ không hiểu, đã thấy Hoàng đế xem xong tờ giấy, hẩn bỗng nhiên âm trầm xuống, còn âm trầm hơn lúc vừa vào cửa. Trong lòng nàng hốt hoảng giật mình, tựa như có cái gì đó vượt quá kiểm soát của nàng. Nàng không hề nhớ mình giấu tờ giấy dưới khay trà lúc nào.

Cái này sao lại xuất hiện ở đây?

“Vô liêm sỉ!” Hoàng đế xem xong vật trong tay, ngực không khỏi đập phồng, trong cơn giận dữ, quát mắng không hề lựa lời. Những câu thơ viết trên tờ giấy kia, lại là bút tích từ thân đệ của mình viết ra, đi đến điện các của phi tử mình, còn trắng trợn nhét ở dưới khay trà, như là sợ mình không nhìn thấy! Hoàng đế mới vừa trải qua một trận trên triều còn chưa xử lý xong, giờ lại phát hiện chuyện dâm loạn hậu cung này thì làm sao có thể có sắc mặt tốt được? Hẩn một tay ném tờ giấy vào người nàng, xanh mặt: “Người tự xem đi!”

Chi thấy trên tờ giấy viết:

Thanh thanh từ cảm, du du ngã tâm

Túng ngã bất vãng, từ ninh bất tự âm!

Thanh thanh từ bội, du du ngã tâm

Túng ngã bất vãng...*

*Đây là mấy câu thơ trong loạt thơ “Từ Khâm” thuộc Kinh Thi. “Từ Khâm” gồm ba bài: Từ Khâm 1, Từ Khâm 2 và Từ Khâm 3. Mấy câu trên là Từ Khâm 1 (hai câu trên) và Từ Khâm 2 (hai câu tiếp).

Dịch thơ (bản dịch của Nguyễn Sĩ Đại):

Áo xanh xanh chàng mặc, thiếp nhớ lòng mang mang

Thiếp đã không đến được, sao không lời gửi thăm? (Từ Khâm 1)

Chàng đeo xanh chuỗi ngọc, thiếp nhớ lòng mang mang

Thiếp đã không tới được... (Từ Khâm 2)

Nghi Quý Nhân đọc được một nửa bỗng bóp chặt tờ giấy kia, nét bút qua loa phóng đảng này, nàng đã từng cho người mời tiền sinh phỏng theo, đọc qua lẽ nào nàng lại không hiểu, cho dù là nội dung đã thay đổi, nhưng tâm tư tính toán thì vẫn không khác đi. Nhất là câu cuối “Nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hề”*, quả thực là giọng điệu giống như đang trêu chọc nàng.

*Dịch thơ (bản dịch của Nguyễn Sĩ Đại):

Một ngày không gặp mặt, dài tựa ba trăng tròn. (Từ Khâm 3)

Bút tích đúng là của Thọ Vương.

Trần Chiêu Nghi cùng với Thọ Vương, không thể ngờ là thật sự gian dũ! Nếu không khi mình ra tay ám hại Trần Chiêu Nghi, làm sao Thọ Vương biết được, làm sao đến nỗi tự tay viết mấy dòng này, tự hắt nước bẩn vào mình, giúp Trần Chiêu Nghi đến mức này! Nhưng hiện tại, thân mình còn khó tự bảo toàn, tuyệt đối không thể tố giác bọn họ vào thời điểm này.

Nghi Quý Nhân chỉ rối ren trong tích tắc, sau đó nhanh chóng làm ra vẻ mặt hoang mang, nước mắt ở hốc mắt lập tức trào ra, ngổ ngang luống cuống: “Hoàng thượng, thần thiếp... thần thiếp không biết.”

Nhưng chuyển biến nhỏ đó của Nghi Quý Nhân, Hoàng đế luôn nhìn nàng chăm chăm thì làm sao có thể không phát hiện. Nếu như nàng ta không nhận ra vật này thì làm sao lại rất nhanh liền điều chỉnh thái độ của mình như vậy, sau khi ngẫm nghĩ, Hoàng đế thấy rằng có vài chỗ không hợp lý, loại thư từ như vậy hẳn là phải rất kiêng kỵ mà cất giấu cẩn thận, Nghi Quý Nhân sao lại dám đề sớ sớ trước mặt mình? Đáng tiếc, Nghi Quý Nhân cố tình tạo ra

một vẻ mặt phù hợp nhất, phù hợp để khiến Hoàng đế tin tưởng, nhưng biểu hiện này ngược lại làm sự hoài nghi của Hoàng đế đối với nàng còn tăng thêm, trong lòng xác định luôn đáp án.

Nếu như không có liên quan, thì nàng từ đầu đã trực tiếp phản ứng, hà tất phải chột dạ biến hóa như vậy?

Hoàng đế quăng chén trà xuống đất, làm vỡ đồ gốm sứ, giận quá thành cười: “Trẫm nghĩ ngươi sao lại không dâng trà, ngược lại bưng nước tới ứng phó trẫm. Thì ra chén trà này trẫm còn chạm vào quá sức*! Ngươi nói ngươi không biết? Ngươi không biết, chẳng lẽ trẫm biết ngươi công trẫm cùng hoàng đệ làm ra chuyện tốt!”.

*Vì từ “chén trà” và từ “bị kích” có phát âm giống nhau, nên trong câu này ý ông nói ông không uống trà nhưng đã chạm sâu vào bị kích ^^

Chỉ cần gieo vào lòng mầm mống hoài nghi, mặc kệ là manh mối gì cũng đều là liên quan đến sự việc đó. Huống chi phi tần trong cung cô đơn, chuyện hậu cung các triều đại trước đó cũng không thiếu ví dụ. Nghi Quý Nhân lúc trước bày ra âm mưu này, cũng không phải không xem xét những nhân tố này kỹ lưỡng. Nay đánh nhận bị nhận mỗ mất, không thể nói là không phải gieo gió gặt bão.

“Hoàng thượng, thần thiếp thật sự là không biết mà!” Nghi Quý Nhân vì đại cục, lập tức không màng thân mình mà quỳ gối lên mành vỡ gốm sứ, mảnh sứ vỡ bén nhọn đâm vào da thịt chảy máu, không bao lâu đã thấm đầy váy áo, khiến cho con người nàng ta bình thường không hề yếu đuối, giờ ngược lại có vẻ đặc biệt đáng thương.

Nàng nước mắt trong suốt, bám lấy tay áo của Hoàng đế, muốn lay động hắn. Cho dù không thể loại bỏ nghi ngờ, thì cũng nhất định phải trấn an mới được, “Không bằng Hoàng thượng nghĩ lại, nếu thần thiếp cùng Thọ Vương thật sự... thật sự có tư tình, như thế nào lại đặt tờ giấy này ở dưới khay trà? Chẳng phải là tự mình rước họa hay sao? Thần thiếp tự nhận mình không phải là người sợ ý, Hoàng thượng lại còn khen thần thiếp quá cẩn thận. Dù để thấy sự việc hôm nay là có tiểu nhân hãm hại, thừa dịp thần thiếp không chú ý giấu nó vào trong đó! Hoàng thượng trăm ngàn lần cũng đừng để tiểu nhân che mắt, vứt bỏ không thêm để ý tâm lòng sáng tỏ của thần thiếp với Hoàng thượng.”

Sau khi Hoàng đế trút hết ra thì gương mặt trở nên lạnh lùng, lời của Nghi Quý Nhân một chữ cũng không để vào lòng. Hắn túm lại tay áo một, nhàn nhạt nói: “Trẫm niệm tình ngươi là bào muội của Hoàng Hậu nên phần nhiều sẽ không làm gì ngươi. Từ ngày hôm nay ngươi hãy ở lại trong cung mà tự đóng cửa kiểm điểm, không có việc gì thì hạn chế ra ngoài tránh làm mất thể diện.

Nghi Quý Nhân kinh hãi, Hoàng đế đối với nàng một nửa tin tưởng cũng không có! Thái độ của nàng càng không khiến cho Hoàng đế thương tiếc. Đây rõ ràng là đã định tội nàng, không còn đường cứu vãn. Nàng cắn mạnh môi dưới, nuốt nước mắt nhìn Hoàng đế mà nói: “Cho dù thế nào, mong Hoàng thượng minh xét, trả lại cho thần thiếp sự trong sạch.” Nàng không dám nói lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch, chiều này ở nơi khác có thể dùng, nhưng đối với Hoàng đế mà nói, chính là uy hiếp.

“Ngươi yên tâm”, khóe miệng Hoàng đế nhếch lên một nụ cười lạnh, “Minh xét, trẫm nhất định sẽ minh xét.”

Hoàng đế xoay người rời đi, thời khắc đó thân mình của Nghi Quý Nhân xụi lơ trên mặt đất, ngọc bội chạm vào váy phát ra tiếng “Đình!”. Cho dù Hoàng đế đã nhận lời sẽ điều tra rõ chân tướng, nhưng Trần Chiêu Nghi cùng Thọ Vương liên thủ, thật sự sẽ cho nàng cơ hội này sao? Giờ phút này Nghi Quý Nhân chỉ cảm thấy con đường phía trước tối tăm xa vời, đầu âm ỉ rung động, hết như mảy trăm vạn con ong vù vù trong tai, khi mở miệng thì cổ họng đã khàn đặc: “Tựa ngọc...”

“Thế nào?” Tiết Bích Đào nhìn Thọ Vương trong mặt đạo có lóe chút ánh sáng.

Thọ Vương bước ra khỏi bậc thềm, nét mặt rõ ràng còn chìm đắm trong trò vui vừa mới xong kia, đuôi chân mày nhướn lên, tràn đầy hứng thú. Đợi Tiết Bích Đào đá cho hắn tỉnh, mới nói: “Gấp cái gì, bốn vương xuất mã còn làm không ra chuyện sao?”

“Cũng không phải chính ngươi làm, đặc ý cái gì!” Thọ Vương cùng Tiết Bích Đào nói qua, cung nữ châm trà ở Du Nhiên Các là người của Thái Hậu cho hắn. Chung quy năm đó Thái Hậu cũng không thể hoàn toàn khẳng định Hoàng đế sau khi kế vị có gây bất lợi gì cho Thọ Vương hay không, nên Thái Hậu đã bố trí một bộ phận nhân mạch ở trong hoàng cung cho hắn dùng để thám thính, vì vậy việc này cho dù là Hoàng đế cũng khó mà tra được.

Dù cho hôm nay Hoàng đế không nhất thời nổi hứng muốn đến Du Nhiên Các, bất kể là ngày nào, chỉ cần Nghi Quý Nhân tiếp giá ra nghênh đón thể hiện sự tôn kính. Vị cung nữ châm trà kia nhân cơ hội này, liền có khả năng nhét tờ giấy đó vào. Sớm hay muộn cũng có thể bị Hoàng đế phát hiện.

Chỉ là bọn họ không nghĩ cơ hội lại tới nhanh như vậy. Tiết Bích Đào vốn là muốn đi theo xem kịch hay, nhưng mà thân thủ của nàng không bằng Thọ Vương, không tránh khỏi việc bị người khác phát hiện, nên nàng từ bỏ ý định. Về phần Thọ Vương, nếu hắn không cẩn thận mà bị người phát hiện, chẳng phải lại càng chứng thực tội danh của Nghi Quý Nhân hay sao? Còn cung nhân canh giữ Du Nhiên Các tốt nhất là biết chừa mực, không làm cho chủ nhân bọn họ càng vui càng sâu mới được.

Thọ Vương muốn thừa nước đục thả câu rồi cuộc lại rước lấy sự mất mặt, không khỏi xoa xoa mũi nói: “Bốn vương đưa bản thân mình ra sức để giúp ngươi hoàn thành đại cục, vậy mà ngươi lại dùng thái độ này nói chuyện với bốn vương?”

“Vương gia biết bản thân mình ra sức là tốt”, Tiết Bích Đào trong tròng chớp chớp mắt: “Nếu ta đoán không sai, Hoàng thượng tiếp theo sẽ đi tìm Vương gia ‘có việc trò chuyện với nhau’.”

“...” Thọ Vương liền nói, lúc hắn nghe được hoàng huynh nói “minh xét” lại có cảm giác không thích hợp.

“Vương gia, hôm khác lại mời người uống rượu chung hoa lộ được chứ?” Tiết Bích Đào một lời ngụ ý uy hiếp hần, tránh cho hần lâm trận lại bỏ chạy.

Thọ Vương suy tư một giây: “Cho nước thạch lựu nhiều một chút.”

“...Được.”

Vương gia, người dám nói người không thích ăn trái cây?

Tác giả có lời muốn nói:

Ta tự quý lạ ta luôn... Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của cha mẹ. Ta muốn có một buổi tối tốt đẹp nên cùng bọn họ ra ngoài ăn.

Kết quả hôm nay lại nổi điên đến năm ngàn anh anh anh, chưa kịp sửa soạn để cùng đi ra ngoài. Phụ thân đại nhân nói, dù sao người cũng còn ho khan, ra ngoài cũng có nhiều món không thể ăn, nên đừng đi.

...T^T nước mắt rơi là chã.

Bảng điểm kỹ năng:

Ngọt ngào: 5

Không dễ bị hăm hại (Tức, bị hăm hại hoàng đế cũng không tin): 10

Dễ dàng hăm hại người khác (Tức, dù là hăm hại hoàng đế cũng tin tưởng): 3

Cảnh giác (Tức, khi gặp nguy hiểm sẽ phát tín hiệu): 10

Giọng nói ngọt ngào

Giọng nói thánh thót

Giọng nói mềm mại: 5

Giọng nói khí phách

Thân thể mềm mại: 5

Thể chất khỏe mạnh: 3

Da thịt trắng nõn

Tóc tai đen nhánh

Chân dài eo nhỏ: 5

Thân thể nhẹ nhàng: 5

Dễ đing sinh dưỡn: 10

Mùi hương tự nhiên (mùi hương tự chọn): 3

Ngự: +3

Xạ: +3

Tổng cộng: 67 điểm

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Gối Ngăn

“Nghe nói không? Trong bụng Trần Chiêu Nghi nưong nưong...”

“Suyt! Ngươi nhỏ tiếng một chút.” Một cung nhân khác kéo hẳn vào góc tường đỏ dưới ngói lưu ly nói khẽ: “Ngươi là nói chuyện ma quỷ hù dọa Tam công chúa lại chuyển sang bưng Chiêu Nghi nương nương? Haizzz, chuyện này bây giờ còn ai không biết.”

“Tin tức của ngươi cũ rồi!” cung nhân kia không phục, hẳn gãi tai nói: “Thật ra thì ma quỷ kia chính là Lệ quý do Khúc Ngự Nữ sau khi chết biến thành! Nghe nói lúc trước Khúc Ngự tức giận nói chuyện với Chiêu Nghi nương nương, sau đó không biết xảy ra chuyện gì thì đã phát điên rồi. Bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng Trần Chiêu Nghi bị trúng ma thuật! Là Khúc Ngự Nữ không cam lòng mà đến tìm nương nương báo thù.”

“Không thể nào?” cung nhân kia hoảng sợ, suy nghĩ một chút, có chút tin tưởng nói: “Trần Chiêu Nghi và Khúc Ngự Nữ có khúc mắc, cũng khó trách...”

“Còn không phải như vậy sao! Cho nên nói...”

“Cho nên nói?” một tiếng nói lạnh lùng mang theo sự uy nghiêm vang lên, hai cung nhân đang ghé đầu vào nhau thoáng chốc bị giật mình bất động tại chỗ, sững sờ quay đầu lại.

Lọt vào tầm mắt là bốn dải lụa màu bên hông tượng trưng cho hoàng đế, dài khoảng một mét hai, phức tạp tinh tế. Không dám ngẩng đầu lên, hai người lập tức quỳ chân xuống, thân thể run rẩy, dập đầu lạy bấp nói: “Nô, nô tài khấu kiến Hoàng thượng.”

Hoàng đế nhìn thoáng qua vườn ngự uyển bên trong bức tường, hỏi: “Đây là Vĩnh Thọ cung?”

“Bẩm Hoàng thượng, đúng là Vĩnh Thọ cung.: Triệu Trung Tín nghe thấy lập tức tiến lên nửa bước, khom người đáp.

“Các ngươi là người của ai?”

“Hồi Hoàng thượng..., nô tài, nô tài hầu hạ Mật... Mật Quý Nhân.” Hai nội thị kia nghĩ là lúc mình bàn luận chuyện Trần Chiêu Nghi được Hoàng thượng sủng ái bị Hoàng thượng bắt gặp, lúc này sợ hãi, lời nói cũng run run.

“Mật Quý Nhân quân giáo hạ nhân không nghiêm, phạt bổng lộc một năm” Hoàng đế lạnh nhạt nói, “Giải hai tên kia đến Thận Hình Tự.”

Hai người vừa nghe không bị định tội chết, trong lòng thấy may mắn. Bọn họ chưa kịp ngừng thở mồ hôi hột, nghĩ lại mà sợ. Đã nghe Hoàng đế lúc gần rồi đi bỏ lại một câu: “Dùng ‘bàn chải’.”

Cái gọi là “Bàn chải” chính là dùng bàn chải sắt chà lên cơ thể từng chút từng chút một, cho đến khi lộ ra xương thịt, TaigaSae.d.d.lqd cuối cùng tắt thở. Phương pháp vô cùng tàn nhẫn, kết quả cũng giống với lăng trì.

“Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng...” phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết xin tha, hai người nghe thấy phương pháp trừng trị dọa sợ đến mặt không còn chút máu, giây dựa thoát ra khỏi thị vệ đang mạnh mẽ kéo đi, nhưng từ đầu đến cuối cũng không thể tác động đến Hoàng đế chút nào.

Hai nhóm nội thị đi theo phía sau Hoàng thượng đều đồng loạt cúi đầu, không dám nhìn quanh. Đương nhiên trong bọn họ cũng có người bàn tán chuyện bát quái này. Trải qua chuyện lần này, muốn từ đầu trong miệng mình không có lưỡi, tránh việc lăm mồm để có kết quả lần này.

“Trừ Trữ Tú Cung và Dục Khôn Cung, báo các cung còn lại phái một người đi xem hành hình.” Hoàng đế ban chỉ, giọng lạnh lùng, “Đến cung Đức Phi.”

“Nô tài tuân lệnh.”

“Canh khuya những sợ rồi hoa ngủi, Khêu ngọn đèn cao ngắm vẻ hồng.” (2 câu cuối trong bài thơ “Hải Đường” của Tô Thức, bản dịch Hoàng Tạo). Đức Phi cảm lễ vật bước vào trong viện, thấy bốn phía bày hoa hải đường xếp thành nhóm hướng về phía trước, cánh hoa đỏ tươi tựa như một điểm đỏ, giống bầu trời lúc bình minh, mà Trần Chiêu Nghi xinh đẹp đứng thẳng trong đó, được đóa hoa làm nổi bật lại càng trở nên xinh đẹp động lòng người, rục rờ khó tả, không khỏi than thở một câu. Tiếp theo cười nói: “Hải Đường được xưng là quý phi trong các loài hoa, quả nhiên giống với muội muội.”

Tiết Bích Đào nghe vậy, thu lại tay đang cầm hoa, xoay người lại, hai hàng lông mi mỏng như cánh ve nhẹ nhàng động, cũng không lên tiếng. Nàng chưa thẳng lên chúc quý phi, cần gì đáp lại lời nói không có gì vui này.

Dường như Đức phi khó khăn lắm mới tỉnh ngộ, lại bỏ qua một câu quý phi kia, nói: “Bốn cung khó có được một lần văn nhã, vậy mà ngay cả chọn thơ cũng không xong. Câu này thể hiện sự cô độc tịch mịch của cô gái làm bạn cùng hoa, muội muội được thánh thượng cưng chiều sủng ái tuyệt không giống trong câu thơ. Ý của Bốn cung vốn là tán dương, muội muội cũng đừng nghĩ sai.”

Tiết Bích Đào nghe lại cảm thấy có chút khó xử. Đức Phi không cần giải thích, thật sự là chính mình không chú ý đến. Chính là đề bài thi thơ cổ ngữ văn nàng còn cần bút mười phút đồng hồ, một giây thì thật sự làm sao hiểu được thâm ý trong thơ của nàng. Nhưng người ta cũng đã phí công giải thích, coi như chính mình hiểu thì sao. TaigaSae.d.d.lqd Cho nên nàng thần nhiên cười, nhẹ giọng nói: “Đức phi nương nương không cần để ý, muội cũng không phải là thi thánh, thi tiên (Thánh thơ, tiên thơ), có thơ hay thì nghe cũng đủ rồi, cần gì nghiên cứu ý đồ và mục đích của người làm thơ. Dù sao cũng không liên quan đến nó.”

Người ngâm thơ, người vừa nói lại là Đức Phi. Cho dù trên miệng nàng hạ thấp đến như nào, Tiết Bích Đào được ân sủng là sự thật. Đức Phi thâm ý thăm dò, khoe miệng cứng đờ, trong khoảnh khắc đã khôi phục nói cười như ban đầu: “Muội muội nói đúng.” Đưa lễ vật cho cung nhân đưa lên, nói: “Đây là gói ngắn Thu Sơn mà lúc trước Bốn cung sinh Đại hoàng tử năm xưa được chủ trì Trần Quốc Tự khai quang, hôm nay đưa cho muội muội,

mong rằng muội muội cũng có thể sinh thêm cho Hoàng thượng một hoàng tử.”

“Đa tạ ý tốt của nương nương.” Tiết Bích Đào mỉm cười. Chợt nhớ đến cái gì đó, nói: “Nhất thời chỉ lo nói chuyện, thiếp thân đã quên hành lễ với nương nương.” Động tác hành lễ lại cực kỳ thông thả ung dung, giống như là chờ Đức Phi miễn cho nàng hành lễ.

Đức Phi làm sao có thể không biết? Nhưng hiện tại Trần Chiêu Nghi đang mang thai, nàng cúi lưng sau đó la đau, chính mình sẽ bị chỉ trích. Cho nên nhanh chóng tiến lên đỡ nàng, nói: “Thân thể muội muội quan trọng hơn, làm theo mấy lễ nghi phiền phức này làm gì, đều bỏ hết đi.”

“Thiếp thân nghe lời nương nương.” Lời nói thật biết điều khéo léo, phản ứng rất nhạy bén, Tiết Bích Đào thoáng thu lại người đang nghiêng về phía trước, nụ cười tựa như anh đào ngọt ngào, ngọt đến mức làm cho Đức Phi phải đau răng. Nàng nhớ buổi sáng Hoàng thượng đến cung nàng buông lời nói. . . không chỉ là một chuyện của Trần Chiêu Nghi này, ngay cả chuyện Trình Quý tần cũng tính trên đầu nàng, nói nàng trị cung không nghiêm, không quản được mọi chuyện, để tin tức linh tinh lưu truyền khắp nơi mà không có hành động gì. Lại nói nếu như nàng chỉ chú ý trái mà không đề ý phải sẽ để Đại hoàng tử cho Thái hậu nuôi dưỡng để nàng yên tâm xử lý cung vụ. Cho dù bất cứ lúc nào, con cái được trưởng bối nuôi dưỡng cũng là ân điển khó có được, nhưng nàng ngàn vạn lần không chịu được nhĩ tử ăn chay niệm Phật giống Thái hậu, hồng trần đậm bạc, hơn nữa tình mẫu tử của nàng dần dần phai nhạt. Bất đắc dĩ chỉ có thể tạm thời thỏa hiệp.

Từ sau khi Khúc Ngự Nữ được nàng chọn ra thất bại trước Trần Chiêu Nghi, nàng liền phát hiện bản thân mình đã xem thường Trần Chiêu Nghi. Mà từ lời đồn đãi trong sự kiện lần này, nàng phát hiện mình lại đánh giá thấp vị trí của Trần Chiêu Nghi trong lòng Hoàng thượng. Từ trước do quá coi thường, nên hôm nay nàng phải xóc lên tinh thần đi đối phó. Nếu như nàng (Tiết Bích Đào) sinh nữ thì sẽ không uy hiếp được địa vị, nhưng nếu là nhĩ tử. . .

Vì là giờ Ngọ mùa thu, mặt trời âm áp, gió thổi nhẹ nhàng, giống như cả thân mình ngâm trong nước ấm áp. Hai người cũng chưa bước vào phòng, còn ngồi lại trên bàn đá bên ngoài. Để tránh bị khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, bên cạnh chỗ ngồi có để một cái chăn mỏng, còn có trà nóng bên cạnh.

“Mấy ngày nay ủy khuất muội muội. Nhớ lúc Bồn cung mới nghe thấy tin tức kia, chuyện này thật là hoang đường buồn cười cho là sẽ không có ai tin vào, nếu cường chế chẳng phải là thừa nhận sẽ khiến người khác nghi ngờ? Chẳng thà để nó lan đi, lâu ngày cũng không có ai tin vào. Lại không nghĩ rằng tin này càng lan đi càng lớn, TaigaSae.d.d.lqd đợi đến lúc cần phải xử lý lại không biết nên ra tay từ chỗ nào. Những thứ vớ vẩn kia, muội muội chớ để trong lòng.” Trước tiên Đức Phi giải thích nguyên nhân, tiện đà trấn an nàng, làm sáng tỏ chuyện này, giải thích không còn một điểm nghi ngờ.

Có thể thấy được nữ nhân trong hoàng cung đa mặt đủ đầy.

Nhưng Tiết Bích Đào được Thọ Vương cam đoan nên thật sự không để chuyện này ở trong lòng, cũng không thêm để ý đến lời nói của Đức Phi. Nàng cười nói: “Người khác nhổ ra nước bần trong miệng, thiếp thân cần gì để bụng. Tỷ tỷ cứ yên tâm đi.”

Chính là chuyện này, mục đích của mình chính là chuyện này, làm sao để Trần Chiêu Nghi nói lại một lần nữa, trong lòng nàng thấy không được tự nhiên? Nàng nhấp một ngụm trà làm theo ý nghĩ, khôi phục nụ cười: “Hôm nay giết gà dọa khỉ, sau này sẽ không có ai dám nhắc lại nữa.”

Tiết Bích Đào khó hiểu. Vì Dục Khôn Cung và Trữ Tú Cung không bị yêu cầu đi xem hành hình nên tin tức truyền đến chậm hơn, chuyện “giết gà dọa khỉ” như trong lời Đức Phi chưa truyền đến tai nàng.

Đức Phi thấy nàng mặt đầy nghi ngờ mới biết nàng ta còn chưa nghe được tin tức này, biết rõ phụ nữ có thai kiêng kỵ chuyện máu tanh, lại tinh tế nói với nàng: “Có hai cung nhân bàn tán chuyện này bị Hoàng thượng bắt gặp, phạm phải cung quy. Hoàng thượng không nghĩ nhiều, ban thưởng cho hai người bọn họ “Bàn chải”. Muội muội vào cung chưa lâu chắc chưa từng nghe qua, đây là cách hành hình vô cùng đáng sợ. Lúc hành hình, đao phủ lột trần phạm nhân, đặt trên giường sắt, dùng nước sôi đổ lên người hần vài lần, sau đó dùng bàn chải sắt chà đi chà lại trên người hần đến lúc hết thịt lộ ra xương cốt mới thôi.” Giọng nói nàng lạnh lùng, ngay cả ánh mặt trời bao quanh cũng không ngăn được hàn khí trên người lúc này.

Ngay cả Tiết Bích Đào cũng không chịu được mà run lên, trong đầu không khỏi tưởng tượng đến cảnh bàn chải sắt chà đi chà lại, tiếng chà đi chà lại trên da thịt có như tiếng móng tay đâm vào cây cối, tường đất không, chậm chạp đâm vào người.

Đức Phi thấy lời nói có tác dụng, khoe môi khẽ cong lên. Giả vờ quan tâm nói: “Bên ngoài gió lớn. Muội muội nên sớm vào phòng nghỉ ngơi, chuyện này sẽ sớm lắng xuống.”

“Bồn cung còn có chuyện quan trọng cần xử lý, không ngồi lâu được. Hôm khác lại đến tìm muội.”

Tiết Bích Đào tiễn Đức Phi đi, hình ảnh trong đầu không biến đi được, may mà tâm trí nàng mạnh mẽ, chẳng qua là hình ảnh khó quên, làm trở ngại cũng không lớn. Nàng bần rùn đỡ vòng eo, phân phó một tiếng: “Phụng Tử, đi bảo ngự thiện phòng làm chén súp cá quả. Còn nữa, đi hỏi thăm một chút chuyện hôm nay Hoàng thượng trách phạt cung nhân.”

“Dạ.”

Nàng đi vào phòng, mệt mỏi tựa trên giường, nhìn thấy lễ vật mà Đức Phi đưa đến, tay liền cầm lấy chiếc gối gần kia ngắm nghía. Loại gối này chuyên đặt trên giường để ngăn gió. Đức Phi đưa đến cái gối trên có thêu núi sông trùng điệp, vì vậy nàng thuận miệng lấy tên “gối ngăn thu sơn”. Trên cái gối này, chẳng phải là sớm chiều trái ngược nhau sao? Tiết Bích Đào cười, xúc giác trong tay cũng không có phản ứng. TaigaSae.d.d.lqd Lại nhớ lại việc Nghi Quý Nhân sai người giấu thư tình dưới gối lần trước. Đã là hai lần liên tục?

Khó khăn, mang thai khiến cho chức năng cảnh giác mất đi hiệu lực? Nàng không khỏi suy nghĩ.

Không đợi nàng cẩn thận tự đánh giá lại, tiếng Sơ Hiểu truyền đến: “Chủ tử, An Tài Tử Trữ Tú Cung cầu kiến.” Tiết Bích Đào ném gối nhỏ vào, vuốt vuốt mi tâm, hơi mệt mỏi, lại vẫn nói: “Tuyệt.”

An Tài Tử mới vừa hết tháng ở cũ, giờ đến đây không biết có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Rượu Ngon

Editor: Taiga Sae

Trong thư phòng, dù không khí lúc này không căng thẳng như lần trước, nhưng sự hòa thuận trong đó làm lộ ra chút kỳ lạ.

“Người nên biết kiềm chế tư tưởng, sớm ngày thành gia lập nghiệp, đừng lúc nào cũng làm những chuyện linh tinh khiến người khác nhìn không thuận mắt.” Hoàng đế làm ra dáng vẻ một huynh trưởng, nói những lời ý nghĩa sâu xa với người trước mắt.

Thọ Vương kinh ngạc: “Mẫu hậu bảo huynh đến khuyên đệ?” cũng không đợi hoàng đế nói xong, khoát khoát tay, tự mình chọn lấy một chiếc ghế ngồi xuống, rót một chén trà, không thoái mái nói: “Có Hoàng huynh thừa kế gia nghiệp tổ tông, kéo dài hương khói là đủ rồi.”

“Vậy chuyện của Nghi Quý Nhân đệ nói sao?” sắc mặt Hoàng đế trầm xuống.

“Thì ra Hoàng huynh biết chuyện này rồi.” Thọ Vương gạt mình hiểu ra, lại không thêm đề ý mà cười: “Không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao, nếu Hoàng huynh thích, thần đệ sẽ không đến tìm nàng nữa là được.”

Thái độ tùy hứng của hắn giống ngày thường khiến Hoàng đế tin rằng tờ giấy kia chính là do hắn nhét vào. Cho dù Nghi Quý Nhân có giải thích như thế nào đi nữa, không phải vô duyên vô cớ mà dính vào, cho dù nàng không có biểu hiện gì, sao hoàng đệ của hắn lại chọn nàng để ra tay?

“Nếu đệ có hứng thú với nàng...” Hoàng đế hiếm khi thấy Thọ vương có hứng thú với một nữ nhân, đều nói thể hiện phu họa thiêu (câu đầy đủ: thể hiện phu họa thiêu, từ hiểu phụ tâm khoan: vợ hiền chồng ít họa, con hiếu cha yên lòng), nếu như có người khuyên nhủ có lẽ hoàng đệ có thể bớt phóng túng một chút. Mặc dù liên quan đến gia thế của Nghi Quý Nhân, nàng sẽ phải thay tên đổi họ, nhưng đi theo Thọ Vương cũng không phải là bồi nhọ phủ Tướng quân. Bỏ qua điểm này không nói, Nghi Quý Nhân cũng là người đọc sách không ít.

Thọ Vương đáp lại: “Không có hứng thú!”

Hoàng đế nhìn lại.

“Thần đệ không có hứng thú đón dâu.” Hắn rảnh rồi uống một hớp nước, nhướn mày, phàn nàn: “Nô tài diện này làm sao vậy? Sao lại là nước nguội?”

Hoàng đế cười, nói: “Thật là, muốn dùng chuyện này đánh lạc hướng sao?”

Thọ Vương nhún vai, tiện tay đặt chén xuống, nói: “Hoàng huynh biết đệ đánh lạc hướng thì phải biết thần đệ không vui. Dưa hấu xanh sẽ không ngọt, chuyện mai mối như vậy không thích hợp với hoàng huynh tôn quý của đệ.” Người ngồi trên cao không phải sao?

Hoàng đế có chút tức giận: “Chuyện mai mối” đề tài của hai người hoàn toàn khác nhau.

Thọ Vương đỡ trán: “Không phải, dù sao Hoàng huynh cũng không thích hợp làm hồng nương (bà mối) đâu.” Sao lại có cảm giác càng nói càng sai như vậy.

“Được rồi, đệ không cần nói nữa.” Hoàng đế ra vẻ mình hiểu được, “Ngày mai đệ trở về đất phong đi, trầm mặc kệ người.” TaigaSae.d.d.lqd

“Ai cần huynh quản.” Thọ vương hừ nhẹ, sau đó không chút kiêng kỵ hỏi: “Hoàng huynh chuyện bịa đặt trên triều huynh định xử lý như thế nào?”

“Đệ quan tâm đến chính sự?” Hoàng đế cười như không cười nhìn hắn, không đợi Thọ vương cãi lại, hắn chậm rãi nói: “Đệ nghĩ trăm sẽ xử lý như thế nào?”

“Dám phạm đến hoàng uy của huynh, nên đưa ra chém.” Hắn nói nửa đùa nửa thật.

Hoàng đế như có điều suy nghĩ hỏi: “Đệ thấy Lại Bộ Thượng Thư không vừa mắt?”

Thọ vương đột nhiên cảm thấy mình vì một ly rượu mà nói linh tinh, cho nên cười ha ha: “Hoàng huynh giờ mới biết? Thần đệ không ưa hắn lâu rồi.”

Hoàng đế nhẹ liếc mắt nhìn hắn một cái.

Thọ Vương chỉ đành thu lại tính khí, hơi nghiêm túc nói: “Con của hắn vì nữ nhân mà động thủ với thần đệ.” chuyện này là thật, chỉ là lúc đó hắn ngồi

trong xe ngựa nên để Hồ Bì ra tay. Hồ Bì là người làm việc có nguyên tắc, tên quần áo lụa là kia lại không biết thân phận của hắn, nói linh tinh chọc hắn nóng nảy liền động thủ.

Lúc này Hoàng đế mới bỏ xuống nghi ngờ, xem ra không phải hắn muốn nhúng tay vào chuyện triều đình. Cho nên nói: “Đừng có cả ngày chỉ nói giết giết. Còn về Lại Bộ Thượng Thư, trầm tính giáng chức hắn trước.” nhẹ nhàng nói ra một câu, hiển nhiên không muốn nói nhiều.

Không có hoàng hậu áp chế, gần đây Đức Phi làm việc có vẻ quá mức, nhưng e ngại đại hoàng tử nên có lẽ hắn để cho nàng một chút mặt mũi. Hay là ra tay từ phía gia tộc của nàng.

Tiết Bích Đào vừa uống súp cá quả vừa suy nghĩ chuyện An Tài Từ đến báo cáo, thì ra An Tài Từ biết y thuật. Điều này khiến nàng hiểu rõ vài phần, TaigaSae.d.d.lqd vì sao An Tài Từ trong cảnh bị mọi người đề ý lại có thể giữ được long thai, đại khái là chuyện này có liên quan đến việc nàng hiểu biết y thuật. Thủ đoạn hàng đầu của nữ nhân trong hậu cung là hạ độc, nếu có kiến thức về phương diện này, lúc cần có thể tự vệ.

Nàng thấy lần này nàng ta đến đây là để báo ân, vì hiện tại mình đang mang thai, sợ rằng sẽ ra tay trên người nàng.

Quả thật là đã ra tay, nàng tùy tiện thử một lần, đưa gối ngăn mà Đức Phi mang đến cho An Tài Từ kiểm tra xem có tẩm vài thứ như Thạch Lan, Hoa Lăng Tiêu, Hồng Hoa... “Nên dự liệu trước”, đều là những loại không có mùi, cần dùng cách đặc biệt mới có thể kiểm tra được. Cùng lúc “Cảnh giác” không hoạt động khiến nàng không tìm ra manh mối, chẳng lẽ chỉ là trong lúc nóng giận, không phải hoàn toàn mất đi hiệu lực?

Nhưng “Cảnh giác” lúc hoạt động lúc không, nàng và An Tài Từ lại ở hai cung khác nhau, nước xa không cứu được lửa gần. Nàng muốn nghĩ cách trong lúc chức năng cảnh giác mất hiệu lực có thể giữ được cục cung trong bụng.

An Tài Từ xuất hiện cũng nhắc nhở nàng, ngoài việc chỉ dựa vào hệ thống còn có thể dùng người tài bên cạnh. Bên người nàng không có, nhưng có thể để Hoàng đến tìm một người đến, dù sao thì từ cũng có một nửa là của hắn.

“Chủ tử” Vân Lũ đứng cạnh bẩm báo. Vì công việc của các nàng khác nhau, Tiết Bích Đào sai Phụng Tử đi hỏi thăm sự tình nên việc của Phụng Tử giao lại cho nàng. Nàng nói: “Hôm nay Hoàng Thượng xử lý hai cung nhân ở ngoài cửa Vĩnh Thọ Cung. Hơn nữa ra lệnh ngoại trừ Trữ Tú Cung và chúng ta thì tất cả các cung khác đều phải có một người đi xem hành hình, sau việc này, lời đồn đãi trong hậu cung phần lớn bị quét sạch. Mọi người không ai dám nhắc lại.”

Xem ra là hình phạt mà Đức Phi không đề cập đến, may mà nàng tự mình sai người đi thăm dò. Nhưng nàng cho rằng việc Hoàng đế xử lý hai tiểu thái giám kia, còn không phải là “Giết gà dọa khỉ” thăm cảnh cáo mọi người? TaigaSae.d.d.lqd Chuyện kinh động của Tam công chúa trong Trữ Tú Cung xảy ra không được bao lâu, Tứ hoàng tử vừa đầy tháng, Trình Quý Tàn và An Tài Từ đều bận rộn chăm sóc hài tử, đương nhiên sẽ không có tâm tư đi lan truyền tin đồn, cho nên mới được hoàng đế buông tha thôi.

“Còn có...” Vân Lũ đợi Tiết Bích Đào suy nghĩ một chút, tiếp tục lên tiếng. Lời nói lại áp a áp ứng, không dứt khoát lắm.

“Có chuyện gì?” Tiết Bích Đào hỏi.

Trong ánh mắt Vân Lũ có vài phần nghi ngờ, vừa nghĩ vừa nói: “Vừa rồi lúc nô tài đi ra ngoài hỏi thăm có đụng phải một cung nữ, sau đó thì có tờ giấy này trong tay áo của nô tỳ.” Từ trong tay áo nàng lấy ra mảnh giấy được gấp nhỏ lại bằng móng tay, giao vào tay chủ tử.

“Nô tỳ chưa mở ra xem, nghĩ rằng sẽ cần đến nên muốn giao lại cho chủ tử.”

Tiết Bích Đào mở ra nhìn, là Thọ Vương đưa tin cho nàng. Bên trên đã được xử lý đặc biệt, quả thật là chưa có ai mở ra. Nàng xem qua rồi gật đầu, để Vân Lũ châm lửa thiêu hủy dấu vết.

Thì ra Hoàng thượng muốn giáng chức Lại bộ Thượng Thư, vừa đúng lúc.

“Sau này nếu có mảnh giấy như vậy, ngươi không cần mở ra xem, đưa cho ta là được rồi.”

“Dạ, nô tỳ tuân lệnh.”

“A, để cái gối kia lên đầu giường đi.” Tiết Bích Đào cười nói, khuôn mặt khá ái.

“Chủ tử?” Vân Lũ muốn khuyên dù sao đây cũng là đồ mà Đức Phi đưa đến.

“Cái này chúng ta nên rộng lượng chiều ý Đức Phi nương nương, tránh cho suốt ngày tìm đến chỗ ta gây sự. Muốn uy hiếp được nhi tử của nàng, chẳng phải nhi tử trong bụng Mẫn Quý Nhân có địa vị cao hơn sao.” Giọng nàng giễu cợt, thấy lo lắng trên mặt Vân Lũ không giảm, bật cười: “Yên tâm đi, cái này đã được xử lý rồi.”

Lúc này Vân Lũ mới thoải mái, đúng vậy, làm sao chủ tử có thể đùa giỡn với sự an toàn của đứa nhỏ trong bụng mình. Cho nên nàng ôm chiếc gối này để lại vị trí đầu giường chủ tử. Hơn nữa lại lơ đãng để lộ ra tin tức này, khiến lòng người khó phòng bị.

“Hoàng thượng giá lâm-----“

Vừa đúng lúc mấy chiếc gối bị chặn màn che mát, giọng của công công cao vút bên ngoài vang lên dọa Vân Lũ run tay. Nàng lập tức ra khỏi phòng tiếp giá cùng chủ tử.

“Sao hôm nay lại ra ngoài?” Hoàng thượng vừa thấy Tiết Bích Đào đi ra nghênh đón, đáy mắt hiện ra nét cười, lại vừa có vẻ quan tâm. Tiến lên đỡ nàng dậy: “Cơ thể có thoải mái không?”

“Tiết Bích Đào dựa thân thể lại gần, vừa nghe những lời này thì khóe miệng cong lên, nhỏ giọng nói: “Rất không thoải mái, ngay cả canh cá cũng chỉ uống được nửa bát.” Nửa bát còn lại là chưa kịp uống hết thì hoàng đế đã đến rồi.

“Làm sao?” Hoàng đế ôm nàng vào phòng, vuốt vuốt mũi nhỏ của nàng cười hỏi.

Nàng rất thật thà tỏ cáo: “Là Đức Phi nương nương lúc xế chiều có đến nói với ta chuyện hoàng thượng xử lý hai cung nhân, nàng nói, nàng nói dùng nước sôi dội lên người, còn có, còn có mài đi mài lại trên da thịt người...” vừa nói vừa rùng mình.

Dĩ nhiên ngoài mặt là quan hệ tốt với Đức Phi.

Hoàng đế nghe vậy sắc mặt đột nhiên trầm xuống: “Nàng ấy lại nói với nàng những chuyện này.” Thấy đáng vẻ nàng đột nhiên hoảng sợ, thương yêu ôm chặt nàng.

Tiết Bích Đào chôn mặt trong ngực Hoàng đế, bất mãn cộc: “Hoàng thượng cũng cảm thấy nàng ta có ý khác sao, rõ ràng là nàng ta ý thể hiếp người!”

Hoàng đế nghe thấy giọng nàng buồn buồn truyền đến, TaigaSae.d.d.lqd không hiểu sao lại có chút buồn cười, vuốt ve cổ nhỏ của nàng, đợi nàng bớt run rẩy mới hỏi: “Nàng ta ý vào đâu?”

“Đương nhiên là gia tộc của nàng ấy!” Tiết Bích Đào nói nhỏ một câu, tiếp theo ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn thật tình cậy mạnh nói: “Ta dựa vào Hoàng thượng rồi, có được không?”

Hoàng đế không nhịn được cười ha ha một tiếng, cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy hai má nàng nhắn nhụy sạch sẽ trắng nõn như ngọc, lại ứng hồng đến kiều mị như hoa hải đường, làm nũng vô cùng đáng yêu nhưng cũng giống như hoa hồng bình thường đều có gai nhọn, nếu không cẩn thận giữ khoảng cách sẽ bị đâm chảy máu. “Thật là một vật nhỏ bá đạo.”

Hoàng đế không khỏi đánh giá.

Nhưng lại suy nghĩ đến chuyện chức vụ của Lại Bộ Thượng Thư, mặc dù phụ thân của vật nhỏ làm việc bình thường ở Lễ bộ, nhưng cũng không phải là không thể dẫn dắt. Sau khi vật nhỏ sinh hài tử nhất định còn phải tấn phong, hiện nay không ít người trong cung nhắm vào nàng, mình cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng trông nom, nếu muốn bảo vệ nàng bình yên, nhà mẹ đẻ nàng nên có thể lực một chút.

Việc Đức Phi làm càng khiến cho hắn thêm bất mãn với cha nàng, nếu vị trí Thượng Thư phải đổi người, phụ thân của vật nhỏ có thể thay thế. Từ Lễ bộ chuyển qua Lại bộ, tuy là điều chuyển nhưng vẫn có thể được không ít chỗ tốt.

Tiết Bích Đào thấy ánh mắt hoàng đế lóe lên, tim có chút đập nhanh hơn. Nghĩ đến nếu không phải Thọ Vương báo tin cho nàng sớm, nàng liền không thể nhanh chóng thổi gió bên gối để hoàng đế cân nhắc mình rồi, cần gì phiền toái như vậy. Nhưng chỉ sợ hoàng đế nghĩ đến chuyện nàng lấy tin tức từ đâu mà thôi.

Ở không đúng, hiện tại nàng mang thai tiểu hài tử, dường như không thể thổi gió bên gối.

“Hoàng thượng có làm cho người ta hết giận hay không?” Tiết Bích Đào tức giận hỏi.

“Nàng muốn trầm làm gì?” hoàng đế cảm thấy chuyện trên triều đình tạm thời không nên lộ ra cho nàng biết, nên hỏi theo ý nàng.

Tiết Bích Đào nghe vậy ánh mắt sáng lên, ôm lấy cánh tay hoàng đế, nũng nịu nói lời gièm pha: “Nàng ta nói nhưng lời đó khiến ta và nhi tử hoảng sợ, không bằng để người nói cho nàng ta những chuyện quý quai ngày trước, để nàng ta cũng có cảm giác đó?”

Hoàng đế buồn cười: “Được, theo ý của nàng.” Chuyện nhỏ thôi, lại cũng thú vị, hắn đáp ứng.

Nhưng Đức Phi có thể lên đến Phi vị, máu tanh dính trên tay trong những năm này không biết có bao nhiêu. Hoàng đế phái người đến để Tiết Bích Đào kể hết những chuyện kinh khủng mà mình thu thập được nói cho người đó, cố gắng để cho Đức Phi “cảm động”. Sau đó Đức Phi quả nhiên bị ốm, thậm chí có chút suy yếu, tinh thần không tốt, ngay cả ngủ cũng liên tiếp gặp ác mộng ngủ không yên, rất sợ hoàng đế coi đây là cơ hội bắt lấy.

Đây là chuyện hồi sau.

Chuyện được giải quyết, hoàng đế thấy nửa bát canh cá đặt trên bàn, dụ dỗ nàng: “Sai người đi hâm nóng bát canh, trầm cho nàng uống?”

Tiết Bích Đào vốn muốn uống, TaigaSae.d.d.lqd nhưng cảm thấy giả bộ trước mặt hoàng đế có cảm giác rất tốt cho nên chơi xấu đủ cách không chịu uống. Hoàng đế kiên nhẫn, tay kéo nàng lại ôm chặt vào lòng, thấp giọng nói bên tai nàng: “Biết điều một chút, miệng nhỏ uống no rồi, trầm sẽ cho nàng một miếng.” trong lời nói mang theo ý trêu chọc.

Tiết Bích Đào nghĩ đến ổ chăn ấm, lập tức đỏ mặt đến mang tai: “Người nào, người nào cần chứ.”

Hoàng đế như rồng mảy.

Mặc dù Tiết Bích Đào thực sự không cảm thấy gì lạ, nhưng nàng phải bảo vệ hài tử trước mặt hao tửng đế. Cho nên nàng lên tiếng gọi: “Phụng Tử, mau bê bát canh này xuống hâm nóng lại.”

Nghe tiếng hoàng đế vui vẻ cười, nàng cảm thấy thật mát mẻ.

Nàng vừa tức giận trừng hoàng đế một cái, trong đầu đột nhiên hiện lên một chuyện cười mấy ngày trước thấy qua lúc đọc sách, cho nên neho mắt cười, học dáng vẻ hoàng đế đi đến cạnh tai hần nói: “Hoàng thượng nhất định chưa từng nghe qua chuyện xưa này. Là chuyện có một người tốt nằm mơ uống được rượu ngon nên làm nóng lại để uống, bỗng nhiên lại tỉnh mộng nên rất hối hận viết: “Hận không ăn lạnh!”

Hoàng đế nghe chuyện hiểu được, hiểu ra ý của nàng, giờ mặt nàng lên, vuốt lên đôi môi anh đào của nàng cười hỏi: “Đây là rượu ngon?”

Tiết Bích Đào khẽ nhếch miệng, nghiêng đầu cười: “Là rượu ngon thượng hạng.”

Hoàng đế cười to, cúi người hôn, ôm nàng mèo khen mèo dài đuôi, mút rượu ngon thượng hạng vào trong miệng mình, tinh tế thưởng thức.

Hiền phi chấp tay trước ngực quý gối trên bờ đoàn, mắt nhìn từ gối từ đàn nơi để Phật ngọc khẽ lăm bầm miệng đọc.

Son chi vén màn đi vào: “Nương nương...” thấy tình cảnh bên trong lập tức im lặng đứng một bên. Nghe nói trước khi nàng đến, từ lúc Nhị công chúa chết yếu, nương nương thường đến nơi này nhỏ tiếng cầu kinh niệm Phật, siêu độ cho anh linh Nhị công chúa,

Nhị công chúa cũng không phải là ruột thịt của nương nương, mà là sau khi được bế đến không lâu thì mất. Một chút tình cảm mẹ con như vậy càng trở nên đáng quý ở trong cung.

Hồi lâu sau, Hiền Phi mở mắt, để cho Chi Tử đỡ dậy, nhẹ giọng nói: “Đi ra ngoài thôi.”

Chi Tử lên tiếng.

Đội Hiền Phi ngồi xuống bên giường, nàng rót một chén nước đưa đến, nói: “Nương nương đọc lâu như vậy, nhất định đã khát rồi?”

Hiền phi cười nhận lấy, để chén nước trong lòng bàn tay, hỏi nàng: “Tình hình hiện tại như thế nào?” tình hình chính là người trong cung Vĩnh Hòa bị chọn đi xem hành hình, sau khi trở về mặt ai nấy đều trắng bệch, chân run lên, phải vịn vào cung nữ khác để vào nhà.

“Đã tốt hơn rồi.” Chi Tử bĩu môi, “Vài người đã tốt hơn, còn có thể kể lại chuyện kia hù dọa người khác.”

“Thay vì để trong lòng, nói ra cũng khá hơn một chút.” Hiền Phi đồng ý. Lại nhìn thấy trên mặt Chi Tử đầy vẻ không đồng ý, không khỏi cười nói: “Đây không phải là mục đích của Hoàng thượng chúng ta sao?” nếu không phải truyền ra tin tức thì hù dọa một chút có tác dụng gì. Nhưng nhìn đa số cung nhân các cung khác bị dọa thành đáng vẻ như vậy, TaigaSae.d.d.lqd ít nhiều cũng không dám tái phạm.

Chi Tử không hiểu nhiều lắm, định bỏ qua việc tiếp tục hỏi vấn đề này. Nàng chớp đôi mắt to hỏi: “Nương nương, sao gần đây không thấy Nghi Quý Nhân đến?” cử chỉ của Nghi Quý Nhân ôn nhả (ôn nhu nhả nhặn), điềm đạm, nàng cảm thấy rất giống nương nương nhà mình, mà nương nương đối xử với nàng cũng không xa cách như với người khác, cũng thân thiết với nàng ấy.

Lời này khiến Hiền Phi nhớ đến Nghi Quý Nhân cho người loan ra tin tức, Trần Chiêu Nghi và Thọ Vương, Hiền Phi uống một ngụm nước ấm cười, thật có can đảm. Chi là không biết bọn họ dùng cách gì qua lại.

Nhưng so với Trần Chiêu Nghi, trong bụng Mẫn Quý Nhân cũng là điều mà nàng đang đề ý. Dựa vào Thừa tướng và Thái hậu, hài tử kia nhất định vừa ra đời sẽ không bình thường.

“Hiện tại nàng có việc, sợ là một thời gian dài nữa cũng không thể đến.” Hiền Phi mỉm cười nói tiếp: “Người có vẻ rảnh rỗi, không bằng đến Vĩnh Thọ Cung thay ta thăm hỏi Mẫn Quý Nhân, nàng bị phạt bổng lộc như vậy, cuộc sống chắc sẽ gặp khó khăn, người đưa đến vài đồ giúp đỡ.”

“Còn nữa, lúc đến cũng đừng quên lễ nghi, nhớ qua chính điện Đức Phi hỏi thăm An Tài Tử.”

Nhưng uy hiếp lớn nhất lại không phải là các nàng. Người được sinh ra và nuôi lớn mới đáng chú ý.

Nặng nhẹ nàng hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Kỷ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Ôn Nhu

Edit: Cát Sung dung.

Beta: Hy Thái phi.

Người xưa có câu: Thiên thời nhân sự ngày tương thúc dục, đông chí dương sinh xuân lại tới. Nếu không tìm hiểu thâm ý nội hàm, dùng lời hiện đại để giải nghĩa, ý là: mùa đông tới, mùa xuân sẽ còn xa sao?

Ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng gió lớn thổi qua làm bông tuyết rơi xuống hỗn loạn, bao trùm lên ngọn cây, mái nhà một tầng sắc trắng bạc. Thỉnh thoảng có tuyết đọng trên cành lá cong cong, rũ xuống, rơi ào ào trên mặt đất. Cành cây kia mềm dẻo bẻ ra, làm chấn kinh những chú chim đang bay trong rừng.

Trong phòng lại ấm áp như xuân, hương trắng bạc đã sớm được thay thế bằng hương bằng hóa ngọc[1] là công phẩm, không bay ra bụi nhỏ, không có khói bốc lên. Bởi vì Bích Đào mang thai, nên tất cả các hóa ngọc đều được Hoàng đế ban vào Dục Khôn cung. Đều nói: "Một đầu ngò, hai đầu phú, ba bốn đầu hiệu cầm đồ" nàng thường xuyên nghĩ, nếu bản thân mình một ngày nào đó thiếu tiền, cầm đi buôn bán cũng không tội.

([1] Hóa ngọc: một loại bảo ngọc nóng lên sẽ thành màu đỏ.)

Bên trong giường mềm mại, Hoàng đế hôn hôn gò má bên trái của Tiểu nhân nhi, tiếng nói trầm thấp bay vào giấc mộng ngọt ngào của nàng: "Bảo bối, rời giường."

Lỗi tai Bích Đào giật giật vì bị hơi thở ấm áp phả qua, tiếp theo mí mắt mềm từ từ mở ra, hơi ấm trong phòng làm bầu mắt của nàng hồng hồng, gian nan nhú mày liếc mắt nhìn Hoàng đế một cái, lại nhắm mắt lại một lần nữa. Thầm thì thì thầm: "Hoàng thượng, đừng chạy vào trong mộng người ta."

Hoàng đế nhìn bộ dạng ngốc nghếch của nàng, không khỏi cười nhẹ ra tiếng: "Được, trăm không đi vào trong mộng của nàng, vậy nàng nghe lời, nhanh chạy từ bên trong ra đi nào."

"Không, muốn." Chỉ nghe thấy nàng mơ màng nói ra hai chữ.

Hoàng đế xoa xoa vành tai nhỏ của nàng, lơ đãng nói: "Là ai ngày hôm qua nói muốn ăn sủi cào nhân nấm thịt heo nhỉ?."

Vừa dứt lời, đôi mắt Bích Đào đã mở, đôi môi anh đào mềm mại hơi đỏ: "Rõ ràng người ta muốn ăn thịt heo nhân rau hẹ hơn, Tổng ma ma quản cũng quá nghiêm đi." Nàng biết rau hẹ bỏ thận tráng dương, không hợp với thai phụ, vì bảo bảo cho nên không thể ăn, bởi vậy trong giọng nói chỉ toàn uể oải.

Tổng ma ma là người Hoàng đế tìm tới cho nàng, đối với phương diện này là một lão ma ma cực kì có kinh nghiệm.

Hoàng đế cũng chỉ cười cười, đỡ nàng đứng dậy.

Hiện giờ bánh bao nhỏ trong bụng Bích Đào đã hơn năm tháng, dưới bụng phồng lên rõ ràng. Xoay người hay đứng dậy đều rất vất vả, nếu hoàng thượng ở đây, bình thường nàng đều dựa vào người Hoàng đế, mệt nhọc đánh ngáp, thân mình cũng đã được nâng dậy.

Cung nhân ở gian ngoài nghe thấy tiếng động tự nhiên đầu vào đẩy bắt đầu làm việc. Phụng Từ lấy váy áo hoa lệ ấm áp được gấp cẩn thận đặt trên bàn gỗ đồ, tiểu nội thị vừa chuẩn bị nước có pha thêm một ít mùi hương cùng giỏ trúc, vừa cẩn thận nghe xem bên trong có gọi vào hay không, cung nhân đưa dụng cụ rửa mặt chải đầu đã chuẩn bị thật tốt đi vào.

Chờ hai người mặc xong quần áo vào ngồi trước bàn, tắt bếp lò, lấy ra sủi cào đã lụng trước canh giờ thật tốt bung lên bàn. Khuôn mặt chất phác của Tổng ma ma hơi cúi xuống kiểm tra, lúc sau lùi lại một bước, ý bảo chủ tử đã có thể dùng.

Bích Đào nhìn khuôn mặt trước giờ không biểu tình của Tổng ma ma, lén lút hỏi Hoàng đế: "Tổng ma ma đã từng cười qua chưa?."

Hoàng đế cũng theo đó liếc mắt nhìn Tổng ma ma một cái, khụ một tiếng, lắc đầu với biên độ rất nhỏ. Dù sao hần cũng chưa thấy qua. Tổng ma ma tính tình nghiêm khắc, cũng là một nữ nhân của hần, chỉ vì lúc ấy chăm hần được hai tháng thì trong nhà xảy ra chuyện lớn, mẫu hậu nhân từ liền thả nàng trở về, sau lại gọi vú nuôi khác vào thay thế. Sau khi trở lại Tổng ma ma liền trung thành và tận tâm đi theo mẫu hậu, lại vú nuôi lúc sau nhiễm bệnh ra khỏi cung mới bị mẫu hậu gọi vào hầu hạ bên người hần. Chỉ là khi đó tuổi tác của hần cũng đã không nhỏ, cho nên cảm tình đối với Tổng ma ma cũng không giống như vú nuôi chân chính.

Nghe nói trước kia Tổng ma ma cũng sẽ cười, chỉ là từ sau khi trong nhà xảy ra chuyện liền biến thành đáng vẻ này. Chẳng qua những lời này, hần cảm thấy không tốt khi giải thích trước mặt mọi người cùng tiểu bảo bối.

Tổng ma ma đứng ở sau thu hết động tác của hai người vào đáy mắt, một chút phản ứng cũng không có. Nhưng nếu là người tinh tế có thể sẽ phát hiện, sắc mặt của nàng càng thêm chất phác, khóe miệng cũng ần ần kéo ra.

Nương nương, nếu không ăn, sủi cào sẽ lạnh. Mộ Vân tiến lên một bước nhu hòa nhắc nhở.

Bích Đào xoa xoa bụng nhỏ, bụng chén sủi lên mức một miếng sủi cào nhỏ đỏ đỏ như trắng non cắn một cái, cảm giác được mùi dầu mỡ đủ vị tràn ngập khoang miệng, còn có nước nóng hầm hấp nhỏ giọt trong chén, hòa vào trong canh.

Bích Đào ăn mấy cái, đột nhiên dừng tay, rất lo lắng hỏi hoàng đế: "Hoàng thượng, người nói thiếp thân ăn nhiều sủi cào như vậy, bảo bảo sinh ra có thể bị cong sống lưng hay không?."

Hoàng đế đối với lời nói không biết làm người ta nên khóc hay nên cười của nàng sau khi mang thai đã thành thói quen, hần cười nói: "Nàng động một chút liền cau mày phát cáu, không sợ nhi tử sinh ra sẽ một mặt nhăn nhúm đúm đóm như bánh bao sao?" Lấy nhi tử của chính mình trêu chọc, từ cô chỉ kim Nguyên Trung đại đế có lẽ là người đầu tiên.

Bích Đào cũng phát hiện, từ sau khi Thọ Vương bị Hoàng đế toàn lực kêu gọi chúng thần đẩy về đất phong, thời điểm Hoàng đế nhẹ nhàng trêu chọc cũng sẽ để lộ tính tình ác liệt nhiều hơn. Thật giống như hai người bọn họ ở trên bàn cân bị quả cân từ không chế, sợi dây thừng bằng bông nít kéo đến một lúc thích hợp hai bên mới có thể cân bằng. Chỉ cần nghiêng về bên kia một chút, một đầu còn lại sẽ nhanh chóng rơi xuống đất.

Ngẫu nhiên trong lời nói của Hoàng đế sẽ toát ra tính tình bướng bỉnh ác liệt khi còn nhỏ, một chút mang theo ngưỡng mộ và yêu thích đệ đệ tiêu dao tiêu sái. Bích Đào nghĩ, có lẽ là bởi vì quá mức hâm mộ, cho nên lúc lo lắng sẽ bắt chước một vài phần? Giống như một người nghe được một lời nói hay ý đẹp từ một người khác, người nọ sẽ vui vẻ rạo rực viết vào chữ ký hay viết vào trạng thái (weibo), nhưng nếu biết chủ nhân câu nói đó cũng quen biết bạn thân của mình thì sẽ vụng trộm xóa dòng trạng thái đi.

Không tính là múa rìu qua mắt thợ, chỉ là ngẫu nhiên sẽ có chút chột dạ.

Chẳng qua tưởng tượng đến chuyện Thiên tử cũng sẽ bắt chước người khác, Bích Đào liền cảm thấy khó khăn. Cảm thấy khả năng vẫn là trong xương cốt gia tộc nhà bọn họ có tính tình ác liệt như thế này, chỉ là đè nén xuống, lúc bùng nổ cũng là bùng nổ hoàn toàn.

"Hoàng thượng, người ta đang nói chính sự với người." Bích Đào thực nghiêm túc nhìn Hoàng đế. Nàng nghe nói thai phụ xem nhiều một khuôn mặt, hài tử sau khi sinh sẽ có điểm giống khuôn mặt ấy. Vậy nếu xem nhiều một dạng đồ vật thì sao?

Hoàng đế kinh ngạc: "Trẫm đã bao giờ nói giỡn với nàng sao?"

Bích Đào bung chén lên tiếp tục ăn sủi cảo, chờ sau khi ăn sạch sẽ miếng sủi cảo trong chén, nàng lấy khăn lụa ra chấm chấm lau miệng, chậm nửa nhịp râm rì: "Một cho Hoàng thượng vẫn là phụ thân bảo bảo, bắt nạt bảo bảo cùng nương của hần, tính là anh hùng hảo hán gì?."

Hoàng đế nghe nàng nói một câu kì kì quái quái không khỏi bật cười. Hần nhìn ra sắc trời bên ngoài, gió tuyết đã sớm dừng, liền giữ chặt lấy nương của bảo bảo hần đang đứng dậy muốn đi: "Cứ cho là trẫm đuối lý, nàng cũng đứng nghĩ trộm đi ngủ tiếp, hử?"

Tổng mà nói nữ tử sau khi mang thai không thể luôn nằm trên giường, đi lại nhiều hơn thì lúc sinh mới có thể thuận lợi. Tính tình của Bích Đào là trời sinh lười biếng, Hoàng đế dần dần cung nhân cũng vô dụng, đành phải bớt thời gian tự mình bồi nàng tản bộ.

"Nào, nào có." Bích Đào đỏ mặt: "Người ta là muốn đi vào phòng lấy áo choàng, tránh để bị cảm lạnh thôi."

Lời này nói ở đây không một người tin, Chiêu nghi nương nương đứng đắn tự mình đi lấy áo choàng, cũng không sợ Hoàng thượng nổi giận vì hành vi gian dối kia lời cung nhân ra ngoài chém?

Hoàng đế lại phối hợp với nàng cười nói: "Trẫm đưa nàng vào lấy."

"Vâng." Bích Đào thực ngoan ngoãn đáp ứng.

Mộ Vân giống như muốn tiến lên khuyên bảo, để nàng đi vào trong phòng lấy, chân mới dịch ra khỏi vị trí, cổ tay áo đã bị Vân Lũ ở bên cạnh kéo lấy. Đôi mắt nhìn lại, Vân Lũ lắc lắc đầu với nàng, ý bảo nàng không thể.

Nàng mím môi, lùi về tại chỗ, lòng bàn tay gắt gao nắm chặt tay áo.

Giáng Tuyền Hiên ở phía Đông Nam của Ngự Hoa viên, cửa sổ đều được làm bằng gỗ nam. Cột trụ, khung cửa, xà nhà đều được trang trí hoa văn bằng trúc, giản dị thanh nhã. Trước hiên, bồn hoa lưu li được tác chế rất tinh xảo, đài trồng hoa được làm bằng đá, có hoa mẫu đơn và các loài hoa quý giá khác.

Khi Bích Đào cùng Hoàng đế cầm tay đi đến, trước hiên đã tụ tập mấy người đang thưởng thức đài trồng hoa, phát ra tiếng cười trong trẻo như hoa lan, ngâm từ vịnh thơ, chuyện trò vui vẻ.

Đi đầu là Trình Quý tần mặc váy gấm dài màu trắng bạc khắp nơi đính hoa li, quý khí xuất chúng. Búi Bào làm đi theo bên người với vạt áo màu đỏ rực xù đúng khuôn phép, bị má lúm đồng tiền của nàng áp chế cách ăn mặc phổ thông, cũng coi như là người khá ái. Lại bên cạnh, có một người mặc váy xanh lam thêu hoa lá nhỏ màu xanh, người đây về thanh lãnh, nếu Tiết Lục Ngạc còn ở đây, có thể liều mạng cùng nàng.

Chẳng qua dung mạo của nàng không xuất chúng bằng Tiết Lục Ngạc, mà khí chất lại lạnh hơn một chút, phảng phất hồng trần cuốn cuộn, mọi việc cũng không thể lọt vào mắt nàng. Bích Đào nhìn, cảm thấy không cần để trong lòng.

"Thiếp thân thỉnh an Hoàng thượng, thỉnh an..." Trình Quý tần uốn gối, động tác lưu loát, lời nói lại hơi dừng lại. Nàng tức khắc phản ứng lại, nói: "Thỉnh an Trân Chiêu nghi nương nương."

Mấy tháng trước người trước mắt cũng chỉ hành lễ cho có lệ mà thôi, cũng phí tâm tư lấy cớ để bản thân nàng ta không phải hành lễ. Mà hiện giờ, chính mình phải thành thật thấp hèn cúi đầu trước mặt nàng ta, lại còn là chuyện đương nhiên. Cũng chỉ là một khối thịt còn chưa biết là nam hay nữ mà thôi, tại sao lớn lên ở trên người nàng ta lại trân quý hơn so với người khác. Trong lòng nàng có bất mãn, nhưng không dám làm trò biểu lộ trước mặt Hoàng

thượng.

Nàng cúi người hành lễ dứt khoát lưu loát, ngược lại sẽ không cần phải rối rắm như vậy.

Sau khi âm thanh của Hoàng đế rơi xuống, Bích Đào chỉ vị nữ tử váy xanh nói: "Vị này chính là?"

"Đây là Ôn Ngự nữ ở Thừa Càn cung, Hoàng thượng từng khen nàng 'tri thư đạt lý'." Trình Quý tần giành trước một bước, mỉm cười trả lời.

Ôn Ngự nữ kia thấy thế cũng không thêm để ý.

Thừa Càn cung, trong cung xưa nay còn được gọi là tiểu lãnh cung. Chủ phi ở bên trong chính điện chính là người sinh ra Nhị Hoàng tử nhưng xưa nay lại không có tiếng tăm gì. Vân Phi, có người dẫn đầu như vậy, phi tần ở cùng điện với nàng giống như bị khí thế này lây nhiễm, đều không được sủng ái.

Ôn Ngự nữ kia là một người ngoại lệ, chỉ là cũng nhanh chóng bị Hoàng đế vứt ra sau đầu.

Bích Đào chuyển hướng qua Hoàng đế, ánh mắt thực ôn nhu: "Tri thư đạt lý?." Kỳ thật là thật sự ôn nhu, thậm chí ôn nhu tới mức có thể tích ra nước. Chỉ vì sau khi nàng tăng Dễ dàng sinh dưỡng đến 10 điểm, bỏ qua thuộc tính hoạt bát nghịch ngợm linh tinh, tò mò thêm vào một chút Ôn nhu, lúc sau chỉ cần ánh mắt của nàng có hơi biến động, hoặc tốc độ ngữ khí chậm chạp hòa hoãn, sẽ dễ dàng sinh ra hiệu quả này.

Nàng cảm thấy thời điểm có bánh bao nhỏ, cái này vẫn rất cần thiết. Lại bỏ thêm vào đó 2 điểm.

Sau khi thấy, đường cong kiên nghị trên mặt Hoàng đế không tự giác trở nên nhu hòa, ánh mắt sâu không thấy đáy càng không tự giác chìm đắm một khắc mới trở lại như cũ, cũng không phụ tâm vào sự kì vọng của chỉ số "tâm duyệt" Tiết Bích Đào, tay áo to rộng che đi nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của Bích Đào, cười cười: "Trẫm ngược lại đã quên."

Cho dù là vụng trộm, nhưng Trình Quý tần thời khắc chú ý hai người vẫn có thể phát hiện ra biến động của ống tay áo. Hơn nữa biểu tình Hoàng đế thay đổi, làm nàng nhìn về phía Hoàng đế, trong mắt tựa hồ mang theo một chút không thể tưởng tượng, tiện đà nhanh chóng rũ lông mi xuống dấu điểm suy nghĩ.

Mây liễu tình tẻ của Ôn Ngự nữ nhả lại, mặc dù nàng có hết sức cư xử lạnh nhạt, nhưng Hoàng đế phản bác lại một câu như vậy trước mặt mọi người, mặc kệ như thế nào, nàng cũng không thể trấn định như thường.

Chờ nàng lại nhìn thấy ánh mắt đặc ý của Trần Chiêu nghi liếc tới, không khỏi âm thầm sinh ra tức giận.

"Hậu cung giai lệ ba ngàn người, ba ngàn sủng ái tại một thân." Mặt mày nàng không thấy động, vẫn nhàn nhạt thanh lãnh, chỉ có môi đỏ khẽ mở: "Chiêu nghi nương nương được Hoàng thượng yêu thích sâu sắc, thiếp thân sớm đã nghe thấy. Hôm nay vừa thấy, quả thật kinh vi thiên nhân[2]."

[2] *Làm người kinh sợ.*

Cái phi tần nho nhỏ tồn tại gần như trong suốt này nắm chặt tay lại. Tiết Bích Đào chớp chớp mắt, cái này là chuyện cười được trích dẫn từ thơ từ cao quý sao?

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Bụi Bặm

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Bích Đào tự nhận dung mạo của nàng so với các phi tần hậu cung thì cũng tính là xinh đẹp, hơn nữa phù hợp với tính cách của bản thân. Nhưng một câu Kinh vi thiên nhân[1] của Ôn Ngự nữ, thật sự là đánh giá quá cao.

[1] *Kinh vi thiên nhân: cụm từ có ý mô tả điều gì đó chỉ có người trời, thiên thần, các vị thần mới có/đạt được.*

Một phi tần cấp thấp đội một cái mũi cao như vậy cho một sủng phi chỉ có hai loại khả năng: Một, nịnh hót nịnh bợ, muốn được đi đầu đất để leo lên. Hai, châm chọc, mang mũi càng cao, ý trào phúng càng nặng.

Trong mắt một ngàn người có một ngàn Hamlet[2]. Ôn Ngự nữ nói những lời này, cùng với các tiểu phi tần xung quanh đang nắm chặt tay tỏ vẻ không cam lòng, có thể thấy rõ bất mãn trong ánh mắt, hiển nhiên các nàng là thiên về về thứ hai. Các nàng tự nhận tư sắc không kém Trần Chiêu nghi, vì sao lại không thể phân ra một chút từ ba ngàn sủng ái kia? Đương nhiên, thật sự muốn các nàng tiến lên vượt râu hùm thì cũng không dám, chỉ có thể ngoan ngoãn núp ở bên cạnh Trình Quý tần làm điểm lóe sáng nho nhỏ.

[2] Trong mắt một ngàn người có một ngàn Hamlet: đây là câu nói nổi tiếng của Shakespeare, nay thường dùng để ngụ ý mỗi người đều có cách nhìn và cảm nhận riêng.

Mà theo như Bích Đào thấy, bốn chữ Kinh vi thiên nhân này thật đúng là tràn đầy trào phúng. Cứ như Ôn Ngự nữ này rất sợ mình không biết nàng ta đang muốn chọc giận mình vậy.

Nhưng mà không đợi Bích Đào mở miệng, Trình Quý tần giành tiếp lời nói kia, cười nói: "Thiếp thân nghe nói Hỏa ngọc mà Bắc Quốc tiến cống Hoàng thượng đều đưa đến tẩm cung của Chiêu nghi nương nương, ngay cả chỗ Mẫn Quý nhân cũng chưa từng nhìn thấy. Thiếp thân xem ra, một câu ba ngàn sủng ái tại một thân của Ôn Ngự nữ là hình dung cực kỳ thỏa đáng." Nàng ta không muốn cho Bích Đào cơ hội lập uy, càng trực tiếp nêu ví dụ kéo thêm cừu hận cho Bích Đào. So sánh với Ôn Ngự nữ, quả nhiên cao chiều hơn nhiều.

Đa phần là bởi vì nàng ta có tin tức linh thông.

Bùi Bảo lâm cũng nũng nịu phụ họa: "Thật sao? Thiếp thân chỉ nghe nói Hỏa ngọc màu đỏ, dài nửa tấc, trên nhọn dưới tròn, nhưng có thể chiếu sáng mấy chục bước, chà sát nhiều còn có thể châm lửa, thật là muốn nhìn qua một lần. Lại không biết Chiêu nghi nương nương có chịu cho chúng ta được thêm kiến thức hay không?" Ánh mắt nàng ta lấp lánh chờ mong, nhìn qua lại cực kỳ chân thật, nhìn không ra dấu vết diễn kịch.

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng ta lại làm như biết được mới vừa rồi là hành động lỗ mãng, ngượng ngùng nhoeo miệng cười, hạ vai thi lễ với Hoàng đế cùng Bích Đào: "La thiếp thân lỗ mãng." Không có nửa câu biện giải, ngược lại làm người ta sinh hảo cảm.

Quả nhiên Hoàng đế không nói thêm gì.

Ánh mắt Bích Đào hơi hơi chột lóe, lúc ấy nàng chỉ phạt Bùi Bảo lâm quỹ gối ở Ngự hoa viên, cho dù đoạn thời gian kia mọi người sẽ cười nhạo châm chọc nàng ta, nhưng chờ đến khi có đề tài mới, nàng ta hoàn toàn có thể trở ra mà nhảy nhót. Hiện giờ xem ra, chờ đến hôm nay mới gặp hoàn toàn là bởi vì nàng ta đóng cửa khổ tu, về lò luyện lại.

Chọn thời cơ cũng rất thỏa đáng. Nguyên bản nàng ta là bởi vì bất chước mình nên nhận đến một vài phần sủng ái, hiện nay nàng mang thai không thể thị tẩm, ngày càng dài, Hoàng Thượng khó tránh khỏi sẽ muốn tìm một người làm kẻ thay thế. Thiếu nữ côi lòng đầy tình cảm chờ mong, tiền lùi thỏa đáng lại còn có ý nói cho Hoàng đế và mình là nàng ta sẽ không uy hiếp đến mình. Hoàng đế nhớ tới tình cũ, có lẽ thật đúng là sẽ chọn nàng ta.

Bích Đào dựa về phía Hoàng đế, vỗ về bụng nhỏ, cần môi nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng, thiếp thân có chút không thoải mái."

Hoàng đế vừa thấy nàng như vậy, nào còn có tâm tư bàng quan. Kỳ thật mấy câu nói kia, nữ nhân có thể cân nhắc ra sắc bén giấu bên trong, nam nhân lại sẽ không tính toán chi li mà đặt tâm tư ở chỗ này, chỉ cần người hòa nhã, không phải cười nhạo không phải phi báng, thì cũng mặc kệ.

Vì thế Bích Đào chọn biện pháp thực dụng nhất — có vẻ bảo bảo hơi có vấn đề, Hoàng Thượng ngại mau khăn trương lo lắng.

Hoàng đế quen thuộc một tay nâng eo nàng, một tay dán lên bụng, vội hỏi nàng: "Rất khó chịu à? Trẫm bảo người đi truyền Thái y." Chẳng hề bận tâm đến cảm thụ của các phi tần đang đứng ở bên cạnh, các nàng đều chỉ biết vô khăn, ngậm cắn răng.

Trình Quý tần không nói, Ôn Ngự nữ lạnh lùng, Bùi Bảo lâm là vẻ mặt lo lắng, nếu không phải Mộ Vân ngăn đón liền muốn đi tới gần xem. Có điều giờ phút này ánh mắt vì ghen ghét mà vận vẹo của nàng ta lại không thể giấu được nhìn về phía nàng Bích Đào.

Khi Hoàng đế cúi đầu tìm nguyên nhân mà Bích Đào không thoải mái thì nàng khẽ cong khóe môi, nhẹ nhàng liếc nhìn các nàng một cái với vẻ gian tà, sau đó sửa sang lại dung sắc, thuận nhiên lắc đầu: "Chắc là do trời hơi lạnh, thiếp thân uống chút nước ấm để làm nóng thân mình thì sẽ tốt thôi."

Lời nói vừa ra, nàng thấy Hoàng đế đã nghiêng người chuẩn bị phân phó cung nhân. Nàng lười kéo ống tay áo ngăn cản, thanh âm mềm nhẹ mà nói với Hoàng đế: "Cung nhân tay thô chân thô, thiếp thân không yên tâm. Nhìn Ôn Ngự nữ chính là người cân thận thỏa đáng..." Tuy nàng nói năng bình tĩnh, chân mày gọn sóng lại không thể gạt được đôi mắt Hoàng đế, nhìn nàng có vẻ như đang chịu đựng cảm giác không thoải mái. Nửa câu sau không cần ra khỏi miệng cũng hiểu được ý tứ nàng.

Cùng lắm cũng chỉ là một phi tần phân vị thấp, xem như tỳ nữ mà sai bảo thì Hoàng đế cũng hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi hoặc là không nữ gì. Hần tức khắc mệnh lệnh: "Người đi đun nước nóng, người một chút thì lập tức đưa đến bên này."

Đầu tiên Ôn Ngự nữ sừng sốt, sau đó dưới ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng đế khiến người căng da đầu, nàng hành lễ thừa vâng, chờ khi hoàng đế xoa người ôm Bích Đào bước vào dưới hiên nghi ngại thì chân nàng lại như mọc rễ, vẫn không nhúc nhích. Người đọc sách có bệnh chung chính là cao ngạo, cho dù nữ tử đọc sách không nhiều bằng nam tử, nhưng đây là chọn tướng quân tử trong đám người lùn, nàng tự nhận trong hậu cung này nàng là xuất sắc nhất. Hiện tại bị coi như cung nữ mà sai bảo, làm nàng cảm thấy cực kỳ nhục nhã.

Bùi Bảo lâm thấy thế nhỏ giọng nhắc nhở nàng: "Người vẫn nên mau đi đi, lúc ấy ta cũng chỉ là nói sai một câu liền chịu khổ từ nàng ta. Hiện tại sự tình liên quan long tử, cũng đừng để cho nàng ta mượn cơ hội phát tác lên người."

Ôn Ngự nữ liếc Bùi Bảo lâm một cái, cười lạnh: "Người cũng là muốn ngồi trên mây xem chém giết, đến để xem chúng ta đấu đá nhau." Không ưa nhìn Trần Chiêu nghi là chính chuyện của nàng, nhưng làm sao ngu đến mức để người bắt lấy làm đầu thương mà xui khiến. Nói vừa xong, nàng mặc kệ Bùi Bảo lâm đột nhiên cứng đờ sắc mặt, phát tay áo rời đi.

Bùi Bảo lâm tận lực duy trì sắc mặt nhu hòa, nhất thời lại không biết nên đi theo vào hay là đứng bên ngoài mới tốt. Rốt cuộc cơ hội gặp phải Hoàng

thượng là cực kỳ khó có được. Nàng không khỏi nhìn về phía Trình Quý tần dần dần.

Trình Quý tần thoáng suy nghĩ, cảm thấy tình hình trước mắt vẫn là không nên khiến nó trở nên tệ hơn, nàng chậm chậm tiến lên chuẩn bị bẩm báo cáo lui với Hoàng đế. Bích Đào bị Hoàng đế nửa ôm đi vào lại cứ như có mắt phía sau lưng, nàng nghiêng mặt sang một bên, nhẹ nhàng nói ra một câu: "Không phải Bùi Bảo lâm muốn nhìn Hòa ngọc sao? Vào đây một chút đi, chờ lát nữa thân mình bốn cung lạnh lẽo hơn liền đưa ngươi đi xem."

Ngồi xuống chiếc đệm lót gấm êm, Bích Đào thoải mái dễ chịu. Thái phụ ngồi ghế không được ngồi trọn, nàng liền ngồi vào một nửa, ngã lưng dựa ghế. Hoàng đế chờ nàng ngồi ổn, sau đó bảo công công nội thị đi ra ngoài nói với mấy người Trình Quý tần là cho phép các nàng đi vào.

Trình Quý tần hết cách, Hoàng thượng đã mở miệng, bản thân cũng không dám bác bỏ mà chọc hấn nổi giận. Sau khi Trình Quý tần tiến vào càng chẳng thấy ra sao, mấy người phía sau thu tay đứng ở một bên, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt một chút, cảm thấy đúng như vậy không ra gì, nhưng lại không dám nói quanh co lòng vòng để hoàng đế ban ghế. Không thấy Hoàng thượng đang lo lắng cho Trần Chiêu nghi sao?

Rất nhanh Ôn Ngự nữ đã tới rồi, nàng đưa chén sứ tới trong tầm tay Bích Đào, giọng nói lãnh đạm: "Mời nương nương dùng."

Bích Đào không để ý, hiện tại nàng cảm thấy so với Bùi Bảo lâm, Ôn Ngự nữ đáng yêu hơn nhiều. Vì thế chờ Tống ma ma như thường lệ mà kiểm tra qua, nàng tiếp nhận chén nước uống mấy miếng ẩm dạ dày rồi không làm khó nàng ta nữa.

"Cảm giác như thế nào?" Hoàng đế mang theo lo lắng hỏi han nàng.

Bích Đào vừa hé nụ cười nói: "Khá hơn nhiều rồi." vừa rút khăn lau vệt nước nơi khóe miệng. Có lẽ là do phân tâm nói chuyện với Hoàng đế, khăn lụa kia không cẩn thận tuột khỏi tay, rơi xuống mặt đất.

Không đợi cung nữ đi nhặt, Bích Đào đặt ánh mắt lên người Bùi Bảo lâm, cười nói đương nhiên: "Làm phiền Bùi Bảo lâm giúp bốn cung nhặt cái khăn lên."

Việc này so với đi nấu nước còn muốn khó khăn hơn. Ít nhất nấu nước là ngâm đi, âm thầm sai cung nữ bên người làm cũng được. Hiện giờ lại là mọi người nhìn trừng trừng, mà nàng còn không có lý do để cự tuyệt. Chẳng lẽ nói vì danh dự của phi tần nên không thể làm chuyện của cung nữ như này sao? Nàng sợ nói như vậy rồi, sau khi rời khỏi đây Hoàng đế sẽ cho rằng nàng làm bộ làm tịch lên mặt, cả phòng phi tần, làm sao đến lượt nàng - một từ lục phẩm Bảo lâm luôn mồm nói danh dự phi tần?

Nàng cụp mi rũ mắt đáp: "Vì nương nương phân ưu là vinh hạnh của thiếp thân." Sau đó nàng tiến lên, khom lưng trước mặt Bích Đào, nhặt chiếc khăn trên mặt đất lên, còn thực cẩn thận phui đi bụi bẩn, rồi đưa đến trước mặt Bích Đào.

Bích Đào vuốt ve bụng, liếc mắt nhìn cái khăn kia một cái không thèm quan tâm, cười nói: "Đều làm dơ rồi, thương người đấy."

Bùi Bảo lâm gần như không thể duy trì được khuôn mặt tươi cười kia nữa, bàn tay nắm khăn xiết chặt, tạo ra vô số nếp nhăn trên vải gấm, nhấn ra một chút hoa văn. Nàng âm thầm hít một hơi, hành lễ tạ ơn: "Thiếp thân tạ nương nương ban thưởng."

"Ngươi sẽ không ghét bỏ đây là thứ bốn cung dùng qua chứ?" Bích Đào hỏi nửa đùa nửa thật.

Bùi Bảo lâm liên tục nói không dám, nhưng biểu tình trên mặt rõ ràng đã không còn thành khẩn như vừa rồi ở bên ngoài, không biết là cứng đờ đến mức nào.

Lúc này Bích Đào mới hơi hơi gật đầu, tỏ vẻ vừa lòng.

Mỗi nàng lặng lẽ cong lên. Bùi Duẫn Nhi, lúc trước ta có thể làm người quý gối trên tầng đá, hiện giờ, cũng có thể lại lần nữa bắt người dẫm vào bùn hôi.

Ngươi cần phải nhớ cho thật kỹ mới được nha.

Hoàng đế giống như chưa từng phát hiện sóng ngầm giữa các nàng, hắn thấy trong đình đốt than bình thường, đã dần nóng lên, chỉ sợ khỏi sinh ra không tốt với hài tử trong bụng Bích Đào. Vì thế hắn nói với nàng: "Chờ nghỉ ngơi đủ rồi trẫm sẽ cùng nàng trở về."

Bích Đào cong mặt mày mà cười: "Có lẽ là hài tử nghịch ngợm, cứ hết cái này đến cái nọ. Nghỉ một hồi thì cũng không còn khó chịu nữa, không bằng chúng ta trở về?"

Chờ Hoàng đế gật đầu, nàng lại nhắc đến: "Vậy mấy người Bùi Bảo lâm muốn nhìn Hòa ngọc..."

"Còn nhìn cái gì." Hoàng đế đánh gãy lời nàng, trầm giọng nói với những người kia: "Trần Chiêu nghi hoài thai vất vả, các ngươi đừng đến quấy rầy nàng ấy. Quà nhiên là sinh ra từ gia đình bình dân, nhìn cái gì cũng hiếm lạ. Một chút ánh mắt hiểu chuyện cũng không có."

Hoàng đế đang còn nhận định đã hồn nhiên không nhớ tới rằng, kỳ thật sau khi Bích Đào làm bộ làm tịch kêu bụng đau, các nàng liền không còn nhắc tới chuyện Hòa ngọc.

Mấy người nào dám phản bác, tui thân đáp vâng rồi đều liếc nhìn Bùi Bảo lâm một cái. Rõ ràng là nàng ta khơi mào! Liên quan gì đến các nàng chứ.

Dù Bùi Bảo lâm cúi đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt tức giận bất bình của những người đó. Trần Chiêu nghi, năm đó mình là Bảo lâm, nàng là từ từ phẩm Tiệp dư. Hiện giờ nàng ta đã là chính tam phẩm Chiêu nghi, đứng đầu cửu tần, mình thì vẫn là Bảo lâm. Chẳng lẽ thật là cùng là người nhưng

không cùng mệnh, mệnh số không gặp thời thì chẳng thể cường cầu sao?

Trong tay còn nắm chặt cái khăn lụa kia, phía trên đó giống như còn vương những hạt bụi chưa phủi sạch, cộm lòng bàn tay non mịn của nàng, mài mòn hết những mong muốn viễn vông của nàng.

Nhưng có thể dập tắt thì cũng có thể nảy nở lại, không ai biết được, nàng có thể cam tâm như vậy hay không.

"Nương nương, ngài cần phải tính toán sớm thôi." Kim mã mã theo phân phó của Hoàng hậu, đốt tờ giấy mà Trình Quý tần sai người lặng lẽ mang đến, góp lời nói.

Theo như lời Trình Quý tần nói, chỉ sợ Trần Chiêu nghi đã có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của Hoàng thượng, dần dà, ai biết có thể biến thành Trần phi thứ hai như triều trước hay không? Bản thân Đức phi nơi đó có một Đại Hoàng tử đã đủ làm người đau đầu, nếu Trần Chiêu nghi lại sinh hạ Lân nhi (nam hài), nương nương phải làm sao để nâng đỡ Nhị Hoàng tử lên ngôi đây.

Hoàng hậu trầm ngâm nói: "Không vội, nếu Trần Chiêu nghi gian dối với Thọ vương, bất cứ lúc nào lôi ra việc này thì nhi tử của nàng ta đừng hòng nghĩ đến kế thừa đế vị, chúng ta không cần bởi vậy mà rối loạn mất đúng mực. Hiện tại Thọ vương không ở kinh thành, cũng không phải thời điểm tốt để bày kế."

Nhưng phía Đại Hoàng tử, Hiền phi ánh mắt Hoàng hậu thoáng có chút phức tạp, sau đó lại đè nén nỗi niềm xuống đáy lòng, bình đạm nói: "Chúng ta cứ chờ trước đã."

Kim mã mã vốn đau đầu sốt ruột nhưng nương nương nhà mình trầm ổn thần nhiên như vậy, chậm rãi cũng bình tĩnh trở lại theo. Nếu nương nương nói phải đợi, bà cũng đợi là được.

P/S: Mấy ngày nay bồn cung bận quá, chưa có thời gian dò lại truyện nên từ chương 61-70 sẽ đăng muộn hơn bình thường. Mong ác nàng thông cảm

#HyThaiphì

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Xinh Đẹp

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

"Mẫu phi!" Đại Hoàng tử Thừa Vận bỏ lại cung nhân phía sau, hưng phấn chạy đến trước mặt Đức phi.

Đức phi trù mền rút khăn lau mồ hôi cho hắn, trong miệng lại trách cứ: "Thừa Vận, người chính là nhi tử đầu tiên của phụ hoàng người, phụ hoàng ký thác hy vọng rất lớn trên người người, nếu ngay cả đi đường đều lổ mẫm hấp tấp như vậy, làm sao có thể chuơng hiển khí phái của Hoàng tử Đại Nguyên ta?"

"Thừa Vận nhớ rõ, mẫu phi thường nói, tương lai Thừa Vận phải làm đại sự." Thừa Vận nắm chặt tay nhỏ, nghiêm túc nhìn Đức phi nói: "Mẫu phi yên tâm, Thừa Vận nhất định sẽ không làm mẫu phi cùng phụ hoàng thất vọng."

Đức phi thoáng yên tâm, tuy nhi tử thường xuyên không cho người khác mặt mũi, không chịu hòa nhã với người, nhưng đối với mình vẫn rất hiếu thuận. Nàng sai cung nữ bưng nước tới cho nhi tử rửa tay, cười hỏi hắn: "Hôm nay sao lại vui vẻ như vậy?"

Tiểu hài tử suy nghĩ nhanh chuyển dời, Đức phi vừa nói, Đại Hoàng tử liền vớt lời thề son sắt tới sau đầu, nhớ tới tin tức mà mình muốn nói cho mẫu phi. Đại khái là nước trong bồn không đủ ấm, tay nhỏ chạm chạm mấy cái rồi hắn liền nhấc ra tới không chịu rửa nữa, chỉ cười hi hi trả lời: "Su phụ khen ta cười ngựa bắn cung có tiến bộ."

"Rửa cái tay cũng không yên phận." Đức phi giận hằn, sau đó gọi cung nữ cầm tay nhỏ của hắn, giúp hắn rửa sạch sẽ.

Đại Hoàng tử cảm thấy tay bị cung nữ hèn mọn nắm thực không thoải mái liền vịn vịn, nhưng lại an tĩnh khi nhìn thấy ánh cười trong mắt mẫu phi, hiển nhiên vì hắn được su phụ tán thưởng nên vui vẻ.

Chờ hai người ngồi xuống, Đại Hoàng tử chờ đợi hỏi: "Mẫu phi, hôm nay phụ hoàng có đến không?" Hắn còn muốn nói chuyện su phụ khích lệ hắn nói

cho phụ hoàng nghe.

"Phụ hoàng người bận rộn việc nước, sao có thể mỗi ngày tới chỗ chúng ta dùng bữa." Đức phi gấp một con tôm hấp đến cái đĩa nhỏ trước mặt hân, an ủi mắt mắt của nhi tử, quan tâm cười nói: "Đây là tôm mà hoàng nhi thích ăn nhất, ăn nhiều một chút." Nội thị hầu hạ bên cạnh lập tức tiến lên lột tôm.

Đại Hoàng tử lại đẩy cái đĩa ra, nhảy xuống ghế dựa đến bên cạnh Đức phi, giúp Đức phi lột tôm: "Phụ hoàng không thể tới cũng không sao, có Thừa Vận cùng mẫu phi ăn cơm." Hai mắt đen nhánh sáng trong như ngôi sao trên bầu trời đêm, giọng nói còn đầy tính trẻ con.

Đức phi rất cảm động, nàng bảo Trương Ngọc cời hộ giáp ra giúp nàng, một đôi trắng nõn không dính hạt bụi nào tay nhắc con tôm hấp con ôm đầy mình trửng từ dưới đĩa lên, lột bỏ vỏ, ngắt đuôi tôm rồi đút vào miệng nhi tử.

Đại Hoàng tử một ngụm ăn hết con tôm, ăn xong đắc ý cười: "Vẫn là tôm mẫu phi lột ăn ngon nhất." Thái giám lột hân không thêm đâu.

Đức phi sùng ái nhìn hân một cái, trên tay tiếp tục lột.

Một lát sau, Đại Hoàng tử ôm bụng có chút khó chịu nói: "Mẫu phi, bụng đau."

"Làm sao vậy?" Vừa thấy nhi tử nhăn mày, Đức phi nhanh chóng ném thứ trong tay xuống, hoảng hốt hỏi hân: "Nói cho mẫu phi biết nơi nào đau?"

Nàng lập tức nghĩ đến có phải có người động tay chân vào đồ ăn hay không, cao giọng gọi: "Trương Ngọc, mau đi mời Thái y!"

"Là bụng, ôi..." Đại Hoàng tử đau nhẹ trong chốc lát, cảm thấy đau đớn dần dần biến mất, có chút nghi hoặc: "Hình như không đau nữa."

Đức phi lại không dám sơ sẩy, vẫn gọi một Thái y già dặn kinh nghiệm tỉ mỉ bắt mạch và kiểm tra một lần, ngay cả đồ ăn trên bàn cũng không có buông tha. Thái y chỉ nói có lẽ là ăn nhiều hải sản lạnh bụng, cũng không có gì lo ngại.

Sau đó khai một ít phương thuốc chẳng có tác dụng gì để trấn tâm vị nương nương cảm quyền này.

Tuy Đức phi vẫn lo lắng không thôi, nhưng xác thật không có kiểm tra ra thứ gì, cũng chỉ biết trước hết đặt việc này ở một bên. Rốt cuộc tiểu hài tử thân thể còn non nớt, nhất thời ăn bị đau cũng là có.

Bên này, Bích Đào đã dùng bữa xong, đang tiến hành dạy dỗ thái nhi cho bánh bao nhỏ. Xét thấy nàng có tiền sử bất lương, Hoàng đế đã sớm bảo nàng xếp mấy cái thoại bản hài tử không nên xem xuống đáy hòm. Giờ phút này trong tay nàng là một quyển《 Đông Pha chí lâm 》. Quyển sách này bao gồm các bài viết về lịch sử trong suốt hai mươi năm từ Nguyên Phong đến Nguyên Phù, nội dung rộng khắp, bao gồm rất nhiều chủ đề và đàm luận.

Có điều tuy tác giả cũng có tên là Tô Thức, nhưng Tô Thức - Tô Đông Pha ở thời không này không phải là Tô Thức ở thời đại kia của nàng.

"Mưa là cam lộ[1] trời cho, mỗi khi trời mưa, đa số đều chuẩn bị đồ hứng nước trong sân... Tiếp theo, nước giếng cùng nước suối, phàm là cam lãnh[2] thì đều là thuốc hay. Cần lấy cửu nhị hóa Khôn và lục nhị thành Khôn[3]....."

[1] Cam lộ: sương mưa ngon ngọt, ẩn ý: ơn huệ.

[2] Cam lãnh: nước ngọt lạnh.

[3] Càn, Khôn: các quẻ trong Kinh Dịch.

"Chủ tử, khoai sọ ừ xong rồi." Sơ Hiểu hoạt bát, không đợi Bích Đào đọc xong, từ gian cách vách ôm tới khay gỗ đồ lại dấm ngắt lời nàng. Mấy người Văn Lũ, Phụng Tử trừng mắt tới thì nàng ấy cũng một mực làm như không thấy.

Chính chủ tử nói khoai sọ ừ xong liền báo lên!

"... Bời vậy cần nhất là nước." Bích Đào đọc nhấn rõ từng chữ, kết thúc câu này rồi khép lại sách, cười vẩy tay: "Mau bụng tới ta ăn."

Khoai sọ vừa ừ xong còn nóng hổi, nàng thường lột đến một nửa liền nóng không chịu được mà đưa ngón tay lên xoa vành tai, lại càng không chịu giao cho cung nữ làm. Ăn thứ này, chính mình làm mới có lạc thú. Lột ra lớp vỏ nhẵn nhúm, Bích Đào cắn một miếng, ngáp vào trong miệng là cảm giác mềm nhuyễn, vị ngọt hương thơm, quả nhiên không tệ.

Văn Lũ buồn cười mà nói: "Nấu, chưng, nướng, xào, xào sền sệt, nhiều loại phương pháp như vậy chủ tử đều không chọn, lại muốn dạy chúng nô tỳ chôn nó ở trong than bần, dơ hay không dơ thì chưa nói, nếu để Thánh thượng phát hiện chúng ta dùng Hỏa ngọc để nhóm bếp than, lại muốn trách đến trên đầu chúng nô tỳ." Hỏa ngọc của Hoàng thượng cũng không thể bỏ phí.

"Nấy đặt nó lên cái đĩa tinh xảo xinh đẹp, ta cũng chẳng ăn được." Nàng lại ăn một lát, được vui đùa tiên mà cảm khái: "Nếu có thể nướng khoai lang ăn lại càng tốt."

"Chủ tử mau ngừng thôi." Phụng Tử cũng nhịn hết nổi, xen mồm nói: "Cũng không biết là kẻ to gan nào thêm ăn nhắc mấy thứ này ở trước mặt chủ tử, chủ tử thân phận tôn quý, há có thể mỗi ngày ăn loại lương thực thô này. Chỉ nên ném thứ vài miếng rồi thôi."

"Còn không phải sao. Có điều thức ăn này cũng tốt, chỉ là không nên nấu nướng theo cách đó, nhìn vào lại có vẻ chủ tử ngang hàng chúng ta." Vân Lũ tiếp lời.

Bích Đào ngượng ngùng chu miệng: "Được rồi, lúc sau ta không ăn là được."

Thời đại của nàng cùng bọn họ là cách cả hồng câu a! Có điều mình cũng là hiếm khi mới tùy hứng một lần, ngày thường còn không phải luôn bày cái giá "Tôn quý".

Nghe được lời này, Sơ Hiểu giống như nhớ tới cái gì mà nói: "Chủ tử nên cẩn thận chút. Mấy cung nữ ở Vinh Hòa cung có qua lại với nô tỳ nói gần đây hoặc nhiều hoặc ít đều ăn trứng gì đó mà đau bụng, sau này vẫn nên kêu ngự trù làm thức ăn đi." Vinh Hòa cung của Hiền phi cùng Dực Khôn cung đều là Đông lục cung, nên qua lại tất nhiên gần gũi hơn.

"Sơ Hiểu." Phụng Tử chính sắc: "Không phải là ngại khuyến khích chủ tử ăn như vậy đấy chứ?"

Sơ Hiểu phát hiện bại lộ, tức khắc cũng ngượng ngùng: "Không, không phải." Phản bác thực vô lực.

Phụng Tử trừng mắt liếc nàng ấy một cái, còn chưa kịp mở miệng răn dạy, đã bị Bích Đào kêu dừng. Bích Đào ăn hết miếng khoai sọ cuối cùng trong tay, lấy khăn xoa tay như suy tư gì mà hỏi nàng ấy: "Đều là ăn khoai sọ như vậy mà bị đau?"

"Cũng không phải." Sơ Hiểu thấy được chủ tử cứu cánh, vội đáp lời: "Nô tỳ nhớ rõ có người không thích ăn khoai sọ, bởi vậy không ăn, nhưng lại không biết sau đó ăn thứ gì, bụng cũng đau. Nhưng chỉ có một hồi, đau cũng nhẹ, chúng nô tỳ cũng không đề tâm lắm."

"Vội lại, nô tỳ ăn cũng không có việc gì. Có thể thấy được vấn đề không nằm ở cách nấu." Nàng nghiêm túc nhấn mạnh một câu với Phụng Tử.

Phụng Tử phát mặt không nhìn nàng ấy. Người dạy hư chủ tử không có tư cách nói lời này.

Bích Đào cười cười nói: "Sơ Hiểu nói rất đúng, có lẽ vấn đề không nằm ở đây." Ở hậu cung, bất luận việc rất nhỏ gì đều không phải việc nhỏ, huống chi là mấy người đồng loạt đau bụng, lại đều đau rất nhẹ. Nghe qua rất có chút kì quái ở bên trong.

"Chủ tử nói..." Vân Lũ giật mình vì lời nàng vừa nói, cũng cảm thấy không thích hợp.

Bích Đào nghĩ việc này xuất hiện ở Vinh Hòa cung, nói không chừng có lẽ là dấu pháp của Đức phi với Hiền phi, liền trầm ngâm nói: "Sai người cẩn thận tra, phải cẩn thận, đừng để người phát hiện."

"Vâng." Vân Lũ khom người tuân mệnh.

Phụng Tử lại cùng Sơ Hiểu hai mặt nhìn nhau, suy nghĩ của chủ tử cùng Vân Lũ lại nhảy đến đâu rồi?

Mẫn Quý nhân tức giận ném kim thoa bằng vàng ròng khảm Nam châu vào tráp trang sức, trừng cung nữ trang điểm kia: "Người mới nói cái gì, lặp lại lần nữa!" Gương mặt ngày thường luôn hiện hòa khí nay vắn vẹo, không hề xinh đẹp.

Cung nữ trang điểm vừa thấy sắc mặt Mẫn Quý nhân đã sớm bị dọa quỳ xuống mà phát run, sao còn nói nổi một lời. Vốn nàng cho đây là một cơ hội, không nghĩ tới lại làm hư. Đến bây giờ nàng còn không hiểu vì sao chủ tử lại tức giận.

Đại cung nữ Nhữ Ngôn thấy thế vội vàng tiến lên, chỉ sợ chủ tử ngựa ra sau không cẩn thận ngã, đỡ vai chủ tử, nhẹ giọng trấn an: "Chủ tử, nàng ấy cũng là muốn tốt cho chủ tử."

"Cái gì mà tốt với ta." Mẫn Quý nhân hừ lạnh một tiếng: "Khi mang thai không thể trang điểm, ai nói? Ngay cả Thái y cũng chưa dặn dò mà người lại biết? Hay là gian tế cung nào phái tới, biết hôm nay Hoàng thượng tới chỗ ta nên cố ý khiến ta xấu mặt!"

"Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám!" Kia cung nữ liên tục dập đầu: "Là nô tỳ nói sai rồi, là nô tỳ nói sai rồi. Ý nô tỳ là nói chủ tử trời sinh tú lệ, không cần trang điểm cũng có thể khiến chủ tử các cung khác thua xa, đều là nô tỳ ăn nói vụng về!" Một khi bị chụp mũ "gian tế", nàng chẳng những không thể thắng tiến, sợ là còn trực tiếp bị kéo đi Thận Hình Tự chịu phạt.

Hơn nữa tính tình Mẫn Quý nhân vui buồn khí hiểu, nói nghiêm trọng chút không chừng nàng chết còn không có chỗ chôn thân.

"Thế này còn nghe được." Mẫn Quý nhân lòng dạ thuận hơn, không khỏi nhìn nàng ta nhiều hơn vài lần: "Biết ăn nói hơn Nguyên Tiên."

Nhữ Ngôn biết chủ tử nhà mình sau khi mang thai thì tâm tình thay đổi thất thường, đối với lời này cũng không cho là đúng, nàng chậm rãi nói: "Nguyên Tiên bị bệnh, nô tỳ mới an bài nàng ta. Nếu chủ tử không thích, nô tỳ lại đi gọi người khác thay."

"Không cần, về sau cứ để nàng ta trang điểm cho ta." Mẫn Quý nhân tùy ý nói, sau đó nhìn ngắm mình trong gương, đắc chí: "Nhữ Ngôn người nói xem, sau khi ta mang thai thật sự trở nên xinh đẹp hơn?"

Nhữ Ngôn biết bản thân bị phái tới trợ giúp Mẫn Quý nhân, vì chính mình tiền đồ, cho dù khinh thường cũng đến nhìn hót nàng: "Chủ tử vẫn luôn xinh

đẹp, làm gì có chuyện sau khi mang thai mới xinh đẹp chứ?"

"Ta nói mà, ta nào kém Tiết thị - hồ mị tử kia, nàng ta chỉ là ý vào tà thuật bằng môn tà đạo mới được biểu ca sủng mà thôi." Mẫn Quý nhân nhớ tới lời đồn đãi ban đầu trong cung, nhất thời nói: "Không được, chờ lát nữa biểu ca lại đây ta phải nói rõ ràng với biểu ca, nếu không ở gần, ngày nào đó bị nàng ta dùng vu thuật bỏ bùa cũng không biết!"

Không đợi Nhữ Ngôn phụ họa, một giọng nói trầm thấp như tiếng sấm vang lên ở bên tai Mẫn Quý nhân: "Người muốn nói cái gì với trẫm?"

Triệu Trung Tín đi theo bên cạnh nhìn chủ tử ba người đại ra, trong lòng lại một lần thờ dài. Cái tật vô thanh vô tức xuất hiện của Hoàng thượng vẫn chưa sửa được a.

Một ngày nào đó phi tần trong cung đều sẽ bị dọa phát bệnh mất.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Vạn Tuế

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Sắc mặt Hoàng đế có chút tối tăm.

Trên thực tế, từ khi Mẫn Quý nhân ném kim thoa là hấn đã đến gần cửa. Hấn chậm lại chân bước, Triệu Trung Tín hiểu ý mà làm dấu tay với các cung nhân đang cúi đầu hành lễ ở xung quanh, làm cho bọn họ không cần thông báo mà trực tiếp lui ra.

Sau đó liền nghe được giọng nói bén nhọn chanh chua với luận điệu "Mang thai không thể trang điểm chính là nói chuyện vớ vẩn" của Mẫn Quý nhân, điều này làm cho hấn không khỏi nhớ tới khuôn mặt mộc mạc của bảo bối mỗi khi đến Dục Khôn cung. Chủ nghĩa đại nam tử của Hoàng đế khiến hấn cho rằng bản thân không quan tâm đến long thai là không sao, hấn là chủ nhân của thiên hạ, sao có thể phân ra nhiều thời gian như vậy để quan tâm đến từng hải tử còn không biết có thể sinh ra hay không? Đặc biệt mẫu phi của nó còn không phải là người hấn thích. Nhưng mà thân là mẫu thân của hải tử, lại vì muốn trang điểm xinh đẹp mà xem nhẹ sức khỏe của hải tử, đây là điều hấn không thể chấp nhận.

Còn chưa đợi hấn mở miệng răn dạy, chủ tử bọn họ lại nói lời tăng bốc khiến hấn không biết nên khóc hay nên cười, muốn tiếp tục nghe một chút xem sau đó còn có cái luận điệu gì mới mẻ không.

Trên thực tế diện mạo Mẫn Quý nhân là không tệ, mặt như châu bạc[1], da như mỡ đông[2], lại thêm dáng người đầy đặn dễ sinh nở, nếu là đặt ở triều đại trong lịch sử, có khi cũng là một nhân vật tâm cỡ Dương Quý phi.

[1] mặt như châu bạc: mô tả khuôn mặt đầy, rạng rỡ và trắng

[2] da như mỡ đông: hình dung da thịt trắng trẻo mịn màng

Chỉ là sau khi mang thai thì hơi chút liền dễ cáu gắt làm bảy tám phần dung mạo của nàng ta giảm xuống còn bốn năm phần. Cờ này nếu là ở trong gia đình tầm thường cũng có thể không tệ rồi, nhưng đặt ở hậu cung, Hoàng đế thật sự không có hứng thú mà nhìn nhiều thêm một cái.

Hôm nay tới một chuyện cũng là bởi vì mẫu hậu luôn mãi khuyên bảo. Mẫu hậu không dị nghị gì đối với việc hấn đưa phần lớn công phẩm vào Dục Khôn cung, chỉ là yêu cầu hấn cũng phải thường xuyên quan tâm hải tử trong bụng Mẫn Quý nhân một chút. Có qua có lại, tất nhiên hấn phải tỏ vẻ một chút.

Dù sao cũng là nhìn nàng từ nhỏ cho đến lớn, tuy Thái Hậu suốt ngày lễ Phật nhưng cũng không phải hoàn toàn không hỏi thể sự. Bà hiểu sự ái mộ của chất nữ này đối với biểu ca của nàng ấy, bản thân bà quan tâm trấn an cũng không bằng nhĩ tử tự mình tới một chuyến càng có thể làm nàng ấy an tâm dưỡng thai.

"Biểu, biểu ca." Trong nháy mắt tiếp xúc với sắc mặt thâm trầm của Hoàng đế, Mẫn Quý nhân bối rối đứng dậy, tiếp theo như nhớ tới cái gì lại lập tức hành lễ: "Thiếp thân thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường."

Nhữ Ngôn và tiểu cung nữ kia cũng quỳ lạy theo, vì không biết Hoàng thượng nghe được nhiều hay ít, trong lòng như đang treo mười lăm xô nước, cực kì bất ổn, thấp thòm. Các nàng thật hối hận, vừa rồi không nên cùng chủ tử nghị luận Trần Chiêu nghi.

Tuy nàng đang mang thai, nhưng Hoàng đế cũng không tự thân đỡ nàng dậy, còn chậm một khắc mới nhân nhạ nói: "Bình thân."

Mẫn Quý nhân không khỏi cảm thấy một tia tủi thân, lại có chút nghiêng răng nghiêng lợi thăm hấn, nếu không phải Tiết thị cùng nàng hoài thai gần như một lúc, biểu ca cũng sẽ không thờ ơ như vậy với hải tử trong bụng nàng. Nghĩ như vậy, nàng lại thấy hoài nghi liệu có phải Tiết thị cố ý lộ ra tin tức có thai

chậm hơn nàng một ngày, có tình đề lại nổi bật của nàng.

Giờ phút này, nàng hoàn toàn đã quên khi lời đồn Bích Đào mang thai hài tử bị quỷ nhập được loan truyền ầm ĩ, bản thân nghe được càng là vui mừng khôn kể nói là thần Phật hiển linh đây mà.

"Hoàng thượng tới sớm như vậy, thiếp thân còn chưa có chuẩn bị gì mà." Nàng cất lực điều chỉnh một chút biểu tình, lộ ra nụ cười tự cho là động lòng người. Thấy động tác đứng dậy của cung nữ kia chậm rì rì, nàng nhăn mày, quát lớn: "Còn không nhanh sai người đi bưng trà tới! Ngày lạnh như vậy mà cũng để cho Hoàng thượng chờ, chờ tới tay chân đều đông lạnh hết à!"

Hoàng đế không ngăn nàng sai người châm trà, chỉ là mày nhíu càng chặt. Biểu muội này của mình khi nhỏ nhìn còn ôn, hoạt bát vui vẻ, trưởng thành lại không còn ngây thơ đáng yêu như lúc bé. Bảo bối cũng thích phát cáu, nhưng phần lớn là ở trước mặt mình mà nũng nịu giận hờn vài câu, liền có chút mờ ám, lại cũng chỉ là trò đùa dai, còn có vẻ nàng càng linh động thú vị. Tuyệt không phải như Mẫn Quý nhân đối với ai cũng bày ra bộ dáng vênh mặt hất hàm sai khiến như vậy, có vẻ đặc biệt chanh chua.

"Được rồi, người ngồi yên ổn đi." Rốt cuộc là biểu muội ruột, đánh xương thì lại trúng gân, so với người khác thì Hoàng đế vẫn sẽ dung túng nàng hơn chút: "Cung nhân sẽ an bài tốt."

Mẫn Quý nhân thấy biểu ca vẫn quan tâm mình, thoáng chốc đều ném hết cảm giác không thoải mái tới sau đầu, ngọt ngào kèm theo chút do dự mà nói: "Dung nhan thiếp thân không chỉnh tề, xin Hoàng thượng cho thiếp thân một chút thời gian sửa soạn lại?" Người trong gương tóc mai hơi loạn, dưới mắt quầng thâm, vừa nhìn là biết nghỉ ngơi không tốt. Nữ tử trang điểm vì người mình thích, nàng muốn ở trước mặt biểu ca với diện mạo xinh đẹp nhất, đương nhiên không muốn bộ dáng như thế này nói chuyện cùng biểu ca.

Hoàng đế thấy nàng còn chưa từ bỏ ý định, nhất định phải trang điểm, không kiên nhẫn phát tay áo đi ra gian ngoài, lưu lại một câu: "Tùy người."

"Nhữ Ngôn, biểu ca không giận đấy chứ?" Mẫn Quý nhân phát hiện có chút không đúng, thử hỏi một câu.

Nhữ Ngôn trầm nghĩ, người mù đều có thể nhìn ra Hoàng thượng không vui, nhưng nàng cũng không nghĩ ra Hoàng thượng tức giận điều gì. Đã vậy chủ tử muốn tìm an ủi trong lòng, nàng cũng không thể vào lúc này mà gọi nước lã. Vì thế nàng nhẹ giọng nói: "Chủ tử yên tâm, tại hậu cung nhiều phi tần như vậy, chủ tử chính là người thân cận Hoàng thượng nhất. Hoàng thượng tức giận ai cũng không thể giận chủ tử nha. Huống chi, phi tần bảo trì dung nhan và thân thể xinh đẹp tiếp giá vốn là là quy củ, Hoàng thượng sẽ không vì điều này mà giận chủ tử. Nô tỳ nghĩ đại để là Hoàng thượng ở nơi khác gặp phải chuyện gì lo âu, lát nữa chủ tử trấn an thêm vài câu là được rồi."

Mẫn Quý nhân rất tin phục tỷ nữ mà mẫu thân đưa tới này, nghe vậy gật gù đầu, tin tưởng không nghi ngờ.

Chờ Mẫn Quý nhân trang điểm đổi mới hoàn toàn đi đến trước mặt Hoàng đế, Hoàng đế đang bưng chung trà khẽ nhấp, sau đó không chút để ý mà nhìn về phía nàng, hoàn toàn không có loại ánh mắt kinh diêm mà nàng chờ đợi, nàng có chút mất mát.

Có điều nàng lại tự cổ vũ bản thân, rốt cuộc là đang có bầu, bụng phồng lên, bất luận đo đạt may áo ra sao cũng khó có thể nhìn ra dáng người thon thả. Biểu ca phản ứng như vậy đúng là bình thường. "Hoàng thượng." Nàng nhoèn miệng cười, nâng eo đi qua: "Đều là thiếp thân sai, làm Hoàng thượng đợi lâu."

Hoàng đế nhìn nàng ta trang điểm chỉnh tề, mày kẻ môi thoa không tệ, trâm thoa trên đầu không thiếu, liền chỉ "Ừ" một tiếng. Hắn nhớ tới vừa rồi Mẫn Quý nhân ở sau lưng mắng bảo bối là "Hồ mị tử", giờ phút này so sánh hai người thì không biết sao lại có chút buồn cười. Nhưng vì thấy nàng ta là thai phụ nên không nói thêm gì, hướng hồ nữ nhân hậu cung ghen ghét lẫn nhau, quay đi quay lại cũng chỉ có mấy cái từ đó. Nhưng hiện nay ngồi ở chỗ này lại tựa như cả người đều không dễ chịu.

Hoàng đế ở Quế Nguyệt các ngồi đủ mười lăm phút, không quan tâm Mẫn Quý nhân nói cười duyên dáng hay ngồi ở đó nói cái gì, có chút hứng thú kém mà đặt chung trà xuống bàn, nói: "Trăm có chuyện quan trọng đi trước, ngày thường người chủ ý chút là được." Đối với hài tử trong bụng Mẫn Quý nhân, hắn không đặt bao nhiêu kỳ vọng, cho nên đối với việc nàng ta nói hài tử quấy như thế nào, rồi khi nàng ta không thoải mái thì nó ngoan ngoãn ra sao, hắn cũng chẳng mấy để bụng.

Mẫn Quý nhân vừa mở miệng muốn giữ người, một cảm giác buồn nôn lập tức vọt tới cổ họng, nàng vội phát tay cho cung nhân đem ống nhổ lại đây. Khi vỗ vỗ ngực nôn khan, nàng thoáng giương mắt, thân ảnh mình hoàng kia nhoáng lên đã ra khỏi tầm mắt, chưa từng vì nàng chặt vật mà quay đầu nhìn lại.

Vị chua trong miệng không tiêu tan, móng tay son đỏ tươi của nàng bám chặt vào lòng bàn tay. Nàng phân phó: "Đi, đi tra xem Hoàng thượng đến nơi nào."

Một hàng nội thị cầm đèn dẫn đường, chiếu sáng trung con đường Hoàng đế đi qua. Con đường lát đá xanh từ Tây lục cung đến Đông lục cung rất dài, nhưng trong lòng hắn còn có việc nên không muốn lên kiệu ngồi. Đi dọc đường thế này, hắn có thể tranh thủ ngắm nghía đến những chuyện quan trọng còn sót lại mà ban ngày bận rộn chưa kịp xử lý, đôi khi cũng giúp đầu óc an tĩnh một chút, không vội vã, ngược lại sẽ hiểu ra vài thứ.

Hắn trầm ngâm không nói, cung nhân bên cạnh cũng cúi đầu không dám làm ra một chút tiếng vang nào, tiếng bước đi gần như không thể nghe thấy. Cho đến khi Hoàng đế thấy Dực Khôn cung đã gần ngay trước mắt. Ánh đèn màu vàng cam từ chính điện trải dài các bậc thang, phảng phất như ánh trắng tỏa sáng. Đôi mắt đen thâm thúy của hắn đột nhiên hiện lên một tia sáng, cũng nhu hòa như là ánh đèn kia. Nam Cương lại bắt đầu chiến sự, gần đây đúng là có nhiều chính vụ cần xử lý, ngay cả Dực Khôn cung hắn cũng hiếm khi đặt chân đến.

Nhưng là từ chỗ Mẫn Quý nhân lại đây, khi ánh mắt nhìn đến mái ngói xanh rõ ràng vẫn giống như mọi ngày kia, trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác khác với ngày thường. Hắn nghĩ, chắc là vật nhỏ đang nhớ hắn, có lẽ còn chưa ngủ.

Bích Đào thì đang hồn nhiên ngây thơ không rõ khi nhận tới nhắc nhở +1 điểm kỹ năng của hệ thống. Nàng cân nhắc nếu Hoàng đế ở nơi nào đó nghĩ đến nàng, có khả năng qua một lát sẽ đến bất ngờ không chừng. Nàng sai cung nhân thấp chút đèn lồng bên ngoài điện, không thể quá mức sáng ngời, cũng không thể quá mờ đậm. Đủ để Hoàng thượng biết nàng còn chưa ngủ, thuận tiện tạo ra một chút không khí ấm áp.

Toàn bộ mẫu vận và mùi hương của khoai sọ đã sớm bị Bích Đào sai người "hủy thi diệt tích", khi Hoàng đế cất bước tiến vào điện, chỉ nhìn thấy nàng đang ôm quyển 《 Đông Pha chí lâm 》, siêng năng dạy dỗ thai nhi.

Cảm xúc mềm mại trong lòng Hoàng đế còn chưa tan, nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng: "Bảo bối."

Tay Bích Đào đang cầm sách run lên, đây là bị dọa bởi âm thanh đột ngột vang lên. Tiếp theo nàng mê mang ngẩng đầu, trong mắt như tàn đám sương mù, rồi lại lộ ra nụ cười ấm lòng người: "Hoàng thượng, người tới rồi."

Hoàng đế như là bị mê hoặc mà tiến lên, sau đó động tác nhẹ nhàng chậm chạp ôm nàng vào trong lồng ngực, một tay dán lên bụng nhỏ của nàng, hỏi: "Hôm nay hài tử có nghe lời không?"

"Có." Bích Đào rũ làn mi mềm mại mà cười: "Hôm nay bảo bối rất ngoan, chỉ là có chút thèm ăn." Thèm đến mức ăn hết những gì nàng đã ăn, làm hại nàng hiện tại lại bắt đầu đói.

Hoàng đế vừa nghe liền biết là nàng đã đói bụng, không khỏi cười lên: "Ừ, tật xấu tham ăn này chắc chắn là từ trên người của nàng truyền qua rồi."

"Hoàng thượng thì không đói?" Bích Đào khí thế không giảm, neho mắt nhìn hắn.

Một cái hôn thoáng qua dừng ở bên khóe mắt của Bích Đào. Chóp mũi Hoàng đế chạy xuống ngửi khẽ tóc mai nàng, hương đào nhàn nhạt thoang thoảng đầu mũi, hắn thấp giọng cười: "Đói thì đúng là có đói, chỉ là ăn không được." Hưởng qua hương vị của nàng, người khác sao còn vào được mắt hắn. Cho dù hạ miệng được thì cũng chỉ là qua loa cho xong việc, rất nhạt nhẽo.

Từ khi thành niên tới nay, hắn đã bao giờ phải kham khổ như thế này.

Hắn nghĩ vậy, nhũn mỳn cấn cấn trên cổ vật nhỏ, hút một cái cả giận: "Bảo bối, chờ trăm về trời, nàng liền theo cùng trăm." Trên đường hoàng tuyến buồn tẻ tịch mịch, vẫn nên đưa nàng theo mới được.

Bích Đào run rẩy, một mặt là do bị cấn, mặt khác là bị lời hắn dọa. Đây là Hoàng đế bị ai kích thích, đang lúc chính trực tráng niên lại muốn an bài hậu sự. Nàng quyết đoán nói: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Chỉ thiếu nhắc tay hô to.

Hoàng đế bị nàng chọc cười, hoàn hồn lại, cuối câu còn cất cao lên ra vẻ không vui: "Như thế nào, không vui?"

"Cũng không phải." Bích Đào do dự do dự, vẫn là nói rõ cùng Hoàng đế: "Đến lúc đó Mẫn Quý nhân nha, Nghi Quý nhân nha, còn có Đức phi nương nương, Hiền phi nương nương... rất nhiều phi tần, người ta lại sợ đau, thật vất vả hạ quyết tâm đi cùng Hoàng thượng, kết quả bên người Hoàng thượng đi theo một đoàn người, chẳng phải là chịu đau uống công. Hừ, tưởng tượng đến liền chẳng thể vui vẻ nổi." Nói đến phía sau, nàng lại bày ra vẻ kiêu khí tùy hứng thường ngày.

Mấy phi tần bị điểm danh đồng thời chột lạnh sống lưng, cảm thấy bị thứ gì theo dõi. Rốt cuộc đây là đang thảo luận đi hướng âm phủ, cũng không phải là làm bạn giá theo Hoàng đế đi du ngoạn.

Hoàng đế cũng chỉ là đùa một chút, nào có nghĩ đến nghiêm túc như nàng, hơn nữa bộ dáng ghen tuông của nàng thật sự khiến người yêu thương, lại hung hăng cấn cấn một hồi mới bỏ qua: "Ngốc." Hắn nhận định.

Bích Đào tính tiếp tục bày ra tính tình nóng nảy, nhưng ngay trong lồng ngực đang ôm theo một quả cầu nhỏ, điều kiện thân thể không cho phép nha. Nàng đành phải nhịn, lại nhịn, nhịn đến mức đưa quyển sách che miệng đánh ngáp, kéo dài: "Hoàng thượng, người đói bụng thì chúng ta bảo phòng bếp nhỏ nấu chén cháo trắng ăn đi, được không?"

Chuyện xưa nhắc lại, rõ ràng là chính mình đói bụng.

Hoàng đế ôm nàng cười: "Bảo bối họ cho thêm một đĩa rau trộn măng thì sao nhỉ?" Nàng thích nhất là ăn măng. Nhưng Tống ma ma nói mang thai không nên ăn nhiều măng, hắn vẫn luôn cấm không cho phòng bếp nhỏ làm.

"Hoàng thượng thật tốt." Nàng thơm hắn một cái, vui mừng thốt lên, kêu Phụng Từ vào phân phó.

Hoàng đế nhìn nàng vui vẻ, cũng sinh ra cảm giác thỏa mãn. Lần đầu tiên hắn phát hiện, thì ra có một người có thể khiến hắn dung túng như vậy, lại còn xem là chuyện tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chết Non

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu nghi

Cuối năm trời giá rét, phương Bắc lại càng lạnh hơn, những giọt sương trong bụi cỏ muốn rơi xuống đều bị đông lạnh thành hạt châu băng, rơi "bịch bịch" xuống đất vỡ vụn.

Mấy cung nhân vẩy nước quét nhà đang cầm cái chổi dọn dẹp sạch sẽ băng tuyết ở tập võ tràng, để Đại hoàng tử sử dụng lúc học bắn tên. May mà canh giờ này tuyết không rơi nữa, tuyết bị quét vun thành đống ở một bên, để lộ ra cỏ xanh sạch sẽ ở giữa, tuy có hơi ướt át, nhưng cũng sẽ không bị trượt chân.

Nhóm cung nhân quét tước xong đều thổi khí vào lòng bàn tay vì đông lạnh mà đỏ cả lên, ánh mắt vô tình thấy một thiếu niên mặt mày lộ ra ần ần ánh khí đang đi tới bên này, đi theo đằng sau là sư phó võ tướng dáng người cường tráng, bước chân nhanh nhẹn, uy vũ sinh phong. Mấy cung nhân cho nhau một ánh mắt, liền vội vàng lui sang một bên cung nghênh.

Khuôn mặt của thiếu niên tuy còn non nớt, nhưng khi mím môi lại có vẻ khí thế mui phần. Kính cẩn chò nghe sư phó chỉ điểm xong, hắn đứng thẳng lưng đứng cách bia ngắm hơn mười mét, nâng cung bày ra tư thế. Tiếp nhận mũi tên từ trong tay thị vệ gác lên dây cung, vì tay nhỏ nên chưa đủ lực, không thể kéo căng hết dây cung, nhưng nó cũng không dễ búng, ánh mắt vẫn sáng ngời nhìn thẳng hồng tâm trước mũi tên, coi hết thấy xung quanh như không có gì.

Võ tướng sư phó đứng ở một bên vừa lòng gật gật đầu, cứ việc cho tới nay hắn cũng mới chỉ dạy cho một Hoàng tử, không thể nào so sánh, nhưng lực chuyên chú như vậy cũng làm cho hắn cực kỳ thưởng thức.

Dẫn vô trảo nha chỉ lợi, cân cốt chi cường, thượng thực ai thổ, hạ âm hoàng tuyền, dụng tâm nhất dã [1]. Hắn kết luận, cho dù ngày nào đó Đại hoàng tử không thể đăng cơ để vị, nhưng chỉ bằng cái ưu điểm làm việc tâm tư chuyên nhất này, cũng nhất định có thể có được thành tựu kiệt xuất mà người thường không thể với tới được.

[1] Con giun không có nanh vuốt sắc bén, gân cốt kiên cường, lại có thể trên ăn bùn đất, dưới uống nước ngầm, đây là bởi vì do tâm tư chuyên nhất.

Hắn vừa thất thần, liền nghe thấy "vút" một tiếng mũi tên bắn ra, tiếp theo, mũi tên cùng dây cung khẽ run "ong" một tiếng vững vàng cắm lên bia, cách hồng tâm chỉ ba tấc.

Trời xanh trong, vạn dặm không mây, vào đông ánh mặt trời từng mảng lớn hắt lên người thiếu niên đang tươi cười, chiếu rọi ra thần thái khiến người hoa mắt.

Ngay cả võ tướng trước giờ đều tục tăng cứng rắn cũng không khỏi lộ ra tươi cười tán thưởng, sau đó tiến lên điều chỉnh phần vai cùng cánh tay bị sai tư thế của Đại hoàng tử, ý đồ có thể dựa vào lực cánh tay cực hạn với tuổi để lấy được thành tích càng tốt hơn.

Đại hoàng tử nghe rất cẩn thận chứ không không ngao kiêu kiêu ngạo như ngày thường. Đến tận lúc võ tướng phát hiện ra trên trán hắn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng cùng với tươi cười dần dần suy yếu mới phát hiện ra không thích hợp: "Đại hoàng tử?"

Cung tên từ đàn tốt nhất đột nhiên rơi xuống trên cỏ, kêu vang lên cùng với tiếng băng châu vỡ nát.

"Sư phó." Đại hoàng tử dề bụng, đau cúi gập người lại: "Đau...bụng."

Mới đầu võ tướng cũng chỉ cho là hắn ăn phải đồ ăn bị hỏng, nghĩ đi nhà xí xong thì tốt thôi. Chờ đến lúc phát hiện hắn càng lúc càng co lại chỉ thiếu nước lăn trên cỏ, mới ý thức được sự tình không thích hợp. Võ tướng không muốn tùy ý di chuyển hắn, sợ xóc nảy sẽ làm tình huống càng xấu đi. Nhưng nghĩ đến tập võ tràng cách Thái Y Viện quá xa, lại thấy sắc mặt trắng bệch của Đại hoàng tử, không dám trì hoãn thêm, lập tức cõng hắn trên lưng, nhanh chóng đi đến Thái Y Viện. Nội thị hầu hạ ở bên cạnh đã sớm hoảng sợ, thấy thế liền thở hắt ra chạy chậm ở phía sau, thỉnh thoảng khăn trương hỏi: "Đại hoàng tử đau lắm sao?"

Đại hoàng tử chỉ cảm thấy trong bụng nặng nề đau đớn, giống như bị cục đá ngàn vạn cân kéo lấy, trầm xuống giữa hồ, trên lưng đã bị mồ hôi lạnh làm ướt một mảng, từng món quần áo mùa đông đều bị thấm mồ hôi, cho dù võ tướng đang cõng hay là nội thị thì đều không biết được thiếu niên đau đớn như thế nào. Cái tay non nớt dùng lực lượng lớn nhất để bóp chặt vai võ tướng, hờn hên, gian nan nhấn rõ từng chữ: "Mẫu, mẫu phi, đi mẫu phi....."

Cho dù tuổi còn nhỏ, nhưng ở bên cạnh mẫu thân mưa dầm thấm đất cùng với trực giác theo bản năng, nó dường như đã ý thức được cái gì, đồng tử hơi co lại lộ ra tuyệt vọng.

Bước chân chạy tới Thái Y Viện của võ tướng cũng không dừng lại, chỉ là gân xanh trên mu bàn tay nổi hết lên, khắc chế xúc động muốn nắm một quyền vỡ hết băng đá lại. Hắn từng lăn lộn giữa sinh tử, có sinh bệnh hay không, trúng độc hay không hắn không biết, nhưng là có phải sắp chết hay không, hắn

chỉ dựa vào nghe liền có thể nghe ra được. Những việc xấu xa trong cung hán cũng đã từng nghe nói qua, chỉ là không nghĩ tới vậy mà có thể xuống tay với một hài tử như vậy.

"Mẫu, phi....." Lòng mi dày đậm của thiếu niên chớp lên, tích tụ với một đám sương giống như bị mồ hôi làm ướt.

Một giọt nước nóng hồi rơi xuống trên khuôn mặt thô ráp của võ tướng, bước chân hán dừng lại, sắc mặt căng chặt ra lệnh cho nội thị đang sùng sốt: "Đi Thái Y Viện gọi thái y! Chạy nhanh lên!" Giờ phút này hán cũng bất chấp quy củ thần tử chưa được truyền triệu không thể tiến vào hậu cung uyển các.

"Nô, nô tài tuân mệnh!" Nội thị kia vừa nghe vậy liền vội vàng chạy tới phương hướng ban đầu chạy, trên đường còn suýt nữa vấp ngã. Nếu Đại hoàng tử xảy ra chuyện gì, hán sẽ mất mạng đấy!

Đức phi vừa nghe cung nhân bẩm báo liền vội vàng hoảng loạn đi ra, giày thêu mỏng nhẹ để đi trong nhà dẫm lên tuyết, lạnh băng từ lòng bàn chân bắt đầu lan ra, nàng cũng không hề phát giác. Lúc thấy khuôn mặt của nhi tử ban đầu tinh thần phấn chấn bỗng giờ lại trở nên trắng bệch gục xuống đầu vai võ tướng, nước mắt tách một cái liền rơi xuống.

"Trương Ngọc! Đi mời Hoàng thượng cùng thái y!" Nàng kiệt lực phân phó một câu, để võ tướng ôm nhi tử đi vào, gắt gao cầm chặt tay nhi tử không chịu buông ra. Giờ khắc này, cái gì công thành danh toại, cái gì ngôi vị Hoàng đế tôn quý, tất cả nàng đều không để vào mắt, trong mắt trong lòng nàng lúc này chỉ có con trai của nàng, Thừa Vận của nàng.

Nàng lạnh giọng hỏi võ tướng đang đứng ngoài cửa: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhi tử của ta sao lại biến thành bộ dáng như vậy?"

"Khởi bẩm nương nương, vì thần không biết." Võ tướng đáp xong liền cau mày, cố gắng suy nghĩ, cuối cùng lại chỉ có thể trầm mặc đứng ở một bên.

Đức phi vô cùng không có tâm trạng gì để chất vấn hán tiếp, bởi vì trước mắt tình huống của nhi tử thật sự không được tốt. Lòng bàn tay ướt đầm, thân thể cuộn lại há mồm to ra để hô hấp, giống như con cá bị bắt lên trên bờ, rồi nước liền không còn đường sống. Sức lực toàn thân nó đều đang đòi hỏi lại với đau đớn, mí mắt đã mệt mỏi đến sắp nhắm lại. Nàng nhớ tới mấy ngày gần đây nhi tử ngẫu nhiên sẽ bị đau bụng, một đám lang băm ở Thái Y Viện đều nói là vì vị không kiện, trong lòng nàng bất an, nên vẫn cho người đi thu thập các phương thuốc cổ truyền dân gian. Lại không nghĩ rằng nhi tử chờ không được.

"Thừa Vận, Thừa Vận, mau mở mắt ra, mở mắt ra nhìn mẫu phi..." Dù cho vội vàng vạn phần, thanh âm của Đức phi vẫn tràn ngập ôn nhu, đem tất cả sầu lo đều áp dưới đáy lòng. Nàng muốn gọi hài nhi tỉnh lại, rồi lại sợ quá nhiều lần hán càng thêm thống khổ. Nhưng mà cho dù có ân nhân thế nào, thì mạng lớn sương mù vẫn làm mờ mịt đôi mắt nàng. Những quyền mưu, tranh đấu, uy nghiêm trước giờ tất cả đều tan rã. Nàng chung quy cũng chỉ là một mẫu thân.

Thừa Vận hơi hơi giật giật người, giống như là biết được mẫu thân kêu gọi, giãy giụa mở to mắt, ánh mắt tan rã một hồi lâu mới tập trung trên người Đức phi. Thiếu niên nhìn thấy gương mặt đã chôn chực khóc của mẫu thân, vẫn miễn cưỡng khẽ động khóe miệng, lộ ra ý cười từ trước đến nay muốn an ủi mẫu phi: "Mẫu, mẫu phi, đừng khóc... Thừa Vận, Thừa Vận nơi này..." Thanh âm càng thêm suy yếu, Đức phi thương tâm muốn điên, lại chỉ có thể gắt gao nắm lấy tay nhi tử.

"Thật, lạnh..." Thừa Vận thở ra một hơi, suy yếu gương mặt nhìn lên, lại vẫn không thấy phụ hoàng đỉnh thiên lập địa, không gì làm không được trong lòng nó, không khỏi thất vọng rủ rứt. Tiềm ẩn cái tay nhỏ bị mẫu phi cầm lấy hơi hơi siết chặt lại, muốn nói chuyện thật tốt với mẫu phi, nhưng thanh âm ra khỏi miệng lại cực nhẹ.

Đức phi nỗ lực cúi người đưa lỗ tai lắng nghe, mới có thể nghe rõ lời nói đứt quãng: "Thừa, Thừa Vận không thể, cùng, cùng mẫu phi ăn cơm..."

"Thừa Vận..." Nước mắt Đức phi giống như suối trào ra, nàng nhớ tới Thừa Vận lớn như vậy, lần đầu mình bóc tôm cho cho nó ăn, lúc ấy nhi tử tươi cười thỏa mãn đắc ý, nàng tuyệt đối không thể tin tươi cười đó sẽ không nhìn thấy được nữa. Thừa Vận của nàng mới tám tuổi, khó khăn lắm mới trưởng thành thành một tiểu thiếu niên tinh thần phấn chấn bông bột. Nó còn muốn đọc sách, còn muốn cưới vợ sinh con, nó có tổ tông phù hộ, phúc trạch lâu dài, sao có thể không có nguyên do gì cứ như vậy mất đi được.

Nàng xoay mặt về phía sau hô lên: "Thái y đâu! Thái y đâu! Nếu nhi tử xảy ra chuyện, bổn cung sẽ lấy đầu các ngươi!" Chờ nàng quay người lại lại thấy ánh mắt nhi tử dần dần âm trầm, ngay cả cái tay gắt gao đè bụng lại cũng dường như vô lực hơi hơi buông ra. Nàng chưa bao giờ hoảng loạn như vậy: "Thừa Vận, thích ăn tôm, mẫu phi lại bóc, lại bóc..."

Hán cười, vẫn thỏa mãn đắc ý như lúc đó: "Mẫu phi bóc tôm... ăn ngon nhất..."

Tròng mắt đen nhánh sáng ngời kia đột nhiên không còn nữa, mà đang âm trầm dần dần biến mất.

"Nương nương, Thái Y Viện viện sử Chu thái y....." Tiếng bước chân vội vàng của cung nhân vang lên trong cung điện trống trải.

...

Ngày 13 tháng 11 Nguyên trung năm thứ tư, Đại hoàng tử Thánh thượng sùng ái nhất thế [2], Thánh thượng truy phong làm Tề vương, lấy quy chế thân vương hạ táng.

[2] 逝: mất, tạ thế.

Hiền phi nhẹ nhàng lần gỡ dần châu trong tay, hai mắt hơi nhắm, trong miệng lặp đi lặp lại niệm vãng sinh kinh. Lư hương trước tượng Phật có một làn

khó nhẹ bay lên, lượn lơ tiêu tán.

"... Chỉ đa già 喇 sa bà kha."

Lần này không có Sơn Chi tới gọi nàng, một mình nàng chậm rãi đứng dậy từ trên đệm hương bồ. Hai đầu gối quỳ nhúc nính, lúc bước đi đặc biệt rõ ràng, bước chân nàng vừa dừng, tiện đà vén bỏ màn lên đi ra ngoài.

"Đi nói cho Vĩnh Cung cung, những nước đó uống nhiều cũng vô dụng." Có lẽ nàng không nên giao việc này cho Sơn Chi, nhưng nàng lại nghĩ, nàng cũng có thể chiếu cố thật tốt cho bản thân. Trong cung, lớn lên chẳng qua chỉ trong nháy mắt, chỉ cần vạch trần một góc mặt nạ người nàng thân cận nhất.

Sơn Chi ngồi bên cạnh bàn, từ lúc màn vừa động, tầm mắt nàng liền nhìn chăm chăm vào Hiền phi đang đi ra. Đôi tay đặt trên đùi xoắn chặt, đôi môi tái nhợt run rẩy: "Nương nương, là thật sao?" Nàng trầm mặc trong mắt không có kỳ vọng, nếu nàng là đứa ngốc, Hiền phi có thể thích nàng.

Hiền phi đi đến trước mặt nàng đặt lòng bàn tay ôn nhuận trên đỉnh đầu nàng, trấn an vuốt ve mái tóc đen của nàng. Thanh âm ôn hoà vang lên: "A, đã nghĩ rõ, vậy không cần lại lấy cớ nữa." Chỉ một câu này thôi, lại giống như giá rét ngày đông bóp tắt ánh nến còn sót lại trong lòng nàng.

Nàng chia sẻ tin tức kia cho cung nhân giao hảo với nàng, bao gồm cả Vĩnh Thọ trong cung, chỉ vì nương nương nói "Nước này đối với hài tử là tốt nhất", đúng vậy, tốt nhất, các nàng uống lên đều tốt lành, hài tử lại không chịu nổi. Kỳ thật, lúc nương nương yêu cầu nàng đi báo phỏng Mật Quý nhân nàng cũng đã mơ hồ đoán được cái gì đó, nàng chẳng qua là làm một chuyện rõ ràng hiểu rõ lại vì nó mà không ngừng biện giải.

Nếu nàng nghĩ rõ ràng rồi, vì cái gì lúc tin tức truyền đến còn muốn giãy giụa.

"Nhị công chúa..." Nàng nhớ lại mấy lần nhân lúc còn trẻ hầu hạ Hiền phi trong Vĩnh Cung cung, dùng ngữ điệu gần như thờ dài mà nói: "Tuy rằng Nhị công chúa không phải do nương nương chúng ta sinh ra, nhưng nàng mất, nương nương so với ai khác đều thương tâm..."

"Sơn Chi, phải sớm hiểu chuyện một chút chứ."

Thanh âm mờ ảo như những đám mây của Hiền phi nhẹ nhàng truyền vào trong tai nàng.

"Nếu lâu dài dùng nước ở giếng hoa, sáng sớm mức nước giếng, liền giống như dùng thạch lưu hoàng có độc, chung nhũ chi thủy, trong bụng tích kim, nặng nề đau đớn khó chịu." Tiết Bích Đào tay cầm quyển sách, ánh mắt lướt qua chỗ lần trước Sơ Hiền đánh gãy, giống như suy tư cái gì.

Nàng có chút cố hết sức hơi hơi nghiêng người: "Vân Lũ, đem tình huống của Đại hoàng tử cùng Vĩnh Cung cung nói một lần cho ta nghe."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Gọi Đầu

Editor: Thiên Phi

Beta: Hy Thái phi

Hoàng Hậu hai tay ôm một cái lò sưởi bằng đồng có chạm trổ hoa văn, nghiêng người dựa trên giường La Hán làm từ gỗ hoa lê, ánh mắt sáng quắc nhìn Kim ma ma phía đối diện: "Tin tức là thật?" Hộ giáp bằng vàng ròng khảm ngọc lục bảo gầy gầy không có quy luật bên hông lò sưởi, lộ ra tâm trạng đang rối loạn của nàng.

"Hồi nương nương, tin tức từ Vĩnh Hòa cung truyền đến đúng thật là như thế." Chi là có phải cố ý đánh lừa hay không thì không thể khẳng định. Trong lòng Kim ma ma trầm nghĩ, nhưng rốt cuộc cũng không có nói chuyện này ra miệng. Cho dù khi còn nhỏ có quan hệ thân thiết, khi đã vào cung thì mọi chuyện đều khó đoán trước được. Ai mà biết được hôm qua Kim Lan có khai ra hay không chứ.

Hơn nữa không biết vì sao Hoàng hậu nương nương lại quá tin tưởng nàng ta, bản thân bà đã khuyên vài lần, chẳng qua nói tới nói lui rồi cũng từ bỏ.

Bắt giác đầu ngón tay Hoàng Hậu dùng sức một chút, đầu nhọn của hộ giáp lọt vào chỗ chạm rồng hình hoa lăng[1] trên lò sưởi. Nàng nhíu mày: "Hiền Phi là đang muốn làm gì." Ngữ khí lại không chút khách khí.

([1] Hoa lăng hay "hoa cây ấu", hoa hơi nhỏ, có màu trắng. Ngày xưa, gương soi mặt làm bằng đồng, thường có khắc vẽ hình lăng hoa ở phía sau, nên gọi "lăng hoa".)

Loại chuyện liên quan đến mạng người này cứ như vậy mà giao cho một cung nữ non tay, lại không biết giữ bí mật, nàng ta là đang cảm thấy mình sống quá lâu rồi sao?

"Nương nương, chúng ta....." Kim ma ma vừa định nói chuyện.

Hoàng Hậu hơi cong móng tay, rút hộ giáp bị dính tro bụi ra, ném qua bên cạnh. Nàng ngắt lời Kim ma ma, nói: "Chúng ta còn bị giam lỏng ở trong cung đây, có thể làm gì được nữa."

Đại Hoàng tử chết non, Đức Phi đau xót nằm trên giường không dậy nổi, đây đúng thật là một cơ hội tốt để nàng thỉnh cầu được ra ngoài. Hơn nữa, biên cương đang chiến loạn càng là thời cơ để gia tộc nàng được trọng dụng, nàng chỉ cần chờ thêm một chút, cần gì nàng phải tự mình đi thỉnh cầu.

Hai tỷ muội đều thua dưới tay một người, cho dù lúc trước chính nàng đã mưu tính từ trước, Tiết thị vẫn là không vui không buồn tồn tại. Đã nhờ được cái đình chướng mắt nhất, nàng cũng không cần giấu mình để che dấu tai mắt của người khác, chờ nàng lấy lại cung quyền, bất kể là Tiết thị, Giang thị hay là An thị, tất cả các nàng cũng không khiến nàng kiêng dè như với Đức Phi, nàng đều sẽ xử lý từng người một.

Đối với Hiền Phi, nàng ta giúp mình cố thủ thế lực quả thật nàng rất cảm kích. Có điều....

"Chỉ cần nàng ta đừng làm chuyên ngu xuẩn để không bị bốn cung nắm thóp là được." Trước ánh mắt chăm chú đầy nghi hoặc của Kim ma ma, Hoàng Hậu lẩm bẩm.

Hơi nóng từ lò sưởi cầm tay tỏa ra một trận ấm áp ngấm vào lòng bàn tay nàng, nhưng trước sau lại không có cách nào hòa vào thân thể, chỉ quanh quẩn một vòng trên da thịt, vì không thể tìm thấy lối vào, nên dần dần tiêu tán vào không khí lạnh lẽo.

Tiết Bích Đào dùng tay thử nhiệt độ của nước, đại khái là bởi vì nàng vừa mới phân phó cung nhân nấu một ít nước nóng, đầu ngón tay vừa đụng vào liền rút trở về. Mùa đông nước rất mau nguội, nàng muốn chờ nó nguội bớt đến độ ấm vừa phải, không để cung nhân ra ra vào vào đổi nước chỉ cho phiền toái. Cũng không phải vì thương xót bọn họ mất công chạy tới chạy lui, chỉ là nàng không muốn có người ở đây làm mất không khí thôi.

Hoàng đế đang nằm trên giường cảm thấy nàng tự mình gọi đầu cho hắn có chút không ổn, giờ phút này lại nghe được nàng "Ồi" một tiếng, lập tức quay đầu lại nhìn: "Làm sao vậy?"

Hoàng đế kéo ngón tay bị phỏng của nàng đến trước mặt, Tiết Bích Đào ngồi vững trên cái ghế sơn mài, nghe vậy thè lưỡi cười: "Bị phỏng một chút." Chỉ là một câu trần thuật bình thường, cũng không làm nũng kêu đau, phản phát khiến Hoàng đế sinh ra rất nhiều thương tiếc với nàng.

"Trẫm đã nói chuyện này cứ để hạ nhân làm, nàng lại muốn tự mình làm." Hoàng đế bắt đầu nói. Kỳ thật trong lòng hắn rất vui, nhưng nàng đang mang thai, hắn lo là khiến nàng mệt nhọc.

Tiết Bích Đào hồn nhiên chưa phát giác lời nói của Hoàng đế, giống như hải tử làm nũng với phụ mẫu, nhào qua bắt mẫn, nói thẳng: "Hoàng Thượng nằm lại đi." Nàng vẫn lì lì bất động, dù hắn có nói như thế nào đều vô dụng.

Hoàng đế nằm trên ghế dài, Tiết Bích Đào ngồi trên ghế tựa bên cạnh còn có chậu nước, kiểu này cực kỳ giống ghế dài gọi đầu trong tiệm cắt tóc thời hiện đại. Chẳng qua là hai cái ghế không nối liền nhau, phong cách cũng cổ kính hơn mà thôi.

Tiết Bích Đào gỡ vòng cổ định trên búi tóc Hoàng đế xuống, sau khi xoa ra tóc hơi rối, nàng dùng cây lược gỗ đàn hương chải lại một chút. Thỉnh thoảng đầu lướt lướt qua đỉnh đầu, nàng cố ý tăng thêm chút lực đạo, Hoàng đế quả nhiên hơi thả lỏng, hai mắt nhắm lại, để mặc nàng mân mê.

"Đã nhiều ngày rồi trẫm không thể chợp mắt nổi." Ngay khi Tiết Bích Đào gom tóc lại chuẩn bị thả vào chậu nước, Hoàng đế bất ngờ nói. Trong giọng nói nghe ra sự mệt mỏi vô cùng.

Tóc đen tán ra ở trong nước, tựa như một giọt mực dần nhuộm cả một vùng, tán ra từng sợi từng sợi u sầu. Tiết Bích Đào đột nhiên cảm thấy làm Hoàng đế cũng không dễ dàng, nàng dùng giọng nói nhỏ nhẹ nhu hòa hơn bình thường hỏi hắn: "Là vì chuyện Đại Hoàng tử sao?"

"Ừm." Hoàng đế nặng nề lên tiếng: "Khi Thừa Vân còn nhỏ, tính tình không được hoạt bát như vậy. Mỗi khi trẫm muốn nói chuyện với nó, nó đều cúi đầu sợ hãi nhìn trẫm." Đó là bởi vì khi đó Đức Phi chỉ là một trắc phi, lúc đó thế lực cũng không lớn bằng chính phi. Tiết Bích Đào nghĩ, nếu nàng ta sớm thể hiện thì sẽ chọc Hoàng hậu nổi sát ý. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

"Sau này Vân Phi có Thừa Trạch, Hoàng hậu hay nói với nó đây là đệ đệ của nó, tương lai khi nó lớn phải chăm sóc tốt cho đệ đệ. Quả nhiên nó thường bày ra bộ dáng che chở cho đệ đệ, cũng làm nó chỉ là một đứa bé năm tuổi, trắng trẻo bụ bẫm, nhưng ánh mắt và khí thế lại cực kỳ giống trẫm." Có lẽ là Hoàng đế thực sự rất mệt, nói năng lộn xộn, bỗng nhiên nói đến chuyện này, Tiết Bích Đào cẩn thận nghe cũng có chút mơ hồ.

Đại khái là nói Thừa Vân sợ phụ hoàng dọa đệ đệ sợ, cho nên mới bày ra bộ dạng như vậy trước mặt Hoàng đế. Tiết Bích Đào nhớ đến Đại Hoàng tử nắm chặt long bào của Hoàng đế đi theo phía sau hắn đến đình Bích Phủ, nàng còn nhớ bản thân tỏ ra không tin Hoàng đế thì Đại Hoàng tử lập tức nghiệm chứng để làm sáng tỏ, đối với đứa nhỏ này thì phụ hoàng của nó giống như bầu trời vậy.

Nghĩ như vậy, nàng liền mang theo ý cười hỏi: "Vậy sau này làm thế nào để nó thân cận với Hoàng thượng?" Tay nàng lấy một ít bò kết để vào miếng bọt biển, nhẹ nhàng xoa gọi lên tóc.

"Một thời gian sau khi vào cung thì tính tình nó cởi mở hơn rất nhiều." Trong giọng nói Hoàng đế cũng có ý cười, có lẽ là đang nhớ lại đoạn hồi ức kia: "Vì thế trẫm hay cầm tay dạy nó luyện chữ, đọc sách, còn có giường cung bắn tên. Thế nhưng khi đó nó còn quá nhỏ, trẫm lệnh cho thợ thủ công làm một bộ cung tiễn thích hợp với nó, chỉ làm giống như một món đồ chơi, để khi nó tập bắn không làm thân thể bị thương."

"Có lẽ Đại Hoàng tử cũng cảm nhận được Hoàng thượng dụng tâm với nó như vậy." Nàng cảm thán một câu.

Trong đầu hiện lên đoạn hồi ức đó, chờ đến khi kết thúc, Hoàng đế càng thần thò: "Đúng vậy, Thừa Vận là đứa trẻ rất thông minh."

Mục đích Tiết Bích Đào vào cung đó là "hạ" được Hoàng đế để sớm được về nhà, cho nên đối với hài tử của Hoàng đế nàng sẽ không căm ghét như những phi tần khác, cũng lắm chỉ là đối đãi như người xa lạ mà thôi. Nhưng với Đại Hoàng tử nàng từng gặp một lần, mỗi khi nàng nhớ tới giọng nói non nớt đọc sách ở hồ sen, đều không khỏi có chút tiếc thương.

Đối với hài tử, mọi người đều luôn khoan dung.

"Hoàng thượng đừng nghĩ nhiều," ngón tay nàng xoa lên vành tai của Hoàng đế, phía trên còn có bụi chưa tẩy sạch, Hoàng đế chỉ cảm thấy bên tai hơi nhột, mơ hồ bay tới hương thơm dễ chịu. Thanh âm trầm ấm của nàng vang lên: "Thiên mệnh khó trái, có lẽ là trên trời Quan Thế Âm nương nương muốn đưa Đại Hoàng tử về làm đồng tử của mình cũng nên."

Hoàng đế cười cười: "Nàng luôn tin những chuyện như vậy." Trước kia còn có một vị là Đấu Chiến Thắng Phật.

"Tin thì sẽ có, không tin sẽ không có." Không biết có phải vì âm thanh nước chảy trong điện ảnh hưởng hay không, giọng điệu của nàng hôm nay nghe rất bình thản. Không giống ngày xưa, phàm là những lúc nói tới chuyện này, nàng cũng sẽ khoe mẽ khoe tài khiến hần không thể không tin những luận điệu này của nàng.

"Trẫm tin nàng." Giọng nói hần trầm thấp mang theo vẻ trịnh trọng của bậc đế vương, đã ở chung với hần một thời gian, cho dù ban đầu có chỗ nào khiến hần hoài nghi, cũng đều bị nàng loại bỏ. Nếu không tin, lại không nổi động thủ, lưỡng lự vẫn là tự làm khổ mình. Cho nên những lời nói này, hần cũng sẽ tin. Hậu cung cũng nguy hiểm cũng không thua gì hỗn loạn trong giang hồ, nàng có kỹ xảo phòng thân, chính hần cũng càng yên tâm hơn chút. Một vài chuyện cứ việc dùng đến đao thương, miễn là nàng có thể giữ được bản thân, những chuyện còn lại hần sẽ thay nàng giải quyết tốt hậu quả.

Giờ phút này, Hoàng đế cũng không thể ngờ được nữ tử mà hần cho rằng chính mình có thể phù hộ âu yếm, sau này khi chuyện đó xảy ra, khiến hần không cách nào toàn tâm toàn ý kiên trì cái ý niệm này.

Tiết Bích Đào lấy bọt biển lau sạch cho hần, động tác ôn nhu như cũ, lời nói lại chứa một sự kiên định mà Hoàng đế chưa từng phát hiện: "Hoàng thượng tin ta, ta cũng có một vài lời nhất định phải nói với Hoàng Thượng."

"Như thế nào?" Mấy ngày mệt nhọc, hiện giờ thả lỏng, Hoàng đế có chút buồn ngủ hỏi.

Tiết Bích Đào mỉm cười, nàng đỡ eo đứng lên đi lấy khăn lau tóc cho Hoàng đế, khi nàng quay lại Hoàng đế đã ngủ yên ở trên giường. Nàng hoảng hốt chớp mắt một cái, nghịch ngợm tiến lên nhẹ nhàng vuốt lại ấn đường của Hoàng đế: "Hoàng thượng vẫn là nghỉ tạm một lát trước đã."

Không biết vì sao, ấn đường hơi nhấp nhô như ngọn núi kia, sau khi cảm nhận được nhiệt độ của đầu ngón tay nàng lại từ từ giãn ra.

Chờ sau khi Hoàng đế tỉnh lại, Tiết Bích Đào đem luận chứng trong sách cùng với những suy đoán của nàng đều nói với Hoàng đế, nhưng nàng vẫn không nhắc tới Vĩnh Hòa cung, chỉ nói là chính nàng nghe nói trong cung còn có ví dụ như vậy. Nếu dính líu với Hiền Phi, chỉ dùng thế lực của nàng đã biết thì không thể nào Hoàng đế lại không biết. Với nhân lực của Hoàng đế, không có khả năng đã biết rõ dưới tình huống mà còn chưa tra ra được. Ban đầu không chú ý, chỉ là không thể nghĩ được điều này thôi.

Nếu không phải nàng đúng lúc nhìn thấy, cũng không nhất định có thể nghĩ đến điều này.

Trong lòng Hoàng đế đã đoán ra, đối với chỗ mơ hồ của nàng không cho là đúng. Rốt cuộc nàng vào cung không lâu, có thể phát hiện ra chỗ khả nghi mà người khác không thể phát hiện đã rất giỏi rồi.

"Trẫm sẽ chú ý nhiều hơn." Hoàng đế trầm ngâm, lại nhìn bộ dáng nàng quan tâm việc này, trong lòng như được an ủi. Rốt cuộc Thừa Vận cũng không phải do nàng sinh, nàng còn có thể quan tâm như thế: "Nàng cũng bớt nhọc lòng vì chuyện này, cứ chú ý chăm sóc bản thân trước, mọi việc đã có trẫm ở đây."

Kỳ thật lúc này Hoàng đế đã nghĩ sai rồi, Tiết Bích Đào đề tâm tới việc này, không chỉ là vì Đại Hoàng tử, mà còn bởi vì nàng có chút thấp thòm sau chuyện này còn xảy ra chuyện gì nữa hay không. Giả như đúng là Hiền Phi ra tay, vậy tiếp theo, có phải nàng ta sẽ đánh chủ ý lên người nàng hay không?

Vì an nguy của Bảo bảo, nàng cũng muốn trước tiên để Hoàng đế cảnh giác tới điều này. Ô dù của Bảo bảo, đương nhiên là càng nhiều càng tốt. Chỉ với người của mình, sợ là không đủ phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hiền Phi

Edit: Cảnh Tu nghi

Beta: Hy Thái phi

Ánh trắng mềm mại xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu lên phía trên chăn gấm, miêu tả được đường thêu văn, bên trong nhà là một mảnh yên tĩnh tốt đẹp. Ai ngờ người đang ngủ trên giường lại gặp ác mộng lúc ban đêm, đột nhiên mở to mắt ra, thái dương và chóp mũi của nàng đều rịn mồ hôi, có đều không bận tâm đến mà chỉ chậm rãi ngồi dậy. Thở ra hỗn hển mấy hơi, cứ như vậy ghé vào bên cạnh giường, ánh mắt trống rỗng đảo qua một vòng

"Son Chi?" Đợi mãi một lúc lâu vẫn không thấy Son Chi đáp lại, Hiền Phi lại gọi một tiếng nữa nhưng mà vẫn như cũ đáp lại nàng chỉ là một căn phòng trống vắng tịch liêu[1].

[1]: "tịch liêu" 寂寥: vắng lặng

Nàng mặc thêm áo ngoài, rồi mở chăn ra chuẩn bị xuống giường mang giày. Mũi giày khẽ chạm xuống thì quả nhiên bên cạnh giường không thấy có người, chỉ có một chén trà nóng, dùng ánh mắt trong sáng ngày thơ của mình nhìn thiếu nữ phản chiếu trong nước trà.

Nàng thờ ơ nhìn mơ hồ của ánh trắng chiếu tới ấm trà, tự mình rót nước rồi quay trở lại giường, ngồi xuống.

Trà tiến cống có màu hồng phách[2] đậm, cảm giác khiến cho trong lòng nàng trở nên đau xót. Cho đến tận bây giờ, có hối hận thì có được ích gì chứ, trên tay nàng dính nhiều máu tanh giết chóc như vậy, cho dù dùng nước sạch rửa bao nhiêu đi chăng nữa cũng sẽ không thể tẩy sạch hết được. May mà thay cuối cùng cũng có thứ thuộc của mình, cũng không uổng công đi tới trần thế này đâu thôi.

[2]: màu vàng ánh da cam

Khi ngẫu nhiên hồi tưởng lại, tất nhiên nàng cũng sẽ sợ hãi, sẽ khó chịu, sẽ ủy khuất, sẽ chua xót, nhưng mà, trà an thần có tác dụng làm cho đầu lưỡi chậm rãi cảm nhận được vị ngọt, nàng mỉm cười, tóm lại là không hối hận.

Điều duy nhất cần phải làm tiếp theo là bảo toàn cho Son Chi mà thôi. Hiền Phi lại đi tới chỗ gần ngoài cửa sổ rót thêm nước trà uống, ánh mắt trở nên bình thản xa xưa, nàng biết Son Chi sẽ hiểu ý tứ của nàng.

Hoàng đế ngồi ngay ngắn chính giữa ở trên ghế bành[3], khuôn mặt tối sầm, cả người tỏa ra hơi thở lạnh thấu xuống như ngăn không cho người nào tới gần. Đôi mắt hần hoi rù, tầm mắt chuyển thấp, nhìn về hướng cung nữ bên người Hiền Phi lúc này tìm không được Son Chi

[3]: Ghế bành

Ở phía dưới, Son Chi đang run rẩy làm lễ với thánh thượng, lúc này đôi mắt to hay bị Hiền Phi trêu chọc là "Mắt cá vàng" đang tràn đầy nỗi sợ hãi. Son Chi buồn bực, mới vừa nàng còn đang ở ở Vĩnh Hòa Cung ngủ gật, không biết tại sao vừa mở mắt ra đã ở trước mặt Hoàng Thượng rồi.

Nàng tưởng tượng bốn phía hẳn là đang bày dụng cụ, bỗng dưng cảm thấy khủng hoảng vô cùng, rốt cuộc tin tức ngọn nguồn là từ nàng, cho dù trong lòng nàng có làm tốt để chuẩn bị nhưng khi đối mặt vẫn sẽ sợ hãi...chẳng qua nàng chỉ mới là một cô nương trẻ tuổi như những đóa hoa vừa mới chớm nở. Nhưng chờ đến lúc nàng rũ mắt xuống cẩn thận liếc nhìn qua thì mới phát hiện chỗ này là một gian chính thất chật chội, cũng không biết là ở chỗ rắc rối điện hoang vu nào nữa.

Đem Son Chi đưa tới trước mặt Hoàng đế nhưng giờ phút này khuôn mặt Hùng Nghiêu vẫn không có biểu cảm gì, hần tiến tới chấp tay, nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, người đã đưa tới."

Hoàng đế vẫy vẫy tay để cho hần đứng ở một bên, âm thanh lạnh lùng nói: "Hắn là người biết vì sao trẫm cho người đưa người tới đây."

Son Chi do dự một chút, co rúm lại đem vui đầu xuống: "Nô tỳ sợ hãi." Không dám trực tiếp trả lời là biết hay không biết.

"Trẫm không có nhiều kiên nhẫn như vậy để cùng người tốn thời gian ở đây."

Hoàng đế nhíu mày: "Bây giờ trẫm đã dùng cách thẩm vấn vào đêm hôm như này thì không có tính làm to chuyện lên. Nếu không thì trẫm cũng không cần tự mình thẩm vấn, mà sẽ có người khác dùng nhiều cách thức cạy được miệng của người ra." Hần ngẫu nhiên đi Vĩnh Hòa Cung thời điểm, có thể mơ hồ từ cái này cung nữ trên mặt nhìn ra nàng đối Hiền Phi sùng bái cùng trung tâm. Đối phó với người như vậy, thì phải có sự kiên nhẫn, dụng hình sẽ làm giảm hiệu quả. Tất nhiên phải xuống tay uy hiếp một cách chính xác mới được.

"Nếu muốn tốt, nhưng nếu trẫm không có kiên nhẫn, chờ đợi chủ tử ngươì chính là tội danh tru gia diệt tộc." Kỳ thật trong lòng Hoàng đế chỉ là hoài nghi, việc này có phải do Hiền Phi làm hay không còn chưa xác nhận được. Nhưng khi thăm vấn lại không thể biểu lộ ra suy đoán như vậy.

Phụ thân Hiền Phi từng là Thái sư của Thái tử, tức là tự mình dạy dỗ gọi ân sư[4]. Cho dù việc này là Hiền Phi phạm phải, Hoàng đế cũng sẽ không rêu rao, như vậy không phải là đi bêu danh chính lão sư của mình hay sao, trừ phi hấn phạm phải tội lớn thông đồng với địch phản quốc. Nhưng một vung nữ trong thâm cung sẽ không biết được chuyện này không do Hoàng đế làm chủ được, nàng chỉ biết là thánh thượng miệng vàng lời ngọc, nói ra chính là nói được làm được.

[4]: Học trò thi đỗ đối với chủ khảo kính xưng là "ân sư"/ tiếng học trò kính xưng với thầy 恩师.

Đến nỗi cho dù là Hiền Phi, hấn cũng phải cho Đức Phi cùng Đại nhi tử đã chết một công đạo.

Thật lâu sau Sơn Chi vẫn đang trầm mặt, đập đầu nói một câu: "Hoàng thượng xin được bẩm báo." Sau đó liền nói về việc Hiền Phi đã ám chỉ với nàng như thế nào "Hiệu quả việc dùng nước giếng vào sáng sớm" cùng với việc trong lúc vô tình nàng biết được tình huống của người khác mà báo lại.

Lúc trước Hoàng đế thăm vấn thì những cung nhân đó đều nói giống nhau là Đại Hoàng tử đau bụng, trong lòng nhất định là có chuẩn bị, giờ phút này nghe thấy công tích vĩ đại của Hiền Phi, cảm xúc thật sự không có dao động gì mãnh liệt. Đối với vị phi tử nhã nhặn thanh nhã này, hấn chưa từng để ý quá nhiều ở trên người nàng ta, chỉ là không nghĩ tới nàng ta có thể làm những việc như thế.

Nữ nhân hậu cung, mặt ngoài tươi đẹp diễm lệ, lại đều là một họa bì[5], kết quả là không có lấy một người có thể làm hấn bớt lo

[5]: Họa bì: dịch nghĩa là "Bức tranh da người" là một tiểu thuyết của nhà văn Trung Quốc - Bồ Tùng Linh. Nói chung rằng đánh giá một người không chỉ xét đến vẻ bề ngoài, nó không nói nên tính cách, phẩm chất của một con người.

Hoàng đế xoa xoa mày, nhàn nhạt nói: "Ngươi cũng là người thông minh." Không chỉ có trả lời nhanh, còn đem chuyện này đều đẩy ở trên người Hiền Phi, việc này cùng với nhận thức của hấn có chút mâu thuẫn khiến cho hấn không khỏi cảm thấy kỳ quặc.

Sơn Chi không biết Đế vương đa nghi nhưng nàng nghe thấy ngữ khí của Hoàng Đế thì biết bản thân đã đi nhầm một bước rồi. Nói nhiều sai nhiều, nàng biết rõ là nên im miệng, cúi đầu thấp xuống hết cỡ không có đáp lại cái gì.

Hoàng đế nhìn nàng ta thêm vài lần, tuy cảm thấy sự tình thuận lợi làm người ta khả nghi, nhưng dựa vào việc điều tra cho tới chứng cứ được tìm thấy, việc này không phải là do có người vu oan hay oan uổng Hiền Phi. Vì thế hấn suy nghĩ một lát, ra lệnh cho Hùng Nghiêu: "Đi đem Hiền Phi tới đây." Hấn phải tốc chiến tốc thắng, triều đình còn có chính sự bận rộn, càng miễn bản hiện giờ tình hình biên cương làm cho hấn rất là đau đầu. Nếu không phải Hoàng hậu bị cảm tức, Đức Phi lại gặp chuyện lớn, thì hấn cũng sẽ không tự mình hỏi đến.

Hoàng hậu, đột nhiên hấn nghĩ đến vị thê tử đã lâu không nhớ tới. Thừa Vạn chết non, vui vẻ nhất còn không phải là nàng ta sao. Đáng tiếc, nàng ta còn giá trị.

"Thiếp thân cung thỉnh Hoàng thượng thánh an." Hiền Phi thu tay áo khom người chào, tư thái thong dong cùng với biểu tình an hòa, đem Hoàng đế đang trong trầm tư gọi trở về.

Hùng Nghiêu đang nắm chặt đao đặt ở eo đứng bên cạnh biểu tình có chút kỳ quái nhìn nàng ta, thời điểm hấn đi mời người, thì liền thấy trước mắt vị nương nương này đã sớm ăn mặc chỉnh tề ngồi ở bên mép giường, thấy hấn xông vào cũng không có ngăn cản, chẳng qua là nhìn về hấn cười, rồi đứng dậy đi theo hấn.

Nếu không phải có ánh trăng có thể chiếu rõ ràng bóng dáng của nàng ta, thì hấn cũng sẽ hoài nghi đây chỉ là nữ quỷ uyên bác chuyện trần tục ở đời.

Sơn Chi bị áp giải xuống đi ngang người Hiền Phi, mặt mày nàng vừa động, giống như ngửi được mùi gì đó, đột nhiên sắc mặt biến thành kinh nghi[6]: "Nương nương..." Hương vị này nàng đã từng ngửi được là từ trong trà an thần của nương nương dùng mấy ngày trước, không nồng mà cũng không đọng lại, rất khó đoán được. Chẳng qua hiện tại đến gần, hương vị trên người chủ tử nhà mình bay tới như vậy, khiến cho tinh thần của nàng cảm thấy không yên, có dự cảm không tốt.

[6]: kinh ngạc và nghi ngờ

Hiền Phi không có quay đầu lại, vẫn hàm chứa nhàn nhạt cười, mắt đối mắt với Hoàng đế.

Đây là một lần cuối cùng của Sơn Chi nàng thấy kính yêu nương nương, cũng là lần đầu tiên nương nương của nàng nghe thấy âm thanh gọi đúng lúc quay đầu lại tươi cười lại trấn an nàng. Tay nàng bị thị vệ khóa ở sau lưng, dùng lực ấn chặt khiến cho nàng không tự chủ mà bước chân ra. Nàng gương mặt nhìn chỉ thấy hành lang ngoài cửa kéo dài gấp khúc, cho dù ánh trăng bao phủ cũng chỉ được một đoạn, sớm hay muộn cũng hoàn toàn đi vào trong bóng đêm đen tối mịt mờ. Nước mắt ướt át lăn dài ở trên mặt nàng, biểu hiện bí mật tiết lộ một sự bối rối không thể nói ra.

Nàng hiểu rõ ý tứ của nương nương. Vì điều gì mà giao việc này cho mình làm, lại vì gì mà đối với mình không thể nghi ngờ. Sơn Chi, ngươi nên sớm hiểu chuyện một chút, nàng tự nói với chính mình. Đây là hy vọng nương nương dành cho nàng.

"Vì điều gì mà ngươi làm như vậy." Hoàng đế nhìn nàng một cái, chậm rãi thu hồi ánh mắt hỏi.

Một câu này không có ý nghĩa gì, nhưng rốt cuộc cũng đã từng là người bên gối, cho dù từ hình cũng muốn kéo dài thời gian chết, để cho nàng ta thu thập tâm tình tốt rồi lại lên đường.

Có đều Hiền Phi cũng không cảm kích, nàng ta biết phía sau nhìn chăm chăm vào nàng ta muốn mình bạch đến cuối cùng thì thiếu nữ kia đã rời đi, đôi mắt này còn nhìn nay đã rũ xuống, không hề nhìn Hoàng đế. Chỉ nhẹ giọng nói: "Thiếp thân biết Hoàng thượng đối với việc xử trí chuyện của ta còn do dự, nếu Hoàng thượng chấp nhận không truy cứu trách nhiệm của Sơn Chi, thiếp thân nguyện ý tự mình kết thúc. Giúp Hoàng thượng giải quyết chuyện phiền lòng này."

Hoàng đế trầm mặc thật lâu sau, hần phát hiện ra việc cung nữ kia khiến cho hần không hiểu, ngay cả Hiền Phi bây giờ cũng khiến hần nhìn không thấu. Nhưng mà nếu có thể đạt tới mục đích thì quả thật hần có thể buông tha cho cung nữ kia.

"Tính toán khi nào?" Tiếng nói trầm thấp của Hoàng đế vào giờ phút này có vẻ đặc biệt lạnh nhạt.

Về mặt Hiền Phi giống như bàn tay bạch ngọc không hề có dáng vẻ tư thái bề ngoài, với lại ở đây chỉ có hai người trong phòng ngay cả cười khế cũng có thể nghe được: "Nếu Hoàng thượng sốt ruột, thì ngay hôm nay cũng được." Dứt lời, nàng quay đầu nhìn ra phía bóng đêm ở bên ngoài, dường như đang tính toán canh giờ: "Chỉ là ngay tại chỗ này, thiếp thân còn muốn trò chuyện với Hoàng thượng một phen."

Chưa bao giờ Hoàng đế thấy qua bộ dáng tùy tính của nàng ta như vậy, gật đầu xem như ngầm đồng ý. Tuy hần cho rằng không có cần thiết phải trò chuyện với nàng ta, nhưng nếu như nàng ta thức thời, thì lần này bản thân cũng không ngại phối hợp. Sám hối, hay là không cam tâm? Hần có chút tò mò muốn biết nàng ta định nói gì với mình.

"Hoàng thượng cũng biết hậu cung này từng phát sinh quá nhiều chuyện dơ bẩn." Nàng hơi hơi nhún mi lại, như đang nhẫn nại điều gì đó, tiện đà nói một câu đề mở đầu, tiếp theo lại từ từ kể chuyện xưa tiền triều: "Tây Hán có ty muội Triệu thị âm thầm độc sát cung phi có thai, đoạn tuyệt con vua, Minh triều Vạn Quý hphi càng trắng trợn táo bạo hơn, nàng ta ghen ghét phi tần sinh con, nếu như biết phi tần nào hoài thai, liền muốn trăm phương nghìn kế bức lệnh uống được phá thai. Dù loại sự tích, trong hậu cung nhìn mãi cũng quen mắt."

"Cho nên người nước chảy bèo trôi?" Hoàng đế cười lạnh, hần không biết rằng kể ra những ví dụ tương tự cũng là một cách biện giải.

"Không" Hiền Phi cười cười: "Thiếp thân tự biết ghen ghét đtan xen sẽ khiến Hoàng thượng ghét bỏ, nhưng vẫn cứ phạm phải sai lầm như vậy, có đều có một có thể được thể hiện – không kim lòng nói."

Hoàng đế hờ hững.

Hiền Phi thấy vẻ mặt ám đạm như thế thì thở dài, không còn tùy tính và thông dong như lúc này nữa, dường như có vẻ cô độc của phi tần nghiêng ngã ngồi một mình trong bình minh, giọng điệu tịch liêu[7] nói: "Tất nhiên là Hoàng thượng không hiểu."

[7]: tịch liêu 寂寥 vắng lặng

"Nhưng may mà người bên cạnh Hoàng thượng tới cuối không phải là thiếp thân, như vậy cầu mà không được, nữ nhân tâm tư ngoan độc --" Hiền Phi tự giễu cười nói, ngược lại rừ mi, âm thanh nhẹ nhàng nói: "Trần Chiêu Nghi so với chúng ta lại không giống."

Hoàng đế nghe thấy câu này sắc mặt đẹp hơn chút. Hần cũng cho rằng bảo bối là bất đồng. Những lời này của Hiền Phi thật ra nói đến đúng trong tâm của hần.

Hiền Phi đang định lại nói, cổ họng có vị ngọt, một tia màu đỏ tươi tức thì tràn ra khóe môi. Hoàng đế kinh ngạc: "Người đây là..."

"Thiếp thân tự biết có hành động làm trái với luân thường đạo lý, đã sớm tự uống thuốc. Mong một mạng đổi một mạng, cũng để an ủi linh hồn Đại Hoàng tử nghị ngại." Nàng cắn môi hàm hồ giải thích một câu, không muốn sửa đổi đề tài, lập tức lấy hơi để nói: "Chẳng lẽ Hoàng thượng thực sự không muốn biết vì sao Trần Chiêu nghi không giống với chúng ta sao?"

Hoàng đế không rõ nguyên do.

Nàng lặng yên rồi lặng yên mỉm cười nhìn Hoàng đế, câu chữ rõ ràng: "Hoàng thượng không hiểu được đồ kị cùng hận thù trong lòng chúng ta, cũng sẽ không hiểu được sự đề ý trong lòng chúng ta. Nàng ta không đồ không hận không oán, tự tại cô độc một mình, chẳng qua là bởi vì nàng ta không thêm đề ý." Đến đây khóe môi nàng mang theo vết máu, mỉm cười lộ ra vẻ quý dị.

"Bởi vì nàng ta không thêm đề ý Hoàng thượng a --" Nàng thở ra một tiếng thở dài sâu kín, so với vừa nãy thì rõ ràng là cấp bách hơn. Bởi vì quả thật trong lòng nàng nhận định như thế.

Cho dù không đề cập tới chuyện của Thọ vương, trong cảnh thưởng mai yến trước kia, khi Hoàng thượng tới nàng đã nhìn thấy rõ ràng trong mắt của Trần Chiêu nghi. Trong suốt yên tĩnh, không có nửa điểm xấu hổ hay vui mừng.

Bây giờ nghĩ đến, cũng chỉ là giống như Sơn Chi không biết chuyện thiếu nữ, hay đúng hơn mà nói, nàng ta thật sự giữ vững tâm của bản thân, thế cho nên sau nửa năm liền đã thăng lên vị trí đứng đầu cửu Tàn. Trong hậu cung, yêu ai đều là một điều tai họa, yêu Hoàng đế là cầu mà khó có, yêu người khác càng cầu mà không được, chỉ có không yêu mới có thể toàn thân lui ra.

"Vớ vẩn! Chẳng lẽ giết chết con vua mới là biểu hiện đề ý trẫm! Nàng ấy không làm chính là không thêm đề ý, trẫm cũng chỉ xứng có độc phụ như các

ngươi sao?" Hoàng thượng nghe xong liền tức giận, đập muống vỡ cái bàn. Tất cả đều là do Hiền Phi ghen ghét bảo bối của hắn được sủng nên mới nói như vậy, mấy ngày trước bảo bối còn muốn chết cùng với hắn, còn ăn đấm với phi tần khác.

Trong lòng hắn phản bác như thế.

Hiền Phi nhìn bộ dáng hiểu rõ của Hoàng Đế, nói như vậy trong ngày thường Trần Chiêu nghi không thiếu việc giáo huấn tư tưởng "Nàng thích hắn" cho Hoàng đế. Nàng có chút đau đớn khó nhận được lão đạo một bước, trên mặt trước sau vẫn giữ nụ cười: "Hoàng thượng còn nhớ rõ An Tuyên thị ngày thường đối với người có bộ dáng gì không? Hoàng thượng, có phải ghét bỏ nàng ta vô cùng vụng về hay không?"

"Hoàng thượng, thiếp thân cũng từng ở chung với An Tuyên thị, nàng ta là một nữ tử cực kỳ thông tuệ. Nếu không, phụ thân nàng sẽ không ngừng nghỉ đem cả đời hiểu biết mà hết lòng dạy dỗ nàng. Nàng ta vụng về là bởi vì đối mặt với Hoàng thượng trong lòng hoảng loạn. Nàng ta muốn làm Hoàng thượng thích, lại càng thêm luống cuống tay chân." Lời nói đến tận đây, khẩu khí của Hiền Phi có chút thở hỗn hển, đã là cố gắng hết sức: "Đề ý hay không, quả thật thiếp thân không thể thay Hoàng đế nhận định, nhưng Hoàng thượng chỉ cần tự mình nhìn một cái, là có thể hiểu rõ lời thiếp thân nói. Lời nói trên đầu môi trước sau không thành sự thật được." Có sự so sánh, càng có thể nhanh nhìn ra sự khác nhau giữa hai người.

Hiện tại nàng thật sự hy vọng Hoàng đế đối với Trần Chiêu nghi yêu thích càng thật càng tốt, càng nhiều càng tốt. Chỉ có như vậy, một khi Đế vương biết được nữ nhân của mình không hề để ý đến mình, mới có thể mát mẻ, tức giận, phẫn hận, cho đến hoàn toàn thất vọng. Hải tử trong bụng của Trần Chiêu nghi là bắt nguồn sự chú ý của Hoàng đế, một khi ánh mắt của Hoàng đế không còn đặt đúng trọng tâm nữa, nó sẽ không hề có bất cứ cái gì để uy hiếp.

Hoàng đế chợt đứng dậy, hừ lạnh nói: "Ngươi không cần phí tâm tư chăm ngòi."

"Hoàng thượng!" Hiền Phi nâng giọng lên giữ bước chân đang hướng ra cửa của Hoàng đế lại, nàng vẫn không nhận được mà nói: "Thiếp thân còn một thỉnh cầu."

Hoàng đế nghiêng người: "Ngươi nói."

"Thiếp thân muốn gặp Hoàng hậu nương nương một lần" Nói xong nàng như nghĩ được cái gì đó, gắng nén lại vị tanh ngọt đang chạm tới đầu lưỡi kia, miễn cưỡng nói: "Mong rằng Hoàng thượng nhìn đến việc thiếp thân chết đi mà tác thành, thiếp thân chỉ là muốn phó thác Hoàng hậu nương nương việc an bài trong tộc mà thôi."

An bài chuyện phía sau, yêu cầu này kỳ thật cũng không quá phận. Nếu không có lời nói vừa rồi của nàng ta, hắn sẽ không có không đáp ứng.

Ánh mắt Hoàng đế nhìn liếc qua nàng, mang theo lạnh lẽo, lại nói: "Đây là yêu cầu cuối cùng của ngươi." Hắn sẽ an bài tốt người ở trong tối theo dõi, để ngừa nàng ta lại gặp phải sự tình gì.

"Thiếp thân tạ ơn Hoàng thượng." Hiền Phi rút cuộc chống đỡ không được lệch người qua một bên ghế dựa, cái miệng nhỏ đột nhiên không kịp phòng ngừa phun máu tươi trên vật áo, nàng lại xoa ấn đường lần nữa cười cười, lúc đầu là muốn thu thập sạch sẽ thấy mặt nàng ấy lần cuối. Rút cuộc là chuyện xấu làm quá nhiều.

Việc nàng quyết định đem việc này giao cho Sơn Chi khi đó cũng đã nghĩ tới kết quả. Từ sớm nàng đã nghĩ tới muốn được giải thoát, chỉ luyến tiếc một người khiến nàng lưu lại giấy giữa trong vũng bùn của hậu cung. Nhưng chung quy nàng cũng không có xấu hoàn toàn, vẫn buông tay như vậy.

"Thật sự một chữ nàng ta cũng chưa nói?" Hoàng đế hoài nghi.

"Hỏi Hoàng thượng, Hiền Phi nương nương không kịp nói chuyện, chỉ là nhìn Hoàng hậu nương nương mỉm cười, sau đó tay giật giật, thì...thì tắt thở rồi." Thị vệ quỳ một gối xuống đất, bẩm báo toàn bộ.

Hoàng đế hừ một tiếng, không nói nữa.

Hắn chỉ nói rằng không phải cứ có tâm nghĩ thành chuyện, nàng ta làm nhiều chuyện xấu, trời cao liền xử phạt nàng ta. Lại nào biết, an bài hậu sự là giả, chỉ cần một khắc(15 phút), nàng ta muốn cũng chỉ là nhìn lại một chút mà thôi.

Câu nói của Hiền Phi nói rất đúng, Hoàng đế không biết những chuyện này.

Trước sau hắn cũng không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Kỷ Năng Tranh Thủ Tình Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đa Tâm

Edit: Cảnh Tu nghi

Beta: Hy Thái phi

Gần đây hướng gió trong cung có nhiều biến hóa. Đại Hoàng tử chết non khiến cho Đức Phi nương nương thương tâm đổ bệnh dậy không nổi, qua không được bao lâu thì có tin tức truyền ra bệnh cũ của Hiền Phi nương nương tái phát chết bất đắc kỳ tử, các vị phi tần phía dưới không khỏi nóng lòng muốn thử, suy đoán xem cung quyền có thể sẽ được chuyển giao đến trong tay của mình. Lại không nghĩ đến qua chưa được mấy ngày, Hoàng hậu lấy việc cáo ốm làm cớ không ra khỏi cửa, rốt cuộc cũng lệnh cấm được thu hồi, tất nhiên cung quyền không có thiếu của nàng một phần, nên là của ai thì vẫn được giao về tay người đấy.

Đáng thương cho Đức Phi nóng vội nhọc nhằn, thời điểm cùng Hiền Phi đối kháng đã là rất cố gắng hết sức, không đem nhân thù của Hoàng hậu mà loại bỏ toàn bộ. Hiện giờ Hoàng hậu như "Tro tàn lại cháy", mới chỉ có chuẩn bị một ít đã bị đánh trở về nguyên hình, đã vậy còn không nhận được phần ân huệ nào.

Mà ngay khi Hoàng hậu nắm trong tay cung quyền chông quân, chuyện đầu tiên làm chính là thương lượng với Hoàng Thượng về việc đại phong hậu cung. Đương nhiên Hoàng đế không sẽ nói chuyện như vậy, phi tần chức vị càng cao thì bổng lộc cũng càng cao, tuy rằng không phải do hân luyện tiết chút tiền ấy nhưng hiện giờ trước mắt chiến sự đã bắt đầu, tất nhiên có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Nhưng thật sự không chịu nổi việc Hoàng hậu giảng đạo lý, thứ nhất là năm trước phong thưởng rất ít, thứ hai sau quý tiết[1] người chết rất nhiều, khiến cho gần đây trong cung mù mịt chướng khí, mỗi người đều cảm thấy bất an, vì dễ tạo ra cảnh thái bình giả thì tất nhiên phải cho chuyện vui mừng cho thật lớn, tốt nhất là các cung đều phải được chiếu cố. Kể từ đó, đại phong là chuyện tất yếu.

[1]: 鬼节 quý tiết: từ đại quý tiết của Trung Quốc: mừng ba tháng ba, tết Thanh Minh, tết Trung Nguyên (tết Vu Lan) và tết Hàn Y.

Cuối cùng Hoàng đế vẫn đồng ý. Một trong số đó là do Hoàng hậu nói có lý, mặt khác, hân còn muốn dựa vào gia tộc Hoàng hậu bình định biên cương, tướng tài khó có được, hân muốn bồi dưỡng những người khác toàn diện cũng không phải ngày một ngày hai là có thể làm được. Cho nên đối với công phu ngoài mặt thì bộ dạng sùng ái tín nhiệm dành cho Hoàng hậu là cần phải có, để cho bọn họ chuyển tâm giết địch bình loạn, vì nước mà cống hiến.

Kết quả là, ban đầu những phi tần về phe Đức phi cũng trở về với Hoàng hậu. Mà mấy năm không gặp được mặt Hoàng thượng khiến các phi tần càng cảm kích vạn phần.

Mà thủ hạ đắc lực nhất của Hoàng hậu là Trình Quý tần sau nhiều năm vất vả cuối cùng cũng được thăng lên làm một trong cửu tần - Tu nghi, tuy so với Bích Đào kém một đoạn, nhưng cũng là chính tam phẩm rồi. Điều này càng làm cho nàng thêm kiên định quyết tâm theo sát bước tiến của Hoàng hậu, vì vậy vô cùng tận tụy, đến chết mới thôi. Đương nhiên, như vậy chẳng qua là tùy ý nói miệng mà thôi chứ bảo nàng chần chạo cho Hoàng hậu là không có khả năng.

Trên đời chịu được vị Hoàng hậu ngớ ngẩn này chỉ sợ cũng chỉ có một mình Hiền Phi mà thôi.

Nhưng cùng lúc đó ngoài dự kiến của mọi người chính là Trần Chiêu nghi và Nghi Quý nhân không hề có tấn vị. Muốn nói là Trần Chiêu nghi được sủng ái như vậy cho dù Hoàng hậu có chèn ép đè nổi bật của nàng xuống thì Hoàng thượng cũng sẽ không vui mới đúng. Lại nói đến Nghi Quý nhân, thân là bào muội ruột thịt của Hoàng hậu thì đó chính là chỗ dựa nhưng ý có thể đi cửa sau, sao lại có đãi ngộ còn kém hơn so với người khác như vậy chứ? Đại gia nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cảm thấy hai người Đế Hậu đã thỏa hiệp kết quả với nhau, đều lùi lại một bước, hai bên che chở người đều tạm thời không thăng vị.

Rốt cuộc thì năm trước hai người này có tốc độ tấn chức thật sự khiến mọi người không theo kịp.

Trên thực tế thì phong thưởng có hay không cũng là do Hoàng đế muốn hay không. Chuyện của Nghi Quý nhân cùng Trần Chiêu nghi thì Hoàng hậu đều biết, nàng đem danh sách này trình lên là có ý muốn thăm dò thái độ của Hoàng đế. Không nghĩ tới Hoàng đế trầm mặc thật lâu rồi cuối cùng vẫn thừa nhận danh sách này khả thi, khiến cho nàng như ăn được một viên thuốc an thần.

Tiết thị, chỉ cần Hoàng thượng và người dần dần có một khe hở, bôn cung cũng có đủ chậm rãi đem nó hoàn toàn xé rách ra. Đến lúc đó cho dù người sinh được Hoàng tử, so với bôn cung nâng đỡ Nhị Hoàng tử mà nói, cũng không có gì đáng sợ cả.

Ngón tay trắng nõn cầm thẻ trúc, Bích Đào ngậm một quả táo cắn ở trong miệng, tinh thần cũng đã đi nơi nào đó rồi.

Trước buổi tối một ngày truyền ra tin Hiền Phi đã chết, nàng phát hiện hệ thống mang thêm điểm số kỹ năng mặc danh giảm xuống, nàng cẩn thận đối chiếu sau đó phát hiện "Hương thơm tự nhiên" bị hạ xuống một đoạn, chỉ còn lại ba điểm. Đây là lần đầu tiên nàng biết hóa ra điểm số kỹ năng có thể sẽ giảm xuống. Nếu nói điểm số đạt được cùng với chỉ số tâm của Hoàng đế có quan hệ, về điểm này số điểm mất có phải mang ý nghĩa là trình độ yêu thích của Hoàng đế đối với nàng đang dần chậm lại hay không?

Nàng suy xét thật lâu, duy nhất cho rằng có thể móc nối cùng với việc này chỉ có Hiền Phi đã chết bất đắc kỳ tử kia. Hiền Phi chết chẳng có gì lạ, nàng ta mưu hại Đại Hoàng tử lưu lại sơ hở lớn như vậy, thì bản thân nàng ta cũng biết sớm hay muộn Hoàng thượng cùng sẽ thu thập nàng ta để cho Đức Phi cùng với gia tộc sau lưng một công đạo. Huống hồ Hoàng đế đối với Đại hoàng tử thật sự có vài phần yêu thương thật tình. Nhưng nàng không có đoán ra được, cho dù thời gian trước chính mình đem chuyện này tiết lộ cho Hoàng đế biết được, Hiền Phi vẫn có thể trước khi chết cắn nàng một phát.

Hiện tại nàng vẫn không nghĩ ra rốt cuộc một phát cắn đó cắn ở đâu, có thể trực tiếp làm cho trình độ thích của Hoàng đế dành cho nàng giảm xuống.

Nếu như đem chiêu thức ấy hóa thành trò chơi, nàng càng lo không ngừng là chiêu này lại công kích yếu hại, có lẽ sẽ còn khiến cho nàng rơi vào trạng thái xấu, làm cho nàng không thể kịp bổ sung máu dưới tình huống liên tục mất máu. Giống như rút mũi câu móc ngược, rút ra vẫn sẽ lấy đi rất nhiều máu nhưng lại không thể né tránh.

Vậy có thể đã có phiên toái.

"Chủ tử?" Phụng Tử từ phòng bếp nhỏ làm ra một đĩa chuối cắt miếng, Nhân Thái y nói thai sáu tháng thì cần uống nhiều nước, ăn nhiều hoa quả rau dưa, giúp cho thân thể thai phụ khỏe mạnh, phòng ngừa nhiễm bệnh đau nhức người hay chứng bệnh tiểu đau, các nàng liền chú ý tới chuyện này. Đợi tới lúc nàng mang đĩa đi vào nội thất lại thấy chủ tử nhà mình đang cắn nửa quả táo đến ngốc, tinh thần không ổn định.

"Hửm?" Ánh mắt Bích Đào dần dần ngấm nhìn, thấy rõ là Phụng Tử sau đó đem quả táo nhai nuốt xuống, xua xua tay: "Nhiều đây được rồi, không cần thêm nữa."

Phụng Tử cho Vân Lũ một ánh mắt, Vân Lũ lắc đầu tỏ vẻ ngay cả mình cũng không biết. Chẳng qua nàng như nhớ tới cái gì khác, buông khay đan xà ống tay áo xuống theo Phụng Tử đi ra ngoài. Phụng Tử khó hiểu: "Chẳng qua ta chỉ hỏi người chủ tử làm sao vậy, người mơ hồ cái gì."

Vân Lũ tiến tới nói với nàng ta một câu: "Chủ tử thất thần cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, tưởng là mang thai tiểu chủ tử có chút vất vả, thân mình mệt mỏi, tinh thần không được tự nhiên càng dễ ngây người." Bên ngoài rơi mấy hạt tuyết nhỏ, nhưng nàng không rảnh lo việc quần áo đơn bạc, chỉ cố gắng nhìn ngó xung quanh xem phía sau rồi yên tâm hạ thấp giọng, lại nói: "Ta kêu người tới là muốn hỏi một chút, người có phát hiện Mộ Vân tỷ gần đây không thích hợp hay không?"

Phụng Tử ngửa mặt lên trời thấy tuyết trắng đang bay, như đang nghĩ ngợi tới muốn trở về hay không, khi cúi đầu thấy vẻ mặt nàng ta trịnh trọng, không khỏi nhắc mi cân nhắc: "Nói như thế nào?"

"Cũng không biết có phải là ta đa tâm không" Vân Lũ dừng một chút, nói: "Mộ vân tỷ là người hết sức đề bạt ta lên, cũng không thể nói lời không tốt quá nhiều về nàng ta. Nhưng chủ tử xem trọng ta, có một việc ta thấy ở trong mắt cũng không thể không bẩm báo. Cũng phải có chút phòng bị mới tốt."

Phụng Tử cả kinh, thân mình không tự giác tới gần nàng, mặc dù thấp giọng cũng có chút nóng nảy mở miệng: "Người phát hiện ra cái gì?" Trong giọng nói không khỏi tự giác mang theo khẩn trương. Nếu là râu ria, Vân Lũ đã nói với chủ tử rồi, làm sao tìm nàng tới thương lượng chủ ý. Mộ Vân thật sự muốn làm cái gì, quả thật nên đề phòng Vân Lũ, nhưng nếu làm phản thì còn được chỉ sợ có quan hệ với chủ tử mà thôi. "Ta thấy Mộ Vân tỷ thường đối với chủ tử có chút ngăn ngại. Đặc biệt, đặc biệt là chỗ eo lưng, số lần liếc tới càng ngày càng nhiều. Ta cảm thấy rất bất an." Nàng do dự nói ra từng sự việc.

Phụng Tử nhíu mày càng chặt: "Có lẽ là nàng ta quan tâm đến an nguy của tiểu chủ tử, chỉ lo chủ tử có va chạm gì....."

"Ta thấy không phải," Vân Lũ lập tức cắt ngang, lại bổ sung một câu: "Ánh mắt không giống là vậy."

Làm nô tài nô tỳ điều cần phải học đầu tiên chính là nhìn mặt đoán ý, mà Vân Lũ ở trong cung rèn luyện nên chắc chắn có kinh nghiệm hơn các nàng nhiều. Nàng nói không giống, vậy mười phần là thật sự không giống rồi.

Phụng Tử không khỏi thắc mắc: "Vậy người cảm thấy ánh mắt nàng ta là cái dạng gì?"

Vân Lũ hồi tưởng nói: "Rất kỳ lạ, ta cũng không thể nói rõ. Tuy không giống như là lo lắng, nhưng nếu nói nàng ta tính kế mưu hại thì cũng không hẳn là vậy."

Phụng Tử nghe xong trầm ngâm một lúc: "Hiện tại chủ tử đang mang thai, mọi chuyện chúng ta đều phải cẩn thận. Người đã phát hiện ra chuyện này, chúng ta cũng không thể nhắm mắt bỏ qua, nếu sau này thật sự xảy ra chuyện gì đó chỉ sợ là hối hận không kịp." Nàng thấy Vân Lũ gật đầu, nói tiếp: "Vì kế hoạch này, chúng ta cần ngăn đón nàng ta trước. Xiêm y hay thức ăn đã có Tổng ma ma nên không cần quá lo lắng, phạm là khi thấy nàng ta đến gần chủ tử thì chúng ta cần phải cảnh giác hơn. Mặc dù đây có thể là suy nghĩ vớ vẩn bôi nhọ nàng ta, chờ đến lúc tiểu chủ tử ra đời rồi đến xin lỗi nàng ta là được."

Vân Lũ tán đồng: "Phụng Tử tỷ nói rất đúng, ta sẽ tiếp tục chú ý."

Thật ra ý của Phụng Tử cũng là ý của Vân Lũ, nhưng suy cho cùng thì nàng chỉ có một mình, những chủ kiến này Phụng Tử có thể dâng lên, Sơ Hiểu có thể đề ra, nàng lại chỉ có thể dẫn dắt suy nghĩ của các nàng đến chỗ này, lại dựa theo tình thế mà đáp ứng. Tuy có hơi vất vả một chút, nhưng so với trước kia nàng không có đất dụng võ, hiện tại được chủ tử thương thức càng khiến cho nàng cảm kích vạn phần. Cung nhân bên cạnh chủ tử hòa thuận đoàn kết, đồng lòng bảo vệ chủ tử và đối phó với người ngoài, đây chính là tâm nguyện của nàng.

Nàng mở miệng thổi khí vào lòng bàn tay, Phụng Tử cũng làm động tác giống như nàng, hai người nhìn nhau cười, sau lại an ủi nói: "Có lẽ chính là ta nghĩ nhiều."

Phụng Tử chà xát tay, sau khi cười xong gật đầu: "Một hồi nữa ta sẽ đi nói chuyện này với Sơ Hiểu." Rõ ràng vẫn là ghi tặc trong lòng.

Vân Lũ không nói thêm nữa.

Ngoài cửa lớn vang lên tiếng truyền xướng nên nàng cũng không có cơ hội nhiều lời, chỉ nghe giọng cao bén nhọn: "Hoàng Thượng giá lâm——"

Hai người vội vàng về phòng chuẩn bị hầu hạ chủ tử tiếp giá.

Bích Đào đỡ bụng thấy Hoàng đế vào cửa liền đưa tay phui mấy bông tuyết nhỏ rơi trên vai hắn, chẳng qua là khi đi đến viện này nên mới bị tuyết rơi vào người, chỉ cần phui hai cái đã hết. Nhưng nàng thấy sắc mặt Hoàng đế có vẻ mệt mỏi, liền hỏi: "Hoàng Thượng đây là làm sao vậy?"

Hoàng đế mở miệng câu đầu tiên có hơi khàn khàn, hắng giọng rồi mới tiếp tục nói: "Có lẽ là vì mùa đông quá lạnh." Đôi môi hắn khô nứt tái nhợt, bên má ẩn hiện sắc hồng, Bích Đào thấy thế nên cũng tin là thật.

Nàng nhủ mảy trạch cứ Triệu Trung Tín bên cạnh: "Sắp tới tiết tiểu hàn[2], nên trời càng ngày càng lạnh, sao lại để Hoàng Thượng mặc phong phanh như vậy. Đây đều là do các người sơ sẩy, hầu hạ không chu toàn."

[2] Tiết tiểu hàn vào ngày 5, 6 hoặc 7 tháng giêng.

Ngoại trừ Hoàng hậu, cũng chỉ có một hậu phi là nàng dám trách cứ nội thị bên cạnh Hoàng đế. Mà Triệu Trung Tín cũng không phản bác nửa câu, chỉ liên tục đáp ứng, thái độ kính cẩn. Cứ xem như việc này là vì Hoàng Thượng, bọn họ cũng không dám khước từ.

Nàng một vừa hai phải dùng trách cứ lại, gọi người đỡ Hoàng Thượng vào trong buồng, còn mình thì thân nhiên vừa đỡ bụng vừa sai bảo cung nhân, nàng sai Phụng Tử đi pha trà nóng, sai Sơ Hiều đi lấy nước ấm, sai Vân Hương đi lấy khăn sạch trong ngăn tủ, còn có sai Triệu Trung Tín phái người đi thỉnh Thái y tới khai phương thuốc. Sau đó, càng cẩn thận phân phó phòng bếp nấu cháo thịt nạc, bỏ vào thêm một muỗng muối vào, thứ nhất miễn cho bụng rỗng mà uống thuốc hại thân, thứ hai có lợi cho việc tán nhiệt đồ mồ hôi.

Nàng đứng ở mép giường chỉ huy, thỉnh thoảng cúi đầu cẩn thận mon trón bụng, ngày thường đôi mày cong cong nghịch ngợm như trăng non nhưng giờ phút này lại thêm vài phần xinh đẹp như vậy. Ngẫu nhiên cũng sẽ nhẹ giọng dò hỏi tình huống của Hoàng đế, nhìn qua ôn nhu tính tế như vậy, khiến hắn được nàng quan tâm cũng không khỏi thất thần.

Đây là vẻ mặt hiếm thấy của nàng.

Âm thanh của Hiền Phi giống như ma chướng cứ luẩn quẩn bên tai của hắn "Không đổ không hận không oán, tự tại thông dong". Tầm mắt của hắn lại chuyển tới trên người nàng lần nữa -- tự tại thông dong. Lời có chút nghe được, dù kiên định phản bác nhưng cũng không tự chủ mà để trong lòng.

Môi mỏng của hắn không khỏi mấp máy.

Bích Đào thấy, nàng tự mình mang ly nước tới bên miệng hắn, sẵn sàng nói: "Hoàng Thượng cảm thấy môi khô khó chịu? Nào, uống nhiều nước chút là sẽ tốt hơn."

Hoàng đế nhìn nhìn nàng, rũ mắt nhìn tay nàng uống xong một ngụm.

Nhưng mà nước sôi không vị để nguội, lại không biết vì sao hắn uống vào có chút cay đắng của vị trà. Chắc là do ly đầu có vị trà nhiều, hắn giải thích như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Nhiều Mây

Edit: Nguyên Phi

Beta: Ka Thái Hậu

Hoàng đế đột nhiên thấy bức, hắn không biết tại sao bản thân đối với những việc này lại trở nên do dự không quyết đoán như vậy. Hậu cung phi tần đều phải dựa vào hắn, dựa vào sủng ái của hắn mà có được tiền tài, quyền lợi, địa vị, hắn cần gì phải để ý đến suy nghĩ của các nàng?

Có khả năng nguyên nhân chính là hắn đã để tâm quá nhiều đến tiểu nữ nhân này, cho nên khi nghe được nàng không giống với tưởng tượng của mình, liền sinh ra bất mãn. Thậm chí, còn có chút mất mát mà hắn không thể chấp nhận.

"Hoàng thượng." Thanh âm ngọt ngào vang lên bên tai, tiếp theo là mùi hương cháo trắng bay vào mũi, mùi hương có thể làm cho hắn tưởng tượng ra được vị của nó, thơm ngon mà không ngấy.

"Ăn mấy ngụm bệnh liền tiêu tan." Nàng dỗ ngọt như dỗ hài tử, không khỏi làm Hoàng đế muốn cười.

Nguyên bản là bức mình, huống hồ lại không phải là bệnh thật, nhưng nhìn nàng bùng một chén cháo trên tay dụ dỗ, quả thật là khó có thể từ chối.

Thời điểm Tiết Bích Đào định lau miệng giúp hắn, Hoàng đế đột nhiên đẩy tay nàng ra, đứng lên. Hắn xoa xoa ấn đường, như là khó chịu, lại như là hoang mang, lại xua tay ngăn động tác gọi Thái y của nàng lại: "Cho Thái y trở về đi, trẫm không có việc gì."

Không đợi Tiết Bích Đào khuyên liền nói tiếp: "Trẫm còn có chính vụ..." Hắn thấy thần sắc Tiết Bích Đào thoáng chốc vô thố thì dừng một chút, đặt nạng lên giường đếm kỹ góc chăn mới đổi mặt nói: "Đừng lo lắng, phải cẩn thận chiếu cố chính mình."

Độ ẩm lòng bàn tay Hoàng đế truyền đến tay Tiết Bích Đào, nàng nắm xong lại buông: "Hoàng thượng nói đúng."

Sự tình phát triển có chút không đúng, nàng có thể nhạy bén phát hiện được, nhưng không thể làm việc lỗ mẫn. Có thể nhân cơ hội này suy nghĩ kỹ càng lại một chút. Ước chừng là có chỗ nào nhầm rồi đi? Hay là Hiền phi ngáng chân có tác dụng?

Đội Hoàng đế ra khỏi Dục Khôn cung, Vân Lũ do dự một lát, khó hiểu nhỏ giọng hỏi: "Chủ tử, có cần nô tỳ đi tra một chút hay không?" Cử chỉ của Thánh thượng thật khó hiểu, rõ ràng đang tốt, chủ tử chiếu cố cũng tận tâm tận lực, sao tự dưng lại muốn đi?

Ai không biết "xử lý chính vụ" là cái cớ Hoàng đế thường dùng cơ chứ. Tiết Bích Đào lắc đầu, trầm ngâm: "Suy nghĩ cẩn thận một chút đã."

Vân Lũ lúc này không nghe chủ tử nói, vẫn khuyên can: "Chủ tử, khổ tướng vô ích. Giống như trước kia chủ tử đã dạy nô tỳ, chủ tử hỏi tại sao Lệ Tần lại như thế. Nô tỳ vẫn là câu nói kia: Nếu muốn phân tích một sự kiện, tất yếu phải xâu chuỗi tất cả chi tiết lại với nhau, không có manh mối mà suy đoán, sẽ không bao giờ tìm ra được sự thật."

Tiết Bích Đào cân nhắc lời nàng nói xong, mỉm cười: "Lời này không phải không có đạo lý, có điều thánh tâm khó dò, không phải xâu chuỗi manh mối là có thể tìm ra tiền căn hậu quả. Còn chưa biết chừng sẽ bị những manh mối này làm cho hoa mắt chóng mặt."

Nàng có thể đại khái đoán được là do Hiền phi sai ám chiêu, nhưng dù sao cũng chỉ là suy đoán, không thích hợp nhiều lời, chỉ có thể hàm hồ cho qua.

Tuy lời này có lý, Vân Lũ vẫn là không muốn chủ tử vì việc này mà buồn trong lòng. Kỳ thật nàng cảm thấy nương nương nhà mình đã là người rộng rãi nhất rồi. Chỉ cần có chuyện buồn lòng, trò chuyện cùng chủ tử một lát, mọi buồn lòng đều bay biến mất. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân Hoàng thượng thích cũng như sủng ái chủ tử đi? Nàng không muốn tính tình khó có được trong cung này của chủ tử bị những việc này làm dần dần mất đi.

Thấy nàng chưa từ bỏ ý định còn muốn nói thêm, Tiết Bích Đào cười, giả vờ giận dữ: "Được, muốn tra liền tra đi." Dù sao cũng không có manh mối, miễn cho các nàng tâm thần không yên, làm việc mà tâm đều đặt ở bên này.

Vân Lũ thấy chủ tử tươi cười, không có ý muốn trách cứ nàng, cũng cười theo: "Đa tạ chủ tử."

"Độc mộc không thành thuyền[1], không có người giúp đỡ, sợ là sẽ không lo liệu được nhiều việc." Tiết Bích Đào tự đáy lòng cảm thán. Nha hoàn cổ đại trung tâm như một, nàng tuy rằng khó có thể lý giải tâm tính các nàng, nhưng cũng thật sự cảm thấy bất lo.

[1]Độc mộc không thành thuyền: chỉ một khúc gỗ không thể nào đóng thành một con thuyền.

Ít nhất tương lai khi nghiền ngẫm tâm tư cầu Hoàng đế, không cần lo lắng nội bộ mâu thuẫn.

Triệu Trung Tín đứng bên cạnh kiệu, vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng lại nói thầm. Vạn tuế gia hôm nay không biết bị làm sao vậy? Đuổi vài vị đại các nội thần đi xong cũng không biết có đi Dục Khôn cung hay không, lại ngồi ở đó phát sầu hồi lâu! Cuối cùng còn để Tiểu Ngọa Tử đánh phần thành một bộ dáng bệnh, còn không phải đã hù Chiêu nghi nương nương một trận sao!

Cứ nghĩ vạn tuế gia là muốn hưởng thụ cảm giác Chiêu nghi nương nương quan tâm cùng lo lắng, ai biết không bao lâu liền rời khỏi, lại còn cau mày, nhưng bộ dáng nhìn thế nào cũng không giống không vui.

Dung mạo cùng thanh âm của Chiêu nghi nương nương, đúng là làm lòng người mềm nhũn, nam nhân nào thấy mà không bị thu phục? Ngay cả bọn hán - những kẻ không còn nam căn, cũng cảm thấy động tâm đây.

Này cũng không phải là nói hán, hán cũng chỉ là nghe được từ vài tiểu thái giám trộm nghị luận hậu cung phi tần. Nếu không phải một cái ho khan của hán làm cho bọn họ giải tán, không chừng bọn họ còn nói nhiều thứ kì quái hơn.

Vạn tuế gia thật sự bệnh mà khó ở thì không nói, nhưng đây rõ ràng là giả bệnh. Ngay cả Trần Chiêu nghi cũng không giải được nan đề này, vậy bọn họ coi như gặp tai ương rồi.

Hắn chính là kẻ có thể đoán được thánh ý, nếu không cũng không leo lên được đến vị trí này, có điều hiện giờ ngay cả hắn cũng không có biện pháp.

"Triệu Trung Tín." Hoàng đế ngữ điệu thường thường gọi hắn một câu. Hắn vội vàng ngừng ý nghĩ đến trước mặt đáp lời: "Có nô tài."

"An Tuyền thị ở cung điện nào? Đến chỗ nàng đi."

Hồ hơ, Hoàng thượng sẽ không phải là giả bệnh cuối cùng bị bệnh thật chứ? Vậy mà hôm nay đổi tính. Có điều câu này hán một khắc cũng không dám tiếp tục nghĩ tới, nhanh chóng vớt ra sau đầu. Không quên nhắc nhở Hoàng thượng: "An Tuyền thị vừa thăng phân vị, vẫn ngụ tại Trữ Tú cung."

Chủ tử không nhớ được những việc vặt vãnh này, bọn họ làm nô tài có phận sự phải nhắc nhở chủ tử, miễn cho chủ tử làm ra sai lầm trong lòng tức giận.

Hắn thấy Hoàng thượng đối với chuyện này không tỏ ý kiến, thoáng yên tâm. Không liên lụy đến hắn là tốt rồi.

Thời điểm Hoàng đế đến, An Tài nhân đang chơi đùa cùng Tứ Hoàng tử. Ngón tay nhẹ gãi hàm dưới, hài tử bốn tháng giống như cún nhỏ được gãi thoải mái, phát ra thanh âm "ha ha", tay còn vung vẩy.

Cảnh tượng mẫu tử chơi đùa này làm bầu không khí trở nên ấm áp nhu hoà. Mà An Tài nhân cũng không giống An Tuyền thị chất phác trước kia hẳn nhìn thấy.

Hạ nhân không thông báo, lúc này An Tài nhân mới phát hiện Hoàng đế giá lâm, vội vàng ôm nhi tử đứng lên hành lễ, Hoàng đế xua tay ngăn nàng lại.

Hắn cũng là ma xui quỷ khiến, nhớ lại lời Hiền phi nói liền đi tới đây. Nghĩ một hồi, không khỏi vì hành động của bản thân mà cảm thấy ảo não.

An Tài nhân dỗ nhi tử xong liền trao cho vú nuôi, đảo mắt thấy Hoàng thượng cau mày, không biết mình đã làm gì khiến hắn tức giận, rất là hoảng sợ. Lại nhìn thấy sắc mặt Hoàng thượng, không khỏi quan tâm hỏi: "Hoàng thượng không khoẻ sao?"

Đến khi ánh mắt trầm đục khó dò của Hoàng đế quét tới, nàng mới phảng phất cảm thấy mình nhiều lời, liền yên lặng cúi thấp đầu.

Hoàng đế như suy tư gì đó. An Tài nhân nhìn Hoàng đế nhìn không được lo lắng, đỡ Hoàng đế đến mép giường, lưng ta lưng túng nói: "Hoàng Thượng ngồi."

Kỳ thật nàng muốn Hoàng đế nằm xuống nghỉ ngơi một lát, phàm là thân thể không thoải mái, nằm nghỉ cùng uống nước nhiều một chút liền tốt. Có điều vì ánh mắt của Hoàng đế, những điều muốn nói đều trôi ngược lại xuống bụng, nàng nhìn không được âm thầm than thở, sao mình lại không có tiến bộ như vậy.

Hoàng đế cũng nghe theo lời nàng ngồi xuống, đơn giản hẳn không phải thật sự bị bệnh, ngồi cùng nằm không có khác biệt bao nhiêu. Đối với lời nói không tốt của nàng cũng không truy cứu.

An Tài nhân không thông dong như Tiết Bích Đào, chỉ cần an ổn ở trong Nhất Can cung.

Nàng phỏng đoán từ sắc mặt Hoàng đế, có lẽ là nhiễm phong hàn, muốn thỉnh Thái Y, rồi lại rói rảm liệu Hoàng thượng không cảm kích còn trách mình nhiều chuyện hay không?! Lại nghĩ đến mình cũng biết chút y thuật, có thể bắt mạch cho Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng chắc sẽ không tin nàng. Cứ phân vân như vậy mà trì hoãn canh giờ, Hoàng thượng thấy nàng chỉ im lặng không nói gì đứng ở nói đó, trong lòng không có kiên nhẫn.

Nếu vẫn cứ đứng đó như đầu gỗ, vừa chạm phải ánh mắt của hắn cử chỉ đã kinh hoàng vô thố, vậy liền giống hệt như suy nghĩ của Hiền phi, vậy kẻ bị khó chịu nhất định sẽ là hắn.

"Được rồi" Hoàng đế thở dài, không ngồi bao lâu liền chuẩn bị dẹp đường, hồi Dưỡng Tâm điện tự mình thanh tịnh.

"Hoàng thượng..." Lúc này An Tài luống cuống, vội vàng há mồm muốn lưu hắn lại, nhưng lại cứng lưỡi, không biết nên nói như thế nào.

Tĩnh Tĩnh mới vừa bùng trà lên đang đứng ở bên cạnh không ngừng ra hiệu, sau mấy lần chần chờ cuối cùng nàng cũng nói ra lời: "Hoàng Thượng, thiếp, thiếp thân thấy sắc mặt ngài không tốt, hẳn là có chứng bệnh. Thiếp có chút tinh thông y thuật, nếu Hoàng thượng không muốn thỉnh Thái y, vậy để thiếp bắt mạch cho ngài có được hay không?"

Hắn chưa từng quan tâm nhiều đến An Tài nhân, cho nên cũng không biết nàng xuất thân từ hạnh lâm[2] thế gia. Bởi vậy cũng không biết nàng còn có tài năng này, hiện tại nghe thấy cũng có chút kinh ngạc. Huống chi hắn vẫn luôn cho rằng nàng chất phác vụng về, nhưng từ những lời này có thể thấy nàng vẫn luôn chú ý đến mình, cho nên mới có ý nghĩ mình không muốn mời Thái y, xác thật là có chút thông tuệ như lời của Hiền phi.

Nhưng mà.....

[2]"Hạnh lâm" 杏林 rừng hạnh. "Đổng Phụng" 董奉 người nước Ngô thời Tam Quốc, ở ẩn ở "Lư Sơn" 廬山, chữa bệnh cho người không lấy tiền. Người bệnh nặng mà khỏi, ông trồng năm cây hạnh, người bệnh nhẹ mà khỏi, trồng một cây. Chỉ mấy năm sau có hơn mười vạn cây hạnh thành rừng. Về sau "hạnh lâm" 杏林 chỉ giới y học.

Hoàng đế nhìn nàng, trong lòng lại thở dài một hơi. Miệng lưỡi so với trước kia coi như đã tốt hơn không ít: "Không cần, trầm không ngại, không cần quan tâm." Nói xong vẫy tay gọi Triệu Trung Tín, không nhìn đến An Tài nhân, bước chân đến bậc thềm, nhanh chóng quay về Dưỡng Tâm điện.

Hắn vẫn cảm thấy toàn thân có một loại cảm giác không nói nên lời, rõ ràng là không bị bệnh, lại vẫn không thoải mái. Cái này làm cho hắn không khỏi tâm phiền ý loạn.

Kỳ thật hắn cũng không có ý thức được, cho dù An Tài nhân có biểu hiện tốt gấp trăm lần trước mặt hắn, quan tâm chăm sóc hắn chu đáo, cho dù có là một người hoàn toàn phù hợp với ý nghĩ của hắn, ánh mắt để vương vẫn như cũ, chỉ muốn truy đuổi thứ hắn muốn truy đuổi. Chung quy là không muốn một thứ chỉ có thể tạm chấp nhận.

Thời điểm Tiết Bích Đào lấy tư thế giải nan đề để nghiên cứu tâm tình "trời u ám nhiều mây" của Hoàng đế, cùng với thứ gọi là "nữ nhi tình trường" của Hoàng đế. Bồi Duẩn Nhi nhân đại phong hậu cung mà tấn Tài nhân đang theo cung nhân tiến vào thánh đường Trường Xuân cung.

Nàng như là sợ tuyết đọng trên áo choàng rơi xuống làm dơ bẩn, thật cẩn thận cúi xuống giao cho cung nữ đứng một bên.

Cung nữ cầm áo choàng đợi nàng đi vào xong không khỏi cười nhạo: "Quả nhiên là xuất thân gia đình bình dân, trách không được xuống ngựa sớm."

"Ha" cung nữ đứng đối diện quăng cho nàng một cái ánh mắt: "Chủ tử thị phi há là chúng ta có thể nghị luận?".

Dứt lời, nàng mới hào tâm nhắc nhở, thấy nàng ta không cho là đúng cũng có chút buồn bực, nghĩ nghĩ xong liền bỏ thêm một câu: "Nếu Hoàng hậu nương nương không cần nàng, hà tất để cho nàng tiến vào cửa? Đứng lại lắm miệng, đừng để cô cô bắt được, lúc đó mới thật sự là xuống ngựa."

Cung nữ kia thoáng nhìn thấy cô cô từ xa xa sắp đi tới, không có ý định tiếp tục cãi, vội vàng thẳng tắp thân mình, biểu tình nghiêm túc đứng chỗ. Đến khi nữ quan được gọi là "cô cô" kia đi đến trước mặt, thấy hai nàng an phận thủ thường, gật gật đầu. Nếu làm việc không tồi, cũng có thể cất nhắc một chút.

"Thiếp thân thỉnh an Hoàng hậu nương nương, chúc nương nương phượng thể an khang." Bùi Tài nhân ngoan ngoãn chu toàn lễ nghĩa, chờ Hoàng hậu cười miễn lễ, mới nhẹ nhàng đứng lên. Diễn sự hải kính cần đến đúng cả mười phần.

Hoàng hậu vừa lòng phân phó dọn chỗ, châm trà, từ từ đề ra câu chuyện: "Bùi Tài nhân hôm nay sao lại có thời gian rảnh rồi đến tìm bản cung nói chuyện phiếm?" Phi tần thỉnh an phần lớn là vào sáng sớm, hiện tại canh giờ thỉnh an cũng đã qua.

Bùi Tài nhân không chút hoang mang trước tiên hỏi Hoàng hậu phượng thể khang phục như thế nào, lại nịnh hót phong thái Hoàng hậu không suy giảm theo năm tháng một hồi, lại khen đến hoa tai vàng nạm bảo đang lung lay của Hoàng hậu, sau đó mới bắt đầu dẫn câu chuyện vào đề tài chính.

"Làm khó Hoàng hậu nương nương, hôm nay thiếp thân đến là có chuyện quan trọng liên quan đến Trần Chiêu nghi muốn nói với Hoàng hậu, không biết..." Nàng cố tình dừng một chút, ra vẻ thần bí không hợp với thân phận thấp hèn của nàng. Thần thái lộ ra một chút lo lắng thấp thòm, sợ Hoàng hậu sẽ không chấp nhận.

Điều bộ này Hoàng hậu đã rất quen thuộc, hoặc là nói hậu cung không phải chưa từng có. Vậy lui cung nhân, chỉ để lại một mình Kim mã mã: "Nói đi!"

Bùi Tài biết Kim mã mã là tâm phúc của Hoàng hậu, không có bất mãn, trực tiếp đem chuyện một cung nữ bên người Trần Chiêu nghi mờ ám, cùng với mấy ngày quan sát của nàng nói cho Hoàng hậu nghe. Giữa Hoàng hậu không có con trai cùng sủng phi có mâu thuẫn hay không, đều là chuyện mọi người cho dù biết cũng chỉ giữ trong lòng không dám nói ra.

Ấn đường Hoàng hậu nhăn lại, cho thấy là nghe lọt được, sắc mặt khẽ biến hỏi: "Ý tứ là nói cung nữ này có âm mưu?"

"Thực lực thiếp thân hữu hạn, tiếp cận quá mức sợ sẽ bứt dây động rừng, cho nên tra xét hồi lâu, chỉ cảm thấy nàng ta có gì đó mờ ám, cụ thể như thế nào còn chờ nương nương xác nhận."

Nàng tìm từ cực kì cẩn thận. Tô về nàng không có đủ thực lực, giao quyền làm chủ lại cho Hoàng hậu: "Thiếp thân nghĩ, cò tốt hay cò xấu đều phải xem bản lĩnh của người chơi cò. Thiếp thân tự nhận bản thân không đủ bản lĩnh, nếu như nương nương có hứng thú, sao không thử xem, coi như là giết thời gian."

Hoàng hậu nghe nàng nói như vậy, lộ ra chút ý cười: "Người cũng là một người cơ linh."

Trách không được ban đầu có thể học theo Trần Chiêu nghi một chút bản lĩnh khiến Hoàng thượng vui vẻ. Chỉ tiếc ở trong cung lâu ngày, cùng Hoàng thượng sủng ái, tư thái cùng khí chất của Trần Chiêu nghi đã không ai có thể bắt chước theo được, bằng không nàng cũng là một quân cò tốt.

Bùi Tài nhân khiêm tốn cùng nhàn thoại vài câu xong, lại chờ Hoàng hậu đáp ứng mấy yêu cầu nhỏ về cải thiện nơi ở mới cáo từ trở về.

Nàng cảm điều kiện đến không phải chỉ để trao đổi chút chỗ tốt này, có một số việc, cần phải làm từng bước. Ban đầu nàng thua chính là vì quá mức nóng nảy.

Bàn tay được bảo dưỡng kỹ càng của Hoàng hậu khẽ nâng, chạm đến hoa tai Bùi Tài nhân vừa mới thuận miệng khen ngợi, chạm đến tơ vàng ngọc lam. Ngọc nhiều mặt phản chiếu ánh sáng loé ra, trong mắt Hoàng hậu cũng có cái gì đó chột loé rồi biến mất.

"Ma ma, đi tra xét xem, sau đó..." Nàng không lãng phí nhiều thời giờ, chỉ một khắc như vậy đã nghĩ ra biện pháp chu toàn, phân phó bố trí những gì cần làm tiếp theo.

Thật là buồn ngủ liền có gối đầu đưa tới, nàng nhấp một ngụm trà, thoải mái mà cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Kỷ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Giọt Nén

Edit: Du Quý phi

Beta: Mai Thái phi

Trong những ngày Tết, đừng nói trên phố giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt mà trong hoàng cung cũng liên tục có những buổi yến tiệc vui vẻ. Dù biên giới phía Nam có Man tộc xâm phạm, nhưng so sánh với Đại Nguyên triều thì thực lực quân sự chung quy không đáng nhắc tới. Nếu Man tộc tới xâm phạm khi đương kim thánh thượng mới lên ngôi, căn cơ còn chưa ổn, còn có thể khiến tâm thần hoảng sợ, nhưng hiện giờ triều cục ổn định, lo lắng trong nước rất ít, tất nhiên là nhất trí đối ngoại. Có thể thấy được thủ lĩnh Man tộc kia cũng không tinh thông trong việc nắm bắt thời cơ.

Hơn nữa có uy danh hiển hách của một nhà Tướng quân Lý thị, Thiếu Tướng quân ra ngửa, mọi người đều cảm thấy thật sự an tâm. Cho nên cũng không có gì khác biệt với ngày Tết bình thường, vẫn vui vẻ phấn chấn như cũ, tràn ngập không khí vui mừng.

Trong buổi tiệc Hoàng đế uống không ít rượu, đa phần là bắt đắ đi lấy việc này để trấn an nhân tâm. Từ lượng của hân cũng tạm được, nhưng khi tới Dục Khôn cung thì hốc mắt đã hơi phồng hồng, cũng không nhìn rõ nhiều nơi.

Do Tiết Bích Đào đang mang thai nên được miễn tham gia yến hội phiền phức, hơn nữa cũng thích ngủ nên đã sớm tắt đèn nghỉ ngơi. Khi Hoàng đế đặt chân đến đình viện, chỉ nghe âm thanh từng đợt lá cây thổi xào xạc, so với náo nhiệt ở nơi khác thì có vẻ đặc biệt yên tĩnh. Hân gơ tay ngừng hành động cất cao giọng gọi của Triệu Trung Tín, đi thẳng vào điện.

Hôm nay vốn là Mộ Vân trực đêm, nhưng không làm gì được khi ba người bọn Phụng Tử dốc hết sức khuyên nàng nghỉ ngơi, cũng không cho nàng đến gần người chủ tử, giống như nàng là hổ sói muốn nuốt chủ nhân. Tuy nàng phỏng đoán chuyện này là do Vân Lũ xúi giục, nhưng rốt cuộc không chịu nổi ba người kia lấy cớ quan tâm mà lừa nàng, đành dậm chân, lòng bàn tay nắm lại đem nện ra khỏi nội thất.

Lại suýt nữa đụng phải Hoàng đế đang nhấc chân vào điện, nàng bị hù nhảy dựng, ngay cả giá cấm nền nghiêng đi làm rơi hai giọt sấp nền bắn vào tay cũng không rảnh lo, chỉ rên một tiếng, không ngừng quỳ xuống vội vàng cầu xin.

Hoàng đế không muốn nàng ta lên tiếng quấy nhiễu Tiết Bích Đào nghỉ ngơi ở nội điện, lại thêm nàng ta cúi đầu không nhìn thấy thế tay của mình, Hoàng đế không thể không duỗi tay đỡ dậy. Tuy nói là đỡ nhưng lực đạo giống như kéo tới thì hơn, sau đó lắc đầu với nàng ta, ý bảo không thể lên tiếng.

Mộ Vân dùng một tay che miệng, gật gật đầu.

Kỳ thật Hoàng đế đã lâu chưa tới, không phải vì chuyện gì khác, mà là do sự tình ngày Tết rất nhiều. Năm rồi cũng vậy, chỉ là năm nay hân càng tập trung đến triều chính và các việc lễ tiết vật vãn. Hiện giờ đứng tại điện các này cảm xúc có chút "Cận hương tình khiếp" [1].

[1] Cận hương tình khiếp (近乡情怯): một thành ngữ tiếng Trung, nói về cảm xúc phức tạp, không bình tĩnh được khi đi du lịch về quê nhà.

Hân lại không để ý tới nhìn qua cung nữ này có vài phần quen mắt, chấp tay sau lưng đi vào phòng ngủ.

Mộ Vân lau giọt nén trên tay đi, sấp hồng trong suốt làm nổi bật làn da trắng tinh, sau khi vào cung sống trong nhung lụa, phần lớn các vết chai mọng trên tay lúc trước cũng mờ đi, hơn nữa dung mạo lại tú mỹ, vóc người thon thả, nếu cùng các tiểu thư nhà khác đứng chung một chỗ cũng không khác biệt chút nào. Nàng nhớ tới cánh tay thì đã cảm nhận được độ nóng, khí thể áp bức cùng mùi rượu quanh mũi khiến nàng hơi say, sau khi đứng tại chỗ thật lâu trong đầu chợt thoáng hiện một ý niệm không tên không thể không chế được.

Hoàng đế bước khẽ, hân biết Tiết Bích Đào không quen khi trong phòng có người lạ, cho dù mang thai cũng chỉ thêm ở bên ngoài, cũng không cho phép các nàng nghỉ cùng, chỉ cần ở nơi mà kêu một tiếng thì có thể nghe thấy. Cho nên đến lúc bóng dáng cao lớn của hân phủ tiểu nữ tử đang ngủ nghiêng trên giường, cũng không có cung nữ nom nớp lo sợ nào ở một bên quấy rầy.

Chủ yếu là do đưa lưng về phía cửa sổ, lại không được không đèn, mặc dù bóng đen của hân tiến sát, nhưng lại không có biện pháp nhìn rõ mặt nàng. Vì thế hân xa xa nhìn nàng an ổn ngủ trong chốc lát, tiếng hô hấp phảng phất gần bên tai, hân nghiêng tai nghe, mấy ngày mệt mỏi liên tục hình như giờ phút này đã lắng đọng an tĩnh lại. Sau khi uống rượu phản ứng luôn chậm, chờ hân ý thức được thân đang ở nơi nào thì chân đã hơi tê rần, đầu có chút mê man, nhưng hân vẫn rời khỏi cảm giác âm áp ấy, chuẩn bị hồi Dưỡng Tâm điện nghỉ ngơi.

Hân không biết sau lưng hân, người vốn đang ngủ yên trên giường đã mở to mắt, ánh trăng chiếu vào ánh mắt đen nhánh, giống như có ánh sáng thần bí hiện lên trong đó.

Năm ngón tay Tiết Bích Đào khẽ gơ lên trước mắt, cười cười.

"Hoàng thượng." Thời điểm Hoàng đế xuyên qua đình viện, sau lưng truyền đến thanh âm gọi nhỏ, là cung nữ trong cung của Tiết Bích Đào. Hân tưởng có chuyện liên quan tới Tiết Bích Đào, liền dừng bước xoay người nhìn lại.

Vừa rồi ở đại điện, Mộ Vân suy nghĩ rất nhiều. Muốn dừng chân trong cung thì cần thánh sủng, mà hiện giờ tiểu thư đang mang thai, tất nhiên không thể thừa sủng. Từ lần trước Hoàng thượng ngồi chưa tới một chén trà nhỏ liền đi, rất hiếm khi đặt chân tại Dục Khôn cung, không biết có phải liên quan tới tiểu thư hoài tiểu chủ tử không thể hành phòng hay không. Trong cung có nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm Dục Khôn cung như vậy, cho dù gần đây Hoàng thượng chưa từng lâm hạnh cung nào, nhưng chuyện lần trước vẫn bị giễu cợt vô cùng. Ngẫm nói tiểu thư mang thai bụng to, Hoàng thượng thấy vậy còn hứng thú gì nữa.

Nàng muốn vì tiểu thư phân ưu, chỉ là tiểu cung nữ do một tay nàng đề bạt lên hiện giờ chiếm giữ vị trí của nàng, xa lánh nàng, làm nàng muốn nói gì hay làm gì đều không thể xuống tay. Ngay cả Phụng Tử và Sơ Hiểu cũng không nhớ tình cũ, dựng lên mấy cái tường vây, cản một mình nàng ở ngoài. Nàng nhớ tới mẫu thân của nàng có nói tới một ít chuyện nội trạch, bất luận chính thê hay tiểu thiếp, khi mang thai đều sẽ đẩy nha hoàn bên người mình ra, lưng lạc nam chủ tử trong chính phòng mình. Huống hồ hiện giờ Dục Khôn cung không có chủ tử phi tần nào khác, dù tiểu thư muốn đẩy người để cổ sủng nhưng cũng hơi khó xử vì trong tay không có người.

Nàng mong tiểu thư tốt, ít nhất không thể để Hoàng thượng lần này tới lại đi, không chừng ngày mai còn có nhiều lời khó nghe truyền ra.

Vì thế nàng chờ ở đình viện, quả nhiên vẫn nhìn thấy Hoàng thượng đi ra như cũ, không nghỉ bên trong. Lúc này nàng mới đánh bạo lên tiếng, nhưng da mặt lại đỏ lên, đôi mắt đảo một vòng bốn phía, sợ có ai đột nhiên nhìn thấy.

Nói chung đây là chuyện lớn gan nhất trong đời nàng, nhưng vì tiểu thư, không gì mà nàng không làm.

Ngay từ đầu Hoàng đế nhìn không biết là ai, hơn nữa bản thân nàng ta cũng dụng tâm trang điểm, so với bình thường có chút khác biệt. Sau lại nhờ ánh trăng khắp viện, Hoàng đế nhìn trong chốc lát mới nhận ra là cung nữ mới vừa rồi thiếu chút đụng vào hấn, hấn mơ hồ nhớ rõ Tiết Bích Đào với nàng ta rất thân thiết.

Bên má Mộ Vân đỏ lên, lời nói đến bên miệng lại bẻ đi, nói: "Đã lâu Hoàng thượng không tới xem các tiểu chủ."

Hoàng đế không cẩn thận, cho rằng đây là thay Tiết Bích Đào tới kêu oan, không khỏi cười: "Cố ý tới can đảm, chính là muốn thay các chủ tử nói lời này ư?"

Nàng thấy trong giọng nói Hoàng thượng có ý cười, chứng tỏ tâm tình không tồi, càng cười mềm nhẹ lên tiếng: "Vâng." Rồi cắn môi hồi lâu mới nói tiếp: "Bởi vì đã lâu không thấy Hoàng thượng..." Bộ dáng rất ngượng ngùng, không thể tự nhiên như lúc trước.

Lúc này Hoàng đế mới phát hiện có điều không đúng, hấn đỡ trán suy nghĩ. Lại nhìn người trước mặt trang điểm tỉ mỉ, lập tức có chút linh ngộ được chuyện gì đang phát sinh trước mắt.

Mộ Vân chỉ cảm thấy Hoàng thượng từ từ, từ từ đến gần nàng, áp lực vừa rồi nàng cảm nhận được giờ lại đến lần nữa, nàng ngừng hô hấp. Hoàng đế cúi thấp đầu nhìn, nàng cảm thấy có con nai chạy loạn trong lòng, không thể nói là cảm giác gì, chỉ biết rất hoảng loạn muốn thở dốc.

Sau đó nàng nghe thấy một tiếng "Mộ Vân", thanh âm mềm nhẹ nhưng lại giống như sấm sét nổ vang trên đỉnh đầu.

Nàng ngẩng đầu, quả nhiên tầm mắt Hoàng thượng đã chuyển sang phía sau nàng, cả người nàng có chút cứng lại xoay người sang chỗ khác, chủ tử được Vân Lũ đỡ bên cạnh cây cột đỏ.

Nàng ta muốn nói nhưng lại không nói nên lời, ma xui quỷ khiến sao lại nói một câu: "Chủ tử, cẩn thận kéo lạnh..."

Tiết Bích Đào khẽ cười một tiếng, không quản nàng ta nói gì. Long mi khẽ nâng, nhìn ánh mắt Hoàng đế: "Đây là Hoàng thượng coi trọng thị nữ trong cung của thần thiếp ư?" Âm cuối nâng cao, giống như coi khinh ánh mắt của hấn.

Lời nói nghe có chút khó chịu, Hoàng đế không biết làm thế nào để hạ tâm tình xuống. Hấn vốn tưởng rằng cung nữ này là do nàng bày mưu đặt kế làm chuyện cổ sùng, rốt cuộc thì xác thực là đã lâu hấn chưa đặt chân tới Dực Khôn cung, phi tần thường lui tới cũng không phải không làm chuyện tương tự. Hiện giờ thấy nàng không biết chuyện này, trong lòng có chút dễ chịu.

Hoàng đế coi Mộ Vân ở trước mặt giống như không khí, từ sau khi Tiết Bích Đào xuất hiện không thèm liếc nhìn nàng ta một cái: "Không phải ngủ rồi sao?" Hấn ôm eo nàng, mặc dù mượt mà hơn lúc trước, trong lòng hấn không biết sao lại cảm thấy kiên định hơn.

Tuy Tiết Bích Đào thất vọng khi Mộ Vân cô phụ nàng, nhưng rốt cuộc nàng không phải bản gốc, chưa từng có tình cảm gì với Mộ Vân, cho nên sau cũng không thất vọng nữa, ngược lại có thể nhờ việc này lấy sự thương tiếc của Hoàng đế. Cho dù trong lòng nam nhân có vướng mắc gì, nhưng lúc nào cũng nguyện ý bao dung thương tiếc nữ tử bị uất ức, nàng đã cân nhắc rõ ràng.

"Gặp mộng nên thức dậy." Nàng nhỏ giọng nói một câu, sau đó quay đầu lại nhìn khuôn mặt co quắp của Mộ Vân. Trong mắt vô cùng thương tâm, môi gât gao mím lại, không nói gì nữa. Hoàng đế thấy quả nhiên lòng thấy thương xót, nhất thời quên khúc mắc của mình trong khoảng thời gian này.

Vân Lũ chậm rãi bước tới gần Mộ Vân, thở dài một tiếng: "Mộ Vân tỷ..."

Trong nháy mắt, Mộ Vân cảm thấy tiểu tâm tư của mình đã bị nàng ta nhìn thấu, nên không khỏi chột dạ né tránh ánh mắt.

"Trẫm ngủ bên cạnh nàng nhé?" Hoàng đế nhớ lại nhiều phi tần rất thích lấy lý do tiếng sấm đánh chớp loé làm cho hoảng sợ ngủ không được, hoặc thân mình không khỏe để tìm kiếm sự bảo hộ của hấn, đều nói khí của chân long thiên tử có thể làm cho quý sợ. Hấn chỉ bằng tin tưởng nó, phản đối thì có chút dở khóc dở cười, nhưng không biết sao mình lại trở thành bùa an thần nữa?

Phụng Từ đốt nến đỏ lên, Tiết Bích Đào và Hoàng đế cùng ngồi trên giường La Hán, Mộ Vân tự giác quỳ ở phía dưới.

Tiết Bích Đào vẫn không nhìn nàng ta, quay đầu nói chuyện với Hoàng đế: "Hoàng thượng còn nhớ rõ lần bực bội với thần thiếp không?" Nàng không quản chuyện Hoàng đế cười hay muốn phản bác ngắt lời, tiếp tục nói: "Khi đó thiếp thân vào cung không lâu, hơn nữa biết được làm cho long nhan tức giận sẽ có kết cục gì, trong lòng vô cùng sợ hãi. Tuy thiếp thân đã tự giác không làm long nhan tức giận, nhưng vẫn lo lắng Hoàng thượng hiểu lầm thiếp thân. Hoàng thượng biết thiếp thân làm việc luôn thẳng thắn, chuyện kia thật sự có chút sợ, không đầu không đuôi phải cung nữ đi mời Hoàng thượng. Nàng ta cứ quỳ thấp dập đầu không ngừng với các loại y phục đủ màu sắc như vậy, không màng đến chỉ trở và cười nhạo xung quanh, nhưng may là nàng ta vẫn thỉnh Hoàng thượng tới được —"

"Thần thiếp vẫn luôn nhớ rõ ân huệ này của nàng ta." Nói tới đây, thanh âm của nàng nghẹn ngào.

Hoàng đế nghe nàng nhắc tới thì nhớ lại, lần đó hẳn cho rằng nàng là một nữ tử khác biệt nhưng lại chẳng có gì bất đồng với hậu phi khác, cho nên hẳn ảo não không đi Phương Hoa các của nàng. Vẫn là cung nữ kia thỉnh cầu mãi, hơn nữa hẳn cũng không thực sự nghĩ cứ như vậy mà ném nàng ra phía sau, cho nên sau đó mới hoà hảo lại.

Trách không được hiện giờ nàng thương tâm như vậy. Hoàng đế than một tiếng, càng thương tiếc ôm nàng vào trong lòng ngực, thấp giọng an ủi.

Sau khi nghe xong lòng Mộ Vân càng chôn chặt hơn, khoé mắt xuất hiện nước mắt. Nàng vẫn luôn cho rằng tiểu thư đã quên, nhưng thực ra người quên không phải là tiểu thư, mà là chính nàng.

Cho dù nàng biện hộ cho chính mình vì tiểu thư không hề trọng dụng, các đại cung nữ còn lại cũng xa lánh, hơn nữa nàng đã sớm quen với cuộc sống phú quý, cho nên nàng vô cùng hoảng sợ sẽ mất đi tất cả những thứ ban đầu có được. Nàng vất vả chịu đựng hầu hạ tiểu thư đến ngày này, nàng chỉ muốn đoạt lại ánh mắt của tiểu thư mà thôi, nhưng những cái vinh hoa đó cũng đồng thời che mắt nàng.

Nàng hối hận đã không kịp rồi.

Hoàng hậu ngồi thẳng ở phía trên, nghe cung nữ báo lại thì nhẹ nhàng băng quơ nói: "Thất bại thì thất bại, dù sao cũng không phí nhiều tâm lực cho bố cục lần này." Chỉ là an bài mấy tiểu cung nữ dao động xúi giục bên tai mà thôi. Nàng vốn tưởng rằng cung nữ này không trung thành với chủ tử của mình nên muốn bỏ lên thuyền lớn hơn nữa, cho nên mới cho người kích động nàng ta, đóng một cây đinh xuống.

Không nghĩ tới nàng ta thấy phong cảnh của chủ tử nên muốn tự mình bò lên giường của Hoàng thượng. Nếu thành công thì nói không chừng có thể làm Tiết thị động thai khí, không phải tốt xấu gì thì trước kia nàng ta cũng là nha hoàn tri kỷ kề cận với Tiết thị sao.

"Cái cung nữ kia, Trần Chiêu nghi xử lý thế nào?"

"Bẩm nương nương, nghe nói Trần Chiêu nghi thiện tâm, chỉ thả nàng ta ra cung, không truy cứu gì."

"Thiện tâm?" Hoàng hậu nhíu khoé miệng: "Khế ước bán mình của nàng ta ở trong tay Trần Chiêu nghi hoặc mẫu thân của Trần Chiêu nghi, cho dù ra cung cũng không phải muốn lẫn lộn ra sao thì lẫn. So với chịu những phê bình trong cung thì tiện nghi hơn một chút."

"Kia..." Cung nữ báo lại cúi đầu, không biết nên trả lời như thế nào.

Hoàng hậu cũng không trông cậy nàng ta có thể sửa百姓 gì, hỏi lại: "Hoàng thượng đâu?"

"Hoàng thượng, Hoàng thượng nghỉ ngơi ở Dục Khôn cung ạ." Cung nữ kia cẩn thận trả lời.

Sắc mặt Hoàng hậu đột nhiên trầm xuống. Đã mấy ngày nay Hoàng thượng chưa đặt chân tới hậu cung, không nghĩ tới ngày đầu tiên đã nghỉ ngơi ở Dục Khôn cung. Nàng làm Hoàng hậu mấy năm nay, trừ bỏ lần cấm túc đó, trước nay Hoàng thượng cũng không hạ thể diện nàng như vậy. Cho dù cấm túc thì cũng nói với bên ngoài là nàng dưỡng bệnh. Trần Chiêu nghi, người nữ nhân này càng ngày càng làm nàng cách ứng [2].

[2] Cách ứng (隔应): một từ vựng tiếng Trung. Có nghĩa là ghé thăm, không thoải mái nhưng không đến mức nôn mửa. Thường được sử dụng ở miền Nam và Bắc Trung Quốc.

Nàng không chút để ý phát tay cho cung nữ kia lui ra, suy nghĩ tới một chuyện khác. Nàng vẫn cảm thấy lần cáo ốm này của Đức phi không thích hợp lắm, giống như lần trước nàng ta tạm ẩn phía sau tấm màn, chỉ sợ lại có chuyện kỳ quặc khác.

Thương tâm là thật, nhưng bệnh không dậy nổi kéo dài mấy tháng khiến nàng có chút không tin. Xem ra chắc phải đi tra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70: Lục Thảo (Cỏ Xanh)

Edit: Su Thái phi

Beta: Mai Thái phi

Tiết Bích Đào dựa lưng vào cái đệm nhỏ, thả lỏng toàn thân giục Tổng ma ma chỉ giáo phương pháp và cách điều chỉnh hô hấp bằng bụng, nghe nói đối với thai nhi sáu bảy tháng rất có lợi.

Phụng Từ múc một muỗng đậu hũ lục thảo trắng mịn đưa đến bên miệng chủ tử, Tiết Bích Đào lười đến nỗi đưa tay lên thì nàng ăn. Hương lục thảo thanh

đạm lưu luyện ở môi răng, nàng hài lòng: "Cái này không tệ."

Sơ Hiểu thấy thế lệnh cho tiểu cung nữ đi phòng ăn nhỏ thưởng, nàng không quen với việc tính toán sổ sách, sau khi phân phó xong thì nói: "Việc này sao chủ tử lại phải nô tỳ làm. Mộ Vân có thể quản rất tốt, nô tỳ không làm được."

Phụng Từ dừng tay, nghiêng người liếc mắt một cái: "Cái hay người không nói, lại nói cái dở?"

Vân Lũ thấy sắc mặt Sơ Hiểu ngưng ngững, không dám tranh luận với Phụng Từ, lúc này mới cười giảng hòa: "Cũng không phải cái tên không được gọi, chủ tử đã nhẹ nhàng thả nàng ta đi, có thể thấy được lòng dạ chủ tử rộng rãi, cũng không để chuyện đó ở trong lòng. Chúng ta càng không cần phải độc như rắn rết."

Tiết Bích Đào tỏ vẻ ủng hộ: "Miệng vết thương mà che lâu sẽ sinh mủ đấy, chi bằng cứ để nó tự nhiên sẽ tốt. Nàng ta hầu hạ ta lâu như vậy, nói đến cảm tình tất nhiên là sâu nhất, nhưng khi nàng ta có quyết định đó, tình nghĩa nhiều năm cũng đều tiêu tán." Lâu nhưng thật ra không lâu, nhưng tình cảm thì thật sự có. Bao gồm cả những lời nàng nói với Hoàng đế, ba phần thật bảy phần giả, thật giả trộn lẫn mới làm Hoàng đế không phân biệt rõ ràng.

Nhưng nói cho cùng, bảy mươi phần trăm điểm số kỹ năng mới là do Hoàng đế cam tâm tình nguyện bị nàng lừa gạt.

Sơ Hiểu cho rằng lời nói của mình lại chọc cho chủ tử cảm thán thương tâm, nhất thời tính tình bạo phát, liền hướng phủ Thượng thư phi nhỏ: "Lúc ban đầu các nàng nói nô tỳ còn không tin. Nuôi không một bạch nhãn lang, đã phụ một mảnh tâm ý của chủ tử." Kỳ thật chính nàng cũng thương tâm, đã ở chung nhiều năm như vậy, là viên đá cũng có cảm tình.

Nhưng không thể so với Phụng Từ, nhìn có tình có nghĩa, nhưng tình nghĩa kia luôn hướng về phía chủ tử, tính cách quả thật rất lạnh nhạt. Mộ Vân đi rồi, cũng không thấy nàng khổ sở khó chịu. Vẫn cẩn thận hầu hạ chủ tử như cũ, giống như không có việc gì có thể để vào mắt.

Tiết Bích Đào nhướn mày: "Hà? Trước kia hai người bọn họ nói cái gì?" Nàng thì dựa vào lúc chức năng "Cảnh giác" có tác dụng mới phát hiện được, thời gian trước còn tự đắc "Hậu viện sẽ không nổi lửa", nào biết đầu rằng hậu viện đã sớm bị thiêu đốt khỏi lửa mịt mù. Mặc dù nàng thật sự có chút tò mò, giả sử nàng không ra ngoài điện xem, Hoàng đế sẽ làm như thế nào.

Lúc này Sơ Hiểu đồng thời bị hai người trừng mắt liếc một cái, nàng "Ha ha" cười gượng hai tiếng. Cũng may sự việc đã qua đi, dù để chủ tử biết cũng không có gì.

Vì thế Vân Lũ nói tất cả với chủ tử, việc các nàng phát hiện Mộ Vân có chỗ không thích hợp và thương nghị ngầm giữa các nàng. Chỉ là các nàng không nghĩ chỗ không đúng mà các nàng phát hiện, kết quả là đoán sai. Mộ Vân cũng không phải muốn gây bất lợi với tiểu chủ tử.

Vân Lũ tự nghĩ lại: "Nô tỳ tự cho là mình nghĩ đúng, Mộ Vân tỷ tỷ đã đầu nhập nhà khác, lúc này mới khắp nơi phòng bị nàng ta. Lại không biết có phải là bởi vì hành động này khiến nàng ta hoàn toàn thất vọng buồn lòng mới làm ra việc như vậy hay không. Nô tỳ... Rốt cuộc nô tỳ chiếm vị trí của nàng ta, có lẽ nàng ta cảm thấy mình không được chủ tử trọng dụng nên mới có thể làm ra chuyện như thế."

"Thắng làm vua thua làm giặc." Tiết Bích Đào cười cười, lời nói không phải là khuyên nhủ, khiến Vân Lũ có chút xấu hổ. Người am hiểu nhân tình như Vân Lũ, ở trong cung chưa từng gặp qua ví dụ này. Làm sao lại không có tính toán "thuận nước đẩy thuyền" ngay từ đầu để có được kết quả này chứ? Chẳng qua là nàng không thêm để ý thôi, lại nói: "Nàng ta đã có tâm tư như vậy, không phải sớm, thì là muộn. Đau dài không bằng đau ngắn, đổi lại ta tình nguyện sớm một chút." Muốn địa vị được củng cố, có một số việc không thể không làm. Chính nàng còn không làm được chuyện không tranh, sao lại có thể khắc nghiệt yêu cầu người khác.

Vân Lũ vốn bị chủ tử nhìn thấu đang xấu hổ và bất an, nghe lời nói này của chủ tử dần dần trấn định lại, hiểu được một chút. Dường như càng ngày nàng càng hiểu chủ tử, lại giống như càng ngày càng không hiểu chủ tử.

Sơ Hiểu ở bên kia nghe như lọt vào trong sương mù, mà Phụng Từ, vẫn cúi đầu không lên tiếng, tiếp tục làm công việc trên tay.

"Nhữ Ngôn tỷ, tỷ đã tới!" Tiểu cung nữ vội vàng chạy ra, đụng phải Nhữ Ngôn muốn đi vào, giống như tìm được cọng rom cứu mạng, bắt lấy nàng ta: "Tỷ mau đi khuyên nhủ đi, chủ tử lại ném vỡ hai cái chén nhỏ."

Nhữ Ngôn nghe xong bất đắc dĩ nói: "Được rồi, ta đã biết, người đi xuống trước đi."

Tiểu cung nữ lui xuống, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nhữ Ngôn vén màn đi vào, đúng lúc một cái chén nhỏ ném lại đây, suýt nữa nện vào nàng. Nàng vượt ngục ổn định tâm tình, suy nghĩ, nếu không phải phụ nhân đối với nàng ân trọng như núi, nàng cần gì phải tốn công vô ích hầu hạ một chủ tử thiếu căn cơ như vậy.

Nghĩ thì nghĩ, nàng vẫn vực dậy tinh thần, lực đạo nhu hòa ngăn trở động tác ném của nàng ta, khuyên giải an ủi: "Sao chủ tử phải tức giận, nếu động đến tiểu chủ tử cũng bị chọc tức, sao có thể tốt được?"

Mẫn Quý nhân đã thẳng đến Tiệp dư hất tay cười lạnh: "Có tức hay không thì thế nào, dù sao nó cũng là cái không ai quan tâm."

Nhữ Ngôn biết nhất định là việc Hoàng thượng nghi ở Dực Khôn cung đã bị vị tổ tông này biết được. Rõ ràng nàng đã phân phó không được nói chuyện này, không biết kẻ nào miệng rộng không quản được đề lộ ra. Vì kế hoạch hôm nay, cũng chỉ có thể cố gắng trấn an.

"Sao chủ tử có thể nói lời này, long tử phượng nữ sao có thể không ai quan tâm? Hôm kia không phải Thái hậu nương nương còn phái người tới hỏi thăm sao."

Nhắc tới Thái hậu, sắc mặt Mẫn Tiệp hòa hoãn một chút, cuối cùng cô mẩu vẫn đứng về phía nàng. Nhưng lại nhớ đến biểu ca bị Tiết thị kia làm cho mê hồn vắng đầu chuyển hướng, dù cho gần đây ít đến, nhưng không phải cũng không đi các cung khác sao, cuối cùng nàng ta vẫn đứng nhất. Nghĩ như vậy, lại có một hơi chặn trong cổ họng, không thể đi lên cũng không hạ xuống được, vô cùng khó chịu.

Như Ngôn vừa thấy chân mày Mẫn Tiệp dư giương lên liền biết không tốt, đưa chủ ý cho nàng ta: "Nô tỳ biết chủ tử nhìn vị bên kia không vừa mắt. Chủ tử ở chỗ này nín thở, nàng ta ở nơi đó còn cảm thấy thật dễ đó, không ảnh hưởng chút nào."

Không đợi Mẫn Tiệp dư tức giận phản bác, nàng nói tiếp: "Nếu chủ tử muốn cho nàng ta phạm lỗi, vì chủ tử, nô tỳ có một vài trù tính."

"Người có chủ ý gì?" Mẫn Tiệp dư hồ nghi nhìn nàng. "Chủ ý thì có, chỉ là tạm thời uất ức chủ tử phải yếu thế hơn Trần Chiêu nghi, những việc khác nô tỳ sẽ thay chủ tử chuẩn bị tốt." Nàng đến gần bên tai Mẫn Tiệp dư, thì thì nói.

Chủ ý này chỉ là dựa vào chân tình của chủ tử đối với Hoàng thượng, để chủ tử khẩn cầu Trần Chiêu nghi một phen, lại thiết kế khiến cho Hoàng thượng nhìn thấy. Đến lúc đó chỉ cần nắm bắt tốt thời cơ, chẳng những Trần Chiêu nghi có miệng không thể nói rõ, nói không chừng Hoàng thượng còn sẽ cảm động hoặc là thương tiếc đấy. Nếu có thể chọc giận Trần Chiêu nghi, đương nhiên càng tốt.

Kỳ thật kế này rất cầu thả nhưng nàng thật sự không nghĩ ra còn có cái gì thích hợp cho chủ tử đi làm mà không thăng thần quá mức, ít nhất biểu lộ chân tình, chủ tử có thể phát ra từ nội tâm nên làm rất tốt. Nàng cũng chỉ muốn tạm thời trấn an chủ tử, đừng động một chút lại đập đổ vật mà thôi.

Mẫn Tiệp dư vốn không vui, nhưng ngẫm lại kết quả lại cảm thấy uất ức một lần cũng không sao. Sau khi đồng ý quả nhiên tâm tình thoải mái rất nhiều, nàng sai tiểu cung nữ đang nom nớp lo sợ đứng ở góc đi lấy đồ: "Người, qua bàn kia lấy đến đây đi, rồi đi Ngự Thiện Phòng lấy thêm, đừng chậm trễ." Nàng chỉ vào mâm hoa quả trên bàn.

Đó là do Thái hậu phái ma ma tới mang lư hương trong phòng nàng đi, sau đó sai người thỉnh thoảng thay đổi hoa quả, dùng để làm tươi mát không khí trong phòng.

"Vâng." Tiểu cung nữ cúi đầu bưng bàn đưa đi, trong ánh mắt đen nhanh chóng lóe lên cái gì.

Mà lúc này, chính điện Hàm Phúc cung, Lệ Quý tần vì bị Đức phi ứng phó mà phiền lòng tự hỏi: "Hành động lần này của Đức phi nương nương, ta có chút nhìn không thấu..." Lệ Quý tần lâm bầm.

Hiện giờ cùng là không con, nàng cho rằng quan hệ giữa mình và Đức phi càng thêm vững chắc, lại mượn thế lực Đức phi khiến Hoàng hậu nếm thử quả đắng nàng gieo. Nhưng mặc cho nàng nói bóng nói gió, Đức phi vẫn thân mình suy yếu nằm ở trên giường, hằm hằm hô hô ứng phó nàng. Tiểu cung nữ nào đó còn nhắc tới nàng ta cần một con mèo.

Uyển Hề suy nghĩ, nói: "Trái phải cũng không quan hệ đến chủ tử. Nô tỳ nghĩ, chỉ sợ là đánh chủ ý trên người các phi tần có con đi?"

Lệ Quý tần cười nhạt: "Nếu đúng là như vậy, nàng ta bị cái chết của Hàn Thừa Vận kích thích đến không có đầu óc. Mặc kệ là có hại mình hay người của mình, cứ mài dao trước rồi nhìn chăm chăm hài tử của người khác." Chính nàng không có bản lĩnh này, cho nên cực lực ngắm trông Đức phi có thể nhanh chóng tỉnh lại, làm một động tác áp chế Hoàng hậu.

Uyển Hề không dám nói gì.

Kỳ thật lúc Lệ Quý tần biết mình không thể có con nói dối, còn không phải thấy ai cũng căn sao, An Quý nhân vì vậy mà chịu khổ một phen. Nói đến cùng, đơn giản là căn cơ của Hoàng hậu nương trong cung khó có thể dao động, trong chốc lát không động được đến trên đầu nàng ta, đành phải tìm người chịu tội thay để phát hỏa trước thôi.

"Hoàng hậu còn chưa có phát hiện Mật Quý nhân có vấn đề?" Lệ Quý tần đột nhiên hỏi.

Uyển Hề trả lời: "Nô tỳ đã hỏi thăm qua, Tổ Nguyệt cắn lưỡi tự sát. Nghĩ là không khai nàng ta ra."

"Không bị phát hiện thì tốt, nói sao thì chúng ta cũng là người cùng thuyền." Lệ Quý tần không chút để ý nói: "Sau này cũng còn có chỗ hữu dụng."

Tiết Bích Đào cho rằng, hình ảnh hai thai phụ chạm vào nhau thật mới lạ thú vị. Đương nhiên trước tiên cái gọi là chạm vào không phải bụng to va chạm, mà chỉ là tình huống gặp mặt chào hỏi đơn thuần thôi, nếu không thì sẽ trở thành hiện trường huyết án.

"Mẫn Tiệp dư thật có hứng thú." Đúng là oan gia ngõ hẹp, Tiết Bích Đào bất động thanh sắc dịch ra một bước, bàn tay dán trên bụng khẽ vuốt. Cái thai dường đến lúc này, nàng không muốn vì đi tản bộ rèn luyện bình thường mà bị người thiết kế. Cho dù đối phương giống nàng cùng là người mang thai, sức chiến đấu rất thấp.

Lúc này Mẫn Tiệp dư không biết ăn trúng cái gì, quy quy củ củ đỡ tay cung nữ ngồi xổm xuống. Ngoan ngoãn xưng: "Thiếp thân thỉnh an Chiêu nghi nương nương, nương nương cát tường."

"Miễn lễ." Tiết Bích Đào tùy ý nâng nâng tay, kêu đứng lên.

Mẫn Tiệp dư không đứng lên, ngược lại ngoài dự đoán của mọi người thân thể quỳ xuống, rất là ai thiết gọi một tiếng: "Chiêu nghi nương nương."

Ngay cả Nhữ Ngôn cũng bị nàng ta làm hoảng sợ, thiếu chút không đỡ ổn vớt tay chủ tử đi. Chủ tử cũng quá nóng vội, phải kéo dài thời gian chờ Hoàng thượng tới mới nói.

Tiết Bích Đào khẽ nhúm mi, nâng tay về hướng bên cạnh, Vân Lũ đỡ lấy, bên môi mỉm cười thông thả ung dung hỏi: "Mẫn Tiệp dư đang ca bài gì vậy?"

Mẫn Tiệp dư như phảng phất không nghe được, tiếp theo thể lương nói: "Thường ngày Chiêu nghi nương nương chiếm lấy Hoàng thượng thiếp thân cũng không nói cái gì, cho dù là không hợp cung quy. Hoàng thượng thích đi chỗ nào cũng không tới phiên chúng ta quản, nhưng từ sau khi nương nương truyền ra tin tức mang thai sau thiếp thân, Hoàng thượng liền ít khi đi Quế Nguyệt các của thiếp thân. Thiếp thân cũng là vì hài nhi trong bụng, thật sự là không có biện pháp nào. Mong nương nương làm việc thiện, để cho Hoàng thượng đến nhìn hài nhi trong bụng thiếp thân một chút, thiếp thân thật sự không muốn sau khi nó sinh ra, người khác nói với nó rằng Phụ hoàng nó coi thường lãnh đạm với nó như thế."

Nhữ Ngôn âm thầm kinh ngạc, lời nói này dù là chỉ trích Trần Chiêu nghi bá chiếm Hoàng thượng, hay bắt mẫn chuyện nàng ta cố tình ở sau khi chủ tử mang thai cũng truyền ra tin tức mang thai nhằm độ sủng, thật sự là chọc giận Trần Chiêu nghi, xác thật không thể để Hoàng thượng nghe thấy. Chỉ là không biết chủ tử vốn có tính toán hay là không khác chế được mà nói ra từ nội tâm mình.

Những lời nói của Mẫn Tiệp dư nếu nói với người khác thì họ đã sớm tức giận đáp lễ nàng: Hoàng thượng cũng không phải ta, sao có thể để ta nhường cho người, người nhường cho ta, đây là người coi Hoàng thượng thành vật phẩm sao?

Nhưng mọi người đều biết, từ trước đến nay Tiết Bích Đào hành động không theo lẽ thường. Giờ phút này tinh thần nàng đã bay cao, chỉ nghiêng ngẫm dụng ý trong hành động này của Mẫn Tiệp dư. Thường nói, "nhất tâm bất năng nhị dụng"[1], vì thế nàng trả lời có lẽ mà tràn ngập khiêu khích: "Bổn cung không vui, người làm khó dễ được ta sao?"

[1]Nhất tâm bất năng nhị dụng: không nên làm hai việc cùng lúc. Ta chỉ muốn ăn đậu hủ lục thảo a a a

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Con Mèo

Edit: Huyền Hiền nghi

Beta: Mai Thái phi

Ai mà không muốn mình có một thanh danh tốt, thể hiện bản thân mình khoan dung hào phóng? Dù là không muốn, khi giờ giọng châm chọc cũng phải quanh co lòng vòng, miễn để truyền ra ngoài thì thật không dễ nghe. Những lời Tiết Bích Đào vừa nói ra, khiến cho tất cả đám đông đều im lặng. Ngay cả Mẫn Tiệp dư đang giả vờ lau nước mắt cũng ngừng khóc, có chút không theo được mạch cảm xúc.

Bị gián đoạn như vậy, dù Mẫn Tiệp dư có chân tình chân ái đi nữa cũng không thể diễn tiếp được.

"Mẫn Tiệp dư không khóc nữa hả?" Tiết Bích Đào cười hỏi một câu, cũng không chờ nàng ta đáp liền nói tiếp: "Không khóc nữa là tốt, không lại khiến cho Hoàng thượng anh minh của chúng ta đi ngang qua đây cảm thấy đau đầu". Năm chữ "Hoàng thượng đi ngang qua" được nàng nhấn mạnh hơn bình thường.

Thoáng chốc mặt Mẫn Tiệp dư trắng bệch.

Làm sao nàng ta biết được?

"Tốt tốt, đều đã là nẫu thân" Tiết Bích Đào nhìn sắc mặt của nàng ta thì biết mình đã đoán đúng rồi, lúc này nàng cười thật khoan dung: "Không phải vừa mới còn luôn miệng nói 'vì hài nhi trong bụng' sao, nếu quý lâu không cẩn thận bị sảy thai, đến lúc đó muốn khóc cũng không có chỗ khóc đâu".

Mặt Nhữ Ngôn cũng trắng bệch, nàng có trực giác là hỏng rồi.

Quả nhiên Mẫn Tiệp dư bị lời ngoài ý trong thể hiện rõ ý "Nàng cũng chỉ là hư tình giả ý dựa vào chuyện hài tử" của Tiết Bích Đào khơi dậy ý chí chiến đấu. Ngay thường phần lớn thời gian của nàng đều cẩn thận chăm sóc để ý đến hài tử trong bụng, một số loại thức ăn không yêu thích như những thức ăn làm từ đậu, hoa quả, nhưng chỉ cần những thức ăn do Kinh ma mà bảo thì nàng đều không chút do dự mà ăn chúng. Cho dù có những lúc ngẫu nhiên không khống chế được tính tình mà đập phá đồ vật, nàng cũng sẽ cẩn thận bảo vệ bụng của mình. Chỉ là tính tình kiêu căng của nàng đã được nuôi dưỡng từ bé, cũng không dễ dàng sửa đổi.

Nhưng như thế không có nghĩa là nàng không có nỗ lực để thay đổi. Ai cũng không được nói nàng như vậy.

Lúc này có lẽ nàng đã quên, vì muốn làm cho biểu ca biết rõ "bộ mặt thật" của Trần Chiêu nghi mà trở lại bên cạnh mình, nàng đã nghe theo biện pháp của Nhữ Ngôn, quý xuống đất, muốn cho Hoàng thượng đi đến nhìn thấy nàng đang ở thế hạ phong, bị Trần Chiêu nghi bức đến đường cùng.

Tuy rằng các nàng nghĩ sẽ không lâu, sẽ không nguy hại đến hài nhi trong bụng. Nhưng ai có thể khẳng định kế hoạch sẽ không có sai sót? Nếu thật sự lo lắng cho hài nhi, nàng nên từ bỏ kế hoạch này mới đúng.

Vẫn là nhờ Nhữ Ngôn liều mạng giữ chặt tay áo của nàng, nàng mới không có nhảy dựng lên tranh luận cùng Trần Chiêu nghi. Đương nhiên, do bụng to tròn nặng nề nên nàng không thể đứng dậy ngay lập tức cũng là một lý do.

Nhữ Ngôn nghĩ tốt xấu gì cũng phải chống đỡ cho đến khi Hoàng thượng đến, không thể kiểm cũi ba năm lại đốt trong một giờ như vậy.

Mẫn Tiệp dư bị nhắc nhở, cắn răng nhin xuống, vẫn duy trì bộ dạng khóc thương như trước. Người khác từ xa nhìn lại còn tưởng rằng do Tiết Bích Đào cậy thế hiếp người.

Tiết Bích Đào phát hiện vẻ mặt mờ ám của chủ tử các nàng, nàng quay qua Phụng Từ, vẫy tay nói: "Nếu Mẫn Tiệp dư muốn quý ở trong rừng cây này cầu phúc cho hài nhi, chúng ta cũng không tiện làm phiền. Chỉ là rốt cuộc nàng cũng đang mang thai, quý trên đất như thế không ổn. Xưa nay bản cung luôn là người thiện tâm, Phụng Từ, đưa cái đệm mềm mà bản cung hay dùng khi đi đường mệt mỏi đến đây cho Mẫn Tiệp dư quý, để cho nàng chuyên tâm vì Hoàng tử tương lai của chúng ta cầu phúc, cũng sống lâu một chút".

Kể từ đó, dù Mẫn Tiệp dư có quý thẳng tắp không dậy nổi cũng không có chút nào quan hệ tới nàng. Nói ra lời nói độc ác này, giống như nếu Mẫn Tiệp dư không cầu phúc thì hài tử kia sẽ đoán mệnh vậy.

Nàng nói mấy câu làm cho Mẫn Tiệp dư tức đến muốn xỉu, nàng ta muốn nàng quý thật lâu, đến lúc đó long thai không còn thì lấy đâu ra sống thọ? Đây là thiện tâm cái gì chứ!

Nhưng nàng cũng chỉ có thể ôm đại hận trong lòng nhìn Trần Chiêu nghi cứ như vậy cùng người hầu quay quanh, thông thả rời đi.

Từ đầu đến cuối, vị vua bù nhìn của chúng ra vốn phải xuất hiện ngay cả mặt cũng không có lộ ra... Nói đến cùng, Hoàng đế cũng không phải đạo cụ mà ai thiết kế hẳn đi ngang qua thì hẳn sẽ ngẫu nhiên đi ngang qua.

Biểu hiện của Mẫn Tiệp dư cả buổi coi như công không, tạm thời chỉ có thể nuốt xuống một ngụm máu tươi đã dâng đến cổ họng xuống, nguyên khí bị tổn hại nặng nề, dựa vào tay của Nhữ Ngôn chuẩn bị hồi cung.

Cỏ xanh bị đè xuống lộn xộn, chứng tỏ nàng đã từng đến đây.

Hoàng đế nín thở ngưng thần tập trung, đề cổ tay viết tiếp lên tờ giấy Tuyên Thành chữ "Tu", sau khi viết xong nhấc bút lên, quan sát chữ viết.

Triệu Trung Tín xem canh giờ, lại nhìn nhìn từng khắc trời qua, nhẹ nhàng tiến lên nhắc nhở Hoàng thượng: "Hoàng thượng, đã đến canh ba của buổi trưa, ngài có phần pho hôm nay dùng cơm trưa cùng Thái hậu nương nương".

Hoàng đế nghe xong hơi suy tư, trầm giọng phân phó: "Cho người đi báo lại với mẫu hậu, ngày mai trẫm sẽ đến".

"Vâng!". Triệu Trung Tín không dám chậm trễ, nhanh chóng lui ra phía sau, ra lệnh cho tiểu công công nhanh chóng rời đi ngay, tránh cho Thái hậu nương nương trông chờ nóng lòng.

Mới vừa rồi, Hoàng đế đột nhiên nhớ đến ý niệm bắt người ở Dục Khôn cung trước đây không lâu.

Nếu chính mình cho rằng Tiết Bích Đào khác biệt, dựa theo tác phong hành sự của nàng thật không giống người bình thường, sao có thể không đối đãi với mình giống như vậy chứ?

Hắn không nhìn được mà bật cười, cảm thấy mấy hôm nay bản thân đề chuyện này đè nặng trong lòng căn bản là không đáng, hắn muốn xuất hiện một nữ tử đặc biệt, sau khi nàng xuất hiện hắn lại trách cứ phương thức đối đãi của nàng đối với hắn không giống với những người khác. Mất thuần như vậy, chẳng phải rất buồn cười hay sao?

Hắn gác bút lên giá bút được làm bằng vàng điêu khắc hình rồng đang nằm, tâm sự nghĩ thông, tâm trạng cũng thoải mái không ít. Liền đổi qua cầm bút mực màu son phê duyệt tấu chương.

Một canh giờ sau, nghe xong tiểu công công hồi báo, Trần Trung Tín ngưng thần bảm tấu: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Mẫn Tiệp dư của Quế Nguyệt các bị sợ hãi, theo Thái y nói long thai bất ổn. Thái hậu nương nương thỉnh ngài đi qua một chuyến".

Ngay cả Tiết Bích Đào cũng không thể đoán trước được, sau khi nàng và Mẫn Tiệp dư tách nhau ra, trên đường nàng ta hồi cung lại xảy ra chuyện. Nguyên nhân nàng ta xảy ra chuyện là do trên đường trở về cung nàng ta bắt gặp một con mèo bị giết treo cổ trên cây rất đáng sợ. Mà Mẫn Tiệp dư xưa nay lớn mật sau khi nhìn thấy mèo kia chỉ kêu lên thất thanh sợ hãi, rồi ngất xỉu luôn.

Càng quý dị hơn chính là, Mẫn Tiệp dư bị dọa sợ hãi đến chút suýt nữa là sinh non. Viện sử của Thái Y viện ra tay, đến cuối cùng vẫn giữ được long thai.

Sợ hãi có thể làm cho một thai nhi đang ổn định suốt chút nữa thì sảy thai sao? Bất cứ ai khi được hỏi vấn đề này đều lắc đầu không tin, chuyện này quả thật rất kỳ quái. Cho dù gặp được mèo chết là chuyện không may mắn, nhưng đó cũng chỉ là một con mèo mà thôi.

Có một số người không khỏi đặt ánh mắt lên người Trần Chiêu nghi, Mẫn Tiệp dư chính là quý trước mặt nàng hồi lâu, chẳng lẽ việc này có liên quan đến nàng? Nhưng càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này còn có nguyên nhân khác, cho dù có thật sự quý cũng chỉ quý thời gian ngắn, chỉ là kinh động nhỏ, rất khó có thể dẫn đến sinh non.

Ngoại thỉnh Quế Nguyệt các.

Hoàng hậu ngồi ở vị trí trên đầu, xảy ra chuyện liên quan đến long thai, Hoàng hậu không thể không cho Thái hậu một câu trả lời, nàng bày ra tư thế vẻ mặt rất nghiêm túc: "Tên là Điệp Nhi? Chính người treo con mèo chết kia trên cây?"

Nàng đã điều tra qua, cung nữ này là thủ hạ của Mật Tiệp dư, nhưng những chuyện xảy ra trong cung không chỉ xem mặt ngoài, càng là người của ai quan thì càng không phải là tâm phúc thật sự của người đó.

Hoàng đế ngồi bên cạnh nhìn nàng một cái, vẫn không có ý định chen vào. Hắn vốn đến là để an ủi Mẫn Tiệp dư, vừa đúng lúc gặp Hoàng hậu xử lý việc này. Chuyện hậu cung, hắn không có ý định nhúng tay vào.

Cung nữ tên Điệp Nhi kia thân hình run rẩy nói: "Hồi... Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, là do nô tỳ treo".

"Vì sao lại treo mèo chết trên cây?"

"Nô... Nô tỳ, quê của nô tỳ truyền nhau rằng mèo có chín cái mạng, nếu chôn xuống dưới đất có thể hoàn hồn trở về. Nô tỳ... Nô tỳ treo nó trên cây là muốn cho nó được đi đâu thai". Cung nữ lắp bắp nói.

Nhữ Ngôn nước mắt giọt ngắn giọt dài đứng ra làm chứng, cung cấp tin tức cho Hoàng hậu: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, khi chủ tử còn chưa tiến cung, ở nhà cũng có nuôi một con mèo cả thân lông trắng như tuyết, hai mắt một bên là màu lam, một bên màu vàng. Khi nó chết đi chủ tử của nô tỳ còn khóc thương một thời gian. Chắc chắn là chuyện này có sự sắp xếp, sao lại có thể trùng hợp như vậy? Thỉnh Hoàng Hậu nương nương làm chủ cho chủ tử của nô tỳ, đừng tin những gì nàng ta nói". Tình trạng của con mèo chết kia cực kì bí hiểm, tiểu thư nhà mình còn khóc không ngừng, nửa đêm còn gặp ác mộng. Nhưng lúc này không nên nói quá tỉ mỉ.

Hoàng hậu cũng không tin chuyện lại đơn giản như vậy, nàng trấn an Nhữ Ngôn, lúc sau tiếp tục quay qua gây áp lực với Điệp Nhi: "Người mau nói sự thật cho bản cung, rốt cuộc là ai sai sử người làm chuyện này? Nên biết, lừa gạt Hoàng thượng là tội chết". Nàng nhắc đến Hoàng đế ngồi bên cạnh.

Cung nữ kia còn giả bộ, Trình Tu nghi vẫn ngồi ở một bên lấy khăn lụa chấm khoé môi, mở miệng nói: "Thân là cung nữ bổng lộc không nhiều, đừng nói là người tự mình nuôi mèo, mèo này là người nuôi cho ai?"

Trong cung cũng không vô duyên vô cớ nuôi mèo, phần lớn là coi chừng cho phi tần chủ tử trong cung. Nàng ta tuy là người của Kiềm Gia các Mật Tiệp dư, nhưng Mật Tiệp dư lại chưa bao giờ nuôi mèo.

Cung nữ Điệp Nhi bỗng cúi đầu thật thấp, không hé răng nói một lời.

Hoàng hậu thấy thế, nét cười tươi trên mặt phai nhạt bớt, nàng giọng tay: "Người đâu, kẹp tay".

Thái giám lĩnh mệnh tiến đến dụng hình với cung nữ kia, dùng vải bó bịt miệng nàng ta lại, tránh để tiếng la hét vì quá đau của nàng ta làm bản tai của Hoàng thượng cùng các vị nương nương. Các phi tần đều lấy khăn tay che mặt, sợ hãi không đành lòng nhìn tiểu cung nữ.

Qua một lát, Hoàng hậu ngồi ngay ngắn vững vàng trên chính vị, nói: "Bản cung lại cho người một cơ hội, nếu chịu khai ra thì gặt đầu ra hiệu".

Cung nữ kia đau đến mức mặt trắng bệch, nghe Hoàng hậu nói thế ngay lập tức ra sức gặt đầu.

Vải bó nhét trong miệng của nàng ta được lấy ra, nàng dứt quãng nói ra từng chữ: "Là... Là do Trần... Trần Chiêu nghi". Rồi sau đó ngã xuống.

Thái giám hành hình thăm dò hơi thở của nàng ta, khom người hướng Hoàng hậu bẩm báo: "Khởi bẩm nương nương, nàng ta chỉ là đau quá nên ngất xỉu".

Khi Hoàng thượng nghe ba chữ "Trần Chiêu nghi" từ miệng của cung nữ kia thì sắc mặt chợt lạnh lùng, nhưng vẫn may cung nữ này còn sống, điều tra rõ ràng thì sẽ không sao. Ai ngờ qua thời gian một chén trà, thái giám khiêng cung nữ kia đi xuống bẩm báo mạch đập cũng như hơi thở của nàng ta đều không có, cứ đơn giản như vậy mà chết.

Tiết Bích Đào có động cơ, cũng là người có khả năng ra tay, trùng hợp là trước lúc Mẫn Tiệp dư gặp nạn lại cùng nàng xảy ra va chạm, nếu nàng là một phi tần bình thường không được sủng ái, Hoàng hậu chắc chắn sẽ cứ đơn giản như vậy mà kết án. Cho dù cung nữ kia chết có chút kì lạ, nhưng câu "sợ tội tự sát" từ trước đến nay đều là lý do hoàn hảo nhất.

Nàng bắt đầu đi liếc qua nhìn sắc mặt của Hoàng đế, biết việc này chỉ sợ không thể nào giải quyết như vậy. Nàng do dự hỏi: "Hoàng thượng, người xem...".

Hoàng thượng đánh gãy lời của nàng: "Tiếp tục điều tra cho trẫm, chỉ dựa vào lời nói bừa của một cung nữ làm sao có thể cho là thật". Rõ ràng đây là muốn toàn lực bảo vệ Trần Chiêu nghi.

Ngón tay Hoàng hậu siết chặt, lại chỉ có thể tuân theo. Nhân chứng đã chết, manh mối đều đã đứt hết, nếu không tìm được chứng cứ khác, nếu kéo dài đến lúc Tiết thị sinh xong, việc này không nói cũng không giải quyết được gì. Lúc này, trong lòng nàng thật sự rất tức giận, sao thái nhi trong bụng của Mẫn Tiệp dư không bị dọa cho sảy, một khi không giữ được long thai, đến lúc đó Thái Hậu cũng không bỏ qua cho Tiết thị.

Trong Dực Khôn cung, không lâu sau đó Tiết Bích Đào cũng nghe được tin tức.

Sắc mặt Sơ Hiểu lo âu: "Chủ tử, phải làm sao bây giờ?"

Mưu hại hoàng tử chính là tội lớn, đến lúc đó có thể vì lý do này mà Đại tiểu thư bị đánh vào lãnh cung. Tuy rằng hiện giờ có Hoàng thượng che chở, nhưng khó đảm bảo rằng không xuất hiện chứng cứ chỉ tội chủ tử nhà mình.

Trong cung, những phi tần muốn đập chủ tử mình xuống thật sự rất nhiều.

"Không cần vội" khi Tiết Bích Đào nghe tin này quả thật cũng rất đau đầu, nhưng nghe nói Hoàng đế không tin lời của cung nữ kia, tâm trạng lo lắng mấy ngày nay cũng được buông lỏng xuống, cuối cùng Hoàng đế cũng không quá hồ đồ. Chính là không biết nút thắt của Hiền phi đến khi nào có thể cởi bỏ được, sinh tồn trong hậu cung, quan trọng nhất vẫn là tâm Hoàng đế có nghiêng về mình hay không. "Những ngày gần đây nhảy ra nhiều đầu trâu mặt ngựa tác oai tác quái, đã đến lúc ra tay, vừa lúc cùng nhau nhìn cho rõ ràng".

"Nhưng vạn nhất đã quá muộn..." Sơ Hiểu vẫn cảm thấy rất lo lắng.

Tiết Bích Đào trầm ngâm: "Ngược lại không nên lo lắng cái này. Đừng nghĩ nhân cơ hội không nghiêm mật này mà chen một tay vào, không cần chúng ta ra tay, chính là cửa ải của Hoàng hậu kia cũng không qua được. Hoàng hậu nương nương của chúng ta vì biểu hiện mình là người xử sự công bằng theo lẽ phải, sẽ không dựa vào những chứng cứ trăm ngàn chỗ hở kia mà trình lên. Nhưng mục đích ban đầu, chẳng lẽ chỉ vì muốn một câu bôi nhọ không mình bạch thôi sao?"

Sắc mặt Vân Lũ nhú lại: "Chủ tử nói là nàng ta còn có hậu chiêu?"

Tiết Bích Đào cười cười: "Dù sao cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Nàng ta muốn cùng lúc trừ bỏ ta và Mẫn Tiệp dư, ngay cả thái độ của Hoàng thượng cũng không để ý. Tội gì làm cho cung nữ kia hô lên dứt khoát như vậy, chẳng phải như vậy càng đáng ngờ sao. Trừ phi, việc này chỉ là mồi dẫn..."

Không đợi Tiết Bích Đào nói hết câu, giọng xướng cao hô Hoàng thượng giá lâm vang lên.

Tiết Bích Đào dừng câu chuyện lại, đứng dậy tiếp giá. Không thể đoán được rốt cuộc Hoàng đế nghĩ như thế nào về sơ hở này, vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt. Nếu là ban đầu, nàng có thể thoải mái để chịu làm tố ở trên giường chờ Hoàng đế tự mình đi vào.

"Đã biết chuyện của Mẫn Tiệp dư rồi." Hoàng đế ngồi xuống một lát, hớp một ngụm trà nóng sau đó thanh thần nói với nàng: "Không cần lo lắng quá mức".

"Có Hoàng thượng ở đây, thiếp thân không có gì lo lắng".

Tiết Bích Đào cười cong cong khoe mắt, nàng phát hiện thái độ của Hoàng đế có sự thay đổi. Nàng nói vài câu về hài tử, sau đó cho cung tì trong cung lui ra ngoài, thăm dò Hoàng thượng: "Thiếp thân có vài vấn đề muốn hỏi qua Hoàng thượng".

"Ừ?"

"Thiếp thân vẫn luôn cảm thấy thời gian trước Hoàng thượng... Không thể nào nhìn vừa mắt thiếp thân". Nàng nói ra thật cực kỳ uất ức.

Hoàng đế bật cười: "Trẫm từng có không thích". Nhưng hẳn biết nàng xưa nay là người nhạy bén, chỉ sợ đã phát hiện ra chỗ không thích hợp, lúc này mới lấy ra làm nũng. Thật làm khó nàng nhẫn nhịn đến bây giờ mới hỏi.

Nhân lúc chuyện đã được giải quyết, lại nói, hẳn cũng không phải người chết vì sĩ diện, chỉ là lời nói cũng không dám nói quá rõ ràng, miễn cho lại bị nói là tin vào lời nói vô căn cứ. Chỉ qua loa tiết lộ cho nàng biết.

"Thiếp thân còn đang suy nghĩ là do thiếp thân phạm vào lỗi lớn, khiến cho Hoàng thượng không vui". Tươi cười trên mặt Tiết Bích Đào có chút lạnh: "Lúc trước, ban đầu nói với thiếp thân là có chính vụ bận rộn, thế mà có người vừa đến chỗ quẹo đã đi đến chỗ của An Quý nhân. Thiếp thân ở trong cung gạt nước mắt, khó chịu đến tận trời, vẫn không nghĩ sẽ nói cho Hoàng thượng biết. Hiện giờ lại vì một câu châm ngoi mà ném tâm của thiếp thân đến xó nhà hẻo lánh, Hoàng thượng thật là thánh minh".

Hoàng đế ngạc nhiên. Nói thật ra, sở dĩ Bích Đào bị hấn gọi là "báo bối", thật sự vẫn luôn rất ngoan. Cho dù có cây súng mà kiêu, hay thẳng thắn đường hoàng, tất cả đều là đối với người khác. Mỗi khi hắn nhìn thấy những biểu tình của người chịu thiệt thòi, hắn đều cảm thấy rất thú vị. Không thể tin được hôm nay lại rơi đến trên người mình.

"Lúc trước Hoàng thượng hiểu lầm thiếp thân, thiếp thân có nói Hoàng thượng chỉ cần nói thẳng với thiếp thân là được, Hoàng thượng đã đồng ý. Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, việc đã đồng ý mà không làm được, thiếp thân thật sự rất lo lắng cho hoàng nhi, phụ hoàng của hắn tầm gương tốt "nói là làm" nhưng lại làm không được". Tiết Bích Đào nói xong vẫn cảm thấy chưa hết giận, lên giọng gọi Phụng Tử tiến vào: "Đỡ ta vào nghỉ ngơi". Cũng không đợi tiếp, vung khăn tay tiến vào buồng trong.

Vừa rồi nàng nói ra một đồng lớn, không để Hoàng đế xen vào một lời, hiện giờ còn không xem hán ra gì rồi đi. Hoàng đế vẫn là lần đầu tiên bị người ta ném hết mặt mũi như vậy, cả người ngồi ngầy ngốc.

Chờ đến khi hán hoàn hồn, miệng bắt giác thở ra một hơi. Thôi thôi, Tổng ma ma có nói qua, người mang thai tính tình nóng nảy, hán liền đại lượng nhường nàng một chút vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Hoa Nhài

Edit: Phương Tu dung

Beta: Tiên Thái phi

Đức phi nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hộp bằng gỗ tử đàn chạm khắc hoa văn uốn lượn tinh xảo, mùi đàn hương âm tích tụ phảng phất truyền vào mũi, trong lòng nàng dần dần trở nên bình an.

Tương Ngọc bưng một chén cháo cá thái lát đi tới, thấy chủ tử lại đắm chìm trong suy tư, thở dài trong lòng. Nàng ôn nhu khuyên như: "Chủ tử, nô tỳ thấy bữa tối người dùng không được bao nhiêu, nên đã đặc biệt dặn dò Ngự Thiện phòng chuẩn bị riêng chén cháo này, người nếm thử xem có được không?"

"Người cứ để xuống trước đi." Đức phi dùng tay lại, nhìn chằm chằm không chớp mắt trả lời. Trên trán nàng đang đắp khăn để phòng ngừa trúng gió, sắc mặt chỉ hơi tái một chút, cũng không lộ ra bệnh trạng. Nhưng khi đáp lời thì lại không đủ khí lực, có chút suy yếu, so với tác phong hùng hùng hổ hổ thường ngày của nàng, quả thật khác biệt rất lớn.

Tương Ngọc ním môi, cuối cùng cũng không tiếp tục khuyên nữa. Nàng gém góc chặn lại giúp chủ tử, chuyển sang nói đến chuyện khác: "Vay cung nữ tên Diệp Nhi kia... Mật chủ tử nói dù tốt xấu thế nào cũng phải chiều cô gia đình nàng ta thật tốt."

Mặc dù ngoài mặt Mật Tiếp dư là người của Hoàng hậu, nhưng thật ra từ lâu đã sớm âm thầm đầu phục Đức phi. Ngay cả Hoàng hậu e là cũng không biết, nàng vì chuyện này mà đã hao phí tâm tư bỏ qua quan hệ giữa Mật Tiếp dư và Diệp Nhi sang một bên, cho rằng cung nữ này là người nằm vùng sắp xếp vào bên cạnh. Nhưng lại không biết rằng, bản thân cung nữ ấy là quân cờ mà Mật Quý cung cấp cho Đức phi sử dụng.

Bởi vì Đức phi và Mật Tiếp dư cùng ở Vĩnh Thọ cung, cho dù có qua lại đôi chút, người bên cạnh cũng sẽ không nghi ngờ gì nhiều. Lúc trước Hoàng hậu muốn mượn sức Mật Tiếp dư chưa chắc là không có ý đồ "đốt cháy" hậu phương phía sau Đức phi.

"Nhìn đi." Đức phi nhàn nhạt nói: "Nói chung chuyện ma quỷ lần trước không giúp nàng ta một cách uống phỉ, cho nàng ta thêm ít điều tốt, cũng không sao."

"Đúng vậy nương nương."

"Đáng tiếc, nàng ta vẫn không thành công, tóm lại vẫn là do nàng ta không đủ tàn nhẫn."

Tương Ngọc nhớ đến thủ đoạn của nương nương nhà mình, tay cũng vô thức mà run lên. Nhưng hôm nay hiếm khi thấy nương nương chịu nói chuyện, nàng vẫn tiếp lời như trước: "Bây giờ thân thể Tam Công chúa thường xuyên hư nhược, ốm đau lật vật không ngừng, chỉ sợ là lần đó bệnh cũ chưa dứt, kéo dài thêm."

"Hừ, còn không phải là cứ lì lợm mà sống trên đời này sao." Đức phi nhớ tới Thừa Vận, chò không được Thái y đến chữa trị liền vội vàng đi tới, cầm lấy cái hộp, đầu ngón tay trắng bệch, giọng căm hận nói: "Sao còn chưa chết hết đi."

Tương Ngọc bị hận ý trong lời nói của chủ tử làm chấn động, nhưng lại nghĩ đến dung mạo thiếu niên anh khí bừng bừng của tiểu chủ tử kia, vẻ mặt âm trầm xuống. Nếu đặt vào hoàn cảnh trước kia, nói không chừng nương nương có thể còn muốn sinh thêm một hài tử. Hiện nay Hoàng thượng cứ mười ngày thì đã có tám ngày ở lại Dục Khôn cung, chẳng lẽ còn muốn nương nương nhặt lấy ân sủng rơi rớt từ Trần Chiêu nghi hay sao. Mà lấy nỗi đau hài tử chết yếu để đi tranh thủ lòng thương tiếc của Hoàng thượng là chuyện không thể nào, nếu không lúc ấy Mật chủ tử cũng không bị thất sủng đến mức như vậy.

Mỗi khi Hoàng thượng gặp nương nương lại thở ngắn than dài, ngược lại, lại còn gọi lên chuyện thương tâm của nương nương. Khi hai người ở chung một chỗ, ngay cả bọn nô tài như các nàng ở một bên cũng cảm thấy khó chịu.

"Nương nương..." Tương Ngọc nhẹ giọng đánh thức Đức phi đang hăm mình trong hồi ức đau buồn, nàng rừ mi nói: "Nương nương đừng suy nghĩ nhiều nữa." Nghĩ càng nhiều thì càng khổ mình mà thôi, không biết Hoàng hậu sẽ đắc ý bao nhiêu.

Đức phi tỉnh ngộ từ trong hoảng hốt, ý cười lạnh dần dần hiện lên trên khóe miệng, bỗng chốc lại chuyển chủ đề, lên tiếng hỏi: "Tin tức có truyền ra ngoài

không?"

Tương Ngọc bị hỏi bất thành linh nên ngớ ra, bỗng chợt hiểu ý: "Đã truyền đến chỗ lão gia, người truyền lời nói rằng lão gia đang ra tay bố trí, chỉ là cần phải đợi thêm một khoảng thời gian nữa." Dù sao bị giáng chức xuống thành Thị lang, muốn thỉnh cầu vị trí cũng là không sai, chỉ là phía trên có phụ thân của Trần Chiêu nghi chèn ép, hơn nữa ông nghiêng ngả tâm ý thánh thượng, tạm thời không dám tiếp xúc nhiều.

Đức phi gât đầu: "Có thể đạt được hiệu quả trước khi nàng ta sinh con là được." Nàng cũng không mong cầu gì nhiều, hoàng nhi qua đời, thế lực gia tộc kém xa hơn trước là căn nguyên lớn nhất. Trước kia có rất nhiều người phục tùng theo đều là do họ nhìn thấy tương lai hoàng nhi có thể kế thừa ngôi vị Hoàng đế, bởi vậy nên lời kéo lấy lòng càng sớm càng tốt.

Dù vậy, nàng vẫn nắm chắc thắng trận chiến này.

"Trong hoàng cung, trên triều đình đồn đại thì Hoàng thượng có thể chèn ép, có thể chấn nhiếp [1], miệng lưỡi bá tánh thế gian như vậy, ta xem Hoàng thượng chuẩn bị như thế nào để ngăn chặn đây." Đức phi nhẹ nhàng nở nụ cười.

[1] Chấn nhiếp (震摄): Trị cho nghiêm chỉnh, khiến cho ai nấy đều sợ không dám làm càn.

Nàng chậm rãi mở chiếc hộp khắc hoa văn ra, một đạo thánh chỉ màu vàng sáng đã được đặt trong đó. Nàng cúi đầu, ánh mắt lưu luyến không rời.

"Hoàng trưởng tử của trẫm, bẩm sinh được thiên mệnh, đúng thời mà chào đời, vậy nên ban danh "Thừa Vận", cũng là biểu thị sự hân hoan của trẫm."

Thừa Vận, mẫu phi cho huynh đệ tỷ muội tới bầu bạn cùng con, có thích không?

Hoàng đế thông thả hồ hững khép tấu chương lại, giống như đây chỉ là tấu chương bình thường, nhưng từ trong mắt hắn, không khó nhìn ra giông bão đang nổi lên, lúc này trong lòng hắn đang vô cùng tức giận.

Khâm Thiên giám vậy mà có thể nói trong bản tấu rằng thai nhi trong bụng Trần Chiêu nghi không tốt lành. Nếu như sinh ra, toàn bộ mệnh cách của Hoàng tử và Hoàng nữ trong cung đều sẽ bị khác. Mà từ sau khi Trần Chiêu nghi hoài thai, Đại Hoàng tử chết yểu, Tam Công chúa suy nhược, cùng với hai tử trong bụng Mẫn Tiệp dư cũng suýt nữa vô cớ bị sinh non, tất cả đều có thể chứng minh cho điều này.

Hoang đường!

Cùng là hài tử của hắn, vậy mà lại tương khắc lẫn nhau, ở đâu ra cái đạo lý này!

Chờ hắn lật tấu chương một lần nữa, xem trang cuối, mới phát hiện ghi chép của Khâm Thiên giám về bài đồng dao được lưu truyền trong dân gian ngày trước: Hoa bích đào, hoa rực rỡ. Cây không có quả, mèo con tan tác. Một hồn hai phách bay đến, quả đào tích lũy chông chất rất nhiều.

Hắn trầm mặt xuống, quăng tấu chương xuống đất, nhắm mắt làm ngơ.

Đây là ý gì? Hắn thế mà lại không biết hoàng nhi của hắn là do ba hồn phách riêng lẻ của Thừa Vận kết hợp lại, quả thật là buồn cười!

Nhưng lời đồn đãi lưu truyền của bá tánh nhân gian lại làm cho vẻ mặt của hắn không thể không đành lại, nghiêm nghị cứng nhắc. Nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, hắn không thể giết sạch hết bá tánh để răn đe cảnh cáo.

Hoàng đế gõ tay lên mặt bàn có quy luật, giọng giọng: "Hùng Nghiêu."

"Có thần."

"Truyền lệnh xuống, tận lực áp chế lời đồn đại đang được lưu truyền xuống. Hơn nữa, mau chóng tìm ra ngọn nguồn để phân tán."

"Thần lĩnh chỉ."

Dù vậy, tâm trí Hoàng đế vẫn có chút không yên, hắn phân phó Triệu Trung Tín: "Chuyện tin đồn dân gian không được truyền vào tai Trần Chiêu nghi. Ai trái lệnh, trảm!" Nàng đang mang thai, lại liên tiếp xảy ra hai ba chuyện như vậy, chỉ sợ trong lòng khó mà chịu đựng nổi.

Triệu Trung Tín rùng mình: "Nô tài tuân mệnh".

Ánh mắt Hoàng đế lại rơi vào chong tấu chương khác, không nghĩ tới Man tộc ở biên cương cùng với tộc Kashgar và mấy tộc nhỏ khác lại liên hôn thành một phe. Hơn nữa, mấy năm liên tục bãi chăn nuôi đầy đủ, không bệnh dịch hay tai ương, khiến cho họ bồi dưỡng và phát triển lớn mạnh, chẳng trách bọn họ lại dám xâm phạm như vậy. Mà quân đội bên ta bởi vì khinh địch nên bại trận, làm hắn chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà đau đầu không thôi.

Còn chuyện lời đồn này, nếu không sớm được giải quyết, truyền vào kinh thành, nhất định trở thành họa lớn. Đông qua tuyết tan, hoa cỏ chào xuân.

Sơ Hiểu nghịch ngậm, không biết từ khóm bụi nào trong viện ôm tới một váy cánh hoa nhài, hưng phấn chạy vào trong điện. Phụng Từ thấy thế lại lắc đầu răn dạy: "Không sợ người ngoài nhìn thấy sao, không biết xấu hổ như vậy mà còn chạy khắp nơi thành bộ dáng gì rồi! Lúc mới tiến cung nhìn còn ngoan ngoãn, lễ nghi quy củ một khắc cũng không dám quên. Bây giờ tác quái ở đâu thì tập trung về lại nơi đó, tự nguoi mặt mặt không quan trọng, không lại liên lụy đến chủ tử vì cười nhạo!"

Bởi vì Sơ Hiểu đang rất hứng thú, nghe vậy cũng không mất hứng, cười hi hi vừa giữ hoa nhài ra bàn vừa lên tiếng: "Vâng ạ vâng ạ, chỉ có người là hiểu quy củ nhất. Bên trong chúng ta đều là mấy con khỉ sơn dã nhảy nhót quậy phá, ngay cả chữ cũng không biết, nói gì đến quy củ!"

"!" Phụng Tử cạn lời rồi.

"Xem xem, vì chuyện lật ngược thế cờ mà chọc tức chính mình, sao lại ngốc như vậy!" Sơ Hiểu tay không vỗ vai nàng nói: "Chẳng phải chỉ vén váy lên một đoạn nhỏ thôi sao, ta lại còn chạy nhanh, yên tâm đi, không ai nhìn thấy đâu."

Vân Lũ từ buồng trong đi ra, không cảm thấy kinh ngạc với cảnh tượng này nữa, trái lại hoa nhài trên bàn kia khơi gợi hứng thú của nàng. Nàng cười thành tiếng, nói: "Có hoa nhài này, không bằng chúng ta nấu canh hoa nhài ăn đi."

Chỉ một câu thôi đã thu hút sự chú ý của hai người.

Sơ Hiểu nghiêng đầu: "Vốn là định khâu thành một chiếc túi thơm cho chủ tử dùng, nghe người nói, đúng là có chút thêm ăn rồi." Nói xong còn kéo ống tay áo Phụng Tử: "Người cảm thấy thế nào?"

Phụng Tử mặc kệ nàng, nghiêng đầu liếc nàng một cái rồi đi thẳng vào phòng ăn nhỏ lấy chén đĩa và mật ong. Nếu đã muốn ăn, thì phải chuẩn bị kỹ càng vật liệu rồi.

Vân Lũ không nhịn được cười: "Cảm tình cũng thật là tốt."

Sơ Hiểu lẩm bẩm: "Người nói bừa cái gì, ai có cảm tình tốt với nàng ta kia chứ!"

Sau khi chia làm ba phần, Sơ Hiểu lấy một cái bát đựng đầy hoa nhài, Phụng Tử lấy một cái bát khác đổ một tầng mật ong thật dày, sau đó trộn lẫn của hai người lại, để hoa nhài thơm mát phủ đầy mật ong óng ánh. Vân Lũ dùng bếp lò nấu trà để đun nước, thỉnh thoảng nhìn hai người các nàng cười, nhìn mãi đến mức các nàng bắt đầu ngượng ngùng, tức giận liếc mắt trừng Vân Lũ.

Làm vài chén mật ong, lại đợi thêm cả buổi, vừa lúc diu Tiết Bích Đào ra nếm thức ăn, tiểu cung nữ tiến đến thông báo: "Nương nương, Lệ Quý tần nương nương cầu kiến ngoài cửa."

Tiết Bích Đào và Vân Lũ liếc nhìn nhau, sau đó nàng giơ tay nói: "Cho nàng ta vào." Nàng bảo Phụng Tử tạm thời thu dọn đồ trên bàn, rồi ngồi trên ghế chủ vị. Vô sự bất đắc tam bảo điện [2], trước giờ Lệ Quý tần và nàng vốn không có giao tình, hôm nay nàng ta cầu kiến, không biết là vì chuyện gì.

[2]: Vô sự bất đắc tam bảo điện (无事不登三宝殿): Không có việc gì thì không đến tòa tam bảo (chùa), nghĩa là khi có việc cần người khác giúp thì mới đến gõ cửa.

Mỹ nhân tiến vào điện miêng đỏ môi hồng, đuôi lông mày xanh đen giương cao, bước từng bước nhỏ dài, là lướt mà đến. Có lẽ do chưa từng sinh con, dù rằng tuổi tác của nàng không kém hơn Trinh Tu nghi bao nhiêu, nhưng so ra thì nhìn nàng trẻ trung hơn rất nhiều. Nàng vừa xuất hiện liền tươi cười, hành lễ không câu nệ chút nào: "Thần thiếp vãn an Trần Chiêu nghi nương nương." Tiểu nha đầu năm xưa nay đã leo lên phân vị cao hơn nàng, nhưng hình như nàng vẫn hồn nhiên, không hề bụng.

"Phụng Tử, pha trà." Tiết Bích Đào cho Lệ Quý tần ngồi, sau đó phân phó nói.

Tầm mắt Lệ Quý tần theo động tác của Phụng Tử chuyển động một lượt, dùng khăn thêu hoa hồng đỏ che môi, nói: "Cung nữ do Chiêu nghi nương nương tự mình dạy dỗ quả thật không tầm thường. Vừa rồi thần thiếp một đường tới đây, thấy mấy cung nữ lên lên lút lút, còn tưởng là thân thể nương nương mệt mỏi nên không còn hơi sức mà quan tâm đến mấy chuyện lật vặt này. Bây giờ xem ra, đại khái là lục cục chưa dạy dỗ cung nữ cẩn thận đã đưa đến đây, không phải là gây ra hiểu lầm cho người khác sao."

Tiết Bích Đào khó hiểu, đây là đặc biệt chạy tới đây khiêu khích nàng sao? Nàng thoáng nhướng mày rồi đáp lại một chữ: "Ồ?"

"Ý muốn nói, có lẽ là bởi vì..." Lệ Quý tần dừng một chút, liếc nhìn Tiết Bích Đào một cái, an ủi nàng: "Nương nương cũng không cần phải sốt ruột, nói cho cùng, việc này chúng ta không đủ khả năng để khống chế được, sao không thỉnh một cao tăng tới niệm kinh cầu phúc chứ?"

Lời này làm cho Tiết Bích Đào càng trở nên hồ đồ, nàng vỗ về bụng dưới rồi mở miệng nói: "Lệ Quý tần không cần đánh đổ bốn cung, có gì cứ nói thẳng ra đi."

Lệ Quý tần bùng chén trà trên bàn lên, bởi vì Dục Khôn cung hiếm khi có khách tới cửa, nhất thời chưa kịp pha trà, vẫn là lấy chén mật kia đổ nước sôi vào mà thành. Đầu tiên nàng uống một chút, sau đó môi đỏ bắt đầu nở nụ cười: "Nước mật mát lạnh, trái lại thần thiếp lại nghĩ sang hướng khác. Nương nương có hứng thú làm canh hoa nhài, mong là không để chuyện này vào trong lòng."

Lần đầu tiên Tiết Bích Đào phát hiện, thì ra bản lĩnh của nữ nhân hậu cung khi tức giận cũng không tồi, chỉ là lúc trước đôi đầu giao tranh với nàng không đủ cấp độ mà thôi. Đối phương muốn làm nàng nóng nảy, nhưng đồng thời cũng muốn nàng để lộ ra chút sơ hở gì đó, không phải là muốn biết lòng hiếu kỳ của nàng. Nhưng dù sao nàng cũng không vội, nếu có bản lĩnh, nàng ta cứ im miệng như vậy mà trở về đi.

Nàng thả lỏng thân thể dựa vào trong ghế bành, cười như không cười nhìn Lệ Quý tần ung dung thông thả diễn xuất một phen. Là địa bàn của nàng, nàng cần gì phải lo lắng đáng ngồi có quy củ đoạn chính hay không, như vậy mới càng thoải mái hơn.

Trong lòng Lệ Quý tần thở dài, nàng biết Trần Chiêu nghi không dễ đối phó, Đức phi nương nương giao nàng nhiệm vụ này thật đúng là làm khó cho

nàng. Thường ngày hậu phi đều thích đánh Thái Cực, tới tới lui lui luôn có chiêu có thế sử dụng, có chuyện để nói, nhưng Trần Chiêu nghi lại không tiếp lời, không hiểu kỳ, vô chiêu thắng hữu chiêu, khiến cho nàng có cảm giác vô cùng lúng túng khi tự mình nói chuyện với mình.

Lệ Quý tần lại đành phải mở miệng nói, trong giọng nói có tình mang theo không cam lòng: "Tuy nương nương có thể nhìn thấu, nhưng thần thiếp lại cảm thấy không đáng thay cho nương nương. Nữ nhân chúng ta hoài thai là chuyện vô cùng không dễ dàng, mặc dù thần thiếp chưa từng mang thai, nhưng cũng đã thấy không ít người khi có mang bị dày vò đến mức tối tăm mặt mũi, thần trí mơ màng. Có thể quan viên Khâm Thiên giám này lại cố tình sinh sự vô cớ, làm cản nói là thai nhi trong bụng nương nương mang họa..."

"Nghe nói lúc đó Hoàng thượng còn ném cả bản tấu chương, sắc mặt cực kỳ không tốt." Nàng lo lắng sốt ruột.

Rốt cuộc sắc mặt Tiết Bích Đào cũng có chút thay đổi.

Không đợi Lệ Quý tần điều chỉnh lại vẻ mặt xinh đẹp để giấu cột, nàng ta đã bị ánh mắt sắc bén của Tiết Bích Đào dọa cho nhảy dựng. Chỉ nghe Tiết Bích Đào nói: "Nói rõ ràng." Chỉ ba chữ, lãnh đạm mà uy nghiêm.

Lệ Quý tần ngơ ngẩn nhìn nàng, há mồm một lúc mới nói: "Hiện nay dân gian đã lan truyền khắp nơi, ai ai cũng nói hài nhi trong bụng nương nương không tốt lành, là dùng tà thuật để cầu hồn đoạt phách của Hoàng tử và Hoàng nữ khác vào cơ thể. Con mèo treo cổ trên cây chính là chứng cứ thi hành pháp thuật xác thực của nương nương."

"Xoàng." Mấy chén trà trên bàn bị ống tay áo của Tiết Bích Đào quét xuống đất, nứt thành mấy mảnh sứ, nước canh bắn khắp nơi.

Đây là lần thứ hai, đầu tiên là chuyện ma quỷ giết người, nay lại cướp hồn đoạt phách, hoàng nhi nàng là có bao nhiêu gây thù chuốc oán a!

Thật sự là một đám hỗn trưởng (*khốn nạn*).

Cho dù Tiết Bích Đào vẫn luôn trầm ổn đứng vững, giờ phút này tính khí dễ giận dữ từ trong xương cốt do được nuông chiều cũng muốn bộc phát rồi. Nàng vốn không phải là người có tính kiêu chể cảm xúc yêu ghét, chỉ là phần mềm hệ thống làm cho nàng từ đầu đến cuối không vì lo lắng trong hậu cung mà giương nanh múa vuốt thôi.

Nàng áp lửa giận xuống, nghiêng răng ra tiếng: "Sơ Hiểu, tiễn khách." Không đợi Vân Lũ tiến đến, nàng tự tay vịn thành ghế đứng dậy.

Lệ Quý tần cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi trong lòng, dù sao chuyện Đức phi giao phó đã nói rõ ràng, nếu còn không đi chỉ e là nàng sẽ gặp vạ lây. Nhưng mà không đợi nàng vội vã xin cáo lui, Tiết Bích Đào đang đi phía trước không cần thận dẫm vào vũng nước mật, mặt dính vào chân làm trơn trượt, thân mình nàng lại không vững, bỗng chốc ngã ngựa đập đầu lên tay vịn thành ghế, lập tức ngã ngược vào trong ghế dựa.

Thanh âm va chạm nặng nề vang lên thật sự chấn động những người xung quanh một trận.

"Chủ tử!" Vân Lũ kinh ngạc hô lên, rồi lập tức xông về phía trước.

Khi Vân Lũ kêu nàng còn chưa ý thức được, đến khi nàng hoàn hồn mới phát hiện mình đã ngã lên ghế, xương cốt cũng bắt đầu đau, eo càng đau kịch liệt hơn nữa, ngón tay vẫn nắm chặt vào cánh tay Vân Lũ, chỉ kịp phân phó: "Kêu Tổng ma ma đến."

Thời khắc nàng đau đến ngất đi, ngoại trừ lo lắng cho an nguy của bánh bao nhỏ, còn lại trong lòng tràn đầy quần bách. Đề phòng này, đề phòng kia, kết quả là, lại bị trúng kế của chính bản thân mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Sinh Con Trai

Edit: Nguyệt Phi

Beta: Trần Thực Nghi

Trong lúc Bích Đào còn đang hôn mê, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe được tiếng đi lại xung quanh và truyền tới những câu nói ví như "Nương nương đây là phát động trước thời hạn"

"Mau, đi chuẩn bị nước nóng".

Khi nàng tận lực mở mắt ra còn tưởng rằng ít nhất đã có thể bắt đầu sinh rồi. Một câu nói của Tổng ma ma bên cạnh như sét giữa trời quang: "Nương nương, đứng lên đi lại hai vòng."

"Ma ma, hơi đau". Con đau từng đợt truyền tới, Bích Đào như muốn khóc. Nàng được nuông chiều thành yếu ớt, cho dù sau khi mượn Hoàng Đế để giải

trừ hiểu lầm thì điểm số đột ngột tăng lên khiến "sức khỏe thể chất" cũng tăng đến tám điểm, đau đớn thứ mười trong truyền thuyết vẫn khiến nàng đau như mất nửa cái mạng nhỏ.

Tổng ma ma không mềm lòng, làm như không nghe thấy nói: "Có lợi cho tiểu chủ."

Sau lưng tựa lưng ghế, cho dù chấn động có lớn một chút thì cũng không có gì đáng ngại.

Bích Đào: "... " Vậy bốn cung thì sao chứ!

Bích Đào ở trong nhà được người khác đỡ đi từng bước rất gian khổ, bên ngoài Hoàng Hậu và những phi tần có liên quan cũng dất nhau. Lúc Hoàng Đế nghe được tin tức thì ngăn người, bởi vì trong ấn tượng của hân sinh kì của Bích Đào không phải tháng này. Chẳng qua cung nhân không dám báo lung tung, hân không kịp nghe nói nguyên nhân sinh sớm liền vội vàng chạy tới.

Lúc hân đến, Bích Đào đang uống canh thịt dê táo đỏ, giữ lại chút khí lực tránh cho lát nữa không còn sức. Vừa nghe Bích Đào kêu đau một tiếng, hân nhất thời quên mất quy củ nam nhân không được vào phòng sinh mà muốn đi vào xem.

Hoàng Hậu vội vàng ngăn cản hân, khẽ nói: "Hoàng Thượng không cần quá lo lắng, nữ tử sinh con đa phần đều như vậy, đau hết trận này thì tốt rồi."

Hoàng Đế sau khi được Hoàng Hậu nhắc nhở thì hơi tỉnh táo lại, cũng không ngồi xuống, chỉ đứng đợi như vậy.

Điều đó khiến cho mấy phi tần sau khi đứng dậy hành lễ cũng không dám ngồi xuống trước, cũng chỉ có thể đứng cùng với Hoàng Đế.

"Trần Chiêu nghi sao lại sinh trước thời hạn?". Hoàng Đế hỏi.

Hoàng Hậu liếc mắt nhìn về Lệ Quý tần trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch đang đứng một bên, nói đúng sự thật: "Hoàng Thượng hãy cứ hỏi thử Lệ Quý tần đi."

Chỉ trong khoảnh khắc Hoàng Đế chuyển tầm mắt lên người Lệ Quý tần kia, nàng ta trước hết quỳ xuống đất xin tội, mặt đầy tự trách nói: "Đều do thiếp không tốt. Thiếp vốn muốn tới thăm Chiêu nghi nương nương, không nghĩ tới lại thấy mấy tiểu thái giám trong cung lên lên lút lút vừa rửa tay vừa cột bùa bình an, nói, nói là lo lắng bị hung thần quỷ hồn ở trong bụng nương nương. Thiếp chỉ cho là nương nương đã biết chuyện tin đồn khắp nơi, sợ nương nương vì vậy mà buồn rầu cho nên an ủi nương nương mấy câu..." Lần này nàng ta chọn lời rất thành khẩn, nhìn vào ánh mắt Hoàng Đế cũng không lệch nửa phân, biểu hiện rằng lời nói đáng tin.

Chỉ tiếc mặc cho nàng ta ngụy biện thế nào, Bích Đào sinh sớm đã là sự thật. Cằm của Hoàng Đế căng chặt, không muốn nghe nàng ta ngụy biện nữa, nhắc chân đá vào hõm vai nàng ta, dứt khoát đạp nàng ta lộn mèo dưới đất, tóc tai lộn xộn, chặt vật không chịu nổi. "Hô ngôn loạn ngữ ngươi cho rằng trẫm sẽ tin sao?". Ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Lệ Quý tần.

Trong lòng của những phi tần xung quanh đều rét lạnh, không khỏi e ngại, ngày thường Hoàng Thượng sao có thể làm ra những hành động thô bạo mất uy nghi vậy chứ! Có thể thấy là hết sức tức giận rồi. Lại vui mừng vì mình không có chạy tới chăm đầu vô lễ.

Lệ Quý tần khẽ cắn môi đỏ mọng, không chú ý cánh tay trong ống tay áo bị cọ chảy máu, chống mặt đất bò dậy, vẫn quỳ ở đó như cũ không dám lên tiếng nữa. Lúc này ngay cả đầu cũng cúi thấp.

Thân là một người sống lâu ở hậu cung, nàng biết được mức độ quan trọng của tình hình. Việc đã đến nước này, nàng không nên mở miệng nữa.

Hoàng Hậu thấy vậy nghiêm giọng ra lệnh với cung nhân: "Còn không mau kéo nàng ta xuống!".

Tiết thị bị con sinh sớm giày vò, lại nói bảy tháng thì sống tám tháng thì chết, thai lớn tám tháng nói không chừng sinh không được. Chuyện này lại liên quan đến danh của Đức Phi, lần này coi như Lệ Quý tần đã hoàn toàn bị hủy rồi, vừa khéo cho nàng cơ hội loại trừ phe cánh của Đức Phi.

"Cứ để cho nàng ta quỳ ở đây." Hoàng Đế nhìn nàng ta một cái, nói: "Đợi Chiêu nghi bình an sinh hài tử xong sẽ mang đi xử trí."

Hoàng Hậu dùng một chút, không thể không lên tiếng đáp lại: "Hết thầy dựa vào định đoạt của Hoàng Thượng."

Mọi người ở bên ngoài cảm như hén, tiếng hô đau và tiếng hướng dẫn của bà mẹ theo sau vẫn có thể nghe rõ ràng. Thịnh thoảng có cung nữ bụng nước sạch đi vào, bụng máu đi ra, Hoàng Đế cảm nhận được bầu không khí khẩn trương này khiến trong lòng run rẩy, không khỏi nín thở.

Hoàng hôn ở phía Tây, màu vàng của ánh chiều tà rơi xuống hành lang đỏ, thêm ngọc của Dục Khôn cung mông lung như được phủ một tầng lụa mỏng. Mà giờ khắc này mọi người đang chờ đợi, ngay cả hô hấp cũng chỉ dám thở nhẹ nhẹ.

Trong nhà, Bích Đào đang vui trong chán nệm mềm mại, bàn tay nắm chặt tấm đệm hơi thả lỏng, đã sớm ngậm miếng sấm trong miệng, cơn đau như dao đâm khiến nàng dần dần vô lực, ý thức mơ hồ. Bà mẹ ở bên cạnh gấp đến đầu đầy mồ hôi, không ngừng kích động nàng: "Nương nương dùng sức chút nữa, tiểu hoàng tử sắp ra rồi."

Tinh thần Bích Đào chấn động một cái, cắn chặt răng phối hợp với bà mẹ dùng sức.

Tổng ma ma đang điều động cung nữ đồng thời cũng thấy tình cảnh này, gương mặt từ trước đến giờ không lộ vẻ gì cũng dần dần trở nên nghiêm túc. Không lâu sau quả nhiên nghe bà mẹ kêu không tốt: "Nương nương e là phải sinh khó rồi. Trường hợp xấu nhất... giữ lớn hay giữ nhỏ?"

"Giữ lớn." Giọng nói Hoàng Đế tỉnh táo lạ thường, không chút do dự nói. Ở nơi không ai có thể nhìn thấy được, bàn tay nổi gân xanh đang nắm chặt thành quyền trong ống tay áo hắn. Lúc bà mẹ hô một tiếng kia, tim hắn giống như bị người ta hung hăng siết chặt, trong phút chốc hắn phát hiện rằng hắn không thể nào tưởng tượng ra được tình cảnh nàng không còn nữa.

Vốn dĩ không biết bắt đầu từ bao giờ, nàng đã khó dứt bỏ đến như vậy. Cảm nhận trong một khắc kia, khiến cho hắn nhanh chóng có quyết định.

Bích Đào bị tiếng nhắc nhở liên miên của màn hình hệ thống từ trên mây rơi xuống làm ồn ào, nàng mơ màng nhìn màn hình một cái, điểm số kỹ năng lại nhanh chóng chạy đến 85 điểm. Nàng không biết nên khóc hay nên cười, cầu Hoàng Đế, người lại đến trễ một chút xem.

Tiếp đó, bà mẹ và Tổng ma ma đang buồn bực nhìn chăm chú, ngón tay Bích Đào điểm nhẹ một chút trong hư không, tăng điểm "sức khỏe thể chất" đến giá trị cao nhất, từ trong thân thể tràn vào một luồng khí lực mới khiến giọng nói của nàng như kim ngọc ném ra: "Lại lần nữa."

Tiếng trẻ sơ sinh khóc lạnh lạnh rớt cuộc cũng vang vọng khắp trong điện, bà mẹ vui mừng tranh đi trước giành công: "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, nung nung sinh một tiểu hoàng tử, mẫu tử đều bình an."

Hoàng Đế tất nhiên vô cùng kinh ngạc vui mừng, thúc giục: "Ôm hoàng nhi tới để trẫm xem một chút." Hoàng Hậu ở bên cạnh lại thất vọng, lúc nghe rằng khó sinh nàng còn âm thầm cao hứng, không cần mình xuất thủ. Tình huống ác liệt như vậy lại để cho Tiết thị xoay chuyển tình thế. Đơn giản còn có chuyện tin đồn nhảm vẫn chưa giải quyết, cho dù là hoàng tử, có lời đồn đãi như vậy trong người cũng khó mà thừa kế hoàng vị.

Cùng lúc này, tiếng nói của Hùng Nghiêu ở ngoài điện vang lên: "Khải bẩm Hoàng Thượng, vũ tịch [1] từ Nam Cương truyền tới tin chiến thắng, chiến tranh ở hồ Lô Trạch đại thắng."

[1] Vũ tịch: Tin cấp báo trong quân đội dùng chim để truyền tin.

Hoàng Đế ôm Ngũ hoàng tử trong tay vào ngực, cười ha ha một tiếng: "Ngũ hoàng tử của trẫm vừa ra đời đã truyền tới tin thắng lớn từ biên cương, quả nhiên là phúc tinh may mắn từ trên trời hạ xuống. Ngày có cảnh tinh, cũng là đại tinh, trạng như sương nguyệt, không bằng đặt tên là Thừa Cảnh, sinh vào ngày mồng một, trợ giúp trắng sáng."

"Hoàng Thượng thánh minh!"

"Chúc mừng Hoàng Thượng có được điềm lành."

Trong nhất thời, mọi người rớt rít giấu đi ghen tị trong lòng, bắt đầu phụ họa ý mừng nồng đậm của Hoàng Đế.

Ngay cả Hoàng Hậu cũng vạn lần không nghĩ tới chuyện sẽ ngoài dự đoán của mọi người, lời của Thánh thượng vừa mới nói, e là lời đồn đãi trong thành ngày mai từng cái từng cái đều rơi đài, đổi thành Ngũ hoàng tử là phúc tinh giáng thế. Chẳng lẽ Tiết thị thật sự được trời cao che chở sao!

Lúc Bích Đào mở mắt lần nữa, liếc mắt liền nhìn thấy bánh bao nhỏ bên gối. Gương mặt nhỏ nhắn nhúm đã giãn ra, giống như hóa thành viên tuyết trắng vậy, ngủ rất say sưa. Bích Đào nhìn thấy trong lòng mềm nhũn, lỗ mũi êm ả, cảm xúc vui mừng cứ như vậy mà xông tới.

"Đã là mẫu thân người ta, sao lại còn học hoàng nhi khóc nhè." Hoàng Đế khẽ cười nói, vươn tay lau đi nước mắt vừa chảy xuống của nàng. Thật ra lúc hắn đặt một tiểu nhân nhi nhỏ xíu như vậy bên gối nàng, nhìn hai người bọn họ ngủ an yên như vậy từng chút một trong lòng đều phảng phất trở nên mềm mại hẳn đi.

Bích Đào tựa vào gối, đầu tiên nhìn thấy cằm của Hoàng Đế, không biết sao dường như có thể nghĩ tới lúc Hoàng Đế nghe thấy nàng khó sinh, dáng vẻ cái cằm kia đột nhiên căng thẳng. Tám mươi lăm điểm đó, nàng có chút thần thờ suy nghĩ.

"Hoàng Thượng đã đặt tên cho bảo bảo rồi sao?". Giọng nói nàng khàn đặc, hắn dứt cho nàng nước để nhuận giọng mới đỡ hơn chút.

"Trẫm đặt cho nó tên Thừa Cảnh." Hoàng Đế đặt cái ly xuống, giải thích lại ý nghĩa cho nàng một lần, lại thuật chuyện tin báo chiến thắng với nàng, cười nói: "Lần này nàng yên tâm rồi chứ?".

Rốt cuộc lại lỡ tay làm vỡ cái chén, lại khiến chính mình trượt chân. Cứ cho rằng sau khi nàng mang thai thì càng ngày càng ổn trọng, nào ngờ đầu đó chỉ là vẻ bề ngoài, bên trong vẫn cứ mơ màng như vậy.

Bích Đào lâu lâu mấy tiếng, mới nói: "Tất nhiên yên tâm." Trượt té sinh sớm cũng không phải do nàng nguyên ý, chính là cảm thấy tin tức này sao lại đến trùng hợp quá lạ như vậy.

"Thiếp muốn đặt biệt danh cho bảo bảo."

"Muốn gọi tên gì?".

"Đoàn Đoàn đi." Nàng nói.

"..."Hoàng Đế thương lượng với nàng: "Nghe giống tên của nữ tử quá."

"Viên Viên mới phải." Bích Đào hừ một tiếng. Nàng cừu từ nhất sinh mới sinh được bảo bảo, cha của hắn còn kén cá chọn canh nhũ danh mà nàng đặt,

nàng còn chưa phi nhỏ cái tên Thừa Cảnh đó đâu, người ta Thừa Vận, Thừa Trạch, Thừa Đức... nghe rất ngầu, Thừa Cảnh, sao nghe lại giống như không góp tới nổi, thấp phần giống như vương gia khác họ. Đừng nói là chữ tốt đều dùng hết sạch đi.

"Vây thì Đoàn Đoàn." Nàng mới vừa tỉnh lại, người vẫn còn hơi mơ hồ, không nên tranh cãi. Hoàng Đế tìm một lý do an ủi mình, dù sao hẳn tuyệt không thừa nhận mình không có biện pháp tóm nàng.

"Đúng rồi, Lệ Quý tần..." Bích Đào đột nhiên nghĩ tới người này.

Hoàng Đế vốn chuẩn bị nói muốn ban chết với nàng, nhưng đảo mắt thấy hàng mày nhỏ của nàng nhú chặt thật giống như đang nghĩ gì đó, lời vừa tới miệng liền trở thành: "Nàng muốn nàng ta thế nào?"

"Cứ để đó đi, trước cứ tích phúc cho Đoàn Đoàn. Sau đó tự thiếp giải quyết nàng ta."

Tiết Bích Đào kiên cường nói xong, lại đột nhiên uất ức nói: "Hoàng Thượng không nói chuyện đó với thiếp là vì muốn tốt cho thiếp, nàng ta đang yên đang lành sao lại quản mấy việc vớ vẩn này làm gì, hừ, dọa ta rồi chắc các nàng đắc ý lắm."

Tuy nói như vậy nhưng e là trong lòng nàng cũng biết rằng là do Đức Phi chỉ thị, oan có đầu nợ có chủ, Lệ Quý tần, nàng ta lại có thể dùng một lần.

Hoàng Đế nhớ tới đáy mắt đám hậu phi kia cười trên sự đau khổ của người khác, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thấy đáng về uất ức trông mong của nàng, lại có chút buồn cười. Bây giờ hẳn biết rằng một khi nàng làm ra dáng vẻ kia, nhất định là nũng nịu muốn lấy lòng. Hắn cúi người hung hăng hôn nàng một cái, nói: "Trẫm đáp ứng nàng."

Đất phong của Thọ Vương giáp với mấy vùng gần Nam Cung, một con bò câu trắng vỗ cánh phành phạch bay vào cửa sổ. Thọ Vương bắt được chim bồ câu, gỡ ống tin được cột dưới chân nó xuống, mở tờ giấy ra đọc.

Đầu tiên nhướn mày có chút kinh ngạc, sau đó gương mặt cười nói: "Lần này Hồ Bệ lại thật cơ trí."

Lúc hắn trở về đất phong, hắn đã để Hồ Bệ là tay chân đắc lực có thể giúp hắn gánh vác ở lại kinh thành, thời thời khắc khắc chú ý đến chiều hướng trong kinh thành.

Sau khi tin đồn truyền ra hắn cũng phái người chặn lại, chỉ tiếc lúc ấy tin tức truyền tới tay hắn thì đã muộn. Chẳng qua hắn luôn thích xuất chiêu vận vẹo, tin tức biên cương thắng lớn đúng lúc bị hắn lợi dụng, lúc thư sắp tới kinh thành thì trước tiên để Hồ Bệ phái người lạng lẽ tráo đi, kéo dài thời điểm báo tin thắng lợi, đợi đến thời khắc đó mà báo tin vào.

Lúc đầu hắn không biết con mèo nhỏ đó sẽ sinh sớm, chẳng qua hắn đánh giá tình hình trận chiến lần này như không thể nào đánh xong nhanh như vậy, tất cả chiến dịch lớn nhỏ luôn sẽ có một trận dùng được.

Khó khăn nhất chính là mấu chốt Hồ Bệ cuối cùng biết biến báo, tình huống khi không có chỉ thị của hắn lại thực hiện kế hoạch trước thời hạn.

"Ồ, đợi đến khi hồi kinh lại thưởng cho hắn thật tốt." Thọ Vương tự lẩm bầm. Lễ mừng thọ của mẫu hậu cũng sắp đến, lần này rốt cuộc hắn cũng có thể.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Đây Tháng

Edit: Tiên Thái phi.

Beta: Hy Thái phi.

Tiết Bích Đào để Tổng mama hướng dẫn quần tã lót. Đầu tiên là đặt tấm khăn gần tay trái bảo bảo, kéo lên một góc che lại thân thể bảo bảo, chập lại góc viền từ phía dưới cánh tay bên phải của bảo bảo, rồi chéch về phía nách bao qua đằng sau thân thể của bảo bảo. Gấp lại một lần nữa chỗ cầm của bảo bảo, nhét vào bên trái. Tiểu sùi cào tròn tròn liền được quần kỹ rồi.

Vú nuôi bên cạnh thấp thỏm hồi lâu, mắt thấy tiểu bảo bảo đã được bọc kỹ lưỡng, liền vội vàng tiến lên trước: "Nương nương, để nô tỳ làm cho xong."

Đại bảo bảo mới một tháng cần phải bồi dưỡng tinh thần, phần lớn thời gian đều ngủ một cách ngon lành, Tiết Bích Đào nhìn nhìn, không nghĩ là sẽ buông tay. Nàng liếc qua vú nuôi một cái: "Người chờ bên ngoài đi."

Vú nuôi lập tức im miệng, sợ là mình đã làm sai chuyện, nom nớp lo sợ mà lui xuống.

"Mama, bọn cung muốn tự mình cho Ngũ Hoàng tử ăn, có hợp quy củ không?" Tiết Bích Đào suy nghĩ một chút, cuối cùng hỏi.

Sóng mắt Tống mama chẳng mấy may lay động: "Nương nương vừa ý thì có thể rồi." Cho dù không hợp quy củ, nếu vị tiểu tử tông này khẳng khái như thế, đến Hoàng thượng cũng không bác bỏ được, hà tất bà khổ tâm khuyên bảo làm gì.

"Vậy thì tốt." Tiết Bích Đào mỉm cười: "Chúng ta đi thôi."

Hôm nay là tiệc đầy tháng của bảo bảo, đã diễn tập trước trong tháng rồi, hơn nữa lần này có Tống mama hỗ trợ lo liệu khâu ẩm thực, đương nhiên điểm kỹ năng còn được cộng thêm vào, làm cho dung mạo, dáng người, các phương diện của Tiết Bích Đào, chỉ số khôi phục như lúc ban đầu, lại là một đoá hoa nhỏ tươi mới non mềm đáng yêu.

Chỉ cần nâng nhìn bảo bảo thì càng tăng thêm vẻ ôn nhu phát ra từ nội tâm.

"Trần Phi nương nương đến." Nội thị cao giọng cất tiếng. Từ ngày Tiết Bích Đào sinh hạ Ngũ Hoàng tử, ngoại trừ thánh chỉ ban tên của Hoàng thượng, nàng còn được nhận ý chỉ tấn phong cùng với nơi cư ngụ.

Lúc phong Phi còn được trao kim ấn kim sách, có một chút cảm giác như quay về thời gian khi còn nhỏ được lên bục nhận thưởng.

Tiết Bích Đào mặc y phục bằng gấm lụa màu đỏ ngọc bích, phía dưới là váy lụa màu xanh non thêu từng đoá hoa thược dược, giống mặt nước mùa xuân trong vắt phản chiếu khóm hoa bên bờ, đó chính là người đã sinh hài tử, vẫn là dung nhan tuyệt lệ khác biệt như trước, long lanh phi phàm. Nàng đắp tay Vân Lũ tiến vào điện, cầm khê hát lên, yếu điệu mà đi, kiểu cách sùng phi mườì phần gây khó dễ cho người khác, nhìn thẳng vào đám phi tần đang cầm khăn mà cần trong miệng.

Mọi người còn hi vọng nàng vì sinh con mà xuất hiện vài điểm tàn nhang, hoặc là sắc mặt tiêu tụy một chút cũng tốt, nếu không thì, chung quy đáng người phải có chút khác biệt chứ? Trước kia ra sao thì bây giờ vẫn cứ y nguyên như thế, thật giống như Ngũ Hoàng tử là từ trong tảng đá chui ra vậy. Có mỹ mạo, có con nối dõi, lại còn được ân sủng, đây có còn cho các nàng đường sống hay không!

Chính là bởi một vài tông thân hoàng thất, triều thần mệnh phụ thấy đương kim thịnh sủng Trần Phi nương nương cũng không khỏi tán thưởng, quả nhiên là con cưng của trời.

"Ta thấy, hình dáng Trần Phi nương nương so với đại cô nương Kiến An Hầu gia cũng không khác biệt lắm, sao mà lúc trước khi còn ở trong khuê phòng lại không có người khen ngợi vậy?"

"Nói cũng kỳ quái, trước kia Tiết gia có một đôi song bào (*sinh đôi*) tỷ muội, người tỷ tỷ thường hay xuất hiện trước mặt mọi người, Trần Phi nương nương này thân thể yếu ớt từ nhỏ, chỉ dưỡng trong khuê phòng, không gặp người khác. Ta đã thấy qua nữ gia trưởng kia, vẻ đẹp chỉ dừng lại ở mức theo chuẩn khuôn mẫu, thiếu đi phần linh khí, thật không thể nào mà có cảm giác kinh ngạc tán thán."

Phu nhân trước đó mở miệng trêu ghẹo: "Chẳng lẽ là cất giấu kỹ không chịu cho người khác thấy."

Phu nhân bật cười trả lời, nàng ngoảnh mặt liếc nhìn về phía Tiết phu nhân được mọi người vây xung quanh chúc mừng, nói: "Chủ nhân chân chính ở kia, bằng không người đi hỏi một chút đi."

Phu nhân kia còn cho là thật, đứng dậy đi tới. Bà ta nhận thức sâu sắc không thể lãng phí cơ hội kết giao với giới quyền quý trong những trường hợp xã giao như thế này, nói không chừng đối với con đường làm quan của phu quân bảo thủ nhà mình còn có chỗ có ích.

Khúc nhạc dạo tiệc đầy tháng ồn ào mà không loạn, mệnh phụ ở các bàn kết giao với nhau, thỉnh thoảng thảo luận về nhân vật chính của yến hội một chút, nhưng thật ra là hoà thuận vui vẻ. Đức phi vẫn ốm đau liệt giường như trước, Đế Hậu cứ tuân theo quy chuẩn "Khoan thai đến trẻ", cho dù không phải là người chủ trì đại cục, Thượng lục cục có thể quen tay làm nhanh chuẩn bị việc ở đây một cách thỏa đáng.

Khiến Tiết Bích Đào cảm thấy bất ngờ chính là, người đầu tiên đi lên chúc mừng nàng lại là Nghi Quý nhân bị giam cầm trong điện đã lâu.

Có điều nói rằng Hoàng thượng ra lệnh cưỡng chế nàng ta không được bước ra khỏi cung điện, ngược lại cũng không hẳn như vậy. Theo như lần đó Thọ vương tiết lộ ý tứ rằng Hoàng thượng cũng đồng ý không muốn để lộ chuyện nàng "Bất an với thất phòng", muốn cho những người đã biết việc này đều không còn thấy ánh sáng mặt trời nữa. Hơn nữa suy cho cùng nàng có gia thế mở rộng ở nơi đó, không nề mặt tăng cũng phải nề mặt Phật, kiểu yến hội như thế này đại khái là sẽ khiến cho nàng được giải phóng "Giải tỏa tâm trạng".

Việc này nếu như đặt ở trên người phi tử gia đình nhỏ, nhà nghèo khác, nhiễm bệnh chết bất đắc kỳ tử một cái là xong, nào có phiền toái như vậy.

"Thần thiếp chúc mừng Trần Phi nương nương có tin vui." Nghi Quý nhân nhanh nhẹn bước đến, mỉm cười chúc mừng, nhưng mà giam cầm lâu ngày làm cho đáy mắt của nàng bắt gặp thêm một tia mù mịt, phá hỏng hết sạch khí chất vui mừng đầm đìa vốn có ban đầu.

Thắng làm vua thua làm giặc, nàng không ngờ tới Trần Phi sẽ sớm phát hiện ra ý đồ của nàng, hơn nữa nhanh chóng phản kích, đây là tự bản thân nàng sơ sẩy. Cho nên sẽ không cảm thấy có bao nhiêu hận thấu xương người trước mắt này, nếu có, chỉ là không cam lòng và hối hận mà thôi.

Thêm một ván nữa, chưa chắc nàng sẽ thua.

"Lâu không thấy Nghi Quý nhân." Tiết Bích Đào gật đầu tâm lĩnh [1], cười đáp lại.

[1] Tâm lĩnh (心領): xin lĩnh tâm lòng (lời khước từ nhã nhận để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiều dài, đồng thời tỏ ý cảm ơn).

"Gần đây thần thiếp hơi lười, không thích đi lại nhiều mà thôi." Nàng không biết Tiết Bích Đào đã biết rõ tất cả, nâng nâng búi tóc mây lên, cười giải thích nói.

Bỗng nhiên Tiết Bích Đào nở nụ cười: "Thì ra là thế." Nghi Quý nhân cảm thấy nụ cười của nàng có chút kỳ quái, đang định tìm tòi nghiên cứu ý tứ sâu xa trong đó, thì tiếng nói sắc nhọn của thái giám công công cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Ánh mắt mọi người trong bữa tiệc tập trung lại một chỗ nơi cánh cổng, thì ra là Hoàng đế và Hoàng hậu dắt tay nhau đi tới.

Ngay trước mặt tông thân hoàng thất, Hoàng đế đích thân ôm Ngũ Hoàng tử một lúc, không hề che dấu tình yêu thương của mình đối với nhi tử này chút nào. Theo lý mà nói, ần theo lễ thường, đều là yêu cầu lục cục nghĩ danh sách trình lên, Hoàng đế khoan tròn một cái là được, hài tử vừa chào đời có thể được gọi tên lại càng không hợp quy tắc. Có vinh quang đặc thù này, chỉ duy nhất một người là Ngũ Hoàng tử Thừa Cảnh. Chỉ bằng việc thánh thượng đích thân định tên này, hơn nữa thêm lời đồn đại phúc tinh sắp xuất hiện, vô hình trung so các huynh đệ khác, Ngũ Hoàng tử liền cao hơn một bậc rồi.

Ánh mắt của các đại thần tông thân nhìn Ngũ Hoàng tử cũng đặc biệt không giống nhau.

Nhân vật trọng yếu đã trình diện, tiệc đầy tháng chính thức bắt đầu. Trước tiên vú nuôi dựng tã lót thẳng lên, mọi người bên dưới nhìn Ngũ Hoàng tử một cách tỉ mỉ, khen ngợi sôi nổi một phen, khiến cho Hoàng đế và Trần Phi nương nương hân hoan trong lòng.

Ngay sau đó chính là phần quan trọng nhất của tiệc đầy tháng - cạo tóc trẻ sơ sinh, do lão mama phúc trạch thâm hậu chấp đạo. Đợi đến lúc tóc trẻ con mềm mại nằm lòng bàn tay, lão mama hiền lành hòa ái cười nói: "Nguyện Ngũ Hoàng tử bắt đầu lại từ đầu, viên mãn cả đời."

Tổng mama tiến lên tiếp nhận nhúm tóc kia, dùng khăn lụa gói kỹ bỏ vào trong hộp. Người Đại Nguyên đều cho rằng tóc trẻ sơ sinh chính là vật trừ tà, có linh khí bẩm sinh. Bá tánh dân gian lại càng sử dụng tóc trẻ con để tạo ra bút lông, dùng để tập viết đọc sách, trong bút bao hàm kỳ vọng của phụ mẫu đối với hài tử.

Đầu tiên bánh bao tròn an tĩnh mà ngủ, đến khi mọi người tiến lên dâng quà chúc mừng thì bị đánh thức mở mắt ra. Đứa bé ngáp nhỏ một cái, chép chép miệng, con ngươi đen lúng liếng bắt đầu tập trung vào giữa đám người biểu quà, không nhúc nhích.

Tiết Bích Đào bảo vú nuôi ôm nó tới. Bởi vì bảo bảo mới đầy tháng khá là yếu ớt, lúc này nếu mà có nhiều người xoa mặt nựng má thì rất dễ sinh bệnh, cho nên nói là tặng quà cho bảo bảo, thật ra đồ vật đều dâng đến tay Hoàng đế. Cho dù bảo bảo không nán lại ở dâng kia cũng không có gì đáng lo.

Ôm tiểu tã lót, để đầu của bánh bao tựa vào cánh tay, ban đầu bánh bao nhìn chăm chăm người đã sớm xuất hiện trong tầm mắt của nó, vì thế một lần nữa nó tìm kiếm mục tiêu - nó nhìn thẳng vào mẫu thân của mình.

Tiết Bích Đào duỗi đầu ngón tay giữa chạm chạm bên mép tay bảo bảo, bảo bảo đang tìm kiếm cảm giác an toàn liền lập tức nắm chặt lấy, thế nhưng đôi mắt đen nhánh như minh châu của nó vẫn nhìn chăm chăm mẫu thân không ngừng. Tiết Bích Đào bị ánh mắt nghiêm túc của tiểu nhân nhi nhìn đến mức không chịu được, cảm xúc trên tay mềm mại vô cùng, càng khiến cho nàng muốn lập tức dẹp đường hồi phủ, chuyên tâm đùa giỡn với bánh bao.

Dù sao quà mừng có phụ thân của nó thu nhận rồi, không để ý thì hẳn cũng sẽ không chiếm lấy đồ của nhi tử mình.

Bởi vì Tiết Bích Đào an vị bên dưới Hoàng hậu, tầm mắt Hoàng hậu vừa xoay một cái liền nhìn đầy đủ màn kịch này. Một mặt nàng ghen ghét, mặt khác lại nghĩ tới Tam Hoàng tử - nhi tử thân sinh chết yểu của mình. Tâm tình không thể không dần xuống, kìm nén hậm hực, ngay cả độ cong của khóe miệng cũng đều từ từ chuyển sang bình thường.

Làm vợ cả, đương nhiên lễ vật của nàng là tiết mục then chốt trong bữa tiệc. Ngay lúc nàng đang duy trì dáng vẻ đoan trang, mỉm cười giao miêng ngọc bội ám áp tron bóng tốt nhất cho Tiết Bích Đào, thế mà Thái hậu lại phái người danh giá nhất bên cạnh mình - Tôn mama tiến lên trước chúc mừng.

Tôn mama giao vào tay Tiết Bích Đào một chuỗi tiền tứ nhân phúc [2], nếp nhăn nơi khóe mắt nhú lại khi cười: "Thái hậu nương nương tự tay chọn 99 đồng tiền tứ nhân mà tạo thành, biểu thị sự dài lâu, bốn mùa bình an. Tặng cho Ngũ Hoàng tử, bà hy vọng Ngũ Hoàng tử của chúng ta cả đời suôn sẻ bình an."

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc vạn phần. Đây vốn là tập tục dân gian, là nguyện vọng tốt đẹp mà lão nhân gia gởi gắm cho tôn tử, do Thái hậu quen sống trong nhung lụa làm ra nên lại càng có vẻ đặc biệt đáng quý. Ngay cả Tiết Bích Đào cũng không khỏi sinh lòng hiếu kỳ đối với vị Thái hậu nương nương suốt ngày lễ Phật này.

"Mama thay ta cảm tạ Thái hậu nương nương." Tiết Bích Đào ôm bánh bao đứng dậy quay về phía Từ Ninh cung hành lễ, để Tổng mama tiếp nhận ban thưởng này, cười nói.

Nàng phỏng đoán, ý Thái hậu lúc này muốn trấn an, đưa đồ vật tự tay làm ra, biểu thị sự coi trọng, truyền đạt tin tức chuyện lần trước Mẫn Tiệp dư bị hoảng sợ, bà cũng không có trách móc lên đầu mình.

Hơn nữa nàng từng nghe Tổng mama nói qua, phúc vận của đồng tiền tứ nhân phúc cực kỳ mạnh mẽ. Nếu không phải năm phúc tinh quý nhân, tháng phúc tinh quý nhân, ngày phúc tinh quý nhân hoặc khi sinh ra là người phúc tinh quý nhân thì sẽ không chịu nổi. Đây cũng là Thái hậu gián tiếp cho thấy mình ủng hộ quan điểm Ngũ Hoàng tử là "Phúc tinh", ít nhất, sẽ không ở nơi này mở miệng chống đối với Hoàng đế.

"Đây là Ngũ Hoàng tử của chúng ta sao." Tôn mama hiền lành nhìn Thừa Cảnh trong tã lót, lên tiếng nói: "Lớn lên thật là sáng sủa, nhìn mặt mày này, thật giống với Hoàng thượng chúng ta. Lão nô da dày thịt béo sợ Ngũ Hoàng tử bị lộn cộm khó chịu nên sẽ không vuốt ve, sau này nương nương rảnh rỗi thì ôm Ngũ Hoàng tử đến Tử Ninh Cung để Thái hậu nhìn một cái mới được."

Bất kể là ai khen hài tử của mình, người mẫu thân đều rất vui vẻ. Tiết Bích Đào cười đến cong đôi mắt: "Nào để mama phải nhiều lời, vốn ta chỉ lo lắng quá nhiều đến sự thanh tịnh của Thái hậu, nếu đã như thế thì ta sẽ dẫn Thừa Cảnh tới nhiều hơn."

Tôn mama là ai, đó là lão nhân thành tinh trong cung, đôi mắt thấy không biết bao nhiêu phi tần chủ tử, chỉ cần bà liếc mắt một cái, bà có thể phân biệt được ai là hư tình, ai là giả ý. Đợi bà xem xét cẩn thận biểu tình và ánh mắt lộ ra sau khi thấy đồ vật của vị Trân Phi nương nương này, rốt cuộc bà có chút tin, vì cái gì mà Thái hậu nói rằng ta không phải là người làm ra việc này.

Ngược lại cũng không phải là nói Trân Phi có bao nhiêu lương thiện.

Ít nhất nàng là người thông minh. Khi nàng nhắc tới Thái hậu thì không sợ hãi và lo lắng, một bộ dáng thản nhiên.

Thời điểm Thái hậu tặng lễ vật thì tiệc đầy tháng hoàn thành viên mãn, mọi người nhận thức sâu sắc, muốn một lần nữa đánh giá cân lượng trên người Ngũ Hoàng tử, Trân Phi nương nương ấy mà lại nhận được niềm vui từ Thái hậu. Từ bằng mẫu quý, tương lai không có gì là không nói được.

Màn đêm buông xuống, dưới ánh nến, Tiết Bích Đào cởi áo đến eo, ôm bánh bao trước ngực cho bú. Bầu sữa bao phủ một màu sắc óng ánh trong suốt, cái miệng nhỏ của bánh bao chuyển động, điều này làm cho Hoàng đế khi đi vào nội thất nhất thời nhìn đến ngẩn ngơ.

Bánh bao không bú được nữa, rầu rĩ không vui thả lỏng miệng ra. Trên nhũ hoa anh đào tiết ra một giọt chất lỏng trắng sữa, sắc thái đối lập mãnh liệt càng làm cho Hoàng đế cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Hắn ngồi lên mép giường, giữ lại đầu nhỏ của nhi tử khi nó sắp sửa tiến qua bên kia, ánh mắt nhìn chằm chằm, khàn giọng xin ý kiến: "Bé ngoan, cho trẫm nếm thử một ngụm, như thế nào?"

Tiết Bích Đào mới vừa ngẩng đầu lên liền ngây người.

Đột nhiên nàng ưu sầu sâu sắc, những lễ vật kia giao cho Hoàng đế thu nhận, thật sự hắn sẽ trả lại cho nhi tử của mình sao?

[2]: Hình ảnh tiên tử nhân phúc.

Bạn đang đọc truyện *Kỷ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Tín Nhiệm

Edit: Nguyệt Phi

Beta: Trần Thực nghi

Bích Đào rảnh tay đẩy bàn tay đang ngăn cản của hắn ra, để cho cái miệng nhỏ của Đoàn Đoàn tiếp tục an tâm ăn. Nàng hờn dỗi nhìn hắn một cái: "Hoàng Thượng lại không biết xấu hổ."

Hoàng Đế không khỏi ngượng ngùng, hắn cũng là nhất thời động tình mới nói ra lời như vậy, lại làm như muốn giành ăn với nhi tử vậy. Nhưng thân là nam nhân, ở trước mặt nữ nhân khí thế không thể yếu được. Vì vậy hắn nghiêng người nói mập mờ bên tai nàng: "Đây cũng đâu phải lần đầu tiên trẫm ăn đâu, còn ngại gì chứ, hả?"

Bích Đào thuận theo lời hắn đương nhiên sẽ nghĩ đến tình cảnh kia, bên tai nàng từ từ đỏ ửng, cúi đầu không thèm để ý hắn. Đợi Tiểu Đoàn Đoàn ăn uống no đủ, híp đôi mắt ti hí ngủ đi, nhét bé vào tay phụ hoàng của bé, nói: "Thiếp thân quần áo xốc xếch, làm phiền Hoàng Thượng ôm Đoàn Đoàn đến chỗ ngủ nướng."

Ánh mắt này của Hoàng Đế, vừa phóng lục quang là nàng đã hiểu, hôm nay khẳng định không thể tránh thoát. Đã làm chút chuyện không phù hợp với thiếu nhi thì không thể để thiếu nhi ở đây được.

Hoàng Đế híp mắt nhìn nàng một lát, mỉm cười, tiểu nữ nhân này càng lúc càng thông minh rồi. Đợi khi đưa hài tử cho nữ nương ru ngủ xong thì Hoàng Đế đã cởi áo ngoài, chỉ còn lại áo lót, bỏ giày leo lên giường, không nói gì, trước hết để nàng xuống thật chặt, kê sát, khẽ ngửi mùi hương thanh mát nhàn nhạt trong tóc nàng, thỏa mãn cười: "Ừm, bảo bối vẫn mềm mại như thế."

Bích Đào đỏ mặt đẩy hắn ra: "Nặng chết."

Hắn không mang theo chút tình cảm dè dặt nào, mà sức nặng "toàn thân" cũng đặt lên người nàng.

Hoàng Đế mặt dày làm như không nghe thấy, ánh nến nhu hòa phủ lên gương mặt kiều diễm của nàng một tầng mặt phấn, thỉnh thoảng có mấy sợi tóc đen như mun nhảy ra khỏi gối, bởi vì khoảng cách rất gần, không mong lung như gợn nước lung linh.

Hoàng Đế nhìn mà trái tim rung rinh, mà xui quỷ khiến lại giữ tóc nàng trong lòng bàn tay, cúi đầu hôn nàng.

Tuy hân không lên tiếng nhưng sức nặng trên người may mà cũng nhẹ đi, Bích Đào mới thở hắt ra hai hơi liền bị một cái miệng bao phủ, chặn lại. Hoàng Đế mới đầu vẫn như mưa phùn khẽ nhấm nháp, sau đó không biết có phải bị nước bọt mang hương nước ép đào kích thích hay không, dần dần tăng thêm lực đạo, giống như xông vào khuê phòng mỹ nhân mà cuồng bạo, làm xằng làm bậy vậy, bủ liếm cắn mút không chút kiêng kỵ.

Lực đạo khuấy đảo kia khiến đầu lưỡi nàng tê rần, Bích Đào um hai tiếng, Hoàng Đế đang hăng say quần quít sao chịu thả ra, cảm thấy mùi vị đó làm cho hân bị nghiền. Nàng tức giận rút qua một bên, đồng thời gạt hân ra ngoài, trong mắt nổi lên hơi nước, nàng bị làm đau mắt rồi.

Lúc này Hoàng Đế mới phát hiện có chút không đúng, lui người ra nhìn một cái, môi của bảo bối hồng hồng sưng đỏ, còn có chỗ bị hân không có chừng mực mà cắn tước da, đôi mắt như sưng mù hung hăng nhìn hân, thở gấp, túi thân không chịu nổi. Lâu ngày không đụng tới, hân thiếu chút nữa quên mất nha đầu này yếu ớt cỡ nào, sinh hài tử rồi cũng không khác là bao. Chuyện này khiến hân nhớ tới lúc nàng khó sinh, như vậy mà nàng còn chịu đau không nổi, không biết lúc ấy khó chịu tới cỡ nào. Nghĩ vậy, trong lòng càng thương tiếc nàng hơn, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi anh đào, thỉnh thoảng còn khẽ kiểm lên chỗ bị cắn bầm da.

Cảm giác châm chích truyền đến trong đầu, Bích Đào rên rỉ một tiếng, giọng nói kéo dài mềm mại: "Hoàng thượng..."

"Trằm ở đây." Giọng nói hân khàn khàn.

Nàng nửa mở mắt, dục vọng như sóng nước mùa xuân muốn tuôn trào, cái gáy trắng nõn tựa vào khe ngả lên, hàng mày điểm thụy đã thấm nhuận, càng lộ vẻ xinh đẹp, giọng nói dịu dàng như bồi mật vang lên: "Hoàng Thượng không phải muốn ném thử sao?". Âm đuôi hơi lên giọng, khiến trong lòng Hoàng Đế tê ngứa, như một cái lông chim nhẹ nhàng xẹt qua, run rẩy không thôi.

Hoàng Đế cảm thấy đầu óc không đủ dùng, trong đầu loạn thành một đống hỗn độn. Hân hỏi: "Ném cái gì?"

Nàng khanh khách cười một tiếng, kéo đầu hân xuống. Vật áo tán loạn lúc này cũng chưa được cột lại, đập vào mặt là bầu ngực tuyết trắng mềm mại, trên đầu có chỗ đỏ bừng, giống như món bánh điểm tâm được phủ lên một lớp đường vậy, ở trước mặt hân run rẩy đung đưa.

Đôi mắt của Hoàng Đế trở nên thâm thúy, hoàn toàn quên mất lúc này mình mới ngây ngốc, cúi người cắn lên tuyết nhi, không như thường ngày mà chỉ ra sức bầu mút. Dù vậy thân thể nhạy cảm của nàng vẫn mềm mại, thờ dốc, thỉnh thoảng truyền ra tiếng rên rỉ dịu dàng trong cổ họng. Âm thanh kia và dòng sữa còn dư lại kích thích lửa dục vọng của Hoàng đế càng dữ dội, hân lột tiết khổ của nàng ném ra ngoài, tay đi xuống sờ một chút, dịch dính dính ướt ướt dính đầy tay, hân cười đắc ý, như khen thưởng mà hôn lên gò má hồng nhuận của nàng, "Thật ngoan".

Tách hai chân của nàng ra rồi tiến vào.

Tốc độ va chạm của Hoàng Đế quá nhanh, Bích Đào bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy lập tức được lấp đầy, vừa không quen vừa khó nhin, nước mắt lượn vòng rơi xuống quai hàm, nàng giãy giụa lui về sau một chút: "Không thoải mái". Má hồng nhiễm từng giọt lệ nóng hổi, lại càng xinh đẹp như quả đào dính sương, thẹn thùng mà lên tiếng.

Hoàng Đế cắn xuống, liếm những giọt lệ kia, lật lại trượt đến bên tai nàng cười khê: "Có thật không thoải mái không?". Nhưng hân lại rất thoải mái, thịt mềm khít chặt bao bọc, sâu bên trong còn có cái miệng nhỏ nhắn cắn mút, cũng không khác gì trước đây cả.

"Hoàng Thượng đáng ghét!". Thân thể trắng mịn tinh tế của nàng ửng lên màu hoa hồng, nũng nịu yếu ớt oán giận một câu, quay mặt sang chỗ khác.

"Vậy là thích rồi." Hoàng Đế hiểu ý, hạ bộ từ từ dầy vào nàng, tận lực đè thấp âm thanh hấp dẫn không nói nên lời: "Lâu như vậy không được rồi, có nhớ trằm không?".

Lại đến nữa rồi, trong lòng Bích Đào thâm phi nhỏ. Nàng vòng chân kẹp chặt hông Hoàng Đế, ngón chân bò lên đùi, rồi lên eo hân làm loạn, giọng nói lười biếng như mèo ngủ: "Nhớ chứ, nhớ muốn chết luôn." Nói không ra ý cười trêu chọc trong đó.

Được rồi, nữ tử này được hân dưỡng gan càng ngày càng lớn rồi, còn dám qua loa lấy lệ với hân.

Một tay nhấc hông nhỏ của nàng lên, thẳng hướng ngực mình mà nhấn vào, lấy hết sức đâm vào chỗ nhạy cảm của nàng, để nàng cười: "Ồ? Lại nói."

Tiếng rên lười biếng kia trong nháy mắt kiều mị đến chảy nước, nước từ trong thân thể nàng chảy ra càng ngày càng nhiều, từng dòng nước chảy tới khe đùi, Hoàng Đế nâng tay nàng lên cao. Chất lỏng sền sệt tăn ra mùi hương đào và xạ hương ngọt ngào, càng khiến tình dục của Hoàng Đế tăng cao.

"Muốn". Bích Đào bị lặc lự không chịu nổi, móng vuốt cào lên vai Hoàng Đế, véo hết sức, nhong nhong thút thít khóc: "Muốn Hoàng Thượng, thiếp muốn Hoàng Thượng". Không phải muốn nghe cầu xin tha thứ sao, hừ, đúng là thói xấu của nam nhân! Nói cho mà nghe..."Đừng khóc, trằm cũng muốn." Rõ ràng nàng cào lên lưng hân, nhưng sao lại giống cào tới trong lòng hân vậy, Hoàng đế thở dài. Thương yêu hôn từng cái lên cái gáy tinh tế của nàng, vừa hít vừa mút, mang theo từng tình triêu phát run, muốn hoàn toàn ném nàng lên Vu sơn đầy mây mù kia.

Cái hông đang cong lên của nàng cũng từ từ mềm xuống, mây đen tăn ra đầy gối, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn qua vừa mê loạn lại chìm đắm. Lớp thịt chặt chẽ bao quanh cắn nuốt thứ đốt nóng của Hoàng Đế, hân tăng thêm tốc độ chạy nước rút chốc lát, rốt cuộc thỏa mãn phóng thích vào nơi sâu thẳm trong

cơ thể nàng.

Sau khi lắng xuống dư âm, khắp người Bích Đào đầm đìa mồ hôi lăn sang một bên, lăn vào trong lòng Hoàng Đế. Nhỏ giọng than phiền: "Bồn tắm uống phí rồi." Hoàng Đế cố ý xây cho nàng hồ tắm lớn bằng lam điền ngọc vẫn còn ở Trữ Tú cung, cái này lại không dọn ra được.

Bàn tay mang theo vết chai mỏng đi dạo khắp cơ thể nàng, Hoàng Đế cười dỗ nàng: "Đợi ngày mai lại cho xây một cái nữa là được."

Cơ thể không yên ổn của nàng động dậy, hừ một tiếng chanh chua nói: "Ai biết được sau này sẽ tiện nghi cho ai chứ." Cánh tay ónh nhuận như bạch ngọc của nàng vòng lên cổ Hoàng Đế, ngửa mặt tiến tới bên tai hân hạ hơi như hoa lan: "Nói không chừng Hoàng thượng sẽ cùng nàng ta ở đó giống như thiếp vậy..." Giọng nói càng thấp hơn, miêu tả tình cảnh lúc ấy rất sống động, lời nói lại chứa ái muội mơ hồ.

Ánh mắt Hoàng Đế tối lại, tối tăm chuyển động, mấy tháng không chạm vào nàng, hiện giờ hân hạ không thể chịu được khiêu khích. Trong giọng nói hân hạ chứa uy hiếp: "Nhóc con?".

Bích Đào nhõng nhẽo thấp giọng lầu bầu một câu, rồi sau đó nũng nịu với Hoàng đế: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, giúp thiếp làm một chuyện đi mà." Nàng sai bảo không ngưng nồm.

"Nói thử xem." Đừng nói lại muốn tìm Xuân cung đồ, đều vơ vét cho nàng hết mấy bộ rồi, sao lại không đủ xem chứ. Nhưng phải nói tới, đúng là mấy thứ tranh này dạy hư nàng, lúc đầu nàng chỉ rút người lại khóc thút thít, giống như một con mèo nhỏ bị giày vò vậy. Sau này càng lúc càng can rở, giống như hôm nay vậy, thủ đoạn gì cũng dám dùng. Hừ, đương nhiên hân hạ cũng được hưởng lợi.

"Thiếp muốn biết rốt cuộc là ai truyền tin vịt." Dừng một chút, giọng nói mềm mại của nàng như kết một tảng băng: "Nàng ta dám làm chuyện bất lợi với Thừa Cảnh, không biết chỗ dựa sau lưng bao lớn. Thiếp không muốn có lần sau đâu."

Chuyện của Lệ Quý tần chỉ là bất ngờ, mặc dù nàng ta có hiềm nghi mang lòng xem kịch vui và kích thích nhưng chẳng qua chỉ là một công cụ. Hoàng Đế và nàng cũng có thể hiểu được. Nàng muốn tìm, chính là kẻ ở phía sau màn. Đến tột cùng là Đức Phi phái Lệ Quý tần đến kích thích nàng hay là Hoàng Hậu mượn cơ hội này diệt trừ hai phe? Hoặc là còn có người mà nàng không đoán được là ai. Dù sao liên quan đến ngoài cung, nàng không nhất định có thể lòi ra được.

Hoàng Đế nghe rồi ngẩn ra, lại không làm gì khác. Mặc dù hân hạ biết vật nhỏ và những người bên cạnh không giống nhau, nhưng phạm là không phải hân hạ ám sát thì thủ đoạn đa phần cũng chỉ là lừa dối là chính, bị thương mặt không tổn thương gân cốt. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng rất rõ ràng bình thần nói với hân hạ, nàng ghét ai, muốn đối phó với ai, hơn nữa sự lệ thuộc, tính nhiệm muốn mượn tay của hân hạ.

Hân hạ nhớ tới lúc nàng từng cười mà nói câu kia "Mượn khí thế của Hoàng Thượng đó", giờ khắc này nhớ tới, trong lòng không biết sao lại trở nên mềm nhũn. Trước giờ hân hạ không thích tham dự vào chuyện hậu cung. Chẳng qua lại vì nàng mà phá lệ, giống như chịu đựng gian nan vậy.

"Được." Hân hạ gật đầu đáp ứng, sau đó ôm nàng vào trong ngực, quán chặt năm ngón tay nàng, trầm giọng nói: "Trẫm sẽ tra rõ, giúp nàng hả giận."

"Làm như Đoàn Đoàn không phải hài tử của Hoàng Thượng vậy." Bích Đào bĩu môi. Cho dù nàng không quán, Hoàng Đế cũng phải tra rõ thôi. Nhưng nàng ở bên gối thổi chút gió đại khái có thể khiến Hoàng Đế càng tận tâm tận lực hơn.

Tiếng cười của Hoàng Đế càng thấp xuống, khí tức nóng bỏng phun lên gáy ngọc mẫn cảm của nàng, một trận tê dại dâng lên: "Nói đúng lắm, cũng giúp trẫm hả giận."

"Là giúp một nhà ba người chúng ta hả giận." Nụ cười của Bích Đào sáng rõ, quay lại khê lầu bầu cực nhỏ một câu.

Dường như Hoàng Đế cũng nghe thấy, trong mắt hân hạ lướt qua một tia phức tạp. Nàng nói: Hình như là một nhà ba người. Sợ rằng đây chính là thứ mà hân hạ không cho nàng được. Bàn tay đang nắm của hai người càng chặt hơn, cho dù hân hạ không cho được, nàng cũng chỉ có thể là của hân hạ...

"Nương nương, Hoàng Thượng vừa mới hạ thánh chỉ, Đức Phi bị giáng xuống Tiêu Phi rồi." Kim ma ma nhận được tin tức đó từ trong cung, lập tức đi tới bên bàn trang điểm, kê vào lỗ tai nàng nói.

"Ồ?". Hoàng Hậu gõ lược ngọc ở trên bàn. Khuê danh của Đức Phi là Tiêu Yến Yến, nói vậy là đã giáng xuống vị trí của tứ phi rồi. Tuy từ nhị phẩm và chính nhị phẩm chỉ cách nhau một đường ranh, muốn vượt qua đường ranh đó lại khó hơn lên trời. Đức Phi cũng bởi vì có gia thế, dung mạo, tài tình mọi thứ không thiếu, là lão nhân lúc tiềm ẩn của Hoàng Thượng lại sinh được Đại hoàng tử nên mới có thể ngồi lên vị trí kia. Một khi không cẩn thận liền rơi xuống như vậy. Sau này sợ là khó xoay mình lần nữa.

"Lý do là không chăm sóc Đại hoàng tử cẩn thận." Lý do này Kim ma ma cũng biết là không phải, nếu không chăm sóc Đại hoàng tử thì phải hàng vị, sao lại đợi đến hôm nay chứ. Chẳng qua Hoàng Đế làm việc, có lý do cũng đã cho mặt mũi, dù sao vẫn tốt hơn không nói hai lời mà đánh vào mặt." Nghe nói trong cung Đức... Tiêu Phi bị Hoàng Thượng tẩy sạch, thân tín tên Trương Ngọc kia cũng không bỏ qua."

Theo lý mà nói Đức Phi xuống đài, người đối nghịch với nàng ta nhiều năm là Hoàng Hậu hân hạ phải nên cao hứng. Nhưng nguyên nhân khiến Đức Phi xuống đài lại không thể không khiến cho Hoàng Hậu cảnh giác với Trần Phi nhiều hơn. Cuối cùng sau một trận tin đồn khiến lòng người hoang mang thì Trần Phi tiến lên phi vị, còn sinh ra được Ngũ hoàng tử được nhận định là "phúc tinh tạ thế", các nàng tính toán tới lui lại tiện nghi cho nàng ta. Hơn nữa Lệ Quý tần - người đáng nhẽ phải xảy ra chuyện thì lại tốt đẹp trở về Hàm Phúc cung, bản thân Đức Phi còn khó bảo toàn thân mình, đến tột cùng là ai bảo vệ nàng ta?

"Trần Phi, xem ra bồn cũng phải suy nghĩ kĩ một chút." Hoàng Hậu xoa huyết thái dương than thở.

Kim ma ma thấy nương nương nghe tin tức này xong cũng không vui vẻ, ngược lại càng phiền não hơn, vừa cuống cuống lại vừa đau lòng. Trần an nàng nói: "Nương nương, người và Tiêu Phi lâu như vậy mới hoàn toàn giảm năng ta xuống. Có thể thấy thế sự không thể nóng vội được, những kế hoạch bố trí này cũng không phải chuyện một sớm một chiều."

Cho dù là Tiêu Phi, cũng là bởi vì có Hiền Phi giúp nàng ta. Hoàng Hậu nghe xong hoảng hốt chốc lát, có lẽ, nàng cũng không thích hợp ở hậu cung. Chỉ là nàng không thể không thích hợp.

"Ma ma nói đúng." Hoàng Hậu mỉm cười: "Tận hưởng thú vui trước mắt, ma ma nói, có phải bồn cung nên chuẩn bị hậu lễ để đi thăm Tiêu Phi nương nương của chúng ta hay không?".

Khẩu khí và biểu tình kia lại có mấy phần giống với dáng vẻ lúc xưa của nàng, khỏe mắt của Kim ma ma thoáng chốc dâng lên hơi nước, bà cảm thấy nương nương nhà mình đang mỉm cười nhìn bà qua tấm gương, vội vàng lau nước mắt đi, bèn cười theo nói: "Nương nương quên rồi, nói không chừng lát nữa Tiêu Phi phải đến thỉnh an ngài đó."

Hoàng Hậu được bà nhắc nhở mới phát hiện quả thật là như vậy, ý cười của nàng không giảm: "Ma ma, bảo Ngạn Chi vào chải tóc trang điểm cho bồn cung."

Cũng đúng, suốt ngày cứ phí hết tâm tư, hôm nay cũng nên thả lỏng một lần.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Phiên Lê

Edit: Nguyệt Phi

Beta: Hy Thái phi

Hoàng Hậu cất bước vào trong điện, liếc mắt nhìn một vòng, canh giờ vẫn còn sớm, phía dưới mấy vị phi tần ngồi lẻ tẻ, châu đầu ghé tai nghị luận chuyện của Tiêu Phi.

"Nếu nói thì Tiêu Phi nương nương cũng đáng thương. Đại hoàng tử mới vừa đi, chính là lúc đau lòng nhất. Nói chăm sóc không chu toàn gì chứ, còn không phải là..." Người bên trên kéo tay áo nàng ta một cái, nàng ta cũng ý thức được lời này không nên nói ở nơi này, cúi đầu ho khan hai tiếng, chuẩn bị vịn toàn: "Còn không phải là thiên mệnh khó trái sao."

"Người còn không phải là nương nương đâu, làm gì tới phiên người đồng tình." Phi tần đối nghịch với nàng ta giễu cợt.

"Thiếp chẳng qua có chút cảm khái mà thôi, sao trong mắt tỷ tỷ lại thành đồng tình rồi chứ. Tỷ tỷ cần gì phải đặt suy nghĩ của mình lên người khác chứ." Dứt khoát biến bầu không khí trở nên nặng nề, hai bên đều dùng nhiều ngôn từ tranh phong, lại không biết sẽ gây ồn ào.

Đợi đến khi Hoàng Hậu đỡ tay của Đình Lan, khí tràng mạnh mẽ bước vào cửa điện, tiếng nói bên trong liền im bặt, tất cả chúng phi tần đều đứng dậy hành lễ, miệng hô "Hoàng Hậu nương nương cát tường."

Hoàng Hậu ngồi xuống, đặt đôi tay trắng ngần đeo vòng tay lên tay vịn, tư thế ngồi đoan trang. Ý cười khoan dung: "Bồn cung vừa thấy mấy vị muội muội có chút tranh chấp, không biết đang thảo luận gì vậy?"

"Khiến Hoàng Hậu nương nương chê cười chẳng qua chúng tỷ muội chúng ta vì món trang sức mà cãi vã mà thôi, không dám làm phiền nương nương phi tâm." Người đáp lời chính là vị mới vừa kéo tay áo kia.

Mở nắp chung trà khê thối bọt nổi, Hoàng Hậu vâng vâng nhấp chung khê cười: "Vật là vật chết, cần gì phải vì nó mà làm thương tổn tình nghĩa tỷ muội chứ." Nàng không nói rõ ý. Đã là Trường Xuân cung thì người đứng ở bốn phía đều là người của nàng, có gì thì lát nữa nàng hỏi lại là được rồi, tội gì phải hỏi lúc này.

"Nương nương nói đúng."

Kế tiếp lại có phi tần vào điện thỉnh an, một đám quay qua nói chuyện "lập hạ sắp tới", nói tới lễ nghênh hạ và tiết tẩm Phật.

Có phi tần tò mò, người bị hỏi là Ngô Tuyên thị: "Đến từ Giang Nam, không bằng nói thử xem ở phía Nam đó có giống với chỗ này của chúng ta không?"

Không có Mẫn Tiệp dư ở đây, Ngô Tuyền thị lại càng cẩn trọng rất nhiều, nghe vậy cười không lộ răng nói: "Quê hương của thiếp thân có tập tục đun trà mới, nấu thức ăn theo mùa, cũng tỏ tiên rồi cần, không khác là mấy."

"Cần?"

"Vâng, lúc đó nhà nhà đều phải treo một cán cân lớn lên, cả nhà già trẻ lớn bé cân sức nặng của cơ thể, đến ngày lập thu lại cân lần nữa. Như vậy sẽ biết được tình hình biến hóa trong thời gian này." Nàng kiên nhẫn giải thích.

Bên kia Bùi Bảo lâm vừa nghe thì lấy khăn tay che miệng cười khanh khách, khiến mọi người đều hết sức tò mò. Đợi chốc lát rồi hỏi, nàng mới vừa cười vừa nói: "Thiếp nhớ Ngô tỷ tỷ và Mẫn Tiệp dư ở cùng một cung. Cho nên mới nghĩ tới nếu tỷ tỷ dạy tập tục này cho Mẫn Tiệp dư thì nàng ấy đến khi lập thu chẳng phải đã cân được một người nhẹ như yến rồi sao?"

Trung tuần tháng năm là sinh kỳ của Mẫn Tiệp dư, đứng giữa hai đầu lập hạ và lập thu, sau khi sinh bảo bảo thì vóc người sẽ nhẹ đi rất nhiều.

Nhất thời mọi người đều cười lên.

Bích Đào đỡ tay Vân Lũ thành thực bước vào giữa trận cười này, giọng nói không cao không thấp nhưng đều ép mọi người xuống: "Như yến, cũng đừng học yến kia vượt trụi lông là được. Nhẹ thì nhẹ nhưng phải xem...". Lúc sáng mắt nàng lưu chuyển, cười nói ngâm nga: "Đừng để bị chê cười."

Mọi người không dám cười ra tiếng, cố sức nín nhịn, chỉ là bả vai hơi rung rung. Khuê danh của Tiêu Phi là Yến Yến, hôm nay bị tước đi phong hào, chẳng phải là yến bị trụi lông sao? Hiện giờ Trần Phi cao hơn Tiêu Phi một đoạn, nàng nói, các nàng cũng không có gan đi cười nhạo. Mất thấy tràng diện ngưng đọng, Trình Tu nghi dẫn đầu hành lễ thỉnh an Bích Đào, chúng phi tần cũng hoàn hồn lại, tất cả đều cúi người xuống.

Đầu tiên Bích Đào ép khăn tay bên hông thỉnh an Hoàng Hậu, hành lễ hoàn chỉnh, Hoàng Hậu nhú mày một cái, lại không thể nói thêm cái gì, ý cười vẫn thân thiết: "Trần Phi mới vừa sinh thêm hoàng tử cho hoàng gia, là đại công thần, không cần đa lễ."

"Tạ Hoàng Hậu nương nương." Đợi khi Bích Đào ngồi xuống hàng ghế đầu, ánh mắt quét tới chúng phi tần vẫn duy trì tư thế hành lễ, tay lấy chung trà ngừng một lát, kinh ngạc cười nói: "Chi lo vắn an Hoàng Hậu nương nương lại quên mất mọi người, tất cả đứng lên thôi."

Chúng phi tần bỏ khăn tay xuống cảm ơn, lên tiếng đáp trở về chỗ ngồi. Trần Phi vốn phách lối, lại sinh Ngũ hoàng tử, e là càng không ai có thể áp chế được.

"Nương nương, hiện giờ đang là mùa trái cây nên rất tươi ngon." Bùi Bảo lâm nói tiếp trong bầu không khí lạc lõng, lấy một quả dâu tây trong đĩa nhỏ cười nói: "Chúng ta được dính ánh sáng của nương nương, mới vào mùa thôi, mấy quả dâu đỏ này chắc là mới vừa hái đó."

Hoàng Hậu đang bắt mắt Trần Phi ở trước mặt nàng có cử chỉ hạ mã uy, lần này nàng bị ngắt lời, sắc mặt tốt hơn chút. Không khỏi ôn hòa với Bùi Bảo lâm hơn, nàng cười nói: "Đang chuẩn bị để lục cục dựa theo phân lệ đi phân cho các cung, đã muốn ăn thì bòn cung bảo cho nhiều hơn một rổ là được."

Chỗ tốt của cung quyền chính là ở chỗ này, tuy chỉ là rổ dâu, dù sao cũng nhiều hơn người khác một chút là được, lòng hơn thua của nữ nhân sẽ khiến họ cảm thấy cao hứng, đắc ý hơn. Đợi Bùi Bảo lâm cảm kích Hoàng Hậu một phen, chúng phi tần thấy vậy đều tới nịnh nọt Hoàng Hậu.

Bích Đào bỏ cuống xanh, cắn quả dâu đỏ, giữa chua ngọt mang theo một chút vị chát, lại không bằng rổ mà Hoàng Đế đưa đến cung nàng, ngon ngọt hơn nhiều. Nàng thật thà bình luận: "A, cũng bình thường thôi."

Tròng mắt của Ngô Tuyền thị xoay một vòng, không biết trong lòng đang nghĩ gì, cướp lời trước người khác lên tiếng: "Đồ của Dực Khôn cung dĩ nhiên là cực tốt." Nàng thấy Hoàng Hậu trầm mặc, vội nói thêm câu sau: "Nếu không, mấy ngày trước Lệ Quý tần nương nương sao lại từ phía Tây lục cung mà chạy tới Đông lục cung để làm khách chứ."

Làm khách viếng thăm cũng không có gì lạ, huống chi Trần Phi mới sinh Ngũ hoàng tử, đương nhiên nhiều hơn hết chính là muốn nịnh hót. Nhưng Lệ Quý tần bị hiềm nghi khiến Trần Phi sinh sớm, theo lý mà nói thì hai người bọn họ không gương cung bệ kiểm thì cũng không có giao tình gì từ trước. Ngô Tuyền thị là người hầu của Mẫn Tiệp dư, đã sớm đắc tội với Bích Đào. Nàng muốn hòa hoãn cũng không được, có cơ hội phản pháo Trần Phi, cũng phải vội đâm thọt cho người khác biết.

Hoàng Hậu sau khi nghe xong thì trao đổi ánh mắt với Kim ma ma, lại quay trở lại trên người Bích Đào.

Lệ Quý tần, Mẫn Tiệp dư, Ngô Tuyền thị đều ở Hàm Phúc cung, Ngô Tuyền thị để ý hướng đi của Lệ Quý tần cũng không lạ lắm gì. Dựa theo suy nghĩ bình thường thì đa phần sẽ đưa ra lý do ví dụ như "hàng tới để xin tội", lại rất hợp lý, có thể lừa gạt không ít phi tần. Nhưng nếu có tai mất tra một chút, thì ít nhiều gì cũng phát hiện ra được đầu mối.

Bích Đào không phải vậy.

Ngón tay giữa lấy cuống xanh bỏ đi, nàng thông thả cười một tiếng: "Xem ra không chỉ một mình Bùi Bảo lâm muốn ăn." Nàng giơ tay phân phó Vân Lũ đang đứng thẳng phía sau: "Đi lấy rổ phiên lê Hoàng Thượng ban thưởng tới, để bọn người Ngô Tuyền thị ném thử món ngon."

Vừa nghe đến cái tên phiên lê xa lạ này, cũng biết là thứ hiếm có. Trường Xuân cung cũng có, chẳng qua không nhiều, không thích hợp lấy ra chiêu đãi. Chúng phi tần kéo khăn tay lại, trong lòng suy đoán chắc là Trần Phi khoe khoang mà thôi.

"Nghe nói phiên lê năm nay mới trồng ra quả, tuy là phiên lê nhưng lại lớn hơn lê nhiều." Nàng cười giải thích, đợi ánh mắt Hoàng Hậu và nàng giao nhau,

khóe miệng khê cong: "Lệ Quý tần là vì cái này mà tới đó."

Hoàng Hậu đương nhiên không tin, chẳng qua cũng không đoán được mưu đồ của nàng.

Ngô Tuyền thị cảnh giác nhìn Trần Phi một cái, chần chừ nói cảm ơn. Trong lúc này, Tiêu Phi không dám kiêu ngạo đến thỉnh an rồi cuộc cũng tới.

"Thiếp thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, nương nương cát tường." Mặt Tiêu Phi rất tiêu tụy, quy củ làm hết cấp bậc lễ nghĩa. Nếu như chỉ tước đoạt phong hào thì trong lòng nàng đã có chuẩn bị. Nhưng ngàn vạn lần nàng không nghĩ rằng Hoàng Đế sẽ trừ bỏ hết toàn bộ thân tín của nàng, ngay cả Trương Ngọc cũng vậy... Lại còn bị người mới tiến cung lạnh nhạt và coi thường, khiến cho nàng bị giày vò như từ trên mây rơi xuống đất vậy.

Trong lòng Hoàng Hậu cảm thấy thống khoái, nàng và Tiêu Phi đây đưa nhiều năm như vậy, chính là vì muốn nhìn thấy thời khắc nàng ta không còn phong quang gì nữa. Lúc nàng mới vào phủ phải hạ thấp mình để lấy tín nhiệm, hiện giờ vẫn chỉ có thể hạ thấp với mình mà thôi.

Khóe miệng nàng chứa ý cười: "Tiêu muội muội miễn lễ, ngồi đi thôi."

Tiêu Phi dù sao cũng từng ngồi ở vị trí tứ phi, Vân Phi từ xưa tới nay lại có thói quen cẩn trọng dè dặt, chỉ còn vị trí trống ở dưới Bích Đào là dành cho nàng ta. Nhưng Vân Phi không có ý kiến thì không có nghĩa là Hoàng Hậu không có ý kiến. Hoàng Hậu chờ Tiêu Phi ngồi xuống làm như mới vừa nhớ ra vậy, nhắc nhở nàng: "Theo lý mà nói thì Vân muội muội thấp hơn Tiêu muội muội một chút nhưng hiện giờ Vân muội muội dưỡng dục Nhị hoàng tử, mà Tiêu muội muội lại..." Hoàng Hậu ho khan một tiếng, tựa như không đành lòng nhắc tới, bỏ qua chuyện Đại hoàng tử qua đời mà nói: "Tiêu muội muội nên ngồi ở sau Vân muội muội mới phải."

Hộ giáp dài nhọn của Tiêu Phi như khảm lên thành ghế, nàng theo thế đứng lên, trong mắt chứa nhóm lửa, nhưng vẫn cười nói: "Hoàng Hậu nương nương nói đúng.""Vân Phi... tỷ tỷ ngồi ở trên đi." Nàng cười như không cười mà nói với Vân Phi, nhường qua một bên.

Uy thế nhiều năm vẫn còn, Vân Phi bất an nhìn Tiêu Phi mấy lần, không ngăn được ánh mắt áp lực của Hoàng Hậu, mới đổi vị trí với Tiêu Phi.

Trong lúc này, phiên lễ trong truyền thuyết cũng đã tới... chính là khóm được cắt thành khối đặt lên đĩa ở trên bàn. Chúng phi tần đang xì xào bàn tán về Tiêu Phi rồi cuộc cũng chuyển tầm mắt đến trên người Ngô Tuyền thị, các nàng không hiểu rồi cuộc Trần Phi nương nương thưởng công phẩm cho Ngô Tuyền thị là có ý gì.

Ngô Tuyền thị không khước từ được tiếng tò mò khích lệ của chúng phi tần xung quanh, cắn răng ghim một cái bỏ vào miệng. Tuy có chút châm chích cay cay, nhưng mùi vị lại không tệ. Nàng nhìn về phía Bích Đào, Bích Đào cũng quay lại câu có câu không nói chuyện với Hoàng Hậu, dường như không thêm để ý tình trạng bối rối của nàng bên này.

Dù sao tuổi cũng không lớn, lại xuất thân từ tiểu môn hộ nên thường ngày làm sao được ném thứ công phẩm như vậy chứ? Không khỏi tham ăn mà ăn thêm mấy miếng.

Những người xung quanh thấy nàng ăn vui vẻ cũng không thú vị, cũng không để mắt tới nữa.

Nhưng không đến một lát sau, liền nghe thấy tiểu phi tần bên cạnh Ngô Tuyền thị thét một tiếng kinh hãi. Chỉ thấy toàn thân Ngô Tuyền thị bị đỏ ửng, dáng vẻ như bị bệnh nặng phát sốt vậy.

Ngô Tuyền thị chỉ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, không nhịn được mà gãi ở trên mặt, không chỗ nào mà không ngứa, chỉ chốc lát sau thấy nàng được chỗ này hồng chỗ kia, hết sức chật vật.

"Đây là sao?" Hoàng Hậu thấy vậy cả kinh, sau đó trầm giọng: "Đĩnh Lan, đi truyền Thái y."

Bùi Bảo lâm trầm tư chốc lát, không khỏi chuyển tầm mắt lên người Bích Đào, nhắc nhở Hoàng Hậu: "Mới vừa rồi thiếp thấy Ngô Tuyền thị ăn phiên lễ kia không ngừng, sau đó thì thành bộ dáng kia."

Ánh mắt của mọi người nhất thời dồn lên người Bích Đào.

Bích Đào vươn tay vuốt vuốt tóc mai, lơ đãng nhìn tới ánh mắt của chúng phi tần đang dồn tới, bật cười: "Nhìn bồn cung làm cái gì, bồn cung đâu phải là Thái y." Giọng nói không thêm thêm xía tới, làm như không chút nào lo lắng rằng sẽ hoài nghi nàng hạ độc trong trái cây.

Mọi người đều ghen một cái.

"Ai da." Vân Lữ sau lưng nàng bỗng dung lên tiếng, trên mặt lại mang theo vẻ thấp thỏm nói: "Nương nương, nô tỳ quên mất ngâm phiên lễ vào nước muối."

Vân Lữ nhìn thấy các nương nương khác nghi ngờ như dự định thì giải thích: "Phiên lễ này không giống những loại trái cây khác, nếu không được ngâm qua nhệ thì xót lưỡi, nặng thì đau bụng nôn mửa, triệu chứng không đồng nhất. Nô tỳ thấy Ngô Tuyền thị như vậy, hẳn là vì nguyên nhân này."

"Ồ, bồn cung lúc này còn cảm thấy kì lạ, sao hôm nay lại bùng lên nhanh như vậy." Tuy nói như vậy nhưng trên mặt Bích Đào vẫn cười như gió xuân. Ánh mắt nàng chuyển tới chỗ nào, chúng phi tần đều rét một cái.

Ngô Tuyền thị không có hảo ý với nàng thì nàng lại chọn phương pháp quang minh chính đại như vậy đối phó người ta. Cho dù là tỷ nữa của nàng sơ sót nhưng giờ phút này Ngô Tuyền thị có miệng cũng chỉ sợ nói không ra. Nói không chừng, nàng gọi Lệ Quý tần đến cung nàng chính là dùng biện pháp

người cầm ấn hoàng liên này để chinh Lệ Quý tần, có khổ mà nói không được. Dù sao cũng không phải là hạ độc.

"Đã như vậy Ngô Tuyền thị cũng không cần quá lo lắng, chẳng qua da đỏ một chút, qua hai ngày thì sẽ đỡ, không có gì đáng ngại đâu." Nàng trấn an Ngô Tuyền thị một câu, sau đó không đợi Hoàng Hậu phát tác, thần sắc nhàn nhạt, mắng Vân Lữ: "Thời gian đi theo bốn cung cũng không ngắn, trước giờ là người cẩn thận bây giờ lại làm sai chuyện, có phải muốn cho bốn mắt mất không?"

Hoàng Hậu lạnh mắt xem nàng diễn trò, không nói một lời. Trần Phi đây là mượn địa bàn của nàng lập uy, tâm tình tốt khi thấy Tiêu Phi chán nản đã bị phá hư không còn một chút.

"Đều là do thiếp không dạy dỗ tốt." Bích Đào nhún vai xin tội: "Khiến Hoàng Hậu nương nương chê cười."

Hoàng Hậu còn có thể làm gì nữa, Trần Phi thế lực lớn vốn đã khó dây dưa, một mình nàng ta tỏ thái độ đã đủ, mình không có chỗ trống để phát huy. Huống chi mình cũng tội gì vì một Tuyền thị nhỏ nhỏ mà lúc này chọc gậy nàng ta ở bên ngoài chứ. Chỉ đành nói qua loa: "Nhớ phải quản giáo người phía dưới thật tốt, đừng để lại có những chuyện như vậy nữa."

"Thiếp nhớ kỹ." Bích Đào gật đầu, che giấu khóe miệng có ý cười.

Một trận náo nhiệt hạ màn, không khỏi để chúng phi tần thấy rõ tình thế hiện giờ ở trong cung. Tiêu Phi vốn như mặt trời ban trưa mà hiện nay còn kém hơn cả Vân Phi, mà Trần Phi, nhờ sự sủng ái của Hoàng Thượng với Ngũ hoàng tử mà dần dần củng cố địa vị của mình. Nói cách khác, vị trí của Tiêu Phi đã bị Trần Phi thay thế. Hoa không nở trăm ngày, chỉ là không biết ai sẽ là người cười đến cuối cùng.

...

Lúc Bích Đào hồi cung đã nhìn thấy Hoàng Đế đứng bên cạnh nồi chộc tiểu bánh bao, nàng kinh ngạc: "Hoàng Thượng không thượng triều sao?"

"Hôm nay không có chuyện gì nên hạ triều sớm."

"Ừm." Bích Đào hiểu ý, nàng tính thời gian hẳn là Hoàng Đế mới đến không lâu, liền dẫn dò Phụng Từ: "Bảo thiện phòng làm món bánh táo đỏ hạch đào, món mà Hoàng Thượng thích ăn đó." Bình thường Hoàng Thượng không dùng nhiều đồ ăn sáng.

Hoàng Đế nghe, bàn tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trong mắt có ý cười: "Vẫn luôn hiểu trẫm."

Nàng liếc mắt thấy Phụng Từ dẫn cung nhân lui xuống, nhón chân hôn lên mép Hoàng Đế một cái, cười đắc ý: "Đương nhiên rồi." Sau đó chui vào trong phòng ngủ tháo đồ trang sức trăm cái các thứ xuống.

Hoàng Đế đỡ khóc đỡ cười, đây chính là một chủ nhân da mặt dày đây mà.

Đội thay trang phục thường ngày xong, Bích Đào ôm bảo bảo thích thổi bong bóng ở trong nôi lên ngồi xuống giường nhỏ, Hoàng Đế thì ôm Bích Đào ở trong lòng, thỉnh thoảng dứt một khối bánh ngọt lên miệng cho nàng ăn.

Bích Đào cắn chút điểm tâm không đủ, nhân tiện mút điểm tâm vụn ở trên tay Hoàng Đế, cả người Hoàng Đế tê rần, vừa muốn cúi xuống hôn nàng. Bỗng nhiên nghe nàng nói: "Hoàng Thượng thiếp thân đã nói lúc mang thai thấy cái gì nhiều thì bảo bảo sẽ giống cái đó mà."

"Ồ?" Trong lòng Hoàng Đế không yên.

"Xem Đoàn Đoàn đi..." Bích Đào rất do dự nói: "Vẻ mặt này có phải rất giống Tống ma ma không." Không bằng nói biểu tình giống y hệt như Tống ma ma vậy, nghiêm túc đoán chính, mặt không cảm xúc.

Hoàng Thượng nhìn đôi mắt đen sáng như trái nho, ho khan hai tiếng: "Trẻ con thì có biểu tình gì chứ." Chắc lúc này hẳn đùa giỡn hơi quá nên giờ không còn chút khí lực gì thời.

Bích Đào vuốt vuốt chân mày nhỏ đang nghiêm túc nhíu lại của Đoàn Đoàn, cong môi: "Ừm, có lẽ vậy."

Như vậy thì xong rồi sao? Vật nhỏ lúc nào lại dễ lừa gạt vậy chứ. Hoàng Đế cảm thấy kì lạ.

Không đợi hẳn nghĩ xong, liền nghe được giọng nói dịu dàng mềm mại bên cạnh vang lên: "Đoàn Đoàn, vừa rồi có phải phụ hoàng ăn hiếp con không? Đừng sợ, nói với nương nào."

Hoàng Đế muốn chửi, lại cảm thấy không phải là phong độ của quân tử nên đường hoàng nói: "Dù sao trăm ăn hiếp hẳn cũng không phải một hai lần."

"Còn lúc nào nữa?" Khóe mắt Bích Đào giương lên, yêu kiều liếc hẳn. Lại không chỉ có lần này.

Hoàng Đế cúi người, cắn lỗ tai nàng thấp giọng nói: "Lúc hẳn còn trong bụng, mỗi lần trẫm với nàng... cũng không phải là ăn hiếp hẳn sao?" Hẳn cười cũng thật nhẹ nhàng.

Bích Đào đỏ mặt. Trong lòng lại cắn răng, cầu Hoàng Đế, hôm qua mới cho ăn no, hôm nay lại đi đùa bốn nàng. Không phải mùa xuân trôi qua rất nhanh sao!

Chương 77: Đi Cung

Edit: Cánh Tu nghi

Beta: Hy Thái phi

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Tiết Bích Đào tiễn Hoàng đế thượng triều xong thì ngồi trở lại bàn thông thả ung dung dùng đồ ăn sáng. Một chén cháo xanh còn mùi vị của rau thơm, một chút măng khô, đậu tương dưa chua được xếp lên mấy cái đĩa xung quanh nhìn rất cân xứng, cảm giác trúc màu tím mức ăn.

Tay Phụng Từ cầm lấy búa nhỏ để gõ hạch đào ở bên cạnh, chủ tử nói quả óc chó rất bổ não, thường dùng sau bữa ăn. Dần dà, dường Hoàng thượng ăn uống giống vậy, nên cũng thích ăn bánh quả óc chó. Chỉ là với nguyên do này sợ hai người đều đã sớm quên sạch sẽ rồi.

"Hôm nay nướng nướng không có ý muốn đi thỉnh an à?" Vân Lũ dục tiểu cung nữ đi dọn xếp chén đũa xong, bước đến gian ngoài thấy động tác của chủ tử chậm rì rì nên liền hỏi.

Tiết Bích Đào "Ừm" một tiếng, đem nhiệt cháo nuốt xuống bụng mới nói: "Chút thời gian này không muốn đi, ngày hôm qua mới đi có một chuyến thôi đã cảm thấy mệt mỏi rồi, ta vẫn muốn nghỉ ngơi cho tốt thôi."

Tiểu cung nữ hầu hạ bên cạnh cúi đầu cười trộm, nướng nướng kiếm có mà cũng không giống như có đáng tin cậy nữa. Nhưng lại cứ không ai quản.

Bởi vì đã quen nhìn tính lười của chủ tử nên Vân Lũ cũng cười: "Không đi thì không đi, dù sao Hoàng thượng cũng không hỏi nhiều, cần gì nướng nướng phải lấy những lý do như vậy chứ." Cúi bộ vẫn nên đưa tiểu cung nữ Vân Thanh tới dọn đồ một phen, để cho nàng ta đi Trường Xuân Cung báo tin.

Tiết Bích Đào ăn bảy phần no, gác chiếc đũa xuống đem mắt chuyển tới cười nhìn nàng ta: "Ta biết dĩ nhiên ngươi sẽ an bài tốt, cần gì bắt ta nghĩ nhiều chứ."

"Vâng, nô tỳ chính là mệnh lao lực[1]."

[1]: Mệnh lao lực: chỉ mệnh vất vả bốn ba

Tiết Bích Đào cười liếc mắt nàng ta một cái, cầm lấy tay của nàng ta, cõng vòng tay vàng ở trên cổ tay của nàng xuống: "Ngươi làm chuyện này chu toàn, bốn cung có thưởng."

"Nô tỳ tạ chủ tử thưởng." Vân Lũ mặt mày hớn hờ mà được rồi cái tạ lễ, thẳng đem đôi mắt hướng vòng tay thượng nhìn.

Sơ Hiểu cứ vòng vòng quanh người nàng ta, đánh giá toàn thân từ trên xuống dưới, giọng nói vang lên và mỉm cười với nàng ta: "Ban đầu cũng không cảm thấy ngươi là người kiến thức hạn hẹp nha."

Vân Lũ đem vòng tay giấu dưới cánh tay áo, nói với nàng ta: "Nướng nướng thưởng đồ vật quý giá xuống, ngươi còn không được thì không cho ta hiếm lạ sao?"

Tiết Bích Đào nhìn hai người các nàng cười đùa, rồi đi vào phòng trong lên giường nằm, đến khi các nàng hỏi tới chỉ nói một muốn nghỉ ngơi một chút liền bị các nàng chọc đến đỏ mặt, chỉ vì chuyện đêm qua. Sau đó hai người hạ màn giường xuống, rồi đi ra kiếm Phụng Từ nói chuyện.

Quen cửa quen nẻo click mở hệ thống màn hình điều khiển lên, còn dư 8 điểm chưa bỏ vào. Ngón tay vuốt qua các tùy chọn một lần, thêm 2 điểm ở "Thanh âm mềm mại", "Thân kiều thể nhuyễn", "Chân dài eo thon" cùng với "Thể trọng nhẹ nhàng uyển chuyển", tất cả đều ở mức 7 điểm. Nếu thêm nhiều điểm vào một kỹ năng thì biến hóa quá lớn dễ khiến cho người khác nghi ngờ, cho nên nàng chỉ chậm rãi tăng điểm từ từ đi lên.

Thời điểm mang thai ăn đồ bổ không ít, người nàng xương nhỏ thịt nhiều, hơn nữa quần áo là do vừa mặc, tất nhiên không hiện rõ ràng nhưng sau khi cõng đồ ra thì vẫn cảm thấy bên hông béo thêm một vòng nhỏ. Cầu Hoàng đế nói nàng như vậy thì ôm rất là mềm mại, nhưng nàng cảm thấy hiện tại vẫn theo đuổi cảm xúc xinh đẹp là không thể thiếu.

Người đều là thị giác động vật.

Nhưng mà thật ra gần đây điểm kỹ năng có lên chậm một chút, nàng đang suy xét thử xem có nên đem sở trường đặc biệt "Vũ" cũng lên điểm hay không...

Đang nghỉ ngơi về nó, đột nhiên bên góc phải hiện lên một cái sừng, chợt lóe khiến cho nàng chú ý. Tiết Bích Đào không rõ nội tình click mở ra, liền nghe được âm thanh xấu hổ đã lâu không nghe lọt vào tai: "Ồi chào? Liên thông?"

"Đừng chứ, người không cần đóng cửa đâu ta nói chuyện các nàng cũng không nghe thấy. Chẳng qua ngại nhẹ tiếng một chút nha."

"..... Tiểu tiểu?"

"Không phải ta thì có thể là ai chứ. Ừa, năng lượng không còn nhiều lắm, ta sẽ nói ngắn gọn nha. Thời điểm ngại công lược có phải có chiêu số nguy hiểm gì hay không?"

Tiết Bích Đào còn đang ở trạng thái ngây ngốc khi bị nó đột ngột xuất hiện gây ra, nghe vậy phản xạ nói: "Cái gì nguy hiểm?"

"Phiền toái! Chờ ta xem một chút..... À, tra được từ sóng biểu đồ của tim" lại đối diện với một trận âm thanh lớn, theo sát lời nói cứng lại, hít hơi giãn nói: "Ngươi cũng quá tài rồi, vậy mà không có một điểm nào lại tiết lộ chuyện mình có võ công!? Không biết rằng chuyện này sẽ tạo thành chi số trống rỗng sao!"

"Hừ, biết được mới lạ đấy, thời điểm ngại ném ta tới đây có từng nói qua rồi hả?" Chờ Tiết Bích Đào rút cuộc cũng hoàn hồn liền nghe thấy khẩu khí của hắc "Đại gia ngại, sao có thể mở một mục trống thành như vậy chứ" khẩu khí, trực tiếp dùng kỹ năng châm biếm lại.

".....Vâng, đó là lỗi của ta." Chẳng qua thực nghiệm vẫn phải có người tới làm, hắc cũng chỉ là bị người khác mệnh lệnh mà, tiểu tiểu ủy khuất: "Khụ, dù sao lỗi hồng này cần phải được sửa lại mới được."

"Không bằng ngại đi xóa đoạn kí ức kia của cậu Hoàng đế đi." Về mặt của Tiết Bích Đào tươi cười đề nghị, không cần nàng tốn công phu một phen.

"Không, không có khả năng nha. Chúng ta không thể đối với người vốn dĩ là chính..... Khụ, dù sao không thể thông qua con đường này mà chỉnh sửa được." Trong lòng nó than thở một hơi, thiếu chút nữa là lỡ miệng rồi.

"Ừ hừ, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Ngươi đi gây họa còn muốn ta thu dọn giúp....." Tiểu tiểu nói thầm.

Tiết Bích Đào giận: "Rút cuộc là ai đi gây họa? Nếu là ngày thường, không thể công lược hoàn thành nhiều nhất cũng chỉ không lấy được kinh nghiệm giá trị cùng khen thưởng, ta có thể trực tiếp bớt điểm lui đi được chứ gì?"

"Được rồi sao ngại lại nóng như vậy chứ..... Chuyện đến nước này cũng chỉ có thể làm hắc tin tưởng câu chuyện bịa đặt mà ngại nói ra....À, ta có chủ ý, bố trí như vậy sẽ càn thủ vị, hắc ngại sẽ đồng ý."

"Thú vị?" Tiết Bích Đào cảnh giác.

"Tạm thời sẽ không có biến động, đợi đến lúc thời cơ chín mùi ngại sẽ biết."

"..... Ngươi đang đánh chủ ý gì đó?"

"Ồi, năng lượng đã không còn." Bên kia bắt đầu sử dụng chiêu cũ.

"Từ từ! Ít nhất nói cho ta, vì cái gì kỹ năng "cảnh giác" ở thời điểm ta mang thai không thể dùng?" Vấn đề này khiến nàng bối rối rất lâu, điều có duy nhất có thể giải thích chính là trò chơi này quá mức nhân tính hóa. Tuy rằng trò chơi này rất giống như ở thế giới thật, chẳng qua ban đầu nàng chưa từng chơi cốt truyện phó bản "Quốc Sắc", không cách nào đối chiếu với những chỗ kỳ quái.

"Cái này, chờ thời điểm lần sau ta cùng ngại nói chuyện sẽ nói cho ngại."

"Bang."

Trò chuyện tách ra.

Tiết Bích Đào xoa xoa trán nghĩ, nó rút cuộc là tới làm gì chứ.

"Nương nương, Hoàng thượng sai Triệu công công mang đồ tới." Từ trường màn nhìn ra có thể mơ hồ thấy được bóng dáng Phụng Tử, có lẽ sợ làm phiền nàng nghỉ ngơi nên âm thanh áp thấp xuống.

"Để hắc đi vào đi."

"Vâng." Phụng Tử thưa rồi đi ra.

Không lâu sau, một đôi cung nữ đưa lưng về phía bàn vén màn màn ra, Triệu Trung Tín tiến lên thỉnh an, sai tiểu nội thị bên người dâng khay gỗ đồ lên, nói: "Khởi bẩm nương nương, đây là Hoàng thượng cố ý sai nô tài tới đưa xiêm y. Hoàng thượng muốn mời ngài đi Ngự Thư Phòng làm bạn giá."

Đi ngự thư phòng còn muốn thay quần áo? Tiết Bích Đào nghiêng đầu khó hiểu.

Về mặt của Vân Lũ đầy ý mừng, trông thấy chủ tử lộ vẻ không rõ tình huống, liền đi đến bên người nàng, lại gần nói bên tai: "Nương nương, đây chính là

ân điển to lớn. Hình thức bạn gái này, trong cung gọi là "đi cung", đây chính là vinh sủng không phải phi tần nào cũng được. Theo nô tỳ được biết, Thánh thượng đời trước cũng không có người nào được vậy, đây chính là một phần nhỏ. Ngài chỉ cần thay trang phục nam, cùng Triệu công công đi đến Ngự Thư Phòng là được."

Tiết Bích Đào liền để Phụng Tử tiếp lấy khay kia, cùng Triệu Trung Tín cười hàn huyên: "Làm phiên công công ở bên ngoài chờ một lát."

"Không dám không dám, nương nương thỉnh tùy ý." Hắn mang theo tiểu nội thị kia lui đi ra ngoài.

Tiết Bích Đào thay một bộ trường bào chỉ bạc màu xanh nhạt có hoa văn chìm hình hoa tròn, mái tóc tơ đen dùng trăm búi lại thanh nhã, dưới chân mang một đôi cung ủng đế hồng, nếu không nhìn vào gương mặt xinh đẹp tựa phù dung kia thì thật sự giống như một thiếu niên công tử anh tuấn nho nhã vậy.

Ngón tay nhẹ nhàng tô điểm môi đỏ, nàng nhìn trong gương đồng giấy lát, gọi Phụng Tử đi: "Năm trước có nhận một cây quạt đặt ở dưới đáy hòm, ừm... về mực đen trắng ở trên khung, đi đem nó lấy tới đây."

Quân không thấy, phiên phiên giai công tử[2], sao lại có thể thiếu cây quạt trong tay chứ

[2]: "*Phiên phiên trợ thế giai công tử*" theo "*Bình Nguyên Quân, Ngụ Khanh liệt truyện*" trong *Sử Ký*, là để chỉ việc giữa thế gian ô trọc mà có bậc phong lưu thanh tao văn nhã, là giác ngộ trong lòng nữ nhi. (Chú thích của Phi Thiên)

"Nương nương, chỗ của Tiêu Phi nương nương, người của nàng ta đều e sợ tránh còn không kịp, chúng ta cũng không phải nên ít qua lại một chút sao?" Uyển Hê khó hiểu.

Xuân cùng cảnh sáng sớm, mùi thơm cây cỏ trong vườn, Lệ Quý Tần một bên chậm rãi ngắm hoa, một bên suy nghĩ miên man. Từ trước đến nay ở trong cung có ý tốt đều là có mục đích cả, sau ngày Trần Phi cứu nàng thì đã đoán ra được. Chẳng qua không nghĩ tới Trần Phi muốn làm một giao dịch với nàng.

Cũng đúng, đây vốn là chuyện nguy hiểm, nếu nàng không thể cam tâm tình nguyện, làm sao chuyện có thể thành chứ.

Huống chi nhìn dáng vẻ Đức Phi phục hồi khó khăn, nàng muốn trả thù Hoàng hậu, dựa vào Đức Phi chỉ sợ khó mà chờ được đến ngày đó. Chi bằng đầu nhập vào Trần Phi cũng tốt.

Đem mọi chuyện nghĩ thông suốt xong, nàng liền mở miệng nói: "Dệt hoa trên gấm dễ, đưa than ngày tuyết mới khó."

Uyển Hê nhủ mảy, chủ tử nhà mình cho tới bây giờ cũng không phải là người lương thiện gì, nói như vậy không biết là có ý gì. Nhưng mà trong Ngự Hoa Viên khó tránh khỏi tai mắt của người khác, nàng chỉ đành im lặng không hỏi lại nữa.

Lệ Quý Tần thấy cách đó không xa có nhiều đóa hoa trắng, nhìn gần giống như nhụy hoa rơi một chút phấn, như đóa hoa mất dần màu sắc theo thời gian. Hiện tại cánh hoa duỗi ra, màu sắc biến mất, chỉ còn lại màu trắng. Nàng vén tay áo lên bẻ một cánh, không quan tâm tới đã hư hay chưa, chỉ cười với Uyển Hê nói: "Không cần nghĩ nhiều, cứ đi theo chủ tử người là được."

Cung nhân thông báo là một gương mặt mới tinh, Lệ Quý Tần thấy nàng ta được dẫn vào thì thuận miệng hỏi một câu: "Sao lại không thấy Như Nhi, nàng ta cũng không làm việc ở đây?"

Cung nhân kia vội khom người trả lời: "Như Nhi tỷ tỷ hiện giờ là nhị đẳng, phụ trách bưng trà rót nước, một lát nữa Quý Tần nương nương sẽ nhìn thấy." Người cũ Vĩnh Thọ cung đi hôn phân nữa, dư lại tất nhiên là từ chỗ Đức Phi đi ra, tuy không phải là thân tín nhưng so với việc người mới tới không biết rõ chi tiết xà xà chuột chuột ra sao thì tốt hơn.

Lệ Quý Tần gật đầu, bước vào trong điện nâng váy hành lễ với Tiêu Phi: "Thiếp thân thỉnh an Tiêu Phi nương nương, nương nương cát tường." Lễ nghĩa không tồi, vẫn là như thường.

Có lẽ từ trong đả kích đã nhanh chóng điều chỉnh tâm tình tốt, hoặc có lẽ không muốn bị xem thường, hôm nay Tiêu phi ngồi ngay ngắn trên ghế bành, liếc mắt tới ánh mắt kết một tầng sương, phóng ra khí thế lãnh diễm[3], so với lúc chật vật thỉnh an thì hoàn toàn khác nhau. Nhưng vì lợi ích của Lệ Quý Tần, rốt cuộc trong lời nói mang theo ý cười: "Đứng dậy đi, ở chỗ bốn cung người cần gì câu nệ thứ lễ này làm gì, tùy ý ngồi đi."

[3]: *lạnh nhạt, xinh đẹp*

Lệ Quý Tần đưa cành hoa hạnh giao cho một cung nữ ở bên cạnh, để nàng ta đưa đi cắm bình. Tìm vị trí ngồi xuống, cùng Đức Phi cười nói: "Thấy đôi người hầu hạ trong điện, thiếp thân cũng không quen lắm, lúc này mới quen được chút. Đổi lại ngày thường, sẽ không khách khí cùng với nương nương đâu."

"Ồi!" Tiêu Phi bị một lời của nàng ta nói trúng chuyện thương tâm, khí thế lạnh nhạt hơi thu lại, ánh mắt thêm cô đơn: "Người khác cũng thế, chính là Tương Ngọc, nàng theo bốn cung gần ấy năm, kết quả là....."

Như Nhi rót trà cho Lệ Quý Tần, nàng ngẩng đầu liếc nhìn nàng ta một cái, Như Nhi lơ đãng nhìn lên nhưng trong lòng cả kinh. Ổn định tay đem trà đặt xuống xong, yên lặng cúi đầu lui xuống.

Mọi người trong cung đều là nhân tinh, tuy chỉ là một ánh mắt, nhưng nên minh bạch thì sẽ minh bạch.

"Muốn thiếp thân nói, còn còn không phải là mấy người kia tác quái." Nàng bưng lấy tách trà nói: "Từ khi người mới kia vào cung thì trong cung liền không có một ngày yên tĩnh."

"Hừ, bốn cung cũng là không nghĩ tới. Không chỉ khối thịt trong bụng của Trân Phi là bảo trụ, chính là Mẫn Tiệp dư....." Nói nửa chừng đáy mắt của Tiêu Phi thả ra ánh sáng sắc lạnh.

"Nói đến cái này, lúc ấy nương nương cũng làm thiếp thân đến hồ đồ. Đến nay còn không chưa kịp ngấm lại."

Tiêu Phi nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Lúc bốn cung kêu người nhả nhủ cho Trân Phi thì người chắc đã biết đps là bố cục sẵn chờ nàng ta nhảy vào. Đến nỗi Mẫn Tiệp dư, trừ bỏ con mèo kia, hoa quả trong phòng nàng ta cũng đã bị người khác động tay động chân rồi." Cung nữ đã sớm lui ra ngoài, rốt cuộc Lệ Quý Tàn cũng không tránh xa nàng ta, còn có ý niệm giao hảo, cùng nàng ta nói rõ ràng cũng là có thể.

Lại nói, dù sao chuyện này Hoàng thượng đều đã tính tới trên đầu nàng ta rồi, bằng không nàng ta làm gì rơi vào kết cục như vậy.

"Đáng tiếc." Đây là lời nói thật, kết cục này hoàn toàn xem như xong, đặc biệt chỗ Trân Phi chính là chỗ chết. Không ngờ vận khí một hai tốt đến thế, vậy mà cũng thoát được.

"A." Khóe môi của Tiêu Phi kéo ra như một đóa hoa băng, lạnh lùng nhìn rồi lại bày ra vẻ mê hoặc.

Dung mạo của nàng vốn dĩ cũng không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thư Phòng

Edit: Nguyên Phi

Beta: Hy Thái phi

Thời điểm Lệ Quý tàn đứng dậy đi, Tiêu Phi gọi người tới đưa tiễn, đúng lúc là Như Nhi ở bên ngoài. Tiêu Phi nhủ mảy: "Những kẻ đó lại lười biếng?"

Tuy phân vị không thấp, nhưng hậu cung chính là nhìn vào sủng ái của Hoàng thượng mà hành xử, Hoàng hậu dung túng, cung nhân trong cung nàng liền không dễ sai xử như trước nữa.

Nàng gần đây cũng không có tâm tư đi dạy dỗ.

"Thôi, vậy thì người đi đi." Tiêu Phi không đợi nàng đáp, phát tay nói.

"Dạ, Quý tàn nương nương, thỉnh..." Như Nhi không ngẩng đầu, đáp lời một tiếng liền dẫn người ra ngoài.

Đưa ra khỏi cung vài bước, Lệ Quý tàn cười khẽ một tiếng, bỗng nhiên mở miệng nói: "Tỷ muội giao hảo đều đi rồi, Như Nhi ở lại Vĩnh Thọ cung có quen hay không?"

Lòng bàn tay Như Nhi đỏ mồ hôi, rừ mi trả lời: "Đa tạ nương nương quan tâm, nô tỳ là một tiểu cung nữ, cho dù không quen, cũng chỉ có thể thích ứng."

"Chưa từng nghĩ tới việc..." Lệ Quý tàn dừng lại một chút, nói: "Đôi đến chỗ thích hợp hơn sao?"

"Nô tỳ..." Nàng chần chờ.

"Bản cung với người quen biết đã lâu, có cái gì muốn nói có thể nói với bản cung."

"Chi thị của nương nương, nô tỳ không có gan làm trái." Một khắc khi dâng trà, nhìn thấy ánh mắt của Quý tàn nương nương liền ti mi nghĩ, nàng ở bên cạnh Tiêu phi vốn không được trọng dụng, lúc này trong một đêm các tỷ muội đều mất tích khiến nàng trong lòng run sợ. Chủ tử bị Hoàng Thượng ghét bỏ, mắt thấy Vĩnh Thọ cung không có đường ra, nàng âm thầm cắn răng hạ quyết định, "Nô tỳ nhỏ bé sức lực yếu..."

Một câu như vậy đã sáng tỏ ý tứ của nàng.

Nếu tiếp tục đưa chỉ sợ Tiêu Phi sẽ nghi ngờ, Lệ Quý tàn dừng bước, xoay người khẽ nở nụ cười: "Chuyện bản cung giao cho người làm, nếu thành công,

bản cung liền giúp người việc này. Bản cung chờ tin của người." Nàng chỉ nói đến đây, liền cùng Uyển Hề rời đi.

Như Nhi vẫn cúi đầu, yên lặng trở về cung, trên mặt không dám để lộ ra một chút mây may.

Mặc trường bào nam nhân, mấy cung nữ đi phía sau thấy kì quái, Tiết Bích Đào không mang người theo, chỉ có Triệu Trung Tín dẫn đường, một mình đi thư phòng bạn gái.

Thời điểm đi ngang qua ngự hoa viên, thấy Mật Tiệp dư quỳ gối trên con đường nhỏ lát đá cuội, vành mắt ửng đỏ, cắn môi dưới, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Trinh Tu nghi. Trinh Tu nghi ngồi trên ghế đá phẩm trà, thần sắc tự nhiên, hoàn toàn không nhìn đến Mật Tiệp dư.

Đến khi hai người thấy Tiết Bích Đào, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo nhận ra người tới là ai, chuẩn bị hành lễ. Mật Tiệp dư xoay người, đá lạnh cộm đầu gối, đau đến mày liễu nhíu chặt, run run nói: "Thiếp thân thỉnh an Trân Phi nương nương."

Đây là đang xuống tuồng gì, quặt xấp trong tay chuyển động, Tiết Bích Đào cười: "Đứng lên đi."

"Tạ nương nương." Trinh Tu nghi đứng lên, Mật Tiệp dư vẫn quỳ.

Tiết Bích Đào đạm thanh: "Bản cung đã cho đứng lên rồi mà?"

Mật Tiệp dư nghe thấy, run lên một chút, ánh mắt chuyển đến trên người Trinh Tu nghi, như là chờ mệnh lệnh của nàng. Trinh Tu nghi thâm mắng, tiểu tiện nhân người làm ra bộ dáng này là cho ai xem. Nàng đợi mình hạ lệnh mới bằng lòng đứng dậy, đây chẳng phải là ám chỉ Trân Phi không bằng Trinh Tu nghi nàng? Tới nước này còn dám tính kẻ mình, lá đàn đúng là đủ to.

Bởi vì nàng hữu dụng, còn có Hoàng hậu duy trì, cho nên mình mới nhìn lâu như vậy, hiện tại Tiêu Phi rơi đài, nàng cũng không còn tác dụng, còn không phải là tùy mình thu thập? Muốn trách chỉ trách mình ra tay không đủ nặng, mới để cho nàng có cơ hội gây khó dễ.

"Bởi vì nàng va chạm thiếp thân, thiếp thân mới phạt nàng quỳ thời gian một nén nhang." Trinh Tu nghi giải thích, lại liếc mắt nhìn Mật Tiệp dư: "Không nghĩ đến quỳ lâu như vậy mắt vẫn không sáng ra được, Trân Phi nương nương kêu người đứng dậy, người còn quỳ ở đó?"

"Thiếp thân tạ ân điển của Trân Phi nương nương cùng Trinh Tu nghi nương nương." Mật Tiệp dư đứng dậy liền lão đảo, cung nữ bên cạnh đứng lúc đỡ lấy.

Tiết Bích Đào hơi chau mày, ngày thường còn không cảm thấy có gì, lần này hai chữ Trân, Trinh cùng lúc nói ra liền cảm thấy kỳ quái. Nàng không khỏi liếc mắt nhìn Mật Tiệp dư thêm một cái, cũng không tiếp tục nói, đạm nhiên lướt qua các nàng đi về hướng ngự thư phòng.

Thù oán giữa hai người, nàng cũng không muốn nhúng tay.

Phía sau Trinh Tu nghi còn đang châm chọc mỉa mai: "Xem ra tâm tư Mật Tiệp dư vẫn không có đứng đắn quy củ, Tổ Nga, đi lấy cung quy tới, bản cung hôm nay nhân rồi, liền thay Hoàng hậu nương nương giáo huấn nàng một lần."

.....

Ngự thư phòng.

Tiết Bích Đào rào bước đến cửa phòng, Triệu Trung Tín thuận thế khom người thối lui đến một bên. Hoàng đế đang ngồi trước án thư cúi đầu viết gì đó, ngẫu nhiên nhìn xuống một đại thần đang lải nhải ở dưới, "ừ" một hai tiếng có lẽ.

Nàng rũ mi đi đến bên cạnh Hoàng đế, mải mực. Nghiền mực cổ hình li[1] cuộn tròn màu gan ngựa, phía trên có đầu li.

[1]Con li. Theo truyền thuyết, giống như rồng, sắc vàng, không có sừng.

Tiết Bích Đào oán hận liếc mắt nhìn hắn một cái.

Thanh âm đang không ngừng phía dưới đột nhiên im bật, vị đại thần kia thấy tình trạng ở trên không khỏi kinh nghi bất định. Tiết Bích Đào trước sau đều cúi đầu, y phục trên người lại là nam trang, hắn tình mắt nhận thấy mờ ám của thánh thượng, trong lòng không khỏi tự hỏi một phen. Hoàng thượng khi nào thì nuôi dưỡng nam sủng, còn không kiêng dè cho vào ngự thư phòng?

Hướng gió trong cung này có phải lại muốn thay đổi rồi hay không?

Thời điểm hắn lại muốn mở miệng, Hoàng đế nhàn nhạt nói: "Chuyện người nói trăm điều đã biết, lui xuống trước đi."

"Thần..." Cuối cùng hắn còn có chút ánh mắt, cảm giác được Hoàng đế không kiên nhẫn, chỉ phải nói: "Thần cáo lui trước." Trước khi đi hắn còn nhìn "nam sủng" kia thêm vài lần. Mâu mực đen càng làm nổi bật làn da trắng tuyết, ngón tay nhỏ dài, eo nhỏ đến nỗi một tay có thể ôm hết, so với nữ nhân càng hơn.

Trách không được Hoàng thượng coi trọng, hắn âm thầm lưu tâm, chuẩn bị trở về thương lượng với người trong tộc, lần tới có nên chọn vài nam sủng

cùng loại dâng lên hay không.

Chờ người nọ vừa đi, Tiết Bích Đào nhin không được cười ra tiếng. Bởi vì cười, mực trong tay liền bị vẩy lên thứ Hoàng đế đang viết, hấn tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Nàng làm nũng biện giải: "Đều do bộ dáng người nọ quá thú vị. Hấn, hấn nhất định là hiểu lầm." Nghĩ đến chuyện buồn cười, lại sáp đến bên cạnh Hoàng đế, nhưn nhưn mi: "Nói không chừng hấn còn tưởng Hoàng thượng ngài có sở thích đoạn tụ ấy chứ."

Bích ngọc qua niên hoa[2], Tiết Bích Đào dường như lại cao lên rất nhiều, tuy cùng đứng một chỗ với Hoàng đế vẫn là dáng người nhỏ xinh, nhưng mặc y phục nam nhân lại không có gì kì quái. Môi hồng răng trắng xứng với khuôn mặt, cử chỉ không có chút nào ra vẻ, tùy ý cười vui vậy mà làm Hoàng đế mê mẩn.

Hấn cúi người, Tiết Bích Đào tiện tay cầm lấy quạt giấy trên bàn lên, xoè ra chắn trước mặt, chỉ lộ ra đôi mắt to sáng ngời chớp chớp nhìn Hoàng đế. Như thẹn thùng lại như bốn cột nói: "Vị huynh đài này, thánh nhân có câu: Phát hồ tình, chi hồ lễ[3]. Cho dù người đối với tại hạ nhất kiến chung tình, tái kiến khuyh tâm, cũng không thể..."

[3]Phát hồ tình, chi hồ lễ: Chỉ mối quan hệ của nam nữ thời phong kiến, cho dù yêu cũng không thể vượt qua lễ nghi, quy củ.

Hoàng đế thấy bộ dáng "ngài hiểu mà" của nàng không khỏi muốn cười, hấn nhưn mi, càng muốn hỏi: "Cũng không thể cái gì?"

Hạ thấp quạt xuống, Tiết Bích Đào thất vọng: "Xem ra huynh đài đối với phương diện tình thú đúng là không tinh thông, trở về nên cân nhắc một chút mới tốt."

Hoàng đế nâng cằm nàng lên, một ngụm hôn xuống môi đỏ, tình tế nghiền nát, cười khẽ: "Ừ, trẫm vẫn luôn cân nhắc."

Nàng "ngô" một tiếng, lại hàm hồ lẩm bẩm: "Đây là thư phòng..."

Nàng không nói lời này còn tốt, nhắc nhở xong làm Hoàng đế càng nổi một bụng hỏa, bắt đầu thiêu đốt toàn thân. Không giống phòng ngủ, nơi có mùi hương giấy mực, không phải càng tình thú hay sao?

Hấn ôm eo nàng đặt lên án thư, đè lại phía sau cổ nàng, cúi người hôn lấy.

Hôn đến chỗ động tình, tay Tiết Bích Đào quơ ra sau, cảm giác có cái gì bị nàng quơ trúng, giống như là tấu chuông. Nàng sợ làm hỏng tấu chuông quan trọng, muốn lùi lại Hoàng đế lại không cho phép, dưới tình thế cấp bách đành phải dùng dư quang mà xem.

Tiết thị nhất tộc...

Mi nhắm lại, giây lát sau thu hồi tay, ôm lấy cổ hoàng đế, phun ra lưỡi nộn lại nhẹ nhàng thăm dò, thỉnh thoảng cắn cắn môi dưới của hấn, nhẹ giọng nói bên tai hấn: "Hoàng Thượng, thứ đệ của thiếp thân lại gây họa gì sao?" Ngử điệu ni non giữa tình nhân.

Tay Hoàng đế đang mò vào trong vạt áo nàng chợt dừng lại, néo eo mềm mại một cái, thờ dãi: "Vật nhỏ thích phá phong cảnh."

Tiết Bích Đào quay người: "Ai kêu Hoàng thượng để nó chói lợi ở chỗ này, làm cho thiếp thân thấy được, không hỏi rõ ràng liền không thể an tâm."

"Trẫm xác thật không muốn gat nàng." Vốn là muốn nói cho nàng, chẳng qua hiện tại có chút hối hận không nên đặt nó nằm ở chỗ sáng. Hấn là nên cất đi trước, chờ đến khi muốn nói cho nàng mới lấy ra mới đúng.

Hoàng đế tàn nhẫn cắn lấy cằm tuyết trắng, đúng là mềm mại như đậu hủ trong cung nàng. Trong lòng rung động, hấn ách thanh hỏi: "Chuẩn bị bồi thường trẫm như thế nào?"

"Hoàng Thượng trước tiên nói." Nàng hơi thở hỗn hển nói.

Lòng bàn tay vuốt ve cánh môi nhuận hồng, Hoàng đế cười, cẩn thận nói cho nàng nghe: "Thứ đệ của nàng cùng một người trong tộc của Trình Tu nghị vướng vào một vụ kiện tụng liên quan đến mạng người, hấn lấy danh hiệu của nàng khiến cho người Ngô thị không dám vọng động. Đại thần vừa rồi chính là thúc phụ Ngô thị, chức quan Đại Lý Tự khanh, hấn tới chính là nói chuyện này với trẫm."

"Vậy, Hoàng Thượng định làm như thế nào?" Nàng thử thăm dò hỏi.

"Nàng hy vọng trẫm làm như thế nào?" Hoàng đế thấp giọng trêu đùa.

"Nghe ý tứ của Hoàng Thượng, vốn là người trong tộc thiếp thân không đúng." Tiết Bích Đào trầm ngâm, "Đã là như thế, Hoàng Thượng theo lẽ công bằng mà xử lý là được." Hậu cung không được tham gia vào chính sự. Tuy rằng ở triều đại này giới hạn không phân minh, nhưng nam nhân làm việc sẽ không thích nữ nhân ở bên cạnh khoa tay múa chân.

Có điều là tộc nhân Tiết thị, nhất vinh câu vinh, nhất tôn câu tôn[4]. Nếu Hoàng đế theo lẽ công bằng mà trừng trị người Tiết thị, người khác khó tránh khỏi sẽ cảm thấy địa vị của nàng trong lòng Hoàng đế chẳng qua cũng chỉ đến như vậy.

[4] Nhất vinh câu vinh, nhất tôn câu tôn: đồng nghĩa với câu "có phúc cùng hưởng có họa cùng chia". Trước khen sau chê, tốt nhất có thể làm cho đám

người trong tộc không còn những ý niệm khác trong đầu.

Hoàng đế không nghĩ tới nàng lại quyết đoán như vậy, có chút giật mình. Nếu là người khác hiển nhiên sẽ cầu hắn thủ hạ lưu tình, nhìn phân thượng của các nàng mà xử lý nhẹ một chút. Nếu vật nhỏ này mở miệng, hắn tất nhiên sẽ không thể không cho nàng mặt mũi. Nhưng như vậy lại khiến hắn thương thức nàng: "

. Nhưng cứ như vậy, đảo làm hắn càng vì thương thức nàng "Rất biết lĩnh hội".

"Có điều" Tay áo lụa phất qua gáy Hoàng đế, Tiết Bích Đào mềm mại sấn tới: "Chuyện ngoài cung người ta mặc kệ, trong cung có chuyện người ta muốn Hoàng thượng làm chủ đây."

"Humm?" Hoàng đế nhếch mày.

"Chữ "Trinh" trong Trinh Tu nghi cùng âm với chữ "Trân" của người ta, mỗi khi người khác gọi lên liền cảm thấy phiền lòng." Ngừ khí nàng mềm mại lại lười nhác, trong lời nói lại mang theo chút không kiên nhẫn, thẳng thắn ngạo nhân.

"Sao có thể ủy khuất tiểu ngươn của chúng ta chứ." Hoàng đế rất thích bộ dáng này của nàng, nghe vậy tâm liền mềm mại, hôn mấy ngუმ mới nói: "Vậy trăm đôi phong hào cho nàng ấy, thế nào?"

Nàng bị cắn ngứa, cười khanh khách trốn tránh vài lần, hưng trí bùng bùng ra chủ ý: "Hoàng thượng cảm thấy chữ "Bình" như thế nào?"

Hoàng đế cũng lười nghĩ phong hào, gật đầu: "Vậy thì "Bình" đi."

Tiết Bích Đào nâng mặt hoàng đế lên, hôn một cái: "Hoàng thượng quả nhiên là Hoàng thượng tốt."

"Trẫm theo ý nàng mới là Hoàng thượng tốt, vậy ngày thường không phải?" Tuy Hoàng đế nói như vậy, nhưng khoé mắt đuôi lông mày lại mang theo ý cười.

"Đương nhiên." Tiết Bích Đào không chút do dự, "Thương người ta mới là Hoàng thượng tốt, hừ, ngày thường thương cũng không phải người ta."

Bàn tay Hoàng đế căng thẳng bóp chặt hông nàng, nghe thấy nàng khẽ kêu đau, tấu chương cùng giấy bút trên bàn đều bị gạt xuống đất. Hắn cảm lòng không đành nề nàng xuống bàn, nuốt tiếng rên rỉ của nàng vào bụng, giọng khàn khàn: "Đúng là một mỹ nhân."

Da thịt trơn nhẵn, hương thơm thanh nhã, khuôn mặt điểm lệ nhiễm hồng vì động tình. Không khí thư phòng nghiêm chỉnh, thân thể mềm mại ẩn hiện sau lớp quần áo của nam tử, làm bạo phát dục vọng sâu trong cơ thể hắn. Giờ khắc này, trừ bỏ ý nghĩ muốn ăn cặn người đã mềm thành một bãi xuân thủy trước mắt ra, trong đầu Hoàng đế không có suy nghĩ khác.

Không thể không nói, thư phòng càng chỉnh tề, càng dễ dàng làm cho người tâm loạn.

Thời điểm Trinh Tu nghi nghe thấy phong hào bị sửa quả thực không thể tin được. Nàng thấy tiện nhân Mật Tiệp dư hiện lên ý cười, không khỏi tức giận đến ngực phập phồng, miễn cưỡng áp xuống lửa giận trong lòng, sắc mặt lạnh xuống: "Mật Tiệp dư đem cung quy trở về sao thành nười bản, chúng ta cũng không tân nhân mới tiến cung gây thơ kiêu nộ. Nếu không hầu hạ Hoàng thượng, vậy thì chép sách cần thận một chút, cũng khiến người nhớ kỹ một chút. Học quy củ, đúng là không bằng cả tân nhân."

"Thiếp thân tuân mệnh Bình Tu nghi nương nưong." Bình? Đây đúng là phong hào tốt, có thể làm cho người bình an đến già.

"Tổ nga, chúng ta hồi cung!"

Mật Tiệp dư nhìn bóng dáng của nàng, ý cười không giảm: "Thiếp thân cung tiễn Bình Tu nghi." Tuy rằng niên hoa già đi, không có thánh sùng là một chuyện khiến tâm đau đớn, nhưng có thể khiến cho Ngổ Tâm Di tức giận, cảm thấy thật thống khoái.

Chi là không biết, Trân Phi từ trước đến nay làm theo ý mình không phản ứng người, như thế nào liền tin vào châm ngòi của mình, Mật Tiệp dư suy tư.

Trương Xuân Cung.

Hoàng Hậu nghe cung nhân nói xong, sắc mặt cũng khó coi. "Trinh Tu nghi vì Hoàng Thượng sinh nhi dục nữ, có tam công chúa bằng thân, này phong hào lại nói đổi là đôi?" Bình, này là phong hào gì? Hơn nữa cũng không báo trước một tiếng với Hoàng hậu nàng, triệt triệt để để lướt qua nàng.

"Nương nưong bớt giận!" Kim ma ma miễn cưỡng trấn an nói, "Nghe nói Hoàng Thượng hôm nay tuyên Trân Phi đi ngự thư phòng bạn giá, hẳn là hồ mị tử kia mê hoặc làm cho Hoàng Thượng nhất thời choáng đầu. Chờ ngày mai nương nưong khuyên bảo hai câu, Hoàng Thượng tự nhiên sẽ sửa lại chủ ý." Trinh Tu nghi rốt cuộc là người nương nưong, dùng nhiều năm như vậy, nương nưong không thể không che chở nàng.

Hoàng hậu trầm mặc một lúc lâu, Kim ma ma vừa sót ruột lại thấp thỏm.

"Ma ma, chuyện kia..."

Kim ma ma vừa nghe, vội nói: "Nương nương yên tâm, lão nô đều an bài đầu vào đó."

"Vậy là tốt rồi, bản cung đợi thời gian dài như vậy, cũng không thể bỏ lỡ. Đại thọ năm mươi của Thái Hậu, chính là cơ hội tốt nhất."

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Bắt Gian

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

Đến giữa tháng năm, cuối cùng Mẫn Tiệp dư hoài thai mười tháng sinh hạ Lục Hoàng tử, thánh thượng đặt tên Thừa Huệ, cũng thăng Mẫn Tiệp dư thành Chính tứ phẩm Mẫn Tần để có thể tự mình giáo dưỡng hài tử. Khi Tiết Bích Đào nghe thấy tên Lục Hoàng tử suýt chút nữa ném đĩa trẻ đang ôm trong lồng ngực xuống giường. Thừa Huệ, Thừa Huệ, nhận được ân huệ, xem ra lúc đặt tên cho Thừa Cảnh thì Hoàng đế đã "Khẩu hạ lưu tình" rồi.

Nghe nói, bởi vì thời gian mang thai Mẫn Tần sử dụng phấn son quá độ nên trên mặt nổi những đốm đen dài, Lục Hoàng tử càng có chút dấu hiệu ngu si, nhưng do tuổi tác còn nhỏ nên cũng không rõ ràng. Vì vậy lực chú ý ở trong cung đối với Mẫn Tần cũng ít đi.

Còn bên Tiết Bích Đào, tuy sốc, nhưng vẫn có tính toán, tạm thời phải nuốt vào trong bụng, không dám giao phó hành động gì.

Thật ra Bình Tu nghi muốn mượn chuyện kiện tụng của hai gia tộc để cho nàng đẹp mặt, nhưng Hoàng đế "xử lý theo lẽ công bằng", sự tình chưa nháo lớn mà rất nhanh đã bình ổn xuống.

Thoáng cái thời gian đã tới cuối tháng năm, nhân dịp Thái hậu mừng thọ năm mươi, Thọ vương nhận lệnh hồi kinh. Lúc hắn trở về còn mang đến một người mặc một thân áo màu xanh da trời trang trí những đóa hoa nhỏ màu đỏ bằng hoa văn da rắn, làn váy xếp li có mấy trăm nếp gấp, đỉnh đầu có ngân giác, ngân phiến, khăn bạc, ngân phiêu đầu búi, trâm bạc, ngân đỉnh hoa[1]... rất nhiều trang sức bằng bạc của cô nương Nam Cương. Lúc ánh mặt trời chiếu xuống, có thể nói là lung linh rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

[1] Trang sức của người Miêu đều làm từ bạc, kiểu dáng và phân loại hết sức phong phú.

Tuy khuôn mặt có chút non nớt, nhưng phần tinh xảo hay nụ cười ngọt ngào đã mê choáng không ít người ở dọc đường đi.

Thọ vương tuyên bố với bên ngoài vị tiểu cô nương này là Công chúa Man tộc, lần này đi cùng để giảng hoà ngừng chiến với Hoàng đế. Chỉ là tiểu cô nương này không làm, chuyện giảng hoà gì gì đó, đó là chuyện của a ba (phụ thân), đừng có tính lên đầu nữ nhi nha! Do thấy Thọ vương lớn lên xinh đẹp nên đuổi tới thôi.

Tuyệt không nói hai lời!

Khi Tiết Bích Đào nghe thấy tin tức này thì cười lăn trong lồng ngực Hoàng đế, cười đến mức Hoàng đế không hiểu gì mới ngẩng đầu nói: "Lớn lên xinh đẹp, ha, Thọ vương và Hoàng thượng rất giống nhau, thân thiếp thấy, Hoàng thượng lớn lên cũng rất xinh đẹp..."

Vừa dứt lời đã bị Hoàng đế keo kiệt không cho nói hừ một tiếng đẩy nàng đi.

Xem có còn sức lực lấy trâm giễu cợt hay không!

Tiệc mừng thọ đêm đó, Phụng Tử, Vân Hương khéo léo trang điểm cho Tiết Bích Đào, Vân Lũ bố trí công việc bên ngoài.

"Vòng tay này của Vân Lũ tỷ thật xinh đẹp." Khi nàng sai khiến lộ chiếc vòng vàng trên cổ tay, tiểu cung nữ Vân Thanh thấy tò mò rất thích thú.

"Là nương nương của chúng ta thưởng cho." Vân Lũ mỉm cười, nhớ tới cái gì liền nói: "Được cho khi lần trước ta đi báo tin cho Trường Xuân cung, chà trách người chưa thấy qua."

Vân Thanh nghe vậy thì cầm tay nàng soi dưới đèn để nhìn kỹ, hăm mộ nói: "Chúng ta không có phúc khí như tỷ tỷ, lại thêm miệng lưỡi vụng về, tay chân chậm chạp cho nên không được nương nương coi trọng. Chỉ là hằng ngày cũng không thấy tỷ mang thì phải?" Lời nói có chút chua, nhưng do nàng ta còn nhỏ nên nghe tới cũng không chối tai.

"Ngày thường sợ có va chạm nên ít khi mang, hôm nay đi dự tiệc với nương nương tất nhiên không thể để nương nương mất mặt, cũng không phải là mới mang, người quan sát kỹ ha."

"Hi hi, tuổi còn nhỏ nên thích nhìn xung quanh, hiện nay bị bắt được mong tỷ tỷ đừng đi cáo trạng với nương nương." Nàng ta cười ngây thơ.

Vân Lũ nghiêm mặt nói: "Cái này còn phải xem tâm tình đã."

Bị nàng ta lôi kéo tay nắn nỉ mãi nàng mới chỉ một ngón trên trán nàng ta, cười nói: "Biết rồi biết rồi, người hoảng sợ tới mức đầu hôn mê luôn rồi."

Trong phòng truyền ra một tiếng gọi: "Vân Lũ —"

Vân Lũ nghe nương nương kêu nàng, vội buông tay ra không rộn nữa, đi vào điện. Khuôn mặt hồn nhiên và nụ cười ngây ngô của Vân Thanh đang đứng trong điện đã dần nhạt, u son trong mắt mang theo một chút ý phức tạp. Dưới ánh sáng nhàn nhạt, khi nàng mở lòng bàn tay ra bốc lên một hương thơm ngọt ngào của mật ong, hòa vào không khí rồi dần tản ra.

Tuy nàng vốn là cung nữ của Hiền phi nương nương, nhưng Trân chủ từ đối đãi với các nàng rất tốt. Nàng không tình nguyện làm chuyện này, nhưng nàng còn gia đình. Bên trong hậu cung, không phải cứ cam tâm tình nguyện là được.

Trên sân khấu diễn kịch bát tiên chúc thọ [2], Tiết Bích Đào ngồi ở dưới nhai đậu phộng rất ngon. Hạ lễ đã sớm dâng lên Thái hậu, tự mình viết một quyển Kinh Phật, xem như chân thành đáp lễ lúc bảo bảo của mình đầy tháng. Tính nết của lão thái thái này Tiết Bích Đào cũng không rõ lắm, cho nên mọi việc đều chọn rất kĩ càng.

Nhưng thật ra đối với các phi tần khác, lão thái thái hiếm khi ra khỏi Phật đường, thấy thái độ của Hoàng đế rất hiểu thuận với mẫu hậu của mình, cho nên vì tranh ăn sủng mà muốn đi "Đường công cứu quốc". Nào là một vạn chữ thọ thù hai mặt, gõ điều khắc ông Thọ rất sống động, chuỗi ngọc trai ngụ ý cát tường làm nổi bật bàn tay, việc này so với diễn kịch trên sân khấu còn xuất sắc hơn.

Chẳng qua khi một trong bát tiên là Lý Thiết Quải bước lên bục sân khấu, không biết ở đâu một giọng nói rống lên: "Thọ vương kia —" Nhiều người ồ ào lẫn áp cả cảnh náo nhiệt đáng lẽ vật ở bên kia.

Bây vị tiên còn lại vẫn quy cũ mừng thọ Vương Mẫu, chỉ có Thọ vương đóng Lý Thiết Quải tay cầm gậy sắt ở đầu có treo hồ lô hướng về phía Thái hậu cúi lạy, cao giọng cung chúc: "Lão Lý đây chúc Vương Mẫu nương nương phúc như Đông Hải trường lưu thủy, thọ tỷ Nam Sơn bất lão tùng [3] —" Thanh âm như vàng ngọc, leng keng đục đũa.

[3] 福如东海长流水, 寿比南山不老松: Phúc như Đông Hải trường lưu thủy: Nghĩa là phúc tựa biển Đông với dòng nước dài chảy mãi không có điểm dừng. Túc ngụ ý của câu chúc cho ông bà, cha mẹ và gia đình có thật nhiều phúc lộc trong cuộc sống. Dạt dào mệnh môn như dòng nước biển Đông chảy mãi.

Thọ tỷ nam sơn bất lão tùng: Được ví tuổi thọ như cây tùng không bao giờ già trên núi Nam Sơn. Theo điển tịch Trung Hoa, núi Nam Sơn là nơi mọc rất nhiều tùng, rừng tùng không thể đếm nổi về số lượng. Vì thế câu tuổi Thọ tỷ Nam Sơn ngụ ý tuổi nhiều, tuổi lâu không thể đếm nổi như rừng tùng ở Nam Sơn.

Nghe một câu như vậy, Thái hậu cười đến lộ răng không thấy mắt, thích ý vô cùng. Bà vội vàng gọi nhi tử xuống, cùng nói chuyện chọe cười.

Bởi vậy xem ra, thời đại này đối với chuyện "Thái y ngu thân" [4] cũng không bài xích. Nếu triều đại lễ giáo nghiêm ngặt, chuyện này vừa ra thì trường bối sẽ tức đến xanh mặt, còn tương lai tiền đồ của tiểu tử đó chắc cũng không tốt lắm.

[4] Thái y ngu thân (彩衣娱亲): Vào thời Xuân Thu, nước Sở có một ẩn sĩ tên là Lão Lai Tử, vì muốn hiếu thuận với cha mẹ, muốn tận lực khiến cha mẹ vui vẻ để họ sống khỏe mạnh trường thọ. Lúc ông 70 tuổi thì cha mẹ vẫn còn sống, ông không muốn họ nhìn thấy dáng vẻ già nua của mình nên mà đau lòng nên ông may quần áo ngũ sắc rực rỡ để mặc, lúc đi đứng thì lại học cách đi nhảy nhót của trẻ con để khiến cha mẹ vui vẻ.

Thái hậu nhìn tiểu Công chúa Nam Cương mặc một thân màu bạc vỗ tay xem náo nhiệt, lòng bàn tay đều đỏ, thấy Thọ vương đi xuống, rất chân thành nói: "Mặc cái gì cũng đẹp." Cảm thấy lời nói vẫn chưa đủ, nói thêm: "Chân thọt cũng vẫn đẹp."

Vân Lũ thấy chủ tử nhìn thích thú, cũng không tự chủ được cong khoe môi. Cánh tay nâng bình bạc lên, rót vào chén sứ nhỏ màu hồng có vẽ cá chép vàng. Không ai để ý trên tay có ít mật hương hoà vào bên trong rượu, sắc nước mát lạnh kia trầm xuống, giống như dấu vết của mây, của sương để lại vậy.

Ăn đậu phộng sẽ khát, Tiết Bích Đào tùy ý cầm ly lên uống, tay tê mỏi làm nàng run lên, vài giọt rượu rơi xuống dính trên váy.

Trước mọi người, Vân Lũ vội vàng cúi người lau đi, miễn cho bị dẫn tới nhiều ánh mắt. Vân Lũ đề thấp thanh âm nói: "Nương nương, có trở ngại gì không?"

Tiết Bích Đào không hiểu nhìn nàng ta một cái, cuối cùng lắc đầu nói: "Không có việc gì." Tiếp theo lấy tay áo che, uống ly rượu kia. Đó là uống thật, nhưng chính xác thì lại là tay áo lụa kia uống. Nương theo bóng đèn khó nhìn, bình thường cũng sẽ không chú ý đến xiêm y sắc tối này.

Nàng phân tích cho rằng Vân Lũ không phải vấn đề lớn, chỉ là không biết ai lấy nàng ta làm súng đây.

Cách đó không xa thì Kim ma ma luôn chú ý về bên này đang cúi người thì thầm vài câu với Hoàng hậu, Hoàng hậu quét tầm mắt nhìn tình thế rồi nhẹ nhàng vươn tay phân phó: "Ma ma, đi gọi bọn hán chuẩn bị《Mục Quế Anh giữ ấn soái》đi, Thái hậu thích nghe cái này." Kim ma ma hiểu ý lui ra.

Sau khi Thái hậu nghe thấy thì nghiêng đầu cười: "Khiến Hoàng hậu lo lắng rồi."

Hoàng hậu cười nói: "Vì mẫu hậu thu xếp tiệc mừng thọ, là tức phụ cam tâm tình nguyện, nào nói tới chuyện phí sức uống tâm." Trong lòng Hoàng hậu nhớ đến nơi khác, vì việc lần này mà nàng đã bố trí chu đáo chặt chẽ, cho nên rất sợ đoạn nào xảy ra sai lầm thì không thể không chế.

Chỉ là lúc này không có bỏ qua Kim ma ma, có bà giúp đỡ, tóm lại không được xảy ra sai lầm lớn gì.

Tiết Bích Đào xoay chuyển chén rượu không trong tay, nàng cũng không tinh thông được vật, tất nhiên không nhận ra đây là được gì. Chỉ là được dùng cho tiệc rượu, đơn giản là mê được hay là được vật có hại thôi. Người xuất hiện trước thì dễ dàng, còn người xuất hiện sau, thì nàng không thể tương kế tựu kế.

Nhưng nếu là mê được, như vậy đừng nghĩ hôn mê bất tỉnh là không có lợi. Nàng giả bộ lắc người, cổ tay áo dính rượu phảng phất bên mũi nàng, lúc này nàng ngửi thấy nhiều hơn, bất giác trên người cảm thấy khô nóng.

Nàng đứng dậy vịn tay Vân Lũ, nhú mảy nói: "Nơi này buồn tẻ, chúng ta đi nơi khác hít thở xú đi."

"Vâng."

Hàn gia không giỏi uống rượu, Thọ vương thấy mẫu hậu vui vẻ thì cùng uống thêm hai ly, nhưng lúc này đã không thấy bóng dáng đâu. Khi Hoàng đế nói chuyện với Thái hậu thấy nàng đứng dậy, nghĩ chắc là muốn đi thay y phục, nên cũng không hỏi nhiều sợ làm nàng xấu hổ.

Nàng ngồi yên lặng một chỗ, gió lạnh ban đêm thổi qua, khô nóng trên má đã tan không ít. Tiết Bích Đào mới nghĩ đến tay áo đã khô, liền nghe thấy tiếng "A" trầm đục, tiếp theo là âm thanh sần sật trong bụi cỏ. Nàng nhắm mắt nhẹ nhàng ngã xuống trên mặt đất, không phải lúc này thì còn lúc nào nữa, nàng muốn nhìn một chút người ở phía sau màn này muốn chơi chiêu bịp gì đây.

Bên tai truyền đến thanh âm dè dặt của tiểu thái giám: "Sao lại ngất đi rồi?"

"Việc này... Công dụng của được thể nào chúng ta cũng không rõ, dù sao tiện cho chúng ta làm việc là được rồi."

"Cũng đúng, mau đi, chúng ta nâng nàng ta đến thiên điện đi. Cẩn thận chút."

"Còn cung nữ này thì sao?"

"Ồ, ra tay nặng chút, yên tâm, nàng ta chỉ bất tỉnh trong chốc lát thôi! Nhanh lên, cẩn thận đừng để bị phát hiện."

"Biết rồi."

Như vậy nghe ra, cái này không phải mê được.

Cho đến khi chạm vào chiếc giường, ở cửa vang lên âm thanh "Kéo kẹt", trong điện không còn một tiếng động, nàng mới bừng mở mắt. Ha, trước mắt không phải là Thọ vương giả được khen mỹ mạo đây sao?

Tiết Bích Đào chống thân thể nghiêng đầu suy nghĩ, à, đại khái hiểu rõ người kia muốn làm gì. Không tính kế bằng thư từ, thì lại trực tiếp mời người thật tới diễn. Nếu không làm thì thủ pháp này, chắc là thân tỷ tỷ của nàng — Hoàng hậu nương nương. Không có thực lực bên cạnh nàng ta, thì chắc cũng không có nảy ra ý tưởng này.

Nàng đá đá con ma men một thân đầy mùi rượu, vẫn không nhúc nhích. Đá tiếp thì có nhúc nhích một chút. Tiếp tục dùng sức đá liên hoàn, thì người kia bị đau mà tỉnh lại.

Thọ vương lẩm bẩm: "Làm gì vậy, làm gì vậy, lá gan của ngươi thật lớn!"

"Hừ." Thanh âm mềm mại lọt vào tai, Thọ vương giật mình một cái mở to đôi mắt, nhìn rõ: "Sao ta lại ở đây?"

"Bị tính kế đấy." Tiết Bích Đào lời ít ý nhiều nói rõ với hắn: "Có lẽ là muốn tạo ra bằng chứng "thật" về sự mập mờ của chúng ta."

"À." Thọ vương lại mơ hồ

Tiết Bích Đào vô cùng tức giận, quay đầu thấy cái hồ lô, rút nút lọ ra ngửi, vẫn là rượu. Nàng ném qua một bên, xuống giường đi đến bàn đồ nước ra, là nước lạnh, vừa hay. Nàng đưa ly vào trong tay con ma men kia, giống như nữ vương ra mệnh lệnh: "Uống hết đi."

Con ma men kia lại nghe lời, ngưỡng cổ ừng ực uống sạch sẽ. Uống cỡ ba bốn ly, cuối cùng đầu cũng không mê man nữa. Thọ vương ngáp một cái không đúng lúc: "Theo ta nhớ thì bên này có mật đạo." Ngay cả tự xưng "bổn vương" cũng quên dùng, nhưng cái này lại nhớ rõ ràng.

"Không hồ đồ nữa thì nhớ kỹ." Tiết Bích Đào gương cầm, nói: "Cho nên tỉnh rồi thì chạy nhanh đi."

"Hai ta không phải đến cùng một nơi, sao lại không cùng đi?" Thọ vương khó hiểu.

Tiết Bích Đào: "... Thật không có phong độ của thân sĩ [5].

[5] Phong độ của thân sĩ (绅士风度): là tiêu chuẩn nghi thức cơ bản về cách cư xử, sự thanh lịch... Nó thể hiện phong cách đạo đức của con người (đặc biệt là các quý ông) trong xã hội văn minh. Nước Anh rất đề cao nghi thức này.

"Không phải tiểu Công chúa còn đang chờ người sao, Thọ vương gia xinh đẹp như hoa." Nàng đột nhiên nhớ tới chuyện này, không quản được cái miệng mà giễu cợt hẳn. Theo lẽ thường, sẽ không "Bắt gian" nhanh như vậy, vì hai tiểu thái giám kia phải mất một chút công phu để quay trở lại. Muộn một chút cũng không đáng ngại.

"Đúng rồi, cái này, người gửi qua coi đây là được gì?" Nàng đưa tay áo qua.

Thọ vương nghe nhắc tới tiểu Công chúa bức bối gãi đầu một phát, có lẽ do uống rượu, không kiên không nóng hay khí độ ưu nhã thường ngày đều bị hắt ném cho chó ả. Lực đạo kéo tay áo Tiết Bích Đào cũng không nhẹ, làm nàng lão đảo, giận trợn mắt nhìn hẳn.

Nhưng thế nào lại thấy sóng mắt long lanh, điệu bộ duyên dáng đáng yêu.

Thọ vương thấy không hiểu sao trong lòng nảy dựng lên, nghĩ rõ ràng thì bỏ tay áo nàng xuống cười: "Cư nhiên là hoan tình tán dưng ở thanh lâu. Chính là loại xuân dược gây ảo giác rất mạnh, phối hợp với rượu sẽ ra hiệu quả tốt nhất. Dù chỉ mới gửi qua cũng sẽ có chút phản ứng."

"Đã đắc tội với ai vậy?"

[2] Bát tiên quá hải

Lý Thiết Quái là ông chân bị thọt mặc áo nâu ngồi ở ngoài cùng bên trái (vì không tìm được ảnh bát tiên chúc thọ nên các nàng ngắm tạm)

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Vả Mặt

Edit: Su Thái phi.

Beta: Mai Thái phi.

"Toàn bộ người trong hoàng cung." Tiết Bích Đào suy nghĩ đưa ra đáp án. Nơi nữ nhân tụ tập tranh đoạt một nam nhân, người cướp được đương nhiên sẽ bị những kẻ còn lại ghen hận. Muốn nói đắc tội với ai, vậy thật đúng là không ít.

Thọ vương bật cười: "Thật có bản lĩnh!"

Chẳng qua trong lòng ít nhiều cũng đoán được người trong gia tộc Hoàng hậu không thoát khỏi chuyện này, nên không tiếp tục hỏi nhiều.

Tiết Bích Đào thấy Thọ vương lấy tay làm gối, thoải mái nằm lại, neho mắt liếc hẳn một cái, đành phải tay làm hàm nhai, chuẩn bị đi tới mặt đạo. Trước khi người "bắt gian" đến đây, tất nhiên bên ngoài sẽ có thủ vệ nhìn chăm chăm tình hình bên trong.

Có rất nhiều cửa khác nhau để vào mặt đạo, có cái ở Thư Phòng điện, có lẽ là dùng để bí mật thương nghị chính sự, có cái ở không xa ngoài điện. May mà chỗ này thiết kế ở bên trong, bằng không nàng thật đúng là không đi được, trừ phi Thọ vương đánh hôn mê tất cả người bên ngoài, mà còn phải dưới tình huống không phát ra tiếng động nào. Ai biết bọn họ có đốt pháo hoa, đạn tín hiệu đồ chơi quý dị gì hay không.

Như đáp lại suy nghĩ trong lòng Tiết Bích Đào, ngoài điện vang lên một tiếng thét hoảng sợ cực lớn.

Nàng và Thọ vương nhìn nhau.

Thì ra là dùng phương pháp báo tin này, nàng nghĩ sai rồi.

Trong nháy mắt, Thọ vương xoay người xuống giường mở cửa, đi ra ngoài che miệng nữ nhân kia, lấy tốc độ nhanh như sét đánh kéo nàng ta vào. Bên ngoài đáng lẽ nên có thái giám công công theo dõi thì đã sớm không thấy bóng dáng, có lẽ đã giao lại cho nữ nhân này rồi trở về.

Dựa theo kế hoạch do Hoàng hậu an bài thì hai người sẽ y phục không chỉnh tề, thần trí không rõ ràng đang dây dưa trên giường, cho dù nghe thấy thanh âm cũng không thể nhanh chóng phản ứng lại được. Mặc dù có thể vội vàng thu thập chạy ra ngoài nhưng không ngờ gặp phải người đang đi đến? Dù có mười cái miệng cũng đừng nghĩ sẽ giải thích rõ ràng.

Tiệc mừng thọ sắp tan, giữa sân an tĩnh hơn trước rất nhiều, ngay cả tiểu Công chúa Nam Cương đợi Thọ vương lâu không đến cũng về dịch quán trước.

Thiên điện kia vốn là nơi dành cho những người say rượu nghỉ tạm, rất gần nơi này. Tiếng thét chói tai không thể không truyền vào trong tai mấy người Hoàng đế.

Hoàng đế nhú mày, không muốn làm Thái hậu mất hứng, kêu Triệu Trung Tín đi xem.

Thái hậu lại cười cười: "Hôm nay gió êm sóng lặng, ta còn muốn khen Hoàng hậu chuẩn bị thật tốt đây. Nhưng chưa nói thì đã xảy ra chuyện rồi." Bà ở trong cung đã nửa đời người, phàm là những lúc náo nhiệt thì không thể không có chuyện xảy ra được. Nhìn nhiều nghe nhiều, hiện giờ bà đứng ngoài cuộc, ngược lại coi như là việc vui mà xem.

Không thể không nói, Thọ vương có tính tình như vậy, mười phần thì có tám chín phần không thoát khỏi liên quan với tính cách của Thái hậu.

"Mẫu hậu..." Hoàng hậu thẹn thùng.

Thái hậu không nhìn nàng ta, nói với Hoàng đế: "Chúng ta cũng đi xem náo nhiệt một chút chứ?"

"Nhưng... Nhi thần chỉ e làm mẫu hậu kinh sợ."

Thái hậu chậm rãi đứng lên nói: "Ta đã sống hơn nửa đời người, có cái gì chưa thấy qua. Có người tặng lễ thì ta nhận vậy. Đi thôi."

Tiết Bích Đào thấy Thọ vương kéo nữ nhân kia tiến vào, nhân thể đi tới khép cửa. Nàng xoay người nhìn lại, nữ nhân không ngừng giãy giụa kia lại không phải là cung nữ bình thường, mà là người quen cũ — Bùi Tài nhân.

Nhưng hiện tại cũng không phải là lúc để ôn chuyện, nàng cho Thọ vương một ánh mắt, mím môi cười: "Lại khiến cho Vương gia bị uất ức rồi?" Thanh âm của Bùi Duẩn Nhi vốn rất thanh thúy, vừa nâng cao một chút thì sẽ thêm sắc nhọn không ai có thể ngăn cản. Chỉ sợ một lát nữa sẽ có người tới xem xét tình hình.

Đơn giản nhất chính là để Bùi Tài nhân tự mình làm, đâm lao thì phải theo lao, để cho nàng ta khoác áo giáp diễn trò hay này.

Thọ vương cảm thấy từ khi có quan hệ với Tiết Bích Đào thì cứ gặp hết chuyện này đến chuyện khác nhưng cũng rất thú vị, có thể giết thời gian. Hắn ném Bùi Tài nhân lên giường, không để ý tới biểu tình xấu hổ và giận dữ muốn chết đi của nàng ta, dùng một chân đè xuống không chế để nàng ta không giãy giụa, nhướng mày cười tùy ý: "Người gấp cái gì."

"Mèo con, đưa tay áo cho ta."

"Muốn làm gì?" Tiết Bích Đào vừa nói vừa duỗi tay đưa tay áo về phía hắn.

Thọ vương không trả lời, há mồm ngậm lấy tay áo tắm rượu, hút chút rượu còn sót lại vào trong miệng. Diễn thì cũng phải diễn giống thật mới được.

Tiết Bích Đào quay mặt đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy: "Toàn là nước miếng." Ngửi khí ghét bỏ muốn chết.

"Ngại bản? Đợi lát nữa người phải cảm ơn ta đó."

May mà tay áo rộng nên không dính lên cánh tay nàng, Tiết Bích Đào lắc đầu, bốn cợt cười nói: "Vương gia hưởng dụng cho tốt, ta cáo lui trước." Sau đó lách mình vào bên trong, thông qua mật đạo mà rời đi.

Thọ vương không quên che đôi mắt Bùi Tài nhân lại, nếu để nàng ta phát hiện người ở trong phòng biến mất, đi bẩm báo với Hoàng huynh, chưa biết chừng sẽ khiến cho Hoàng huynh phát hiện ra chân tướng.

Hoan tình tán dần dần có tác dụng, khuôn mặt hắn ứng hồng một cách không bình thường. Bùi Tài nhân cảm thấy cổ áo vạt áo đều bị mở ra tán loạn, hoảng sợ muốn thoát khỏi giam cầm ở hai bên, nhưng khi nàng ta đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Thọ vương thì không khỏi rùng mình.

"Ô, ô..." Nàng ta hoảng sợ lắc đầu, vẻ mặt đã đổi thành cầu xin.

Hắn cười nhạo: "Đừng lo lắng, người còn chưa lọt vào mắt bốn vương đâu." Phần lớn rượu đã bị vãi dột hút đi, hiệu quả của Hoan tình tán không còn nhiều, đến khi diễn xong thì cũng không sai biệt lắm. Chịu diễn là một chuyện, vì diễn kịch mà đưa bản thân mình ra thì thật không đáng.

Ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân, Triệu Trung Tín vừa đẩy cửa ra thì nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn kinh sợ ở bên trong, Thọ vương và một nữ nhân không thấy rõ diện mạo nằm cùng nhau, y phục tán loạn, mùi rượu trong phòng bốc lên tận trời. Hắn cúi thấp đầu không dám ngẩng lên nhìn, lui đến phía sau đám người Hoàng đế.

Thọ vương không nghĩ Thái hậu sẽ đến, khụ khụ hai tiếng, nghẹn ngào nói: "Mẫu hậu?"

Chân mày Thái hậu nhú chặt: "Xảy ra chuyện gì?" Trong giọng nói ẩn chứa dấu hiệu tức giận. Thái hậu cũng không phải tức giận vì hành vi phóng đảng của Thọ vương, bà hiểu rõ nhĩ tử của mình, tuy tửu lượng không tốt nhưng sau khi uống rượu nhất định sẽ không làm loạn, huống chi vẫn còn đang trong tiệc mừng thọ của bà.

"Có người hạ dược nhi thần." Thọ vương nói với về uất ức.

Xảy ra loại chuyện này đương nhiên không thể thiếu Thái y được. Hồ Thái y tiến lên bắt mạch, có dấu hiệu bị hạ thuốc, quay về phía ba "ông chủ lớn" gật đầu: "Đúng là Vương gia trúng hoan tình được."

Ánh mắt Thái hậu không tốt: "Hoàng hậu, người nói nghe thử xem." Yếu hội là do Hoàng hậu chuẩn bị, xảy ra chuyện thì nàng ta liên quan lớn nhất.

Hoàng hậu cũng bị sự thật trước mắt làm khiếp sợ quên luôn lời muốn nói. Rõ ràng chỉ hạ được Trần Phi, sao được lại chạy tới trên người Thọ vương? Nếu Trần Phi xảy ra chuyện, Hoàng thượng sẽ tức giận, cho dù tra ra việc bị hạ được cũng chỉ hoài nghi là Thọ vương vì muốn có Trần Phi mới làm việc này. Cho dù như thế nào thì chuyện Trần Phi thất tiết sẽ lưu lại một cái gai ở trong lòng Hoàng thượng. Nhưng được lại phát tác ở trên người Thọ vương

Nhưng chỉ cần Trần Phi thật sự thất tiết, vậy vấn đề này nàng cũng sẽ không thua.

Khi Hoàng đế xác định Thọ vương bị trúng được đã sớm hạ lệnh tra rõ, ly trong tiệc rượu phải đặc biệt chú ý. Nhưng Hoàng Hậu vì chuyện này mà hao hết tâm lực, sao có thể lưu lại cái đuôi chứ? Chén rượu kia đã sớm bị người xử lý. Bởi vậy toàn bộ cung nhân đều báo lại là không điều tra ra được vấn đề gì.

Nhưng mà chuyện Thọ vương trúng được là sự thật không thể chối cãi, không có vấn đề thì ngược lại chính là vấn đề lớn nhất. Thử hỏi trong hậu cung này, ai có năng lực lớn trong khoảng thời gian ngắn xử lý sạch sẽ như vậy?

Cái này ngay cả Hoàng đế cũng bất mãn với Hoàng hậu, chỉ vì nàng ta không có động cơ để hãm hại Thọ vương, cho nên chưa từng hoài nghi.

Hoàng hậu bị ánh mắt của Hoàng đế làm cho trong lòng kinh hoàng. Không đợi nàng ta sắp xếp lại lời nói thì nữ nhân trên giường kia đã phủ thêm xiêm y lẫn xuống giường, quỳ trên mặt đất run bần bật: "Là, là Thọ vương gia bị hạ được, sau đó... Sau đó bắt lấy thiếp thân... Hoàng thượng phải làm chủ cho thiếp thân..."

Khi Bùi Tài nhân ngẩng đầu lên, trong nháy mắt Hoàng hậu như bị sét đánh giữa trời quang, lùi lại một bước, thân mình lung lay, chỉ cảm thấy một trận choáng đầu hoa mắt.

Sao lại là nàng ta, sao không phải là Trần Phi!

Trách không được, trách không được vốn là an bài nàng ta ở ngoài cửa làm bộ lơ đãng thấy một màn Thọ vương dan díu với Trần Phi, sau đó sẽ sợ hãi kêu lên khiến cho Hoàng thượng chú ý, nhưng lúc tới cửa đại điện lại không thấy bóng dáng nàng ta đâu cả!

"Hoàng hậu bị làm sao vậy?" Thái hậu liếc nhìn nàng ta một cái.

"Hồi bẩm mẫu hậu" Nàng cố gắng tự trấn định lại: "Thiếp thân vốn tưởng rằng là một cung nữ, không nghĩ tới lại phát sinh ở trên người Bùi muội muội. Thật là có chút..." Nàng lộ vẻ như đang vì chuyện này mà đau lòng.

Các phi tần đều biết gần đây Bùi Tài nhân thường đến Trường Xuân cung, nàng làm như vậy cũng không coi là quá mức giả dối.

"Hoàng hậu nương nương và Bùi Tài nhân đúng là "tỷ muội tình thâm", khiến ta cảm thấy hổ thẹn." Một tiếng nói yêu kiều mềm mại rơi vào trong tai mọi người, Tiết Bích Đào vịn tay Vân Lũ đi ra từ phía sau bọn họ rồi hành lễ.

Sắc mặt Hoàng hậu khó khăn lắm mới trấn định lại lập tức biến thành khó coi. Người vốn dĩ muốn tính kế thì đến lông tóc cũng không tổn thương mà xuất hiện trước mặt mình, lại còn mở miệng nói tỷ muội tình thâm cười nhạo âm mưu của mình. Sao có thể không làm cho nàng ta oán giận được chứ?

Tuy nói Bùi Tài nhân không hề có địa vị trong lòng Hoàng đế, nhưng bào đệ và nữ nhân của mình lại can quấy ở cùng một chỗ, hẳn vẫn cảm thấy mất hết mặt mũi. Khác với Hoàng hậu, Tiết Bích Đào vừa xuất hiện làm cho sắc mặt của hân ôn hòa một chút, thân thiết đi đến đỡ nàng đứng dậy, quan tâm nói: "Trẫm thấy vừa nãy nàng uống rượu rồi không được tốt lắm, hiện tại có khó chịu gì không?"

Hoàng đế biểu hiện thái độ nhã nhặn trước mặt mọi người khiến cho Bích Đào có chút buồn cười, đáy mắt nàng lộ ra ý cười rõ ràng, nàng trả lời đặc biệt chân thành: "Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, thiếp thân đã khá hơn nhiều rồi."

Dời lực chú ý đi khiến trong lòng Hoàng đế cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Thái hậu nhân nhạ liếc nhìn Trần Phi một cái, không ngăn cản hai người bọn họ dính lấy nhau. Sau đó lên tiếng nhắc nhở: "Hoàng thượng định giải quyết chuyện này như thế nào?"

Hoàng đế thấy sắc mặt mất tự nhiên của Hoàng hậu, cùng với việc vừa rồi tùy tiện lộ ra kinh ngạc, khác hoàn toàn so với cách xử sự trấn định tự nhiên của Tiết Bích Đào, không khỏi cảm thấy không vui. Hoàng hậu lớn tuổi hơn bảo bối, nhưng không thể làm được việc gặp chuyện không kinh ngạc, thật sự khiến hân vô cùng thất vọng đối với Hoàng hậu.

"Việc này tuy không tra được người hạ được, nhưng việc xảy ra trong tịch yến thì Hoàng hậu cũng không thể đổ lỗi cho người khác. Nếu Hoàng hậu không thể chuyên tâm giải quyết hậu cung, vậy sau này để cho Trần Phi cùng giải quyết đi."

Thái hậu không ý kiến, nhi tử xảy ra chuyện trong tiệc mừng thọ của bà, cho dù thế nào thì trong lòng bà cũng sẽ không vui. Tuy rằng bà cảm thấy Hoàng đế quá mức cưng chiều Trần Phi, nhưng hiện nay trong hậu cung nàng có phân vị cao nhất, an bài như vậy cũng coi là hợp lý.

Sắc mặt Hoàng Hậu trắng bệch, sau đó lại khôi phục thái độ đoan trang như bình thường, thì lễ lãnh chỉ. Hoàng thượng đã tuyên chỉ trước mặt mọi người, nâng phần bác chỉ làm cho hậu quả tệ hơn. Ít ra việc này không có liên hệ trực tiếp đến nàng, Hoàng thượng chỉ cho rằng nàng quản lý bất lực mà thôi.

"Về phần Bùi Tài nhân..." Hoàng đế trầm ngâm.

Tiết Bích Đào đứng bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: "Nếu thiếp thân gặp chuyện như vậy, hẳn là nên dùng một dải lụa trắng treo cổ, sẽ không để Hoàng thượng khó xử. Bùi Tài nhân, phải không?" Nàng nhàn nhạt mỉm cười chuyển ánh mắt đến người Bùi Duẩn Nhi.

Toàn thân Bùi Tài nhân từ lồng đến xương đều dựng đứng cả lên, dường như lúc này mới ý thức được việc này đem đến ảnh hưởng gì cho nàng. Đúng vậy, nếu Trần Phi bắt đắc dĩ gặp phải tình huống thất tiết này, có lẽ Hoàng thượng sẽ vì yêu thích mà buông tha. Nhưng nàng có gia thế bình thường, cũng ít được sủng ái, toàn dựa vào việc nịnh bợ Hoàng hậu mới có cuộc sống không quá gian nan ở trong hậu cung này.

Nàng gặp phải chuyện như vậy, nếu không tự mình kết thúc lấy đó làm kiên trinh, để Hoàng thượng chán ghét làm liên lụy đến người nhà thì nàng phải làm như thế nào đây?

Hoàng đế gật đầu đồng ý. Nếu để Bùi Tài nhân ở hậu cung, chắc chắn trong lòng hắn sẽ thấy ghê tởm.

Bùi Tài nhân nhìn thấy thái độ lạnh lùng không chút do dự của Hoàng đế không khỏi nản lòng thối chí[1]. Vừa mới dập đầu khiến cái trán đã bị bầm đen một mảnh, làm cho sắc mặt nàng tái nhợt, thân thể phát run càng thể hiện sự đáng thương.

[1] Nguyên văn " vạn niệm俱灰" (万念俱灰): nản lòng thối chí; thất vọng nào nê.

Lúc này ngay cả Hoàng hậu cũng nổi lên lòng thương hại.

"Nhưng mà ——" Tiết Bích Đào lại nói: "Thật sự thì Bùi Tài nhân cũng không có làm sai chuyện gì nên không thể phạt. Trong cung cũng có am ni cô, nếu Tài nhân chịu tự nguyện cạo đầu làm ni, từ đây quy y cửa Phật, cầu phúc cho giang sơn xã tắc, cũng chưa chắc không phải là một chuyện may mắn."

Hoàng hậu đột nhiên hiểu ra, Hoàng thượng mới bắt nàng giao ra một phần cung quyền thì Trần Phi đã bắt đầu sử dụng quyền lợi của chính mình. Lúc mới tiếp xúc với quyền lợi lộ ra tư thái cao ngạo nắm giữ sống chết của người khác, thì sau này khi xử lý cung vụ, người khác sẽ nhanh chóng thích ứng với thái độ này của nàng ta, cho rằng đây là thái độ bình thường.

Khi đó người có tâm cao mặt lớn muốn đối nghịch với nàng ta e là sẽ không nhiều.

"Vậy dựa theo Trần Phi nói mà làm đi." Thái hậu mở miệng.

Thái hậu ăn chay niệm Phật đã lâu, cho rằng có thể tĩnh tâm an thần, tất nhiên không cảm thấy đây là phạt, bà cảm thấy rất vừa lòng với cách xử lý của Trần Phi.

Mà Bùi Tài nhân, cho tới bây giờ nàng ta đã không có ý niệm phản kháng, nhân đó dập đầu cảm kích nói: "Thiếp thân tạ ơn Thái hậu nương nương từ bi, tạ ơn Trần Phi nương nương thương xót."

Tuy rằng từ đây phải thường xuyên làm bạn với thanh đăng cổ Phật nhưng có cơ hội tránh được một kiếp, ai sẽ nguyện ý từ bỏ chứ?

Không tới một ngày, tin tức Bùi Tài nhân bị đưa vào am ni cô, cung quyền của Hoàng hậu bị phân ra đã truyền khắp hậu cung. Sau Tiếu Phi, đáng phải Hoàng hậu đã bị tổn thương, ánh mắt mọi người nhìn Trần Phi cũng khác xưa. Ban đầu các nàng chỉ biết nàng ý vào ân sủng nên kiêu ngạo ương ngạnh, một khi dung nhan già đi thì ân sủng sẽ không còn, hươu chết về tay ai cũng khó mà biết được. Nhưng từ những việc này không khó để nhìn ra, nếu nàng chỉ là cái loại ngực lớn ngốc nghếch không có mưu tính, thì sao có thể đánh bại người khác đồng thời còn toàn thân trở ra?

Có thể thấy được đây là một vị chủ nhân giả heo ăn thịt hổ.

Nhưng mà thay vì nói giả heo, không bằng nói là các nàng cho rằng nàng vụng về như lợn. Các nàng suy đoán theo lẽ thường, những người giương nanh múa vuốt, điều võ dương oai thì sẽ không có kết cục tốt.

Lại không biết, trên đời này còn có một số người, không che dấu, không biết điều, sống một cách bừa bãi, cũng chưa chắc thua kém kẻ giấu mũi nhọn âm thầm ám hại người khác.

Dực Khôn cung.

Vân Lũ biết chuyện vừa xảy ra mà cảm thấy sợ hãi, nàng ti mi nhớ lại chuyện hôm qua rồi nói cho chủ tử nghe. Nói đến Vân Thanh, nàng dừng một chút, nhìn về phía chủ tử: "Chẳng lẽ..."

"Điều tra thêm sẽ biết." Tiết Bích Đào nói.

Dù có thu phục và sửa trị hạ nhân như thế nào đi nữa thì cũng sẽ không có ai luôn luôn trung thành. Khi phản bội sẽ luôn có lý do, chỉ cần không phải thân tín, nàng vẫn chưa có ý định vạch trần.

Vân Lũ càng nghĩ càng cảm thấy đúng: "Lúc ấy còn để cho nàng ta đi Trường Xuân cung báo tin. Thì ra trước đây nàng ta vốn là người của Hiền phi nương nương... Vậy nô tỳ đi tra xét."

"Uh, có chứng cứ thì chúng ta mới dễ nói chuyện." Tiết Bích Đào nghĩ nghĩ, cười khẽ một tiếng nói: "Nếu thật là nàng ta, thì đưa nàng ta đến hầu hạ Hoàng hậu nương nương của chúng ta."

"Vâng..." Việc an bài cung nhân, trước nay đều là do Hoàng hậu đưa cho phi tần nhưng chưa có tiền lệ ngược lại như vậy.

"Bốn cung chính là muốn thử xem, không biết đánh vào mặt Hoàng hậu nương nương thì có tư vị như thế nào —"

Hàm Phúc cung.

"Trần Phi thật sự đưa Vân Thanh đến Trường Xuân cung?" Thanh âm Lê Quý tần nghe có chút hưng phấn.

Uyển Hề không khỏi cười nói: "Nô tỳ hỏi thăm được, xác thật là đã đưa qua."

Vô duyên có vô cớ đưa một cung nhân đi, chẳng lẽ là Hoàng gia để cho Hoàng hậu thiếu thốn thứ gì sao? Tất nhiên là công khai cảnh cáo Hoàng hậu, đừng an bài cái đình ở chỗ của nàng. Ngươi dám đưa một người tới, ta dám ném trả về hang ổ của ngươi. Còn phải để người ở hậu cung nhìn cho rõ ràng.

"Được, nàng đã có bản lĩnh và lá gan này, xem như bốn cung không theo sai người." Lê Quý tần cảm thấy mọi kim hãm vui mừng trong lòng, phân phó: "Đi giao đồ vật đến trong tay Như Nhi, nói với nàng ta, nếu nàng ta làm tốt thì bốn cung bảo đảm nàng ta sẽ không phải lo lắng điều gì."

"Không phải nương nương nói muốn đưa nàng ta tới Hàm Phúc cung của chúng ta ư?"

Lê Quý tần lắc đầu: "Không nhanh như vậy, nàng ta cũng không thể làm quá thường xuyên. Nhắc nàng ta phải thật cẩn thận một chút, sau khi sự việc thành công tất nhiên bốn cung sẽ giúp nàng ta rời khỏi nơi quý quý kia."

"Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Tuyền Tú (1)

Edit: Huyền Hiền viện.

Beta: Mai Thái phi.

Nguyên Trung năm thứ năm, Hiền phi trong hậu cung của Hoàng đế bỗng chết bất đắc kỳ tử, Bùi thị quy y Phật tổ, Nghi Quý thì lại vô duyên vô cớ bị thu hồi lệnh bài, đúng lúc năm nay lại tuyển tú, nạp tú nữ vào nhằm làm cho hậu cung càng thêm phong phú.

Nhưng đương kim Thánh thượng lại lấy chiến sự chưa bình ổn làm lý do, ngừng lần tuyển tú này lại, những gia tộc môn hộ vọng tưởng muốn dựa vào nhan sắc của nữ nhi nhà mình mà thăng thiên đắc đạo đều hoàn toàn thất vọng.

Nguyên Trung năm thứ sáu, Ngô Tuyền thị ở Thái Vi các của Hàm Phúc cung ăn nhầm thức ăn có đậu phộng nên qua đời, khi nàng ta chết mặt mũi sưng to, đã không còn nhận ra ngũ quan thanh tú lúc đầu. Theo như lời của Thái y, Ngô Tuyền thị là vì dị ứng với đậu phộng. Người chết một cách tự nhiên, sau khi nàng ta chết cũng chỉ hạ táng qua loa, rồi cũng không ai truy cứu tiếp.

Trong thâm cung nội uyển, cứ mỗi năm người "tự nhiên" bệnh qua đời như vậy nhiều không đếm xuể, Ngô Tuyền thị qua đời cũng không tạo nên sóng gió gì lớn.

Thời gian thấm thoát trôi qua, năm tháng như thoi đưa, đảo mắt đã đến mùa xuân của năm Nguyên Trung thứ bảy.

Để những phân vị cao không bị bỏ trống, hầu hết những phi tần hậu cung đều được thăng lên một bậc. Trong đó, Vân Phi được thăng lên Hiền phi, là một trong tứ phi, Lê Quý tần tăng lên Tu dung, là một trong cửu tần, Mẫn Tần được thăng lên tam phẩm Quý tần.

Người đứng đầu trong tim của Hoàng đế vẫn là Trần Phi, Nhân dịp năm mới, với lý do nàng nuôi dạy hoàng tử và giúp quản lý hậu cung vất vả được tấn thăng lên làm từ nhất phẩm Quý phi, đứng đầu tứ phi.

Hoàng hậu đối với vị Quý phi mới lên này luôn rất kiêng kỵ, vì thế ở bên cạnh Hoàng đế nói vài lời, muốn dời thời điểm tuyển tú nữ đến mùa xuân. Nàng cho là thời gian tuyển tú không hợp lý lắm, tuyển tú vào mùa đông lạnh lẽo, không bằng mùa xuân luôn ấm áp, hoà thuận vui vẻ, xuân ý dào dạt, con

người ta cũng cảm thấy thư thái thoải mái.

Các đại thần cũng đồng ý với lời của Hoàng hậu, nên Hoàng đế cũng đành phải chấp nhận.

Ai cũng thích cái đẹp, ngay bản thân hần cũng không thể chịu nổi khi nhìn nhóm tú nữ mặc áo bông mùa đông bọc lại giống như quả cầu.

Trong rừng đào, trên bàn đu dây, Tiết Bích Đào một thân áo trắng, một tay nhẹ nhàng ôm lấy tiểu bảo bảo hai tuổi, một tay cầm dây thừng, rõ ràng là hai mẫu tử đang chơi đùa với nhau, nhưng nhìn thần thái của nàng lại giống như thiếu nữ tươi đẹp.

Cung nữ bên cạnh thay phiên nhau, hoặc là che chở cho tiểu chủ tử, hoặc là đá cầu giải trí, còn có mấy người ở bên cạnh hát lên khúc "Hải nhi ca", hy vọng tiểu chủ tử có thể khỏe mạnh lớn lên.

"Nét đẹp do tự nhiên, hai má ửng sắc đào

Cánh tay tròn như bầu, nước da mịn như tơ

Tóc dài mới chấm vai, buông xõa dần rũ vai

Cùng hát với dương liễu, cùng cất bước hái sen

Đi trên đê giữa mưa phùn, chạy vào ngõ tranh lân khói

Cười cảnh trúc non làm ngửa, vụt cò nện để làm roi"

"Cười cảnh trúc non làm ngửa, lượn quanh giường làm thanh mai. Đoàn Đoàn, mẫu thân nói có đúng không?" Tiết Bích Đào cười cười tủm tỉm dạy hư tiểu hải tử.

Tiểu Thừa Cảnh ngẩng đầu dùng ánh mắt đen nhánh nhìn nàng, giọng nói non nớt: "Dạ, nương". Do ngẩng đầu quá mức, bùm một cái ngã vào lòng ngực của mẫu thân.

Hoàng đế thấy cảnh này cười ha ha, cho cung nhân lui xuống, tiến đến ôm nhi tử thấy lên cao: "Đừng nghe mẫu phi con nói, Hoàng tử của trẫm sao có thể nghe đến nữ nhi thì chân đã mềm".

Tiểu Thừa Cảnh hoàn toàn không thích chơi bay bay (giống như cho con nít chơi máy bay bây giờ), mấp máy cái miệng nhỏ, vẻ mặt rất trấn định.

Sau một lúc lâu, giọng nói non nớt nhả ra từng chữ rõ ràng: "Phụ hoàng, ngốc".

Hoàng đế trừng mắt nhìn tiểu nữ nhân đang ngồi trên bàn đu dây cười khanh khách.

Tiết Bích Đào lẽ cái lưỡi phản nộ của mình, vô tội nói: "Hôm qua vừa dạy nó chữ này, nhưng không phải ai nó cũng nói..."

Ý là muốn nói Hoàng đế gặp phải là do vận khí của hần không tốt, hoặc có thể do bảo bảo thật sự cảm thấy hần rất ngốc.

Hoàng đế bị hai người làm cho tức giận, cũng không có hứng thú chơi với nhi tử nên thả tiểu hải tử vào lòng của hảo bối đang bồn cọt hần kia, cười như không cười nói: "Có thật là không phải nàng dạy?"

Tiết Bích Đào còn chưa kịp đáp lời, đã nghe bảo bảo đáp một câu: "Không phải". Sau đó lấy ngón tay mẫu thân đang vỗ vỗ mặt của mình cho vào trong miệng cắn, vui vẻ hần lên.

Từ lúc cai sữa đến nay, đây là việc hằng ngày tiểu Thừa Cảnh phải làm.

Lực chú ý của Hoàng đế ngay lập tức bị dời đi, hần đỡ cái trán có chút bất đắc dĩ nghĩ: "Sao lại có bộ dạng như thế này".

Ngũ Hoàng tử thông minh lanh lợi, chuyện gì dạy qua thì sẽ nhớ, hần cực kỳ yêu thích. Đáng tiếc có một cái tật xấu, thích đi theo mẫu phi, đặc biệt là thích cắn đầu ngón tay của nàng như vậy.

Bây giờ chỉ mới là đứa trẻ hai tuổi thôi, về sau sẽ không ngu si giống như Lục Hoàng tử của Mẫn Quý tần chứ, làm cho lòng hần cảm thấy buồn phiền.

Thái y nói là do cơ thể của mẫu thân bị hao tổn nên ảnh hưởng đến hải tử, quả thật trên mặt của Mẫn Quý tần còn lưu lại vài đốm đen. Nếu không phải lúc trước nàng ta cứ khăng khăng trang điểm mỗi ngày, thì cũng sẽ không biến Thừa Huệ thành đáng vẻ như thế này.

Tiết Bích Đào không để ý đến Hoàng đế, nàng rút ra ngón tay của mình, lấy ngón tay cái của Đoàn Đoàn bỏ vào miệng nó. Tiểu Đoàn Đoàn ngây ngô không biết gì cắn xuống, ngay lập tức bị đau khóc lớn.

Đây cũng là một hải tử mê chơi.

Hoàng đế thật nghiêm khắc gõ đầu nàng, giáo huấn: "Còn có bộ dạng của mẫu phi hay không chứ".

Tiết Bích Đào không phục, khoé mắt liếc hần. Vốn dĩ việc bắt nạt tiểu Đoàn Đoàn Hoàng đế cũng làm không ít.

Nàng ôm bảo bảo đang khóc đứng lên, vỗ vỗ lưng dụ dỗ nó vài tiếng, thấy Đoàn Đoàn không nín khóc, nàng không còn nhẫn nại lại nhét nó trở lại trên tay Hoàng đế với lý do: "Hay là Hoàng thượng làm mẫu cho thần thiếp xem bộ dáng của một phụ hoàng là như thế nào đi".

Đoàn Đoàn bị phụ hoàng và mẫu phi của mình nhét qua nhét lại càng khóc thảm thiết hơn.

Phụ hoàng nó nói thế nào cũng là một nam nhi khí phách "Thấy nữ nhi chân không mềm", ôm tiểu bảo bảo mới hai tuổi mắt nhắm lệ theo lẽ thường sẽ vô cùng bối rối không biết làm cách nào. Nhưng mà, tuy hần là nam nhi nhưng hay làm quen tay, cho dù là ai làm nhiều thì sớm muộn gì cũng có thể học được.

Hơn nữa, hần còn có một tuyệt chiêu riêng.

Trước tiên Hoàng đế đặt tiểu bảo bảo nằm ở chỗ thoải mái, rất kiên nhẫn và điều luyện cào cào sau lưng hần. Ban đầu tiểu bảo bảo rụt cổ lại, sau đó hai mắt nhắm lại, tiếp đến nhin không được nhếch môi cười, cuối cùng nó không chịu nổi, tiếng cười khanh khách giống mẫu phi vang lên từ cái miệng nhỏ nhắn. Nước nơi khoé mắt còn lưng tròn nhưng tiếng cười lại vui vẻ hơn bất kỳ ai.

Tiết Bích Đào rất chân chó, hai mắt lấp lánh: "Hoàng thượng thật lợi hại". Chiều này nàng nhất định sẽ học theo, dù sao cũng chỉ là cào cào vài cái. Nhưng mà nếu có Hoàng đế ở đây, nàng cũng sẽ không cần chăm chỉ học hỏi.

Chờ đến lúc cần thiết, còn có thể triệu hồi Hoàng đế đang nghỉ ngơi ở biệt cung qua đây, không phải sao?

Hoàng đế nở nụ cười hưởng thụ, vươn tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trơn bóng của nàng, dặt vào điện, dặn dò nàng: "Khi giao mùa trời hay nổi gió".

"Vâng". Nàng ngoan ngoãn trả lời.

Nơi diễn ra tuyển tú, Thê Nguyên điện.

"Nữ nhi của Tuyên Vân tướng quân Nhiếp Song Song, nữ nhi của Hàn Lâm học sĩ Hoa Vô Ưu, nữ nhi của Điện trung Thị ngự sử Dương Thái Linh, nữ nhi của Triều phụng đại phu Thường Nguyệt Nga yết kiến".

Thái giám vung cây phát trần của mình nằm lên cánh tay, cao giọng bẩm truyền.

Tiết Bích Đào bóc một quả vải ăn nhuận giọng, ban đầu nàng nghĩ người tham gia tuyển tú mới một thân, thì ra những phi tần ngồi phía trên đây lại càng mệt tâm hơn. Vừa muốn bảo trì dáng vẻ để không bị người mới coi thường, vừa muốn mở to đôi mắt nhìn kim tinh, luyện cho miệng anh đào thật khéo léo, ra sức loại trừ những cô nương có khả năng uy hiếp đến mình.

Đương nhiên, Hoàng đế vẫn là người đưa ra quyết định cuối cùng.

Vì thế đến khi nàng phun ra hột vải đen, lại bóc thêm một quả đưa đến bên miệng của Hoàng đế, giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười: "Hoàng thượng cần phải nếm thử...".

Hoàng đế cười liếc mắt nhìn nàng một cái, làm sao không biết nàng đang nghĩ cái gì. Nhưng mà, nàng đích thân đưa đồ ăn đến tận miệng, không ăn sẽ phụ lòng của mỹ nhân. Hần há miệng nhân tiện ăn luôn quả vải.

Hoàng hậu ngồi bên cạnh Hoàng đế khoé miệng mang ý cười, hai mắt nhìn thẳng.

Trong lòng các phi ngồi ở trên cao bỗng nổi lên chút vị chua, nhưng cũng chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy.

Nếu các nàng cũng học theo Quý phi nương nương, chỉ sợ đến lúc đó Hoàng thượng lại có thái độ khác với các nàng. Những việc này đừng nên so sánh, so sánh nhiều, cuối cùng sẽ không vui.

Dựa theo thứ tự, Nhiếp Song Song là người đầu tiên bước lên, nàng đứng ở nơi này, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, không buồn, không sợ, tất cả chỉ có vẻ hào phóng sáng khoái, rất dễ dàng nhận được cảm tình của người khác. Quả nhiên không hổ danh là nữ nhi của Tướng quân.

Tiết Bích Đào chống cằm nhìn biểu cảm của Hoàng đế, có chút lĩnh ngộ. Có lẽ cô nương này có hội được trúng cử.

Hoàng hậu khen nàng theo lệ, đang muốn nói lưu thê bài. Liên nghe Tiết Bích Đào hứng thú nói: "Nhưng nàng ấy có tài nghệ gì thế?"

Nhiếp Song Song nâng mắt, những nữ nhân ngồi ở vị trí cao đều có dáng ngồi ngay ngắn, dáng vẻ đoan trang, nhưng duy chỉ có một người ngồi lười biếng như con mèo con, cằm hơi nghiêng nghiêng, dù đang bận ăn nhưng vẫn có thể ung dung nhìn nàng. Chỉ một cái liếc mắt nàng đã nhận ra đó là người mà phụ thân nói đến, đương kim đệ nhất hậu cung --- Tiết Quý phi.

"Hồi Quý phi nương nương, sở trường của tiểu nữ tử là sử dụng thương".

"Ồ, Triệu Trung Tín, đi đến kho chứa vũ khí lấy cho nàng ấy, bản cung muốn nhìn nàng ấy sử dụng như thế nào".

Triệu Trung Tín thấy Hoàng đế gật đầu, không khỏi cảm thấy buồn bực. Hoàng thượng quá nuông chiều Quý chủ tử, trong điện mà muốn dùng thương, nếu lỡ tay gây bị thương thì phải làm như thế nào. Được rồi, ai bảo Quý chủ tử là người nắm giữ trái tim của Hoàng thượng, hần sao, vẫn nên chạy đi một chuyến thì hơn.

May mà Nhiếp Song Song đúng là có thực tài, thương pháp không tệ, thương chưa từng rời tay, tư thế lộn ngược càng anh tuấn sáng (tư thế oai hùng), mắt sáng xinh đẹp.

Nàng dùng thương xuống, đứng thẳng tấp đập đất, thờ dốc chờ những người phía trên đánh giá.

"Ừ, không tồi. Nhưng mà hôm nay là lần cuối cùng dùng đến, sau này nhớ là đừng sử dụng. Tránh cho lỡ tay làm Hoàng thượng bị thương". Tiết Bích Đào ung dung thông thả chỉ bảo một hồi, làm lu mờ hết những khả năng xuất sắc của nàng, còn không quên quay sang Hoàng đế dò hỏi: "Hoàng thượng ngài xem, thiếp thân lưu lại thẻ bài của nàng ấy được không?"

Hoàng đế cười nhìn nàng: "Vậy lưu lại đi". Bộ dạng phát cáu soi mói người khác của nàng đặc biệt đáng yêu.

Nhiếp Song Song ngẩn người, vị Quý phi nương nương này, thật sự không thể lấy thái độ bình thường đánh giá. Một lúc lâu sau, tiếng ho khan của nội thị đứng bên cạnh làm nàng bừng tỉnh, dập đầu tạ ơn, thối lui về phía sau.

Người thứ hai tiến đến là Hoa Vô Ưu, nữ nhi của Hàn lâm Đại học sĩ. Nàng ta đúng là người đẹp có dáng vẻ hoa lệ, như liễu mềm trong gió. Động một chút là nước mắt lưng tròng, hơi thở yếu ớt, làm cho người khác đau xót.

Nói ngắn gọn đây chính là một đóa bạch liên hoa mỹ lệ.

Động tác của nàng có chút chậm, nhưng đầu óc của nàng không hề chậm. Không đợi Tiết Bích Đào hỏi đã nhỏ nhẹ nỉ non nói: "Sở trường của tiểu nữ là ca hát".

Tiết Bích Đào ân chuẩn. Không cần đạo cụ càng tốt.

Vì thế tim nhỏ của Hoa Vô Ưu khẽ nhảy lên, hàng lông mày nhíu lại, từ từ cất tiếng hát nhẹ nhàng:

"Ngàn vạn hận, hận đến đất trời.

Núi trắng không biết tâm sự trong lòng, nước gió trông không nước mắt rơi.

Kéo đến cả vầng mây xanh".

Muôn vạn u sầu, ngụ ý sâu xa, ý nghĩa của khúc hát rất hợp với dáng vẻ của nàng.

Hoàng hậu thưởng thức xong, ôn hoà cười bình luận: "Hát không tồi". Trong cung còn chưa có người đẹp như thế này, muốn ôn nhu có ôn nhu, ôn nhu nhưng lại không nhu nhược. Nói không chừng Hoàng thượng sẽ thích.

"Thanh âm quá lớn, như là gà bị cắt cổ". Đầu sỏ khốn kiếp nói câu đó chính là Tiết Bích Đào, nàng vừa mở miệng liền thu hút ánh mắt của mọi người, lại còn nở nụ cười tươi, tự nhiên nói: "Ngàn vạn hận, đây là hận rất nhiều nha. Bỏ cung chỉ sợ Hoàng thượng nghe nhiều, sẽ trở nên buồn phiền".

Bản thân Hoàng đế vốn không cảm thấy gì, nhưng nghe xong lời nàng nói lại bật ra tiếng cười.

Mọi người còn lại đều muốn phun một ngụm máu tươi trong cổ họng, bộ dáng muốn phun nhưng lại không thể phun.

Chỉ có bạch liên hoa cô nương thân mình run rẩy, nước mắt lưng tròng như muốn trào ra, nhưng đang trong lúc tuyệt vọng, khóc là việc làm không đúng, mang lại xui xẻo. Cho nên nàng chỉ có thể đứng đó, nước mắt rung rung, uất ức, bị thương nhìn Hoàng đế.

Thương tâm không thể nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tuyên Tú (2)

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphí

Trên đại diện yên tĩnh lại một khắc nhưng Tiêu Phi vẫn còn nói: "Các nàng đương nhiên không so được với Quý phi nương nương. Ai cũng là tiểu nữ nhi của mỗi nhà, chúng ta cần gì phải quá nghiêm khắc vậy chứ."

"Lời này của Tiêu Phi là sai rồi, chọn phi tử cho Hoàng thượng là chuyện đại sự, làm việc lơ là vậy sao được chứ. Bồn cung sẽ không nhất đưa xấu táo hư tiến cử cho Hoàng thượng đâu." Ánh mắt chuyển hướng Bạch Liên Hoa, Bích Đào khẽ cười nói: "Chẳng qua, kỹ thuật rung rung nén khóc của Hoa thị cũng không tệ, vừa nín vừa khóc, khóc như không khóc. Bồn cung lại có chút hiếu kì, người có thể giữ được bao lâu vậy?"

"Hoàng thượng thấy sao?"

"Nàng lại muốn làm gì?" Hoàng đế buồn cười nhưng cũng dung túng nàng.

"Không bằng để cho nàng ta duy trì một nén nhang, nếu nước mắt không chảy xuống cũng không hết, thì giữ lại thẻ bài của nàng."

Hoàng đế gật đầu, đúng vậy.

Bạch Liên Hoa ngó ngán, ánh mắt không tự chủ mở to hơn, mắt thấy nước mắt sắp rơi xuống vội vàng thu về. Cho dù yêu cầu này khiến nàng ta cảm tức cỡ nào, nàng ta cũng không thể không làm, dù sao chỉ còn lại cơ hội này: "Tiểu nữ... tiểu nữ... đa tạ Quý phi nương nương."

Nàng ở nhà được dưỡng như thư hương quý khí, làm gì mà chịu khổ chứ. Nước mắt nín chảy dễ dàng, hai mắt rung rung mà muốn qua một nén nhang thời gian, thì lại không thể nào. Đợi đến khi trong điện đến lượt Dương Thái Linh nữ nhi của Ngự sử bước ra khỏi hàng, một khúc "Xuất thủy liên" đàn được nửa bài, nàng đã không nhịn được nữa, hai hàng nước mắt bị gió làm khô trong hốc mắt.

"Xem ra bản lĩnh duy nhất này của Hoa thị cũng không luyện giỏi." Bích Đào vẽ mặt đầy đáng tiếc, nhàn nhạt phân phó: "Vậy thì bỏ thẻ bài xuống đi."

Hoa Vô Ưu lúc này đã thật lòng muốn khóc luôn rồi, nhưng nàng ta đã không còn cơ hội để khóc cho Hoàng đế xem. Nàng ta bị mang xuống.

Dương Thái Linh đàn đến nửa bài thì sợ hãi, khảy sai một âm. Sau đó bởi vì tâm trạng nàng ta rối loạn lại sai thêm vài chỗ, khúc âm tấu xong, nàng ta hết sức sợ sệt quỳ xuống.

Bích Đào không bình luận gì, đối thủ quá yếu, không có hứng thú. Có lẽ bởi vì dung mạo của cô nương này cũng không xuất chúng, Vân Phi đã tấn vị thành Hiền phi tội nghiệp nàng nên nói: "Thiếp thấy xương cốt nàng ta rắn chắc..." là một người dễ sinh.

Hoàng hậu ôn hòa nói: "Vậy thì lưu thẻ bài thôi." Tiết thị quá xoi mói, mấy lần kế tiếp cũng không lưu được mấy người. Hiếm thấy người này nàng không mở miệng, mặc dù bề ngoài cũng không ra gì, tóm lại có chút khôn khéo. Ai bảo cái gì Hoàng đế cũng nghe theo Bích Đào chứ, Hoàng hậu đây chính là không còn đường nào nữa.

Dương Thái Linh ngạc nhiên mừng rỡ vạn phần tạ ân điển của Hoàng hậu.

Người cuối cùng là Thường Nguyệt Nga, đặt tên khá dung tục nhưng khiêu vũ lại không tầm thường. Vẫn là Hoàng đế thiếu hứng thú mở miệng nói: "So với Quý phi kém quá xa." Quăng đi thẻ bài của nàng.

Hai năm nay điểm kỹ năng tăng chậm, trước sau tổng cộng mới năm điểm, Bích Đào cảm thấy giới hạn kỳ xạ quá lớn, phải đợi ra bên ngoài mới có thể có tác dụng cho nên năm điểm đều cộng thêm ở trên điểm "múa". Ở hiện đại nàng nhất thời hứng thú học khiêu vũ mấy năm, chính là một kẻ học đòi. Chẳng qua điểm kỹ năng rất mạnh, cộng đến rất nhiều tư thế điệu múa trong đầu nàng, luyện nhiều mấy lần cũng lưu loát tự nhiên, tựa như vốn có.

Nhất là khi thêm năm điểm, nhiều thêm một bộ "vũ điệu tiếng guốc", chân bước trên guốc gỗ, dưới váy cột chuông nhỏ, mang theo khí tức mộc mạc giản dị của cô đại nhưng lại vui sướng linh động, khi nhảy lại khiến thị giác và thính giác đều được thưởng thức.

Vì tài nghệ "biết nhảy múa" đột ngột xuất hiện, nàng quán quân Hoàng đế được thêm mấy ngày, khiến Hoàng đế mời đến cho nàng một sư phụ dạy múa, sau đó ngày tháng trôi qua cũng dần dần triển lộ được "thiên phú" của mình. Hồi ức nho nhỏ kia khiến nàng suy nghĩ thật lâu, mặc dù không biết "chỉ số thiếu sót" kia là thứ gì nhưng trong lời nói hỗn hển của hắn vẫn có thể nghe ra. Không khỏi lổ mắng lần nữa, lúc này nàng làm việc cẩn thận rất nhiều, mọi việc đều tiến hành theo tuần tự.

"Tuyên Hùng Đại Nhi, nữ nhi của Kiến An Hầu. Tào Gia Hoan, nữ nhi của Ngự sử trung thừa. Ngụy Doanh Doanh, nữ nhi của Trung thư xá nhân. Cố Nhĩ Nhã nữ nhi của Giám nghị đại phu yết kiến."

Một tiếng này truyền ra, bầu không khí trong điện lập tức khẩn trương.

Bích Đào nhớ tới mấy ngày gần đây cho người hỏi thăm chuyện, tướng quân không chuẩn bị chiến tranh, mặc dù điểm kỹ năng đã cao đến chín mươi hai, nhưng ngoại trừ sủng ái của Hoàng Đế, tính toán của người ngoài nàng cũng phải tính toán cẩn thận ứng phó. Nếu không còn chưa tới lúc giá trị đầy đủ bị người khác giết chết, vậy thì coi như đáng rồi. Cho nên thăm dò tình hình địch nhân là rất quan trọng.

Mà nguyên nhân khiến mọi người khẩn trương chính là nữ nhi của Kiến An Hầu- Hùng Đại Nhi. Nữ tử này dung mạo phi phàm, gia thế hiển hách, thân ca ca lại còn là thân tín của Hoàng đế. Lúc này đứng giữa đám tú nữ có thể nói là hạc trong bầy gà, thế này cũng giống như đi mua sắm vậy. Một bên là mấy tiệm nhỏ thông thường, quần áo toàn là kiểu may sẵn, mặc ra ngoài cũng không coi là mất mặt. Nhưng bên kia lại là quần áo hàng hiệu, đường cắt hết sức tự nhiên phóng khoáng, tinh xảo xinh đẹp. Quan trọng chính là lão tổng của công ty lại là anh em tốt của mình, người ta sẽ chọn cửa hàng nào chứ? Trên căn bản chính là cái sau cũng không có chạy đi, lại không phải không trả tiền nổi.

Hùng Đại Nhi quả nhiên không phụ hi vọng của mọi người, cả người khoác áo màu đỏ tươi có họa tiết trúc hoa tròn bằng gấm, mặc váy tương màu xanh nhạt thêu mẫu đơn bát phúc ở bên dưới, bộ điều đầu phượng quạ xanh điểm thùy bên tóc mai khẽ rung rinh theo bước đi, mắt đen, gò má ửng hồng, tóc đen điểm hoa, xa xa cười một tiếng như đón gió xuân, sinh hương hoạt sắc.

Bích Đào cảm thấy phải có thái độ đoan chính, không vì cái gì khác, chỉ vì nàng ta và mình đi cùng trên một con đường. Không tệ, thế gia quý nữ bình thường đa phần đều có dáng vẻ đoan chính nhưng Hùng Đại Nhi lại khác, nàng ta biết mình có dáng vẻ gì thì đẹp nhất. Ngay cả ở đại điện vẫn không chút mất bình tĩnh chút nào, cứ chỉ lúc đi đứng kia, dáng người lười biếng lại càng khiến người khác không tìm ra được chỗ sai. Nụ cười kia cũng không phải nụ cười không hé miệng, câu môi liếc mắt đều là tư thái quyền rũ.

Tuy nói đi cùng một con đường nhưng lại có thể thấy được không phải nàng ta cố ý bắt chước mà là bản thân nàng ta như vậy. Thói quen lâu dài và bất chước ngăn ngại vẫn có thể dễ phân biệt được. Đây cũng là điều mà tại sao lúc đầu Bích Đào muốn đi theo kiểu lạnh lùng lại bị Hoàng Đế không chút lưu tình vạch trần. Mà lúc lấy thái độ "anh chị" của mình lại được Hoàng đế yêu thích, chân thực hay không, người nhạy bén rất dễ có thể cảm giác được. Nếu nàng ta và mình đem ra lựa chọn, đương nhiên là kinh địch. Nhưng hiện giờ...

Bích Đào nghiêng mặt nhìn thái độ của Hoàng đế, trong mắt chỉ thường thức nữ nhân, cũng không có kinh điểm là bao. Như vậy là đủ rồi, Bích Đào trầm ngâm, mặc dù nàng có thể có miệng lưỡi soi mói nhưng nếu vì thế mà đắc tội Hùng Đại Nhi thì cũng không có lợi lắm. Có một người ca ca tốt quả nhiên là sát chiêu của nữ tử hậu cung mà.

Vì vậy một khúc tiêu tấu xong, nàng ta không lên tiếng. Trong điện yên tĩnh một lúc lúc lâu vẫn là Hoàng hậu hoàn hồn đầu tiên nói: "Luu thê bài." Người cả điện đã quen với Quý phi nương nương các nàng độc miệng, đột nhiên không lên tiếng lại có chút không kịp phản ứng.

Ngay cả Hoàng đế cũng rất thất vọng, hai đợt tuyên tử trước hẳn thường sẽ ngồi xem không sót ruột. Lần này nghe một chút phê bình "không giống người khác" kia của Bích Đào vẫn rất thú vị.

Hùng Đại Nhi đối với kết quả như vậy có chút kinh ngạc, theo lý vẫn nên có mấy câu khen ngợi mới được. Chẳng qua nàng ta suy nghĩ một chút, cái này dù sao cũng không quan trọng, dù sao hậu cung mới là chỗ để nàng ta chân chính thi triển. Nàng giương mắt nhìn về phía nữ nhân ngồi bên cạnh Hoàng đế, cho dù nhìn thấy mình thì khí thế quanh thân vẫn không thay đổi như cũ, ngón tay trắng muốt vẫn lấy quả vải trong đĩa lưu ly, môi đỏ khẽ nếm, thái độ yêu kiều lười nhác vẫn không thể nghi ngờ. Nàng cười cười, ngày sau vẫn còn dài.

Người thứ hai là Tào Gia An, nữ nhi của Ngự sử trung thừa, cô nương này có gương mặt trái xoan, trên đó có cặp mắt tròn như hạnh nhân, da trắng như ngọc, dựa theo tướng mạo mà nói thì cũng là một kiểu mới mẻ. Chỉ là nàng ta sợ hãi rất lợi hại, lúc vẽ tranh suýt nữa đã tạt mực đầy trang giấy, vẫn là chưa từng thấy ai như nàng ta ở điện tuyên mà còn khiến người ta không yên lòng như vậy, cũng không biết có phải cố ý hay không thôi.

Theo lý mà nói thì cứ chỉ lỗ măng như vậy sẽ không được chọn, ngay cả Bích Đào cũng không nhận được mà muốn phi nhỏ. Chẳng qua Hoàng thượng cảm thấy cô nương này sợ hãi giống như con tiểu bạch thỏ vậy, là mầm non có thể bồi dưỡng, vung tay lên, giữ lại.

Khi kết quả này vừa ra, cô nương kia lại càng hoảng sợ lợi hại hơn, lúc khấu tạ thánh ân chân còn vấp gấu váy, lao đảo một lát. Lúc này Bích Đào lại nghĩ rằng nàng ta dường như không muốn tiến cung lắm. Chẳng qua chuyện này cũng không phải nàng ta có thể làm chủ, mình cần gì phải xen vào việc người khác.

Hai cô nương phía sau có tên rất hay, một người tên Ngụy Doanh Doanh, một người tên Cố Nhĩ Nhã, cho dù là khí chất yêu kiều như nước hay tao nhã lịch sự, điềm đạm thì vẫn luôn có thể người khác sinh lòng hảo cảm. Chẳng qua đều là suy nghĩ chủ quan do cái tên mang tới, trên thực tế Ngụy Doanh Doanh là một người béo tròn. Cố Nhĩ Nhã thì ngôn từ lộn xộn, mắt hơi trắng, cũng may vẫn chú tâm chuẩn bị biểu diễn, một người đánh đàn tranh, một người làm thơ.

Bích Đào ôn hòa đánh giá bọn họ: "Đánh đàn tranh rất hay, nếu ngăn một tấm bình phong ở phía trước thì không thể tốt hơn được nữa." Dáng dấp quá xấu xí, chứng mất. "Mực đen vẽ mây ngải, hoa rơi như tuyết, thoáng chốc bay đầy trời. Từ rất có ý cảnh..." Bích Đào cười nói: "Thật là người viết sao?" Nói chuyện còn không rõ ràng, còn học người ta làm thơ.

Hai người tháo chạy.

Hoàng Đế cười, nghiêng đầu nói với nội thị ghi chép danh sách: "Nghe theo Quý phi, bỏ đi."

Mặt trời lặn về hướng Tây, tuyên tử cuối cùng cũng kết thúc. Chúng tử nữ có người vui mừng vênh vang, trò chuyện với nhau, cũng có người buồn rầu âm trầm, yên lặng không nói nhưng cho dù tình trạng nào thì các nàng cũng ngồi lên xe ngựa chuẩn bị về nhà báo tin. Nhưng các nàng lại không biết rằng tú nữ lần này định trước không thể mở màn vén lên gió nổi mây vần ở hậu cung giống như trước kia, lấy sủng ái của đế vương lung lạc trong tay. Ai bảo nó...

...

Một mảnh xuân tình dành cho hải đường, nụ sen chỉ vừa mới nhú một góc.

"Hoàng hậu an bài Kiến An Hầu gia ở Phương Hoa các?" Bích Đào cầm muỗng dứt Đoàn Đoàn ăn cơm, tiểu tử không đảng hoàng, ăn một muỗng cơm thì lại cắn ngón tay mẹ của nó.

Bích Đào vỗ một cái lên cái mông nhỏ của nó, nó liền ngoan ngoãn hơn, bắt đầu nhai cơm.

Vân Lũ đáp lời: "Chính là ở một gian mà lúc trước nương nương ở, cũng phong Bảo lâm."

Phong Bảo lăm nằng cũng biết, dựa theo gia thế của nàng ta vẫn có thể có được phong hào, lúc Hoàng đế nhắc nàng, nàng còn kiến nghị Hoàng đế dùng chữ "Trinh", một lần làm hai người khó chịu là chuyện mà nàng thích nhất. Hoàng đế đồng ý nhưng không nghĩ tới Hoàng hậu còn có chiêu này. Chẳng qua ở cùng một gian nhà thì có thể có được sủng ái giống như nàng sao?

Bích Đào cười một tiếng, dứt món đậu hũ hành hoa vào miệng Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn bẹp miệng: "Xanh xanh, không muốn." Tuổi còn nhỏ, đối với hai chữ này thì nhớ âm càng rõ ràng hơn.

"Xanh xanh gọi là gì?"

"Xanh xanh..."

"Nói cho nương nghe xanh xanh gọi là gì, chúng ta sẽ không ăn nó." Bích Đào dụ dỗ.

"..." Bánh bao nhỏ cau mặt lại muốn khóc.

Bích Đào mềm lòng: "Hành, đọc theo nương, hành."

"Hành:

"Ừ, đọc đúng rồi." Bích Đào hôn một cái lên mặt bánh bao trắng mịn của nó, tiếp tục dứt: "Bảo bảo thật thông minh."

Mặt bánh bao nhỏ đầy kiên trì: "Hành hành, không muốn!"

"..." Thật khó lừa.

...

Mấy ngày sau, chúng tú nữ được nội thị dẫn vào từng cung điện được phân để ở. Trên đường đi qua, toàn là ngôi xanh mái đỏ, tầng lầu trùng điệp, nguy nga lộng lẫy khiến người ta mờ mắt.

Lại tới tòa nhà, bởi vì có nhiều cung nhân lui tới, vừa khiêng ván hoặc vận chuyển ngói lớn, huyền não ồn ào. Dương Thái Linh được phong Thái nữ tồ mờ hỏi nội thị dẫn đường: "Công công, đây là đi đâu vậy?"

Nội thị nhìn theo đầu ngón tay nàng một cái, hiểu rõ nói: "Đây là Đào Yêu quán."

Hễ là cung nhân thì đều lăm mồm, những người ở phía sau đều là phi tần chủ tử, công công kia không khỏi có ý nịnh nọt, cẩn thận nói với nàng: "Bởi vì Quý phi nương nương của chúng ta nhảy rất đẹp nên Hoàng thượng cho người xây chỗ này, chuyên dùng để nương nương nhảy múa."

"Là mới xây sao?"

"Làm gì có, đã sớm xây xong rồi. Bởi vì lúc này nương nương lại nghĩ ra "vũ điệu tiếng guốc", nói ở trên mặt đất nhẫu không thú vị, Hoàng thượng liền chuẩn bị làm "hành lang vang tiếng guốc", phía dưới đặt ngói đại thủy, phía trên thì đặt ván gỗ, lúc nhảy sẽ vang lên tiếng "leng keng", nghe rất hay." Mấy câu phía sau là hần nghe công công khác nói, nghe nói Quý phi nương nương đã thử qua, người từng nghe thấy đều nói như vậy, vậy khẳng định không sai rồi.

Chúng tú nữ đều thán phục, không khỏi châu đầu ghé tai. Đây là tốn bao nhiêu ngân lượng.

"Nếu không thì sao lại nói Quý phi nương nương được sủng ái chứ." Nội thị thấy vậy có chút đắc ý. Mặc dù hần không hầu hạ Quý phi nương nương, rốt cuộc thì vẫn có "kiến thức" hơn mấy vị phi tần mới tới này.

"A." Bên trong truyền ra tiếng nói không dịu dàng, ngữ điệu chậm chậm, thế nhưng ghen hờn người khác: "Quán tử này đáng tiền, thời giờ thì không đáng tiền sao? Trì hoãn như vậy lại không chịu dọn dẹp "ổ cỏ" của mình để dễ chịu một chút, cho dù không bị được với hành lang của quán tử này, tốt xấu gì cũng là của chính mình."

"Công công, còn không đi sao?" Nữ tử kia lười biếng đỡ đỡ trâm sai bên tóc mai, liếc mắt rồi đi.

Nội thị kia đang muốn cau mày, lại nhìn thấy là Kiến An Hầu gia Trinh Bảo lăm, người này lại là chủ nhân mà hần không đắc tội nổi, vội vàng cười theo: "Đi đi đi, vậy thì đi thôi."

Những tú nữ liên quan thấy là nàng ta, cũng không lên tiếng nữa, người trước mắt không chỉ có gia thế tốt, nói không chừng về sau còn là một Tiết Quý phi khác. Các nàng chọc không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Giao Thủ

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Ngày đầu tiên người mới vào cung, không ngoài dự liệu, Hoàng thượng lật thẻ bài của Trình Bảo lâm. Một đêm này, hậu cung có rất nhiều người trần trọc, ngủ không an ổn. Đã có một Quý phi chiếm phần lớn sủng ái của Hoàng thượng, giờ lại đến thêm một Trình Bảo lâm, không biết đến bao giờ mới đến lượt các nàng nữa.

Càng chưa nói trừ bỏ Trình Bảo lâm ra, vẫn còn rất nhiều tú nữ giống như thủy hành nhi [1]. Các nàng có thể tiến vào, cũng chính là có chút tình cảm cùng hiểu biết với Hoàng thượng.

[1] Ví các tú nữ xanh tươi non nớt giống như cây hành lá (editor: một cách ví von thật đặc biệt?)

Nhưng mà, thua hay không thua trận, nói thế nào cũng là các nàng tới trước không phải sao, cho nên về mặt khí thế cũng không thể thua kém.

Ngày thứ hai, chúng phi như thường đi Trường Xuân cung vấn an Hoàng hậu. Mấy người liên quan ngồi thẳng người lấy ra cái giá của phi tần nhìn người mới lục tục tiến vào, khăn đều bị vò nát. Năm nay tuyển tú tiến hành vào mùa xuân, nhìn xem, nhìn xem, kia một đám thon thả tinh tế, y phục mùa xuân hơi mỏng, bộ dáng tươi cười diễm mỹ, không phải tới thị uy làm các nàng khó chịu thì là cái gì?

"Vẫn là Hoàng hậu nương nương của chúng ta biết đau lòng, theo quy củ cũ thì đều bọc kín mít, đừng nói dáng người, cổ áo cũng bọc kín lại, đến mặt cũng không nhìn rõ. Nào có được cảnh đẹp ý vui như thế này." Tiêu Phi nhấp một ngụm trà, cười khê khoai mào mọi người bất mãn với Hoàng ậu.

Lúc trước, sau khi nàng thiết kế Trần phi cùng Mẫn Tiệp dư không thành, bị tước đoạt phong hào, nên suy nghĩ đã rõ ràng. Hoàng nhi của nàng chết nên tính trên đầu Hoàng hậu, muốn trả thù, đây mới là kẻ thứ nhất phải chịu. Chẳng qua hiện giờ thế lực của nàng giảm đi, nếu muốn làm cái gì, lại là lòng có dư mà lực không đủ.

Duy nhất có thể dựa vào, cũng chỉ có cái phi vị này.

Lệ Quý tần đã được thăng làm Lệ Tu dung cảm khăn lụa che miệng lại, hát đệm theo: "Có thể thấy được người mới vừa mới vào cung, Hoàng hậu nương nương liền chỉ đau các nàng, chúng ta đều thành hoa vàng ngày mai, lại muốn lấy được niềm vui của người, sợ là không được rồi."

Hoàng hậu ngồi vững vàng, nghe vậy cười: "Sao lại nói như vậy được, xưa nay bốn cung luôn công bằng, phần các người nên có, tất nhiên đều không thiếu."

"Có sức lực đi suy nghĩ miên man như vậy, không bằng đi lấy được niềm vui của Hoàng thượng mới đúng."

"Có các muội muội mới ở đây, sao Hoàng thượng còn nhìn đến nhóm lão nhân này nữa chứ." Thăng đến Quý tần, lại được vào ở chính điện Vĩnh Củng cung, chương quân cả một cung Mẫn Quý tần hơi chua nói: "Hôm qua Thừa Huệ còn liên tục nói với thiếp thân muốn gặp phụ hoàng, thiếp thân khuyên thế nào cũng không được."

"Bốn cung biết, chăm sóc cho Thừa Huệ vất vả. Chỉ là Hoàng thượng vẫn còn chính vụ, không ngày nào được nhàn rỗi, các hoàng phi nên thông cảm một chút. Chờ lúc Hoàng thượng rảnh rỗi, tự nhiên sẽ đi." Hoàng hậu giờ khăn chấm môi, không nóng không lạnh trấn an nàng một câu.

Trên thực tế, phần lớn thời gian nhàn rỗi Hoàng đế đều ở Dực Khôn cung, nàng khuyên không được, cũng không còn biện pháp nào. Dù sao đều lấy yêu thích của Hoàng thượng làm chuẩn, buổi trưa hẳn muốn đến chỗ nào dùng bữa, lại muốn nghỉ ngơi ở đâu để giải tỏa mệt mỏi, nàng cũng không quản được.

Mẫn Quý tần bĩu môi, nàng biết ngay Hoàng hậu không có cách.

"Trình Bảo lâm đến ——"

Trong lòng mọi người căng thẳng, chính chủ của hôm nay tới rồi.

Trình Bảo lâm vẫn như cũ đi vào, phong thái vũ mị phong lưu xuất hiện. Chỉ có lúc thỉnh an còn tính là cung kính, dựa theo quy củ hành đại lễ: "Thiếp thân thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an."

Hoàng hậu không khó xử, gọi nàng đứng dậy, tiện đà tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng một cái, nói: "Sắc mặt Trình Bảo lâm cũng không tệ nha." Tuy là không tệ, nhưng so với sau khi được thừa sủng lại có chút khác biệt.

Nhiếp Song Song được phong làm Vĩnh Bảo lâm tùy tiện nói: "Lời này của Hoàng hậu nương nương cũng hơi lạ, hôm qua Hoàng thượng đi đến cung của nàng, sao sắc mặt có thể khó coi được chứ."

Không khí cứng lại, mấy phi tần địa vị cao cảm thấy cả người có chút không dễ chịu, lời nói kẹp dao giấu kiếm nói nhiều rồi, nhất thời nghe thấy lời nói

"thăng thần" như vậy, các nàng có chút không quen. Lại nói cùng là xuất thân tướng môn, Hoàng hậu đoan trang hào phóng như vậy, như thế nào người này nhìn qua lại thấy hơi —— ngu.

Chẳng qua, ngu mới tốt nha. Cùng tranh với mình, người như vậy đều không chê thiếu.

Ngay cả Trinh Bảo lâm cũng kỳ quái nhìn nàng ta một cái, ban đầu nàng còn coi Vinh Bảo lâm là đối thủ, nhưng mà cụ thể như thế nào, vẫn cần phải xem xét lại. Bấy giờ, nàng chỉ lấy tay áo rộng che miệng lại, ra về ngượng ngập nói: "Nương nương sao lại trêu ghẹo thiếp thân như vậy."

Bình Tu nghỉ ở bên cạnh nghe xong, lại càng trêu ghẹo thêm, nàng cười nói với Hoàng hậu: "Bây giờ người mới da mặt đều mỏng như vậy, nếu nương nương lại nói thêm gì nữa, không biết còn xấu hổ đến mức nào nữa đây. Đến lúc đó Hoàng thượng đau lòng nàng, còn không phải sẽ tức giận với chúng ta sao?" Ban đầu mình mang một chữ "Trinh" ở trên đầu, Bình Tu nghỉ nhìn thế nào cũng thấy nàng ta không vừa mắt.

Chẳng qua Trinh Bảo lâm cũng không thấy nàng ta vừa mắt, ban đầu nàng cũng không cảm thấy phong hào này không tốt, về sau biết được là đã từng dùng qua, lại là bị đoạt thay thế, liền cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Giống như là nhặt đồ thừa vậy. Nàng sao có thể chịu được cái ủy khuất này.

Mặt mũi của Hoàng Hậu nàng cho, còn Bình Tu nghỉ? Mắt phượng của nàng giương lên, cười nói: "Bình tỷ tỷ làm phụ [2] đã lâu, đã sớm thành thực, sao còn nhớ rõ cảm thụ lúc trước được chứ." Chính là trào phúng nàng tuổi già sắc suy, lại nói nàng da mặt dày không biết xấu hổ.

[2] 妇: vợ, đàn bà, phụ nữ đã có gia đình

Người mới sau khi nghe vậy trong lòng đều kinh ngạc vạn phần, kia tốt xấu gì cũng là một cửu tần nương nương. Cũng chỉ có Trinh Bảo lâm ý vào gia thế mới dám nói chuyện giễu cợt như vậy.

Bình Tu nghỉ bực mình, cố tình làm bộ dáng thường dùng để đối phó với người mới, đối với người trước mắt này lại không có hiệu quả. Trong lúc nhất thời nàng không có biện pháp nào, đành chuyển ánh mắt lên người Hoàng hậu.

Hoàng hậu cũng bó tay, thật ra nàng muốn nâng đỡ Trinh Bảo lâm lên để tranh với Tiết thị, nhưng mà Bình Tu nghỉ từ lúc tiến cung liền đi theo nàng, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm. Nàng đành phải cười nói giảng hòa: "Được rồi, vừa rồi bốn cung mới chỉ khen nàng một câu sắc mặt tốt, lại gặp phải mấy người các ngươi nói nhiều. Đều để cho miệng nghỉ ngơi một chút đi, tối, dọn chỗ cho Trinh Bảo lâm."

Trinh Bảo lâm tạ ơn rồi ngồi xuống. Một trận này mới xem như bình ổn lại.

Ôn Ngự nữ lúc trước dùng lời nói để chèn ép Tiết Bích Đào cũng đã thăng tới vị trí Bảo lâm, ánh mắt nàng khá là sắc bén, chỉ một câu kia của Hoàng hậu, lại nhìn cử chỉ của Trinh Bảo lâm ngồi bên cạnh nàng, liền hiểu ra, khóe miệng hiện một nụ cười nhạt, mang theo một tia trào phúng.

Chẳng qua từ trước đến giờ nàng đối với chuyện không liên quan tới mình đều mặc kệ, nên lúc này cũng không có nói nhiều, vẫn thanh thản uống trà như cũ.

Đề tài đổi hướng, Dương thị mới được phong làm thái nữ lại là người biết ăn nói, lúc diện tuyến bị kinh sợ gây sai sót, bây giờ Hoàng hậu nhìn lại, lại có chút nghi hoặc lúc đó nàng ta có tâm tư gì không. Dù sao cũng không giống một người nhất gan, ngồi một phòng các phi tần địa vị cao, cũng không thấy nàng sợ hãi. Vừa có người nói, liền có thể đáp lời, rất trôi chảy. Nếu mọi chuyện thuận lợi, sẽ là một nhân vật trường tu thiện vũ [3].

[3] 长袖善舞: người giỏi luôn cúi, biết sử dụng thủ đoạn.

Lúc này Dương Thái nữ đang rất sống động kể chuyện cười cho các phi tử: "Chỗ chúng ta có một chú lợn. Có một lần đi thuyền ra ngoài du ngoạn, lúc thuyền mắc cạn, liền tự mình lên chèo thuyền. Vô ý rơi xuống, nước kia đúng lúc ngập qua cổ hần, hần nhảy dựng lên giận dữ ——"

"Sao lại cố tình mắc cạn gác ở chỗ sâu chứ!" Nàng vừa nói vừa khoa tay múa chân, chọc cho mọi người đều cười.

Đúng lúc không khí đang hoà thuận vui vẻ, cung nữ Tiết Bích Đào phái tới báo tin khoan thai đến muộn, người tới là Sơ Hiểu. Nàng thỉnh an Hoàng hậu trước rồi nói: "Hôm qua chốn của Ngũ Hoàng tử không bọc kín, nương nương của chúng ta sợ Ngũ Hoàng tử nhiễm lạnh, lúc này vẫn đang trông bên cạnh. Mong rằng Hoàng hậu nương nương thứ lỗi."

"Ngũ Hoàng tử có sao không?" Hoàng hậu nhất mực ôn hòa, quan tâm đúng chỗ.

"Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm." Sơ Hiểu quen thuộc đáp lại: "Trước lúc nô tỳ ra ngoài Ngũ Hoàng tử cũng có hắt xì, chỉ là nương nương chúng ta tâm địa từ nẫu, một chút cũng không dám yên tâm."

"Này cũng hết cách. Ngũ Hoàng tử còn nhỏ tuổi, chú ý nhiều một chút là đúng." Hoàng hậu lương thiện nói.

Sơ Hiểu cười, nhưng vẫn chưa cáo lui, lại đưa sách ôm ở trong ngực cho Trinh Bảo lâm nói: "Nương nương chúng ta nói hôm qua Trinh Bảo lâm hầu hạ Hoàng thượng vất vả, nàng có lòng an ủi, lại không dám đưa những tục vật kia. Liền kêu nô tỳ mang theo quyển《 sử ký 》 này, tặng cho Trinh Bảo lâm."

Tiết Quý phi lại có lòng tốt đưa lễ vật cho mình? Trinh Bảo lâm nhăn nhó, nhưng cũng không dám không nhận, trong miệng còn phải nói: "Thiếp thân đa tạ Quý phi nương nương ban thưởng."

Sơ Hiểu làm xong nhiệm vụ, cười nói cáo từ.

Ánh mắt chúng phi đều đặt trên quyển《 sử ký 》khá là tò mò với bí mật ở bên trong. Trình Bảo lâm thân nhiên, đang muốn đưa quyển sách cho tỷ nữ ở phía sau, lúc nghiêng người lại bị Vinh Bảo lâm ở bên phải đoạt mất.

Vinh Bảo lâm đoạt đồ vật không e lệ, một bên cười nói: "Trình Bảo lâm không nên tức giận, ta chỉ nhìn xem, một lát liền trả lại." Một bên lại loạt xoạt lật sách.

Lúc này Trình Bảo lâm thật sự bị nàng ta làm tức giận, nàng dậm dậm chân, rồi lại không thể làm như Vinh Bảo lâm duỗi tay đi đoạt lấy. Như vậy còn ra bộ dáng gì!

"Ý, sao Quý phi nương nương lại gấp trang Hán Huệ Đế Hoàng hậu này lại làm gì..." Vinh Bảo lâm lẩm bẩm.

Hán Huệ Đế Hoàng hậu Trương Yên, tên chữ Thục Quân, là nữ nhi của Lỗ Nguyên Công chúa cùng Triệu vương Trương Ngao, thần dân tôn nàng là Hoa Thần. Nổi danh là —— Hoàng hậu xử nữ.

Mặt Trình Bảo lâm thoáng chốc trắng bệch.

Các phi tần có chút học thức đều nghĩ sâu hơn một chút, về mặt nhìn nàng ta cũng đều cổ quái. Sau đó lại bị những phi tần không hiểu rõ lăm giật nhẹ tay áo, liền nói nhỏ bên tai với các nàng.

Hoàng hậu ngồi ở bên trên bưng tỉnh đại ngộ, vì sao lúc Trình Bảo lâm tiến vào mình lại cảm thấy có chỗ không đúng. Chân chính phá thân xử nữ, tuy trên mặt có ứng đồ thẹn thùng, nhưng trong đó cũng sẽ lộ ra một chút suy yếu. Từ thể lúc đi đường cũng sẽ có chút cổ quái, chứ không phải như nàng ta vừa này tiến vào giống lúc trên điện tuyến thông dong tự tại.

"Xi ——" không biết là ai dẫn đầu, tiếng cười trong điện sôi nổi xuất hiện.

Dù sao Hoàng thượng lật thẻ bài, không gọi nước tắm, đồng sử không ghi chép, đều là các lão thân cả. Lần đầu hầu hạ, đều sẽ được thừa sủng. Còn tình huống giống như Trình Bảo lâm này, thật đúng là đại cô nương lên kiệu hoa —— là lần đầu tiên nha.

[4] 彤史 (đồng sử): nữ quan ghi chép lần thị tẩm của phi tần.

Hơn nữa ban đầu nàng ta còn biểu hiện ngượng ngùng, còn vì thế mà hoà với Bình Tu nghi có một ván, nói như thật, cái gì mà cảm giác lúc trước. Chờ đến bây giờ nghĩ lại, đúng là đặc biệt buồn cười.

Nàng ta không phải ngay cả cái cảm giác cũng không có sao!

Gương mặt đẹp của Trình Bảo lâm từ trắng lại chuyển sang xanh, tay đặt trên đầu gối cũng run rẩy lên. Hôm qua lúc Hoàng thượng không chạm vào nàng, trong lòng nàng đã cảm thấy ỳ khuất đến cực điểm.

Nàng có nằm mơ cũng không nghĩ tới, lấy dung mạo cùng gia thế của nàng, mà cũng phải chịu nhục như vậy.

Đỗ Đoàn Đoàn uống xong một chén được đề dự phòng, Tiết Bích Đào gọi Sơ Hiểu tiến vào hỏi: "Đã đưa sách qua đó chưa?"

Sơ Hiểu không nhịn được cười, đến tận lúc giống như bông hoa rung rung lên mới nói: "Nương nương không biết đâu, vốn là chúng ta cũng chỉ nghĩ đề tự cho nàng ta biết, chê cười một chút thì thôi. Nhưng không nghĩ tới Vinh Bảo lâm mới tới cũng là người lưu manh, cứ vậy đoạt lấy, rồi lật trúng một tờ kia. Không chỉ như thế, nàng còn đọc ra ở trước mặt mọi người nữa. Các chủ tử đã vào cung này, phần lớn đều là có học vấn, nghe xong, ai còn không rõ nữa chứ?"

"Nghe nói lúc ấy sắc mặt Trình Bảo lâm ——" Sơ Hiểu không nhịn được, lại cười một trận nữa, cả người lung lay nghiêng ngả.

Tiết Bích Đào cười vỗ tay nàng, nói dối: "Đi chỗ khác mà cười đi."

Sơ Hiểu miễn cưỡng dừng cười lại, bắt đầu nịnh hót chủ tử: "Đều là chủ ý của nương nương tốt, để chúng ta phân phó lục cục tặng cái bàn lưu li khắc hoa bạc đi, trên bàn lưu li kia bày anh đào, Hoàng thượng còn không phải lại nhớ tới nương nương sao. Sao còn cảm thấy Trình Bảo lâm Giả Bảo lâm tốt được nữa." Nàng nói, còn làm loạn, đỡ một bàn lưu li ở bên cạnh, đưa đến trước mặt chủ tử nháy nháy mắt.

Tiết Bích Đào cười liếc mắt với nàng một cái, nhưng cũng cầm một quả anh đào tới ăn. Cuống anh đào thật dài, quả đỏ tươi, nàng hé môi đỏ nếm thử, vẫn là mùi vị kia.

Thơm ngon mọng nước, nếu lại thêm sữa đặc ngọt dịu nữa ——

Ăn càng ngon hơn.

Ngay cả Hoàng đế, cũng không quên được.

Chương 84: Lấy Lòng

Edit: Mẫn Lương Nghi.

Beta: Hy Thái phi

Kể từ ngày Trinh Bảo lâm bị vạch trần chuyện vẫn còn một thân hoàn bích (chưa được thị tẩm), phàm là nhắc tới Trinh Bảo lâm, từ "Trinh" kia đều phải nhấn mạnh hơn, đều nói không hồ là Trinh Bảo lâm. Trong khoảng thời gian ngắn, chữ trinh thực tốt đẹp như vậy lại bị cố tình giải nghĩa sai.

"Yên Phách, người đưa chiếc xe nhỏ làm bằng gỗ kia tới chỗ Quý phi nương nương đi, nói là tặng cho Ngũ hoàng tử chơi." Vinh Bảo lâm đùa nghịch vài lọn tóc trong tay mình, hai ngón tay vẽ chuyển, ánh sáng trên đỉnh đầu dường như đang lơ lửng, cái bóng của nàng cũng bất động. Cái này vốn là cho trẻ con chơi, nhưng mà nàng chơi thử cũng rất vui nha.

"Tiểu thư là muốn đứng ở phe của Quý phi nương nương?" Tiểu tỷ nữ tên là Yên Phách cũng là một người thẳng tính, nói chuyện không thích vòng vèo, nàng cũng không nhớ là phải kiểm tra xem xung quanh có ai nghe lén hay không mà cứ thế nói ra.

Vinh Bảo lâm trừng nàng một cái: "Bảo đưa thì đưa đi, chuyện của ta không cần người nhiều lời!"

Yên Phách lầm bầm: "Bảo nô tỳ nói nhiều, tiểu thư cũng đâu có nói ít gì đâu. Lần đó Trinh Bảo lâm—— tốt rồi, tiểu thư đoạt sách của nàng làm cái gì, bây giờ nàng tất nhiên là ghi hận tiểu thư."

"Người thì biết gì," Vinh Bảo lâm thở hắt ra một tiếng, quở trách nàng: "Nói thì nhiều, làm thì lười, lại còn hỗn láo như vậy, lúc trước sao ta lại mang người theo tiến cung nhỉ?!"

Yên Phách cười: "Bởi vì nô tỳ sẽ pha trò cho tiểu thư nha."

"..." Vinh Bảo lâm tức nghẹn, nghe nương nói trong hoàng cung rất nhàm chán nên nàng mới không nghĩ ngợi gì mà đem theo tiểu nha đầu này tiến cung nha. Một lúc lâu sau nàng mới nghẹn ra được một câu: "Người vừa gọi ta là tiểu thư?"

"Áy, chủ tử." Yên Phách phản ứng rất nhanh: "Chủ tử thật sự muốn đưa chiếc xe nhỏ bằng gỗ kia đi thật sao? Lễ này không quý giá, nhưng nếu chủ tử đưa lễ vật tới bên chỗ Quý phi nương nương thì sẽ không tốt lắm đâu. Nô tỳ nghe nói Quý phi nương nương gây thù chuốc oán không ít. Cho dù được chỗ tốt gì cũng sẽ không thiếu người đồ mắt ghen ghét chủ tử, cũng chỉ có phủ của chúng ta..."

Vinh Bảo lâm nhìn nàng một cách coi thường: "Lải nhải, người nói chuyện còn dong dài hơn nương của ta. Trước khi đi có phải nương của ta cho người chỗ tốt gì không? Bây giờ chỉ nghe nàng, không nghe chủ tử?"

Yên Phách biết vậy liền im miệng, cẩn thận nhìn sắc mặt của chủ tử một chút, sau đó trung ra vẻ mặt nịnh hót cùng tươi cười: "Ai nha, có phải cái xe nhỏ bằng gỗ kia không? Nô tỳ biết, nô tỳ biết, năm trước chủ tử mời một người thợ rất khéo tay đến làm, tất cả nô tỳ đều biết hết, bây giờ nô tỳ mang đi đây!"

Vinh Bảo lâm hừ một tiếng: "Cũng biết thức thời đấy."

Có tin tưởng và lòng trung thành. Sau khi kết thúc cái lòng trung thành này, nàng có thể tự do tận hưởng rồi.

Vinh Thọ cung.

Tiêu phi khoác trên mình chiếc áo choàng dài, tiến đến hỏi cung nữ: "Sao hôm nay lại đưa đào tới?"

Cung nữ thấp thòm trả lời: "Nương nương không thích sao? Nô tỳ sẽ đi đổi ngay..."

Gần đây tâm tình của Tiêu phi rất hay thay đổi thất thường, đám nô tỳ trong Vinh Thọ cung đều một lòng run sợ. Lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, dù sao Tiêu phi vẫn là người nắm trong tay sinh mạng của hàng trăm cung nhân hầu hạ, tùy thời có thể định đoạt tương lai của bọn họ.

Tiêu phi xoa xoa thái dương, nói: "Cứ như vậy đi." Tuy rằng hiện giờ trong cung chỉ cần nhắc tới một chữ "Đào", ai cũng sẽ không tự chủ được mà nghĩ tới vị Ỗ Dục Khôn cung kia, nhưng bản thân Tiêu phi cần gì phải kiêng dè người đó. Thấy đẹp thì đi xem là được.

"Vâng."

Như Nhi bưng trà Trần Phúc Nhân vào, bên trong chung trà kia trộn lẫn quả trám, ăn có vị thanh chua, gần đây Tiêu phi cũng chỉ uống loại trà giống như vậy mà thôi. Như Nhi đem trà dâng lên, cười nói: "Mời nương nương nếm thử hương vị của ngày hôm nay."

Tiêu phi uống một ngụm, cảm thấy vị không tồi, cười hỏi: "Có bỏ thêm mứt hoa quả?"

"Bỏ thêm một chút, không biết nương nương uống có vừa miệng hay không?"

"Tay nghề pha trà của người xưa nay đều rất tốt." Tiêu phi khen ngợi nàng một câu, đang muốn uống thêm thì đột nhiên dạ dày bắt giác cuộn cuộn lên, cảm giác ghê tởm dâng lên cổ họng nàng, khiến nàng nôn khan một tiếng.

Như Nhi vội đón lấy chung trà kia, hốt hoảng nói: "Nương nương sao vậy?" Lại quay sang cung nữ phụ trách cầm hoa bên cạnh: "Nhìn cái gì mà nhìn! Còn không mau đi truyền thái y!"

Tiêu phi bỗng nói: "Không cần, đem thuốc mà Hồ thái y lần trước mang tới sắc lên uống là được. Đây cũng chỉ là bệnh cũ tái phát mà thôi." Đợi một lúc sau cơn buồn nôn mới qua đi, giờ mà nàng dùng bữa luôn không giống nhau, không có quy luật, đặc biệt nếu trên bàn ăn có tôm tươi, nàng sẽ không ăn. Dần dà, dạ dày mới trở nên không tốt.

"Nương nương.." Như Nhi còn định nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy Tiêu phi một mực xua tay, bộ dáng thực sự không cần đi truyền thái y, nàng liền thức thời không nói gì nữa. Lệnh của chủ tử luôn không thể làm trái.

Như Nhi đỡ Tiêu phi lên giường, rèm mi rũ xuống lộ ra tâm tư không rõ.

"Nương nương, Vĩnh Bảo làm phái người đưa tới một chiếc xe nhỏ bằng gỗ, nói muốn tặng cho Ngũ Hoàng tử chơi." Sơ Hiểu vào trong thông báo, trình đồ vật được làm từ gỗ đỏ kia lên.

Tiết Bích Đào cầm chiếc xe nhỏ kia lên, thử một chút, gật đầu nói: "Đồ chơi của Thừa Cảnh còn thiếu thứ này, lần đó nhìn thấy trong sách, ta còn đang tính thuê thợ về làm cho nó một bộ. Cái này được làm rất tinh xảo, người đem đến cho thẳng bé đi." Người mới vào cung muốn lấy lòng nàng có không ít. Phàm là kiểm tra không có gì đáng ngại, vứt đi cũng thấy lãng phí, nàng liền lấy vài thứ mình thích về.

"Vâng."

Đột nhiên có cung nữ tiến vào thông báo: "Nương nương, Cảnh Dương cung Dương Thái nữ và Vĩnh Cầm cung Tào Tuyên thị tới bái phỏng."

Tiết Bích Đào vốn là không nghĩ sẽ thấy, bất quá nàng vẫn còn một chút ấn tượng với hai người bọn họ, một câu sai âm, một nghiên mực sắp đổ, đều lỗi nặng cả. Đặc biệt là Tào Tuyên thị kia, bộ dáng không muốn vào cung này, thấy thế nào cũng giống có một chút chuyện xưa, nàng rất tò mò.

"Cho các nàng vào."

"Vâng."

Tiết Bích Đào thừa dịp bọn họ chưa vào liền làm động tác duỗi eo không chút lịch sự, nhìn vào gương một cái, rất hài lòng tiến đến đại điện đãi khách. Vị trí cao hay thấp, quy củ lẫn hạnh kiểm, tất cả đều do nàng định đoạt.

Hai nàng tới thỉnh an Tiết Bích Đào, Tiết Bích Đào phân phó người hầu đi dâng trà, sau liền ngồi xuống nhắm mắt.

Bàn tay Tào Tuyên thị đặt trên đầu gối hơi nắm chặt lại, có vẻ có chút khẩn trương. Trán nàng hơi thấp, lộ ra chiếc cằm hơi nhọn, cánh môi hồng hơi mấp máy nhưng không phát ra tiếng động nào.

Dương Thái nữ khá hơn nhiều so với Tào Tuyên thị, tuy có chút e ngại trước Tiết Bích Đào nhưng từ trước đến nay nàng rất biết ăn nói, vì thế, nàng mỉm cười: "Thời điểm tuyển điện vì khoảng cách xa nên không thể nhìn rõ, thần thiếp nghe qua dung mạo của Quý phi nương nương xinh đẹp tuyệt mỹ, tựa như tiên nữ giáng trần, nay được gặp, quả thực danh bất hư truyền, khiến cho thần thiếp chỉ là một nữ nhân bình phàm xấu hổ không thôi."

Tuy nói hơi khoa trương, nhưng lời khen thì ai mà chẳng thích nghe. Tiết Bích Đào khoe môi cong cong: "Quá khen." Nàng nói như vậy không phải là khiêm tốn, mà là vì câu này nói quá đúng đi.

"Thần thiếp tuyệt không biết nói dối." Dương Thái nữ vẫn cười khanh khách, nói chuyện không hề thấy khó xử: "Thần thiếp từng ngẫu nhiên có được một hộp Tô Hạp Hương, uống chung với rượu chắc chắn sẽ điều dưỡng tốt lục phủ ngũ tạng. Trước kia không có việc dùng, thần thiếp vẫn luôn thấy tiếc nuối, bây giờ, không thể không nghĩ tới muốn lấy ra tặng cho nương nương. Thần thiếp xuất thân bản cung, ăn ngon uống ngon hay không không quan trọng, thứ tốt này, tự nhiên rất muốn đưa tới cho nương nương dùng."

Tổng kết một câu, nương nương dùng tốt, thứ này mới thực sự tốt.

Khó có được cơ hội nịnh nọt lấy lòng, đương nhiên nàng toàn tâm toàn ý bãi bỏ tư thế đoan trang hiền thực, hoàn toàn là trước sau như một cười cười nói nói. Thấy được điểm này, Tiết Bích Đào có thể kết luận, thời điểm điện tuyển, chắc chắn là nàng cố ý đánh đàn sai âm.

Biểu hiện bản thân không hề có chút lực uy hiếp nào để dễ trúng tuyển? Đây đúng là một biện pháp đáng làm nha. Nữ nhân có tham vọng lớn và tâm địa

ác độc như vậy vẫn nguyện ý cúi đầu khom lưng trước mặt nàng, nếu không phải là nàng, đảm bảo người nào đối diện với nàng ta cũng được một phen sơn tóc gáy.

Rồi cũng không biết khi nào sẽ bị quay lại cắn trả.

"Tô Hợp Hương?" Tiết Bích Đào tò mò hỏi.

Dương Thái nữ một bên làm cung nữ trình Tô Hợp Hương lên, một bên mỉm cười giải thích: "Phương thuốc này xuất phát từ 《Quảng Tế Phương》, vốn gọi là "Bạch Bồn Hoàn", cũng không khó chế, chỉ là phương thuốc thất truyền đã lâu, muốn tìm cũng không dễ. Nương nương chỉ cần đem một, hai viên Tô Hợp Hương cho vào nấu chung với rượu, uống vào sẽ điều hòa khí huyết, trừ tà ngoại."

Phụng Từ đưa cho Tiết Bích Đào đánh giá, Tiết Bích Đào cười cười: "Nghe không tồi, bồn cung nhận, chờ lúc Hoàng thượng tới sẽ nấu lên. Có đồ vật tốt thể này, bồn cung cũng không thể nào hưởng một mình được."

Dương Thái nữ vui mừng khôn xiết, nói: "Nếu có thể dâng lên cho Hoàng thượng, quả thực càng vinh hạnh." Quả nhiên lấy lòng Quý phi là không sai, nếu nàng tự dâng lên cho Hoàng thượng, Hoàng thượng chắc cũng vút ở xó xỉnh nào đấy đi, nhưng mà dâng lên cho Quý phi, Quý phi lại đưa cho Hoàng thượng, nàng chắc chắn sẽ được nói tốt vài câu.

Nàng không hề biết, trong lòng Tiết Bích Đào cũng đã nghĩ qua. Đồ vật có thể dâng lên cho Hoàng thượng dùng, nhưng Tiết Bích Đào không nhất thiết là phải nhắc đến tên nàng ta. Nàng làm sao có thể nói với Hoàng thượng được, trừ phi điều kiện bên ngoài không cho phép.

Tào Tuyên thị nhìn Dương Thái nữ và Tiết Bích Đào trò chuyện vui vẻ, vẫn một mực bảo trì im lặng, trong mắt đã sớm trầm xuống một mảng.

"Ca ca nói Hoàng Thượng thích viết, lúc nào đó đem dâng 《Diễn Cá Đường Thiếp》 này lên, không biết Hoàng Thượng có thích hay không." Trình Bảo lâm chống cằm nhìn thứ trên bàn hồi lâu, trong lúc nói chuyện còn mang theo một tia lo sợ cùng một tia hưng phấn.

Đây đều là tâm lý rất bình thường của các thiếu nữ, hy vọng người mình thích sẽ thích đồ vật mình tặng, cảm nhận được tâm lòng của mình, tiện đà sẽ thích luôn cả mình.

Nguyên Surong vừa từ ngoài về, giọng nói thanh lãnh phá tan mộng đẹp của Trình Bảo lâm "Chủ tử, nghe nói Dương Thái nữ tới dâng Tô Hợp Hương cho Quý phi."

Trình Bảo lâm hừ một tiếng, khóe mắt dương lên, trách nhẹ một tiếng: "Không có tiền đồ."

Dương gia vốn là muốn nàng ta đi theo nàng, trong tối ngoài sáng cũng tặng không ít thứ tốt. Không nghĩ tới nữ nhi của Dương gia lại có chủ ý, tự mình chuyển lộ tuyến. Tuy nói không có chút xíu tiền đồ nào, nhưng mà cũng có nhiều ý tứ hơn những nữ nhân chỉ có thể thành thành thật thật đi theo con đường mà gia tộc an bài.

Nguyên Surong liếc liếc quyển tập đã được bày ra một hồi rất lâu trên bàn, nói ra sự thật: "Hoàng thượng một chút nữa là tới rồi, chủ tử còn tiếp tục ngây ra, càng không có tiền đồ so với nàng ta."

"Nguyên Surong, thật không thú vị." Tuy có chút giận nhưng Trình Bảo lâm cũng chỉ làm bầm trong cổ họng, từ trước tới nay đều không trách mắng nàng, bởi vì trước đây Nguyên Surong đã hầu hạ qua Lão thái quân, sau đó Lão thái quân mới thưởng cho nàng. Con người Nguyên Surong bản tính như thế, nàng cũng không nói gì được, còn cảm thấy bên cạnh có một tỷ nữ bất đồng như thế cũng không tồi.

Hơn nữa, tính nàng vô cùng lười biếng, tất cả những chuyện khác đều do một tay Nguyên Surong xử lý tốt, dần dà tự nhiên nể trọng.

Đang nói, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài cửa truyền vào một thanh âm cao vút: "Hoàng Thượng giá lâm——"

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Say Rượu

Edit: Mẫn Lương Nghi.

Beta: Hy Thái phi

Trình Bảo lâm lại nhìn "Diễn Cá Đường Thiếp" trên bàn, hạ quyết định nói: "Nguyên Surong, lấy một vò cừu xuân tửu từ trong nhà ra đây."

Nguyên Surong gật đầu: "Nô tỳ đi lấy."

Tiểu thư nhà nàng có tính hiếu thắng rất cường, một khi biết chỗ Quý phi sẽ trình Tô Hợp Hương tắm rượu, không nhịn được muốn chen tới trước. Bất quá, cái này cũng không phải không tốt, chỉ cần có thể khống chế được cảm xúc, vạn sự vẫn có thể quay đầu lại được.

Hoàng đế hai ngày này xác thực rất vội, hơn nữa chuyện của Trinh Bảo lâm, các phi tần khác cũng sẽ không biết xấu hổ mà truyền ra, chỉ hiểu ngầm với nhau thôi. Cho nên hẳn cũng không biết Tiết Bích Đào đã đổ thêm cho Trinh Bảo lâm bao nhiêu cái "hào quang chói lọi" đâu.

Hắn sắc mặt như thường ngồi ở đó, Trinh Bảo lâm giữ lấy ấm đun nước bằng ngọc, từng giọt rượu như thanh tuyến rót vào trong chén, tỏa ra hương thơm quyến rũ.

Hoàng đế xoay chuyển chén rượu, cười nói: "Sắc thanh như thế, thật là rượu?"

"Cần khôn trong đó, Hoàng thượng uống là biết." Trinh Bảo lâm sóng mắt nhẹ chuyển, cong môi cười khê.

Hoàng đế uống cạn ly, lúc đầu mát lạnh, lúc sau có chút cảm giác sắc cay dâng lên cổ họng, Hoàng đế cười một tiếng: "Chính xác là băng hỏa lưỡng trọng thiên."

Trinh Bảo lâm ngón tay vừa thon vừa dài, lại rót thêm một chén nữa: "Ngâm chín mùa xuân ừ chín năm, tác dụng chậm tất nhiên là đủ thực. Hoàng thượng chẳng lẽ không nếm được như vậy?" Nàng nâng cao tay trình chén rượu cho hắn, lười biếng mỉm cười.

"Đây là dùng phép khích tướng?" Hoàng đế cười như không cười.

Trinh Bảo lâm cười đến hai vai run lên: "Thánh thượng anh minh cơ trí, quả thật là phúc của Đại Nguyên ta."

Hoàng đế cười, quả là uống đến say, nói: "Thế này nên vui về sao?"

Trinh Bảo lâm bưng bình đại ngộ: "Nguyên lai Hoàng thượng không cảm thấy rượu này uống ngon, mà là vì ở chỗ thiếp thân vui về ư?"

"Ai dạy ca ca ngươi mỗi ngày trưng khuôn mặt lạnh ra cho trẫm xem?" Hoàng đế gác chén rượu xuống, nói: "Giống như trẫm thiếu hẳn mấy vạn lượng bạc vậy."

Trinh Bảo lâm chép miệng: "Ca ca cũng quá xen vào việc người khác..." Nguyên lai, vẫn là Hoàng thượng vì cho ca ca nàng một cái công đạo mới tới tìm nàng, điều này khiến cho tâm tình của nàng hơi mất mát một chút.

"Trẫm thấy cảm tình của các ngươi thật tốt."

"Vâng." Trinh Bảo lâm đáp ngắn gọn, nàng nhớ lần trước cũng giống như vậy, chưa nói chuyện được bao lâu, chủ đề lại chuyển lên người của ca ca nàng, vì vậy khiến cho nàng có chút ưỡ oải.

"Sao thần sắc của ngươi lại giống như bị ủy khuất như vậy?" Hoàng đế thấy thần sắc của nàng không tốt, quan tâm hỏi. Ước chừng là bởi vì hắn coi Hùng Nghiêu là bằng hữu, coi Trinh Bảo lâm nàng cũng chỉ giống như muối muối của bằng hữu, quan tâm hơn so với người ngoài mà thôi.

"Thiếp không sao," nàng lười biếng trả lời, khóe mắt rũ xuống, lộ ra bộ dáng tinh thần không được khỏe. Không đợi Hoàng đế hỏi lại, nàng làm như nghĩ tới gì đó, lăm lét nhìn hắn, ấp úng không dám mở lời: "Chỉ là..."

Hoàng đế thấy bộ dáng thấp thỏm của nàng, hỏi: "Là có việc muốn trẫm làm chủ giúp ngươi?"

Trinh Bảo lâm đem chuyện Tiết Bích Đào đưa quyền sử ký kia nói cho Hoàng đế, hai tay nắm chặt áo gấm, có chút ngại ngùng bất an, nói: "Chuyện như thế xảy ra liền làm trò cười trước mặt người khác, thiếp thân lúc ấy đúng là xấu hổ muốn chết đi được ——"

Hoàng đế quần bách. Chuyện này nếu như là một phi tần khác vạch trần ra thì hẳn đã sớm bị tức đến nghẹn ứ, một cái là tự mình thám thính tin tức từ hắn, một cái khác là đem tin tức này tiết lộ ra cho mọi người biết. Nếu như là bảo bối ngoan làm, chuyện này thực sự làm cho hắn vừa yêu vừa giận.

Nàng chú ý đến mình như vậy, có thể là vì ghen, vì để hắn trong lòng. Nhưng mà mặc dù muốn tạt nước Trinh Bảo lâm thì cũng không nên tiện thể tạt luôn cả hắn a. Không thể làm chuyện khác tốt hơn sao.

Hoàng đế cảm thấy có chút xấu hổ, có chút giống như tiểu hài tử nhà mình đi bắt nạt con nhà người ta vậy, vội quở trách nàng, đồng thời giữ ý tứ: "Quý phi chắc là muốn nói giỡn với ngươi."

Trinh Bảo lâm tâm lạnh đi, nhưng nàng nghĩ, rốt cuộc Quý phi cùng Hoàng Thượng nhiều năm, nếu như Hoàng thượng quá mức tin tưởng mình, trái lại trở thành người bạc tình. Nhưng mà nàng vẫn không cam lòng, mạnh mẽ biện hộ một câu: "Cố tình gửi quyền sử ký kia, nếu nói không phải có ý..."

"Được rồi." Hoàng đế chen vào. Vốn dĩ bởi vì Hùng Nghiêu nên hắn mới chú ý nàng trong cung, nhưng nếu nàng cứ cố chấp cãi nhai mãi về vấn đề này, hẳn cũng sẽ không nghe.

Kỳ thật nếu đổi lập trường, đổi thành là người khác gây chuyện, Hoàng đế tất nhiên sẽ giận tím mặt, bằng mọi cách giữ gìn. Nhưng người chơi xấu chính là Tiết Bích Đào, hắn mới không cảm thấy thế có gì không được, chỉ xem nó là một trò đùa dai. Rốt cuộc Tiết Bích Đào không phải là đã có "tiền khoa chông chất".

Trình Bảo lâm cận môi nhìn hần, ánh mắt quật cường kia lại có phần giống bảo bối ngoan nhà hần. Lòng hần bỗng chốc trở nên mềm ra, nhưng chung quy vẫn cảm thấy nàng ta không khỏe, chỉ nói một tiếng: "Người nên đi nghỉ ngơi sớm một chút." Sau đó đứng dậy chuẩn bị đi.

Trình Bảo lâm không ngăn cản, nàng trực giác ngăn không được. Nàng rót cuộc nhện không được lập tức chạy vào buồng, nhảy lên giường trùm chăn, tâm vẫn rất khó chịu.

Nguyên Sương thu thập xong chén rượu, tiến vào xem nàng xả giận lên chăn, thanh âm thanh lãnh vang lên: "Tiểu thư hình như có chịu một chút ủy khuất."

Trình Bảo lâm quay đầu, như đã tìm được người có thể tâm tình với mình, hỏi: "Người cũng cảm thấy?" Đây là lần thứ hai mà nàng phải chịu ủy khuất rồi, lần thứ nhất là do Quý phi gây ra.

Nguyên Sương không quản, nói tiếp: "Cũng là do tiểu thư không nắm được đúng thời điểm."

"Nguyên Sương... người thật không thú vị!" Trình Bảo lâm không khách khí nói một tiếng. "Tiểu thư, làm người nên biết nhìn xa trông rộng. Tiểu thư chịu qua ủy khuất, Hoàng thượng còn không chịu qua?" Nguyên Sương tỉnh táo phân trần cho nàng hiểu: "Tiểu thư là hòn ngọc quý trên tay, Hoàng thượng lại là chân long thiên tử. Thân phận tôn quý như vậy, tiểu thư nào có thể so sánh? Nghịch ý tứ của Hoàng thượng, chung quy tiểu thư vẫn là người chịu khổ."

"Hừ... Ta không thích cách Hoàng thượng giữ gìn nữ nhân của hần một chút nào, rõ ràng chuyện đó là nàng ta làm, vậy mà còn cho rằng là nàng ta nói giỡn với ta. Vậy đợi lúc khác ta cùng chơi trò này với nàng!"

Nguyên Sương biểu tình không chút dao động, nhắc nhở nàng, nói: "Trong nhà tiểu thư không ít tỷ muội, lúc tranh đoạt đồ vật mà tất cả cùng coi trọng, tiểu thư đã làm như thế nào?"

Trình Bảo lâm ngừng tay, lâm vào suy nghĩ: "Ta đã làm như thế nào..."

"Nhất thời ủy khuất thì chưa tính là gì, cả đời chịu ủy khuất mới tính là thực sự ủy khuất." Nguyên Sương thấy nàng hiểu rồi cũng chỉ cau mày, nhẹ giọng nói.

Tiểu thư là bị sự việc trước mắt chiếm toàn bộ chú ý, đã quên mất con đường cần phải đi, làm bất cứ chuyện gì cũng không đạt được đến mục đích thực sự.

Tiết Bích Đào biết Hoàng thượng lật thẻ bài của Trình Bảo lâm liền chu môi không vui, nàng muốn sai Phụng Từ đi xuống bếp, đem Tô Hạp Hương đi tắm rửa mà.

Vốn đang muốn cho Hoàng thượng ném thư, nhưng mà hiện tại, hừ!

Hoàng đế vừa về đến đã thấy bảo bối ngoan đang ngồi trên ghế con, cầm cái bát, dùng muỗng bạc khuấy khuấy, thỉnh thoảng lại ném một chút, ngây ngô cười.

Hần nhìn về phía Phụng Từ đang đứng bên cạnh hầu hạ, Phụng Từ ho một tiếng, dịch sang vài bước, nhẹ giọng nói: "Chủ tử có uống một chút rượu, e là có chút say." Nàng thấy Hoàng Thượng phát tay một cái ý muốn mọi người lui xuống, liền liếc mắt một cái, các cung nhân gần đó hiểu ý lui ra.

Tiết Bích Đào dường như nghe thấy tiếng đóng cửa, nghiêng đầu nhìn thoáng qua. Hai ba đoá tiên đào cài trên mái tóc, trầm nghiêng xuống một bên, đôi mắt đẹp nhấp nhem, bờ môi căng mọng ướt át, hai má vì say rượu mà đỏ bừng lên, vụng vụng hồ hồ, tựa như xấu hổ, giống một con thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt nước, sóng gợn dịu dàng.

Khiến cho tâm Hoàng đế cũng phải gợn sóng.

Hoàng đế thanh âm trầm thấp: "Sao lại uống rượu?"

Tiết Bích Đào vừa nhìn thấy Hoàng đế, tức khắc xoay qua mặt đi không để ý tới, lại ăn thêm một muỗng, cảm nhận ngũ tạng ấm áp dễ chịu. Tuy nói là rượu, bỏ thêm Tô Hạp Hương vào lại ngon hơn không ít, uống vào ngọt hương mát lạnh, chính nàng cũng không nhịn được bỏ thêm vài viên vào, uống thêm vài ngụm.

Nhưng mà dù sao cũng có chút nóng.

Hoàng đế thấy nàng như vậy cũng không giận, xuống tay lôi kéo cổ áo, tay nàng vừa lật, thân người uốn éo, liền lộ ra nửa cái bả vai trắng như tuyết, hung hăng chạm vào tâm của Hoàng đế.

Hoàng đế đi tới ôm lấy nàng một cái, thổi nhẹ bên tai của nàng: "Không sợ bị cảm lạnh sao?" Nói xong liền bế nàng lên.

Tiết Bích Đào tránh không được, làm một bộ ngang ngược không muốn cho hần bế lên, đầu môi lên, không vui nói: "Người trở về từ chỗ của nữ nhân khác!"

Hồ! hiện tại cô nương này một bộ ngạo khí, há miệng chu môi, kiêu kị đều ném hết.

Hoàng đế cũng sớm quen nàng như vậy, thời điểm nàng một miệng xưng thiếp thân với Hoàng thượng, nếu như không phải đang giận dữ thì hẳn có mà đi đầu xuống đất. Đương nhiên, hơi tí là ngượng với ta như thế này, đơn giản là nàng muốn đổi phương pháp kháng nghị với hắn. Hoàng đế vội nói với nàng: "Mới ngồi được một lúc, nghĩ tới nàng là liền chạy ngay về."

Tiết Bích Đào xô đẩy hắn, thái độ vẫn không thay đổi: "Nếu như không nghĩ tới ta, thì người sẽ không quay về."

"Sao có thể không nghĩ tới nàng được," Hoàng đế phủ nhận: "Trẫm vẫn luôn nhớ tới nàng mà." Nói hết câu, chính hắn cũng sừng sốt.

Tay Tiết Bích Đào đang không ngừng đẩy hắn cũng mềm đi, âm thanh chợt trở nên kéo dài: "Không nói dối chứ?"

"Ừ." Hoàng đế hơi giật mình.

"Hoàng Thượng xích ra một chút." Tiết Bích Đào trong lồng ngực của Hoàng đế vội nói, người còn không đứng nổi, chốc lát đầu ngả bên trái, chốc lát lại ngả bên phải, ngón tay thon dài chọc bên hông của hắn, âm thanh phát ra từ xoang mũi: "Không được nhúc nhích."

Hoàng đế bật cười, đem ót của nàng ấn xuống sườn vai trái: "Rốt cuộc là động hay là bất động?"

"Có chút nóng," Tiết Bích Đào bị chế trụ bỗng nói: "Đừng nhúc nhích, sau đó xích ra một chút, nóng lắm." Nàng cắn môi, lại lần nữa nhấn mạnh.

Người uống say thường là không có logic gì cả.

Hoàng đế nửa ôm nàng đứng lên, vì vừa mới lăn lộn nên đầu tóc nàng có chút rũ rượi, cây trâm lưu cang thấp, Hoàng đế đỡ nàng, thấp giọng hỏi: "Có muốn nghỉ ngơi không?"

Người uống say sẽ uống càng say, vì họ sẽ không bao giờ nhận mình say. Tiết Bích Đào cũng là người như thế, nàng rũ đầu, mép tóc tán loạn trong lồng ngực Hoàng đế, khuôn mặt dựa nhẹ, má trái càng thêm hồng hào, tựa như huyết bồ câu. Thanh âm thúc giục, giống như lẩm bẩm: "Muốn uống rượu uống rượu uống rượu ——"

Mềm mại nằm trong ngực Hoàng đế, lại quấy phá người vô cùng, Hoàng đế nửa bất đắc dĩ nửa sùng nịch, nói: "Được, trẫm ôm nàng lên giường nghỉ ngơi, sau đó cho nàng uống rượu được không?" Xét tâm tư của nam nhân, trước kia Hoàng đế cũng muốn chuốc say nàng, tiện thể lĩnh hội một chút phong tình.

Bất quá bảo bồi ngoạn tửu lượng tốt, men say chỉ lên phía trên mặt, lâu dần hắn cũng từ bỏ ý định này.

"Lần sau không cho nàng uống nhiều vậy nữa." Hắn lấy tay vuốt ve khuôn mặt nóng lên của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Nón Xanh

Edit: Du Quý phi.

Beta: Mai Thái phi.

"Người uống hay không uống đây?" Đôi hàng mi dày và cong vút của Tiết Bích Đào nhắm lại, môi hồng cong lên, khẽ cười xấu hổ. Hoàng đế nhìn từ trên xuống dưới, hắn chỉ cảm thấy vật nhỏ trong lồng ngực tràn ngập sự e thẹn, mặt ý[1] thơm nồng, ngọt đến say lòng người.

[1]Mặt ý: ý vị ngọt ngào,

Ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại gật đầu.

Không biết trong lúc náo loạn đã ném cái ly bạc tới chỗ nào rồi, Tiết Bích Đào say chóng mặt đỡ đầu tìm kiếm qua lại, nhưng chân vừa mới xoay một vòng thì đến phương hướng cũng không phân biệt được nữa.

Hoàng đế vội đỡ nàng: "Muốn tìm gì đấy?"

"Mời người uống rượu mà." Nàng ngoan ngoan ngọt ngào nói.

"Không phải trẫm đang ở đây sao." Hoàng đế buồn cười nói.

"Nhưng không có ly."

Lúc đầu cũng không thấy nàng uống bằng ly, bây giờ lấy ly đâu ra chứ. Hoàng đế thấy trên đầu bàn tròn có cái ly, ôm chặt nàng nói: "Trẫm đi lấy ly, nàng ngoan ngoãn đừng đi loạn, được không?"

"Vâng."

Lúc Hoàng đế đi lấy về, đã thấy vật nhỏ gập eo ngồi bên bếp lò không biết làm gì. Tuy lò đã tắt lửa nhưng vẫn chưa tắt hẳn, hẳn sợ nàng không cẩn thận ngã vào đó, hoặc là một chút lửa nhỏ bắn lên ống tay áo cũng không biết chừng. Hắn đặt chiếc ly qua một bên chạy đến bắt nàng, trách mắng: "Không cẩn thận làm, đừng nhúc nhích!"

"Rót rượu đi." Một đôi giày to đò thêu mây khế lay động lắc lư trước mặt Hoàng đế, hẳn nhìn đôi mắt nàng, đôi mắt sóng sánh ánh nước màu hổ phách của rượu, đôi giày nghiêng về một bên, nhưng đế giày đỏ mềm vẫn chuyển động, hương thơm mờ ám bay bay, vô cùng kiều diễm.

Vật nhỏ kia cầm đôi giày lên, giọng nói thuần khiết ngây ngô, bộ dáng mơ hồ ngây ngốc, nhưng ánh mắt lại chứa nước mùa xuân, sóng xuân mập mờ chảy xuôi đến khoé mắt, hoá thành một con gió phiêu lãng bay đi, câu được cả ba hồn sáu phách của Hoàng đế đi, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tay Hoàng đế khăn trương đỡ vai ngọc của nàng, đột nhiên hẳn nắm chặt vai nàng, môi mím chặt thành một đường, giống như là đang vận sức để bắt giữ con mồi, đôi mắt bốc cháy.

"Đau." Tiết Bích Đào hô đau.

Hắn thả lỏng rồi trượt tay từ vai ngọc xuống phần eo của nàng, ôm nàng lên không trung. Tiết Bích Đào bị mất đà, tay run lên, đôi giày trên tay lao đảo, ngã nửa người vào Hoàng đế, Tiết Bích Đào ngửi ngửi, nhanh khách cười hẳn: "Người đã uống bao nhiêu rồi."

Nàng lắc chân làm loạn rồi lại cười cười, thân thể bị trượt xuống, Hoàng đế lại ôm nàng lên, ôm ổn định rồi mới trầm giọng nói: "Nàng chỉ xinh đẹp trong một lát thôi." Mèo nhỏ này thích làm loạn, thích sai khiến, không hề cho người ta cơ hội để thờ dốt, nhưng sao hẳn lại đau đến tận xương tủy như vậy?

Nàng định cầm lấy gót giày nhưng tay lại đau nên đành bỏ xuống, đôi giày thêu rơi lạch cạch xuống đất, nằm trong một góc rất đáng thương. Nàng ôm cổ hẳn, cười xinh xắn: "Ta rất đẹp — đẹp hơn người."

Vật nhỏ này khi say rượu sao lại giống trẻ con vậy?

Nếu nói nàng tinh táo nhưng lời nói nàng lại lộn xộn; nói không tinh táo nhưng trước đó nàng lại không bỏ qua mà bắt hẳn trở về từ chỗ của người khác; nói ngoan nhưng nàng lại làm loạn; nói làm loạn nhưng có nhiều lúc nàng lại ngoan ngoãn. Hẳn biết rõ đây là quỷ yêu nhỏ, nếu hẳn không dùng chút sức để thu thập nàng thì nàng sẽ hoá thành người khác.

Vì thế Hoàng đế giống bảo tháp trấn yên trấn nàng ở phía dưới, cố giữ cái đầu đang lộn xộn của nàng rồi hôn xuống. Nói là hôn nhưng lại giống gặm hay cắn hơn. Lúc Tiết Bích Đào kêu đau thì trên quai hàm có dấu răng nhằn nhặt, nàng sờ sờ, đôi mắt như bị sương mù làm mờ, còn chân lại đá hẳn, thảm thĩ: "Ăn ta có ngon không?"

"Ăn ngon lắm." Hoàng đế cười khế đáp lại, nắm mười ngón tay nàng lại, hơi thở nóng bỏng thổi vào cái gáy mẫn cảm trắng nhẵn của nàng, sau đó hẳn nhả rõ từng chữ: "Vừa thơm, vừa ngọt, vừa mềm, vừa trơn nhẵn..." Nói tới trơn nhẵn, hẳn liền trượt vào nơi nước mật ướt át đó.

Ngữ điệu lập tức thay đổi, nội dung càng sâu: "Còn có vừa chặt, vừa mềm, vừa nóng, vừa tham ăn..."

"A." Nàng "Hừ hừ" một tiếng, là tiếng than khoan khoái, rồi nhắc nhở hẳn: "Còn chưa cởi giày kìa." Y phục đã bị Hoàng đế háo sắc lột sạch sẽ, mình nàng lún xuống đệm giường, thân thể trơn bóng.

Nhìn xem, lúc này mà nàng lại tinh táo. Hoàng đế hứng khởi bóp eo nhỏ, khều khều lông mày nàng. Nhắc đôi chân nhỏ trắng nõn của nàng để trên vai, học ngữ khí tự luyến của nàng, cười trêu chọc nàng: "Có phải rất đẹp hay không?"

Đúng là rất đẹp.

Đôi chân thon dài gác trên vai, đôi giày lụa màu đỏ tươi như treo giữa ánh mặt trời, lay động ở trước mặt, như gần mà vẫn xa. Giày nghiêng qua một bên, hạt châu đúng lúc nằm trên đám mây, dưới ánh mặt trời sáng chói, lung linh lấp lánh.

Tiết Bích Đào trở tay che mắt, thật chói, nàng bị lóa mắt, thân thể bị đâm tới mềm nhũn, cả người mềm như bông không thể nhắc lên nổi. Nàng mở cái miệng nhỏ thờ dốt, lại bật ra tiếng rên rĩ kiều diễm, ghen ngào.

Hoàng đế yêu thích không ngừng, bị nhu tình mật ý làm lòng mềm mại, ngọt ngào. Hẳn khẽ hôn vào lòng bàn tay nàng, nhẹ nhàng như lông vũ, hẳn ngửi được một chút mồ hôi, một chút hương hoa đào.

"Bảo bối của trẫm." Một tiếng thờ dài phát ra từ trong cổ họng hẳn.

Đề tài nói chuyện phiếm của nữ tử vĩnh viễn không ngoài nam nhân, y phục và đồ trang điểm. Trong cung, khi mọi nữ tử đến thỉnh an Hoàng hậu, mọi

người theo thường lệ lại bắt đầu riu rít nói chuyện.

"Hôm qua Hoàng thượng đến cung của Trinh Bảo lâm, nghe nói Trinh Bảo lâm mời Hoàng thượng uống vài ly rượu đó..."

"Thật không biết xấu hổ, những lời này người nói với ta làm gì. Không cần người nói thì ta cũng đã biết rồi."

"Có điều rất kì quái." Người kia mách lẻo: "Hoàng thượng không nghỉ ở chỗ nàng ta." "Cái gì?" Rất nhiều người dựng lỗ tai lên nghe.

"Cuối cùng Hoàng thượng lại đi đến chỗ Quý phi."

Trong lòng mọi người oan thán, quả nhiên Quý phi được sủng ái kéo dài không giảm. Cho dù Trinh Bảo lâm có điều kiện tốt, lại trẻ hơn vài tuổi, nhưng cuối cùng cũng thua vị Quý phi đã độc chiếm Hoàng thượng lâu ngày kia.

Bình Tu nghi cười rộ lên: "Không hổ là 'Trinh' Bảo lâm, quả nhiên giữ chữ 'Trinh' mà không chịu buông tay." Chữ đầu là nói phong hào của nàng ta, chữ thứ hai là nói nàng ta vẫn còn trinh tiết như cũ.

Lời vừa nói xong, Hoàng hậu nhăn mày, cho nàng ta một ánh mắt.

Bình Tu nghi không tình nguyện dừng miệng. Vốn dĩ nàng cũng không thiếu kiên nhẫn như vậy, nhưng từ khi phong hào bị thay đổi, chỉ cần ai nói một câu trong lòng nàng lại tức giận. Không có cách nào thắng được Quý phi, vậy thì nàng đành phải đâm đạp mấy người phân vị thấp để hả giận. Tuy nói gia thế Trinh Bảo lâm quý trọng, nhưng đã vào cung thì không phải đều là nữ nhân của Hoàng thượng sao.

Nàng lại có con nối dõi kề cận, sao phải sợ nàng ta.

Đề tài được chuyển đi, có người khác hỏi: "Các người nói xem, Quý phi dường da như thế nào mà tron nhắn hơn hẳn so với chúng ta."

Lệ Tu dung nhin không được mà cười: "Người sờ qua chưa?"

"Ta nào dám." Người nọ cười mỉa mai vài tiếng, nói tiếp: "Chỉ là đứng ở dưới mặt trời thì có thể nhìn ra điểm khác biệt. Giống như là đắp một lớp lông trắng trứng gà vậy, nhìn như được làm từ nước vậy."

"Chỗ ta có một phương thuốc điều dưỡng rất tốt, là 'Thiên kim phương', người chuẩn bị bao nhiêu bạc để mua đây?" Lệ Tu nghi cắn hạt dưa, rảnh rỗi trêu chọc.

"Thiếp thân chỉ hâm mộ thôi, vậy mà nương nương còn giễu cợt." Ai mà không biết "Thiên kim phương" đã sớm thất truyền.

"Nói tới Quý phi, thiếp thân mơ hồ đã ngửi qua mùi hương trên người Quý phi. Nó không hiện rõ như túi thơm của chúng ta, cũng không nồng. Chỉ là không biết có phải mùi thơm của cơ thể hay không thôi." Dương Thái nữ nhớ lại thời điểm dâng tặng lễ vật lần trước, gần người Quý phi nên nghe được mùi hương.

"Thật có người như vậy sao?" Có người kinh ngạc.

Tiêu Phi xưa nay luôn cao cao tại thượng thế nhưng nay lại nói vào một câu, nhưng lại là châm biếm: "Bổn cung nghe nói tiền triều có hậu phi khi còn bé đã ăn cánh hoa, để sau khi lớn lên da thịt sẽ sinh mùi hương. Nhưng ai biết có phải ăn vào hay không—?" Ý đằng sau là nói tới Tiết Bích Đào.

Mọi người nói thâm vài câu, cũng có người đồng ý. Từ nhỏ Quý phi đã được nuôi dưỡng ở khuê phòng, các nàng cũng không thể nào biết được. Với lại thân thể của nàng ta vốn suy nhược nên phải thường xuyên uống thuốc, nói không chừng còn có được liệu làm cho thân thể có mùi hương nữa.

Nói đến người khiến các nàng ghen ghét, bọn họ tình nguyện tin tưởng cách nói của Tiêu Phi, mà không phải là do trời thương, từ nhỏ đã có hương thơm.

Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo liền tới, bên ngoài giọng thông báo cao vút vang lên, Quý phi tới.

Nhất thời mọi người đều ngay thẳng cảm chén trà làm vè ta đây, hoặc là cảm khăn che môi, ý đồ che giấu sự xấu hổ của mình. Phàm là khi nói xấu sau lưng người khác, xong việc còn bị người ta phát hiện, bị người bắt tại trận trong lòng cảm thấy rất kì quái.

Nhưng các nàng cũng không tính là nói bậy, phần lớn là ghen ghét thôi. Cho nên chỉ thấy xấu hổ mà không kinh hoàng.

Tiết Bích Đào đi vào nhìn lên, ồ, ngồi chính tề đoan chính như vậy, không phải chuẩn bị trốn tránh gì sao. Nàng hơi mỉm cười: "Hôm nay sao lại không ồn ào vậy?"

Ai nha, Quý phi nương nương ngài thật không có chút hàm súc nào.

Một câu nói ra, xấu hổ vô hình đã tan đi, nhất thời mọi người cảm thấy hàm răng ngứa ngứa, nhưng bắt đắc dĩ cũng phải hành lễ thỉnh an.

Tiết Bích Đào vừa nói xong, tuy ý cong chân hành lễ với Hoàng hậu, bên kia Tiêu Phi bắt đầu nôn khan một trận. Trong phòng yên tĩnh, thậm chí còn nghe được tiếng gió thổi cỏ lay động làm người ta phải cảnh giác. Dựa vào thời điểm buồn nôn mà nói, Tiêu Phi không phải dùng để đối phó với Quý phi; Dựa vào chuyện buồn nôn mà nói, có khi nào có thai hay không đây.

Ánh mắt chuyển tới nơi phát ta âm thanh, Tiêu Phi, ha, là bệnh cũ của vị này.

Hoàng hậu thể hiện phong thái của quốc mẫu, quan tâm nói: "Còn uống phương thuốc cũ ư? Nên nói Thái y xem lại một chút, sao vẫn chưa thấy người tốt hơn."

Lần này Tiêu Phi nôn rất lợi hại, Như Nhi ở một bên vừa vỗ lưng nàng, vừa nói tình tình của nương nương nhà mình, lộ vẻ rất lo lắng: "Nô tỳ cũng đã khuyên nương nương, mong Hoàng hậu nương nương quan tâm đến nương nương nhà nô tỳ, thay nương nương mời Thái y đến đây."

Nhìn thấy Tiêu Phi lớn tuổi nhan sắc bị giảm sút, lại thêm nhiều bệnh tích tụ, đã sớm không có uy hiếp như lúc trước. Hoàng hậu rất hào phóng, lập tức cho Đình Lan đi mời Thái y.

Tiêu Phi không ngăn cản được, nhưng nhìn lại thấy cũng được, lập tức từ bỏ.

Thái y tới, Hoàng hậu an bài hẳn xem bệnh ở thiên điện, dù sao trong phòng cũng đầy các vị chủ tử nương nương đang ngồi, nếu cứ tiến vào như vậy cũng không tốt.

Nhưng qua hồi lâu mà chỗ đó vẫn chưa ra kết quả, Hoàng hậu lại phái người đi hỏi, chỉ nói lại muốn mời thêm vài lão Thái y đến cùng chẩn bệnh. Hoàng hậu nhíu mày: "Tật xấu này khó trị tận gốc, Đình Lan, người tới Thái Y viện mời lão thái y có tư lịch tới đây."

"Vâng."

Bích Đào và An Quý nhân liếc mắt nhìn nhau, An Quý nhân gật đầu với nàng, nàng liền thả lỏng tâm tình. Rốt cuộc An Quý nhân mới là chuyên gia về y được.

Lại đợi thêm thời gian uống hết chung trà, Hoàng hậu mệt mỏi, chúng phi tần sôi nổi cũng chuẩn bị cáo lui. Đình Lan lại đi ra từ thiên điện, mang đến một tin tức sấm sét: "Nương nương, Tiêu Phi nương nương... có thai, thai đã hai tháng ạ."

Tuy nói là như sét đánh giữa trời quang, nhưng đối với những phi tần không hiểu rõ mà nói, trong đầu tràn ngập ý niệm "Tiêu Phi nương nương sắp Đông Sơn tái khởi ư?"

Mà đối với Hoàng hậu nắm giữ sáu cục trong tay mà nói, lật qua Đồng sử ký lục mới biết, khoảng nửa năm nay Tiêu Phi không nhận được ân sủng, vậy là — Tiêu Phi công khai cho Hoàng gia đội nón xanh.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Tiêu Phi

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Gió xuân thổi vào trong điện, nhẹ nhàng phát qua gò má mọi người, hoà thuận vui vẻ trên mặt không thắng nổi tâm tư thiên hồi bách chuyển của mọi người. Vốn dĩ là một buổi sáng sớm yên lặng thoải mái lại bị những lời nói của Đình Lan đánh vỡ.

Theo lý, mấy năm liên tục con vua đều được sinh ra đã làm Hoàng hậu tu luyện thành tinh, gọn sóng bất kinh mới đúng. Nhưng Hoàng hậu lại biểu hiện ra một bộ dáng ngơ ngẩn, nói không vui, cũng không giống, nói mất mát, lại càng không thể nào. Chính là nhìn tinh thần hơi không đúng. Mọi người nào nghĩ được đến nguyên nhân kinh thiên động địa kia, nên nhất thời đoán không đúng, liền chỉ đơn giản biểu đạt sự vui mừng của mình là được.

"Mấy năm nay trong cung cũng chưa được nghe thấy tiếng khóc của hài tử ra đời, cái thai này của Tiêu Phi nương nương tới thật đúng thời điểm." Bình Tu nghi nói, như có như không nhìn thoáng qua Tiết Bích Đào. Trong mắt có ý là, nếu không phải Quý phi bá chiếm Hoàng thượng thời gian quá dài, lại chỉ sinh được mỗi Ngũ Hoàng tử, thì cũng không đến nỗi như thế.

"Đúng vậy, đây chính là việc vui lớn của Hoàng gia." Rốt cuộc ở mặt ngoài cũng là người của Bình Tu nghi, nên An Quý nhân cũng đi theo nói câu chúc mừng.

Ánh mắt Lệ Tu dung chuyển tới trên người Tiết Bích Đào, rồi lại chuyển tới trên người An Quý nhân. Nàng suy nghĩ thật lâu không biết thuốc Quý phi giao cho nàng lấy được từ đâu, ban đầu nàng cho là tộc nhân Tiết thị đưa vào cung, bây giờ ngẫm lại, trong cung có An Quý nhân thông hiểu được lý hỗ trợ cũng không phải là không có khả năng. Vì dù sao các nàng cũng từng cùng ở Trữ Tú cung, giao tình tựa hồ so với người bình thường thì tốt hơn một chút.

Nhưng mà, cái này cũng có quan hệ gì với nàng đâu, dù sao nàng cũng ở trên con thuyền này rồi. Nàng cười như hoa xuân, sau đó nói: "Ai nói không phải chứ, thiếp thân tính toán đi thiên điện nói một tiếng chúc mừng với Tiêu Phi nương nương, còn ai muốn đi cùng không?"

Hoàng hậu nghe thấy câu này, rối cuộc hoàn hồn. Trên mặt nàng có chút do dự, chẳng qua chỉ trong chớp mắt, liền lên tiếng ngăn cản các nàng: "Người mang thai đều không chịu nổi mệt mỏi, các ngươi vẫn nên về trước đi, để ngày khác lại đi Vinh Thọ cung xem nàng cũng không muộn." Tiêu Phi nhất định biết tình huống của mình lúc này, ai biết có phải bây giờ đang nháo lên ở thiên điện hay không, việc này không nên làm người khác hoài nghi, nếu như tin tức lan ra, liền không dễ xử lý.

Hoàng hậu đã mở miệng ngăn cản, các nàng cũng không tiện cứng rắn đòi đi, huống hồ cũng không có mấy người thật tình muốn đi chúc mừng. Mọi người nói cáo từ, liền từng người tan.

Chẳng qua đây dù sao cũng là một chuyện đại sự, mọi người kết bạn thành tốp năm tốp ba, châu đầu ghé tai nhau ở trên đường, hoặc là dứt khoát tới trong cung người khác để cùng nhau thương lượng.

Vinh Bảo lâm cùng Lệ Tu dung đều ở Hàm Phúc cung, nên trên đường tất nhiên là kết bạn. Hai người một người mình đi nhanh nhẹn, một người rộng rãi hào phóng, ngày thường cũng có thể nói được vài câu với nhau.

Lệ Tu dung cảm thấy Vinh Bảo lâm người này nàng thấy không rõ, nàng ta không tranh sủng không kết phái, trừ bỏ lần đó lúc thỉnh an biểu hiện có chút ngu ngốc, đến mức lo lắng giúp Quý phi một phen, những lúc còn lại cũng không thấy nàng có chỗ nào xuất sắc cả. Tuy không phải mỗi ngày đều nhốt mình ở trong phòng, nhưng cũng không thấy nàng ta giao lưu với ai, mà nàng lại thường xuyên nghe thấy tiếng cười đùa của nàng ta cùng tỷ nữ.

Chẳng qua, thỉnh thoảng nàng ta lại hỏi thăm mình chút tin tức của Quý phi, ví dụ như hiện tại.

"Không phải nói ngày hôm qua Hoàng thượng mới đi chỗ của Quý phi nương nương sao, mà hôm nay lại nghe được tin tức Tiêu Phi mang thai, không biết nàng có thương tâm hay không nữa."

Lệ Tu dung thoáng nhìn cử chỉ của nàng ta, hỏi: "Người quan tâm Quý phi nương nương?"

"Quý phi nương nương lớn lên thật đẹp, thấy mỹ nhân thương tâm thiếp thân luôn luôn không đành lòng." Vinh Bảo lâm nhíu mày biểu tình không đành lòng, sau đó giống như nghĩ tới cái gì, hơi có chút ngượng ngùng nói: "Thiếp thân quên mất, nghe nói nương nương cùng Quý phi nương nương không hợp."

"Lúc trước bốn cung không cẩn thận gây ra tai họa, may mà Quý phi nương nương khoan hồng độ lượng, không có trách phạt." Lệ Tu dung đem chuyện cũ nói thật ra, nhìn không ra nàng chán ghét Quý phi, nhưng cũng không thấy nàng có bao nhiêu cảm kích với Quý phi. Chẳng qua là lúc người bình thường bị hỏi đến cái nhìn đối với người khác đều sẽ trả lời mà thôi.

Dù sao nàng cùng Quý phi cũng là quan hệ ngầm hợp tác, không nên để lộ với người khác.

"Quý phi nương nương thật là người có lòng dạ rộng lớn." Vinh Bảo lâm một bộ dáng ngưỡng mộ.

Lệ Tu dung vẫn cảm thấy cổ quái, nàng hỏi thăm: "Trong cung có không ít mỹ nhân, ngay cả Trinh Bảo lâm mới vừa vào cung cũng không tệ mà."

Vinh Bảo lâm bĩu môi: "Trinh Bảo lâm thì tính cái gì, một tiểu nha đầu mười lăm tuổi còn chưa nảy nở, lấy đâu ra được sự mình đẹp hào phóng như Quý phi nương nương."

"..." Cùng là mười lăm tuổi, người lại nói người khác như vậy là như thế nào.

"A." Vinh bảo lâm sờ sờ cái mũi: "Thiếp thân hay nói thẳng, nương nương đừng để ý."

Lệ Tu dung từ bỏ việc tìm tòi nghiên cứu nàng ta, chỉ cảm thấy đây là do xuất thân tướng môn, là một tiểu cô nương nói chuyện không đi qua đại não mà thôi.

Nhưng câu nói cuối cùng của nàng ta, lại làm tâm nàng nhắc lên.

"Chỉ là không biết vì sao, nhìn qua thấy nương nương đối với chuyện Tiêu Phi nương nương mang thai, lại không có kinh ngạc." Vinh Bảo lâm cười cười, vẫy tay gọi Yên Phách đang theo ở phía sau: "Đi thôi."

"Nương nương đi chậm, thiếp thân xin cáo lui trước."

Bên kia Lệ Tu dung vẫn còn đứng tại chỗ nhíu mày trầm tư, bên này Vinh Bảo lâm đã vào phòng, nàng ở Quế Nguyệt các lúc trước Mẫn Quý tần ở.

"Chủ tử, làm sao người nhìn ra được?" Yên Phách thực sùng bái.

"Nhìn ra cái gì?"

"Chính là nhìn ra Lệ Tu dung thờ ơ đối với chuyện Tiêu Phi nương nương mang thai ý."

"Cái này á, ta thuận miệng nói thôi." Vinh Bảo lâm uống ngụm trà, nhàn nhã nói: "Không phải nàng ta đi theo Tiêu Phi sao, tại ta thấy nàng ta còn có tâm tình đi đánh giá Quý phi cùng với cái gì Quý nhân, liền dọa nàng ta một chút."

"Chủ tử có thể nhìn ra cái này cũng rất lợi hại đấy!" Yên Phách tiếp tục mắt lấp lánh nhìn chủ tử.

"Đương nhiên."

Ai bảo nàng cần phải chú ý Quý phi chứ, cho nên những tầm mắt đặt trên người Quý phi, nàng cũng đều phải lo lắng cố sức mà quan sát. Chẳng qua ngày tháng ở trong cung thật không thú vị, ngẫu nhiên nhìn biểu tình kinh ngạc của các nàng, cũng rất hăng hái nha.

...

Từ sau ngày đó, trong cung bình tĩnh một đoạn thời gian, đặc biệt là Hoàng hậu bẩm báo chuyện này với Hoàng thượng, Hoàng thượng trong cơn giận dữ liền tự mình tra rõ, không cho Hoàng hậu nhúng tay vào, nên càng tĩnh như mặt hồ ngày xuân, nước không gợn sóng. Dù sao Hoàng đế cùng Hoàng hậu cũng khác nhau, Hoàng hậu có động tác, chúng phi hậu cung khó tránh khỏi nghe được tin lập tức hành động. Nhưng thế lực của Hoàng đế đã ăn sâu bén rễ, muốn làm được "Nhuận vật tể vô thanh" [2] cũng không phải không có khả năng.

[2] Nằm trong Bài thơ Xuân dạ hi vũ - Đỗ Phủ. Ý muốn nói làm việc yên lặng không chút tiếng động, dấu hiệu nào

Nhưng yên lặng qua đi, bão táp cũng theo đó mà đến.

Trữ Tú cung Phụng Hoa các, Trình Bảo lâm bị tin tức Nguyên Sương mang về làm cho cả kinh: "Tiêu Phi qua đời?"

"Vâng." Biểu tình của Nguyên Sương cũng ít khi trở nên ngưng trọng: "Nói là thái y kê sai thuốc, làm thai nhi trong bụng không còn. Tiêu Phi nhất thời luẩn quẩn trong lòng, treo cổ chết."

Hôm Tiêu Phi được chuẩn mạch thỉnh an, Trình Bảo lâm bối vì bị mất mặt mũi, không muốn nghe thấy người khác nhàn ngôn toái ngữ, cho nên không đi. Nếu không, khi nhìn thấy vẻ mặt cổ quái của Hoàng hậu, có lẽ cũng có thể suy đoán ra được cái thai này của Tiêu Phi có chỗ không thích hợp.

Ban đầu nàng còn hâm mộ Tiêu Phi sau khi mang thai giá trị con người sẽ được tăng gấp bội, không nghĩ tới trong hậu cung này, dù cho có mang thai, cũng chưa chắc giữ được. Tiêu Phi rốt cuộc cũng ở Phi vị nhiều năm, mà cũng không thể ngăn được người có lòng ám hại.

Cảm khái ngàn vạn nhưng nàng lại không biết, lý do này chẳng qua là vì gạt người khác mà bịa đặt ra thôi, thái y kê sai đơn chính là thái y ngày ấy chán mạch ra Tiêu Phi có thai. Hắn tất nhiên không chạy thoát được xử lý, chỉ có thể nói là vật hi sinh phát tiết lửa giận của Hoàng thượng.

Nhưng cái này cũng không gây trở ngại cho Nguyên Sương nhân cơ hội khuyên nhủ chủ tử: "Bây giờ chủ tử đã biết rồi chứ? Trong cung không yên lặng như trong phủ."

Trình Bảo lâm trầm mặc.

Nàng cũng không phải thiếu nữ ngây thơ, muốn nói trong phủ yên lặng, cả gia đình Kiến An hầu phủ tất nhiên không phải thật sự yên lặng yên vui. Nhưng mà một thai phụ, một phi tần vì Hoàng gia mà khai chi tán diệp, nói không còn liên không còn, không khỏi làm cho nàng rung mình, tựa như ở trong khoảnh khắc nàng cảm nhận được tình phong huyết vũ [3] trong Hoàng cung.

[3] tình phong huyết vũ: gió tanh mưa máu (chỉ sự tàn khốc).

Nàng cho rằng tranh đoạt sùng ái của Hoàng thượng là đủ rồi, nhưng hoá ra, như vậy vẫn chưa đủ.

Không dẫm người khác xuống, không chừng chính mình sẽ bị dẫm lên, càng không có cơ hội ngóc đầu dậy.

"Tiết Quý phi..." Nàng nhẹ nói một tiếng. Ca ca từng nói qua với nàng tính tình của Quý phi cùng nàng có chút tương tự nhau, nàng cho rằng Hoàng thượng thích loại này, càng vì nó mà tràn đầy tin tưởng. Nàng cảm thấy, cho dù không thể kéo được Quý phi xuống, nhưng ít nhất cũng có thể cùng ngồi cùng ăn.

Nhưng mà nàng đã quên, có châu ngọc ở trước, Hoàng thượng thấy nàng liền sẽ nhớ tới Quý phi. Đây là hoàn cảnh xấu.

Nhưng mà tính tình là thứ tích lũy lâu ngày khó sửa, chỉ có Quý phi không còn nữa, hoặc là địa vị của nàng ta ở trong cảm nhận của Hoàng thượng không bằng trước kia nữa, thì mình mới có thể có khả năng thay thế được nàng ta.

Nguyên Sương không biết chủ tử sao lại từ Tiêu Phi nói đến trên người Quý phi, nhưng nàng thấy chủ tử như có tâm đắc, nên cũng không quấy quấy rầy rầy nữa. Nàng là một tỷ nữ, dù thấy thế nào cũng vô dụng, quan trọng nhất vẫn là chủ tử có thể suy nghĩ cẩn thận.

...Dực Khôn cung.

Vì Tiểu Thừa Cảnh sắp sửa đi học đường học võ lòng, Tiết Bích Đào không yên lòng, lại giúp hắn sửa sang lại đồ vật phải dùng một lần nữa, mới dặn dò Phụng Từ: "Hắn lần đầu đi học nên khó tránh khỏi xa lạ bất an, nếu như khóc nháo lên, bên trong có để điểm tâm hắn thích ăn, ngươi lấy ra dỗ hắn là được."

Phụng Từ hé miệng cười: "Sao nô tỳ có thể không biết cái này. Huống hồ tiểu chủ tử xưa nay đều là bộ dáng tiểu đại nhân, cũng chỉ có ở trước mặt chủ tử mới thích khóc nháo, lúc ở cùng người khác cũng không như vậy đâu."

"Đúng vậy, cái vẻ mặt này, mười phần giống Tống ma ma." Sơ Hiểu mới vừa vào cửa liền nghe thấy lời này, vội không ngừng đi lên, ở bên cạnh xen mồm

Phụng Từ mắng nàng: "Lại nghịch ngợm, tư thế uy nghi kia là giống Hoàng thượng. So sánh Hoàng tử với ma ma, cũng mệt cho người dám nói."

Sơ Hiểu ủy khuất: "Ta không phải..." Nghe chủ tử nói qua sao.

"Ừ, ít khi nói cười, con ta tương lai chắc chắn có tiền đồ lớn." Tiết Bích Đào cảm thấy nhi tử thế nào cũng tốt, mặt mày hớn hơ nói lời kết thúc.

"Khụ." Phụng Từ ho nhẹ, nhắc nhở nàng: "Nương nương, sắp muộn giờ rồi."

Lúc này Tiết Bích Đào mới hoàn hồn, tiến lên ôm bảo bối cục cưng, thơm thơm khuôn mặt nhỏ mềm mềm ấm áp đang ngủ của bé: "Đoàn Đoàn, chúng ta phải đi đọc sách rồi." Cung chiều hài tử chính là nói nàng, cũng sắp học vỡ lòng rồi, vẫn còn để hài tử ngủ nướng.

Đoàn Đoàn ngáp một cái, ôm lấy cổ mẫu thân, trẻ con nói: "Mẫu thân cũng đi."

Tiết Bích Đào sờ sờ đầu nhi tử: "Ngoan, nương không thể đi, Phụng Từ tỷ tỷ sẽ đi cùng con."

"Ồ." Đoàn Đoàn "bẹp" hôn mẫu thân một cái, rồi yêu cầu xuống đất tự mình đi.

Tiết Bích Đào hôn lại một cái, để Phụng Từ đi theo, đưa hân tới cửa. Nhìn bảo bối giống như một nắm bột mì, nghiêm khuôn mặt nhỏ, cầm cái giá nhỏ, dần dần đi khuất.

Trong lòng Tiết Bích Đào buồn bã thờ dài.

Sơ Hiểu không quan sát cẩn thận bằng Phụng Từ, chỉ mang vẻ mặt hưng phấn, gấp không chờ nổi nói tin tức vừa nghe được cho chủ tử biết: "Chủ tử, Tiêu Phi mất rồi."

Tiết Bích Đào gõ nàng đầu nàng một cái: "Đi vào nói." Nhìn bộ dáng đầy cao hứng của nha đầu này, nói đến người đã chết có vẻ mặt như vậy sao!

"Ai."

...

Dưỡng Tâm Điện, Hoàng đế nghe tin tức người được báo tới, chau mày: "Không tìm thấy người?"

"Bẩm Hoàng thượng, thần không đủ năng lực, xác thật không tìm thấy nam nhân kia."

Tiếng gõ bàn có quy luật vang lên, Hoàng đế cũng theo đó lâm vào trầm tư. Theo lẽ thường, Tiêu Phi không có khả năng xử lý sạch sẽ như vậy, nam nhân thành niên xuất nhập hậu cung, vậy mà giống như bị bốc hơi, không tra được. Cái này có chút không thích hợp.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một loại khả năng khác, trầm giọng phân phó: "Đi tra đồ dùng của Tiêu Phi lúc còn sống, cùng cung nhân bên người nàng có khả nghi không. Còn có, tình huống tiếp xúc của các cung nhân nữa. Tra được lập tức bẩm báo báo."

"Thần tuân chỉ."

Hoàng đế thả lỏng người dựa lên lưng ghế, mày vẫn chưa giãn ra. Hắn có chút hoài nghi, Tiêu Phi là bị người hãm hại.

[2] Bài thơ Xuân dạ hi vũ - Đỗ Phủ

春夜喜雨

好雨知时节，当春乃发生。^{[[1]]}随风潜入夜，润物细无声。^{[[2]]}野径云俱黑，江船火独明。^{[[3]]}晓看红湿处，花重锦官城。

Hào vũ tri thi tiết

Đương xuân mãi phát sinh^{[[4]]}

Tuỳ phong tiềm nhập dạ

Nhuận vật tế vô thanh

Đã kính vân câu hắc

Giang thuyền hoá độc minh

Hiếu khan hồng thấp xứ
Hoa trọng Cẩm Quan thanh
Dịch nghĩa:
Mưa lành biết được tiết trời
Đang lúc xuân về mà phát sinh ra
Theo gió hây hây vào đêm tối
Tươi mát muôn vật mà không nghe tiếng
Đường quê đầy mây âm u
Thuyền trên sông chỉ thấy lửa sáng
Sớm mai trong vùng ẩm ướt đỏ thắm
Hoa nở đầy cả thành Cẩm Quan

Dịch thơ:
Mưa lành cũng biết lựa lòng trời
Nhằm lúc xuân về nước mới rơi
Đêm tối âm thầm theo gió tới
Thấm nhuần vạn vật lặng không lời
Đường quê mây kéo đen u ám
Ánh lửa trên thuyền đậu lẻ loi
Nắng sớm chiếu hồng cảnh vật ướt
Cẩm Quan thành ngập những hoa tươi.

(Nguyễn Minh)

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đập Phá

Edit: Nguyễn Phi

Beta: Hy Thái phi

Tiết Bích Đào khép sổ sách lại, đưa đến trước mặt Sơ Hiếu: "Mang trả lại cho lục thượng cục."

Sơ Hiếu nhận lấy, ôm đi ra cửa.

"Nương nương.." Phụng Tử đặt trà bên cạnh Tiết Bích Đào, thuận thế quan sát nàng. Không phát hiện thần sắc nương nương nhà mình có gì không ổn, nhưng mà Hoàng thượng có thời gian lại nghỉ ở chỗ người khác, sao nương nương lại không tức giận?

"Bản cung không có việc gì". Tiết Bích Đào trầm ngâm, nàng quay đầu sang nhìn quân sư Vân Lũ, để nàng ấy giúp đỡ ra chủ ý. "Theo ghi chép của Đồng sử, Hoàng thượng cũng không có sủng hạnh phi tần." Cứ nhiên chỉ đơn thuần là đáp chẵn nói chuyện phiếm, thật là cho người ta không thể tưởng tượng.

Nhưng Hoàng đế cũng đã một thời gian không đến cung nàng, đây là sự thật.

Tình nguyện cùng nữ nhân khác nói chuyện phiếm cũng không tới tìm nàng. Không khỏi làm nàng nhớ tới thời điểm Hiền phi làm chuyện ngáng chân, nếu không phải người bên cạnh khuyên hấn nói ra suy nghĩ, để nàng phát hiện ra nguyên nhân, vậy còn phải cần thêm một đoạn thời gian.

Vân Lũ cũng khó hiểu, nàng đoán: "Gần đây khi nương nương ở cùng Hoàng thượng, có từng làm Hoàng thượng tức giận?"

Tiết Bích Đào chống cằm suy nghĩ nửa ngày, nói: "Hắn là không có đi." Trước khi Tiêu phi chết còn tốt...

Tiêu phi?

"Các người cũng ngắm lại xem". Sắc mặt Tiết Bích Đào nghiêm trọng. "Có phải sau khi Tiêu phi chết thì Hoàng thượng mới bắt đầu không đến Dục Khôn cung hay không?"

"Nương nương nói nô tỳ mới cảm thấy, đúng là như vậy." Phụng Tử thận trọng, hồi tưởng giây lát liền trả lời.

"Chẳng lẽ Tiêu phi cũng giống như Hiền phi..." Trước khi chết mách lẻo gì đó với Hoàng đế? Nàng lẩm bẩm.

Vân Lũ lại thay đổi góc độ, nàng nghĩ một chút, hỏi: "Nương nương, chuyện chúng ta giao cho Lệ Tu dung làm, có tiết lộ ra ngoài hay không?"

"Chúng ta tất nhiên là không có, nhưng mà Lệ Tu dung thì không chắc... Ý của người là, Hoàng thượng biết chuyện này?" Tiết Bích Đào cắn môi suy tư.

"Nô tỳ cảm thấy đây cũng là một khả năng."

"Người nói không phải không có lý." Trong cảm nhận của Hoàng đế, hình tượng của nàng là nữ nhân hay nháo, ngẫu nhiên thích đùa dai, mặc dù khác hình tượng nữ nhân truyền thống một trời một vực, nhưng một khi là nam nhân, đều hy vọng nữ nhân mình coi trọng thuần khiết không có tâm cơ. Tay nhiễm máu tươi dơ bẩn, đều là tồn tại khiến người chán ghét.

Nhưng cung đình xưa nay quy củ nghiêm là như thế, nữ nhân làm khó nữ nhân, đơn giản là vì nam nhân mới định ra quy củ như vậy.

Một bên nhìn nữ nhân tranh đoạt, dẫm đạp nhau, một bên lại sợ các nàng không đủ thuần thiện tốt đẹp, ở đâu có chuyện tốt như vậy?

Tiết Bích Đào đau đầu, xoa lỗ tai: "Hắn thật là phiền."

"..." Chủ tử, người ngài nói không phải Hoàng Thượng ư?

Sơ Hiểu được lệnh đi đưa sổ sách đã quay lại, còn mang về một tin tức: "Nương nương, nghe nói Hoàng thượng gặp Trình Bảo lâm ở ngự hoa viên, Trình Bảo lâm đánh một khúc đàn cho Hoàng thượng..."

Nàng do dự một chút lại nói: "Hoàng Thượng đã lật thẻ bài của Trình Bảo lâm."

Xét thấy mấy ngày nay Hoàng đế đều chỉ là lật thẻ bài mà không ngủ với nữ nhân nào, Tiết Bích Đào cũng không để ý nhiều. Phát tay: "Đã biết". Giống như không có việc gì tiếp tục uống trà.

Chỉ có Phụng Tử thấy chủ tử uống trà, răng lại nghiêng đến sắp nát, có chút bất đắc dĩ.

Chủ tử kỳ thật vẫn để ý ư?

Vừa nghiêng răng vừa âm thầm tự mình gặm nhấm nỗi đau. Tiết Bích Đào cho rằng phương pháp giải quyết cũng không dễ nghĩ ra được, cho dù thật sự là vì Tiêu Phi mà bản thân bị bại lộ, nàng hiện tại cũng không nghĩ ra được biện pháp "cứu vớt hình tượng" trong lòng Hoàng đế, huống chi hiện tại nàng cũng không có hứng thú suy nghĩ đến việc này. Việc này khó giải quyết, nàng quyết định trước tiên ngủ một giấc, làm cho đầu óc tỉnh táo.

Sáng sớm hôm sau, không đợi chủ tử tự lại tiếp tục thương lượng, đã có thỉnh thiếp gửi đến chỗ Tiết Bích Đào. Khoé mắt nàng loé loé: "Trình Bảo lâm thỉnh bản cung đi... chơi cò?"

"Chủ tử sớm phân phó chúng nô tỳ bố trí tốt nhàn thính, hoa quả tươi điểm tâm đều có. Ở bên ngoài ngắm hoa làm thơ, hay phần trà chơi cò ở bên trong đều được, không phải rất lý thú hay sao? Trừ bỏ Quý phi nương nương ngài, còn có rất nhiều vị chủ tử." Cung nữ mang thỉnh thiếp tới khéo miệng nói.

Tiết Bích Đào trầm tư một lát, nói: "Về hồi bẩm Trình Bảo lâm, bản cung nhất định sẽ đến."

"Quý phi nương nương chấp nhận đến, chủ tử biết được, nhất định sẽ rất vui mừng." Cung nữ tươi cười càng xán lạng, ngàn ân vạn tạ rồi đi.

"Sao nương nương lại đáp ứng ư?" Trong ba người Sơ Hiểu là người hấp tấp nhất, mở miệng hỏi trước.

"Tóm lại không phải một Hồng Môn Yến, bình thường". Tiết Bích Đào mím môi tự hỏi, lại nói: "Nhiều người như vậy, nàng dám gây xự sao? Hơn phân nửa chỉ là muốn thăm dò mọi người. Còn có... làm hoà chuyện lần trước." Hôm qua Hoàng đế nghỉ ở chỗ nàng ta, ai biết được có thật sự chạm vào nàng ta hay không.

Nếu không nàng rầm rộ mời người làm chi?

"Vậy chuyện Hoàng thượng..." Vân lữ hỏi, vốn hôm nay còn muốn thương lượng.

"Không tốn nhiều thời gian, chờ bản cung trở về lại nói."

Sơ hiểu nói thầm: "Chẳng qua chỉ là một từ lục phẩm Bảo lâm, cũng muốn học người khác khai tịch mở tiệc, nương nương cần gì cho nàng mặt mũi?"

Trong cung có rất nhiều người địa vị cao, vị trí từ lục phẩm quả thật có chút thấp, nhưng nhìn phân thượng gia tộc nàng ta, không ít người vẫn cho nàng ta mặt mũi, ít nhất tân nhân nhất định là đi đủ. Những ngày trong cung nhàm chán khó chịu, có người chịu mờ đầu, liền sẽ có người đến xem náo nhiệt.

Tiết Bích Đào che miệng ngáp một cái: "Sau khi điện tuyến cũng không có chạm mặt nàng, gặp một lần cũng tốt." Có chút chuyện, không tự mình ra trận không được. Hôm qua cầu Hoàng đế nghỉ ở chỗ nàng ta, không đảm bảo thời điểm nàng ta khoe ra sẽ không để lộ ra một hai câu.

Huống chi, nàng cũng là đi thăm dò nàng ta.

Một đường phân hoa phát liễu, cuối cùng đến nhân thỉnh đã được chuẩn bị tốt. Ngoài thỉnh có mấy vị phi tần phục sức tam phẩm đang đứng, không biết người đối diện trên ghẹo cái gì, một người trong đó trốn phía sau cảnh liễu, mắt trần đầy vẻ giận dữ bức nhìn. Nếu như tại đây có một nam nhân, nhìn thấy hình ảnh này cũng sẽ không tránh khỏi tim đập thỉnh thỉnh.

Bên trong thỉnh không ít người, nhưng lại vô cùng yên tĩnh, hai người đánh cờ trước mắt đúng là Tào Tuyên thị cùng Bình Tu nghi.

Bình Tu nghi vậy mà cũng bị thỉnh tới, làm cho nàng có chút kinh ngạc.

Trong cung ai không biết quan hệ của Bình Tu nghi cùng Trinh Bảo lâm không tốt, lúc này lại cho Trinh Bảo lâm mặt mũi không biết là vì lý do gì.

Tào Tuyên thị không biết là nhảy bén hay là phân tâm, như là cảm ứng được cái gì, ngẩng đầu nhìn thoáng qua nơi này. Ánh mắt của nàng vẫn ám trầm như lần đầu tiên Tiết Bích Đào nhìn thấy, sau khi ánh mắt chạm vào tâm mắt của Tiết Bích Đào liền nhanh chóng cúi đầu. Quần cờ đen trong tay "lạch cạch" rơi xuống, Bình Tu nghi liếc mắt nhìn nàng một cái, không biết là do ván cờ hay là chứng mất nàng, lắc lắc đầu.

Môi nàng nhấp nhấp.

Bình Tu nghi ung dung thông thả thu tay, đứng dậy nhìn về phía Tiết Bích Đào, hành lễ cười nói: "Còn đang tính toán chờ Quý phi nương nương tới đây." Những người xung quanh nàng đồng loạt cúi đầu.

Tiết Bích Đào thản nhiên đi vào trong phòng, tìm ghế dựa ngồi xuống, nàng nói: "Không cần câu nệ, vừa nãy đang làm gì, cứ việc tiếp tục."

Người trong phòng vì Tiết Bích Đào đến mà không khí trầm xuống, qua một hồi lâu mới bắt đầu náo nhiệt lên, mọi người tiếp tục đùa giỡn. Nhưng mà tới một hồi lâu, cũng không thấy chủ tiệc Trinh Bảo lâm.

Không đợi người khác hỏi, chủ tiệc cuối cùng khoan thai tới muộn. Cung nữ phía sau nàng cầm một cuộn giấy, nhìn bộ dáng thần bí như là bên trong có huyền cơ gì đó. Nàng biếng nhác mở miệng cáo tội với mọi người, tiếp theo cười nói: "Trong tay có một chuyện thú vị muốn chia sẻ cùng các vị, đồ mang từ trong nhà theo nhiều, tìm hơn nửa ngày mới tìm được, cho nên đến muộn. Để các vị đợi lâu..."

Xem ra không chỉ khoe sủng, còn khoe của. Tiết Bích Đào nghĩ thầm.

Có điều lòng hiếu kỳ của mọi người cũng bị gọi lên, dừng mọi hoạt động, tốp năm tốp ba tụ lại bàn luận, đoán bức họa kia là họa cái gì.

Cuộn giấy được hai cung nữ từ từ mở ra, trên giấy là một nữ tử búi tóc vắn kể cao cao, tay áo nhẹ nhàng lay như thiên tiên, hành vi cử chỉ đều được họa một cách chân thực. Các chi tiết được mô tả tỉ mỉ với những đường nét mượt mà và màu sắc sống động, cảnh vật giống hệt như hình ảnh chân thực.

"Không biết 'thú vị' Trinh Bảo lâm nói là ở chỗ nào?" Bình Tu nghi mở miệng, hỏi ra nghi hoặc của mọi người.

Trinh Bảo lâm không chút hoang mang cười, phân phó cung nữ mang rượu đổ lên bức tranh. Rượu kia đổ lên tranh, không bao lâu, nữ nhân trong tranh say hai má hồng. Cả người mất đi một phần tiên khí, lại nhìn càng chân thực.

Thấy mọi người xem ngẩn ra, Trinh Bảo lâm câu môi cười nói: "Tranh mỹ nhân say này, chính là tình xảo thú vị."

Mọi người thấy vật mới lạ như vậy, tự nhiên sẽ sinh ra một chút cảm giác kính nể với chủ nhân của nó. Không ít người đón lời hứa theo, sau đó đều lại gần xem cẩn thận.

Trinh Bảo lâm đảo qua chung quanh, chỉ thấy mình Quý phi không có hứng thú ngồi ở chỗ đó, mày không khỏi nhăn lại, cảm giác vui sướng phai nhạt đi một chút. Nàng cho Nguyên Sương đi ứng phó mọi người, đi đến bên cạnh Tiết Bích Đào, nhẹ giọng hỏi: "Quý phi nương nương dường như đối với món đồ này của thiếp thần không cho là đúng?"

Tiết Bích Đào không phải không cho là đúng, nàng vừa nhìn thấy cũng là kinh ngạc cảm thán, nhưng là nàng điều chỉnh mau, kinh ngạc cảm thán qua đi, tinh thần liền bay tới việc làm thế nào giải quyết tâm tình hồng của Hoàng đế.

Nhưng là đối với địch nhân, tất nhiên không thể ăn ngay nói thật. Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói: "Còn tốt"

Trinh Bảo lâm thấy bộ dáng này của nàng, không buông tha cười nói: "Hôm qua khi Hoàng thượng nhìn thấy thì rất hứng thú, nhìn một hồi lâu cũng không cho thiếp thân thu hồi. Hoàng thượng nói..."

Nàng cười thấp xuống, nhẹ giọng nói bên tai Tiết Bích Đào: "Bộ dáng thiếp thân say rượu giống hệt như người trong bức họa, mặt đỏ như sen nở, da trắng như ngưng chi[1]."

[1]Ngưng chi: Dầu mờ đông. Hình dung da thịt trắng trẻo mịn màng

"Thì ra tối qua Trinh Bảo lâm đã lấy bức họa ra, hôm nay lại phải đi tìm hết nửa ngày." Trên mặt Tiết Bích Đào vẫn không thấy tức giận, ngược lại kì quái nhìn Trinh Bảo lâm, giống như đang nói "trí nhớ đúng thật là kém."

Trinh Bảo lâm cứng mặt, lúc này lại là nàng bị Tiết Bích Đào chọc tức.

Móng tay trong tay áo ghim chặt vào lòng bàn tay, cô nói tiếp: "Lại nói, thiếp thân còn phải đa tạ Quý phi nương nương. Nghe nói bể tắm ngọc Lam Điền là lúc trước Hoàng thượng xây lên vì nương nương. Hiện nay lại tiện nghi cho thiếp thân, hôm qua sau khi thiếp thân uống rượu say, ra một thân mồ hôi, sau đó liền cùng Hoàng thượng..." Lời nói dừng lại khiến người ta không khỏi nghĩ nhiều, nàng trần thuật lời nói ngọt ngào, tươi cười xán lạn.

Ý định là không làm người tức chết không buông tha.

Nàng cũng không tin Quý phi thật sự đậm nhiên đến nước này, nếu không nàng thật sự phải hoài nghi Quý phi đối với Hoàng Thượng là có thật lòng hay không. Nơi nào có nữ nhân không ghen?

Lúc này Tiết Bích Đào xác thật khó chịu, Hoàng đế liên tính là mình đã dùng qua, nhưng tạm thời nàng lại không có năng lực khống chế tư tưởng cùng hành động của hắn, nàng luôn luôn làm hết sức, làm không được thì bỏ. Nhưng nếu Hoàng đế cùng nữ nhân khác ở trong bồn tắm xây lên vì mình tắm uyên ương, thật đúng là tức chết người.

"Thật phiền." Bên tai đột nhiên phát ra thanh âm oán giận làm Trinh Bảo lâm hoảng hốt, này, là Quý phi nói?

"Bản cung không thích người khác dùng đồ vật bản cung đã dùng qua". Tiết Bích Đào nhíu mày, nhìn về phía Trinh Bảo lâm. Thân là Quý phi, nàng tất nhiên là phải phô trương, nàng không mang cung nhân vào phòng, là bởi vì phòng không đủ lớn. Thấy Trinh Bảo lâm ngây ra, đứng dậy phui quần áo không hề dính bụi, đi ra ngoài.

Nàng vẫy tay gọi đại thái giám Tiểu Lâm Tử, mệnh lệnh nói: "Gọi người đi phá hủy bể tắm ở Phụng Hoa các." Nàng nói lời giật gân một cách nhẹ nhàng.

Tiểu Lâm Tử lại sờ sờ lỗ tai hoài nghi mình nghe lầm: "Nương nương là muốn nô tài... hủy bể tắm ngọc Lam Điền kia?"

"Bản cung cho người một canh giờ, nếu không xong, vị trí của người cũng không cần làm nữa."

"Nô tài tuân mệnh!" Tiểu Lâm Tử nào còn dám có nghi vấn, lập tức liền lãnh một đám người tìm đồ vật đi hủy bể tắm.

Phi tần ở trong phòng nghe thấy thanh âm ồn ào bên ngoài khó hiểu, gác tranh qua một bên ra ngoài nhìn. Thấy ở cửa Phụng Hoa các, một đoàn người không biết cầm trên tay cái gì xông vào bên trong.

Những cung nhân thấy là người của Dực Khôn cung, sợ thế lực của Quý phi, hơn nữa e ngại thứ trên tay bọn họ, cho nên không có ngăn lại, để cho các nàng xông vào đập phá loạn một hồi.

Trinh Bảo lâm tức giận, lấy thân phận phi tần thét ra lệnh bọn họ ngừng tay, bọn họ cũng mất điếc tai ngoạ.

Chúng phi tần trợn mắt há hốc mồm, từ xưa đến nay, nào có phi tần nào dám làm như vậy? Không đúng, phải nói là xưa nay nữ nhân nào không giả vờ yếu đuối mềm mại trước mặt Hoàng đế, ai sẽ dám lộ ra mặt ngang ngược cùng kiêu ngạo của mình, huống chi là... buren?

"Nương nương, này xem như là lấy lùi làm tiến sao?" Thanh âm ảm ỉ phía sau lọt vào tai, Vân Lữ quay đầu nhìn thoáng qua, tiến sát lại nắm lấy tay chủ tử, nghi hoặc hỏi. Xảy ra việc này, Hoàng thượng nhất định sẽ đến gặp nương nương, đến lúc đó muốn nói cái gì cũng có thể nói, sách lược gì cũng có thể tiến hành.

"A" Tiết Bích Đào lười biếng đẩy nhanh liễu đang cản đường, nói: "Bởi vì nàng làm bản cung tức giận."

"....."

Có điều, cũng là lúc cần minh bạch với cậu hoàng đế. Không làm ồn ào, sao có thể chạm đến máu chốt của hắn, sao có thể lật ngược tình thế?

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chuyên Sủng

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Không bao lâu, việc này liền như gió xoáy quét đến từng góc hoàng cung. Đa số phi tần đều có biểu hiện như nhau, hoặc là ném chén ly muỗng đĩa trong tay, hoặc là trên tay không có đồ vật thì lấy biểu tình ngây ngốc chứng minh bản thân giật mình. Tóm lại chính là — tập thể cảm nín.

Có điều Hoàng hậu nương nương ở Trường Xuân cung thì có vẻ có trình độ cao hơn nhiều, nàng hơi ngần ra một khắc, liền lập tức lấy lại tinh thần hỏi: "Trước khi nàng ta sai người đi làm việc này, đã xảy ra chuyện gì?"

Kim mã mã cau mày nói: "Người của chúng ta không tra được cụ thể, chỉ báo lại là Trinh Bảo lâm nói nói mấy câu với Quý phi."

"Nói mấy câu liền khiến cho nàng ta đập bể tắm mà Hoàng thượng xây cho nàng ta?" Khóe miệng Hoàng hậu kéo nụ cười: "Trinh Bảo lâm này, bản lĩnh không nhỏ nha."

"Nương nương, lượng thứ cho lão nô nói thẳng, từ trước đến nay Quý phi làm việc không có cố kỵ, lần này cũng chẳng thấy là vì chuyện gì mà tức giận." Kim mã mã không hiểu, nhìn qua chủ tử còn như rất vui vẻ vậy.

Cứ mặc cho Quý phi tác oai tác quái thể kia, chỉ sợ hoàng cung đều để nàng ta nắm giữ, nương nương còn có thể có uy nghiêm gì đây?

"Đúng là không nhất định nàng ta phải nổi giận, có điều, tất nhiên Hoàng thượng sẽ tức giận." Hoàng hậu nhắc nắp trà, khẽ nhấp một ngụm. Dù sao cũng là Hoàng thượng tự mình ra lệnh cho người khác xây, một phen tâm huyết tặng cho nàng ta. Vậy mà nàng ta không vui một chút liền đập vỡ, Hoàng thượng sùng nàng ta thích nàng ta như thế nào thì nhất định cũng sẽ thất vọng buồn lòng.

Hơn nữa Trinh Bảo lâm còn ở giữa gây thêm chuyện, kết cục liền khó nói.

Đều nói một bước sai, từng bước sai. Ai biết được đây có thể là bước đầu khiến Tiết thị thua hết cả bàn cờ hay không.

Lúc này ở Trữ Tú cung, Trinh Bảo lâm có bản lĩnh không nhỏ trong miệng Hoàng hậu đang đối diện với bể tắm ngọc Lam Điền cùng với bột ngọc vỡ tan trên mặt đất, thân mình quơ quơ. Trên trán nàng không tự giác được mà thấm ra mồ hôi mỏng, môi cắn chặt, sắc mặt có chút tái nhợt.

Dù sao nàng cũng được trong nhà nuông chiều lớn lên, hơn nữa tuy ở đại viện cũng có những thủ đoạn ngáng chân sau lưng, lời nói như giấu kim trong bông, nhưng hiện giờ lại là đao thật súng thật đang hùng hổ bổ nhào đến trước mặt, thực sự làm nàng bị kinh hách không nhẹ.

Ngay cả Nguyên Sương, giờ phút này tâm tình cũng cực kỳ nặng nề. Quý phi nương nương này, có dung mạo có sủng ái có tâm cơ, hiện tại xem ra càng có sự tàn nhẫn, làm việc không theo lễ thường, trận chiến sau này, nên đánh như thế nào đây?

Tiểu Lâm Từ lấy khăn lau mồ hôi, chỉ huy người làm thôi mà cũng mệt vậy rồi! Hắn đề cao giọng: "Được rồi được rồi, dừng tay đi, dừng tay đi!"

Nội thị công công dẫn đầu trong cung này phần lớn là da thịt non nặn, nếu thực sự để bọn họ đi đập chỉ sợ sẽ bị rách tay. Đương nhiên những kẻ làm việc nặng ở dưới thì sức lực lớn, bọn họ luôn có sẵn, công cụ đập thì tìm ở đâu đây? Tiểu Lâm Từ nhanh trí, hành lang bên kia không phải còn đang xây sửa sao, muốn thứ gì mà không có chứ.

Vì thế, bể tắm Lam Điền được làm từ ba màu ngọc: thủy (xanh) ngọc, mặc (đen) ngọc, hoàng (vàng) ngọc ở dưới sự điều khiển từ xa của Quý phi nương nương, dưới sự đồng lòng hợp lực của mọi người, rơi rớt dần từng viên sáng trong, tan tác giống như giếng hoang thành tàn.

Lúc này mọi người nghe được lời hô của Lâm công công, lập tức dừng tay, chờ sai bảo.

Tiểu Lâm Từ thanh thanh giọng nói, hắn rất khách khí nói với Trinh Bảo lâm: "Quấy nhiễu ngài, thật là ngại quá, bọn nô tài liền cáo lui." Lời nói là khách khí, thần thái lại là kiêu căng.

Tất nhiên hắn không có tư cách để kiêu căng, có điều ai bảo hắn là người của Dục Khôn cung chứ. Hắn đã sớm nhìn ra, nương nương nhà mình với Trinh Bảo lâm này không ưa nhau! Người mà nương nương nhìn không thuận mắt, hắn có thể ôn tồn sao? Dù sao sau lưng hắn không phải có nương nương à!

Trinh Bảo lâm tức đến môi cũng phải phát run. Nếu là ở hậu phủ, ai dám đến trong phòng nàng mà dương oai giễu võ? Nàng hé môi nhả chữ: "Nguyên Sương, tiền, khách!"

Quý phi có thể cho người cầm đồ đến đập, nàng lại không thể sai người mang trả qua đó. Mới chỉ vào cung, nàng còn chưa lập uy được, cung nhân Phương Hoa các sẽ không cúi đầu nghe theo mệnh lệnh của nàng, ngay cả sai bọn họ ngăn cản những hung thần ác quỷ kia cũng không ngăn được, nói gì đến phản kích?

Trừ bỏ bảo trì đáng về không thêm chấp nhặt với hạ nhân, nàng còn có thể làm cái gì?

Nguyên Sương lĩnh mệnh tiễn khách, lại sai khiến mấy cung nhân chỉ biết vâng vâng dạ dạ đi ra ngoài, vỗ lưng thuận khí cho chủ tử, nói: "Chúng ta căn cơ

còn nông, mà chủ tử — rốt cuộc là hơi quá nóng nảy." Lần này mở tiệc, vốn ý nàng là muốn cho chủ tử thử Quý phi một chút, không ngờ tới chủ tử không biết nông sâu, trực tiếp đối mặt cùng Quý phi.

Hiện nay chính mình lại tức thành như vậy, chẳng phải là mất nhiều hơn được.

Trình Bảo lâm cười lạnh: "Ta nóng nảy? Các nàng chỉ biết xem diễn, cứ muốn chờ người khác chậm rãi hạ đi khí thế của Quý phi, nếu ta cũng giống như các nàng, trong cung này sẽ chẳng còn ai có thể ra mặt!"

Nguyên Sương trầm mặc, chủ tử nói nghe cũng có lý, nhưng đặt ở thời điểm đang thăm dò này thì cách làm này cực kì không phù hợp. Tuy nhiên hiện tại chủ tử đang nổi nóng, bản thân không tiện phản bác. Vì thế nàng thay đổi lời nói: "Hiện nay đã là như thế, không bằng liền nhân cơ hội lập uy, thu thập bọn cung nhân, sau này làm việc cũng tiện hơn chút."

Giống như hôm nay, nếu là ở chỗ của chủ tử nương nương có tư lịch thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy, ít nhất không thuận lợi như vậy. Mới vừa rồi quả thực là một đường thuận lợi thông suốt cứ như trong cung không người, đợi truyền tới chỗ người khác chỉ sợ cũng một trò cười.

Có nô tài trung tâm giữ gìn, tóm lại sẽ không giống nhau.

Lúc này Trình Bảo lâm không phản bác, nàng trầm mặc xem như cho phép.

"Ta muốn nghỉ một lát, ngươi bảo người dọn dẹp mấy thứ lung tung rồi loạn này đi. Nhìn phiền lòng."

Nguyên Sương nghĩ hiện nay đúng là chủ tử chẳng có tâm tình xử lý này đó, đỡ nàng ấy lên giường nghỉ ngơi, lại dịch chăn cho ấm rồi mới đi gian ngoài xử lý.

Bích Đào bảo Sơ Hiểu ban thưởng cho Tiểu Lâm Tử, thông thả ung dung ăn canh táo đỏ nấm tuyết, thỉnh thoảng hỏi Phụng Tử một câu xem tiểu Thừa Cảnh học tập tiến triển thế nào, không có gì khẩn trương.

Không bao lâu, quả nhiên Hoàng đế đến, sắc mặt không được tốt.

Bích Đào ra dấu tay, Vân Lũ cẩn thận chủ tử phân phó, sai cung nhân khác mang lên chén đĩa muống canh rồi dẫn đầu cáo lui, đóng cửa lại. "Hoàng thượng có mệt không? Không bằng uống chén canh nấm tuyết giải lao chút." Nàng múc một muống canh từ trong tô đá xanh trong suốt vào trong chén, tiếp đón hoàng đế.

Hoàng đế mặt trầm như nước, hỏi nàng: "Đồ vật trăm đưa nàng liền không đáng giá như vậy sao?" Chuyện Tiêu Phi kia còn chưa có xong, hắn vốn còn đang đau đầu vì chuyện này, lại xảy ra chuyện này. Hắn vốn chú ý tới cảm xúc của nàng, không muốn tìm nàng trước khi suy nghĩ thông suốt nhưng lại nhin không được mang theo thù cũ nợ mới tới cùng nàng tính toán.

Trên thực tế, hắn không phải giận nàng đối đãi thế nào với Tiêu Phi, nhiều năm tình cảm là không giả, nhưng tóm lại địa vị ở trong lòng mình so ra là kém nàng. Trái tim hắn bằng giá và cả bản thân hắn đều ở trong kế hoạch của nàng, thành cái dao để nàng hại chết Tiêu Phi.

Bích Đào đặt chén xuống, hừ một tiếng: "Đây là Hoàng thượng vì nữ nhân khác mà chất vấn ta?"

Hoàng đế không giống như trước đây mà ngon ngọt dỗ nàng. Hắn lạnh mặt, khóe miệng tươi cười mang theo nhàn nhạt châm chọc: "Thì thế nào, nàng thật sự để ý?"

Hai người ở bên nhau nhiều năm, còn gì mà hắn không rõ. Nếu ngay cả người kẻ bên gối cũng không nhìn rõ được, hắn làm Hoàng đế cũng quá thất bại.

Ở mặt ngoài, xác thật mọi chuyện đều lấy hắn làm trung tâm, nhưng ngẫu nhiên trong lúc lơ đãng toát ra lạnh nhạt cùng không kiên nhẫn, lại làm hắn kinh hãi. Mà trải qua chuyện Hiền phi lần đó, hắn hiểu rõ là bản thân muốn nàng ở bên cạnh, mà không phải tạm bợ cùng nữ nhân khác. Cho nên dù phát hiện những mâu thuẫn như có như không kia, hắn cũng đều áp xuống trong lòng.

Hắn tìm lý do, cho rằng đây là do khi nàng còn nhỏ không được coi trọng gây ra.

Hắn có thể chậm rãi dạy nàng.

Sau khi Thừa Cảnh sinh ra, đúng là nàng bắt đầu biểu hiện ra cảm xúc ý lại hắn. Giống như khi Tiêu Phi chế tạo lời đồn đãi hãm hại Thừa Cảnh, lúc đó nhờ mình đi xử lý, tựa như cực kỳ tín nhiệm. Kết quả là, nàng vẫn bày cục trả thù Tiêu Phi, tính toán cả hắn vào cái âm mưu ấy.

Bích Đào sùng sốt.

Thần sắc Hoàng đế lạnh hơn: "Không trả lời được?" Hắn có thể cho nàng thời gian, nhưng không có nghĩa là nàng có thể mãi đứng một chỗ, không muốn tiến lên.

Bích Đào thật sự không trả lời được, bởi vì nàng không biết Hoàng đế lại phát điên cái gì, chỉ cảm thấy không khí này không đúng. Nàng dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn hắn: "Hoàng thượng muốn nói điều gì với ta?"

"Nàng thích trầm chứ?" Hoàng đế tới gần nàng, từ trên cao nhìn xuống mà hỏi, ngữ khí thật nhạt, lại khiến Bích Đào lập tức căng thẳng thần kinh.

Nàng có trực giác rằng lần này không thể giống như trước đây mà ứng phó cho qua. Huống chi, hoàng đế chưa từng có hỏi qua vấn đề này. Nàng bắt giác im lặng.

Ngay khi Hoàng đế thất vọng, lại nghe được giọng nói êm nhẹ lại chân thật của nàng: "Chỉ có một chút."

Hoàng đế khựng lại: "Chuyện Tiêu Phi có phải nàng làm hay không?"

"Vâng."

"Tất cả mọi chuyện nàng đều đã lên kế hoạch, biết trầm nhất định sẽ tức giận mà giết nàng ta?"

"Vâng."

"Vì sao?"

"Nàng ta muốn hại Thừa Cảnh."

"Vậy trầm đâu? Nàng không hài lòng xử trí của trầm đối với nàng ta, vì sao không nói?"

Bích Đào cũng cười, châm chọc y như Hoàng đế ban nãy: "Các nàng đều là nữ nhân của ngài." Ai biết người nghe xong có cảm thấy ta lòng tham không đáy hay không, thậm chí quả mức ác độc tàn nhẫn.

Hoàng đế không biết nên tức nàng giận nàng hay là tự mình thương tâm. Nhiều năm như vậy, hẳn liền dường nàng uống phỉ. Bất luận đối tốt với nàng thế nào, nàng đều làm như không thấy.

"Nàng có từng thấy qua trầm đối tốt với bọn họ giống như đối với nàng?" Hoàng đế nói quả thực có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

"Cho nên Hoàng thượng rất tốt với ta thì các nàng là không tồn tại sao?" Nàng nhẹ nhàng băng quơ đáp lại một câu.

Sau khi nghe xong, Hoàng đế mang theo khuôn mặt không thể tưởng tượng mà nhìn nàng, tam thê tứ thiếp, Đại Nguyên triều ai không phải như thế? Huống chi hẳn là Hoàng đế. "Nàng muốn trầm chỉ có một mình nàng?"

Bích Đào quay mặt, hờ hững mà chống đỡ.

Hoàng đế không thể chịu được thái độ này, hẳn ngăn chặn tức giận trong lòng: "Nàng nói rõ ràng cho trầm!"

Bích Đào phì cười, nàng ý vào Hoàng đế đối tốt với nàng mà không hề có kỳ điều gì, nhưng ngày thường còn không phải nàng vất óc tìm mưu kế khiến hắn vui vẻ? Hẳn cho rằng ai cũng có thể nhìn thấy nàng làm nũng giả ngây sao! Hẳn không phải ông nội của nàng, lại không phải anh trai của nàng, dựa vào cái gì mà yêu cầu nhiều như vậy.

Khi Hoàng đế sắp sửa bắt được bả vai nàng, nàng trực tiếp quét tô canh nắm tuyết canh trên bàn xuống mặt đất, vỡ nát, nước canh tung tóe. Quả táo đỏ sạm lẫn long lộc, lăn đến bên chân Hoàng đế. Sắc mặt Hoàng đế chuyển xanh.

Nhưng chờ đến hắn cúi đầu, lại phát hiện vật nhỏ đang khóc: "Hoàng thượng bức ta thì có ích lợi gì. Ta nói rõ ràng, Hoàng thượng làm được sao? Hoàng thượng luyện tiếu mỹ nhân, ta nói thì có ích lợi gì!" Khuôn mặt nhỏ nhắn kia kìm nén không được bao lâu liền tràn nước mắt, không giống bạch liên hoa chỉ có hai hàng lệ trong mà là tràn ra làm ướt cả hai bầu má. Nếu không phải nàng gắt gao cần mồi, chỉ sợ cũng là lên tiếng khóc lớn.

Rốt cuộc sủng nàng nhiều năm như vậy, Hoàng đế thấy bộ dáng này của nàng, mềm lòng vài phần. Càng lâu, hẳn nghĩ đến điều nàng muốn, trong lòng lại không còn mâu thuẫn bài xích, nghĩ cứ như vậy đáp ứng nàng cũng là có thể. Hẳn cả kinh, không khỏi sa sầm ánh mắt nhìn người trước mặt: "Nàng không thích trầm, lại muốn trầm chuyên sủng một mình nàng, trên đời này làm sao có chuyện tốt như vậy?"

Ngữ khí này, lại như là có chút buông lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Duyên Phúc

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Nga Quý tần

Bích Đào nhanh chóng gạt nước mắt trên má, mắt đen rưng rưng tỏa sáng. Nàng nghĩ: cho dù nàng có thể nắm chắc tim của mình thì một nữ nhân sống trong sự sùng ái như vậy đều khó có thể không động tâm. Thứ nàng luôn dựa vào, cũng chỉ là việc tự nhận biết bản thân là người bên ngoài, mỗi khi động tâm liền nói với bản thân rằng đây chỉ là một trò chơi, một ngày nào đó người phải rời khỏi nó.

Nhưng gần đây nàng lại nghĩ, nếu yêu, vì sao lại không thể mạnh dạn mà sống với nó? Nhớ thời đại học, bạn cùng phòng luôn ồn ào rằng: "Đại học nói chuyện yêu đương thì làm sao, không thể kết hôn thì làm sao, liền không cho phép chúng ta phóng túng thanh xuân của bản thân sao? Cùng lắm thì, sau khi tốt nghiệp lại cùng nhau thất tình thôi." Tuy rằng trong hoàn cảnh ở hoàng cung cùng vườn trường đơn thuần là khác nhau, nhưng mục đích chủ yếu của nàng cũng chẳng phải cung đấu đến chết để ngồi trên vị trí Thái hậu.

Mà điểm số kỹ năng đánh giá là dựa trên tình cảm của Hoàng đế đối với nàng. Con người đều mẫn cảm, nếu chính nàng không chịu trả giá chút nào, sao Hoàng đế lại không cảm thụ được chứ? Phải chờ tới giá trị điểm kỹ năng đạt tới đa, chỉ sợ cũng là chuyện xa tít mù khơi.

Nhưng muốn nàng chia sẻ nam nhân với nữ nhân khác, cũng thực sự quá cách ứng. "Hoàng thượng chính là nhất ngôn cửu đỉnh?" Nàng hỏi không đầu không đuôi.

Hoàng đế nhìn thấy nàng không thêm cầm khăn tay, trực tiếp trở tay liền lau nước mắt, trong lòng không biết ra sao, cảm thấy nàng như vậy cực kỳ chân thật. Đôi khi tầm mắt chạm đến hốc mắt đỏ bừng vì khóc của nàng, không khỏi đuối tay ra, một câu hỏi kia lại lọt vào tai, hấn tay dừng một chút: "Hả?"

Bích Đào cầm bàn tay mà Hoàng đế đuối tới, nhân thế áp lên bên má mình. Nàng nghiêng đầu, dường như người ương bướng ném tô chén vừa rồi không phải nàng, hơi có chút ngây thơ mà nói: "Nếu ta yêu Hoàng thượng, Hoàng thượng liền độc sủng một mình ta?"

Vì vừa lau qua nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn yếu kiều của nàng mang theo chút lạnh lẽo. Hấn vuốt ve má nàng, ý niệm ở trong lòng thì đảo lộn trăm phương ngàn hướng. Đúng là ở tiền triều có ví dụ tương đồng, nhưng hấn chưa bao giờ có suy nghĩ qua là sẽ làm như vậy, hoặc là nói, hấn đã quen với hình thức cũ, cho nên trước nay không khi nào hấn nghĩ rằng chỉ có thể lựa chọn một người. Kỳ thật coi như có đến nơi khác thì hấn đều sẽ không tự chủ được nhớ mà tới vật nhỏ. Nhưng là...

"Nàng nói sẽ yêu trăm, liền thật sự có thể yêu?" Hoàng đế gấp gáp trong lòng nhưng vẫn ung dung nhìn nàng.

Lời nói cũng đã nói đến mức này, lại nhìn thái độ của Hoàng đế. Căng thẳng trong lòng Bích Đào thoáng thả lỏng, nàng lại bày ra tư thái ngày thường một cách quen thuộc, cọ cọ bàn tay của Hoàng đế, ngọt thanh oán giận: "Hoàng thượng cho rằng ta không khổ sở sao... Tuy rằng có vẻ ta chỉ có một chút, một chút yêu Hoàng thượng như vậy. Nhưng đó đều là bởi vì ngoại trừ ta ra, Hoàng thượng còn có rất nhiều rất nhiều nữ nhân. Nếu ta cứ ngây ngốc như vậy mà dâng cả trái tim bỏ vào Hoàng thượng..."

Hoàng đế nhìn chăm chú vào nàng, lại đợi một hồi lâu, mới chờ đến nàng nói nhỏ xiu: "Chẳng biết hậu cung này còn có ta hay không nữa."

Hấn nhớ tới những chém giết vô hình trong hậu cung, bỗng nhiên hiểu ra, nhưng đồng thời, lại có chút không vui: "Trăm sẽ bảo hộ nàng."

Bích Đào hồ nghi nhìn hấn, sau một lúc lâu vẫn nói: "Ta không tin Hoàng thượng từ rất sớm đã bắt đầu yêu ta..." Mà nếu đã không yêu, thì làm sao có chuyện toàn tâm toàn ý bảo hộ.

Hoàng đế ghen lời.

Xác thật, trước khi hấn còn chưa có nhận ra tình cảm thật sự trong lòng, cho dù có phái hộ vệ âm thầm bảo hộ, cũng sẽ không phòng hộ thực nghiêm mật. Huống chi nữ nhân trong cung thủ đoạn ừn ừn không dứt, khó tránh khỏi khó lòng phòng bị. Nhưng về sau, hấn đã có an bài ở phương diện này.

Hấn buông tay, ôm nàng vào trong lồng ngực, thờ dãi nói: "Nếu nàng có thể làm được, trăm tất nhiên không nuốt lời." Đây là đang nói việc chuyên sủng.

Bích Đào nắm vạt áo hấn, run bả vai cười rộ lên.

Hoàng đế nhú mày, cúi đầu nhìn nàng, lại chỉ nhìn thấy đầu tóc đen nhánh của nàng.

Hấn hỏi: "Làm sao vậy?" Bản thân nói nghiêm túc mà chính thức như thế, nàng lại bộ dáng đang nghe chuyện cười, không khỏi làm người tức giận.

"Ta cảm thấy..." nàng kéo dài âm, ngữ điệu ngăn không được trở nên nhẹ nhàng: "Hoàng thượng quá không có tin tưởng với bản thân, kỳ thật nếu không phải Hoàng thượng là Hoàng thượng, có hậu cung ba ngàn giai lệ thì ta nhất định đã rất yêu, rất yêu Hoàng thượng." Lời nói đến cuối cùng, lại thành nghiêm túc. Nàng ngừng đầu thực chân thành tha thiết nhìn hấn, lặp lại hai chữ "rất yêu".

Hoàng đế cười xoa xoa đầu tóc mềm mại của nàng, sung sướng nói: "Tuy trăm là Hoàng thượng, nhưng nàng muốn "ba ngàn sùng ái tại một thân", trăm vẫn làm được." Trong phút chốc hấn nhớ tới Ôn Ngự nữ đã từng nói những lời này, lúc ấy hấn không để bụng, nhưng cho đến hôm nay, đối diện với sự vui mừng của người trước mắt, tình cảm càng thêm mãnh liệt, hấn phát hiện, có lẽ trong lòng, hấn đã sớm muốn đem ba ngàn sùng ái kia đưa mình cho nàng.

Có điều ban đêm khi tỉnh giấc, nhớ tới tiểu nữ nhân ở bên gối vẫn không chịu giao phó chân tình, không khỏi buồn bã mà thôi.

Bích Đào xúc động cắn cắn môi, từ xưa Hoàng đế miệng vàng lời ngọc, nếu hấn nói ra, nàng hấn là có thể tin tưởng hấn làm được? Nghĩ đến đây, khóe miệng nàng khẽ cong lên, có vài phần vui vẻ, có vài phần ngọt ngào: "Vậy là tốt rồi."

Bốn chữ vô cùng đơn giản, Hoàng đế lại biết, lần này nàng chịu tin tưởng hắn. Trong lòng có vô số tia âm xệt qua, làm khắp người hắn đều bắt đầu thoải mái. Thì ra mấu chốt khiến nàng bao lâu nay không chịu phó thác là ở chỗ này. Kỳ thật lẽ ra hắn nên mắng nàng lòng tham không đáy, thân là Hoàng đế lại không thể ân sủng đều khắp hậu cung là sẽ có triều thần thượng tấu, càng sẽ buộc tội nàng là yêu cơ chuyển thế, mê hoặc quân vương. Nhưng tốc độ tìm đập bùm bụp phảng phất như đang nói với hắn, như vậy rất tốt.

Tình cảm từ hai phía, thì ra là cảm giác tốt đẹp như thế này.

Trách không được từ xưa đến nay, cũng không thiếu quân chủ trầm mê trong tình yêu. Hắn không khỏi cong môi cười cười: "Nàng ấy."

Nàng nhìn sùng nich trong đáy mắt hắn, trong lòng có chút cảm giác muốn khóc. Đại khái trừ bỏ thời điểm ở cùng Thọ Vương, chỉ có hiện tại giờ khắc này, nàng mới cảm thấy bản thân không có đánh mất chính mình, đang thành thành thật thật mà sống ở trên đời này. Loại cảm giác này thực kỳ diệu, tựa như bản thân hắn là nhân vật để chinh phục, miếu xa mơ hồ, mà hiện giờ lại tồn tại ở trước mặt mình. Làm cho cuộc đời mình đều trở nên tươi đẹp muôn màu.

Sau khi nói hết tâm sự, Bích Đào cảm thấy có chút thẹn thùng, nàng càng muốn làm càn: "Hoàng thượng không muốn hưng sư vấn tội sao?" Khuôn mặt tiều tụy của nàng khẽ nhếch, đối diện với tầm mắt hắn mà hỏi. Hoàn toàn là bộ dáng xong việc tính sổ.

Hoàng đế nâng cằm nàng, nhướn mày ra vẻ phần nộ: "Đập bẻ tằm trằm làm cho nàng, nàng còn có lý?"

Chiếc cằm nhỏ hất qua, nàng cong miệng: "Ai bảo Hoàng thượng cho Trinh Bảo làm dùng bẻ tằm kia. Đồ của ta, thà rằng huỷ hoại cũng không cho người khác chiếm."

Hoàng đế hừ một tiếng: "Lúc ấy hỏi nàng có muốn đem ra khỏi Phương Hoa các hay không, nàng nói không sao cả, cho dù ở phòng cũ của nàng, người khác cũng không đoạt đi được sủng ái của trẫm đối với nàng." Nhắc đến việc này, tươi cười của Hoàng đế bắt gặp mang theo nghiền ngẫm: "Hiện tại biết sợ?" "Hai cái này sao có thể nói thành một! Hoàng thượng còn tằm uyên ương với nàng ta!" Đào tiểu miêu lập tức xù lông: "Uống xong rượu! Đều là mớ hôi! Tắm gội!" Lời này khiến người ta mơ hồ, có thể thấy được là bị tức giận.

"Ai nói?" Hoàng đế kinh ngạc nhướn mày, gãi gãi cằm nàng trấn an.

Bích Đào: "... " Oa! Chẳng nhẽ không phải sự thật.

Sau khi mĩa mai xong nàng hất hất đầu, bướng bỉnh liếc Hoàng đế một cái, đọc câu thơ: "Mặt đỏ như sen nở, da trắng như mỡ đông..." Hoàng đế khụ một tiếng, nàng ghen trong lòng: "Người thật sự khen nàng ta?" Nàng còn tưởng rằng Trinh Bảo làm có ý chọc giận nàng cơ.

Hoàng đế ngồi vào ghế, kéo nàng ôm vào trong lòng ngực. Tóc tai Bích Đào sắp dựng hết lên lại bị bắt ép đến sùn vai hắn, sau đó liền nghe thấy tiếng nói cười trầm thấp, âm áp của Hoàng đế: "Ngốc à, người khác nói cái gì nàng liền tin cái đó. Đây là câu trẫm khen nàng."

"Hả?" Nàng mờ mịt. Đang êm đẹp, hắn lại đi khen nàng trước mặt người khác làm gì.

Như là biết nghi vấn trong lòng nàng, Hoàng đế nói tiếp: "Nàng ta cho trẫm nhìn một bức họa, mỹ nhân say, lúc ấy trẫm nhìn liền nghĩ tới..." Hắn dừng một chút. Bích Đào chỉ cảm thấy một hơi thở âm áp phun ở bên tai nàng, vành tai nàng bắt đầu nóng lên, trong lòng cũng nóng rực. Phảng phất đoán được lời hắn sắp nói.

"Trẫm liền nghĩ đến bộ dáng khi nàng say rượu, mặt đỏ như sen nở, da trắng như mỡ đông." Hoàng đế lặp lại, than nhẹ một hồi, tiếng cười phát ra từ trong cổ họng. Ánh mắt còn có vẻ đắm chìm.

Bích Đào hạ thấp trán, để trên bờ vai rộng của hắn, đôi mắt ở chỗ tối hình như long lanh sáng rực: "Ta biết mà, nàng ta đâu đẹp bằng ta. Cũng may Hoàng thượng mắt sáng tinh anh, không có coi trọng cát sỏi như các nàng." Nàng nói ngọt nị nũng nịu, nhưng lời thì như nổ pháo.

Hoàng đế bật cười, lại không tiếp lời nàng mà nói: "Trẫm sai người múc nước rửa mặt cho nàng." Nàng khóc xong trên mặt chắc sẽ không thoải mái.

Có người cẩn thận thoa đáng sờ mình như vậy, cũng không phải cung nữ hay bạn thân, không phải cha mẹ thân thuộc, Bích Đào thỏa mãn: "Vâng." Nàng quyết định cho cầu Hoàng đế sờ chu đáo một dấu V, cầu Hoàng đế đã bị nàng chứng thực sở hữu, các nàng đừng ai lại mong đoạt được.

Trong mắt nàng lộ ra ánh sáng đặc trưng, cong môi cười ngọt ngào.

Đội nước ấm tới, Hoàng đế tiếp nhận khăn mà Phụng Từ vắt xong, giúp nàng lau mặt, lại lau khô cả ngón tay bị nước canh văng lên khi nàng quét tô canh ban này. Hoàng đế giữu cợt nàng: "Mèo nhỏ dơ bẩn."

Đôi mắt trong trẻo của Bích Đào vẫn luôn chuyển động theo Hoàng đế, sao nàng lại không phát hiện, bộ dáng của cầu Hoàng đế thật sự không tệ. Hơn nữa không khí này, sờn sờn này, nếu là mang đi ra ngoài khoe một vòng trước mặt đám bạn bè bất nháo của mình, tuyệt đối vô cùng có mặt mũi.

Sau khi Hoàng đế nói xong thấy nàng không phản ứng, lại vừa thấy bộ dáng nàng. Được rồi, căn bản là không nghe thấy. Hoàng đế lắc lắc đầu. Sao hắn lại thích làm vui lòng người khác như này, càng muốn sủng ái vật nhỏ vô tâm như vậy.

Đây rõ ràng là duyên phúc mà nàng đã tu được từ kiếp trước - hắn tưởng.

Đây không phải lần đầu Quý phi biểu lộ năng khiếu ngao ương ngành, nhưng chúng phi tần vẫn không dám tin tưởng. Quý phi tự mình sai người đập bể tấm Lam Điền mà Hoàng thượng làm cho nàng. Hoàng thượng lại vẫn không hề tức giận. Đặc biệt là nghe người dưới hồi báo, Hoàng thượng trầm khuôn mặt đi hưng sư có thể nói là gió xuân đầy mặt. Phải biết rằng, kia chính là bể ngọc Lam Điền đó! Các nàng dùng làm vòng tay, còn phải cẩn thận sợ va chạm đấy.

Kho tàng của Hoàng thượng, sớm hay muộn cũng bị Quý phi phá sạch mất thôi! Không chỗ nào trứ, các nàng không khỏi cắn răng oán hận nguyên rủa.

Việc này truyền tới tai Hoàng hậu, ngay cả Hoàng hậu từ trước đến nay luôn trầm ổn đạm nhiên, cũng không khỏi cau chặt mày. Nàng hỏi Bình Tu nghi được nàng giữ lại sau khi thỉnh an: "Xưa nay người có chủ ý nhiều, có biện pháp nào để áp chế khí thế của Quý phi không?"

Bình Tu nghi trầm tư một lát, trả lời: "Mục đích của nương nương hẳn là ở chỗ nâng đỡ Nhị Hoàng tử, chứ không phải là đánh sập Quý phi. Thiếp thân nói đúng chứ?"

Hoàng hậu gật đầu: "Nhưng nếu hậu cung để cho Quý phi độc đại, bốn cung chỉ sợ tương lai người kế vị sẽ là Ngũ Hoàng tử thôi."

"Nếu mục đích không phải tranh sủng, không bằng chúng ta làm theo cách trái ngược." Bình Tu nghi cười nói: "Nương nương chỉ chú ý đến phía Hoàng thượng, lại quên các vị đại thần trụ cột trong triều rồi. Trong việc lập trữ (thái tử), họ cũng chiếm phân lượng rất lớn."

Hoàng hậu nhũ mày suy nghĩ sâu xa, sau đó nói: "Bốn cung xuất thân tướng môn, chỉ sợ những văn thần đó..."

"Nếu muốn văn thần ủng hộ Nhị Hoàng tử, mấu chốt đương nhiên vẫn là việc học và phẩm tính của Nhị Hoàng tử, nếu không dù nương nương có rầu rĩ lo toan, tương lai chỉ cần Nhị Hoàng tử hành vi cử chỉ kém cỏi một chút thôi thì tất cả tính toán cũng biến thành bọt nước trong một sớm một chiều."

"Ý của người là....." Hoàng hậu không hiểu rõ lắm.

"Đã là không thể kiểm soát được ở phía mình, không bằng trước hết trừ bỏ địch quân..." Bình Tu nghi nhấp trà nhuận họng, mỉm cười: "Giả như mẫu phi của Hoàng tử đức hạnh không tốt, vậy đại thần trong triều sẽ không hoài nghi phẩm tính của Hoàng tử chịu dạy dỗ từ mẫu phi sao?"

Tác giả có lời muốn nói: $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$

Có muội tử nói đã quên Nhị Hoàng tử. Nhắc nhở một chút: Hắc do Vân Phi sinh, Gia thế Vân Phi chẳng ra gì, cho nên không thể được gia tộc ủng hộ. Cho nên Vân Phi và Nhị Hoàng tử đều là dựa vào Hoàng hậu.

Hoàng hậu không có nhi tử, đành phải bồi dưỡng một người không có uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Hoa Sen Ngày Mưa

Edit: Su Thái Phi + Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphí

Đã đến cuối tháng tư, con gió nhẹ khẽ thổi qua mặt hồ, hương sen thoang thoảng.

Bích Đào vén vẩy lên một chút để không bị giấy thù giẫm lên, vịn tay Sơ Hiểu bước lên thuyền nhỏ. Dùng *trường hao*[1] để chèo, thân thuyền khẽ lay động, xuôi dòng uốn lượn, hồ hoa sen nước sóng sánh, gió lay lá sen, giọt sương lấp lánh, nếu lọt vào mắt người khác, đó là một bức tranh thuyền nhỏ trên hồ sen vô cùng thanh nhã.

[1] Trường hao: một công cụ chèo thuyền làm bằng tre hoặc cây thông trung quốc. Dùng để đẩy thuyền nhỏ lướt trên mặt nước ở chỗ nước cạn.

Sơ Hiểu bung cây dù che ánh nắng chiếu lên người, vẫy tay với Phụng Tử đang đứng dưới cây liễu bên cạnh ao, vẻ mặt rất vui sướng.

Từ sau khi nói rõ tâm ý với Hoàng đế, Bích Đào sai Vân Hương đi thay cho Phụng Tử hầu hạ tiểu Thừa Cảnh đi học. Thứ nhất Vân Hương là người của Hoàng đế, năng lực không tệ, cũng có thể tin; thứ hai, nàng lại quen có Phụng Tử cẩn thận tinh tế, không có nàng ta ở bên cạnh rất không quen. Nàng nói chuyện này cho Hoàng đế, Hoàng đế liền đáp ứng.

Trong cung hẳn đều có cái nhân thù vào, chuyện này cũng liên quan đến bệnh đa nghi của Hoàng đế, hoặc nói vì muốn thu thập tin tức tốt hơn, không chế toàn cục. Nhưng chỗ của Bích Đào, hiện giờ không cần như thế.

Sơ Hiểu hiểu động, một tay bung dù, một tay còn đuổi xuống nghịch nước, miệng hỏi: "Sao chủ tử đột nhiên lại muốn đi chèo thuyền?"

Còn có thể vì cái gì chứ, chẳng phải những ngày qua trong cung quá nhàm chán hay sao? "Cũng không thể cả ngày nhốt mình ở Dục Khôn cung." Nàng nói.

Đặt mu bàn tay lên trán, nàng giương mắt nhìn bầu trời, trời xanh mây trắng. Màu xanh lam giống như lúc trẻ con mới sinh ra, dường như khẽ chọc một cái thì vỡ ra, màu trắng thì như màu sữa được vắt ra sền sệt, nếu những giọt mưa rơi xuống từ trong đó, không chừng hương sữa sẽ bay khắp tứ phía cũng nên.

Nghĩ như vậy, nàng lại nhớ tới tiểu Thừa Cảnh đang đi học, trong lòng chợt mềm mại hơn, mắt nàng cong lên, cười nói: "Chờ Thừa Cảnh học xong, gọi người đưa hẳn tới đây."

Sơ Hiểu đáp lời: "Tiểu chủ tử mấy ngày nay chạy qua chạy lại giữa tấm cung với học đường, không có thời gian nghỉ ngơi, nô tỳ nhìn thấy rất vất vả."

"Cũng chỉ mới mấy ngày." Bích Đào cười: "Ta mà cho hẳn chơi nhiều một lát, chính hẳn lại không vui. Nhìn một xe đầy đồ chơi lại cau mày, rõ ràng là đáng về ông cụ non."

"Có thể thấy được tiểu chủ tử trưởng thành sẽ trầm ổn." Sơ Hiểu cười hi hi tiếp lời.

"Bây giờ vẫn còn là một đứa trẻ mà." Bích Đào vươn đầu ngón tay ra dấu độ cao một chút: "Lớn thêm chút nữa đã là thiếu niên. Thiếu niên nên có dáng vẻ thiếu niên."

Sơ Hiểu ngừng vẩy nước, hơi có chút mờ mịt tự hỏi: "Dáng vẻ thiếu niên..."

"Ngày xuân hoa hạnh rơi đầy trời, ngoài đồng thiếu niên nhà ai bước phong lưu..." Bích Đào ngẩng mặt phản đòn ánh nắng, cười như hoa xuân: "Nhi tử của ta phải là thiếu niên phong lưu làm trăm ngàn thiếu nữ say mê mới phải."

Sơ Hiểu: "... Những này nghe rất tuyệt, chỉ là chủ tử....." Cho dù xuất phát từ động cơ hay quá trình của người, đều không có vẻ như là chuyện thuận khiết là sao vậy.

Bích Đào không đáp, khi nàng nhìn ra giữa đám lá sen cao thấp, lại bị hấp dẫn ánh mắt bởi một đoá sen hồng cực lớn đang nở rộ. Trên cành sen đang vươn mình để từng cánh hoa rực rỡ tinh tế nở ra. Nhụy hoa được mưa gột sạch lộ ra màu hồng nhàn nhạt. Giống như màu hồng tiên diễm đó chảy ra từ chỗ màu hồng đậm nhất giữa đoá hoa rồi chảy đến từng cánh hoa nhọn nhọn, tươi đẹp rực rỡ.

Nàng nhìn đến không dời mắt được, hơn nữa cũng không xa thuyền lắm, liền vịn lan can thuyền, vươn người ra hái.

Đúng lúc phía bên kia cũng vươn tới một bàn tay, cùng là mười ngón tay được sơn màu đỏ như lửa, một người muốn ngắt cành sen, một người muốn hái đài hoa, dưới làn nước trong veo của hồ nước phản chiếu, Bích Đào thấy đàn cá chép đỏ đang vẫy đuôi bơi lội tranh thức ăn. Bích Đào giương mắt nhìn, bên kia lại là Trình Bảo lâm đang xoay người nhô thân mình ra khỏi thuyền. Đôi mắt ẩn tình của đôi phương hơi loé lên sự kinh ngạc, tiếp đó lại do dự, sau đó Bích Đào cảm thấy lực hái hoa của nàng ta quả thực nhẹ đi rất nhiều.

Nàng thuận thế mà hái, thân nhiên cười với nàng ta một cái.

Những nữ nhân khác trên thuyền bị từng khóm lá xanh sen hồng cản lại, vẫn chưa nhìn rõ được mặt mũi Bích Đào, nhìn thấy Trình Bảo lâm tay không trở lại, không khỏi hỏi nàng: "Ô, người không phải nói thích đoá sen hồng kia sao, sao lại không muốn nữa rồi?"

Đội khi các nàng nhìn thấy đoá hoa sen to ngắt trong lòng Bích Đào, đầu tiên sững sốt một chút, sau đó cáo lỗi nói: "Trên thuyền không hành lễ ổn thỏa, mong Quý phi nương nương thứ lỗi." Ngoại trừ Trình Bảo lâm, còn có Vinh Bảo lâm và Bình Tu nghi nhưng có thể nhìn thấy thuyền này từ xa xa đi tới, hẳn chỉ tới để hái sen vui chơi mà thôi.

Bích Đào ngửi ngửi hương thơm thanh khiết của hoa sen, khẽ nâng cằm nhìn các nàng một cái, thân nhiên nói một câu: "Không sao."

Bàn tay trắng muốt đầy đặn gát gát mặt nước, giọt nước nhảy tung tăng, Trình Bảo lâm cười một tiếng, nghiêng đầu nhẹ giọng nói: "Thiếp vừa rồi mới nghĩ lại, mỗi ngày đều hái hoa ngắm sen thì cũng sẽ sớm chán hoa sen này mà thôi, còn không bằng bọt nước trong xanh. Vì vậy không có hứng thú hái hoa nữa." Lời nói tựa như đùa giỡn, nhưng ánh mắt nhìn Bích Đào lại lộ ra lạnh lẽo.

Nàng chợt cúi đầu, như chút điểm sáng ấy bị ẩn giấu vào bóng tối giữa mái tóc trước trán, thoáng chốc lại chơi đùa với ao nước, lộ ra vài phần không có hứng thú đêm xia.

Sen hồng nở rộ tựa vào một bên mặt, còn thân xanh lại dọc theo cái cổ trắng ngần tinh tế mà dán vào trong ngực trường sam mỏng, càng tôn lên nét xinh đẹp động lòng người của Bích Đào, nàng nghiêng đầu một chút, nụ cười sáng lán: "Không có hoa sen làm nền thì cho dù bọt nước có bắn tung tóe vào công rãnh, cũng không bằng bị phù sa chôn vùi đâu." Nàng như thế, lại giống như một hoa sen thành tinh. Sinh động lại yêu kiều, thanh khiết lại quyến rũ. Dường như không tìm được mỹ nhân nhân nào hợp với sen hồng hơn nàng.

Có một số người trời sinh đã như thế, cho dù là lấy loài hoa quý giá, thanh lệ hay tao nhã để so sánh với nàng thì đều khiến mọi người cảm thấy rằng chỉ có nàng mới có thể khơi gợi được linh hồn của loài hoa đó. Đối lại người khác, chỉ tới mức lấy người để tôn hoa mà thôi.

Trinh Bảo lâm nghe xong thì lực đạo nặng hơn, bọt nước văng lên nhiều hơn, có mấy giọt bắn tung tóe lên vạt áo, nàng cau mày lại.

"Bồn cung vẫn chưa chúc mừng Vinh Bảo lâm." Xưa nay Bích Đào không có kiên nhẫn chịu đựng những lời nói mang theo bấy rập bên trong như vậy, dứt lời liền đổi hướng: "Nghe nói Hoàng thượng thăng người lên chính lục phẩm Tài nhân." Hoàng đế tất nhiên giữ lời không triệu hạnh nàng ta, nhưng vô duyên vô cớ cũng không biết tại sao lại săn sóc nàng ta. Ngày thường ban thưởng cũng không ít, có thể theo như trong cung mà nói thì nàng ta "đắc sủng" chỉ dưới nàng mà thôi. Khiến những người coi trọng Trinh Bảo lâm cũng mở rộng tâm mắt.

Nhưng càng khiến cho nàng tò mò là nàng chưa bao giờ cảm nhận được địch ý từ Vinh Bảo lâm. Thông thường mà nói thì sau khi đắc sủng sẽ càng muốn được sủng ái, có nàng ở trước mặt cản trở, những nữ nhân này cho dù không sợ nàng, e là cũng hận muốn đẩy nàng xuống vực sâu vạn trượng để giành lấy sủng ái của Hoàng thượng. Ánh mắt không cam lòng cắn răng như vậy, nàng chưa bao giờ nhìn thấy ở Vinh Bảo lâm.

"Nhờ có hồng phúc của nương nương." Vinh Bảo lâm vẫn cười như thường ngày, không làm điều bộ, thậm chí còn lộ ra một hàm răng trắng sáng. Chẳng qua nhìn thấy nàng ta nghĩ nửa ngày rồi mới nghĩ ra câu trả lời nhã nhặn, cũng đủ thấy rằng đây là người không giỏi giao tiếp.

Nhưng phàm là xuất thân từ võ tướng, muốn người ta nói chuyện nho nhã, quả thật làm khó người ta rồi. Hoàng hậu và Nghi Quý nhân kia hẳn đã sớm định đưa vào hoàng gia cho nên mới bồi dưỡng ở phương diện này. Huống chi chênh lệch giữa hai nhà cũng không nhỏ.

Cho dù việc gì thì mỗi người mỗi khác.

Bình Tu nghỉ ở phía trên vốn ngắm sen, nghe cuộc đối đáp này mà dịu dàng cười nói: "Chúng ta tấn một hai cấp có gì mà đáng chúc mừng chứ, mà là Quý phi nương nương kia, thiếp thân nghe nói Hoàng thượng mấy tháng nay không nghỉ ở Dưỡng Tâm điện thì nghỉ ở Dực Khôn cung, đây còn không phải là chuyện mừng của nương nương sao?" "Ồ?" Bích Đào nhướn mày nhón. Về mặt kia chắc chắn là đang nói với các nàng: Hoàng đế nghỉ ở chỗ nàng thì có cái gì tốt mà chúc mừng, chẳng lẽ không phải là chuyện thường hay sao?

Độ cong ở khóe miệng Bình Tu nghỉ hơi giảm bớt, nhưng vẫn nói tiếp: "Có lẽ không bao lâu nữa trong cung này sẽ có thêm Hoàng tử, Hoàng nữ nữa."

Ai không biết tuy Quý phi chiếm phần lớn thời gian của Hoàng thượng, nhưng đến nay dưới gối cũng chỉ có một mình Ngũ hoàng tử, mặc dù là Hoàng tử nhưng cũng đơn bạc. Huống chi đã hai ba năm nay cũng không có động tĩnh gì, ai biết được là lần trước nàng ta sinh sớm có tổn hại thân thể không chứ, lại điều dưỡng không xong. Vì vậy Bình Tu nghỉ nói lời này, gọi là cố ý giễu cợt.

Nhưng đây lại đối với người hiện đại đề xướng sinh con một mà nói thì không có lực sát thương gì. Cũng không phải thời của Mao gia gia khi ấy, sinh một ổ mười mấy người con mới được làm mẫu thân vinh quang. Nhi nữ song toàn đương nhiên tốt nhưng có một đứa đẻ thương yêu cũng không sao cả.

Bích Đào cảm thấy lời nói này không dễ trả lời, chẳng lẽ muốn nàng nói "Mong như cát ngôn của người" hay là "dù sao người cũng sinh không được"? Dứt khoát nhờ Sơ Hiểu có tính kích thích giải cứu nàng.

Sơ Hiểu mở to mắt hạnh nhìn Bình Tu nghỉ, có chút tức giận lại có mấy phần cười nhạo: "Nô tỳ nghe lời này của Tu Nghi nương nương còn tưởng đang đi họp chợ ấy, đến sớm thì có thể cướp được chỗ tốt. Tu Nghi nương nương yên tâm đi, người đồ mất chờ mong muốn chúc mừng sớm, e là cũng không dính được may mắn của nương nương nhà ta đâu."

Bích Đào nhìn gương mặt trẻ con của Sơ Hiểu viết đầy "người đừng si tâm vọng tưởng", lại nhìn sắc mặt khó coi của Bình Tu nghỉ khi bị một cung nữ bắt bẻ, trong lòng vui vẻ.

Nếu như là do Quý phi nói ra, nàng đương nhiên sẽ không nói gì nhiều được nhưng tốt xấu gì nàng ta cũng là một trong cửu tần, để một cung nữ bôi bác mặt mũi nàng ta, thì sao có thể nhịn được con tức này chứ.

"Hay cho một cung nữ miệng mồm lạnh lợi như người!" Đầu tiên là Bình Tu nghỉ cảm thán, sau đó trầm giọng: "Xưa nay Quý phi nương nương biết cách hầu hạ Hoàng thượng, nếu như lại vì cung nữ này ngôn hành vô lễ chống đối cung phi, chẳng phải làm tổn hại mặt mũi nương nương sao?"

"Sơ Hiểu". Rốt cuộc Bích Đào cũng lên tiếng nhưng không đợi Bình Tu nghỉ thuận khí, liền nghe khẩu khí của nàng như nói chuyện phiếm: "Nói chuyện với người khác cũng phải đáng hoàng chứ, cầm dù lệch rồi. Nếu da của bồn cung bị phơi đỏ rồi thì sao. Người gánh trách nhiệm nổi không hả?"

Hỏi tội vẫn là hỏi tội nhưng nội dung này lại hoàn toàn không phải cùng một chuyện.

"Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội, nô tỳ cầm dù đáng hoàng lại là được." Sơ Hiểu làm như hoảng sợ trả lời, biểu tình trên mặt lại cười hi hi không sao cả.

Không bao lâu sao, nàng thò đầu ra bên ngoài dù, cảm giác trời càng lúc càng nặng trĩu, cảnh trí xung quanh lại như mang theo ánh sáng giữa bóng tối, tình hình như có vẻ muốn mưa. Nàng đang muốn nói với Sơ Hiểu, lại bị người khác chặn lại.

Bởi vì nhìn thấy chủ tới hai người cứ xem Bình Tu nghỉ cái đĩa thức ăn không để mắt đến. Trinh Bảo lâm có khe hở với Bình Tu nghỉ lại giúp nàng ta: "Chủ tử nương nương không gọi lại đáp, theo cung quy thì cung nữ không được tự tiện đáp lời. Quý phi nương nương đã chương quản cung quyền, e rằng còn hiểu biết hơn chúng ta. Nếu lúc này lại không thể công chính xử lý, người ngoài sau này sao tin phục được chứ?"

Trinh Bảo lâm không muốn trực tiếp chống đối với Bích Đào, đây là mượn Bình Tu nghỉ làm búa đỡ đạn.

Bích Đào neho mắt nhìn Trinh Bảo lâm một cái, hời hợt nói: "Nếu Bình Tu nghi không thể bình tâm tĩnh khí, thì phong hào "Bình" này chắc làm không được rồi." Ý nói là muốn tước đoạt phong hào của Bình Tu nghi. Nàng lại có thể dựa theo suy nghĩ của Trinh Bảo lâm mà ném mũi tên này lên người Bình Tu nghi nhưng cái bia này cũng không phải phế vật.

Tuy Bình Tu nghi bắt mất Quý phi, nhưng đối với Trinh Bảo lâm giúp nàng càng không có hảo cảm. Giống như vừa đỡ một người bị té đứng lên thì lại đẩy tới trước mặt mọi người để làm trò cười vậy. Nàng hung ác trợn mắt nhìn Trinh Bảo lâm một cái.

Trinh Bảo lâm hai lần không chiếm được chỗ tốt nào, cuối cùng cũng chịu im miệng.

Đây chính là không có Nguyên Sương ở đây, nếu có Nguyên Sương ở bên cạnh nàng, cũng sẽ không để nàng không chút kiêng kỵ mà chống đối với Bích Đào.

Sơ Hiểu lại bắt được chỗ trống, vừa nói với chủ tử một câu: "Nương nương, nô tỳ thấy trời như muốn mưa vậy, hay là chúng ta đi trước..." Hạt mưa to như hạt đậu liên rơi xuống đùng đùng. Lại ngẩng đầu lên, quả nhiên chân trời tràn đầy một mảnh mây đen.

Trời mùa hè giống như sắc mặt của hải tử, nói dối liền dối. Bích Đào còn có ô có thể che được một hai nhưng ba người bởi vì thuyền nhỏ mà không có tỳ nữ bên cạnh hầu hạ, không lâu lắm thì trên đầu đã bị ướt một chút. Ngay cả cung nhân chèo thuyền thật nhanh cũng không chống được cơn mưa như trút nước đầy trời kia.

Nhưng ô của Bích Đào là để che nắng, ô thông thường dĩ nhiên sẽ không có giấy dầu để chống nước. Hơn nữa sấm chớp rền vang, mưa to như thác đổ, một tràng lòi vũ này vừa hạ xuống sớm muộn gì cũng bị nước làm hư ô hết. Đợi khi nàng cẩn thận bước đi, rách vấy bước lên bờ, khó hiểu cảm thấy giọt mưa bay vào ô đã ít đi nhiều. Tóc mai lộn xộn, có mấy sợi tóc ướt dán vào hai bên gò má, rất khó chịu. Nàng giơ tay lên muốn lấy đi, đã có người thay nàng vuốt ra sau tai.

Như vậy khiến nàng nhớ tới mùa xuân khi mới vào cung, cũng có người ở trước mặt mọi người giúp nàng vuốt tóc như vậy. Nàng ngẩng đầu, đụng vào hai mắt như được điểm son kia, nơi đó đã không còn sâu thẳm thâm trầm như lúc trước nữa, nàng có thể nhìn được rõ ràng bóng hình mình trong đó. Quần áo hoa lệ khi ướt thì sẽ dính chặt vào thân mình, chỉ cần vài nét bút sẽ phác họa ra được đường nét, tóc đen tán loạn, mặt phản óng ánh nước, trong ngực vốn là đóa sen hồng tươi đẹp giờ cánh hoa lại rũ xuống, đáng vẻ có chút chật vật. Nhưng bên môi nàng nhếch lên nụ cười như hoa, giống như Sơ Hiểu lúc lên thuyền vui sướng vẫy tay mời mọi người vậy.

Hoàng đế cũng cười, hân hoan trên đầu Bích Đào, để cho Phụng Tử lấy áo khoác trong tay bao chặt lại cho nàng: "Đừng để cảm lạnh."

Bích Đào đang muốn trả lời, trên đầu không kịp đề phòng bị một thân thể nhỏ bé mềm nhũn ôm lấy: "Nương không lạnh." Chỗ được Bé con ôm ấm áp dễ chịu, quả thực không lạnh. Bích Đào sờ một cái lên đầu tròn vo của Thừa Cảnh, cười đến cảm động mà vui vẻ: "Ừ, rất ấm áp."

Đáng vẻ một nhà ba người vui vẻ, chọc mù mắt mấy phi tần đang lục tục lên bờ kia.

Trước không nói Tiểu hoàng tử, ngay cả trời giông tố như vậy, các nàng cũng bị ướt quần áo, bị tiếng sấm làm kinh sợ, sao Hoàng thượng lại không đến hỏi các nàng một câu? Cho dù qua loa lấy lệ với cả tập thể cũng được mà, thế mà lại thành người trong suốt. Trong lúc nhất thời, hậu cung này tích tụ oán khí đã sắp chọc thủng trời luôn rồi.

Dư quang của Bích Đào liếc mắt nhìn tới những phi tần đang vội vàng thỉnh an kia, cười nhìn Hoàng Đế: "Hoàng Thượng sao lại đi cùng với Thừa Cảnh vậy?"

"Trẫm đi đón Thừa Cảnh tan học, lại đụng phải cung nữ nói phụng mệnh lệnh của nàng. Vốn nghĩ sẽ cùng thưởng sen với nàng. Nhưng đáng tiếc." Hoàng đế tiếc hận nói: "Tiểu nữ nhân suốt ngày đều nằm lười trong cung không chịu ra ngoài. Ngoại trừ mùa hè hóng gió, thì hứng thú thưởng sen lại là lần đầu."

"Còn có lần sau nữa mà." Nàng cong mi cười một tiếng, sau đó ranh mãnh nói: "Hôm nay hoa đều ỉu xiu hết rồi, chẳng qua còn có mỹ nhân như hoa ở đây mà!" Sóng mắt nàng lưu chuyển, yêu kiều chuyển đến chỗ chứng phi tần kia.

Hoàng đế dường như bây giờ mới nhớ tới một đám mỹ nhân như hoa như ngọc đang trông mong kia, mặc dù hiện giờ đã thành mỹ nhân té sông. Hắn vẫy tay bảo đứng lên, trong lời nói mang theo uy nghiêm không thể kháng cự: "Nên về sớm chút đi."

Cứ vậy mà xua đuổi bọn họ đi.

Bích Đào nắm tay tiểu Thừa Cảnh, cười như ăn được mật ngọt. Ô, tình địch đánh tới, tự mình mặc giáp ra trận đúng là hạ sách, khiến nam nhân tự đi giải quyết mới càng tri kỷ.

Mọi người lại không cam lòng, kim khâu của thánh thượng đã hạ, cũng không thể không phục tùng. Huống chi đáng vẻ bị ướt như con gà rơi vô nôi canh như vậy, các nàng quả thực không có dũng khí ở bên cạnh Hoàng thượng liếc mắt đưa tình.

Từng đóa hoa nở giữa màn mưa, rồi lại như thể mà tàn đi.

Trinh Bảo lâm nhìn ba người ngồi lên kiệu mình hoàng mà đi, phía trên có mui xe che chắn, có thể mở ra một cõi thiên địa, mưa gió bắt xâm. Bên trong khô ráo lại ấm áp, mà ở bên ngoài, xung quanh nàng lại ướt lạnh khiến người ta rung mình.

"Tại sao nàng ta lại may mắn như vậy..." Trong lời nói của nàng mang theo mê mang.

Nguyên Sương vốn chờ ở trên bờ, vừa thấy trời mưa liền tìm cung điện gần đó lấy áo mưa. Nàng mở ra ô giấy dù bằng trúc, che phía trên chủ tử, tiếng mưa rào rào càng khiến giọng nói ngày thường trong trẻo lạnh lùng cũng dồn dập không ít: "Chủ tử, chúng ta hồi cung thôi."

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Phi Yến

Editor: Huyền Hiện viện.

Beta: Mai Thái phi.

Kiểu dừng lại, Bích Đào ôm hai chân ngắn của tiểu Thừa Cảnh, tay Hoàng đế vẫn cầm ô như cũ, che chở cho mẫu tử nàng không bị ướt dưới cơn mưa tầm tã, vì một nhà ba người họ mà tạo ra nơi tách biệt với mưa gió của trời đất.

Cung nhân canh giữ tại Dực Khôn cung nghênh đón chủ tử đến đại điện, Vân Lũ nói: "Nô tỳ đã cho người chuẩn bị nước ấm, chủ tử có cần tắm gội trước không?" Phụng Tử vẫn luôn hầu hạ bên ngoài kiệu, giờ tiến lên thu lại chiếc ô trên tay của Hoàng đế.

"Tất nhiên". Lúc này Bích Đào đặt Thừa Cảnh trên mặt đất, nhóc con này dù sao cũng là một Hoàng tử, dù ngày thường bám theo nàng thế nào thì vẫn luôn vô tình bảo trì phong thái uy nghiêm của Hoàng tử. Đương nhiên, ở trong mắt nàng hành động này của hắn cũng chỉ xem là một cử chỉ đáng yêu, cũng không được tính là chuyện gì lớn.

Nàng để mặc cho Sơ Hiểu cởi bỏ áo choàng của mình ra, lại quay qua dặn dò: "Dặn phòng ăn nấu canh gừng, mặc dù Thừa Cảnh không bị dính qua nước mưa, nhưng cũng phải cho hắn uống một chén đề phòng ngứa".

"Dạ".

"Còn có bọn người Phụng Tử nữa, nấu nhiều thêm một chút".

"Nô tỳ cũng cho là như vậy". Vân Lũ nhoen miệng cười, trong lòng bỗng cảm thấy tràn đầy ấm áp. Nàng lui đến đứng một bên, sai người đi phòng ăn nhỏ truyền lời, thỉnh thoảng lại chỉ huy cung nhân dọn dẹp dụng cụ tắm gội, động tác nhanh mà không rời.

Hoàng đế bước đến ôm lấy vai của nàng, kéo nàng nửa ôm vào trong ngực, giọng nói mang theo ý cười truyền đến tai nàng: "Người trong cung của nàng được quản giáo rất tốt".

"Đi theo chủ tử như thiếp, các nàng có muốn học thói hư cũng khó". Khi nói khuôn mặt của nàng tràn đầy vẻ đắc ý, từ đầu đến cuối đều không có một chút xấu hổ nào.

Đưa nhỏ ở bên cạnh ngẩng đầu nhìn phụ mẫu của mình treu ghẹo nhau cũng nể tình gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhưng lại rất đáng yêu nói: "Nương là tốt nhất".

Chờ đến khi nó thấy được ánh mắt tán thưởng của Bích Đào, đôi mắt cong cong như thành trăng non, nụ cười thật sáng lạn nói: "Con cũng rất tốt".

Về mặt lúc này của nó rất giống với phụ hoàng của mình, cũng có đôi mắt dài, hẹp, hai hàng lông mày nhỏ nhú nhú, mắt khẽ híp lại, trong mắt long lanh như có hơi nước. Nhưng những lúc cười lên, khoé mắt hơi cong cong lại rất giống với mẫu thân của nó.

Nhưng mà từ trước đến nay nó rất ít khi cười.

Bích Đào vẫn cảm thấy là bởi vì khi hắn còn chưa biết đi đã bị Hoàng đế khi dễ đến thâm thương, ví dụ như là cù sau lưng hắn, khi đó Hoàng đế luyện thành tuyệt chiêu. Có lẽ là do đã cười nhiều quá nên học cách nhú mày, sau khi hết cười sẽ làm vẻ mặt nghiêm túc không muốn cười nữa.

Hoàng đế ôm thẳng bé lên, nhìn chằm chằm nó một lúc, không thấy nó nói thêm gì nữa. Hoàng đế chủ động hỏi: "Thế còn phụ hoàng như thế nào?"

"Phụ hoàng..." Tiểu gia hoả nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên phát hiện ở phía sau vai phải của phụ hoàng, mẫu thân đang ra hiệu cho mình.

Nó nhìn thấy mẫu thân giơ ngón tay cái lên, rất trấn định nói: "Phụ hoàng thật sự rất rất tốt".

Bích Đào bật cười.

Nàng ít khi nói loại vấn đề nhơ nhẫm này, đoán chừng là nghe từ Vân Lũ hoặc Vân Hương nên học theo, đặt trong trường hợp này cũng thật là cực kỳ quý

đi.

Khoé mắt Hoàng đế nheo lại, nếu không phải đứa nhỏ này lúc trưởng thành cho hấn chút mặt mũi, hấn sẽ lập tức lật nó lại mà đánh vào mông. "Ai dạy con nói như vậy, hả?"

Hoàng đế vừa nói, vừa nghiêng nghiêng người nhìn ra phía sau, Bích Đào vội vàng che miệng cười, hình ảnh nàng run run như giọt sương sáng đang e ấp trên cánh hoa lập tức lọt vào mắt người đối diện.

Hắn bỏ tiểu Thừa Cảnh xuống, kéo mẫu thân của nó vào trong ngực. Xem ra đây mới là người thiếu dạy dỗ.

Bích Đào thấy sắc mặt của Hoàng đế, trong lòng cảm thấy không ổn. Bộ dáng thành thật vô tội, vô cùng tự nhiên nói: "Thiếp thân không dạy thẳng bé nói như vậy".

Hoàng đế nheo mắt: "Không phải nàng dạy, cũng là người trong cung của nàng dạy". Nàng vẫn là người chủ mưu.

"Hoàng thượng mới vừa khen thân thiếp biết cách dạy dỗ cung nhân đó". Bích Đào khẽ cười phản bác lại.

Hoàng đế hừ một tiếng, kêu nhũ mẫu ôm Thừa Cảnh đi thay thường phục.

Trước khi Tiểu Thừa Cảnh được ôm đi còn dùng giọng non nớt của mình cố gắng nói với phụ hoàng: "Phụ hoàng, nhi thần làm sai thì nên tự mình chịu phạt, không nên để mẫu thân chịu thay". Ngờ khi cực kỳ nghiêm túc.

Hoàng đế sờ sờ đầu hấn, mặc dù tiểu gia hóa có chút bám theo mẫu thân, nhưng đối với việc này lại rất có trách nhiệm. Sau khi bắt đầu đọc sách nhận biết mặt chữ, nói chuyện trật tự rõ ràng lưu loát, có thể thấy được bình thường học cũng không tệ. Hoàng thượng hài lòng cười cười nói: "Sao phụ hoàng có thể phạt mẫu phi của con được. Mẫu phi của bị dính nước mưa, phụ hoàng chuẩn bị cho nàng đi tắm thay y phục, để không bị cảm lạnh rồi nhiễm bệnh".

Vì vậy, vì suy nghĩ cho sức khỏe của mẫu thân, tiểu Thừa Cảnh đã bị dụ dỗ đi rồi.

"Không cần Hoàng thượng giục, tất nhiên thiếp thân muốn đi tắm".

Cung nhân và tiểu gia hoá đều lui xuống, Bích Đào liền không có cố kỵ gì giặt nhẹ y phục hoa lệ trên người bị ướt do dính nước mưa, vô cùng khó chịu.

Hiện giờ nàng đã mười chín tuổi, thân thể đã hoàn toàn được nảy nở. Y phục mềm nhẹ mùa hè ôm sát người nàng, phác họa ra đường cong tinh tế của eo và mông, thật giống như dây núi quanh co nhấp nhô.

Nơi đường cong ở giữa thân, dây tua rua đỏ thắm thắt ở vòng eo khẽ rung, như cây hải đường được tưới lần nước trong vắt đang nhẹ nhàng lay động, nhìn thật xinh đẹp diễm lệ, đáng yêu động lòng người.

Hoàng đế ôm ngang người nàng bế lên, bá đạo mà ôm nhánh hoa yêu kiều này vào trong ngực. Hắn ngừng đầu bước đi không nhìn nàng, thông thả cười cười nói: "Để trẫm ôm nàng đi, chẳng phải sẽ càng nhanh hơn sao".

Có người thay mình đi bộ, Bích Đào càng lười biếng, yên tâm thoải mái mà dựa vào ngực của ai kia, xương cốt mười phần mềm mại. Nàng nhìn Hoàng đế kiên nghị bước đi, đôi mắt chớp chớp, miệng vẫn không buông tha người nào đó: "Có Hoàng thượng ở đây, thời gian tắm sẽ càng lâu hơn".

Đây lại là sự thật.

Hoàng đế lột sạch y phục trên người nàng rồi thả nàng vào đục bồn (thùng tắm gỗ), Bích Đào dựa vào thành bồn cũng thoát hết y phục trên người của Hoàng đế. Vai rộng eo thon, cơ bắp rõ ràng, trong phòng tắm hơi nước bốc lên mờ mờ nhưng lại có thể thấy được sự gợi cảm khó có thể miêu tả được của hấn.

Nàng đột nhiên tò mò, không ngăn được mà nói ra nghi vấn trong lòng: "Hoàng thượng cả ngày xử lý công vụ, sao nhìn qua vẫn là... Ừm...".

Nhất thời nàng không biết nên dùng từ gì, nếu nói trắng ra thì khó tránh khỏi giống như nàng đang đùa giỡn hấn vậy.

Hoàng đế vừa nhìn thấy ánh mắt chăm chú của nàng thì đã biết nàng đang nghĩ cái gì.

Hắn tiện tay ném luôn kiện y phục cuối cùng trên người sang bên cạnh, bước vào trong đục bồn, ôm nàng cười khê: "Trẫm suốt ngày xử lý công vụ? Vào buổi tối, không phải nàng biết rõ trẫm có xử lý công vụ hay không sao". Giọng nói càng ngày càng thấp, hơi thở nóng bỏng của hấn phả lên gáy của Bích Đào.

Nàng rụt rụt cổ lại, cũng không biết nên trả lời những lời vô lại này của Hoàng đế như thế nào, chẳng lẽ nói là vì "vận động trên giường" nên bảo trì được đáng người sao.

Thân thể yêu kiều mềm mại dựa vào ngực của Hoàng đế, nàng cắn môi nói: "Thiếp không biết đâu". Đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhấp nháy, hồn nhiên làm nũng lên án hấn.

Bị nàng nhìn như vậy, hô hấp của Hoàng đế càng thêm dồn dập, vết chai móng trên bàn tay áp lên từng tấc da thịt mềm mại của nàng mà làm loạn trong

nước, từng chút một mà trôi chốc những vị trí nhạy cảm của nàng. "Vật nhỏ thích nói dối". Hắn nói nhỏ vào tai nàng.

Vành tai trắng như bạch ngọc đỏ lên, nhưng cũng không phải hoàn toàn vì những lời này của hắn, mà phần lớn là do bàn tay của hắn theo làn nước ấm đang xâm nhập vào nơi nào đó. Vừa rồi nàng còn hợp tình hợp lý trừng mắt nhìn hắn, nhưng trong nháy mắt, thân thể liền mềm nhũn, không còn chút sức lực. Nàng tức giận liếc hắn một cái, mí mắt lại rũ xuống, tiếng nói yếu ớt mềm mại vô lực: "Hoàng thượng lại chơi xấu".

"Rõ ràng trẫm đang làm vì nàng mà". Hắn không chút để ý mà cười, động tác trên tay càng thêm mạnh mẽ nhanh chóng, mãi cho đến khi nàng cảm thấy vượt qua giới hạn mà run rẩy và vui sướng.

Bích Đào hé miệng cắn lên bờ vai rắn chắc của hắn, hàm răng truyền đến cảm giác ê ẩm. Từ khoang mũi phát ra âm thanh kéo dài: "Ừm---" vốn là tiếng hừ nghĩ vẫn nhưng khi âm thanh phát ra lại thành tiếng rên rỉ, nàng không nghĩ đến bản thân vừa mở miệng lại phát ra âm thanh xấu hổ như vậy, mặt nàng đỏ hồng lên.

Hơi nước phủ lên da thịt trơn bóng đỏ hồng của nàng một lớp mỏng, như ánh trăng chiếu vào đỉnh viện, soi sáng giọt sương e ấp đọng trên cánh hoa hải đường, mê ly mà không kém phần kiều mị.

Hắn động tình hôn lên tóc mai của nàng, rồi đến cái trán, kéo đến chóp mũi, cuối cùng là cùng môi nàng dây dưa, nếm thử cái lưỡi giáo hoạt thom tho, cái miệng hoa anh đào ngon ngọt, không có vội vàng nóng nảy, không có bá đạo cường ngạnh, nhưng lại cầu mà khó được, triền miên động lòng người.

Trong miệng nuốt dòng nước ngon ngọt của tiểu nữ nhân trước mặt, Hoàng đế còn chưa thỏa mãn ham muốn, hắn nhẹ nhàng liếm đường chỉ bạc nơi khoe môi của nàng.

Một cái hôn đi qua, hơi thở của nàng càng trở nên dồn dập hỗn loạn, hai chân của nàng một chân đứng vô lực, còn một chân quăn quanh hông của hắn, thân mình nàng mềm mại vô lực. Đôi mắt như vì sao khép hờ, nhẹ nhàng cho hắn một cái liếc mắt kiều mị đầy phong tình: "Rõ ràng vì cái gì?" Thế nhưng vẫn nhớ rõ câu này.

Hắn rút ngón tay ra khỏi khe hở đào nguyên đã ướt đẫm, bàn tay to của Hoàng đế nâng thân mình mềm mại đang trượt xuống kia lên, lấy vật đang sưng to nóng bỏng đâm vào. Từng giọt mật từ cái miệng nhỏ kia chảy ra, rất ham muốn người, vừa lúc cắm vào, nuốt trọn vào sâu trong u cốc, gấp gáp không chịu nổi mà đưa sâu vào, thật sự rất sâu, không muốn để người khác tìm thấy.

Giống như nơi cất giấu bảo vật.

Hoàng đế thoải mái than nhẹ, cười vừa sung sướng vừa thỏa mãn, giọng khàn khàn nói: "Làm cho nàng rõ ràng, trẫm không phải chỉ biết đến công vụ. Mà là --- còn làm chuyện khiến cả hai chúng ta đều vui vẻ, hửm?"

Bích Đào cắn xuống chỗ đầu răng lúc này lần nữa, quai hàm phồng lên, ánh mắt thanh thản trong chốc lát lại chuyển thành sương mù mông lung, tất cả đều bởi vì Hoàng đế dùng lực quá mạnh. Hơi thở nàng dồn dập nức nở như tiếng mèo kêu, trầm thấp mà mềm mại: "Thiếp không vui". Rõ ràng là trêu đùa nàng mà.

"Đó là vì trẫm nỗ lực chưa đủ". Hoàng đế bị tiếng rên rỉ yếu ớt của nàng thúc dục ham muốn, yết hầu không kiềm được mà lên xuống, giọng nói phát ra khàn khàn mà trầm mị, không thuận theo cũng không buông tha mà trêu đùa nàng.

Bích Đào không đáp lại, nàng ngoan ngoãn đặt cằm trên vai hắn. Nàng cảm giác được tay phải của mình được một bàn tay có lực nắm lấy, tay đứt ruột xót, trong lòng nàng liền dâng lên cảm giác tê tê đại đại.

Nhớ tới cảnh giường chiếu lúc trước, có nhiều lúc nàng chủ động lấy lòng, không thì cũng như có như không dụ dỗ, cho đến hôm nay...

Đều nói thời gian nữ nhân động tình sẽ lâu hơn so với nam nhân, hắn vì nàng mà nhẫn nhịn trong thời gian dài như vậy, rất kiên nhẫn chịu đựng mà khơi dậy dục vọng của nàng. Trong lòng nàng vừa cảm thấy vui mừng vừa cảm động.

Người đã rất nỗ lực.

Cánh tay mềm mại của nàng ôm lấy cổ của hắn, thân hình đỏ hồng mềm mại thom tho càng dán chặt vào người hắn. Trên vách tường ánh đèn soi chiếu hai bóng người phấp phồng, ái muội triền miên. Nàng bỗng nhiên nở nụ cười, cười vui vẻ như gió mùa xuân.

Ngày thứ hai, trời cũng vẫn âm u, nhưng lại không có mưa, trên mặt đất còn chỉ đọng lại những hạt mưa chưa khô của hôm qua, không khí có chút ẩm thấp, hơi nước lạnh lẽo.

Bích Đào nhìn trời kéo mây đen dày đặc, trong mắt chợt lóe sáng, thở dài: "Thời tiết này..." Ở hiện đại, nàng thật sự rất thích những ngày giông tố.

Ngồi ở trong phòng bên cửa sổ sát đất nhìn những người bên ngoài đang vội vã tránh né, còn bản thân lại nhàn nhã thích ý, có một loại cảm giác đối lập hạnh phúc quý dị.

Có lẽ là khi còn ở nhà, thật sự quá tịch mịch.

"Nương nương..." Khi tiếng sấm đầu tiên vang lên bên tai, tiếng bước chân hoảng loạn của Sơ Hiểu dồn dập chồng lên tiếng gọi đến gần: "Nương nương,

tin tức từ Trường Xuân cung truyền đến".

"Người từ từ nói". Bích Đào thu hồi ánh mắt vẫn nhìn bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt bình tĩnh mà thư thái dường như không có bất kỳ khó khăn gì có thể lay động được nàng.

Sơ Hiểu thờ dốc vài cái, lau đi mồ hôi trên trán, sau đó nói: "Cung nhân trong cung chúng ta phân phó ra ngoài mua vân lan (chúng ta hay gọi là hoa lan vanda), quân lính lục soát trên người những người xuất cung phát hiện có phi yến hỉ xuân tán..."

Bích Đào vẫn nghi hoặc.

"Ai nha..." Sơ Hiểu thấy chủ tử mình vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, gấp gáp dậm dậm chân, "Chính là Hoàng hậu nương nương đổ chuyện này lên đầu của chúng ta, nó là chủ tử sai năng đi mua, dùng thuốc này... Mê hoặc Hoàng thượng..."

Thì ra là xuân dược. Bích Đào bừng tỉnh đại ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Gánh Tội Thay

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphí

Lúc này Vân Lũ đặt khung thêu sang một bên, đi đến bên cạnh Bích Đào. Sắc mặt nàng hơi ngưng trọng: "Nương nương, thuốc này không giống với thuốc thông thường..." Vân Lũ ở trong cung đã lâu, những thứ này đương nhiên cũng nghe nhiều.

"Sao vậy?" Bích Đào giương mắt nhìn nàng.

"Nô tỳ nghe nói thuốc này là quả thực rất mãnh liệt, tuy có thể được vui vẻ nhất thời nhưng nếu sử dụng lâu dài, không chỉ tổn hại sức khỏe, có hại... đối với chuyện con cái."

Sau khi Bích Đào nghe xong thì hơi cau mày, suy nghĩ ý đồ của Hoàng hậu, nàng hỏi: "Đó là đối với nam nhân?"

Vân Lũ gật đầu.

Có những loại xuân dược rất mạnh, lúc trợ hứng đồng thời giết tinh trùng cũng không hiếm lạ. Bích Đào sáng tỏ, nếu đối với thân thể nàng có hại, chuyện này cũng không sao cả. Nhưng nếu làm thương tổn thân thể của vua một nước thì e là sẽ bị công kích cùng chỉ trích của mọi người.

Huống chi từ sau khi Mẫn Quý tần sinh Lục hoàng tử, phi tần hậu cung quả thực lâu rồi chưa sinh hài tử, nói chuyện có ví dụ, càng đáng tin hơn.

"Nương nương, Hoàng hậu nương nương sai người tới còn đợi ở ngoài cửa, chúng ta có nên đi Trường Xuân cung trước không?" Sơ Hiểu thấy chủ tử nhà mình còn đang suy nghĩ, không khỏi nhắc nhở một câu.

"Cũng được." Bích Đào nghĩ ngợi, dù sao cũng phải đi để biết rõ tình hình mới nhúng tay vào giải quyết. "Người báo việc này với Hoàng thượng, không cần lo lắng, đợi hạ triều rồi nói cũng không sao. Trường Xuân cung bên đó có Vân Lũ đi với ta là được rồi."

"Nô tỳ tuân lệnh."

Lúc Bích Đào bước vào Trường Xuân cung đã nhìn thấy châu ngọc lấp lánh đầy nhà, ánh mắt của chúng phi tần đồng loạt nhìn về phía nàng. Nàng cười, Hoàng hậu mời đầy đủ hết nha, hoặc là các nàng cũng cùng có chí hướng muốn thấy chuyện cười của nàng?

Nàng phát phát giọt mưa rơi trên áo, ung dung đi đến phía trước, hành lễ với Hoàng hậu, vẫn không có bao nhiêu kính trọng và cung kính.

Mà Hoàng hậu, cho dù thấy kẻ thù số một là Quý phi bước vào trong, từ đầu đến cuối nàng ta vẫn đoan trang thận trọng, chẳng qua sắc mặt so với ngày thường càng nghiêm nghị hơn, thật giống như chuyện trước mắt có trách nhiệm trọng đại, lại vô cùng khó quyết định. Nàng chờ Bích Đào hành lễ xong để nàng ngồi xuống, trầm giọng hỏi: "Chắc hẳn Quý phi đã biết phát sinh chuyện gì rồi, bản cung không muốn có thêm nhiều người làm lời. Quý phi đối với chuyện này có giải thích gì không?"

"Hoàng hậu nương nương không cần vội vàng." Bích Đào ung dung nhấp một hớp trà, liếc mắt nhìn xuống Vân Lan đang quỳ bên dưới, nói: "Sao trên người cung nhân của thiếp thân vô duyên vô cớ xuất hiện vật cấm, thiếp thân cũng rất tò mò..."

"Không phải người bảo nàng ta xuất cung mua sao, xảy ra chuyện gì lại nói mình không biết, giả bộ hồ đồ gì chứ." Mẫn Quý tần cười nhạt ba tiếng, chặn

lời.

Nàng ta không kiên nhẫn cũng không phải lần đầu, chúng phi tần đã thành thói quen. Thứ nhất là do tính tình nàng ta như vậy, thứ hai bất kỳ nữ nhân nào, lại càng là nữ nhân có hải tử, bị phu quân của mình lạnh nhạt, có thể nhịn nhưng cũng muốn phát tiết một lần. Nếu chuyện này phát sinh ở nhà bình thường, thực ra chính là cãi nhau và đánh đá, nhưng ở hậu cung, ngay lúc nàng ta lấy hống sủng nhắm vào phi tần phân vị cao, nếu không có chứng cứ thì chính là dĩ hạ phạm thượng rồi.

"Trước khi chuyện này chưa có định luận thì ai cho Mẫn Quý tần lòng tin khiến người thê son sát rằng là do bốn cung làm chứ?" Đặt chung trà lên bàn phát ra tiếng vang, Bích Đào cười nói: "Nếu Mẫn Quý tần đối với chuyện này biết tường tận, vậy thì để cho Mẫn Quý tần giải thích nghi hoặc cho chúng ta đi."

"Hoàng hậu nương nương nghĩ sao?"

Hoàng hậu đang ảo não thì Bích Đào chậm rãi mở miệng, rõ ràng hôm nay là tới thăm vấn Tiết thị, cái vẻ tự cao tự đại của nàng không đẹp đi, không có nửa điểm cảm thấy bị thăm vấn, biểu tình hay ánh mắt cũng không thấy thấp thòm. Sợ rằng nàng đã đoán được Hoàng thượng sẽ che chở cho nàng. Nhưng chuyện thuốc cấm, liên quan tới long thể của thánh thượng, hưng suy của quốc gia, cho dù Hoàng thượng muốn bảo hộ nàng thì bách quan cũng không đồng ý. Có một phụ nhân ác độc làm mẫu phi, không quan tâm đến an khang của quân vương, thì Ngũ hoàng tử cũng không có khả năng đăng vị. Chiều này không tính là cao minh thậm chí có chút không có được lợi ích gì, nhưng lại thắng chỗ thực dụng. Nghĩ tới đây trong lòng Hoàng hậu lại thoải mái. Nàng ta đưa mắt đến trên người Mẫn Quý tần, giọng nói bình thường: "Vậy thì Mẫn Quý tần cứ nói thử xem sao..."

Ánh mắt Mẫn Quý tần dao động một chút, ngập ngừng: "Ta... ta..." Tuy không phải là lần đầu nàng ta rơi vào trong tay Tiết Bích Đào nhưng bởi vì trước giờ nàng ta nói chuyện không biết suy nghĩ, phạm thượng một lần liền quên mất tám lần đau.

Bích Đào nhìn thấy nàng ta khi nghe tới đoạn ai cho nàng ta lòng tin, ánh mắt không tự chủ được di chuyển đến trên người Bình Tu nghi, trong lòng có tính toán.

Phải nói mua chuộc thị vệ giữ cửa thật ra không khó, cho chút tiền bạc ân huệ là được nhưng mua chuộc thị vệ để đối phó với Quý phi vinh sủng không suy này thì không dễ dàng. Có thể làm được chuyện này thì hai người Đức phi, Hiền phi đã qua đời, Lệ Tu dung trong cửu tần nương nhờ nàng, ngoài ra cũng không có mấy người phân vị cao, phạm vi thu nhỏ đi rất nhiều. Còn nữa, người hăn vẫn biết được mức độ sủng ái của Hoàng đế đối với nàng, chính là không tin nàng thì cũng thiên vị nàng, nếu không được sủng ái, thì kết quả càng thêm rõ ràng.

"Quý phi nương nương cần gì phải so đo với Mẫn Quý tần chứ." Lệ Tu dung khẽ liếc Mẫn Quý tần một cái: "Nàng ta trước giờ nói chuyện không có kị, không phải do tính tình thẳng thắn sao."

Lời này mới vừa nói ra, cả điện đều nhìn về phía Lệ Tu Dung với ánh mắt kì lạ. Nàng ta là tới giúp đỡ Quý phi sao?

"Nếu những lời này là nói năng không có kị, một mực khẳng định vu oan cho bốn cung, chuyện này còn phải tra nữa là." Bích Đào nhưn mày, cười nhìn Mẫn Quý tần: "Để không trì hoãn thời giờ, người đâu..."

"Chặn miệng Mẫn Quý tần của chúng ta lại. Đỡ cho nàng ta không khống chế được miệng của mình, nói ra lời dĩ hạ phạm thượng."

"Người dám!" Bộ dáng Mẫn Quý tần sợ hãi, nhìn cung nhân ở phía trên rục rịch, dưới tính thể cấp bách cao giọng nói.

Chúng phi tần nhớ tới chuyện Quý phi đập bể tắm, không khỏi câm nín. Quý phi có Hoàng thượng che chở, còn có gì mà dám chứ?

Hoàng hậu cau mày, thấp giọng quở trách: "Làm vậy còn ra thể thống gì nữa!" Làm gì có phi tần nào bị hạ nhân chặn miệng chứ, cứ cho là dĩ hạ phạm thượng cũng thực quá đáng.

Bích Đào nghiêm nghị, lời trong ý ngoài lại không thấy cung kính: "Hoàng hậu nương nương hồ đồ. Nương nương chấp chương hậu cung cực khổ, nhất thời không chú ý có người lên tiếng chống đối phi tần phân vị cao, mưu toan dựng chuyện bịa đặt, cũng là chuyện thường tình. Nhưng nếu Hoàng thượng đã để cho thiếp cùng giải quyết cung vụ thì thiếp thân cũng không thể làm như không thấy, theo lý thì phạt thì vẫn phải phạt."

Hoàng hậu nghe mấy lời không chính đáng làm cho ghen hống nhưng nàng ta cũng không muốn vì những chuyện nhỏ nhặt này mà dây dưa với Tiết Bích Đào, vẫn nên sớm đi vào vấn đề quan trọng.

Mấy năm nay ở trong cung Quý phi khí thế lực càng ngày càng lớn, cung nhân nào dám không nghe theo. Thấy Hoàng hậu cũng có đáng về ngầm cho phép, mấy người đánh bạo tiến lên đề Mẫn Quý tần lại, lấy khăn tay sạch sẽ cuộn trong nhét vào miệng nàng.

"Thiếp biết lỗi rồi, Quý phi nương nương thứ tội! Thiếp biết lỗi rồi!"

Mẫn Quý tần dùng mọi cách giằng giụa cũng không được, muốn la hét. Ánh mắt đồng tình hoặc cười nhạo của phi tần cả điện càng khiến nàng cảm thấy xấu hổ. Mắt thấy Quý Phi sẽ làm thật, nếu như bị chặn miệng giống như phạm nhân thì sau này nàng ta làm sao dám gặp người chứ! Nghĩ như vậy, cho dù nàng ta có không cam tâm đi chăng nữa cũng chỉ đành cúi thấp đầu.

Sau lưng Mẫn Quý tần rút cuộc cũng có Thái hậu, tuy nói không đoái hoài đến chuyện gì nhưng nhìn vào việc Thái hậu là thân mẫu của Hoàng đế, Bích Đào cũng phải cho Thái hậu mặt mũi.

"Thả ra." Bích Đào nhàn nhạt hạ lệnh.

"Vâng".

Mẫu Quý tần thở hổn hển, lúc nhìn tới Bích Đào thì lại run run, vội vàng dời ánh mắt sang chỗ khác.

Ầm ỉ như vậy, hôm nay những kẻ muốn tới để xem kịch vui cũng không dám thử mạnh, bây giờ nghĩ lại trước khi Quý phi còn chưa mất đi khí thế thì các nàng cũng không thể chọc vào nàng ta. Cho dù nàng quả thực vô hành vô đức, chỉ cần Hoàng thượng còn xem trọng, các nàng cũng phải cung kính cẩn thận.

Mà Vân Lan đang quỳ dưới đất run lẩy bẩy bây giờ cũng trấn định không ít, nàng trẻ tuổi, chưa trải qua sóng to gió lớn. Lúc mưa đổ xong vào cung thì đột nhiên bị lục soát ra thuốc cấm ở trên người mình, lúc ấy thật kinh hãi. Sau đó nàng ta bị đưa tới chỗ này, đập vào mắt chính các chủ tử nương nương ngồi đây nhà, những ánh mắt chăm chú đó, nàng ta nhìn không được mà run sợ.

Đợi đến khi nhìn thấy chủ tử nhà mình vẫn như cũ dễ dàng chọc ghẹo Mẫu Quý tần, ngay cả Hoàng hậu cũng không dám ngăn cản. Nàng ta có được chủ kiến, trong lòng xem ra cũng bình tĩnh hơn nhiều. Đợi đến khi chủ tử để nàng ta nói lại một lần thì lời nói so với lúc Hoàng hậu hỏi nàng trôi chảy hơn.

"Nô tỳ không dám nói láo. Chủ tử chưa bao giờ bảo nô tỳ mua phi yến tán cái gì cả, thuốc này làm sao xuất hiện trong bao quần áo thì nô tỳ cũng không rõ. Mong Hoàng hậu nương nương làm chủ cho nô tỳ."

Bình thường chuyện không tra ra kết quả, trong cung đều dựa theo biểu hiện bên ngoài mà xử lý. Mấy câu này của Vân Lan nói chẳng khác gì không nói, nếu như phát sinh trên người kẻ khác thì đã sớm bị những phi tần hậu cung chỉ vào mặt mà mắng.

Cũng bởi vì Bích Đào mới xử trí một trận, các nàng mới không có động tĩnh gì. Trong phòng nhất thời yên lặng không một tiếng động.

"Quý phi còn có gì để nói không?" Vẫn là Hoàng hậu mở miệng hỏi trước.

Nhìn dáng vẻ cung nữ này cũng không phải bị người khác mua chuộc, Bích Đào thoáng yên tâm. Nàng nói: "Thiếp chưa từng để Vân Lan đi mua, lại cũng không phải do Vân Lan tự chủ trương. Nương nương hà cớ gì không hỏi thị vệ lục soát người?"

Hoàng hậu sớm có chuẩn bị, cho người gọi thị vệ kia vào nhưng bởi vì tị hiềm, cũng chỉ quỳ ở bên ngoài.

Thị vệ kia trả lời quy củ, Bích Đào xét thần sắc, cũng không giống như nói láo. Chính là vẫn luôn xử sự bình tĩnh nên nàng cũng không khỏi nhần mày. Không sợ tra không ra, chỉ sợ không có chỗ để tra.

Đúng lúc Hoàng hậu muốn hỏi, một câu "Hoàng thượng giá lâm", khiến nàng ta phải nuốt lời trong miệng xuống.

Mọi người vội vàng đứng dậy nghênh giá.

Sắc mặt Hoàng Đế nặng nề, khoát tay bảo đứng dậy, lúc ánh mắt nhìn tới Hoàng hậu hơi sắc bén, lại chuyển đến trên người Bích Đào thì không khỏi dịu dàng hơn, mang theo ý trấn an.

Sau khi bãi triều nghe được chuyện này hần lập tức chạy tới, sợ nàng bị ủy khuất. Chuyện được vật có hay không sao hần lại không biết chứ. Chẳng qua cho dù hần nói ra lúc này, người ngoài cũng chỉ sẽ cho rằng hần bảo vệ bảo bối, ngay cả triều thần cũng không sẽ không tin hết.

Đám lão già kia vốn đã bắt mẫn bảo bối độc chiếm sủng ái, cứ cho là trong hậu cung phải chia đều ân huệ. Con nôi dỗi hung thịnh mới kéo dài hưng vượng của quốc gia. Hiện giờ lại thừa nhận nàng làm chuyện thất đức, khó nói sẽ lại làm ra chuyện xúi giục gì đó.

Hần vén áo bào ngồi xuống, nhân nhạ hỏi: "Đã hỏi tới chỗ nào rồi."

Hoàng hậu lặp lại những lời thăm vấn một lần nữa, trọng điểm lại không quên. Hần ừ một tiếng, trầm tư vắn vắn ngón tay, tầm mắt chuyển lên người Vân Lan.

Một lát sau hần nói: "Đã lục soát được ở trên người cung nữ này có thể thấy hành vi của nàng ta không đàng hoàng, tư thông với người khác. Mượn cơ hội mua sắm cho Quý phi mà phạm phải loại chuyện này. Hoàng Hậu cứ xử trí theo cung quy là được."

Trước mắt nếu không hỏi tội ba bên, hiển nhiên sẽ tiến vào trạng thái giằng co. Mà loại chuyện này lại không thích hợp kéo dài, nếu đợi hần tỉ mỉ tra rõ, nước bắn trên người bảo bối có tẩy cũng không sạch sẽ. Thân là Hoàng đế, so sánh lợi hại nặng nhẹ là chuyện mà hần phải làm.

Chúng phi tần giật mình, Hoàng thượng lại bảo vệ Quý phi đến như vậy. Sau khi nghe qua Hoàng hậu nói thì không hỏi nhiều nữa, rất tin tưởng Quý phi không nói, còn trực tiếp kết luận như vậy. Đây chính là muốn cung nữ nhận tội thay.

Ngay cả Bích Đào cũng ngạc nhiên, hành động của cậu Hoàng đế nằm ngoài dự liệu của nàng. Tuy nàng vì hần tin tưởng bảo hộ nàng mà trong lòng ầm ập nhưng lại nhìn về phía Vân Lan trên mặt không còn huyết sắc kia, thì không có cách nào tán thành hành động này. Đối với sinh tồn nàng có thể ác, thậm chí đối với bản thân mình cũng vậy nhưng đối với những người trung tâm với nàng, vì mình mà hy sinh, thì không khỏi thấy bất công.

Thân thể Vân Lan run rẩy, lúc hốt hoảng ngẩng đầu vô tình tiếp xúc với ý cảnh cáo trong mắt Hoàng thượng, ánh mắt lạnh như băng khiến nàng đông cứng. Nàng ta biết, Hoàng thượng lên tiếng, chuyện này cũng không do một cung nữ nhỏ nhoi như nàng ta không chịu nhận nhưng kết quả sau khi nhận tội, hậu quả trọng mang thuốc cấm vào cung..

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Có Thai

Edit: Tiên Thái phi.

Beta: Hy Thái phi.

Nhất thời mọi người đều nhìn về phía phát ra âm thanh, đợi đến khi thấy rõ người lên tiếng thì tất cả đều sửng sốt. Vốn Tiết Bích Đào suy nghĩ có điểm đáng ngờ, dường như sắp ngộ ra, lúc này thấy có người ngăn cản Vân Lan nhận tội, nhưng mà khá khó hiểu.

Lại là Vinh Tài nhân.

Vinh Tài nhân vẫn là bộ dáng tự nhiên hào phóng như trước, cho dù nhiều người nhìn chằm chằm như thế cũng không cảm thấy khó chịu. Nàng nghiêm người, ánh mắt nhìn về phía Hoàng đế rất là nghiêm túc: "Nô tỳ cảm thấy, chuyện này không thể đưa ra phán quyết đơn giản như vậy được." Nàng ngay thẳng chính trực phù hợp với biểu tình trước sau như một của nàng.

Thoạt đầu lời nói của Vinh Tài nhân khiến người nghe bên dưới cảm thấy bất mãn vì Hoàng đế bảo vệ Quý phi quá mức, muốn tiếp tục truy cứu, nhưng khi nghĩ đến nàng ta chỉ là một Tài nhân nho nhỏ, lại bắn khẩu không biết nàng ta có lá gan lớn như vậy hay không.

Đến nỗi hai người Đế Hậu ngồi trên ghế chủ vị kia, biểu tình cũng không giống nhau.

Lúc Hoàng đế lên tiếng thì Hoàng hậu hơi ngần người, tuy có chút không cam lòng lấy mũ quan trên người của một tiểu cung nữ xuống, nhưng chỉ cần cung nữ này vẫn là người của Dực Khôn cung, vì Tiết thị mà hữu dụng, sự tình truyền ra sau này ít nhiều cũng có thể đạt được mục đích, chỉ là sức ảnh hưởng không lớn bằng dự định ban đầu mà thôi.

Ai ngờ Tiết Bích Đào sắp hiểu ra, nghe một tiếng ngăn trở của Vinh Tài nhân kia, đột nhiên trong lòng lóe lên dự cảm, chung quy cảm thấy không có linh tính tốt.

Mà Hoàng đế, hần hờ hững nhìn Vinh Tài nhân một cái, lại gật đầu nói: "Nói một chút thử xem."

Ánh mắt mọi người nhìn Vinh Tài nhân có chút kinh ngạc, lại ẩn chứa một tia ngưng trọng. Toàn bộ không thể tưởng tượng được Hoàng thượng sẽ cho nàng ta thể diện này.

"Nô tỳ cũng không biết", Vinh Tài nhân thật thẳng thắn và dứt khoát khiến người ta kinh ngạc: "Chính là nô tỳ cảm thấy không nên chỉ có mỗi mình bọn họ bị hiềm nghi." Lời vừa ra khỏi miệng, quả thật như là treu đùa tất cả mọi người đang ngồi ở đây.

Mọi người nói thầm, quả nhiên là kẻ ngu dốt thì tác quái nhiều. Có điều lá gan đúng là rất lớn, dưới uy thế của Hoàng thượng mà còn muốn nói thế này, nói thế kia. Ngoại trừ Quý phi, nàng ta chính là người đầu tiên.

Phía sau Vinh Tài nhân, Yên Phách cách cái ghế thăm đẫy nàng một cái, nàng quay đầu trừng mắt liếc nhìn tiểu tỳ nữ thiếp thân, lúc này dường như mới nhớ tới điều gì, thêm một câu: "Thỉnh Hoàng thượng thứ tội." Câu này là thành ngữ văn vẻ, nàng nhớ rõ.

"Hò đồ, chẳng qua chỉ là suy đoán vô căn cứ, sao mà có thể ở đây ba hoa chích choè, đùa bỡn mọi người như vậy?" Hoàng hậu thấp giọng khiển trách, nhũn nhũn nhẹ giọng cáo lỗi với Hoàng đế: "Đều là thần thiếp không dạy dỗ tốt nàng ta, khiến nàng ta hành sự tùy tiện."

Hoàng đế ừ một tiếng, không biết là bị đánh thức hay là vì cái gì, nhất thời vẫn chưa mở miệng.

Tiết Bích Đào thì ngược lại, câu kia của Vinh Tài nhân "Không chỉ mỗi mình bọn họ bị hiềm nghi" làm suy nghĩ hạn chế của nàng được mở rộng thông suốt, nếu như Vân Lan không phản bội, thị vệ kia cũng không bị mua chuộc, hơn nữa khi đi đường cũng không gặp phải tri hoãn ngoài ý muốn, vậy thì chỉ còn có một chỗ, để sót nơi dạy dỗ các nàng rồi.

"Vinh Tài nhân nói rất đúng, việc này can hệ trọng đại, không thể qua loa kết án." Ánh mắt Tiết Bích Đào trong veo sáng tỏ dừng lại trên người Bình Tu nghi một hồi, tiện đà chuyển tới trên người Hoàng hậu, hơi cười nói: "Mấy chủ cửa hàng kia, sao không thăm vấn hỏi cung bọn họ?"

Trong nháy mắt sắc mặt Bình Tu nghi có chút cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục lại như bình thường. Bởi vì đa số mọi người đều nhìn về phía người ngồi trên ghế chủ vị kia, nên không chú ý đến nàng ta.

Hoàng đế gật đầu nói: "Án theo lời Quý phi nói mà làm. Triệu Trung Tín, gọi người mang bọn họ đến."

Triệu Trung Tín phụng chỉ, dẫn dò tiểu thái giám bên cạnh một câu. Thái giám công công kia tất nhiên là vội vã lĩnh mệnh rồi lui ra ngoài.

Tiếng mưa rơi ngoài phòng dần dần nhỏ lại, tí ta tí tách, không lớn như lúc trước nữa.

Hoàng đế nhìn cả phòng đầy những nữ nhân đang ngồi đoan chính, thỉnh thoảng liếc về chỗ này của mình. Hắn dừng một chút, ý vị khó hiểu mà liếc nhìn Hoàng hậu, trầm giọng nói: "Thăm vấn thì cần gì nhiều người như vậy, đều lui xuống trước hết đi."

Chúng phi tần nhìn nhau một cái, cuối cùng nói: "Thần thiếp tuân mệnh." Cửu tần và mấy người có phân vị cao được giữ lại.

Mới vừa rồi vì là tự hỏi trong đó ẩn giấu vấn đề gì, có lẽ là đại não hoạt động cấp tốc, giờ phút này tâm tư được giãn ra, Tiết Bích Đào cảm thấy có chút choáng váng. Nàng đỡ trán, thanh âm bình thường giống như đóa hoa yêu kiều biếng nhác: "Cũng không biết chờ tới khi nào thì nhân tài mới đến, thân thể của thần thiếp không khỏe..."

Hoàng đế thấy lông mày của nàng khê chau lại, môi anh đào mím chặt thành một đường, lo lắng trong lòng. Bởi vì ngại trước mặt nhiều người nên không敢 giữ quan tâm chăm sóc. Hắn không đợi nàng nói hết, ngay lập tức đáp ứng: "Nàng về trước nghỉ ngơi đi, nơi này đã có trẩm rồi."

Nói đoạn hắn nhìn về phía Vân Lũ đứng phía sau Tiết Bích Đào: "Tạm thời đỡ Quý phi hồi cung."

"Tạ Hoàng thượng ân chuẩn." Tiết Bích Đào nở nụ cười xinh đẹp, vịn tay Vân Lũ đứng lên. Nào biết khi nàng vừa bước chân ra một cái, thân thể liền loạng choạng, suýt chút nữa thì không thể đứng vững.

"Chủ tử!" Đồng tử Vân Lũ co lại, vội vàng tiến lên đỡ nàng.

Trong khoảnh khắc đó, gương mặt Hoàng đế biến sắc, không lo lắng quy củ nữa, tiến nhanh đến nửa đỡ nửa ôm nàng cho vững vàng, cũng không ngẩng đầu lên mà ra lệnh: "Truyền Thái y."

"Vâng!" Vân Lũ vội vã chạy ra ngoài.

Ngoài điện đám phi tần vừa mới giải tán còn chưa đi xa, thấy cung nữ thiếp thân của Quý phi sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lấm tấm trên trán, gần giống như tốc độ của mãnh thú mà lao ra ngoài, không khỏi nghi hoặc mà quay đầu liếc nhìn vào bên trong một cái, tiện đà tiến lại cùng nhau túm nắm tụm ba, châu đầu ghé tai thì thầm.

"Quý phi làm sao vậy?"

"Ôi, sớm biết vậy liền đi chậm một chút rồi... Lát gọi người hỏi thăm một chút đi."

...

Hoàng đế dùng tay thăm dò trán Tiết Bích Đào, giống như sợ nàng bị kinh động, thanh âm nhẹ nhàng hỏi nàng: "Nàng không khỏe ở đâu sao?"

Ban đầu Hoàng hậu cũng muốn tiến đến chăm sóc, nhằm biểu hiện mình rộng lượng khoan dung, nhưng mà hiện tại thấy điệu bộ này của Hoàng thượng, phỏng đoán cho dù nàng có quan tâm đi chăng nữa thì trái lại hắn cũng chẳng vui vẻ. Hơn nữa nàng có chuyện trong lòng, nên chỉ đứng tại vị trí chỗ ngồi ở trên cao, cũng không nói chuyện.

Thỉnh thoảng về mặt của nàng ngưng trọng, trao đổi ánh mắt với Bình Tu nghi, nhưng lại không căng thẳng giống như Bình Tu nghi.

Khi nữ nhân không thoải mái thì luôn thích tìm người khác làm nũng, Tiết Bích Đào vẫn còn biết thu liễm, không thể so với khi ở trong Dục Khôn cung mà không có cô kỵ gì. Một tay nàng tựa vào gối như nắm đai ngọc trên lưng Hoàng đế, bởi vì bị Hoàng đế ôm một nửa, trán nàng cọ vào lòng bàn tay khô ráo của hắn truyền đến sự ấm áp, sau đó tiện thể gác đầu lên vai hắn: "Khó chịu."

Thanh âm làm nũng mềm mại kèm theo chút đùa bỡn, giọng nói ni non ẩn chứa vài phần gọi tình khiến người ta mềm yếu.

Lệ Tu dung thấy vậy có chút ngây ra, sau đó quay đầu đi, xoang mũi dâng lên một chút ghen tuông. Cho dù các nàng không thật sự yêu mến Hoàng thượng, nhưng nữ tử thế gian, ai mà không muốn được trượng phu cung chiều yêu thương kia chứ?

Nhưng mà từ ngày bắt đầu vào cung, được gia tộc dạy dỗ thì các nàng liền biết, dù các nàng có nhớ nhung hoài niệm, chẳng qua chỉ là trăng dưới nước, hoa trong gương, lưu giữ được một khắc, lại không có cách nào nắm bắt được trong lòng bàn tay.

Thời khắc này, Lệ Tu dung cực kỳ hâm mộ và đố kỵ với Quý phi đang nằm trong lòng ngực của Hoàng thượng. Nhưng nàng biết, chính mình đã không còn sức lực mà tranh giành nữa.

Hoàng đế thấy Tiết Bích Đào còn biết làm nũng, thoáng yên tâm: "Trẩm để Hoàng hậu thu dọn thiên điện, nàng nghỉ ngơi một chút đi"

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng hậu không được vui, ý này giống như bảo nàng hầu hạ Tiết thị vậy. Tuy nàng biết chẳng qua Hoàng thượng để nàng phân phó cung nhân đi làm, nhưng trong lòng nàng nôn nóng. Ở thời khắc trước mắt, tâm tư hẳn cảm được khuếch trương lên, không khỏi suy nghĩ nhiều.

"Không cần đâu", Tiết Bích Đào cự tuyệt, vì đau bệnh mà giọng nói trở nên mềm mại giống tiểu sơn dương (*dê rừng*) đơn độc, có một chút quật cường: "Phải về cung." Hiện tại đầu óc nàng đang mơ mơ hồ hồ, nếu Hoàng hậu muốn hại nàng chẳng phải dễ dàng hay sao. Tuy rằng Hoàng hậu sẽ không không ngóc đến mức động thủ với nàng ngay trên địa bàn của mình, nhưng vẫn là giường ở nhà mình thì thoải mái hơn nhiều.

Hoàng đế vậy mà cũng nghe theo ý của nàng, hần quay đầu lại dặn dò Hoàng hậu: "Đám người kia mà đến thì tới Dực Khôn cung gọi trẫm, trẫm đưa Quý phi về trước."

Ánh mắt Hoàng hậu nhanh chóng thay đổi vì lo lắng sốt ruột, nàng gật đầu: "Hoàng thượng đi đi, thân thể Quý phi muội muội quan trọng."

Tiết Bích Đào: "... Quý phi muội muội, từ này thật sự thấy ghê."

Hoàng đế bế ngang nàng lên, tất nhiên là cảm giác được nàng run lên một cái, nắm thật chặt cánh tay nàng, an ủi nói: "Đợi thêm một chút, Thái y xem qua thì sẽ không sao hết."

Đến khi ra khỏi Trường Xuân cung, ngồi trên ngự liễn rồi, Tiết Bích Đào vui đầu vào trong lòng ngực Hoàng đế, nũng nịu trả lời: "Ta biết."

"Hả?" Hoàng đế nghi hoặc.

Khóe miệng hơi cong lên, Tiết Bích Đào vô lại không đầu không đuôi nói: "Ta chính là biết."

"..." Nàng biết cái gì? Hoàng đế bắt đắc dĩ xoa lưng nàng, khẽ đùa: "Được được được, nàng biết, cái gì nàng cũng biết."

...

Thời điểm Thái y chẩn ra hỉ mạch lần thứ hai, biểu tình của Hoàng đế có chút ngây ngốc - nhìn về phía Tiết Bích Đào. Nguyên nhân đại khái là do lâu lắm rồi trong cung không có hài tử, mười phần giống như là Hoàng đế bị đĩa bánh có nhân từ trên trời giáng xuống nên một phát xây xẩm mặt mũi.

Đợi con choáng váng qua đi, Hoàng đế ôm đĩa bánh có nhân cao hứng đắc ý nói: "Thương, tất cả đều có thương!""Tạ Hoàng thượng!" Cung nhân vui vẻ ra mặt, tin vui không dứt, quả thật so với năm cũ còn vui vẻ hơn.

"Hừ." Tiết Bích Đào quay mặt đi.

Hoàng đế đang đắm chìm trong vui sướng lúc này mới phát hiện, bản thân "bánh có nhân" sao lại không vui vẻ, hần vuốt từng sợi tóc con của nàng, vô cùng kiên nhẫn mà dỗ dành: "Làm sao vậy? Sao lại không vui vẻ? Nói với trẫm nào."

"... Ban thương."

"?"

"Ta không có... Hừ!"

Hoàng đế vui vẻ: "Sao lại không có được đây, bảo bồi thích cái gì thì cứ nói với trẫm." Về mặt của hần tài đại khí thô. [1]

[1]: Tài đại khí thô (財大气粗): ý chỉ mấy người có tiền rồi huênh hoang không coi ai ra gì.

"... Thích kho báu Hoàng thượng giấu bên trong cơ." Tiết Bích Đào chớp chớp mắt to, giờ công phu sư tử ngoạn.

Kho báu giấu bên trong chính là tiểu kim khố của Hoàng đế a. Giờ phút này nàng cực kỳ giống tiểu đạo tặc nghèo khổ hung ác đến cực điểm, muốn lột lưng quần của Hoàng đế.

"..." Đầu tiên Hoàng đế sừng sốt, tiện đà cười to: "Được, chỉ cần nàng vừa mắt, trẫm liền cho nàng, sao nào?"

"Ừm!" Tiết Bích Đào thảo mẫn cọ cọ Hoàng đế. Đếm số nhảy đến 97, cách viên mãn chỉ còn thiếu ba điểm, đột nhiên nàng có chút không cam lòng khi rời bỏ cầu Hoàng đế.

"Hài lòng chưa?"

"Còn có chuyện cảm được..."

Hoàng đế không đợi nàng nói xong, in một nụ hôn lên giữa trán nàng: "Trẫm sẽ cho nàng một lời công đạo." Ở nơi Tiết Bích Đào nhìn không thấy, trong mắt hần chợt lóe lên một mũi nhọn sắc bén rồi biến mất.

Sau khi Hoàng đế quay về Trường Xuân cung, Vân Lũ bụng chén mơ chưa ngồi trên ghế con, suy nghĩ hỏi chủ tử: "Nương nương cho rằng, việc này là do... ai làm ra?" Nàng chỉ chỉ hướng Trường Xuân cung.

"Hơn phân nửa là nàng ta." Vị chưa đề cảm giác buồn nôn xuống, Tiết Bích Đào thoải mái híp mắt.

"Chính là không biết Hoàng thượng có thể thăm vấn ra được hay không." Phụng Tử bụng tới một cái chén không để cho Tiết Bích Đào phun hạt, hơi có chút lo lắng: "Hơn nữa, nói không chừng không phải là do mấy người chủ cửa hàng kia làm ra. Chẳng phải sự tình càng cam go hơn hay sao?"

Vân Lũ cười Phụng Tử: "Dù sao việc này cũng không có liên quan đến nương nương." Phụng Tử cũng không ý kiến.

Vân Lũ chớp chớp mắt với Phụng Từ, nhưng mà chớp tai lại nhiễm chút đỏ: "Được kia khó có thể làm cho người ta có thai." Các nàng dù sao cũng là những bông hoa chưa gả, nhắc tới những điều này đa phần đều là ngượng ngùng.

Phụng Từ nhớ lại, bưng tỉnh đại ngộ mà cười: "Vẫn là người phản ứng nhanh."

"Là nương nương cát nhân thiên tương. Có ác nhân tác quái, ông trời liền thu thập." Bầu không khí khẩn trương vừa tan, Vân Lũ liền bắt đầu trêu ghẹo.

"Là chủ tử các người thông minh cơ trí", Tiết Bích Đào lại ném thêm một viên mơ chua vào miệng, ăn ngon lành, hai người đứng phía sau nàng nhìn thấy cảnh tượng ấy đều đồng loạt cười: "Ta nghi ngờ một người, không ngờ lại không có cảm giác gì."

Lần này ngay cả Vân Lũ cũng có chút hồ đồ, chờ nàng ngẫm lại, mới hiểu ra nói: "Nương nương là cố ý..."

"Ừ." Vì lẽ đó mà khi Vân Lũ giải thích được tính và tác dụng phụ của thuốc kia, nàng ta cũng không hoảng loạn quá mức. Một người là do tính tình mà làm ra chuyện, còn người kia chính là trong lòng có át chủ bài để rút lui.

Cho dù không thể lật đổ một quân của người nọ, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ mình. Tiết Bích Đào thấy hai người đầu tiên là vui mừng, tiếp theo là oán trách mà nhìn nàng, làm như đang trách nàng ngay từ đầu không nói cho rõ ràng, làm các nàng lo lắng sợ hãi hồi lâu.

"A, suy cho cùng chẳng qua cũng chỉ là ta suy đoán. Không có Thái y khẳng định, làm sao dám tuyên thệ mà nói rõ với các người đây?" Nàng rung đùi đắc ý: "Giải tỏa lo âu đi."

Phụng Từ giận dữ nói: "Nương nương vậy mà cũng dám giả ngất." Ngộ nhờ không phải thì biết làm sao cho đúng đây.

"Nếu như không phải, thì chính là thân thể của ta không khỏe. Bỗng cung bị lún vu khống này làm cho kinh hách, chẳng lẽ còn không cho ta khó chịu sao?" Về mặt nàng đầy thần nhiên mà vô lại.

Hai người thấy thế, không khỏi phì cười ra tiếng.

Tiếng mưa giống như hạt châu rơi trên mâm ngọc ngừng lại, Tiết Bích Đào giương mắt, ngoài cửa sổ mưa tạnh mây tan, bầu trời quang đãng một vùng.

Gió nhẹ từ từ nổi lên, rất lạnh mà thoải mái. Phụng Từ lại không dám để chủ tử bị lạnh, chỉ mở khung cửa sổ ra một khe hở, ngay lập tức không khí được thông thoáng.

Vừa đúng lúc này, tiếng bước chân Sơ Hiểu lại vang lên một lần nữa, ý cười lẫn trong tiếng gọi: "Nương nương, nương nương..." lại còn là một âm thanh dễ chịu trong veo giòn tan.

"Dứt lời." Tiết Bích Đào khoanh hai tay đặt trước bụng nhỏ, dù bận vẫn ung dung nhìn tiểu cô nương đang cười hi hi bước vào bậc cửa.

"Hoàng thượng điều tra ra rồi!"

"Sao?"

"Quả thật là mua chuộc một cửa hàng trong đó, chính là cửa hiệu gấm hoa Vân Nam mà nương nương thích nhất, nói là trong lúc thiết kế kiểu dáng thì kẹp vào. Cô nương Vân Lan kia là sợ ý bất cần..." Sơ Hiểu giải thích, ngược lại lại có tư thế của người giáo huấn.

"Ai nói với người do sợ ý bất cần." Phụng Từ liếc mắt đánh gãy.

Sơ Hiểu ghen lời sờ sờ mũi, vẫn tiếp tục hứng thú bưng bưng nói: "Cuối cùng điều tra ra là có người giả dạng họ hàng mười tám dặm của Bình Tu nghi để lừa gạt, tra xét hơn nửa ngày đấy. Ngược lại, những người đó có biết là hãm hại nương nương đâu, còn cho là chiêu lừa bịp của phụ nhân nội trạch [2]. Nửa đời bọn họ cũng chưa từng được thấy thiên nhan, đối với Hoàng thượng ở trên cao, sợ hãi đến mức tè ra quần."

[2] Nội trạch (内宅): nhà trong, nơi ở của phụ nữ.

Bởi vì Tiết Bích Đào là người không thích theo trào lưu, thiên về khía cạnh lưu hành trong kinh hơn là chạy theo trào lưu trong hậu cung, đặc biệt nàng là Quý phi được sủng ái nên là người làm chủ. Bởi thế nếu nàng thích thứ gì bên ngoài, sai người ra ngoài mua sắm thì chung quy không cần phải báo danh hào (tên và biệt hiệu).

Thế nhưng khi nàng nghe thấy là do Bình Tu nghi, nàng nhún mày lại, liếc mắt nhìn Vân Lũ.

Xem ra việc này, hoặc là Hoàng hậu giao toàn quyền cho Bình Tu nghi phụ trách, hoặc là sau khi xảy ra chuyện đẩy toàn bộ trách nhiệm cho nàng ta. Nếu nói là do một mình Bình Tu nghi gây nên chuyện này, nàng không tin tưởng lắm.

"Sau khi Hoàng thượng tra ra là Bình Tu nghi thì xử trí nàng ta như thế nào?" Tiết Bích Đào nhớ Hoàng đế nói sẽ cho nàng một công đạo thì lên tiếng hỏi.

Mặt mày Sơ Hiểu hớn hở mà khoa chân múa tay, mở miệng nói: "Hoàng thượng giận dữ liền tước phong hào của nàng ta ngay tại chỗ. Sau đó, lúc nghỉ thánh chỉ thì nói rằng nàng ta không xứng đứng hàng cửu tần, càng không xứng giáo dưỡng hoàng tử, giáng nàng ta xuống phân vị Tiệp dư, còn ôm Tam Công chúa giao cho Lệ Tu dung."

Sau khi Sơ Hiểu nói xong, Phụng Tử có chút không đành lòng mà tiếp lời: "Đáng tiếc Tam Công chúa..." Chẳng qua mới năm sáu tuổi, phải tách ra với mẫu thân ruột thịt.

"A", Sơ Hiểu nghĩ ra cái gì, lại nói chen vào: "Hoàng thượng còn nói, đời này của nàng ta chỉ có thể là Tiệp dư mà thôi, ngay cả đại phong hậu cung cũng sẽ không có phần của nàng ta." Một ngày Tiệp dư, cả đời là Tiệp dư sao. Tiết Bích Đào có phần muốn cười.

Tuy nói phân vị Tiệp dư cũng không tính là quá thấp, nhưng suy cho cùng Tam Công chúa là nữ nhi thân sinh của Ngô Tiệp dư, e là Hoàng đế bận tâm đến mặt mũi của Tam Công chúa, phân vị của sinh mẫu quá thấp cũng rất dễ bị cung nhân khinh thường.

Có điều, giống như trong lúc kiểm tra ở hiện đại. Người thi 0 điểm thi không thèm để tâm vào bài thi, dù sao cũng còn xa mức đạt tiêu chuẩn vô cùng. Mà người được 59 điểm phải vô đầu bút tai, bởi vì khoảng cách rất gần, gần đến mức dễ như trở bàn tay, nhưng lại chỉ có thể nhìn một phần kia, treo đúng đưa ở trước mắt mình.

Vị trí Tiệp dư cũng là như thế. Thấp hơn Tần vị nhất đẳng, lại vĩnh viễn không thể độc chương một cung, không thể giáo dưỡng thân tử thân nữ, sao có thể không khiến cho người ta cần răng ôm nỗi hận đây.

Quả nhiên Hoàng đế am hiểu sâu sắc lòng người. Nàng rất vui sướng khi người khác gặp họa mà nhếch môi cười.

Tác giả có lời muốn nói: Thấy có người nói là Đào Thánh Mẫu, ta một mặt khiếp sợ.

Nói như thế nào đây... Một người vì bản thân mình mà bán mạng, thời điểm vì bản thân mình mà đi tìm chết, nếu ở bên kia Đào thờ ơ lạnh nhạt... là bởi vì không phải tự mình hạ lệnh quyết định, cho nên không cảm thấy áy náy...

Sẽ không cảm thấy tình người bạc bẽo lạnh nhạt sao.

Cho nên lúc quân vương vui mừng không phải là canh hai canh ba → → có điều số lượng từ có phần nhiều hơn một chút.

Hoàng hậu không dễ dàng thất bại như vậy → → phần sau có đại sự đang đợi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Hội Đèn Lồng (1)

Edit: Mẫn Lương Nghi.

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Hàm Phúc Cung, Quê Nguyệt Các.

Khi Yên Phách đang đưa chậu nước ấm tới cho chủ tử rửa mặt, nhện không được hỏi: "Chủ tử, ngày hôm qua ngài làm gì vậy?" Nàng hỏi mãi, tay vẫn không quên đưa khăn.

"Ngươi không thấy sao?" Vinh Tài từ sau khi tiếp nhận liền lau một cách qua loa, đem khăn ướt vắt lên trên thanh treo bằng gỗ. Khuôn mặt nàng hồng nhuận, thoải mái duỗi eo một cái: "Buổi sáng, nếu có thể luyện thương thì vô cùng tốt."

Yên Phách lầm bầm: "Ồ trong cung rồi, ngài nên chăm nghỉ ngơi một chút đi chứ." Oán giận xong, nàng xoay chuyển tròn mắt: "Nô tỳ cảm thấy, ngài chính là đang quấy rối."

"Xi" Vinh Tài từ chống nạnh, ân cần dạy bảo nói với tỳ nữ: "Ta quấy rối? Nếu không phải ta, sao án tử này lại kết nhanh như vậy!"

"... Vậy ngài thôi đi."

"Thôi thì thôi." Nàng trừng tiểu tỳ nữ một cái, chính nghĩa lắm nhien địa đạo [1]. Chờ lúc động não xong, liền phát hiện tiếp sai lời nói, nàng điểm trán, sửa lại: "Thôi cái gì. Dù sao... Ta cũng đã thức dậy rồi."

[1] Chính nghĩa lắm nhien địa đạo: Lòng dạ chính nghĩa mà thần thái trang nghiêm, lệnh người kính sợ.

Yên Phách cái hiểu cái không: "À."

Nàng vẩy vẩy tay: "Không cần ngươi hiểu, đi đổ nước đi."

"Vâng!" Tiểu tỷ nữ cười nói, vui sướng mang chậu nước ra ngoài, nước tràn ra hết nửa chậu cũng không biết.

Coi như là mùa hè nóng nực, mát một chút không sao.

Vinh Bảo lăm nhìn sàn nhà ướt đầm dề bên ngoài, âm thầm an ủi mình.

Mà mặt khác, ở Trữ Tú Cung, Phương Hoa Các không khí cũng không nhẹ nhàng dễ chịu như vậy.

"Quý phi mang thai?" Trình Bảo lăm ngăn ra, sau đó cúi đầu suy tư trong chốc lát, sau đó hạ quyết tâm gọi: "Nguyên Sương..."

"Chủ tử, không thể nóng vội." Lời nàng còn chưa dứt, Nguyên Sương đã vội chen ngang, thở dài một hơi: "Là do nô tỳ sai."

Ngay từ đầu nàng không nên hướng dẫn chủ tử, khiến chủ tử coi Quý phi như địch thủ. Nàng không thể đoán trước được biến số này, không biết được trái tim của Hoàng thượng, càng không biết Hoàng thượng lại sủng Quý phi như thế.

Hiện giờ xem ra, khoảng cách giữa chủ tử và Quý phi cách biệt một trời một vực.

Nếu khẳng khẳng muốn đụng, liền giống như lấy trứng chọi đá, dù cho chọi tới đầu rơi máu chảy, hòn đá kia cũng sẽ không có việc gì.

Trình Bảo lăm cắn môi để lại dấu răng, giọng căm hận: "Nhưng nếu không làm gì, Hoàng Thượng sẽ chỉ coi trọng Quý phi." Nàng chờ nhiều năm như vậy, cái ưu thế duy nhất là thanh xuân thiếu nữ cũng không còn.

Quý phi còn có con nối dõi để Hoàng thượng một mực chú ý. Nàng thì sao?

Nguyên Sương biểu tình thanh lãnh như cũ, đôi mắt hẹp dài đảo qua lại. Hiển nhiên đối với chuyện này vẫn do dự.

"Chúng ta thua Quý phi, không phải nguyên ý như vậy." Trình Bảo lăm nhắm mắt, cuối cùng nói, "Là bởi vì châu ngọc phía trước, Hoàng Thượng không thể nhìn thấy ta."

Trong cung là như thế, đã có thứ tốt nhất, vậy cần gì phải tìm thêm một thứ còn không bằng.

Hoàng Thượng sẽ không lãng phí thời gian này.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động

Ngọc hồ quang chuyển

Nhất dạ ngư long vũ.

[Thanh Ngọc Ân - Tân Khí Tật].

Hội đèn lồng mùa hè không so được với Tết chính thức ở Thượng Nguyên, nhưng ở nguyên triều cũng là lễ mừng tập tục mà dân gian tự phát, truyền thừa xa xăm. Từ xuân sang hạ, những thiếu niên xuất chúng cùng những thiếu nữ e lệ xinh đẹp ước hẹn gặp gỡ, đoán đèn, chơi đèn, đây có thể nói là xuân đã qua nhưng xuân tình vẫn còn ở lại.

Là Lễ Tinh Nhân sau tết Nguyên tiêu.

Trên đường phố náo nhiệt, ánh đèn rực rỡ, người đi qua đi lại tấp nập, trong đó có một đôi người diện mạo bất phàm, hấp dẫn rất nhiều chú mục.

Nam nhân bên trái mắt phượng môi mòng, diện mạo phong lưu tuấn lãng, nhưng nếu có người nhìn lên nữ nhân bên cạnh hắn, hắn liền nhanh chóng liếc qua, ánh mắt kia khiến cho người ta không dám phạm.

Mà người hấn che chở là một nam nhân môi hồng răng trắng, ôn nhu nho nhã, đôi mắt hoa đào cùng diện mạo câu hồn đoạt phách.

Ngoại trừ diện mạo và quần áo của hai người, khiến cho mọi người nhìn nhiều hơn một chút chính là hài tử được thiếu niên kia nắm tay. Hài tử kia nhìn qua chừng ba bốn tuổi, khuôn mặt phấn trang ngọc trác, khí chất nhã lệ cao quý, chỉ là người đi bên cạnh cùng nam nhân kia có nhiều điểm ám muội, rất kì quái.

Cũng có nhiều người thông minh, bưng tỉnh khỏi diện mạo của hai người kia, thấy rằng chỉ sợ người bên cạnh nam nhân là một nữ phần nam trang tới đây ngắm đèn.

Không sai, một nhà ba người quý dị hài hòa này chính là Hoàng đế, Bích Đào cùng tiểu Thừa Cảnh đáng lẽ nên ở trong cung.

Lúc này sắc mặt Hoàng đế có chút không tốt, hấn trừng "nam nhân" bên cạnh đang không ngừng đi trên hoa ghẹo nguyệt, nghiêng răng hỏi: "Sao lại mặc

nam trang?" Cự nhiên rất nhiều nữ nhân được nàng ném mị nhãn cho a.

Từ lúc nàng biết có hội đèn lồng liền cứ quần lấy hấn, hấn ban đầu không chịu, nếu là trước kia thì sẽ đáp ứng ngay, nhưng mà hiện tại trong bụng nàng còn có một bảo bảo, sao hấn có thể đưa nàng tới nơi nhiều người đi lại như vậy được. Nếu như có va chạm xô đẩy, hấn chắc chắn sẽ đau lòng đến chết mất.

Lúc sau nàng còn dùng chiêu một khóc hai nháo ba tuyệt thực, tuy rằng chỉ là không ăn một bữa ăn khuya, nhưng mà cũng khiến hấn đau lòng không thôi. Chủ yếu vẫn là sợ nàng nháo nhiều quá, cảm xúc không tốt, bất lợi với thai nhi.

Hấn nghĩ, vậy thì đem nàng đi giải sầu một hôm, an bài thêm vài tên ám vệ đi theo bảo đảm an toàn, cũng không phải là xấu.

Nhưng hấn vốn là tính muốn ra về nhà giàu phú hộ các kiểu, mang theo nhân gia đi du ngoạn, nào biết sắp đến lúc xuất cung, thấy nàng mặc một bộ cẩm y trường bào, tay cầm quạt xếp, trên mặt trang điểm nhẹ làm ra vẻ công tử.

Làm khó hấn, bây giờ mới dám nói.

Không có quy củ trói buộc như trong cung, Bích Đào rất to gan nhưn mảy, vút một cái mị nhãn cho hấn: "Hiện tại mới nói, đã muộn rồi nè."

Người chung quanh hít một hơi. Âm thầm suy đoán, hai người này đừng nói là đoạn tụ [2] đi?

[2] Đoạn tụ: kiểu như đồng tính luyến ái a~.

Kỳ thật diện mạo Bích Đào xinh đẹp kiều mị, nam tính góc cạnh một chút cũng không có. Nhưng tuổi của nàng không lớn, trên mặt nhiều phần non nớt, mặc dù không có tí góc cạnh nào, nhưng điều chỉnh tư thế một chút, lại trang điểm thêm một tí, cũng không khác gì một thiếu niên.

Hoàng đế ngăn ra, sau đó rất tự nhiên ôm vai nàng, nói: "Cẩn thận đi lạc."

Mọi người thấy thế lại hít một ngụm khí lạnh. Đứng rồi đi đứng rồi đi, nhất định là đoạn tụ!

Tiểu Thừa Cảnh nhìn phụ hoàng, lại nhìn mẫu phi, hơi hơi mơ hồ, sau đó kéo kéo tay mẫu phi, hỏi: "Mẫu thân làm sao vậy?" Sao lại mặc giống phụ hoàng vậy.

Bích Đào vừa nghe đã hiểu, nàng không khom lưng, chỉ bảo hoàng thượng bế nó lên, cũng không trả lời. Đầu tiên là chỉ những cái lồng đèn, đèn hoa sen cho nó xem, hỏi nó: "Đoàn Đoàn có thích hay không?"

Tiểu Thừa Cảnh lắc đầu.

Bích Đào lại chỉ vào thuyền, tháp hình đèn, hỏi: "Này thì sao?"

Tiểu Thừa Cảnh gật đầu.

"Cái đó là muối muối thích, cái này là đệ đệ thích," Bích Đào mỉm cười, "Con nói xem, muốn nương sinh một đệ đệ hay một muối muối cho con?"

"Không cần cái gì hết." Tiểu Thừa Cảnh chớp chớp mắt, quyết đoán dứt khoát.

"... Nếu như nhất định phải chọn một cái thì sao?" Đây là hải tử của n hà ai vậy, quyết đoán dễ sợ.

"Muối muối." Sẽ không đoạt đèn với mình. Nó giấu vế sau đi không nói, biểu tình trấn định.

"Ân, cho nên nương mặc bộ quần áo này chính là vì đẻ sinh muối muối."

Tiểu Thừa Cảnh nghiêng đầu.

"Con xem, thời điểm sinh con thì nương mặc váy, cho nên sinh ra một nam hài. Vì muốn sinh một tiểu nữ hài, nên mới mặc một cái áo choàng thế này. Đúng hay không?" Bích Đào nói xong, lặng lẽ ném cho Hoàng đế một cái ánh mắt đắc ý, cực kỳ xán lạn.

Hoàng đế đỡ trán, đang muốn nói với nàng là đừng dạy hư tiểu hài tử, thì câu tiếp theo Tiểu Thừa Cảnh nói liền khiến hấn không nói được gì.

"Phụ... cha nói, nương là nhật được con." Nó lại tán thành gật gật đầu: "Ân, bảo bảo đều là nhật được."

Bích Đào ngây người.

"Hàn Tử Kỳ," nàng ôn nhu gọi ra tên của hấn, trong giọng nói mang theo một tia nguy hiểm: "Chàng là tính muốn làm một người cha như thế nào?"

Lúc này đến lượt hoàng đế ngây người.

Đây là lần đầu tiên có người kêu hấn ra tên hấn, có lẽ là phi tần đầu tiên dám kêu như vậy. Trong ấn tượng, ngay cả vợ cả của hấn —— Hoàng hậu cũng là chưa từng xưng hô qua như vậy.

Hắn trong lòng có chút nói không nên lời, thực kiên định, thực thỏa mãn. Hình như lúc nàng gọi tên hắn, liền có chút ý vị không thích hợp.

Hắn cười cười: "Nàng muốn làm một người mẹ như thế nào, ta liền làm người cha như thế ấy." Đôi mắt đen sâu thăm nhìn nàng, biểu tình phá lệ nghiêm túc.

Hắn vẫn không thường nói với Đoàn Đoàn "Phụ hoàng như thế nào, như thế nào", "Mẫu phi như thế nào, như thế nào", bởi vì Bích Đào duyên cớ, Đoàn Đoàn nói nhiều nhất vẫn là "Nương". Nhưng hắn chính mình xưng hô nói chuyện như thế, là cực ít.

Còn không đợi Bích Đào nói gì, tiểu Thừa Cảnh giống như xem hiểu nghe hiểu. Hắn ghé vào đầu vai Phụ hoàng, hỏi mẫu thân: "Cha gạt con đúng không?"

Bích Đào cười khúc khích, lấy quạt điểm điểm sau eo của Hoàng đế. Giống như đang nói: Chẳng nghe, chẳng nghe xem, bảo bảo không có bị chàng lừa nha!

"Nương cũng gạt con." Nó tiếp tục phồng miệng.

Hoàng đế nghiêng mặt, nhìn Bích Đào một cái. Bích Đào "khụ khụ" hai tiếng.

"Thân từng có, gián sử càng; di ngô sắc, nhu ngô thanh." Tiểu thiếu niên từng câu từng chữ nghiêm túc mà ngâm lên, sau đó nghĩ nghĩ, mắt phượng lãnh ngạn khẽ híp: "Nương và cha dối lừa Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn nhất định cần ôn nhu khuyên bảo." Nói xong, nó lại suy nghĩ ý tứ trong đó.

Sau đó khẳng định gật gật đầu, chứng minh bản thân không dối sai.

Hoàng đế rất là kinh ngạc, phương diện học đi đôi với hành này, Thừa Cảnh đại khái là hoàng tử linh hoạt thông minh nhất. Tuổi tác của nó còn chưa tới a.

Bích Đào chưa từng cùng người tương đối, nàng vui mừng thom nó một cái, khen ngợi: "Bảo bảo giỏi quá!"

Tiểu Thừa Cảnh ngại ngùng vùi đầu vào bả vai rộng lớn của Phụ hoàng. Hắn quả nhiên vẫn thích mẫu thân nhất.

Chờ Bích Đào ngừng đầu, nàng cũng không có cùng Hoàng đế khen tiểu hài tử nhà mình nữa. Nhìn lại phía trước, phát hiện sân khấu biên kịch cách đó không xa, người nọ đang cong môi lười biếng vẩy tay với bọn họ kia có chút giống Thọ vương. Mà bên cạnh hắn là một thiếu nữ, càng xác định ý nghĩ của nàng.

Ngoại trừ Man tộc tiểu công chúa, phóng mắt toàn kinh thành không thể nào tìm được người thứ hai thích trang điểm thành như vậy.

Đặc biệt là ánh nền, ánh đèn chiếu xuống, màu bạc lóng lánh kia trông như ngôi sao trên bầu trời. Có thể so với ngọn hải đăng.

Hoàng đế hiển nhiên cũng thấy được, trầm ngâm một chút, vẫn cất bước, mang Bích Đào đi tới phía họ. Đã là đụng phải, vậy cũng không cần tránh làm gì.

Đệ đệ hắn làm hắn đau đầu vô cùng, hiện giờ cũng coi như là thu liễm không ít.

"Thần đệ thỉnh an hoàng huynh." Thọ Vương lười nhác đi tới, xưng hô tùy tâm, không vì ở ngoài cung mà thay đổi. May mà hắn còn biết nặng nhẹ, thanh âm hơi thấp. Có náo nhiệt trên đường che đi, người khác không nghe thấy.

Hắn dừng một chút, quay sang cười với Bích Đào: "Ân... Còn có Quý phi nương nương." Bộ dáng nữ phần nam trang thế này, chắc.

Nếu là chỉ có hắn và Bích Đào, sợ đã sớm bị soi mói.

"Vương gia không cần đa lễ." Bích Đào ngó mắt bốn phía, trả lời.

"Sao đệ lại ở đây?" Hoàng đế ngữ khí hơi trầm xuống, tuy là hỏi chuyện, hắn nhìn về phía tầm mắt của tiểu công chúa cũng hiểu được vài phần.

Thọ Vương muốn tron mắt, rồi lại cảm thấy không đủ ưu nhã, không phù hợp với thân phận của hắn. Đang do dự liền bị tiểu công chúa cười hi hi nói: "Hắn bồi ta... ai nha, được rồi đừng trừng ta, là ta đòi hắn ra ngoài chơi."

"Người chính là... a, Tiết tỷ tỷ phải không?" Nàng đôi mắt đảo qua trên người Bích Đào, vừa nhìn qua đã nhận ra. Vui mừng kéo tay nàng, nói: "Muội rất thường xuyên nghe về tỷ."

"A, công chúa..." Bích Đào không quen giao tiếp, đặc biệt là tiểu cô nương quá nhiệt tình. Nhưng mà nàng có thể hiểu đây chính là bản tính của tiểu cô nương này.

Tiểu công chúa nghiêng nghiêng đầu, một cây trâm cài màu bạc cùng vài hạt kim cương to bằng hạt lựu khẽ nghiêng theo: "Gọi muội A Sanh là được." Khuôn mặt mím cười vui vẻ, đón lấy ánh đèn dầu, hết sức sáng lạn.

"Tiết tỷ tỷ đừng làm như người xa lạ."

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Hội Đèn Lồng (2)

Edit: Loan Sung viện

Beta: Giang Hiền tần

Thọ Vương tức giận túm cánh tay của tiểu công chúa làm vòng bạc trên tay nàng va vào nhau tạo ra những tiếng leng keng, mắt kiên nhẫn lên tiếng: "Không khách khí với người thì khách khí với ai, đừng có gặp ai cũng nhận là người quen."

Thần sắc của tiểu công chúa có chút ủy khuất, chep miệng lẩm bẩm vài câu. Trong ánh mắt mang vẻ uể oải nhưng không được bao lâu thì khuôn mặt nàng đã tươi tỉnh trở lại, đôi mắt to trong suốt trộm liếc Thọ Vương một cái, mím môi cười thầm.

Đây là lần đầu tiên hấn cầm tay nàng, thông thường khi nàng muốn cầm tay thì đều bị hấn tránh thoát.

Lúc này, Tiểu Thừa Cảnh bị hoàng đế ôm vào lòng cũng đã xoay người lại, tò mò đánh giá vị hoàng thúc này của hấn. Hấn hết nhìn hoàng đế, rồi lại nhìn Thọ Vương, ngây thơ nói: "Thật giống nhau nha."

Tuy hấn không nói là ai nhưng bọn họ đều ngầm hiểu người mà hấn nhắc đến, nhất thời cả bốn người ở đây đều cười vang.

"Giống nhau chỗ nào." Thọ Vương chỉ nốt ruồi trên cằm: "Cái này ta có nhưng cha người không có."

Tiểu Thừa Cảnh tỏ vẻ đoan chính một lát, chân thành nói: "Chỗ này, có hay không cũng không sao".

"Nhóc còn nhỏ mà đã tinh ranh rồi". Thọ Vương bị hấn chọc cười, nhìn ngừ quan được di truyền từ cha mẹ của nó nhưng chưa nảy nở nên khuôn mặt vẫn béo múp phần nộn, thoát nhìn rất giống một cái bánh bao, vô cùng đáng yêu.

Cảm giác quen thuộc trong lòng khiến hấn nảy ra ý định muốn ôm lấy thằng bé: "Tới đây để hoàng thúc ôm một cái."

Bích Đào sờ đầu tiểu gia hỏa để trấn an nó, thằng nhóc hơi do dự cúi người một chút thì đã bị Thọ Vương ôm vào lòng.

Thọ Vương là ai? Đó là người có thể tìm được đường thoát khỏi mật đạo trong cung, do vậy việc bế hài tử cũng thành thạo hơn hoàng đế, hướng hồ hấn không cần duy trì vai trò nghiêm phụ như hoàng đế. Hấn ôm tiểu gia hỏa đó một lúc rồi đặt thằng bé lên vai trái của mình, ngừ khí ôn nhu: "Đi nào, hoàng thúc mang người đi xem vũ hội." Hài tử trong ngực cựa quậy một lúc rồi cười khanh khách. Tầm nhìn rộng rãi khiến thằng bé nhìn rõ, liền cảm thấy mọi thứ xung quanh đều vô cùng mới mẻ, tò mò đưa mắt nhìn khắp nơi, dường như quên cả phụ mẫu đang đi cùng.

Thọ Vương ôm được người thì nhanh chóng bước đi, tiểu công chúa không kịp ngăn hấn. Nàng hô "Ai" một tiếng cũng không thấy hấn quay đầu, dặm chân hèn dõ đi theo hấn, đến gần bên cạnh gọi nhỏ: "Từ từ, đợi ta..."

Lông mày của hoàng đế nhíu lại, bộ dáng không chút yên tâm: "Nàng quay lại đây!" hoàng đế trở về tư thế quả trách quen thuộc ngay lập tức.

"Được rồi" Bích Đào kín đáo nháy mắt với hấn "Hần huynh, chúng ta cũng theo bọn họ du ngoạn đi."

Lông mày của hoàng đế nhíu càng chặt, hấn không hề kiêng kỵ mà ôm vị nữ phần nam trang trước mặt vào lòng, nhượng mày: "Nàng gọi ta là gì?"

"Nam nam thụ thụ bất thân". Bích Đào vừa cười vừa đẩy hấn ra, làm động tác xếp quạt, bày ra phong thái phong lưu, phóng khoáng tuyệt đối, thanh âm lại vẫn mềm mại, giòn tan như cũ: "Đi thôi". Sau đó liền nghe tiếng hoàng đế bật cười:

"Học cũng học không giống."

Trên đường đi giăng đầy những chiếc đèn lồng với đủ loại hoa văn màu sắc. Giấy màu được nhuộm thành từng sọc màu khác nhau đan xen, trông vô cùng rực rỡ, bắt mắt. Bỏ qua việc bắt chước tết Thượng Nguyên [1] dùng đèn lồng làm khung cảnh trở nên rực rỡ, thì còn có những loài hoa nở vào mùa xuân và hạ, cùng với những cánh hoa dùng làm túi thơm.

[1] *Tết Thượng Nguyên: tết Nguyên Tiêu hay tết cổ truyền (theo lịch Âm) của một số nước châu Á (trong đó có Việt Nam) bắt nguồn từ Trung Quốc.*

Trong Định tình thi [2] có câu: Túi thơm mang bên người, là vì có tình ý? (何以致叩叩, 香囊系肘后 [3])

[2] *Định tình thi: một bài thơ trong tác phẩm Nhạc phủ thi tập của thi nhân Phồn Khâm, được sáng tác những năm cuối thời Đông Hán.*

[3] 肘后: hay mang theo bên người

唧唧: tình ý nồng hậu

Túi thơm là thứ không thể thiếu khi nam nữ muốn bày tỏ tình cảm với nhau.

Điều này khiến Bích Đào nhớ tới lúc nàng mới vào cung có đưa cho hấn một chiếc túi thơm. Nàng nhìn những chiếc túi thơm đó một lát, rồi khẽ khều người bên cạnh, cười nói: "Quà sinh nhật ta tặng chàng lúc trước, chàng có mang theo không?"

Thọ Vương đã ôm Tiểu Thừa Cảnh đi trước, chuyến du ngoạn ba người lúc trước đã biến thành thế giới riêng của hai người, nếu như bỏ qua bọn họ về phía sau. Không khí rất phù hợp cho tình nhân ước hẹn, bầu không khí mập mờ đã làm trái tim thiếu nữ của nàng bỗng nhiên sống lại.

Hoàng đế dứt khoát bắt bàn tay không an phận trên người, hưng trí dạt dào nhìn nữ nhân được ánh đèn tô lên một nét rực rỡ khác thường. Hấn nói: "Cái nào?". Đây không phải lần đầu tiên hấn cải trang vì hành, nhưng đêm hội chỉ dành cho tình nhân như thế này hấn sẽ không đi. Giờ xem ra dù không tình xảo họa lệ bằng ngày tết Nguyên Tiêu nhưng lại có những nét phong vị dân gian, thật ra cũng rất thú vị.

"Chàng nói đi?" Bích Đào nắm tay hấn chỉ về hướng những sạp hàng bán túi thơm, cảm hơi nâng, nàng nghiêng mắt liếc về phía đó, ánh sáng trong mắt lưu chuyển biểu lộ phong thái vũ mị, thanh tao.

"Nàng ấy trưởng thành rồi!" Hoàng đế cảm thán trong lòng.

Nhìn theo tầm mắt nàng về phía sạp bán túi thơm bên kia hấn lập tức hiểu rõ. Bình tĩnh nhìn nàng, cười nhẹ: "Không đem"

Không đem? Bích Đào hoài nghi liếc hấn, nàng không tin.

Hấn nhìn tầm mắt nàng di chuyển về phía eo hấn, đôi mắt đen nhánh lộ ra ý cười rõ ràng: "Ta không lừa nàng, ta thật sự không mang theo."

Bích Đào bực mình, giọng giận dỗi: "Không đem thì thôi". Dù vậy trong mắt vẫn lộ rõ vẻ không tin, chỉ cho là hấn đang chọc nàng.

Thấy lừa không được nàng, hấn liền cười nói: "Trên đường nhiều người chen lấn, sợ làm rơi mất nên ta không đem theo."

"Ta biết rồi" Nàng tươi cười vừa nghịch ngợm vừa đắc ý, ngẩng cao đầu như vị tướng quân thắng trận: "Đồ ta đưa sao người dám ném được? Hừ hừ"

Ngày thường nàng cũng khá to gan, nói chuyện với hấn cũng thân thiết nhưng chưa bao giờ giống như lúc này. Giống như một đôi tình nhân bình thường ở nhân gian, nàng như vậy khiến hấn cảm thấy rất vui mừng, băng lòng chiều chuộng nàng, gần như đáp ứng toàn bộ yêu cầu của nàng, đồ nàng đưa cho hấn đều cất giữ cẩn thận.

Thì ra nàng dù có to gan đến đâu nhưng khi ở trong cung tính tình nàng cũng bị gò bó.

Hấn không biết nên vui mừng khi giờ khắc này được nhìn thấy bộ mặt thật của nàng hay tiếc nuối vì khi hồi cung sẽ khó có cơ hội nhìn thấy nữa đây.

Âm thanh báo điểm tăng lên từ hệ thống vang lên trong đầu Bích Đào, nàng nghiêng đầu, cảm thấy hơi khó hiểu. Có thể khung cảnh hoa đăng rực rỡ, không khí tung bùng này khiến hấn vô cùng vui vẻ chăng? Đến lúc cảm thấy mũi bị nheo một cái, nàng mới hoàn hồn, tức giận đến thở phì phì mà trừng hấn.

Nam nhân này! Vừa mới thích nàng hơn một chút mà đã không nhìn nổi muốn bắt nạt nàng.

"Không phải nàng muốn đi xem hội đèn lồng sao? Phát ngốc gì vậy" Hấn giễu cợt.

Lời nói cũng mang theo vẻ tùy ý khác với lúc trong cung.

Nghe hấn nói, nàng liền túm lấy hấn đi về phía trước. Đi được một đoạn ngắn, nàng liền đắc ý quay lại, héch mũi lên nói với hấn: "Bây giờ là ai đi chậm?!" Bộ dáng trẻ con này của nàng làm đáng về thiếu niên phong lưu phóng khoáng lúc trước bay sạch trong chốc lát, quả nhiên là tiểu nữ nhi khả ái động lòng người.

Cách đó không xa, hàng vạn chiếc đèn lồng đủ màu sắc được treo thành một ngọn tháp cao, ánh sáng từ những ngọn đèn rọi sáng tứ phía, bên dưới vũ đài có rất nhiều cô gái cầm đèn lồng dõi theo những vũ cơ múa đèn.

Những người thu tiền bận rộn luôn tay, chen chúc đến không dư ra một kẽ hở, thật là không thua gì buổi diễn của mình tính sau này.

Sắp tới lượt mình rồi thì Bích Đào lại bị hoàng đế kéo đi. Nàng không hiểu hỏi: "Làm sao vậy?"

Hoàng đế kéo nàng đến một sạp hàng bán vòng tay, vật phẩm trưng bày cũng là thượng phẩm nhưng nếu đem so với đồ trong cung, những công phẩm tinh mỹ thì vẫn kém khá xa.

Ông chủ thấy quần áo trên người hai vị khách đều là loại thượng phẩm, lại miễn bàn đến khí chất hơn người của họ, vội vàng cười nịnh tiếp đón: "Hai vị tùy ý xem, tùy ý xem, vật phẩm trong hàng của tiểu nhân đều là đồ tốt. Bất quá nhìn hai vị đây hấn là có con mắt tinh đời, nhìn trúng món đồ nào thì cứ

nói với ta. Đảm bảo là đồ tốt không tí vết.

Hắn khen đồ của hắn tốt, lại khen hai người, giống như "có con mắt tinh đời" thì sẽ mua đồ tốt ở sạp hàng của hắn.

Hoàng đế mất điếc tai ngo, tự mình cầm lên một chiếc vòng tay san hô đỏ, chuỗi vòng có tổng cộng mười bốn viên, viên nào cũng màu sắc đỏ au, rực rỡ. Hắn cầm chiếc vòng đeo vào cổ tay của Bích Đào, da thịt bóng loáng ôn nhuận kết hợp với màu đỏ tươi của san hô, quả thật vô cùng xinh đẹp.

Lão bản này rất tinh mắt, nhìn Bích Đào đeo đẹp như vậy, liền cười nói: "Ồi chào, vòng tay này mang trên tay phu nhân, nhờ vào khí chất người đeo mà giá trị của nó cũng thăng tấp bay lên. Đây còn không phải trời sinh là để phu nhân đeo hay sao?

Bích Đào vẫn đang phấn nam trang, nghe vậy liền trừng hắn: "Phu nhân cái gì, ai là phu nhân"

"Là phu nhân nhà tôi bướng bỉnh" Hoàng đế lại cảm thấy xung hô này thật hợp ý, liền chứng thực ngay, còn làm ra vẻ "người đừng làm lộ thân phận của nàng"

Bích Đào tặc mao[4], cởi chiếc vòng ra khỏi cổ tay.

[4] tặc mao: xù lông, ý chỉ giận dữ, bực tức. Chỗ này để nguyên từ cho sinh động.

Lão bản vội cười làm lành: "Là tiểu nhân nói sai, nói sai rồi." Hắn lại nói: "San hô đỏ này là vật biểu thị điềm lành, đừng dễ dàng cởi ra. Hôn nữa, mười bốn là con số may mắn, theo nhà Phật nói, dùng để cầu tự, muốn sinh con gái thì được con gái, muốn sinh con trai thì được con trai.

Lời này là nói với hoàng đế, còn không nhìn ra ai trả tiền sao?

Hoàng đế nghe xong thì mắt liền sáng lên, gọi Triệu Trung Tín ở phía xa đến trả tiền, lời kéo cô nàng đang bắt mẫn đi, hắn vừa đi vừa nhẹ giọng dỗ dành: "Nàng không phải luôn muốn sinh nữ nhi hay sao?"

Nhi nữ song toàn, thật ra cũng là tâm nguyện của hắn.

Bích Đào bĩu môi: "Hiếm khi người tặng đồ cho ta... Đồ phải cung nữ đưa đến thì không tính! Tùy tiện mua đồ vật bày trên đường đối phó cho qua, ai biết được đồ này chất lượng thế nào." Tựa như nói hắn không chân thành, tùy tiện mua gì đó cho có.

Hoàng đế mỉm cười, gảy gảy những hạt châu đỏ trên tay nàng, chỉ cho nàng xem: "Có phải nhìn giống như hồng đậu?" Nếu không hắn cũng chường mắt những vật phẩm ven đường này.

Tuy nhiên đối với người đang tức giận, thuận theo tự nhiên là cách tốt nhất.

Mặt Bích Đào thoáng chốc đỏ lên, màu sắc hạt châu so với hồng đậu còn giống hơn. Hồng đậu biểu trưng cho cảm xúc tương tư, tình cảm như vậy dù ai có cũng là bình thường. Nhưng có tình đây lại là hoàng đế...

Bọn họ chỉ có sủng ái, sẽ không tương niệm nhưng nhớ. "Ta đây đành miễn cưỡng đeo vậy." Tuy vẫn bĩu môi nhưng trong ánh mắt toàn là vui sướng, lẫn trong đó là một tia cảm động.

"Tiết tỷ tỷ... mau đến, mau đến! Chúng ta ở bên này!" Tiểu công chúa kiễng chân, vẫy tay với bọn họ, âm thanh trong trẻo. Bọn họ vẫn còn lẫn trong đám người, cách hai người Bích Đào cũng không quá xa.

Bích Đào vẫn còn vui vẻ, nhanh chân cùng hoàng đế sang bên đó, sắc mặt cũng không còn vui sướng xen lẫn xấu hổ như lúc nãy mà cười khanh khách gọi nàng ấy: "A Sanh."

"A" Sắc mặt tiểu công chúa càng thêm tươi sáng, cười khanh khách, đáng yêu nói: "Họ có trò ném vòng lấy đồ vật, mọi người có muốn chơi không? Ta đến kinh thành mới biết còn có cách chơi này, thật vui, thật náo nhiệt nha."

Bích Đào liếc mắt nhìn sang, quả nhiên thấy Thọ vương nắm tay Tiểu Thừa Cảnh, dạy thẳng bé cách ném cho thật chuẩn.

Trong khu đất trống bày rất nhiều vật phẩm khác nhau, có vòng tay nhìn thấy lúc nãy, túi thơm vật nhỏ linh tinh, còn có cả đèn tròn, đèn tiên nữ, đèn xúc xắc dành cho lễ mừng. Chỉ không có đèn kéo quân, cũng đúng, loại đèn quý giá như vậy, nếu khách dành được thì đừng hòng thu lại được vốn.

Thọ vương cúi người, chăm chú dạy đứa nhỏ, không hề biết họ đến.

Chỉ lát sau, Tiểu Thừa Cảnh ném được một chiếc đèn lồng, vô cùng hưng phấn nhào về phía mẫu thân, khuôn mặt đỏ bừng, giờ đèn lên cao: "Tặng nương!"

Chiếc đèn lồng nhỏ này thiết kế khá đặc biệt, khung lồng đèn hình tròn, dùng vải lụa trắng dán lên như bình thường, nhưng bên trong có những chấm huỳnh quang màu xanh, ánh đèn chiếu lên hết như một đàn đom đóm.

Lúc này, Thọ vương cũng đã đứng thẳng dậy. Dáng người đĩnh đạc, lười biếng cười cười, trên người còn mặc quần áo quý giá, khiến những thiếu nữ đi ngang qua xuân tâm nhộn nhạo, trái tim như nai con nhảy loạn, lảng lảng đánh giá hắn.

Bích Đào nhận lấy chiếc đèn rồi khen ngợi tiểu gia hóa vài câu, thấy tình cảnh này không khỏi buồn cười. Phóng hormone loạn như vậy thật giống ai đó.

"Hoàng huynh." Thọ vương liếc Bích Đào mang theo tia bốn cột, lười biếng sửa miệng: "Ca, huynh không chơi sao?" Hắn giờ bảy tám cái vòng đeo ở cánh tay lên, tùy ý nói.

Tác giả có điều muốn nói: Suy nghĩ nửa ngày thì cảm thấy xưng hô huynh trưởng quá trang trọng, lại nói... lúc Thọ vương gọi hoàng đế là "ca", sao lại thấy ảm áp thế này.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Bộ Hoàn

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái phi.

Mới đầu Hoàng đế bị gọi đến sừng sốt, đối với loại xưng hô thân mật này, thiên gia hần đại khái là cảm thấy vô cùng xa lạ. Chờ đến khi hần hoàn hồn hiểu hết ý tứ, mặt mày thông suốt, mới dùng khí độ lạnh nhạt nói: "Người cứ giữ lại mà chơi đi."

Cho dù người khác không biết, nhưng nói tóm lại hần vẫn là Hoàng đế, chơi loại trò chơi giành cho tiểu hài tử này, còn ra thể thống gì nữa.

Tiểu Công chúa nghe xong, đoạt lấy gần phân nửa số vòng gỗ trong tay Thọ Vương, cười hi hi nói: "Ta chơi với người nha."

Tầm mắt Thọ Vương vẫn đặt trên người Hoàng đế như cũ, khòe miệng hần nhếch lên: "Ca, chẳng lẽ người sợ thua dưới tay ta sao?" Xưng hô này đúng là hần gọi càng ngày càng trôi chảy rồi.

Tiết Bích Đào nhìn Hoàng đế, lại nhìn sang Thọ Vương, không hiểu thế nào mà tự nhiên nở nụ cười. Nàng sờ sờ đầu nhi tử của mình, thăm thĩ với nó mấy câu.

Tiểu gia hóa chớp chớp đôi mắt trong veo, nhưng mà đường nét khuôn mặt vẫn nghiêm túc chính trực, nhìn bộ dạng hơi có vẻ trang nghiêm. Quả thật là dù còn nhỏ mà nó đã lanh lợi như vậy rồi, Tiết Bích Đào buông nhi tử ra.

"Phụ thân." Tiểu gia hóa bước từng bước nhỏ chạy đến trước mặt Hoàng đế, túm một góc áo bào, cố gắng gây sự chú ý của phụ hoàng, tiếng gọi cũng lộ rõ mùi phần mạnh mẽ.

Tiết Bích Đào ở một bên gật đầu tán dương, dù là thanh âm hay biểu tình đều dùng vô cùng đúng chỗ, không hổ là bảo bối nhà nàng.

Hoàng đế thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn nó: "Làm sao vậy?" Ngữ khí đã hòa hoãn đi rất nhiều.

"Đoàn Đoàn muốn... khối gỗ kia." Tiểu gia hóa chỉ vật giống như khối gỗ được ghép nối lại với nhau ở giữa sân, tha thiết trông mong nhìn Hoàng đế, nói.

Hoàng đế thuận thế nhìn sang, là món đồ khóa bát quái [1] mà phụ nhân nhi đồng bình thường hay chơi. Bởi vì bên cạnh đặt hai ngọn đèn lồng hơi lớn một chút, mà bụng đèn lồng tròn phồng lên, giống như chui vào trong một cái ngõ nhỏ hẹp, xung quanh cũng bị bao trùm hết vậy.

[1] Khóa bát quái (八卦锁): là một loại đồ chơi truyền thống được lưu hành rộng rãi của Trung Quốc.

Không đợi hần suy nghĩ, Thọ Vương đã ném ba cái vòng gỗ còn lại vào tay hần, cười ôm ngực xem kịch vui: "Điệt tử ta đã nói rồi, ngài còn không chịu bộc lộ tài năng hay sao?"

Nhìn tiểu nữ nhân ở một bên nhoeo miệng cười vui vẻ, lại nhìn thấy bộ dáng chờ đợi này của nhi tử, Hoàng đế cười, xoa xoa đầu của nó: "Biết rồi."

Cái này chẳng qua cũng chỉ là cần chút kỹ xảo. Tiết Bích Đào nhìn tư thế ném của Hoàng đế, không biết vì sao lại nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên khi nàng săn thú. Nàng bảo Hùng Nghiêu lấy bộ hoàn để bắt hồ ly, kết quả, khi quăng ra ngoài thì khí lực không đủ, cứ vậy mà nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Không tính là mất mặt, dù sao thì nàng cũng là nữ nhân, không phải sao.

Chỉ là nghe ngữ khí của Hoàng đế lúc ấy, vốn hần muốn tự mình săn bắn. Từ đó có thể thấy được, ở phương diện này, kinh nghiệm của hần vô cùng phong phú, sẽ không làm tổn hại đến hình tượng đồ sộ trước sau như một của hần trước mặt hài tử.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, nụ cười càng thêm sáng lạn, có chút ngóng trông hần bị xấu mặt để trêu ghẹo, nói không chừng lại có chút kiêu ngạo, hai mắt đen

nhánh sáng ngời, nhìn chăm chăm vòng gỗ sắp sửa được Hoàng đế ném

Sau khi Thọ Vương nhìn chéo sang, lập tức hiểu rõ biểu tình của nàng. Trong lòng hắn không biết đã suy đi tính lại mấy vòng, duỗi tay ra bên cạnh, lười biếng ném ra một ánh mắt, không nói gì nhiều.

Tiểu Công chúa chớp chớp mắt, kịp thời phản ứng, giành lại vòng gỗ nộp lên trên.

Ô ô ô, nàng còn không cảm nổi sức nóng đó đâu.

So với độ rộng vòng dây hơi lớn mà bộ hoàn ném ra, vòng gỗ lại có độ cong chếch về một bên, nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, lực đạo ném ra sẽ bay chếch tiến vào trong đèn lồng, sau đó hết lực sẽ rơi xuống, vòng gỗ rơi xuống trên đầu khóa bát quái.

So với dây thông lưng, vòng gỗ dễ điều khiển hơn một chút, mặc dù thử nghiệm không thành công, nhưng lần thứ hai thì luôn có thể không chế thỏa đáng hơn. Hoàng đế không để ý nhiều đến những mảnh lông tiểu xảo này.

Nào có ai ngờ, mắt thấy vòng gỗ kia sắp rơi xuống, không ngờ bên cạnh lại bay đến một cái vòng gỗ khác. "Bang" một tiếng, làm lệch lộ tuyến cũ đã định trước, hai cái vòng đồng loạt rơi xuống lồng đèn, theo đó rơi dọc xuống cái khung đèn lồng bằng trúc.

Hoàng đế nghiêng đầu, Thọ Vương bên cạnh đang nhướng cao lông mày, khi chạm phải tầm mắt của hắn, nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng sáng.

Thật là vô sỉ, Tiết Bích Đào nghĩ.

Tiểu Thừa Cảnh không biết làm sao cho tốt, giống như đoán được tâm tư của mẫu thân, tiểu hải tử vỗ tay, sùng bái nhìn về phía Hoàng thúc nói: "Hoàng thúc thật là lợi hại."

Quả nhiên là cặp mẫu tử gây rối mà còn vui sướng khi người khác gặp họa.

Hoàng đế trừng mắt liếc nhitừ của mình một cái, Đoàn Đoàn rất nể mặt mà rụt cổ lại, vui sướng chạy đến trốn sau váy mẫu thân, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ.

"Vẫn còn hai cái vòng gỗ chưa ném đó." Tiết Bích Đào cười dịu dàng nhắc nhở hắn. Bởi vì nàng đang mặc một thân trang phục tinh khôi sáng sủa của công tử, khi che chở cho tiểu Thừa Cảnh, giống như đang che chở cho đệ đệ của nàng vậy.

Lại giống như một nhà bốn huynh đệ cùng nhau đi ngao du.

Mặc dù ý niệm này hoang đường, nhưng những khúc mắc không tên ở trong lòng Hoàng đế được tháo gỡ xuống. Khóe miệng hắn phảng phất ý cười. Có lẽ hắn không nên phức tạp mọi chuyện lên như vậy, giống như hôm nay trôi qua nhẹ nhàng như thế, cũng không tồi.

"Lại lần nữa." Hoàng đế khẽ liếc Thọ Vương một cái.

Thọ Vương ứng chiến.

Vẫn như trước, một người hờ hững mà ném mạnh, một người một mồi nhưng cố dùng sức để giằng co, cứ như vậy người tới ta đi vài lần, vòng gỗ trong tay sớm đã ném xong. Sau đó lại tới chủ quán mua thêm, rõ ràng bầu không khí giữa hai người không tính là giương cung bạt kiếm, nhưng chính là so sức lực với nhau.

Tiết Bích Đào xem mùi ngon, các thiếu nữ đi ngang qua mang bộ dáng giống như được gió xuân lướt nhẹ qua mặt, tán tụng trong lòng.

Trước tiên là nhìn rồi đánh rơi chính xác vòng gỗ của người khác, dù là thời cơ hay lực đạo, nhất định là người đã từng săn bắn. Nếu không phải là người mưu sinh bằng nghề săn thú nơi sơn dã, thì chính là công tử bột được nuôi dưỡng bởi thế gia quý tộc. Lại nhìn đến tướng mạo, khí chất, khí thế, ăn vận trang phục, sao có thể là thợ săn lỗ mãng được.

Cho dù thế gia công tử có tranh món đồ chơi của tiểu hải tử thì đều có mị lực như thế, các thiếu nữ suy nghĩ say sưa.

Tiết Bích Đào chưa kịp nhìn chán, thì đã có một vòng gỗ chuẩn xác tròng vào trong khóa bát quái. Người ném nó không giống kiểu quăng vòng gỗ chéo như của Hoàng đế, mà là ném đến một độ cao nhất định, sau đó rơi từ trên trời xuống.

Hai hải tử tích cực độ sức, nhìn thấy cảnh tượng này dường như cũng ngẩn ngơ, cuối cùng thì dừng tay, men theo quỹ đạo nhìn về phía người ném vòng.

Liền thấy tiểu Công chúa xinh xắn hoạt bát đứng bên cạnh chủ quán, vẫy tay với bọn họ, chớp mắt vô cùng đắc ý: "Đa tạ! Đa tạ!" Bởi vì không phải là người trong kinh, giọng nói vô cùng từ tốn, trầm trầm và không được lưu loát.

Hai đại nam nhân lại thua dưới tay một tiểu cô nương, mặc dù có liên quan đến hành động xuất kỳ bất ý [2] của nàng, Tiết Bích Đào vẫn cười không gượng dậy nổi.

[2] *Xuất kỳ bất ý (出其不意): Tấn công bất ngờ, hành động khi người khác không đề phòng.*

Thọ Vương tùy ý vứt vòng gỗ còn thừa lại trong tay, nghiêng người nhìn nàng thêm vài lần, rồi thu hồi tầm mắt, nhanh nhẹn bước thẳng đến bên người tiểu Thừa Cảnh.

Hoàng đế thấy bộ dáng nàng cười ngả nghiêng liền khăn trương tiến lên đỡ nàng, một tay đỡ eo, một tay che bụng dưới, động tác vô cùng thành thạo: "Nhìn nàng xem." Nàng xem diễn trò cũng thật vui vẻ.

Nếu nàng không để nhĩ tử chọn trò này, bọn họ có thể đấu như vậy sao?

Nhưng không thể không nói, từ nhỏ đến lớn đại khái là đây là lần chơi vui vẻ nhất của mình và bào đệ. Tuy rằng hai người không ai nhường ai, nhưng trong lòng hẳn lại rất sung sướng.

Cốt nhục tình thân, đó là cảm giác thỏa mãn không giống như khi hẳn ở cùng với bảo bối.

Phía bên kia, tiểu Công chúa lấy chiến lợi phẩm từ chủ quán, cười tít mắt chạy đến bên cạnh Thọ Vương, khom lưng đưa khóa bát quái cho Thừa Cảnh: "Này, người thích nè."

Thọ Vương không biết đang suy nghĩ gì, trong nháy mắt khẽ nhủ mảy mai, không đợi người khác phát hiện đã khôi phục như bình thường. Nhìn thấy tiểu Công chúa gần gũi với Thừa Cảnh, hẳn cũng không ngăn cản gì nhiều.

Trong những hài tử cùng tuổi, có thể xem tiểu Thừa Cảnh là người rất có chủ kiến. Nó thấy phụ mẫu tụ lại với nhau thì thâm to nhỏ, suy nghĩ một chút, rồi thoải mái nhận lễ vật, ôm khóa bát quái vào trong ngực. Sau đó, nó cười ngọt ngào với tiểu Công chúa: "Cảm tạ."

"Không cần khách khí, người rất đáng yêu." Tiểu Công chúa cười ngọt ngào, đôi lông mày cong cong, nghiêng đầu nhìn Thọ Vương, muốn nhận được sự tán đồng của hẳn.

Đúng lúc này, pháo hoa nổ rộ thành từng đóa hoa lớn trên bầu trời, thấp sáng màn đêm như ban ngày. Pháo hoa kia được phóng lên rồi bung nở như những đóa hoa cúc vàng, đáng vẻ xòe ra vô cùng mềm mại, độ cong mỹ lệ đến mức tận cùng, tựa như ngôi sao băng dần tan biến mà mọi người hay cảm thán, lưu lại những đường nét phác họa rực rỡ trong lòng.

Quả nhiên là ngũ quang thập sắc [3], muôn màu muôn vẻ.

[3] Ngũ quang thập sắc (五光十色): Dùng để miêu tả những sự vật đầy màu sắc và tươi sáng, phong phú đa dạng.

Sân khấu kịch náo nhiệt ban đầu đã sớm giải tán, giờ phút này, mọi người đều sôi nổi ngẩng đầu nhìn trời đêm, lưu vào trong mắt thời khắc đẹp đẽ này, say đắm mê mẩn.

Tiết Bích Đào cũng ngẩng đầu. Một đóa pháo hoa như ánh sáng cầu vồng điểm xuyết trong ráng chiều tỏa ra trong khoảng không trên đỉnh đầu nàng. Lúc nàng đang chớp mắt say sưa thì "Àn" một tiếng, tiếng vang làm chấn động đến nhịp tim của nàng, bất giác đã để lỡ mất mấy nhịp.

Sau khi hết vang dội, nàng hoàn hồn che miệng, những màu sắc rực rỡ chiếu tỏa lên khuôn mặt ửng đỏ của nàng, rõ ràng càng thêm kinh diễm động lòng người.

Hoàng đế nghiêng đầu, cứ như vậy trầm tĩnh nhìn nàng.

Rốt cuộc dường như Tiết Bích Đào cũng cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng của người kia, lặng lẽ kéo ống tay áo của hẳn: "Đi thôi."

Hắn nhướn mày khó hiểu.

Nàng không giải thích, trong âm thanh huyền ảo gọi Thừa Cảnh trở về, ăn vạ Hoàng đế phải trở về ngay lập tức. Hoàng đế ưng thuận.

Dựa vào đệm mềm trên xe ngựa, Tiết Bích Đào vốn chưa bao giờ tò mò lại đẩy màn xe ra, thấy pháo hoa tung bùng đêm hội vẫn chưa tắt.

Nàng là người thích náo nhiệt.

Cho nên nàng mới muốn trước khi náo nhiệt tan, sớm rời đi.

Ngày thứ hai khi đi thỉnh an Hoàng hậu, Hoàng hậu vì chuyện của Ngô Tiệp dư - cũng chính là Bình Tu nghi lúc trước, dung nhan tiêu tụy đi không ít. Ngoại trừ thiệt hại một viên đại tướng bên ngoài ra, Hoàng hậu càng cảm thấy khó giải quyết Quý phi.

Về việc Hoàng đế cải trang vì hành, tin tức mang theo Quý phi đúng là được giấu kỹ, cho nên không khí trong Trường Xuân cung so với ngày thường cũng không có gì khác biệt.

Dương Thái nữ khéo léo cũng được Tiết Bích Đào đề bạt tấn lên một bậc. Vẫn như trước, chưa thị tẩm mà được tấn vị, tuy rằng khó có thể gặp mặt được thiên nhan, nhưng so với các tú nữ khác cùng vào cung, chung quy nàng vẫn tốt hơn rất nhiều. Trình Bảo lâm và Vinh Tài tử đang dẫn đầu cũng không vội, đương nhiên nàng cũng sẽ không thờ đầu ra, vẫn thận trọng vững vàng như trước mà nịnh nọt Tiết Bích Đào.

Phụng dưỡng Hoàng thượng, còn không phải là vì thăng phân vị, được lương bổng và ban thưởng hậu hĩnh, tạo chút thể diện cho bản thân, sống những ngày tháng thoải mái về sau sao? Nàng ở trên thuyền của Quý phi, đây tớ cũng không dám thất lễ.

Là một tú nữ vừa vào cung, chẳng qua cũng chỉ là Chính Bát phẩm, cục diện trước mắt như vậy, nàng vô cùng thỏa mãn.

Nhưng mà nàng vừa ý, chưa chắc người khác cũng hài lòng.

"Muốn nói đến thánh sùng, chỉ cần trong kẽ tay của Quý phi chúng ta sót lại một hai chỗ, cũng đủ cho các người hưởng không hết rồi." Vết sẹo nhứt nhối của Mẫn Quý tần đã bị lãng quên, chuyện lần trước suýt chút nữa bị Tiết Bích Đào chặn miệng đã quên sạch sẽ, đối với một đám người mới tiến cung âm dương quái khí [4] nói.

[4] Âm dương quái khí (阴阳怪气): Tính tình cổ quái, không giống bình thường.

Đề cập đến Quý phi, nhất thời mọi người không dám nói tiếp nữa.

Vẫn là Dương Tuyền thị cười nói: "Chúng ta phải có một hai phần tài mạo, phẩm tính của Quý phi nương nương thì mới dám suy nghĩ." Tư thái bày ra rất thấp, dường như đối với chuyện thánh sùng cũng mơ hồ, không để tâm.

"Từ xa đã nghe thấy Mẫn Quý tần nói thầm rồi." Tiết Bích Đào vẫn như cũ đắp tay Vân Lũ, ánh mắt sắc sảo bắn ra bốn phía mà tiến vào, nàng cười: "Nếu như người vẫn còn mong đợi bốn cung nói lòng tay, thì thật đúng là trông chờ mặt trăng vào ban ngày." Đùng hòng!

Lời trong lời ngoài, cũng không cho một phần mặt mũi.

Trước mặt chính cung Hoàng hậu mà còn nói như vậy, đủ để thấy nàng vô cùng kiêu ngạo can rở.

Nhưng càng khiến cho người khác cảnh giác bất an chính là, Mẫn Quý tần nói không hề vang, thật sự thì làm sao "Từ xa" có thể nghe được? Thời điểm Quý phi bước vào chính điện, người đang nói chuyện lại là Dương Tuyền thị.

Như vậy có thể thấy được trong Trường Xuân cung đã có người truyền tin tức, thuật lại không thiếu một chữ những lời của Mẫn Quý tần trước mặt Quý phi.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Va Chạm

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: An Thực phi

"Người, người..." Mặt Mẫn Quý Tần đỏ lên, một câu "Người đừng đắc ý!" bao nhiêu ý muốn ra khỏi miệng. Một khắc kia đối diện với ánh mắt từ trên cao nhìn xuống của Bích Đào, nháy mắt khí thế nàng ta tích tụ được đã bị chọc thủng.

Nàng ta hoài nghi dù cho chính mình nói ra những lời này, với tính tình của Quý phi sẽ hỏi ngược lại nàng ta: Tại sao bốn cung không thể đắc ý?

Nàng ta cảm giận mà kéo khăn lụa, Quý phi chính là người sẽ làm ghen người ta!

"Sao Mẫn Quý tần còn phạm thượng nói lấp ba lấp bấp?" Lê Tu dung che miệng cười khê: "Vốn là sau khi sinh Lục Hoàng tử, khuôn mặt đã không bằng trước, cái miệng có thể sắc người này lại không còn uy lực như xưa, Lục Hoàng tử đi theo mẫu phi như vậy thì có thể học được cái gì?"

Khi Mẫn Quý tần mang thai thường đánh phấn có chì, một thời gian dài, độc tố dần dần tích tụ. Sinh hạ Lục hoàng tử có chứng bệnh ngu dại không nói, gương mặt như hoa của nàng ta cũng sinh rất nhiều vết lấm tẩm, tuy sau đó mẫu thân của nàng ta Thừa tướng phu nhân vì chuyện này đi mời danh y, vết đốm mờ đi, nhưng rốt cuộc vẫn lưu lại một vài dấu vết.

Chuyện này đối với một nữ nhân từ trước đến nay lấy diện mạo khoe khoang mà nói, không thể nghĩ ngờ là sét đánh giữa trời quang.

Nên lần này Lê Tu dung càng là cảm kim chọc thẳng đến xương cốt nàng ta!

Trên mặt Mẫn Quý tần vẩn vơ một trận, lại nhờ có cung nữ bên người âm thầm khuyên nhủ, kéo kéo ống tay áo, nàng ta mới nhìn xuống được. Nàng ta và Lê Tu dung chẳng qua chỉ kém một bậc, hơn nữa xưa nay nàng ta ý vào có Thái hậu chống lưng, sao có thể dễ cử tần vào mắt.

Nói chuyện tất nhiên là rất không khách khí: "Hai ngày nay dung mạo Lê Tu dung tiêu tụy, chỉ sợ cũng bị Tam Công chúa giầy vò không ít." Đôi mắt nàng ta thoáng nhìn Ngô Tiệp dư bị biếm —— mẹ đẻ Tam Công chúa, khuôn mặt vẩn vơ hiện lên một tia vui sướng, cười: "Nếu là dạy không nghe, không

bằng hồi thân mẫu phi của con bé một chút."

Đặc biệt nhấn mạnh một chữ "thân", nói ẩn ý lại là như thế nào, Tam Công chúa cũng không phải thân sinh của Lệ Tu dung!

Lời này nói ra cũng âm thầm động chạm đến Ngô Tiệp dư, tay nàng ta đặt ở ghế nổi lên một màu trắng xanh, dùng lực lớn như thể muốn bẻ gãy tay vịn ghế.

Nữ nhi thân sinh bị ôm đến cung người khác nuôi dưỡng, lại là nữ nhân từ trước đến nay nàng ta khinh thường, là cái nữ nhân vô năng vô mưu kia! Từ đây nữ nhi lại không thể mềm mại mà gọi mình, trái lại phải gọi nữ nhân kia là mẫu phi!

Đây là xẻo một miếng thịt trong ngực nàng ta!

Ngồi xem cuộc chiến, Bích Đào nhân hạ cần hạt dưa, dịu dàng nói cười giúp đỡ Lệ Tu dung một câu: "Dù sao cũng còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện, lại nuôi dưỡng một hai năm, mẹ đẻ mẹ nuôi đâu còn phân biệt được nữa."

Sắc mặt Lệ Tu dung hơi hoãn, trong lòng Ngô Tiệp dư lại càng lạnh.

Tuy rằng hiện giờ Hoàng Thượng ghi nhớ chuyện cấm dục, Ngô Tiệp dư đã không được dùng, nhưng Hoàng hậu vẫn còn nhớ tình cũ, giảng hòa cho nàng ta: "Được rồi, các người nói đến bốn cung đau cả đầu. Mẹ đẻ cũng được, dưỡng mẫu cũng tốt, đều là ân đức, đứa trẻ phẩm tính tốt sẽ không quên được đâu."

"Trong cung đã lâu không náo nhiệt, ngày hội đèn lồng mùa hè kia chúng ta không đi được, hôm nay bốn cung đã mời gánh xiếc Khánh Nguyên đến biểu diễn, để các người không nhàm chán, suốt ngày suy nghĩ linh tính nấy chuyện đó." Giọng nói của Hoàng hậu mang ý giận, bên môi có nụ cười nhạt.

"Vẫn là Hoàng hậu nương nương sẵn sóc chúng ta." Hiền Phi (trước là Vân Phi) vẫn luôn giấu mình, hiếm khi mở miệng.

Từ trước đến nay Ngô Tiệp dư giúp đỡ Hoàng hậu đã xuống đài, tất nhiên là đến phiên nàng ta làm người đầu tiên. Chỉ là nàng ta vốn xuất thân thông phòng, người lại thành thật chất phác, dù muốn diễn vai phụ, nói có nề nếp, cũng thật không cách nào khuấy động không khí.

Bởi vì mọi người đã sớm được tin tức, khuôn mặt không mấy kích động, chỉ có lập tức nói cảm tạ, hiện nay càng là hạ bút thành văn.

Trong lòng Hoàng hậu thờ dài, không ngăn được xoa xoa cái trán. Trên mặt lại mỉm cười như thường, tư thái ung dung, trước tiên nàng ta phân phó Đinh Lan gọi người đi chuẩn bị, lại nhìn canh giờ, đứng lên tiếp đón chúng phi tần vui sướng khó nén.

"Đi đi."

Chúng phi tần vội đứng lên, hoặc vây quanh Hoàng hậu, hoặc vây quanh Quý phi, đồng loạt đi về hướng rạp hát.

Gánh xiếc Khánh Nguyên này vốn là gánh xiếc phía nam, sau bởi vì Kiến An hầu phủ - cũng chính là quý phủ nhà Trinh Bảo lâm, thúc bá nàng ta nghe xong đại danh, hơn nữa địa phương nam bắc có khác biệt, nội dung xiếc ảo thuật cũng không giống nhau, liền sai người đi mời để xem cái mới mẻ. Việc này trái lại thuận tiện cho rất nhiều đại quan quý nhân trong kinh, chắc Hoàng hậu cũng là nghe danh mà phái người gọi tới.

Bích Đào nghĩ, xiếc ảo thuật cổ đại không ngoài mấy thứ như là đội chum, phi riu, tung hứng, đầu đỡ cầu thép, nhu thuật, phi qua vòng lửa, biến ra người sống, vân vân. Trước giờ không cảm thấy, chờ ngồi vào sân khấu kịch xen, nàng cảm thấy so với ảo thuật, nhiều hơn vài phần cảm giác kinh tâm động phách.

Ảo thuật là khéo tay, tập kỹ lại là đánh thật khiêng thật, đặc biệt là màn phun ra lửa, chiếu lên vách tường đỏ cung đình làm nó càng đỏ tươi như lửa, quả thực giống như muốn bốc cháy.

"Nương nương có cảm thấy không khỏe không ạ?" Vân Lũ cúi thấp người, hỏi.

Nàng nghĩ, chủ tử người mang lực giáp, mà người mang thai càng cần tĩnh dưỡng, đối với xiếc ảo thuật mạo hiểm bậc này khó tránh khỏi tim đập nhanh, khó có thể thích ứng.

Nàng áp nhẹ thanh âm, bên cạnh Hiền Phi lại chớp tai nghe thấy được. Nàng ta đi tới cười cười, nói thư hoãn nhẹ nhàng: "Năm đó thời điểm ta mang thai Nhị Hoàng tử cũng không quen la hét ồn ã. Nếu người không thoải mái cũng đừng cố, cứ đi về trước nghỉ ngơi đi."

Hiền phi không bằng Hiền Phi ngày xưa khiến người ta như tắm mình trong gió xuân, cũng không phải loại hình dụ dỗ lịch sự tao nhã, muốn nói rằng, khi nàng ta làm tỷ nữ đại đế cũng là một người tình tế xấp xỉ Phụng Tử, quen cần thận chặt chẽ, cho nên Bích Đào vào cung lâu như vậy, hiếm khi nhìn thấy thời điểm nàng ta ra mặt.

Nhưng ở phi vị đã lâu rồi, có cảm y ngọc thực tắm bổ, lại không có tâm tư tranh sủng vạ vạ, thần thái của nàng ta so với Phụng Tử nhiều hơn một chút yên lặng đạm nhiên, khi đối diện với Bích Đào không có vẻ co rúm.

Bích Đào xoa bụng nhỏ, cười trả lời: "Đây hẳn là một đứa trẻ nghịch ngợm, trái lại ta chưa từng cảm thấy khó chịu."

Hiền phi không khuyên nữa, chỉ phân phó cung nhân đứng cạnh, sai hầu dâng một chén canh màu quất vàng đến trước mặt Bích Đào, nàng ta cười giải thích: "Trứng ngỗng hoàng liên và mật ong cùng nấu lên, thai phụ ăn có tác dụng an thai. Tuy thân mình không có gì không khỏe, nhưng cũng là tốt cho

hài tử trong bụng."

Bích Đào tinh tế quan sát mặt mày nàng ta, cũng không khẩn trương thấp thòm, quan tâm nhưng không quá đà, chỉ là gãi đúng chỗ ngứa.

Hơn nữa "cảnh giác" cũng không vang lên, có thể thấy được canh này không có vấn đề. Tuy rằng đoán không ra vì sao Hiền phi lấy lòng nàng, nhưng từ trước đến nay nàng không phải người không phóng khoáng, vì là người khác đưa tới mà không uống.

"Đa tạ."

"Không dám." Hiền phi cười, quay lại nghiêm túc như cũ mà xem xiếc ảo thuật. Chỉ là trong lòng thoáng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, xem ra Quý phi không phải người không bao dung nổi người khác.

Bích Đào nhẹ liếc Vân Lũ, thả nhẹ một ánh mắt, tiện đà bung chén lên thông thả ung dung nếm mấy ngụm. Vân Lũ hiểu ý, sau đó, hơn phân nửa lực chú ý đều đặt ở trên người Hiền phi.

Chung quy nên biết trong hồ lô của nàng ta chứa cái gì.

Tập kỹ không phải hí khúc, có người bị hấp dẫn chăm chú nhìn không bỏ sót, người riu rít thảo luận lại càng nhiều.

"A, lu lớn như vậy phải nặng lắm đấy, thế mà ném lên."

"Nhưng đừng thất thủ ném xuống dưới đài." Có người nghe xong càng sợ hãi, không tự chủ được mà rụt cổ.

"Nhất như chuột ——" Mẫn Quý tần liếc mắt nhìn nàng ta một cái, ngữ khí tràn ngập coi khinh, tiếp theo quay đầu đi, cười nói với Trình Bảo lâm: "Ít nhiều nhờ người nhà người, bằng không chúng ta nào thể xem màn biểu diễn xuất sắc này." Cùng có gia thế hùng hậu, nàng ta đối với Trình Bảo lâm, trái lại hiền lành hơn rất nhiều so với lúc trước đối với Bích Đào.

Đương nhiên, chỉ sợ là bởi vì địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu.

Vì tuổi của Lục Hoàng tử và Ngũ Hoàng tử hơn kém không nhiều, Hoàng thượng nặng bên này nhẹ bên kia, trong cung nghị luận sôi nổi, đều làm nàng ta khó có thể chịu đựng. Dù cho nàng ta không đi khiêu khích, Quý phi lười xuống tay áp chế, nhưng điều này sẽ chỉ làm nàng ta càng thêm phẫn nộ. Chẳng lẽ nàng ta đến tư cách làm đối thủ cũng không có?

Trình Bảo lâm có chút thất thần, một hồi lâu mới phản ứng lại, lập tức thu hồi biểu tình, giọng cười tự nhiên, nói: "Chỉ là cho mọi người chút lạc thú, dù không phải thúc bá nhà ta đi mời thì cũng sẽ có người khác nghe danh mà đi mời."

"Vậy nhưng không phải ai cũng mời được tới." Mẫn Quý tần cong môi cười: "Không phải có rất nhiều người trong nhà địa vị, tài lực mỏng, nhưng lại trèo cao, không làm được chuyện này."

Rõ ràng là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, nói Bích Đào là nhà giàu mới nổi.

"Ai ư, nhìn Mẫn Quý tần của chúng ta này." Không cần Bích Đào ra tay, lại có lính hầu lên tiếng thay, từ khi Lê Tu dung được ký danh nuôi dưỡng Tam Công chúa, xem như triệt để đứng ở bên Bích Đào, nàng ta liếc mắt về phía những người của gác xiếc: "Chỉ là mấy người diễn tập kỹ, cũng đáng để Mẫn Quý tần cảm thấy hiếm lạ như châu như ngọc sao?"

Trước kia biểu diễn tập kỹ bên đường rất nhiều, lại cũng xấp xỉ với nghề ăn xin. Sau đó dần dần, tết nhất lễ lạc ngày có sự kiện náo nhiệt, họ được mời về các gia đình biểu diễn, diễn biến đến nay mới khá hơn, cả thế gia danh môn cũng sẽ đi mời. Chỉ là vẫn bị khinh thường như cũ, so với con hát còn kém hơn.

Độ cong khoe miệng của Mẫn Quý tần hạ xuống, trong ánh mắt có thêm chút âm trầm. Nàng ta hung hăng trừng mắt liếc Lê Tu dung. Lê Tu dung nàng ta chẳng qua chỉ là loại chó Nhật! Thời điểm Đức phi còn sống thì nịnh nọt ngọt ngào với Đức phi, Đức Phi vừa chết, lập tức lại theo Quý phi. Chó còn trung thành hơn nàng ta!

Sớm muộn gì cũng thu thập nàng ta!

Không đợi Mẫn Tiệp dư trả lời lại một cách mỉa mai, Mật Tiệp dư bên cạnh xem diễn không biết tại sao nói một câu: "Nói đến như châu như ngọc, nhưng thật ra đã lâu không gặp Nghi Quý nhân. Thiếp thân nhớ rõ, hai cung nữ bên người nàng ta tên gọi là Như Châu Như Ngọc."

Tiền nhân Ngô Tâm Di kia bị biếm đến phân vị Tiệp dư, nàng ta kém nàng một cái phong hào, trong lòng nàng vui vẻ, vì thế, nàng sẽ dùng miệng lưỡi này giúp Quý phi một phen, chỉ là bên ngoài mặt vẫn là người của Hoàng hậu.

Nổi đau mắt con, các loại chịu nhục sau khi bị giáng phân vị, nàng đều muốn cho Ngô Tâm Di cũng nếm thử một lần.

Bàn tay trắng như ngọc của Bích Đào di chuyển, nghe mùi ngon, cho đến khi nước canh xuống bụng có chút phản ứng, nàng mới gờ tay về phía sau, gọi Vân Lũ tới: "Đỡ bồn cung đi thay quần áo."

Thai phụ đi tiểu nhiều, thời điểm nàng hoài thai Thừa Cảnh đã biết.

Nàng đỡ cằm cài đầu, búi tóc bên phải tô điểm bằng một hàng tua sáng chói mắt, phản xạ ánh nắng, càng có vẻ trong suốt lấp lánh. Một số phi tần ở vị trí phía sau híp híp mắt, hình như có chút khó khăn chặn ánh sáng phản xạ như vậy, đều né tránh vào trong.

Cho đến khi đi qua Tào Tuyên thị, cánh tay đột nhiên tê rần, "Cánh giác" nổi lên. Nàng cảm thấy sau lưng mơ hồ có cơn gió kì lạ tạt tới, nhanh như cắt. Bích Đào lập tức quay người, đồng tử co rút lại, chỉ thấy Tào Tuyên thị thường ngày an tĩnh thẹn thùng thể nhưng cả người đánh tới hướng nàng, mặt đầy dữ tợn.

Lập tức, nàng che chở bụng nhỏ, cực lực tới sát bên cạnh, nhưng Tào Tuyên thị tấn công hung mãnh, suýt nữa đã đụng phải bụng nàng.

"Phốc"

Vinh Tài từ không biết xông ra từ chỗ nào, lấy vai huyếch vào Tào Tuyên thị, trực tiếp đẩy nàng ta bay ra ngoài.

"A, vừa thấy chính là không ăn cơm no." Vinh Tài từ phui phui vai, khinh bỉ nói: "Quý phi đi đến bên cạnh người thì tay run, nhìn chăm chăm người thật lâu."

Vân Lũ đỡ lấy chủ tử vì trốn tránh mà bước chân lao đảo, vội vàng hỏi: "Chủ tử có gì đáng ngại không? Nô tỳ cho người đi tuyên Thái y."

Bích Đào trầm mặt gật đầu, ánh mắt như lợi kiếm bắn về phía Tào Tuyên thị ngã trên mặt đất, thấy nàng ta gãy giữa muống đứng dậy, nhàn nhạt mà uy nghiêm hạ lệnh: "Đề nàng ta lại."

Bọn thị vệ lập tức nghe lệnh, tiến lên gắt gao đề tay chân nàng ta lại.

Hoàng hậu như mới phản ứng lại, ý muốn chủ trì đại cục: "Người tới, áp giải nữ nhân va chạm Quý phi, mưu toan mưu hại hoàng tử này đến Trường Xuân Cung, bốn cung muốn đích thân thăm vấn!"

"Đề nàng ta lại." Thị vệ đang muốn nghe lệnh, Bích Đào chậm rãi đi qua, sắc mặt nhàn nhạt lặp lại một lần nữa.

Thị vệ không biết nghe ai, đầu óc hỗn loạn, lực đạo trên tay không khỏi mạnh thêm. Từ trong cổ họng Tào Tuyên thị phát ra một tiếng hô đau đớn, cặp mắt lạnh lạnh thù hận như quỷ mị thẳng tắp mà nhìn chăm chăm Bích Đào như cũ.

Nếu không phải bị thị vệ chế phục, có lẽ lại lần nữa nhào tới, uống máu, ăn thịt.

"Ta đắc tội người chỗ nào?" Mũi giày của Bích Đào tình té đoan trang đá một cái vào hàm dưới của nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Hỏa Hình

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphì

Hoàng hậu bị nàng xem thường một trận, sắc mặt không ngờ: "Bốn cung thân là người đứng đầu lục cung, chương quản phương án lục cung, những chuyện phát sinh ở lục cung bốn cung phải thăm vấn. Quý Phi đây là muốn...?" vượt quyền sao?

"Hoàng hậu...nuông nung." Bích Đào đột nhiên nghiêng đầu, đôi mắt kia cười mà như không cười: "Hoàng thượng và Thái hậu đã cử thiếp thân cùng nhau xử lý lục cung, chuyện này có liên quan đến chuyện an nguy của thiếp thân, nuông nung cho là thiếp thân không có tư cách thăm vấn sao?"

"Nuông nung vẫn nên... nghỉ ngơi đi thôi."

Chung phi run cầm cập, đầu đang chôn xuống khẽ ngẩng lên, lặng lẽ nhìn về phía Hoàng hậu.

Quý phi này, cũng quá to gan đi. Hoàng hậu tức giận đến mặt cũng đỏ lên, ngón tay run run, thật lâu mới đề xuống: "Đi mời Hoàng thượng." Mặc dù Hoàng thượng tới cũng bình vực tiện nhân này nhưng có Hoàng thượng trấn giữ, kết quả này cũng xuất phát từ kim khẩu của Hoàng thượng. Nếu không Hoàng hậu và Quý phi cùng ở một chỗ, Quý phi nắm quyền hành, Hoàng hậu chỉ có thể ngồi không xem kịch. Hoàng hậu như nàng, cũng không cần lấy uy thế mà cai quản nữa.

"Chủ tử cẩn thận!" Vân Lũ hoảng sợ kêu lên.

Bích Đào vừa quay đầu, Tào Tuyên thị kia tay chân không thể nhúc nhích nhưng miệng lại như chó điên cắn lên giày nàng. Mùa hè nên mang giày thêu mỏng mềm, nàng ta lại hoàn toàn không ngại dơ bẩn, cắn vừa sâu vừa ác. Cảm giác đau đớn đột nhiên từ lòng bàn chân tấn công tới, Bích Đào nhíu mi

một cái.

"Nương nương!" Động tác của thị vệ bên trái nhanh nhẹ, trong khoảng khắc đã bóp cổ của Tào Tuyền thị, dùng sức lớn, mãi cho đến khi miệng nàng ta há to, thật lâu không thể nào khép lại được mới buông ra.

Bích Đào nhìn thị vệ kia một chút, kể cả Vinh Tài nhân vừa rồi, trong lòng có chút tính toán.

"Ha, ha ha... khụ khụ...ngươi có bản lĩnh... khụ khụ..." Trên cổ trắng ngần kia bị bóp thành một vòng tím bầm, khiến giọng nói bị tổn thương, Tào Tuyền thị nói chuyện giọng nói khàn khàn khó nghe: "Có bản lĩnh thì giết ta đi!" Nàng ta nằm ở dưới đất ngẩng cổ lên, bởi vì bị bóp đau, nước mắt không khống chế được mà chảy xuống cuồn cuộn, dường như là tiểu cô nương nhút nhát xấu hổ luôn đi theo sau lưng Dương Tuyền thị. Nhưng hận thù trong mắt nàng ta lại như cỏ dại điên cuồng tràn lan, mang theo sắc bén không hồi hận, khiến cả người nàng ta nhìn qua trông vận vẹo mà đáng sợ.

"Bồn cung đương nhiên có bản lĩnh giết ngươi." Tuy ngón chân bị cắn bị thương nhưng may mắn thay Bích Đào cũng không phải là người ngay cả một chút vết thương ngoài da cũng chịu không nổi, mũi giày của nàng di chuyển từ trên cổ trắng ngần xuống gò má xanh trắng của nàng ta, ưu nhã giẫm lên mặt nàng ta, khiến cho nửa bên mặt của nàng ta bị đè chặt xuống đất. Ánh mắt không thể nhìn thẳng mình nữa.

"Bồn cung còn có thể giết cả nhà ngươi." Nàng thân nhiên tươi cười.

Lời vừa nói ra, chống lại với nụ cười quyền rũ tàn nhẫn của Bích Đào, những phi tần đang đứng hoặc gọi cung nữ đỡ mình cũng đều ngẩn ra, có người nhất gan lại quay mặt chỗ khác, thân thể không khống chế được run rẩy. Ngay cả Trinh Bảo lâm xưa nay to gan cũng nắm khăn tay thành một cục. Tào Tuyền thị ngừng giầy giữa một chút, sau đó cất giọng cười khàn khàn: "Giết đi, mặc ngươi giết."

Trong nụ cười mang theo thương cảm và ý muốn đoạn tuyệt buông tha mọi thứ. Dương Tuyền thị nghe vậy bỗng nhớ tới gì đó, lập tức đến gần Bích Đào nói: "Nương nương, thiếp thân từng nghe nàng nói, thân mẫu của nàng mất sớm, phụ thân cũng không đối xử tốt với nàng ta, kẻ mẫu lại đối xử hà khắc, huynh đệ tỷ muội trong nhà đều do kẻ thất sinh, cho nên..." Nhìn đáng vẻ này, nàng không thể vì cái nhà đó mà cung khai rồi.

"Ồ? Nhìn đáng vẻ cự hận bồn cung này của nàng ta, khiến bồn cung còn tưởng là bất tri bất giác muốn chém hết cả nhà nàng ta."

"Cái này..." Dương Tuyền thị nghĩ đến những chuyện thường ngày nàng ta sống chung với Tào Tuyền thị, tính toán muốn giúp đỡ Quý phi.

"Ngươi giết người, giết người..." Tào Tuyền thị vừa sợ hãi, vừa khóc lóc, như bị điên vậy: "Chàng chết rồi, chàng chết rồi!"

"Nương nương, có phải chân đạp cũng mỏi rồi phải không?" Vân Lũ giật mình nói chen vào, bày thể hiện sự lo âu của mình.

"Có một chút." Bích Đào xem như đã nhìn ra, nàng ta nửa khùng nửa điên, một người rơi vào trong hồi ức, một người lại đang muốn khiêu khích mình. Thật ra nhìn đáng vẻ nàng ta sắp lộ ra, sớm muộn gì cũng sẽ nói ra. Cho nên nàng nhéo tay của Vân Lũ, Vân Lũ quả nhiên biết thời cơ để mở miệng.

"Đỡ bồn cung đi nghỉ một lát, còn nữa, đổi giày cho bồn cung." Toàn là nước miếng. Mặc dù nàng đã quệt lên mặt Tào Tuyền thị không ít.

"Này, ngươi đó!" Vân Lũ đỡ chủ tử đi nghỉ ngơi xong, uy phong lẫm lẫm chỉ vào một cung nữ nói: "Tiếp tục đạp, nương nương ghét ánh mắt của nàng, đừng để nàng ta quay lại."

Sao mà nói Vân Lũ không hiểu lòng người chứ, Bích Đào ngồi trên ghế gỗ đỏ, nhấp một ngụm trà cười cười, lại nháy mắt với Dương Tuyền thị. Cục diện này xoay chuyển khiến mọi người có chút không hiểu, ngay cả thâm thù đại hận như Tào Tuyền thị cũng bị bầu không khí này ảnh hưởng ngay ngợ run sợ hồi lâu, mới tiếp tục vừa khóc vừa cười nói lung tung.

Sắc mặt của Hoàng hậu càng xanh mét, nàng đợi một lát, nhìn thấy Bích Đào không có chút động tác nào nhưng lại chiếm quyền không buông, lại không sai bảo gì, không khỏi quát lớn: "Quả thật là hồ nháo mà!" Làm gì có người thăm án nào để cho phạm nhân nằm thẳng đơ dưới đất để thẩm vấn chứ? Cho dù lúc đầu là do Vinh Tài nhân đẩy nàng ta ngã xuống nhưng sao lại không đề nàng ta quý xuống chứ? Không đề nàng ta dút lời, thị vệ mới vừa rồi thay Bích Đào giải vây "cẩn chân" đã quay lại nhìn một đám phi tần nương nương cung kính nói: "Nương nương, nàng ta nhận tội rồi."

Còn không đợi hần nói tí mĩ, một câu "Hoàng thượng giá lâm" đã cắt đứt lời hần. Đầu tiên Hoàng đế đi tới ngồi bên cạnh Bích Đào, nắm tay nàng, thử nhiệt độ một chút: "Có kinh sợ không?"

"Vẫn ổn." Bích Đào nhắc cầm chỉ Vinh Tài nhân: "Là do nàng ta giúp đỡ."

Hoàng đế thờ phào nhẹ nhõm, chợt nghe có người đụng phải Quý phi. Hần bị dọa sợ và người đồ mồ hôi lạnh, phải biết hiện giờ nàng còn đang mang thai hài tử. Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, khó tránh khỏi một trận như Mẫn Quý tần bị mèo dọa kia, suýt nữa thì người lớn hay đứa nhỏ cũng không giữ được.

"Vinh Tài nhân bảo vệ Quý phi có công, tấn phong làm Quý nhân đi, giữ lại phong hào." Ánh mắt hần chuyển hướng Vinh Tài nhân, cảm kích và tán thưởng trong đôi mắt sâu thẳm của hần lại rất ít, ngược lại lại mang theo ý đương nhiên như đạt thành hiệp nghị. Chẳng qua bởi vì mọi người không dám nhìn thẳng vào mắt của Hoàng đế mà Bích Đào lại ở phía bên trái nên không nhìn thấy thôi.

Ngay một lúc nhảy lên hai cấp, ánh mắt mọi người nhìn phía Vinh Tài nhân trở thành hâm mộ. Chẳng lẽ lấy lòng Quý phi đã trở thành một trong những đường tắt trong cung sao?

Hoàng hậu cũng đã sớm ngồi xuống từ khi Bích Đào nhập tọa, giờ phút này nhìn thấy Hoàng đế chọn vị trí ngồi bên cạnh Bích Đào thì lại tức giận một

trận. Nàng cho người gọi Hoàng thượng tới, cũng không phải vì muốn tạo nên một cục diện "Quý phi càng giống Hoàng hậu hơn" như vậy.

Nàng bị đánh về thăm vấn lúc đầu của Bích Đào lừa gạt, thiết nghĩ sau khi Hoàng đế ngồi xuống sẽ ngồi giữa nàng và Quý phi, mà chỗ ngồi của Quý phi lại hơi thấp. Dựa theo quy củ, nàng ta cũng không cướp được vị trí của mình. Nhưng nàng lại không nghĩ tới rằng Quý phi không có kiên nhẫn thăm vấn, đã vào ngồi trước, mà Hoàng thượng lại trực tiếp đi thẳng về chỗ Quý phi. Cục diện khổ tâm dựng lên bị hóa giải như trôi theo dòng nước, sao lại không khiến nàng không tức giận chứ!

Đội Hoàng đế hỏi tới nguyên nhân, Dương Tuyền thị lại giành trước thị vệ kia một bước nói rõ. Dù sao cũng là nàng nghe theo chỉ thị của Quý phi đi xui khiến nhận tội, cũng có một phần công lao: "Lúc trước thân mẫu có định cho Tào Tuyền thị một phụ tử..." Bích Đào trầm ngâm, vừa nghe nói như vậy, nàng bỗng nhiên nhớ tới lúc tuyển tú trong lòng Tào Tuyền thị không bình tĩnh, quả thật giống như không có chút ràng buộc với người và chuyện ở ngoài cung. Nhưng lúc đó nàng thấy nàng ta dường như không muốn tiến cung...

"Sau đó vị hôn phu của nàng ta bị người trong tộc Tiết thị... đánh chết."

Giống như bổ sung vào lời nói chưa hết của Dương Tuyền thị, Tào Tuyền thị đột nhiên gào thét chói tai: "Đều do Quý phi! Nếu không phải nàng ta, thì đám hôn quan kia sao không phán người kia tội chết chứ! Chẳng chết thảm như vậy! Tại sao người kia lại không chôn theo chàng chứ!"

"Ha, ha ha ha..." Nàng ta sặc đến chảy nước mắt, vẫn tiếp tục cười: "Nếu hắn ta không thể chôn theo thì ta để Quý phi chôn theo! Để cho hài tử của nàng ta cùng chôn theo!"

Hoàng đế giận dữ, đang định giơ tay xử trí, Bích Đào ngăn cản hần: "Nàng ta nói phụ tử, có phải là người trong tộc Ngô Tiệp dư không?"

Triệu Trung Tín khom người tiến lên, thay cho Hoàng Đế đang suy nghĩ trả lời: "Hồi bẩm nương nương, chi e chính là thứ đệ của người và người nhà của nàng ta phạm vào kiện cáo."

Chỉ có chuyện này mới dính líu tới Quý phi. Chuyện này Bích Đào từng nhìn thấy trong thư phòng của Hoàng đế, sau khi xử đơn giản cũng không chú ý sau đó thế nào, chỉ biết chuyện này cũng chỉ là lỡ tay giết lầm, cho nên không xử tử hình. Dĩ nhiên, nếu như đổi thành Ngô Tiệp dư kia chức vị cao hơn nàng, nói không chừng lại có cách xử khác. Nàng nhìn thấy Tào Tuyền thị ngã dưới đất chật vật không chịu nổi, không khỏi trầm tư. Nàng cảm thấy vốn Tào Tuyền thị không có ý định dùng cách này báo thù nếu không phải lúc tuyển tú sao lại hoàn thành một cách thờ ơ cho qua chứ, mới vừa rồi lại hết sức khiến mình rơi vào hồi ức, mới có thể dùng giọng điệu tràn đầy hận ý để nói ra hết thảy. Chuyện này không liên quan tới tình cảm sâu nặng, mà có liên quan tới tính cách một người. Bích Đào cảm thấy, Tào Tuyền thị quả thực là một cô nương nhút nhát xấu hổ. Mà muốn nàng ta có phần dũng khí này, người khuyến khích giật dây đến tột cùng là ai? Bích Đào quét mắt nhìn một lượt bữa tiệc không lộ dấu vết, lại nói với Hoàng đế: "Hoàng thượng giao cho thiếp thân xử lý có được không?"

"Nương nương, người đang mang long thai, không thể dính huyết tinh được..." Dương Tuyền thị nghe vậy lập tức lên tiếng khuyên giải, trong giọng nói mang theo lo lắng quá mức.

Tuy Hoàng đế không quá tin vào thần quỷ nhưng chuyện liên quan đến hài tử, hần cũng cảm thấy đề Bích Đào hạ mệnh lệnh này cũng không có ích gì với thân thể nàng. Hần trấn an vuốt vuốt tay của nàng: "Vẫn nên đề phòng thay nàng hao tâm tổn trí đi."

"Thiếp không chịu." Bích Đào không cảm kích chút nào, nhõng nhẽo nói: "Chàng không để cho thiếp xử trí nàng ta, thiếp mất hứng. Bảo bảo cũng không cao hứng. Muốn nàng dùng lời ngon tiếng ngọt tìm lý do để khuyên Hoàng đế thì trì hoãn thời gian rất nhiều, vẫn là chiều này có tác dụng. Chẳng qua lúc này nàng tận lúc đề thấp giọng nói, khiến người xung quanh chỉ cảm thấy Bích Đào thì thầm với Hoàng thượng mấy câu, Hoàng thượng liền đồng ý, cũng không hề biết Quý Phi nương nương ở ngay trước mặt mọi người mà nũng nịu rắc thính với Hoàng thượng."

"Vậy cứ tùy nàng thích thế nào thì làm thế đó." Hoàng đế bắt đầu dĩ xoa xoa trán.

Bích Đào ngồi thẳng thân mình, lại nheo mắt nhìn Tào Tuyền thị, ung dung thông thả nói: "Nếu nàng ta làm chân bồn cung bị thương, vậy bồn cung..." Nàng triệu thị vệ kia tới, thấp giọng phân phó mấy câu, thị vệ lĩnh mệnh.

Ngay lúc chúng phi tần cho là nếu nàng không phải muốn chặt đứt chân người ta để phát tiết thì chính là mang về thận hình từ từ hành hạ, mấy thị vệ áp giải Tào Tuyền thị lên trên đài. Trên đài vẫn còn giữ nguyên bố trí "Biển lửa" lúc gánh xiếc Khánh Nguyên biểu diễn "Xuống biển lửa", một đường trải đầy hạt sắt. Quay nhìn lại, những hạt sắt đó được đốt nóng đỏ hồng, cực nóng.

"Hôm nay bởi vì chuyện của Tào Tuyền thị, quấy rầy hứng thú của mọi người. Không thể để mọi người cao hứng tới mà lại mất hứng đi về được..." Bích Đào cười nhìn một vòng phi tần đang ngồi: "Bồn cung đã sắp xếp nàng ta lấy công chuộc tội, biểu diễn một đoạn cho mọi người xem."

Vừa nói, Tào Tuyền thị kia liền bị người khác từ phía sau đẩy một cái, đẩy lên trên đường hạt sắt nóng. Trong khoảnh khắc đó, liền nghe tiếng thét chói tai không thể đè nén vọng khắp cả rạp hát nhưng bởi vì cô hòng nàng ta bị thương nên trong giọng the thé lại mang theo khản khàn, như ngựa hí lại như khóc thút thít, giống như quỷ hồn bò lên từ Tu la địa ngục, tội lỗi quán thân, không thể cứu được.

Cho dù nàng ta muốn chạy trốn về cũng sẽ bị thị vệ đẩy lại một lần nữa. Mà hạt sắt nóng lại giống như đao sắc bén, phá vỡ phòng vệ mà nàng ta giả trang, chỉ còn lại tiếng khóc, khô đau và run rẩy của nàng ta.

Người từng mang chân không đi qua đá cuội đều biết bởi vì đi đau cho nên biết rằng khi đi trên đá khác cũng sẽ đau, nhưng nếu như không tự chủ được mà muốn nhảy qua. Đi trên con đường nổi đau vô tận, nhưng lại muốn có một nơi không đau nữa, thì chỉ có thể được giải cứu mà thôi. Nhưng chỉ có thể là vọng tưởng.

"Nương nương." Vân Lũ được phân phó giám sát đi tới, cẩn thận thấp giọng áp tai nàng nói: "Sắc mặt Ngô Tiệp dư và Trinh Bảo lâm không đúng."

Trong hoàng cung hiếm có phi tần nào dám xuất hiện xem hình phạt, cho dù người kia có công lực che giấu cao siêu, Bích Đào mượn tiếng xem xiếc này để không khiến cho người khác có cơ hội chuẩn bị tâm tư và phản ứng, nội tâm các nàng che giấu cũng sẽ không thể trốn tránh mà lộ ra. Mà cho dù chúng phi tần cũng sẽ sợ hãi run rẩy xem một màn trước mắt này nhưng biểu tình và ánh mắt của kẻ đầu sỏ cũng sẽ không giống, các nàng càng sợ hãi, sợ hãi rằng quá trình hình phạt tiếp theo sẽ rơi lên đầu mình.

Bích Đào cho là trong thời gian ngắn Ngô Tiệp dư sẽ không có hành động thiếu suy nghĩ, chẳng qua nếu Ngô Tiệp dư rõ ràng đã giao chuyện này cho Trinh Bảo lâm, đặt thành hiệp nghị với nàng ta thì cũng không phải không có khả năng. Hiện giờ trong hoàng cung có thể cùng tranh với nàng, lại bởi vì nàng cản đường mà vội vàng muốn diệt trừ nàng thì một người là Hoàng hậu, mà người còn lại là Trinh Bảo lâm.

"Lát nữa về nói chi tiết hơn."

"Vâng." Vân Lũ đứng thẳng, lui về sau mấy bước đứng im. Hình phạt của Đại Nguyên tàn khốc hơn mấy triều trước, có thể nói là tinh hoa. Cho nên Bích Đào mới bảo lâm như vậy, Hoàng đế chỉ cảm thấy có thể xếp vào một trong những hỏa hình, ngược lại cũng không ngạc nhiên chút nào, hoặc cảm thấy quá mức tàn nhẫn. Mưu hại hoàng tự quả thực là tội lớn, chưa trăm cả nhà, chỉ xử trí một mình nàng ta thì cũng không có gì quá đáng.

"Được rồi." Bích Đào mở miệng. Vân Lũ vỗ tay làm một động tác tay, lập tức có người đưa Tào Tuyên thị đến bên chỗ đất trống bên cạnh không ảnh hưởng đến sân khấu. Cả người nàng đỏ như con tôm, tóc tai tán loạn, mồ hôi ướt cả người, lại có vệt than đen dơ bẩn khắp nơi. Thê thảm nhất chính là đôi chân kia của nàng ta, giày thêu tinh xảo dính sát vào trong thịt, cả một khối đều đen như than, trên có ngón chân còn có một chút lửa còn chưa tắt hẳn, tựa như chỉ khẽ đụng vào thì sẽ biến thành tro bay đầy đất. Sống không bằng chết.

Sau lưng mọi người đã đỏ mồ hôi nhễ nhại, nếu không phải có người khác nhắc nhở cảnh cáo thì e là đều đã khóc thành tiếng.

Một từ "Xuống biển lửa" kia không làm mất đi tính văn nghệ, cũng không làm tăng lên tính văn nhả uyển chuyển của nữ nhi chúng ta." Bích Đào ở trước vẻ mặt kinh hồn bất định của mọi người mà cười nói yêu kiều: "Không bằng lấy tên điệu của bài "Bộ bộ kiều" để đặt tên cho màn biểu diễn này của Tào Tuyên thị đi. Mọi người cảm thấy thế nào?"

Đây là từng bước đầu, từng bước la hét a. Chúng phi nhất thời cảm thấy lòng bàn chân nóng rát.

Bích Đào thu lại ý cười, đôi mắt đen nhánh trầm xuống, trong giọng nói có nhàn nhạt uy hiếp: "Sau này nếu có người muốn biểu diễn mua vui như Tào Tuyên thị vậy thì bổn cung nhất định tác thành cho nàng ta."

Từ Ninh cung.

"Cô mẫu, Tiết Quý phi đó..." Mẫn Quý tần nhắc tới cái tên này thì rung mình: "Người, nếu người không ngăn nàng ta lại thì nàng ta sẽ lật cả nóc hậu cung này!"

Trên hương án nhỏ khói lượn lờ, Thái hậu nửa khép mắt, se một viên phạt châu, thật lâu không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tinh Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Sự Việc Kết Thúc

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Huệ Hoàng hậu

Mẫn Quý tần trải qua mấy năm nay, mơ hồ cảm nhận được, cô mẫu nhà mình không muốn lại chạm vào những việc tranh đấu quyền lực này. Nếu không phải như vậy, Quý phi cũng sẽ không hành sự mà không cho nàng ta vài phần thể diện, chỉ ở thời điểm quá phận mới chấp nhận dừng tay. Giống như chuyện "Bật miệng" lần trước.

Nghĩ như vậy, nàng liền âm ức, khóc lóc, kể lể với Thái hậu: "Ngài không biết nàng ta hung hăng cỡ nào đâu, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không áp chế được nàng ta. Tuy Ngài cùng Hoàng thượng biểu ca chi cho nàng ta quyền cùng giải quyết cung vụ, nhưng hiện tại, bọn nô tài có ai không sợ nàng ta, nịnh bợ nàng ta, nghe theo nàng ta? Chỉ sợ nàng ta và Hoàng hậu nương nương cùng hạ lệnh, những kẻ nô tài luôn khúm núm kia đều chỉ nghe nàng ta."

"Không nói lần trước, nàng ta ở trước mặt nhiều người ngăn chặn miệng của chất nữ - một vị Quý tần, nhưng chuyện lần này, Hoàng hậu nương nương nói muốn thăm vấn, phân phó bọn thị vệ, bọn chúng đều không nghe. Nàng ta lại trực tiếp nói một câu "Hoàng hậu nương nương nên nghỉ ngơi." là xong chuyện, tiếp tục như vậy, tôn ti trên dưới chẳng phải rối loạn hết rồi sao. Ngài nói xem có phải không ạ?"

Đối với lời nói của Mẫn Quý tần, Thái hậu không tỏ thái độ gì, chỉ tiếp tục lần Phật châu trong tay, miệng niệm xong một quyển 《 Diệu Pháp Liên Hoa Kinh 》, mới mở mắt, gọi: "Dung Lan!"

Tôn ma ma hầu hạ bên cạnh Thái hậu xuất hiện trước màn sa [1], đầu tiên, bà hành lễ với Mẫn Quý tần: "Lão nô chậm trễ." Ngu ý chính là chậm trễ việc dâng trà, bánh lên. Tiếp theo, để hai tiểu cung nữ tiến lên, một người đỡ Thái hậu, người kia đỡ Mẫn Quý tần đang quỳ bên cạnh Thái hậu lên, hầu hạ hai người tiến ra ngoài thất.

[1]Sa: lụa mỏng. Một thứ dệt bằng tơ mỏng mà thưa để làm mũ hay áo mặc mát gọi là sa.

Tự có cung nữ dâng lên trà nóng cùng một đĩa bánh Thiên Tăng [2] màu xanh biếc.

[2] Bánh Thiên Tăng

"Lão nô sai người thêm vào Thanh Mai [3] mà Quý tần thích ăn nhất, Ngai ném thử xem." Tôn ma ma cười hiền lành, nói.

[3]: Quả Thanh Mai (青梅): trái cây mơ

Vị chất nữ này của chủ tử mặc dù không phải người thông tuệ, lại thích ghen tuông, tính tình kiêu căng, luôn vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, nhưng xét cho cùng cũng không phải người "đại gian đại ác", hơn nữa huyết mạch tương liên nên Thái hậu mới luôn che chở nàng ấy. Nếu không phải dựa vào thân phận chất nữ của đương kim Thái hậu nương nương và thân kim tiểu thư của Tể tướng phủ, với tính tình này, khó bảo đảm sẽ không khiến cho hậu cung của Hoàng thượng loạn đến mức gà bay chó chạy.

Mặc dù, chất nữ thân thiết, nhưng nhi tử càng là thân hơn.

"Đa tạ Tôn ma ma." Mẫn Quý tần thật lòng cười với Tôn ma ma, sau đó cầm lên miếng bánh Thiên Tăng, ném thử.

Khi nàng còn nhỏ thường hay vào cung, Tôn ma ma vẫn luôn đối xử với nàng rất tốt, hầu hạ cô mẫu cũng rất chu đáo. Mặc dù nội tâm nàng không tình tế, tính tình lại lớn nhưng ai đối tốt với nàng, nàng vẫn phân biệt được.

"Đa tạ với không đa tạ gì chứ, chớp mắt a, đến Quý tần cũng đều có hài tử, lão nô còn nhớ rõ dáng vẻ Quý tần năm đó đấy..." Tôn ma ma một bộ dáng nói chuyện nhà, cười nói: "Bộ dáng tuyết ngọc, đáng yêu, ai thấy đều muốn ôm một phen nha."

Một đĩa điểm tâm ngọt cùng một hời hàn huyền khiến Mẫn Quý tần ném những lời muốn nói ra sau đầu, mơ hồ cùng Tôn ma ma ôn lại những năm tháng nàng còn thơ ấu. Thái hậu thưởng trà, thỉnh thoảng xen vào một hai câu, không khí cũng có thể coi là hòa thuận, vui vẻ, ấm áp.

"Khởi bẩm Thái hậu nương nương, Thọ vương ở ngoài điện, xin được vào thỉnh an Ngài." cung nữ dẫn đo một hời mới lấy hết dũng khí tiến lên phá vỡ bầu không khí vui vẻ, hòa thuận ấy. Nàng lén lén liếc mắt qua Mẫn Quý tần..

"Đi truyền."

Nụ cười trên môi Mẫn Quý tần vừa tắt, chợt nhớ đến việc nàng đến cáo trang cùng Thái hậu. Nàng dẫu môi, làm nũng với Thái hậu: "Cô mẫu... " bày ra một bộ dáng không bỏ được.

Kỷ thực, chiếu theo quy củ của Đại Nguyên triều, nàng và Thọ vương cùng ở trong Từ Ninh cung cũng không có gì không được. Việc này cũng như lần trước, Thọ vương mời Tiết Bích Đào thưởng trà, ngắm cảnh, chỉ cần không có lén lút gặp gỡ thì không có gì là không hợp quy củ.

Thái hậu đặt tách trà lên bàn, phát ra tiếng vang thanh thúy, bà từ tốn nói: "Việc hôm nay con nói, ai gia sẽ không mặc kệ, con lui xuống trước đi."

"Thật vậy ạ?" Mẫn Quý tần vô cùng vui vẻ, nàng còn tưởng chuyện đi này coi như công dã tràng chứ, thế nhưng có thể được cô mẫu đáp ứng. Mặt này nàng rạng rỡ, đứng lên, hành lễ với Thái hậu chu toàn, ngữ khí nhẹ nhàng: "Vận chất nữ xin cáo lui trước."

Trước khi đi nàng còn liếc về phía Thái hậu, sợ bà đột nhiên lại thay đổi chủ ý, chân lùi từng bước. Cho nên đến khi ra tới hành lang bên ngoài điện, chân giẫm phải gấu váy lụa, nàng hơi lão đảo. Bên tai liền vang lên thanh âm cười nhạo của nam nhân.

Nàng vừa nghe đã biết là ai.

Thọ vương chính là tên Hồn Thố Ma Vương (kẻ ngang ngược, chuyên gây họa) trong cung, tuy hán cũng là biểu ca của nàng nhưng lại thích xem bộ dáng chật vật của nàng khi bị đùa cợt, không phải nói là hán thích nhìn bộ dáng người khác bị hán đùa cợt, không chỉ riêng nàng.

Mà mỗi khi như vậy, Hoàng thượng biểu ca uy nghiêm lại ôn nhu, so sánh với Thọ vương, luôn khiến lòng nàng đặc biệt xao xuyến.

"Hừ". Nàng vịn tay Nhữ Ngôn, đầu cũng chưa từng ngẩng lên.

Nếu không phải hán cũng là nhi tử thân sinh của cô mẫu, lại rất được sủng ái, nàng thật muốn tìm một lý do để Hoàng thượng biểu ca chém hán. Khi còn nhỏ, nàng không ít lần bị hán đùa cợt mà phần hận đến nghiến răng.

"Nghe nói Quý tần sau khi sinh Lục Hoàng tử, trên mặt liền xuất hiện nốt ban đen không thể xóa. Chẳng trách khi bước đi lại không dám ngẩng đầu, là

sợ bị người khác nhìn thấy sao." Thọ vương dùng giọng điệu bình tĩnh đại ngộ mà nói.

"Người". Mẫn Quý tần phần hận mà xoay người.

"Hồ Bì, đem Tuyết hoa cao mà bản vương nhờ người tìm được đến đây" Thọ vương tùy ý phân phó một câu "cho Mẫn Quý tần dùng để trị ban".

Còn không đợi Mẫn Quý tần kịp phản ứng, hỏi ra nghi vấn trong đáy lòng, thân ảnh hần liền lóe lên, tiến vào trong điện.

Tất nhiên là Thái hậu nghe được động tĩnh bên ngoài, thấy hần đi tới, cười hiền lành nói: "Con đó---" thuốc này vốn là bà để nhi tử đi tìm, không ngờ tới hần không giao cho bà, ngược lại dùng phương pháp này trực tiếp tặng Mẫn Quý tần.

Chỉ sợ chất nữ này của bà lại muốn nghi thần nghi quỷ, hoài nghi thuốc này đã bị người động tay chân. Nhìn vào kinh nghiệm ngày xưa, chắc chắn nàng ấy lại sẽ có bảo vật mà không dám dùng.

Nhi tử của mình thật là...

"Mẫu hậu." Thọ vương không hành lễ, ung dung ngồi vào vị trí, cầm quả táo lên cắn, thỉnh thoảng hàm hồ nói: "Việc Ngài giao cho nhi thần làm, nhi thần đã hoàn thành." ám chỉ việc hần tìm thuốc cho Mẫn Quý tần.

"À?" Thái hậu dù tuổi đã ngoài năm mươi, nhưng đôi mắt của bà vẫn không chút vẩn đục, mơ hồ có thể nhìn ra phong thái năm đó, chỉ là càng nhiều thêm một phần tĩnh tâm. Bà chậm rãi, nói: "Chuyện này coi như con làm xong, còn chuyện kia thì sao?"

Mặt Thọ vương tức khắc thành khổ qua, bộ dạng như ăn phải quả táo chua, nói: "Việc kia không thành."

"Không phải con thích nhất làm tới cùng sao? Việc Mẫu hậu giao cho con so với việc hoàng huynh con giao cho con dễ hơn không biết bao nhiêu đó." Thái hậu đưa đẩy.

"Quá vương vãi, như kẹo mạch nha vậy, nhi thần thoát không khỏi nàng ta. Tiến cung mà nàng ta cũng muốn đi theo." Thọ vương lần đầu tiên bỏ qua hình tượng tru nhã, buồn bực gãi gãi đầu, nói: "Sự tình lại không có tiến triển."

"Đó là con chưa đủ tỉ mỉ..." Thái hậu hơi ngưng lại: "Chờ việc này kết thúc, cũng không cần con vùng vẫy nữa..."

Thọ vương ngẩn ra, tuy hần luôn không xem mạng người là chuyện lớn, nữ nhân kia lại có chút phiền nhưng đáng về rực rỡ ngày đó của nàng khiến hần có chút không đành lòng. Lại nói, gần đây hần thật dễ mềm lòng.

"Làm sao vậy?"

"Không có chuyện gì ạ." Hần cũng chỉ ngưng lại một khắc, một lần nữa treo nụ cười lười nhác lên: "Lời Mẫu hậu dặn, hải nhi nào dám không tuân."

"Ba hoa!" Thái hậu vui vẻ.

"Nếu Mẫu hậu không còn dặn dò khác, nhi thần xin cáo từ trước." Hần ăn sạch quả táo chỉ chừa lại hạt, nhìn Mẫu hậu nhà mình hạ mí mắt, tay khẽ lần Phật châu, phảng phất như đang suy nghĩ điều gì, liền nói.

Thái hậu nâng mí mắt, nhìn hần một chút, đột nhiên hỏi: "Con cảm thấy Quý phi thế nào?"

Trong lòng Thọ vương cả kinh, đông tác đứng dậy chậm lại, nghi hoặc hỏi: "Phương diện gì thế nào?"

"Hôm nay Ánh Nguyệt (khuê danh của Mẫn Quý tần) nói với ai gia về chuyện của Quý phi. Dù là việc quản lý cung vụ hay dạy dỗ hoàng tử thì nàng ta đều làm không tệ. Chỉ là, không chịu nể mặt người khác, làm việc luôn theo đuổi "một kích tất trúng" (một lần là thành công), thiếu chút mài giũa, thiếu sự kiên nhẫn." Tuy ngữ khí của Thái hậu tùy ý, nhưng từ cách bà nói chuyện, có thể thấy được là bà có lòng muốn tìm người để hỏi chuyện. "Ai gia vốn muốn chờ chuyện này kết thúc liền để nàng ta..., nhưng hiện tại có chút do dự."

Ngay cả việc Quý phi độc chiếm tâm của Hoàng đế, Thái hậu cũng không cảm thấy đây là chuyện xấu. Nếu như hoàng tử đều cùng một mẫu thân, thì bất kể là việc tranh quyền đoạt vị hay là triều chính rung chuyển đều là chuyện không thể. Có thể tiết kiệm không ít tâm tư nha.

Cũng không phải nàng ta không thể mang thai hoàng duệ.

Thọ vương thả lỏng tinh thần, nói: "Nghị luận về tiểu Hoàng tẩu, không phải Mẫu hậu nên tìm Hoàng huynh sao?"

Thái hậu trừng hần một cái, nói: "Trong lòng Hoàng huynh con nghĩ gì, ta lại còn không biết?"

"Tiểu Hoàng tẩu không kiên nhẫn, không phải là vì còn có Hoàng huynh?" Thọ vương không hề kiêng kỵ mà duỗi cái eo lười nhác, cười cười: "Hoặc là có người tốt hơn so với nàng ấy, Mẫu hậu chọn người đó là được rồi." Hần đứng dậy.

Thái hậu thở dài: "Thôi thôi, có thể chuyện này đều là giả dối, hay là, con đi tra thử xem."

"Nhi thần tuân lệnh." Thọ vương chớp chớp mắt

"Nương." Bích Đào vừa bước vào điện lập tức có một thân ảnh nho nhỏ nhào tới ôm lấy chân nàng.

"Làm sao vậy?" Đột nhiên dính người như vậy. Lúc này vẻ trầm trọng và tàn khốc trên mặt Bích Đào đã biến mất, chỉ còn lại tia uể oải xoẹt qua giữa hai chân mày. Nàng xoa xoa đầu tiểu Thừa Cảnh.

"Phụng tử tỷ nói nương bị người ta va chạm, muội muội sẽ xảy ra chuyện." trong mắt tiểu gia hóa một mảnh trong suốt.

"Nam nhi không thể roi lệ." Hoàng đế bước ra từ phía sau Bích Đào, trầm giọng, nói: "Thân là Hoàng tử, sao con có thể dễ dàng tin lời của bọn nô tài lắm miệng?"

Hiếm thấy tiểu Thừa Cảnh không biến trở về bộ dạng nghiêm túc, quay mặt đi không nhìn phụ hoàng nó, tiếp tục bày ra dáng vẻ rung rung muốn khóc mà nhìn mẫu thân.

Chút tiểu tính tình thích chơi xấu này thật là giống Bích Đào y như đúc. Tuy Hoàng đế không thích nhưng đến cùng vẫn mềm lòng. Tuổi nhi tử còn nhỏ, lại luôn ý lại mẫu thân nó, đột nhiên nghe thấy lời này, khó tránh khỏi kinh hãi.

"Nương không bị va vào, muội muội cũng không xảy ra chuyện gì." Bích Đào kéo tay nhỏ của nhi tử, vừa đi vừa nói: "Phụ hoàng con nói rất đúng, nếu như con khóc thật sự là không có tiền đồ."

Hoàng đế đi ở phía sau, nghe xong, có chút dờ khóc dờ cười. Hắn có nói như vậy sao?

"Dạ." Tiểu Thừa Cảnh ngoan ngoãn đáp một tiếng.

"Con làm ca ca, phải làm gương tốt cho muội muội."

"Vâng."

Đạo lý này tiểu Thừa Cảnh đã nghe rất nhiều ở học đường, hằng ngày Bích Đào cũng sẽ từ từ chỉ dạy cho nó, nhưng đều là sử dụng phương pháp để hiểu để nói, cũng là bởi vì nàng không học được một bộ "chỉ, hô, giả, dĩ" kia của thánh nhân xưa.

"Tiết tỷ tỷ."

Bích Đào nhìn tiểu Công chúa đứng trước cửa cung của nàng, hơi có chút ngạc nhiên: "A Sênh?"

Tiểu Công chúa sờ sờ mũi, bộ dáng khả ái, cười nói: "Hắn (Thọ vương) đến chỗ Thái hậu thỉnh an, muội liền đến tìm tiểu Thừa Cảnh chơi." Từ Ninh cung, nàng cũng đã từng đi một lần, dù là Thái hậu hay là vật trang trí trong cung đều lộ ra cảm giác trang trọng, nghiêm túc, làm nàng cảm thấy cả người không thoải mái.

Cho nên, nàng vừa nghe đến tiến cung, liền quyết định đến nơi mà nàng quen biết - Dực Khôn cung để chờ Thọ vương.

Bích Đào xoay người lại nhìn Hoàng đế một chút, đoán chừng là vừa rồi Đoàn Đoàn mãi lo lắng cho nàng, đã quên nói chuyện này, tuy nhiên, tiểu Công chúa thân phận đặc biệt, vẫn nên hỏi ý kiến Hoàng đế. Nàng thấy Hoàng đế gật đầu mới cười nói: "Vừa khéo, hôm nay ta có chút mệt mỏi, làm phiền muội chơi cùng Thừa Cảnh."

"Nếu chỉ là chơi đùa, sao có thể phiền được." Tiểu Công chúa cười hi hi, vỗ ngực nói: "Cứ giao cho muội, Tiết tỷ tỷ hãy yên tâm nghỉ ngơi."

"Thừa Cảnh?" Bích Đào cúi đầu, hỏi dò ý kiến nhi tử. Ở trước mặt người ngoài nàng đều gọi chính danh (tên chính thức) của nhi tử.

Tiểu gia hóa lưu luyến buông nàng ra: "Nương, người nghỉ ngơi đi ạ."

"Thật ngoan." Nếu không phải không thể khom lưng, nàng đã sớm hung hăng cắn nhi tử một cái rồi.

Hoàng đế theo Bích Đào trở về vốn là lo cho thân thể của nàng, sợ nàng có chỗ nào không khỏe. Hiện tại, có tiểu Công chúa ở đây, không tiện cùng nàng đi vào tẩm điện nghỉ ngơi. Hắn trầm ngâm, nói: "Trẫm đi xử lý chuyện phía sau."

"Vâng." Có lẽ là nghĩ đến có thể nghỉ ngơi, nàng càng lộ rõ vẻ mệt mỏi, uể oải đáp lời.

Ngại vì có người ngoài ở đây, Hoàng đế không nói gì thêm, xoay người, bước ra khỏi Dực Khôn cung.

Muru hại hoàng tử nhưng lại chỉ bị phé đi một đôi chân, hắn cảm thấy còn rất nhẹ. Nhưng hài tử trong bụng Bích Đào không xảy ra chuyện gì, nếu lập tức lấy đi tính mạng, e là xem qua một hồi "biểu diễn" như vậy, trong cung sẽ lập tức truyền ra lời đồn "Quý phi thủ đoạn ngoan độc."

Như vậy, tính mạng để đó, người bên ngoài cũng đã bị chấn nhiếp (ý chỉ việc lấy đó làm gương, nhằm răn đe kẻ khác), cũng sẽ không nhiều lời.

"Triệu Trung Tín." Hoàng đế ngồi trên bộ liễn suy nghĩ một phen xong, gọi nội thị tới gần: "Đưa người trở về, cứ nói thật là nguyên nhân vì nàng ta va

chạm Quý phi. Nhưng Quý phi nề tình nàng ta luôn tuân thủ cung quy. Xảy ra việc này cũng là do thất thần, vô tình gây ra, không phải chủ đích làm vậy. Nay đặc xá, biếm làm thứ dân, không truy cứu nữa."

Nếu nàng ta nói phụ thân và kẻ mẫu không hiền từ, vậy để cho nàng ta mang thân phận có tội hồi phủ, cuộc sống sau này của nàng so với chết còn khó khăn hơn.

Xin lỗi các nàng, tôi nay tâm trạng không tốt.... dù sao ta up muộn cả hai bộ sang hôm sau, thành thật xin lỗi. Sẽ kiểm điểm và cố gắng ko tái phát.

Yêu các nàng

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Ác Mộng

Edit: Bình Lương viện

Beta: Huệ Hoàng hậu

Dực Khôn cung

Bích Đào nằm nghiêng trên giường nhỏ, đôi lông mày nhỏ nhắn nhíu lại biểu hiện nàng ngủ không được an ổn. Qua một lát nữa, rõ ràng là đang nằm mơ, lại có một trận gió từ một bên thổi tới, vào mùa hè nhưng cảm giác lạnh căm. Có điều lúc nàng tỉnh giấc thấy có một lớp mồ hôi mỏng, lúc này bị gió thổi qua không khỏi run lên một cái. Nàng mở mắt ra.

Đôi mắt đang buồn ngủ朦朧 lung có thể thấy được đại khái đường nét của người nọ, nàng dụi dụi mắt: "Sao người lại tới đây?"

"Mới vừa thình an mẫu hậu về." Thọ vương thấy nàng tỉnh, lấy chiếc quạt lụa trước mặt ném về chỗ cũ. Thấy trên trán nàng có lớp mồ hôi mỏng, nhướn mày, đi rót một chén trà cho nàng. "Ngủ không ngon?"

Bích Đào đang cầm chén trà ửng ực uống vài ngụm, mơ hồ nói: "Ngủ không yên ổn."

"Ừ, ta nghe nói rồi." Thọ vương lập tức nghĩ đến nguyên nhân nàng không ngủ ngon, cười cười: "Tên lấy đẹp đấy."

"Ai mượn người đánh giá?" Ánh mắt Bích Đào liếc ngang một cái, nhắc nhở hần: "A Sênh ở bên ngoài, đang đi theo Thừa Cảnh, người thình an xong thì dẫn nàng ấy đi đi." Dù sao đại trong Dực Khôn cung cũng không phải là một chuyện hay.

Sứ thần Man tộc đã sớm cùng Đại Nguyên bàn xong điều kiện đình chiến, nàng không khỏi cảm thấy tiểu Công chúa ở lại kinh thành, không đơn giản chỉ là vì theo đuổi Thọ vương.

"Đợi lát nữa lại đi tìm nàng ấy." Hần không để ý, chỉ lười nhác nói. "Có chuyện cần tìm người hỗ trợ." Bây giờ bọn hần qua lại đa số bằng thư từ, dù sao hần - một người to lớn sống sờ sờ, đi lại trong cung cho dù có mặt đạo cũng không phải hoàn toàn không gặp nguy hiểm.

Chỉ là việc này viết trên giấy, hần hơi lo lắng, lúc này mới nhân dịp ngày hôm nay thình an tiện thể tới đây một chuyến.

"Hà?"

"Nữ nhân các người thận trọng..." hần dừng một chút: "Sau này hễ mà người trông thấy nàng ta, hoặc là thời điểm nàng ta đại ở trong cung thì giúp ta chú ý một chút, xem có chỗ nào không đúng."

"Chỗ không đúng?" Bích Đào mơ hồ, chẳng lẽ là tiểu Công chúa lớn mật tự tiện xông vào Ngự Thư phòng nhìn lên văn kiện cơ mật các loại sao.

"Cùng với Hoàng hậu." Trên mặt Thọ vương có vẻ đứng đắn hiếm thấy ở ngày thường. "Hoặc là phi tần trong cung." Không đảm bảo được người đó không phải là Hoàng hậu.

Bích Đào đỡ trán, vẫn còn buồn ngủ, cả người không có tinh thần, nghe nói như vậy cũng không nhảy bén như ngày xưa. Nàng nghĩ rằng Thọ vương giúp nàng nhiều như vậy, hiếm thấy có sự việc cần nhờ nàng, đương nhiên sẽ không từ chối. "Đã biết, ta sẽ cẩn thận."

Thọ vương thấy đáng về mơ màng ngơ ngẩn của nàng, thở dài, lại có chút buồn cười. Đại khái là thường ngày xa xa thấy nàng ra vẻ đoan trang kiêu ngạo của sủng phi, bày ra khí thế phóng khoáng cao quý, so hai thái cực với nhau, làm người ta kinh ngạc. "Ta đi đây."

Bích Đào mặt dày vô sỉ, nhét chén trà vào tay hắn, phất tay một cái nói: "Không tiễn."

Thụy thú[1] lư hương, làn khói lượn lờ quanh quần bên trên Trinh Bảo lâm, lượn quần không đi. Trinh Bảo lâm hít sâu một hơi, về mặt bị ác mộng làm tỉnh dậy rồi cuộc đã có chút bình tĩnh trở lại.

[1] Thụy thú: con vật may mắn/mang điềm lành. Ở đây là cái lư hương hình dáng con vật may mắn.

"Chủ tử, dùng an thần hương này quá mức sẽ không tốt đối với thân thể." Nguyên Suong kêu kêu tro hương bên trong, đây nắp lại nói.

"Cái này ta biết." Trinh Bảo lâm xoa xoa nhẹ huyết Thái Dương. Từ sau chuyện của Tào Tuyên thị, mỗi khi vào đêm nàng đều gặp ác mộng, dường như đều mơ thấy được mọi cục hình của địa ngục. Sáng thức dậy thì tim càng đập nhanh không ngừng, tứ chi lạnh toát, e rằng mình cũng sẽ phải rơi vào kết cục như trong mộng kia.

"Chủ tử lo lắng Quý phi sẽ tra ra chúng ta?" Nguyên Suong đi rửa tay trong chậu đồng, tỉ mỉ loại bỏ đi tro hương dơ bẩn giữa kẽ tay, giọng nói bình thường.

Trinh Bảo lâm muốn phản bác, nhưng nàng biết không thể gạt được Nguyên Suong, nhân tiện nói: "Trên mặt ngoài chúng ta không tiếp xúc với Tào Tuyên thị nhiều lắm... Thế nhưng Quý phi một tay che trời, khó biết là sẽ tra ra được cái gì."

Nguyên Suong bổ sung: "Hơn nữa hôn phu của Tào Tuyên thị là người Ngô tộc, ngoài sáng trong tối, tất cả mọi người sẽ cảm thấy là Ngô Tiệp dư làm." Nàng lau khô tay, nhận lấy trà từ cung nữ đứng ngoài rèm che đưa tới, đem đến trước mặt chủ tử, mùi trà thơm ngào ngạt. Nàng nói: "Chủ tử lo lắng quá rồi, không có chứng cứ rõ ràng, Quý phi sẽ không xuất thủ. Dù sao ngài cũng là đích tiểu thư của Kiến An Hầu phủ."

"Đó chính là một người điên." Tay phủ trên thành ly một lúc, Trinh Bảo lâm giẫm cọt, trong ánh mắt lại xẹt qua một tia e ngại: "Có chuyện gì mà nàng ta làm không được."

Ngay cả việc chó nên cho nhóm phi tần nhìn quá trình tra tấn cũng đều cứ thế mà bày ra trước mặt mọi người. Vừa cảnh cáo kẻ chủ mưu đứng sau màn, vừa mượn cơ hội cảnh cáo những người đang muốn rục rịch. Không kể từ xưa đến nay, chí ít là ở triều đại này, không ai có thể hành động ác hơn nàng ta.

"Nói cho cùng, làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ hơn." Nguyên Suong cảm thán.

"A, tích ác thành thù [2], nàng ta cũng không sợ sẽ sinh ra quái thai à."

[2] tích ác thành thù: làm việc xấu trong thời gian dài kéo đến nhiều kẻ thù

"Chủ tử" Tiểu cung nữ cúi đầu đứng ở bên ngoài màn che, bẩm báo: "Ngô Tiệp dư đến."

Trinh Bảo lâm kinh ngạc, nghĩ đến tin tức trong cung, không khỏi cảm hận: "Ở giờ phút quan trọng này mà nàng ta tới làm cái gì? Thoải mái hào phóng biểu lộ quan hệ của chúng ta cho mọi người xem à?" Nếu muốn chết thì cũng đừng lôi nàng xuống nước.

"Trinh Bảo lâm cần gì phải vội vã phui sạch quan hệ chứ, với thủ đoạn của Quý phi, người cho rằng người còn giấu được sao?" Tiếng cười châm chọc từ xa dần đến gần, Ngô Tiệp dư vén màn che tiến đến.

"Sợ rằng, mấy ngày gần đây Phương Hoa các liên tiếp đốt hương an thần, Quý phi cũng đã sớm biết rõ người vì cái gì mà sợ hãi đấy."

Trinh Bảo lâm đưa tay đỡ đỡ trăm cái đứng lên, đôi chân mày to khẽ nhíu, không sợ: "Thì sao, gần đây trong cung không ít người đốt hương này."

"Phi, các nàng sợ thì sợ, chuyện này qua mấy ngày nữa có khả năng liền qua. Cũng chỉ có người khỏi xưng chuyện này, nếu một ngày án chưa được kết, sẽ vẫn tiếp tục chịu kinh sợ mà thôi."

"Lời này của Tiệp dư nương nương" Trinh Bảo lâm thoáng chốc liền khôi phục dáng vẻ, nhanh nhẹn nhún vai hành lễ: "Vụ án này Hoàng thượng chẳng phải đã sớm có kết luận, hay là Tiệp dư chính là người khỏi xưng mà chột dạ chứ?"

Ngô Tiệp dư lập tức trầm mặt lại, châm chọc: "Hoàng thượng đã sớm ấn định vụ án này, chỗ Quý phi còn chưa từng ra mặt. Chỉ là một Tuyên thị nhỏ nhỏ mà có năng lực thấy rõ thời cơ vừa vặn để va chạm Quý phi? Chỗ ngồi lần này, đường đi, cách ứng biến, thật không biết là ai đã chỉ dẫn cho nàng ta."

Lúc này Trinh Bảo lâm hiểu rõ dụng ý của Ngô Tiệp dư, không nhịn được cười khê: "Không phải là Ngô Tiệp dư dạy nàng ta sao?"

Ngô Tiệp dư giận dữ: "Bồn cung dạy nàng ta? Trinh Bảo lâm muốn ngủ gật, bồn cung đưa cái gối cho người! Chính người không biết lợi dụng nó một cách chu toàn, phá cái gối đầu thành một đồng sợi bông, còn muốn căn ngược lại bồn cung sao! Thế mà lại là bồn cung sai cơ đấy." Lửa giận thiêu cháy lý trí, bản thân lời cả cách tự xưng hô của phi tần phân vị cao mà nàng đã quen nhiều năm ra, nhưng nàng còn không hề hay biết.

"Tiệp dư nói cần thận. Hiện tại ngài đã dời ra khỏi chính điện Trữ Tú cung, không còn chương quần một cung." Trinh Bảo lâm lạnh lùng nói.

Ngô Tiếp dư giận phát run, lại lo nếu làm lớn sự tình sợ càng không tốt, cố gắng ngăn chặn: "Lời đồn có phải là do nguoi tung ra?"

"Tiếp dư nói cái gì?" Trinh Bảo lâm nhất nhất giữ bộ dạng mờ mịt không biết gì.

"Nói Tào Tuyền thị sở dĩ xông tới Quý phi, đều là do ta khuyến khích. Bởi vì mưu hại Quý phi bằng thuốc cấm không thành, ôm hận trong lòng!" Thấy nàng ta không nhận, sắc mặt Ngô Tiếp dư tái xanh, hộ giáp dài nhọn hướng về Trinh Bảo lâm: "Có phải là nguoi tung ra hay không?"

"Tiếp dư... ăn nói cẩn thận." Trinh Bảo lâm chậm rãi cầm lấy bàn tay Ngô Tiếp dư, trong lúc cười tăng thêm một tia quyến rũ. "Trong cung người ta nghĩ thế nào, làm sao một Bảo lâm như ta có thể quản chứ?"

Ngô Tiếp dư hung hăng kéo tay: "Nguoi cho rằng đây ta ra là có thể đảm bảo chính mình vô lo? Nằm mơ! Nếu ta không thể sống ổn, nguoi cũng đừng mơ tưởng sống yên!"

Tiếng vọng của lời nói vẫn còn, Ngô Tiếp dư bước chân vội vã, cầm giận rời khỏi.

"Chủ tử?" Nguyên Surong thấy chủ tử nhà mình hoảng hốt nhìn về hướng Ngô Tiếp dư rồi đi, mở miệng nhắc nhở.

Tay nắm thành quyền chậm rãi mở ra, lòng bàn tay trắng nõn tinh tế thỉnh thoảng xuất hiện một vết thương nhiễm đỏ, chảy ra từng giọt từng giọt máu. E rằng vừa rồi lúc Ngô Tiếp dư rút tay ra đã tạo thành vết thương này. "Nguyên Surong, giúp ta băng bó một chút." Nàng nhẹ giọng nói.

Nguyên Surong thấy thế liền nhủ mảy: "Chủ tử chờ một lát!"

"Không thể tiếp tục như vậy nữa." Vết thương làm cho đôi lông mày mảnh chau lại, Trinh Bảo lâm khẽ hít một hơi. "Chẳng lẽ muốn suốt ngày hoảng sợ, chờ một ngày thủ đoạn của Quý phi sẽ thi triển lên người chúng ta?" Huống chi còn quá bom hên giờ Ngô Tiếp dư này.

"Chủ tử tính toán như thế nào?" Thuốc đều là hàng thượng hạng, Nguyên Surong động tác nhẹ nhàng chậm chạp quán bản gác.

"Để ta suy nghĩ lại một chút, sẽ có biện pháp thôi." Nàng thì thào: "Sẽ có biện pháp thôi."

E rằng bây giờ lay chuyển Quý phi thì không khả thi, như vậy, không bằng thử tìm một con đường khác thử xem.

Một người thì lo sợ bất an, mà ở Hàm Phúc cung, bởi vì Vinh Quý nhân che chở cho Quý phi có công, chính là một cảnh tượng khác.

Khó khăn tiến đi từng nhóm từng nhóm tặng lễ vật, Vinh Quý nhân xoa xoa vai: "Yên Phách, đấm bóp lưng cho ta."

"Vâng." Yên Phách lên tiếng, cảm mỹ nhân chùy[3] tới, ngồi ở trên giường nhỏ giúp chủ tử giải lao. "Trước kia mới mờ sáng chủ tử đã chơi với thương giáo, phu nhân muốn ngăn mà ngăn không được, hiện tại thì thoải mái dễ chịu mà ngồi ở thượng vị nhận lễ cảm ơn, chủ tử lại kiêu quý hơn rồi."

[3] mỹ nhân chùy: búa đấm bóp

Vinh Quý nhân sớm đã quen nha đầu kia không có giữ mồm giữ miệng, nhưng lần này thì không giống. Cho dù không có người biết gia tộc nàng cùng Hoàng đế giao dịch, không biết nàng là vì che chở cho Quý phi mà tới, một lần cứu người này của nàng, cũng trực tiếp đẩy bản thân tới đầu sóng ngọn gió. Nhưng cũng không phải không có chỗ tốt, người khác không tin tưởng nhưng trong lòng Quý phi cũng ít nhiều biết rõ, sẽ không nhắm vào nàng.

Nàng hơi ép hai bên cổ, thư giãn thờ dài: "Từ nay về sau nguoi nhớ cẩn thận chút, nếu như lại nói lung tung, chủ tử nguoi cũng không cứu được nguoi đâu."

"Nô tỳ làm sao lại nói lung tung chứ." Yên Phách chu mỏ, lực đạo trong tay không thay đổi: "Nô tỳ nói đều là sự thật."

Vinh Quý nhân liếc nàng: "Sự thật cũng không chịu nổi được việc nguoi cứ nói về nó, ta không đơn thuần chỉ hướng về cái này, về sau nguoi cẩn thận một chút là được. Đi ra khỏi cửa, khóa chặt cái miệng."

"Vâng." Yên Phách trả lời, lại càng tò mò: "Chủ tử, tại sao người lại muốn cứu Quý phi?"

"Bởi dáng người Quý phi rất đẹp." Vinh Quý nhân cười tủm tỉm nói, Yên Phách vừa nghe liền xiu xuống, nghĩ như thế nào thì đều là đang mượn cớ, chủ tử vẫn đang sợ nàng nói lung tung.

"Ta là vì muốn tốt cho nguoi, biết nhiều, không hề tốt." Nàng thấy bộ dáng uể oải không vui của Yên Phách, nói thêm vài câu quan tâm. Bởi dù sao chuyện gia tộc nàng cần làm sẽ không tốt đối với nhà mẹ đẻ Lý thị của Hoàng hậu, nếu để người biết được, đại khái sự tình không thành, còn dẫn họa vào thân.

Đương kim Thánh thượng không tin tưởng Lý thị, liền kéo vài gia tộc tướng môn còn chưa nên trò trống gì cùng nhau chống đỡ, mà gia tộc của nàng chính là gia tộc dẫn đầu trong liên hợp các gia tộc kia. Chuyện này không hề dễ làm, nếu làm tốt thì gia tộc nàng đương nhiên sẽ chiếm công lao lớn nhất, nhưng giả sử không làm tốt, gia tộc các nàng sẽ bị xuất đầu lộ diện đầu tiên, bị người ta chém đứt.

"Nô tỳ không hỏi là được, ngược lại bây giờ chủ tử được Hoàng thượng coi trọng, đây chính là đón lấy được việc vui đó!" Yên Phách như có như không thoáng nện mấy búa, đột nhiên phần chân ngừng đầu: "Chủ tử, nghe nói đến sinh thân Hoàng thượng sẽ thật độc đáo, ban ngày sẽ đi đến ngoại ô cười ngửa đánh bóng."

"Người nghe được ở đâu?"

"Trong chính điện truyền ra, nô tỳ nhìn thấy Lê Tu dung bây giờ cũng là người của Quý phi, tin tức này nhất định là không sai. Tới đó chủ tử có thể cố gắng biểu hiện tốt một chút." Không nói chủ tử nhà nàng có thể cưỡi ngựa bắn cung mà ngồi ở trên ngựa đuổi theo bóng cũng rất tài giỏi đấy.

Vinh Quý nhân điểm vào trán nàng ấy một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Ngốc quá, thi đấu bóng, hậu phi chúng ta cũng chỉ có thể xem, khi nào đến phiên chủ tử người làm nào động.

"A..." là thế này sao?

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Mã Cầu

Mưa rào vừa tạnh, mây tan mất trời lên. Một cơn mưa phùn kéo dài xoá tan khí nóng cùng bụi bặm trong không khí, con cá vẩy đuôi bơi, chim tước chơi đùa, vì là ngày hè, sau cơn mưa cảnh vật rất nhanh rút đi áo ngoài ướt át, hoà cùng ánh nắng, hương khí cỏ cây, bày ra cảnh đẹp thiên nhiên.

Ngự uyển nơi hoàng gia dùng để đưa ngựa, đá cầu, mã cầu, chờ thi đấu thỉnh thoảng có tiếng hoan hô náo nhiệt truyền ra, tựa như sóng biển một người tiếp một người tiếng vang rung trời.

Vị trí trước sân thi đấu, các phi tần cùng nữ quyến mặc xa hoa y phục ngồi ở dưới Hoa Cái [1], đình lều có năm màu, thêu hoa văn phiền phức tinh xảo, bốn góc tua rua màu xanh và hồng theo gió bay bay, đúng lúc có thể che nắng chắn gió.

Tiết Bích Đào tất nhiên là ngồi ở dưới Hoa Cái thêu ngũ thảo kim long, màu vàng dưới ánh nắng hiện ra quang mang lộng lẫy, đâm vào hai mắt người khác. Ngoài Hoàng hậu ra, hậu cung được hưởng on trạch này chỉ có một mình nàng mà thôi.

"Nhìn cũng khá náo nhiệt." Nàng đặt một miếng quýt ở bên môi, hàm răng khẽ cắn, một dòng nước chua ngọt chảy ra, nhẹ hút vào rồi nói: "Chỉ là cứ xem thi đấu như vậy lại có chút không thú vị."

Hiện tại còn hai đội thi vệ thi đấu dưới sân, trên trán bọn họ buộc khăn trùm đầu màu hồng và lam để phân biệt tránh lẫn lộn, giúp người bên ngoài thấy rõ là đội nào có điểm, đội nào mất điểm. Tuy nói thế gia tông thân đệ tử còn chưa dự thi, những thị vệ tam đẳng da dày thịt béo này không câu nệ tiểu tiết, đánh lên cũng là xung đột kịch liệt, rất đặc sắc.

Hoàng đế nghiêng đầu, gõ gõ bàn cười: "Là có ý tưởng gì sao?"

Loại trường hợp chính thức này, vật nhỏ còn khá thu liễm, sẽ không vô duyên vô cớ làm mất mặt mũi của hân. Nàng nói ra lời này, đơn giản là trong lòng nổi lên tính toán mưu ma chước quỷ gì đó. Nhìn bộ dáng nàng thông thả ung dung ăn thế kia, thật sự nghĩ là hân không nhìn ra đầy mắt lập loè bốn cọt của nàng sao?

Sắp ăn hết cả quả quýt rồi, Tiết Bích Đào không hề cố kỵ mà đưa một miếng quýt cuối cùng vào trong miệng Hoàng đế, không trực tiếp trả lời Hoàng đế, chỉ cười khanh khách nói: "Ăn cái gì cũng phải chú ý sắc hương vị đều đều... thiếp thân bốn quả cam này, hương vị như thế nào?"

Hoàng đế tràn ngập thâm ý liếc nhìn nàng một cái, theo ý nàng ngậm lấy miếng quýt, nuốt xuống rồi nói: "Cũng khá ngọt." Nếu không phải đang ở trước công chúng, nói không chừng còn muốn cắn ngón tay oánh nhuận như ngọc của nàng một cái, nếm thử sắc hương vị chân chính.

Mùa dạ vốn dĩ không phải mùa quýt ra quả, là do dùng kỹ xảo giúp nó mọc ra, cho dù là đưa vào trong hoàng cung, cũng không thể thơm ngọt như mùa thu.

"Thế gian đạo lý chính là liên quan với nhau." Tiết Bích Đào thu tay, hàng lông mi cong vút khẽ chớp, làm như bị vị quýt nhiễm, tươi cười ngọt thêm vài phần: "Nếu đồ ăn có ba muốn, thì sao thi đấu lại không có?"

Hoàng đế thấy nhắc đến ba chữ sắc hương vị, buồn cười, còn chưa đợi hân lên tiếng, Vinh Quý nhân bên cạnh đã xì vui vẻ: "Chữ "Sắc" thiếp thân còn nghĩ được, hương sao, chẳng lẽ là lúc chạy vội chảy ra mồ hôi... thơm?" Nàng cười xong thấy ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người mình, không khỏi lại xua xua tay: "Nói đùa, nói đùa thôi."

Tiết Bích Đào nghĩ theo ý của nàng ta cũng thấy buồn cười, hoàn toàn không thấy tức giận vì quan điểm bị phản bác. Đây nếu là do phi tần khác nói ra, dùng lời nói trong bông có kim, ngữ điệu tươi cười trào phúng, tất nhiên nàng sẽ không vui. Nhưng Vinh quý nhân lại khác, sau chuyện nàng đâm bay Tào Tuyên thị, Tiết Bích Đào liền cảm thấy, tuy rằng bộ dáng nàng ta vụng về là giả vờ, nhưng là do tính tình thẳng thắn là nguồn gốc.

Như nàng ta nói, thật sự chỉ là nói đùa. "Nếu thi đấu đặt mình ở giữa trời đất, vậy hương khí tự nhiên không phải chiếm cái chữ hương kia sao? Mùi hoa cỏ xanh tươi, mùi thơm điểm tâm, hoa quả lúc xem thi đấu, còn có..." Tiết Bích Đào gõ gõ bàn giống Hoàng đế vừa nãy, tươi cười xinh đẹp: "Còn có

bàn gỗ hoa lê tán mát ra mùi hương thoang thoảng, vương vấn quanh mũi, cũng đều có thể tính là mùi trong trận đấu."

"Lúc để phẩm thơ về tranh cũng không ngồi yên được, lúc này xem thi đấu, người lại có nhân tâm nghĩ đến những thứ này." Hoàng đế nhướn mày. Vật nhỏ giải thích cũng khá thú vị, chỉ là hẳn nhớ tới ngày thường bảo nàng đọc thơ nàng đều chu miệng lên rồi chạy đi, không khỏi muốn cười bộ dáng tao nhã mười phần mà giải thích này của nàng.

Theo hiện đại mà nói, đồng chí Tiết Bích Đào tuyệt đối không có một tấm lòng của nữ thanh niên văn nghệ.

"Còn có chữ "vị" đâu?" Trình Bảo lâm cười cong cong mắt, mặt ngoài làm như là nghe thấy chuyện thú vị mà cổ động, trong lòng lại thấy hành động làm bộ làm tịch này đúng là vớ vẩn.

Chẳng qua là loè thiên hạ thôi.

Chỉ là hiện giờ trong cung truyền lưu một câu nói cùng loại với "Muốn thưởng vị, dựa Quý phi", hầu như không ai sẽ không cho Quý phi mặt mũi. Ngay cả nàng, cũng không thể không lợi dụng những lời này, hoặc là nói, lợi dụng địa vị của Quý phi ở trong lòng Hoàng thượng, mưu tính cho bản thân. Nàng nói lời này, ánh mắt bất giác nhìn thoáng qua sân thi đấu, rồi lại thu hồi.

"Ai nói là "vị"?" Tiết Bích Đào lười nhác chống cằm cười: "Nếu chỉ nói ba muốn, cái cuối cùng, vì sao không phải là một chữ "âm". "Nói cách khác, chính là chiếm thị giác, khứu giác, thính giác cảm quan.

"Tiếng nhạc càng thích hợp với tiệc rượu ăn mừng hoặc là thưởng cảnh, cùng bầu không khí trên sân thi đấu cũng không hợp." Trình Bảo lâm khó hiểu nói.

Tiết Bích Đào cười khế: "Tà âm thật là như thế." Nói cách khác, không phù hợp hoàn toàn là bởi vì Trình Bảo lâm ở lúc nàng nói liền nghĩ tới những nhạc khúc làm người chân mềm thân nhũn, hoàn toàn không nghĩ tới những nhạc khúc bông bột đại khí.

Trình Bảo lâm cũng thật sự không nghĩ tới, hoàng cung tranh sủng, đàn tấu những nhạc khúc tràn đầy không khỏi làm người có mắt "Tĩnh" trí, nào có chỗ thực dụng của âm nhạc kéo dài xuân tình? Chẳng qua, cho dù là muốn chọn làn điệu làm cho trào dâng..

"Chẳng lẽ Quý phi nương nương muốn dựng sân khấu kịch ở đây sao? Nếu không một người đàn tấu, sao có thể so sánh với thanh thế to lớn trên sân thi đấu chứ. Chỉ sợ một đến thờ hồng học, cũng không có ai nghe thấy được?" Ngô Tiếp dư so với Trình Bảo lâm càng nhanh hơn một bước mà nghĩ tới vấn đề như vậy, không khỏi che môi cười.

Lúc thi đấu muốn tìm người dựng đài đặt cảm, còn nói dễ nghe là "ba muốn", đây không phải là nhân đến hoảng thì là cái gì.

"Bốn cung thấy là Ngô tiếp dư muốn hát tuồng đi." Tiết Bích Đào cười như không cười mà nhìn nàng.

Ngô Tiếp dư rung mình một cái, nghĩ đến "Bộ bộ kiều" trên sân khấu kịch hôm đó, liền lập tức ngậm miệng lại.

Một vở diễn khó khăn lắm mới dừng lại, chúng phi tần lại tiếp tục cười vui vẻ mà xem thi đấu, hoan hô.

"Ai nha, thị vệ đeo khăn đỏ tím kia, nhìn thật là lợi hại, lại tiếp một cầu nữa rồi."

"Ồ, đây là Hùng đại nhân mang tới cái kia..... Họ gì mà....."

"Người nói Tổng thị vệ? Nghe nói nương hần là dòng bên của Hùng thị, vòng đi vòng lại cũng xem như có chút quan hệ, Hùng đại nhân tất nhiên khó tránh khỏi chiếu cố hần. Nhìn qua công phu không tới nha....."

Ban đầu Tiết Bích Đào nói những lời này cũng chỉ là muốn chọc cười Hoàng đế mà thôi, sau lại bị ánh mắt của một đám người nhìn chăm chăm vào nàng, thật đúng là làm nàng có chút ăn không tiêu, liền dừng lại câu chuyện. Chỉ ngẫm kéo kéo tay áo Hoàng đế, lén lút đưa ra yêu cầu, lại giống như làm nũng nói: "Nếu không cũng không dậy nổi tinh thần."

Hoàng đế cười ở dưới bàn xoa bóp tay mềm mại của nàng, gạt đầu phản phó Triệu trung tín vài câu.

Không bao lâu, bốn phía có trống to hình trụ được nâng tới hai bên sân thi đấu, trên mặt trống được bọc da trâu, sơn đỏ thắm ở hai bên viền, hai sườn còn có hai khuyên sắt lớn, mấy cái thị vệ buông tay ra, vừa rơi xuống đất liền tạo thành một trận gió bụi.

"Ồ... Đây là muốn làm gì..." Vừa nhìn thấy trống, các phi tần ở dưới không khỏi châu đầu ghé tai, nghị luận sôi nổi.

Cũng không phải đưa ngựa, cần trống cảnh báo, huống chi cảnh báo cũng chỉ dùng một cái trống là được.

Nhưng thấy trước mỗi cái trống lập tức có một người thị vệ đứng, lúc này bọn họ đều tinh thần hưng phấn, thẳng lưng eo, nhìn đến tam giác cờ xí vung lên một cái, liền giơ cao cánh tay đánh thật mạnh lên mặt trống, phát ra tiếng vang trầm đục. Bốn gậy gõ trống đều nhịp đánh trên mặt trống da trâu, cơ bắp trên cánh tay nổi lên biểu lộ ra động tác đánh xuống của bọn họ có bao nhiêu cứng cỏi hữu lực, tiếng trống ư ù chấn động mặt cỏ, trên mặt trống cũng vù vù không ngừng.

Tiếng trống kia gài đúng chỗ ngựa, không có vang vọng phía chân trời làm ảnh hưởng tới trạng thái thị vệ phát huy cùng đua ngựa, cũng sẽ không biến mất trong tiếng hoan hô cùng vỗ ngựa lộc cộc. Như một khúc nhạc làm khung cảnh trào dâng, làm cảm xúc của mọi người xem thi đấu ở đây tràn ngập trong tiếng nhịp trống, không tự giác mà tăng vọt lên.

Ngay cả các thị vệ trên sân thi đấu phần đầu đã lâu, lúc này hơi hiện mệt mỏi, ở trong tiếng trống cổ vũ cổ cũng thấy tinh thần phấn chấn, tựa như một gậy chém ra, liên tục thúc đẩy môn của đối phương.

"Hoá ra đây là "âm" theo lời của Quý phi nương nương." Không ít phi tần sau khi nghe xong tiếng trống liền tăng thêm nhiều hứng thú, đầy mặt hưng phấn nói chuyện với người bên cạnh, sau khi nói xong mới rút cuộc phản ứng lại, bình tĩnh đại ngộ.

Trong chỗ của con vua, trên mặt Nhị hoàng tử Thừa Trạch chín tuổi có vẻ mặt suy nghĩ không hợp tuổi, ánh mắt đen nhánh chột lóe, mang theo một chút tính trẻ con mà cười nói: "Quý phi nương nương quả nhiên là người nghĩ thứ người không dám nghĩ, làm người không dám làm."

Mẫu thân hần là Hiền phi. Tuy rằng hiện giờ đứng hàng tứ phi, nghe thì thấy cao cao tại thượng, nhưng hần từ nhỏ liền biết, mẫu phi không có gia tộc để dựa vào, thế đơn lực mỏng, chẳng qua là dựa vào Hoàng hậu hèn mọn mà sống, là người đáng thương mà thôi. Mẫu phi không được sủng ái, tính tình nói dễ nghe là cẩn thận, nói khó nghe chính là nhát gan, ngay cả đối với hần cũng là ngàn dặm dò vạ dần dò, ở trước mặt phụ hoàng không được lướt qua Đại hoàng huynh.

Mặc dù hiện tại Đại hoàng huynh đã chết non, hần mới là người lớn tuổi nhất trong đám huynh đệ, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng nổi lên tâm tư bồi dưỡng hần, hần vẫn là không thể quá lộ diện. Bởi vì mẫu phi quyết định...

Hần quay đầu sang hướng Thừa Cảnh, cười hỏi: "Ngũ đệ cảm thấy đúng không?"

Kỳ thật hần đối với lời Hoàng hậu nương nương nói cái gì đại vị cái gì vinh đăng đại bảo đều gây thơ mờ mịt, chỉ là tình cảm đơn thuần của con cái đối phụ hoàng mà thôi. Hần nghe nói Ngũ hoàng đệ có thể thường được phụ hoàng dạy dỗ chỉ điểm, thậm chí lúc hần ta vừa sinh ra cũng được phụ hoàng ôm, cái này làm cho hần thực hâm mộ.

"Là không thể nghĩ được." Thừa Cảnh nhìn thấy như vậy nhưng biểu tình vẫn thực nghiêm túc như cũ, lúc nghe thấy Thừa Trạch hỏi chuyện liền quay sang mờ mịt chớp mắt một chút, sau đó nghiêm túc mà chỉ ra chỗ sai nói: "Mẫu phi là có thể nghĩ tới cái người khác không thể nghĩ được."

Rốt cuộc tuổi còn nhỏ, có thể nghe hiểu được lời này đã khó có được. Chỉ là không biết lời phản bác này là dựa vào tính trẻ con đúng lý hợp tình, đều có một cách suy nghĩ muốn người khác phụ họa, hay là thật sự ở trong lòng suy nghĩ qua, cảm thấy Nhị hoàng huynh nói không ổn mới phản bác.

Đương nhiên, cái trước có khả năng lớn hơn một chút.

Tứ Hoàng tử cúi người ăn trái cây, cái chân nhỏ lắc qua lắc lại, giống như không nghe thấy gì. Lục Hoàng tử chỉ ngây ngốc mà cười cười, nghiêng đầu ngượng ngùng. Vẫn là Đại Công chúa khí phách, nâng hừ một tiếng, quét mắt nhìn bọn đệ đệ một cái: "Nháo cái gì, xem thi đấu đi!"

"Giọng lớn nhất chính là hoàng tử." Tứ Hoàng tử phồng miệng lên vừa nhai vừa thấp giọng lẩm bẩm.

"Hàn Thừa Đức..." Đại Công chúa vừa muốn nổi bão, dư quang nhìn thấy trên sân thi đấu có một đoàn màu trắng bay tới, thế như gió, nhanh như điện xẹt, sắc mặt nàng trắng bệch xoay mặt nhìn cẩn thận, màu trắng kia càng lúc càng gần, giống như viên cầu, lại bay thẳng tới... Quý phi.

"Nương nương cẩn thận!"

[1] 华盖: Hoa Cái (Lọng che) Nghĩa nguyên thủy nhất là lọng che trên xe của Đế vương. Thường dùng trong các trường hợp Đế vương đi ra ngoài sẽ có người che lọng che trên đầu hoặc che trên xe.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Quân Cờ Bỏ Đi

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Sau một tiếng kêu mềm mại, không giống như tiếng của cung nữ vang lên, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó, thấy một nữ tử ăn mặc theo phân vị của Bảo lâm ngã vào bàn ăn trước mặt Quý phi nương nương. Một trái cầu màu trắng lăn từ trên người nàng ta xuống, nhưng lại không khiến ai chú ý.

Giờ phút này, tầm mắt mọi người đều đặt trên người nữ tử đã chấn trước mặt Quý phi nương nương, chỉ thấy nàng ta có dung mạo xinh đẹp, dáng người

yếu đuối, bởi vì bị vật nặng đập trúng mà mày đẹp khê nhũn lại. Đôi tay nàng ta che ở trước bụng, trên trán, mồ hôi chảy ra ròng ròng, có vẻ cực kỳ khó chịu.

Nhìn kĩ, thì ra là vị xuất thân từ phủ Kiến An Hầu kia - Trình Bảo lâm.

"Chủ tử!" giọng nói Nguyên Surong trong trẻo, khê hô, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, nôn nóng, thấy tình cảnh của Trình Bảo lâm, lập tức tiến lên đỡ lấy nàng ta: "Chủ tử, Ngài cảm thấy thế nào? Khó chịu ở bụng sao?"

Trình Bảo lâm nhìn thoáng qua phía Quý phi, cắn môi, cố hết sức nhịn đau, lắc đầu, nói: "Ta không sao, may mà kịp thời ngăn lại. Quý phi nương nương không có việc gì chứ?."

Nguyên Surong roi lệ, đau lòng vì nàng ta: "Chủ tử, Ngài thật là....."

Những người khác cũng hồi phục lại tinh thần bị dọa ngốc của mình. Ban đầu, bọn họ thấy trái cầu kia bay về phía Quý phi nương nương, đúng là đồ một trận mồ hôi lạnh. Cho dù như thế nào, không nói đến hiện nay, Quý phi đang mang long thai, chỉ cần nhìn vào địa vị không thể thay thế được của nàng trong lòng Hoàng thượng, con giận của Thiên tử nhất định khiến máu chảy thành sông, xác chết chất cao như núi. Đến lúc đó, khó đảm bảo bọn họ không bị liên lụy.

Tuy gia thế của Trình Bảo lâm không tồi, nhưng ân sủng không nhiều, việc chắn cho Quý phi lần này cũng không gây ra trở ngại gì lớn cho nàng ta, đúng là không thể tốt hơn.

Mọi người nghĩ thầm.

Đương nhiên, cũng có người cho rằng Trình Bảo lâm lương thiện, dùng cảm, hành động quyết đoán, ở thời điểm phát hiện bất thường, lập tức quyết định nhanh chóng bảo vệ long tử trong bụng Quý phi nương nương. Thật sự không tồi.

"Dẫn thị vệ sơ xuất kí xuống, đánh sáu mươi đại bản" Mặt mày Hoàng đế trầm xuống, giọng nói nhàn nhạt: "Tước bỏ chức quan tam đẳng, vĩnh viễn không được làm quan."

Nếu là nguy hiểm đến long thai, xử phạt dĩ nhiên cần nặng hơn. Nhưng rốt cuộc, cầu đã được Trình Bảo lâm chặn lại, hơn nữa, đây là người hấn nhìn trúng để kế nhiệm Hùng Nghiêu sau này, rất tán thưởng với công phu của người này, vì tiếc cho nhân tài nên vừa rồi mới xử phạt nhẹ hơn một chút. Nếu không, liên quan đến việc của phi tần và long tử sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

Đây cũng là do trong lòng Hoàng đế có tức giận nên trực tiếp định tội hấn ta, kì thực âm mưu của nữ nhân, thủ đoạn quỷ quyệt, tâm tư rắn rết, nguoi lừa ta gạt, từ trước đến nay không phải là việc nam nhân có thể hiểu được hết.

Thời điểm phát sinh việc "ngoại ý muốn", Hoàng đế ra hình phạt xử lí, bên phía các phi tần, Hoàng hậu là người chỉ huy. Tuy việc này khiến hoàng hậu kinh hãi, nhưng sống trong cung nhiều năm, sau khi Kim mã mã nhắc nhở nàng ấy thị vệ sơ xuất kia là ai, ánh mắt nàng ấy nhìn Trình Bảo lâm có thêm ba phần hiểu rõ.

Nhưng nàng ấy cũng không dám chậm trễ, sắp xếp đưa Trình Bảo lâm đến nơi sạch sẽ, mặt khác để Thái y đến xem xét tình hình nàng ta. Tuy vị trí của ngự uyển cách hoàng cung khá xa, nhưng loại thi đấu này nhất định có người bị thương, cần có Thái y đi theo, tình cảnh hiện tại xem như phát huy tác dụng trước.

"Hoàng thượng, trận thi đấu này...." Có đại thần võ quan tiến lên, hỏi.

Quan văn lên chức có rất nhiều cơ hội, nhưng trong thời kì thái bình thịnh thế hiện nay, cơ hội của quan võ không nhiều như quan văn, mà thi đấu mã cầu là một cơ hội để quan võ bọn họ thể hiện, nếu có thể được Thánh thượng coi trọng, còn sợ không có cơ hội một bước lên mây?

Cho nên, bọn họ không nghĩ sẽ để một thị vệ sơ suất vô cớ, làm ảnh hưởng đến trận thi đấu này.

Hoàng đế liếc theo hướng Trình Bảo lâm bị khiêng đi, giọng nói có lực, ngắn gọn: "Tiếp tục!"

"Vi thần tuân chỉ." quan viên kia rất vui mừng, nhưng dưới tình huống phi tần trong cung xảy ra chuyện, trên mặt hấn ta cũng không dám biểu lộ cảm xúc quá rõ ràng, nghe nói vị phi tần kia là xuất thân từ phủ Kiến An Hầu, hấn ta cũng không thể ở lúc này vì nhỏ mà mất lớn.

Hơn nữa, hấn ta cũng không ngốc, Địa vị của Quý phi trong lòng Hoàng thượng còn cần phải nói? Nếu không phải, Hoàng thượng luôn cần chính yếu dân, không vì tình cảm nam nữ mà bỏ mặc triều chính, thủ đoạn làm việc trước sau như một, mới làm cho các đại thần nội các không cho rằng Quý phi nương nương là họa quốc yêu phi, không đồng loạt chỉ trích thôi. Hành động cứu Quý phi đang mang long thai của Trình Bảo lâm hôm nay, khẳng định sau khi hồi cung, tấn vị ban thưởng, ân sủng là không thể thiếu.

Thời điểm trái cầu bay tới, Hoàng đế đang nghiêng mặt qua, đùa giỡn cùng Bích Đào, nên không kịp thời phát hiện trái cầu bay tới, nếu không sao đến lượt kẻ khác đến chắn thay nàng? Lúc sau khi phát hiện, hấn lập tức đứng lên, đúng lúc thấy trái cầu nện vào người Trình Bảo lâm, hấn mới thờ phào nhẹ nhõm.

Sau khi xử lý mọi chuyện xong, Hoàng đế đi đến bên cạnh Bích Đào, khom người, quan tâm: "Dọa đến nàng?"

"Vẫn ổn." Nàng nắm tay áo Hoàng đế, có vẻ giận: "Thời điểm nhìn thấy cầu bay đến cũng không sao, trái cầu nhỏ như vậy, thiếp muốn trốn cũng không

khó. Nhưng mà một người sống sờ sờ như Trình Bảo lâm đột nhiên nhào vào trước mặt, thiếp thật sự bị dọa sợ rồi." Một người lớn như vậy đột nhiên chấn ở trước mặt, sao có thể không bị dọa sợ?

Lời này nói ra, nếu là vị Hoàng đế khác hoặc là địa vị của nàng trong lòng Hoàng đế không cao như hiện tại, sẽ khiến hấn nhủu mảy, nói nàng không biết tốt xấu.

Hoàng đế nghe xong còn thấy buồn cười, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện gì, chỉ cố giữ vẻ mặt: "Làm loạn!" Nếu để cho người khác nghe được lời này, truyền ra ngoài sẽ không tốt cho thanh danh của nàng. Nhưng khi hấn nói chuyện đã dè dặt giọng, bên cạnh, cung nữ thái giám đều là tâm phúc, đương nhiên hai người nói chuyện sẽ không bị mọi người nghe thấy.

Chỉ cần là người có mắt nhìn, lúc này sẽ không đi quấy rầy Hoàng thượng đang an ủi Quý phi bị kinh hãi.

"Ngài mới làm loạn." Bích Đào chu miệng, kéo lấy tay áo Hoàng đế, không chịu buông, nâng mắt nhìn hấn.

Sao Hoàng đế có bản lĩnh tranh cãi cùng vị tiểu tử tông xinh đẹp này được. Hơn nữa, nàng thật sự bị hoảng sợ không nhỏ, trong lòng hấn cũng lo lắng không ít, không chừng, nói hai câu như vậy, phát tiết ra, dòi đi sự chú ý, còn tốt hơn uống canh an thần và trà an thần.

Nhưng sân thi đấu không được an tĩnh, hấn kéo bàn tay đang nắm tay áo mình xuống, nắm ở trong lòng bàn tay: "Cần trầm phái hộ vệ, hộ tống nàng về cung trước không?"

"Được." Lúc này, Bích Đào ngoan ngoãn đáp lời, rút cuộc, liên quan đến hài tử trong bụng, nàng lại không có bản lĩnh biết trước tương lai, thời điểm mã cầu kia bay đến phía nàng, nàng thấy sự bị hoảng sợ.

Tuy rằng đã đáp ứng xem Thọ vương thi đấu, nhưng chuyện xảy ra đột ngột, chỉ có thể đợi sau trận đấu rồi xin lỗi.

Một góc sân cỏ, Hùng Nghiêu đang buộc lại băng vải trên đầu, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, động tác hơi chậm lại, trong mắt lóe lên ánh sáng rồi vụt tắt. Đại Nhi đã từng cho người truyền tin cho hấn, hình như trong thư nhắc đến chính là việc này, nhưng hấn nhớ rõ chuyện này mình không đồng ý, là Tổng Lâm...Băng vải màu lam trên trán, một trận gió thổi qua làm bay hai đầu nó lên, càng tôn lên dáng vẻ không tầm thường của Hùng Nghiêu, tư thế oai hùng nóng bỏng, nhưng đáy mắt hấn lại kết một tầng sương, theo từng bước hấn đi vào sân mà dần kết thành băng giá.

Đi nước cờ này, quá nguy hiểm.

Tranh đấu trong hậu cung, không phải hấn có thể ngăn cản, muội muội muốn sống tốt, thậm chí là tồn tại, đều không thể tránh khỏi việc này. Nhưng hấn hiểu rất rõ tình cảm mà Hoàng thượng dành cho Quý phi nương nương, lấy Quý phi nương nương làm "bạc thang" thật sự là không ổn, muội ấy còn không nghe khuyên bảo, tự tiện làm việc, chưa được sự cho phép của hấn đã tự ý sử dụng thế lực của gia tộc, Tổng Lâm càng không phải người bình thường, tâm huyết và công sức bồi dưỡng hấn ta còn nhiều hơn so với việc bồi dưỡng phi tần của các gia tộc nhỏ. Nếu vì chuyện này mà khiến người trong tộc bất mãn, hấn cũng không thể bảo vệ muội ấy được.

Chỉ sợ, sau khi Quý phi nhìn thấu mọi việc, sẽ không thiện bãi cam hưu (Không chịu giảng hòa, không chịu dễ yên).

Dực Khôn cung

Sau khi Bích Đào uống xong một bát canh an thần, lập tức nằm nghiêng trên nệm êm, than thở: "Thật già vò!"

Phụng Từ điều chỉnh lại gối tựa cho thoải mái, cười yếu ớt: "Thật là, lần này nữa không biết là lần thứ mấy rồi, sao ai cũng muốn "hơn thua" với cái bụng của nương nương vậy?" chưa nói dứt câu, nàng ấy đã bị Bích Đào trừng mắt.

Vân Lũ cười liếc Phụng Từ một cái, tiếp lời: "Người cũng có lúc nói đùa như vậy, thật hiếm thấy. Nhưng thật ra, lời này quả không sai, chẳng lẽ, tính kế không thành công là có thể đem âm mưu thành quang minh chính đại?"

"Lần trước không tính." Bích Đào híp mắt, không rõ là do buồn ngủ hay là do đang suy nghĩ đến chuyện xảy ra ở ngự uyển.

"Lần này mới xem như quang minh chính đại, như vậy thực sự cho rằng bản cung không nhìn ra chuyện gì sao? Nàng ta biết rõ, bản cung không ngu ngốc như vậy, vẫn dám đi nước cờ này..."

"Rút cuộc việc nàng cứu nương nương, hoặc là nói, nàng cứu long thai là sự thật. Cho dù nương nương nghi ngờ đây là nàng tự biên tự diễn cũng không thể "vong ân phụ nghĩa" được." Vân Lũ đang trầm tư, bổ sung cho chủ tử.

Biết hung phạm, lại không thể "vong ân phụ nghĩa", đây không phải là muốn nương nương nén giận sao? Biết rõ vết bẩn trên váy là do ai làm ra, lại không thể nói cho mọi người biết, còn phải lau giấy cho kẻ kia. Nương nương thân phận tôn quý, làm sao có thể nhịn xuống cục tức này.

Sơ Hiểu nghe xong, mơ hồ, hỏi: "Sao có thể xác định là nàng ta?" Có thù oán với nương nương, không phải chỉ có Trình Bảo lâm.

Bích Đào mệt mỏi, nghiêng người qua chỗ khác, lười giải thích cho nàng ấy, Phụng Từ vẫn còn chưa hiểu rõ, chỉ là nhìn ra một chút, cuối cùng vẫn là Vân Lũ mở miệng: "Lúc quả cầu bay tới, ngay cả Hoàng thượng cũng chưa kịp phản ứng, nàng ta không biết võ công, sao có thể nhào lên cứu nương nương? Nếu chỉ có như vậy sẽ thật sự là trùng hợp. Nhưng người nghĩ xem, vị trí của nàng ta cách nương nương đến vài phẩm cấp, cho dù dùng cả tay và chân

cũng chưa chắc bắt được trái cầu kia. Nhưng khi đó, nàng ta đang đứng ở chỗ nào?"

"Chỗ nào?" Sơ Hiểu nghiêng đầu, thật thà hỏi, nàng ấy thật sự không chú ý.

"Bên cạnh Hiền phi nương nương." Phụng Tử cẩn thận nhất, đặc biệt khi hầu hạ chủ tử lại càng chú ý vị trí xung quanh nàng, dư quang khóe mắt đương nhiên cũng chú ý đến vị trí của Hiền phi ngay bên dưới vị trí của Bích Đào. Lúc đó, Trinh Bảo lâm đang nói chuyện với Hiền phi, hình như là tạ ơn ban thưởng gì đó.

Đang yên đang lành, chạy tới tạ ơn, tại sao không tạ trước khi xuất cung hoặc là đợi sau khi về cung.

"Ồ trong cung, trùng hợp lại thêm trùng hợp, làm sao có thể biết là trùng hợp thật sự hay không đây?" Nghe Vân Lữ phân tích xong, cuối cùng nàng ấy coi như là có chút hiểu.

"Hay là để Hoàng thượng điều tra thử?" Sơ Hiểu thấy lời các nàng nói rất có lý, tự mình không suy nghĩ sâu xa, thẳng thắn, nói: "Nếu Hoàng thượng thật sự tra ra đây là âm mưu của Trinh Bảo lâm, công bố ra bên ngoài, người mất mặt chính là nàng ta. Đến lúc đó, nương nương muốn dạy dỗ nàng ta như thế nào chẳng được."

Cũng không thể để một người bụng đầy âm mưu, mang danh "ân nhân của Quý phi" đi tác oai tác quái khắp nơi.

"Hoàng thượng cũng chưa chắc có thể nhìn thấu." Vân Lữ nói xong, rũ mi, suy nghĩ cẩn thận.

Trái lại, Bích Đào uể oải, ngáp một cái, mở miệng: "Ngay từ đầu, tự nhiên, Hoàng thượng sẽ không suy nghĩ sâu xa, rốt cuộc, hẳn sẽ không hao phí tâm tư đi nghiên cứu việc tranh sủng của phi tần hậu cung, không suy nghĩ nhiều như chúng ta. Nhưng hẳn cũng không phải là người không có tính toán, chắc chắn sau này sẽ nghĩ tới, sẽ không thể không nghĩ ngờ Trinh Bảo lâm. Nhưng là hừ hừ thật thật, thật thật hừ hừ, nếu đây thật sự là do Trinh Bảo lâm sắp đặt, tại sao nàng lại dùng một kẻ có tiền đồ nhất trong gia tộc? Không bằng, tìm một kẻ không có bất kì quan hệ nào với gia tộc nhà nàng ta, hơn nữa tầm thường, làm giảm tổn thất xuống thấp nhất, cũng không khiến người khác nghi ngờ dễ dàng. Dùng người vừa có tài năng vừa có tiền đồ, làm như vậy, vừa có thể là sơ xuất cũng có thể vừa khéo cứu được bản cung."

"Lần này, nàng ta đúng ta bỏ ra cả vốn lẫn lãi." Khóe môi gọi lên nụ cười trào phúng.

Kỳ thật, Bích Đào không biết, Trinh Bảo lâm cũng là bị mê muội đầu óc. Ban đầu, nàng ta muốn sắp xếp một kẻ vô danh tiểu tốt bên ngoài, không có quan hệ gì với gia tộc nhà mình, chẳng qua thân ca ca của nàng ta bác bỏ kế hoạch của nàng ta, không cho nàng ta tìm người, mà "hóa hình bộ bộ kiều" (hình phạt đi chân trần trên than hồng) lại luôn ở trong mộng giã vò nàng ta từng chút từng chút một. Nàng ta cắn răng, liên hệ với người đã quen biết từ lâu, còn vẫn luôn thăm mền nàng ta - Tổng Lâm.

Hơn nữa, nàng ta biết, Tổng Lâm là người được Hoàng thượng xem trọng, được gia tộc đặc biệt bồi dưỡng. Nếu dùng người như vậy, kế hoạch của nàng ta càng thêm chu đáo, chặt chẽ. Không ai có thể nghĩ rằng, một người có tiền đồ rộng mở sẽ bị đưa ra làm một quân cờ bỏ đi. Có thể, người trong tộc sẽ vì vậy mà bất mãn với nàng ta, nhưng nếu nàng ta leo lên thuận lợi, đứng ở vị trí cao, còn có ai sẽ có ý kiến với nàng ta vì một quân cờ đã bỏ đi?

"Nương nương quyết định làm thế nào?" Vân Lữ cảm thấy, giống như, trong lòng chủ tử nhà mình đã có tính toán.

Không đợi Bích Đào trả lời nàng ấy, Tiểu Lâm từ vào điện, ở bên ngoài trưởng, quỳ, dập đầu, nói: "Nô tài có việc xin được bẩm báo." Bình thường, trong cung có động tĩnh gì đều là Tiểu Lâm từ nghe ngóng được, sau đó để Sơ Hiểu vào điện, bẩm báo. Nhưng hiện tại, Sơ Hiểu đang ở trong điện, Tiểu Lâm từ đành phải tự mình tiến vào, bẩm báo.

"Nói đi."

"Chủ tử để nô tài đề ý động tĩnh bên kia, nô tài nghe ngóng được, sau khi Hoàng thượng hỏi cung không lâu thì sai người đi Trữ Tú cung truyền chỉ, tấn phong Trinh Bảo lâm lên ngũ phẩm Mỹ nhân." Tiểu Lâm từ cung kính bẩm báo.

"Hừ!" Bích Đào nhếch đuôi mắt lên, hừ lạnh một tiếng.

"Lâm công công lui xuống trước đi." Vân Lữ thấy chủ tử không vui, nên thay nàng đuổi người trước: "Nương nương---" dự định làm thế nào? Tuy nàng ấy chỉ hỏi một nửa, Bích Đào có thể hiểu rõ nàng ấy muốn hỏi cái gì.

Được sủng ái đã lâu, tuy không thoải mái hoàn toàn, nhưng đối với tranh đấu ngầm trong cung, nàng đã thả lỏng không ít. Nàng không cần tranh, chỉ dùng phòng, đương nhiên sức lực hao phí cũng ít đi. Hơn nữa, mang thai lần thứ hai, khó tránh khỏi tiêu hao sức lực đặc biệt nhiều, thói ham ngủ chiếm không ít thời gian.

Tuy nhiên, trong cung, có một số người không thể dùng hình phạt để chấn nhiếp được. Ví dụ như Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, ví dụ như Trinh Bảo lâm luôn dựa vào gia thế hiển hách mà kiêu căng mười phần. Không e ngại chút nào mà ném ra một quân cờ tỏa ánh sáng lấp lánh để dụ địch, quang minh chính đại khiến cho nàng biết rõ là không đúng nhưng vẫn phải cúi đầu cảm ơn. Nhưng...

"Bản cung hiểu nhất chính là quang minh chính đại." Nàng cong môi đỏ mọng, trong mắt lóe lên ánh sáng giả dối và nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Xúc Động

Sau cuộc thi đấu mã cầu tại Ngự Hoa viên, Trinh Mỹ nhân trở thành người được sủng ái mới của hậu cung, cung nhân cùng những phi tần có phân vị thấp tranh nhau nịnh nọt lấy lòng nàng.

Địa vị của Quý phi nương nương trong lòng Hoàng thượng là không thể nghi ngờ, lúc ấy Vinh Quý nhân cứu Quý phi, không phải liền được tấn phong hai cấp, cả gia tộc đều được thơm lây vì được thánh thượng coi trọng hay sao?

Lúc này, tuy nói Trinh Bảo Lâm là y dạng họa hổ lô[1], nhưng không cần phải có thủ đoạn mới, chỉ cần có ích là được rồi.

[1]: Theo cách sẵn có, làm theo lối đã định.

Hơn nữa thánh chỉ tấn phong quả nhiên được ban ra đúng hạn, theo đó là ban thưởng của ba Boss lớn: Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu cuộn cuộn không ngừng chảy vào Phụng Hoa các. Có những người khi Trinh Mỹ nhân không được sủng ái nhưng có gia thế bối cảnh không kém đã lựa chọn đứng ở ngoài quan sát nay cũng bắt đầu quay sang nịnh nọt.

"Xi" Sơ Hiểu thăm dò tin tức cho chủ tử, không nhìn được nhìn về phía Trữ Tử cung mà phi nhỏ, khó chịu nói: "Rõ ràng là nhờ ánh sáng của chủ tử chiếu lên người, không biết là da mặt nàng ta lại dày như tường thành vậy, mới có thể hợp tình hợp lý mà thừa cơ mượn sức của người khác, hừ!"

Chỉ bằng trạng thái mở rộng cửa chào đón khách khắp ba phương tám hướng của Trinh Mỹ nhân, so với phương thức xử sự của Vinh Quý nhân thật là khác nhau một trời một vực. Huống chi, chủ tử nói dựa vào tính tình của Vinh Quý nhân, lúc nàng ấy cứu nàng cũng không có mục đích dẫm lên nàng để thượng vị, với sự đối lập như vậy, vị Trinh Mỹ nhân này thật đúng là làm người khác ghê tởm.

"Người tức giận nàng ta làm gì". Phụng Tử bưng thuốc dưỡng thai trong tay, đi từ ngoài vào trong liếc nhìn nàng một cái: "Dư hơi sức như thế, thì hầu hạ nương nương cho tốt một chút, so với con tức giận của người không tốt hơn sao? Đã vào cung lâu như vậy, đạo lý này người còn không biết ư, người càng phản ứng người ta, người ta sẽ càng hăng hái hơn".

Sơ Hiểu thu hồi nửa chân đã bước ra ngạch cửa, dậm dậm, lầm bầm: "Nói là nói như vậy nhưng trong lòng ta vẫn cảm thấy rất chán ghét". Dù đang nói chuyện nhưng vẫn đi theo Phụng Tử vào nội đường.

Phía sau màn lụa màu xanh là một dáng người thon thả, những cung nhân lui tới nhẹ nhàng, hoặc là sắp xếp lại những khối băng trong bàn đựng đá, hoặc là xếp chồng khối đá lạnh lên nhau rồi ướp trái cây vào trong, còn có hai tiểu nha hoàn cầm quạt tròn đứng phía sau giường đệm, tay nhẹ nhàng lay động tạo thành từng cơn gió nhẹ mát lạnh cho người nằm trên giường.

Phụng Tử đặt khay gỗ xuống, ý bảo hai người dừng lại, bưng thuốc đến trước mặt chủ tử nói: "Nương nương nên uống thuốc nhân lúc còn nóng". Thuốc nóng gió lạnh, hai thứ cùng phả vào nhau cảm giác vô cùng khó chịu, chủ tử của nàng đang mang thai, tất nhiên không thể chỉ vì muốn chút mát mẻ mà chịu tội.

Bích Đào nín thở nhận lấy bát thuốc đen ngòm, thuốc trung y có vị rất đắng, nàng không chịu được cảm giác buồn nôn khi uống từng muỗng một, nên dưới ánh mắt không đành lòng của nhiều người nàng mạnh mẽ uống một hơi cạn sạch.

Phụng Tử vội vàng đưa đến một đĩa mút hoa quả, nàng cầm lấy một viên cho vào trong miệng. Cuối cùng cũng có thể áp chế cảm giác ghê tởm trong cổ họng xuống.

Sau khi nàng uống thuốc không lâu thì nghe cung nhân bên ngoài bẩm báo: "Khởi bẩm nương nương, có Trinh Mỹ nhân của Phụng Hoa các ở ngoài cầu kiến".

Trinh Mỹ nhân? Cổ tay nhỏ nhắn, trắng nõn mềm mại đặt trên khăn gấm mà Phụng Tử dâng lên, từ giữa ngón tay nàng chảy ra những giọt mật mía ngọt lịm, khóe môi Bích Đào cong cong lên nói: "Tuyên".

Nếu Hùng đại nhi (con gấu béo nhỏ) đã dẫm lên nàng để thượng vị, vào thời điểm này nàng không chủ động nói lời cảm tạ thì về sau sao có thể tùy ý nhỏ cỏ tận gốc, sớm muộn gì cũng sẽ đến thôi.

"Dạ". Cung nhân cung kính khom lưng lui ra ngoài, cũng không hỏi đến việc có tiếp kiến người ở nội đường hay không. Nhìn tư thế này của nương nương, chắc chắn không có ý muốn đi chuyển ra bên ngoài rồi.

"Thiếp thân thỉnh an Quý phi nương nương, nương nương thân thể an khang". Hai mảnh màn lụa chậm rãi hạ xuống, Trinh Mỹ nhân có dáng người yếu điệu, bước chân nhẹ nhàng là lướt, yêu kiều thướt tha hành lễ với Bích Đào. Những từ dùng để thỉnh an đếm không hết, thế nhưng nàng ta lại chọn từ "thân thể an khang", đây rõ ràng là muốn nhắc đến ân huệ, mà gần nhất là nhắc nhở Bích Đào, nhờ có nàng ta che chở mà Bích Đào mới có thể "thân thể an khang".

Bích Đào nhìn nàng ta một lát, khó có khi nàng lại không mang trên mình dáng vẻ cao ngạo kiêu căng của thường ngày, mà lại ôn hòa mỉm cười nói: "Hiện tại thân thể của Trinh Mỹ nhân đã tốt hơn chưa?" Nhưng lại không cho nàng ta đứng dậy.

"Nhờ hồng phúc của nương nương, thiếp thân đã tốt hơn." Đối với Bích Đào, ánh mắt của Hùng đại nhi bớt đi vài phần nịnh nọt, nũng nịu, chỉ sợ vô duyên vô cớ lại làm cho nàng càng không vui.

Quả thật Trinh Mỹ nhân cũng không nắm chắc rốt cuộc Quý phi có biết được chút gì về kế hoạch của nàng hay không, dù sao từ trước đến nay Quý phi luôn lấy việc ngang ngược bá đạo đề nổi danh. Trước đó không lâu sự kiện hỏa hình đã đẩy cái tên này lên đầu gió, nhưng cũng bởi vì vậy mà mọi người quên mất những tính toán trong lòng Quý phi, quên mất khi Bùi Tài nhân bị bắt xuất gia thì các nàng đã kiêng kị với mưu tính và cơ trí của Bích Đào như thế nào.

Đối với Bích Đào mà nói, nếu đã dùng đường mưu được thì cần gì giấu mình ở chỗ tối để chịu khổ?

"Tiền triều có một phi tần họ Đỗ, khi bệnh tật không được quân vương yêu thích, sau đó cũng âm thầm như các phi tần còn lại". Bích Đào liếc mắt nhìn nàng ta một cái rồi làm ra vẻ ta đây, không tiếp tục khách sáo với nàng ta nữa, nói sang chuyện khác, từ từ nói đến chuyện xưa của tiền triều: "Sau đó nàng bị người khác ám hại, hại nàng nôn ra máu trước mặt của quân vương, vốn là sợ hãi đến thất sắc (thay đổi thần sắc một cách đột ngột, từ bình thường trở thành tái đi, do sợ hãi), lo lắng không thôi, nhưng lại không nghĩ đến quân vương lại tán thưởng nàng 'tiếng than như tiếng chim đỗ quyên kêu, trong lòng vô cùng cảm động, có một cảm giác phong lưu thật khác lạ'. Tiếng chim đỗ quyên kêu không phải là từ dùng để khen, dù cho nghe có cảm động cũng thế, nhưng lời này được quân vương nói ra lại là từ dùng để khen ngợi, làm cho người khác lập tức nhớ đến bộ dạng vô cùng yếu đuối nhu nhược của vị phi tần này. Một phen chuyển nguy thành an, xoay người trở mình làm cho người khác thật là hâm mộ có phải hay không?"

"Không biết nương nương muốn nói với thiếp thân điều gì?" Trong lòng Hùng đại nhi nổi lên cảnh giác, trên mặt lại không có chút biểu hiện, vẫn rất trấn định nói.

"Không có gì". Bích Đào nhàn nhã đặt cánh tay lên trúc phu nhân, nhẹ nhàng cười nói. Trúc phu nhân là vật được đan từ thân cây trúc, có hình trụ dài, mùa đông thì có công dụng như bình nước nóng giữ ấm, còn vào mùa hè thì có tác dụng làm mát. Vì thế trong câu nói kia cũng phảng phất mang theo một tia lạnh lẽo, thâm nhập vào phần da thịt trơn bóng mịn màng của Trinh Mỹ nhân, len lỏi cả vào trong máu chảy khắp nơi trong cơ thể nàng ta.

"Bồn cung còn nghĩ rằng Trinh Mỹ nhân sẽ nhân cơ hội này học theo điển xuất của Đỗ thị, làm cho Hoàng thượng... chú ý đến chứ". "Thiếp thân không dám". Thật ra nàng cũng muốn nhân cơ hội này gọi lên một chút thương tiếc của Hoàng thượng, chỉ là bên ngoài không có bị thương, chỉ duy nhất ở bụng có một bầm xanh, nhưng lại không có cách nào để Hoàng thượng thấy được. Lại thêm Thái y đã sớm bẩm báo lên nói thương thế này không nghiêm trọng lắm, chẳng lẽ nàng còn muốn bất chấp nôn ra một ngụm máu để gọi lên nghi ngờ của Hoàng thượng hay sao?

Tuy rằng thấy rất đáng tiếc, nhưng nếu đã biết không thể thực hiện được, nàng sẽ bỏ qua ý định này ngay lập tức.

"Trinh Mỹ nhân không dám? Lúc người dẫm lên bồn cung để thượng vị sao không thấy người không dám vậy". Lời nói sắc bén, nhưng tư thế lại thật thản nhiên, Bích Đào nhàn nhã đánh giá màu sắc của son móng tay, thoi nhè nhẹ lên đầu móng tay bị dính chút lông thú, thản nhiên mỉm cười.

Lòng Hùng đại nhi chùng xuống, rốt cuộc thì Quý phi vẫn phát hiện ra, nhưng mà... nàng lập tức làm ra vẻ mặt ngạc nhiên, giật mình nói: "Nương nương nói như vậy là có ý gì? Thiếp thân thân phận nhỏ nhoi, làm sao dám dẫm lên nương nương".

Cho dù là bị phát hiện, nhưng không có chứng cứ, nàng ta cũng không thể nhân cơ hội này buộc tội mình. Dù sao trong mắt người ngoài, mình vẫn xác thật che chở trước mặt Quý phi, cũng được tính là nửa "Ân nhân". Chẳng lẽ nàng ta còn dám lấy oán trả ơn ư?

Bích Đào bình tĩnh nhìn nàng ta trong chốc lát, vẫn không có đáp lại lời của nàng ta, bỗng nhiên hứng khởi quay đầu lại nói với Phụng Từ: "Có phải trước đây vài ngày Thượng Cung cục vừa mới đưa đến mấy bộ hộ giáp hay không? Cần tới đây. Gia thế của Trinh Mỹ nhân không tầm thường, như vậy chắc chắn thẩm mỹ cũng không kém, đúng lúc có thể giúp bồn cung lựa chọn một chút".

Nàng phân phó xong thì quay lại nhìn Trinh Mỹ nhân, người vẫn luôn quỳ nói chuyện với nàng từ nãy đến giờ, khuỷu tay từ từ nhấc lên, khoé miệng mang ý cười, hướng về phía nàng ta nói: "Đứng dậy đi, đến gần xem cho rõ ràng hơn".

Hùng đại nhi không biết sao lại cảm thấy xung quanh người có một luồng gió lạnh, lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh. Những tình tiết trên sân khấu vẫn luôn nằm trong tay Quý phi, mà nàng lại hoàn toàn không biết trong hồ lô của Quý phi đang bán thuốc gì, bị Quý phi dẫn dắt suy nghĩ lâu như vậy, trong lòng nàng không khỏi sinh ra vài phần thấp thòm lo sợ. Nhưng người trên đã lên tiếng, không đến lượt nàng nói không, nàng nhẹ nhàng đến ngồi trên ghế bên cạnh mà cung nữ vừa chuyển đến, mắt cụp mi xuống, giấu đi những bất an trong mắt.

Rất nhanh Phụng Từ đã bưng một cái khay đi đến, khay được lót vải nhung, phía trên bày những bộ hộ giáp bằng vàng bạc được nạm ngọc khảm bảo vật, cho dù là khắc hoa lăng khảm phi thủy, vàng bạc óng ánh rực rỡ được khắc hoa, hay là những viên san hô, trân châu tròn tròn, ánh sáng chiếu vào từng bộ hộ giáp đều phản chiếu vô cùng long lanh lấp lánh, tất cả đều là những tác phẩm tuyệt đẹp.

"Trinh Mỹ nhân cảm thấy như thế nào?" Bích Đào thấp giọng thăm dò.

Hùng đại nhi không đoán ra được ý của người có vẻ hiền lương thực đức ở trước mặt mình, chỉ so sánh phục sức thì chọn bộ lăng hoa vàng khảm phi thủy là thích hợp nhất, nói: "Thiếp thân hiểu biết nông cạn, hôm nay nương nương mặc áo màu ngọc bích thêu hoa hải đường ngàn lá bằng chỉ bạc, như thế chọn bộ hộ giáp với màu y phục chắc cũng không phải là ý tồi".

Bích Đào cười nhưng không đánh giá gì, cô tay trắng nõn đưa đến trước mặt Vân Lũ, năm ngón tay thon dài hơi mở ra, Vân Lũ hiểu ý, đeo bộ hộ giáp vào tay của chủ tử. Bích Đào ung dung thông thả thu hồi tay, ánh mắt nhìn Hùng đại nhi đầy thâm ý.

Hùng đại nhi bị nhìn đến sợ hãi, cố gắng giữ vững mười hai vạn phần tinh thần đối phó: "Nương nương cảm thấy thiếp thân nói có chỗ nào không ổn

sao?" Móng tay của nàng nắm chặt, đâm vào lòng bàn tay đau nhói, sắc mặt dần bình thản lại. Nàng vốn nghĩ nếu chuyện nàng cứu Quý phi lắng xuống thì giữa hai người họ sẽ không có liên hệ gì nữa, như thế không lâu sau mọi người sẽ quên chuyện này đi. Chỉ có khi hai người tiếp tục qua lại, mới có thể gián tiếp nhắc nhở bọn họ, mình là người đã từng cứu Quý phi, mình từng có ân tình với Quý phi, vì thế Hoàng thượng cũng sẽ coi trọng nàng hơn. Nhưng hôm nay đi một chuyến này, không hiểu sao trong lòng nàng lại có chút hối hận. Đặc biệt là sau khi biết Quý phi hiểu tất cả những sắp đặt của mình.

Không chờ nàng cúi thấp mặt, cằm đã bị một bàn tay với những hộ giáp điều khắc hoa văn bắt ngang đầu đối mặt với đôi mắt cong cong của Quý phi, đôi mắt kia tựa như mang ý giễu cợt, tựa như cười nhạo, đáy mắt tràn ra ý cười: "Có phải Trinh Mỹ nhân cảm thấy việc Vinh Quý nhân được thăng vị, hoàn toàn là do nàng ta cứu hài tử trong bụng của bốn cung, cho nên người cũng muốn học theo?"

Nàng không đáp lời, thật sự không hiểu rõ Quý phi đang là muốn gây ra chuyện gì, chẳng lẽ Quý phi cảm thấy nàng sẽ vứt bỏ vinh hoa phú quý trong tay mà chính miệng thừa nhận tất cả đều là do nàng sắp xếp sao?

Nhưng mà Bích Đào không để ý đến ánh mắt khó hiểu cùng cái nhú mày của nàng ta, bàn tay nơi cằm của nàng ta hơi cong lại hướng lên tóc mai, dường như nàng đang thưởng thức đóa hoa phù dung thanh lệ, sau đó đặt bộ hộ giáp ở phía sau sườn búi tóc của nàng ta, chậm rãi không chút do dự mà đâm vào. "Hay là người vẫn cho rằng, bốn cung thật sự sẽ không dám lấy lấy oán trả 'on'?"

Những từ tuy nhẹ nhàng nhưng nguy hiểm được thốt ra từ đôi môi đỏ thắm, bộ hộ giáp sắc nhọn cũng không chút kiêng dè mà đâm vào phần tóc mai của nàng ta, da thịt non mịn như cách hoa nhò của Trinh Mỹ nhân nhất thời bị cắt ra, tơ máu từ bên trong nhỏ giọt chảy ra, uồn lượn chảy xuống.

Mà Trinh Mỹ nhân cảm thấy huyết thái dương đau đớn vẫn hoàn toàn bất động chỉ biết run sợ đứng đó, sắc mặt tái mét, ngây ngốc nhìn người trước mắt. Tình cảnh quỷ dị kia thật làm cho người khác cảm thấy sợ hãi. Đồng tử của nàng co rút lại, vô cùng hoảng sợ sờ lên huyết thái dương của mình, lúc này tay của Bích Đào đã rời khỏi, nhưng nàng vẫn không thể tin được, gian nan gọi: "Quý phi... Nương nương...".

"Tuy rằng không được xem như tiếng than đổ quỳ, nhưng cũng được coi là phù dung ngâm sương".

Bích Đào tháo bộ hộ giáp dính những vết máu loang lổ xuống rồi ném vào khay, khẽ thở dài: "Quả nhiên bốn cung vẫn không thích hợp mang những thứ đồ bỏ này, chỉ dùng một chút lực liền huỷ đi không mất xinh đẹp như hoa, quả thật rất đáng sợ".

Mấy cung nữ tâm tính thiện lương khó khăn lắm mới có thể hoàn hồn, Sơ Hiểu kinh hãi hô lên: "Trinh Mỹ nhân..."

"Nương nương, có cần nô tỳ cho truyền ngự y không?"

Bích Đào khinh bỉ liếc nhìn nàng ta một cái: "Còn đợi bốn cung phân phó sao? Không nhìn thấy Trinh Mỹ nhân đã trở thành dạng gì rồi ư. Đáng tiếc... Một dung mạo như hoa như ngọc như thế nếu điều trị không khỏi thì chính là lỗi của bốn cung".

Nguyên Sương ở ngoại thỉnh chờ đợi chủ tử của mình, trong lòng có chút lo lắng, hình như dự cảm được chuyến đi này sẽ không thuận lợi. Đến khi nàng chợt nghe tiếng hô kinh hãi từ bên trong truyền ra, trong lòng đột nhiên trầm xuống, cảm thấy "quả nhiên là như vậy". Nhưng không biết rốt cuộc chủ tử xảy ra chuyện gì. Nàng thấy có một cung nữ xinh đẹp vội vã đi ra nên vội vàng tiến lên ngăn lại: "Vị tỷ tỷ này, chủ tử nhà ta..."

Cung nữ kia chính là Sơ Hiểu, thấy nàng ta hoa tay múa chân ngăn nàng, lại nghe thấy những lời nàng ta nói thì nắm lấy ống tay áo của nàng ta kéo đi ra bên ngoài, vừa đi vừa thúc giục: "Mau mau lên, nếu ngự ý đến muộn, chủ tử nhà người sẽ đau lòng đến chết".

Đau lòng? Nguyên Sương khó hiểu. Nhưng không đợi hai nàng bước ra khỏi cửa thì đã thấy Trinh Mỹ nhân với khuôn mặt trắng bệch như tuyết, tay áo nâng cao che đi phần trán, bước chân lảo đảo chạy ra bên ngoài, suýt chút nữa đã dẫm lên váy của mình, dáng vẻ vô cùng chật vật. Bước chân của Nguyên Sương dừng lại, đi đến đó nàng ta nói: "Chủ tử, người...".

"Nguyên Sương, chúng ta trở về". Trong tiếng khóc nức nở còn chứa đựng sự sợ hãi và kinh hoàng, những đầu ngón tay nắm chặt ống tay áo dần trở nên trắng xanh, mặt trời mới lên cao chiếu rọi, bàn tay kia khẽ run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Tính Toán

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiph

Nguyên Sương hơi trầm ngâm chờ Trinh Mỹ nhân về Trữ Tú cung, thỉnh thoảng nghiêng mặt quan sát thần sắc của chủ tử, chủ tử không chịu mở miệng, ở Dự Khôn cung chắc là có chuyện không thể nói được, phải hỏi cung rồi mới hỏi lại. Cung nhân đi theo phía sau nhìn thấy dáng vẻ hoang mang của chủ tử đều cúi đầu không dám lên tiếng, im lặng cả đoạn đường.

"Tất cả lui xuống đi." Đợi đến nơi, Nguyên Surong vung tay lên muốn đuổi hết các cung nữ còn lại ra ngoài.

Trinh Mỹ nhân đang đắm chìm trong suy nghĩ ở phía bên kia cũng lấy lại tinh thần, nhanh chóng nắm tay áo của Nguyên Surong: "Đợi một chút."

"Chủ tử?" Nguyên Surong quay đầu không hiểu.

"Người, người đi gọi Thái y tới, ta không thoải mái." Ngón tay của Trinh Mỹ nhân vẫn còn hơi run rẩy, tùy ý chọn một cung nữ, nhìn thấy dáng vẻ mê mang của nàng ta, lập tức nghiêm nghị: "Còn ngây ngốc cái gì, còn không mau đi?"

Cung nữ kia cũng run rẩy theo: "Chủ tử chớ giận, nô tỳ đi ngay."

"Đợi đã! Nhớ phải gọi Giang Thái y." Bỗng dưng nàng ta lại bắn ra một câu, gọi lại cung nữ đang bước ra cửa kia. Trước khi tiến cung nương đã từng dặn dò, Giang Thái y này với nhà bọn họ có quan hệ không đơn giản, dùng hẳn thì yên tâm hơn.

"Vâng, vâng."

Lúc này Trinh Mỹ nhân giống như một kẻ mất đi phương hướng, chỉ có thể như con thuyền nhỏ ở giữa lòng sông, hoàn toàn hoang mang rối loạn. Từ lúc nàng ta ở cửa cung Dực Khôn cung đến giờ, thậm chí lúc này dặn dò một phen cũng không hề bỏ ống tay áo đang che bên trái xuống. Những cung nhân kia đã sớm bị Nguyên Surong dùng các loại phương pháp để ngoan ngoãn tuân theo, thấy cử chỉ của chủ tử kì lạ, rốt cuộc cũng không dám nhiều lời.

Nguyên Surong lại không như vậy, nàng thấy đám cung nữ lui ra theo cửa sau thì trước tiên chăm cho chủ tử chung trà. Vì sắc mặt chủ tử tái nhợt, giọng nói ngày thường trong trẻo lạnh lùng của nàng cũng có ý mềm mỏng hơn chút: "Tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe được xung hô ngày xưa, dường như nhớ tới lúc chưa vào cung làm một tiểu thư thoải mái sung sướng, phóng khoáng tùy tiện, so với cuộc sống hiện giờ của Tiết Quý phi trong cung cũng không tệ hơn là bao. Nàng không biết làm sao lại có chút hối hận. Ở chỗ ăn thịt người này, nàng cho là mình có thể sống rất tốt, âm mưu tính toán lại cũng không như nàng nghĩ nhưng lại có người không chịu thua chỗ này. Rốt cuộc nàng cũng bỏ ống tay áo đang che xuống, hai tròng mắt kinh hoàng không khống chế được nước mắt tuôn như suối trào, dường như nhớ lại một màn bị rạch mặt kia một lần nữa, sợ hãi giọng nói run rẩy: "Nguyên Surong..." Nguyên Surong, ta nên làm sao đây?

Nguyên Surong thét lên một tiếng, hô hấp hơi dừng lại: "Là Quý Phi?" Một vết rạch dài ở bên tóc mai rất không rõ ràng, lúc này máu cũng đã động lại nhưng đối với nữ tử mà nói thì đây chính là hủy dung. Hủy dung, một phi tần dựa vào dung mạo để tồn tại lại bị hủy đi thì làm sao có thể mưu đồ địa vị nhỏ nhoi ở hậu cung đây? Cho dù dựa vào gia thế sẽ không bị đẩy vào lãnh cung, cho dù Hoàng thượng nghiêm trị Quý phi nhưng tiểu thư... lại có chỗ tốt nào chứ?

Rốt cuộc lần này Quý phi không chút lưu tình! Hoặc là nói... Nàng ta hoàn toàn không xem địa vị và danh tiếng của Hùng gia đề ở trong lòng. Một người như thế...

"Là Quý phi... dùng hộ giáp rạch..." Trong giọng nói của nàng ta nhiều hơn vẫn là mê mang và sợ hãi, hận thù dường như đã bị chèn ép đến thấp nhất, không dám thể hiện nữa.

Nguyên Surong nghĩ đến tình cảnh kia, hô hấp hơi rối loạn, tuy thấy vết thương đáng sợ nhưng cũng không dám bôi thuốc bậy bạ, sợ là không dùng đúng thuốc sẽ lưu lại sẹo, ai biết Quý phi có nương tay hay không, hạ thuốc trên hộ giáp.

"Chuyện này tạm thời không thể truyền ra ngoài." Nàng ta tập trung suy nghĩ hạ quyết định. May mà lúc này chủ tử muốn mời Giang Thái y tới, nếu vậy muốn tìm cơ giấu giếm cũng thuận lợi hơn những Thái y khác. Ít nhất cũng phải để Thái y đến xem, nếu như có thể chữa khỏi không lưu lại sẹo thì còn một đường sống. Nhưng nếu lúc này truyền đi, cho dù chủ tử là người bị hại thì người trong cung e là cũng sợ tránh không kịp.

Trinh Mỹ nhân thấy Nguyên Surong hạ chủ ý, chẳng qua chỉ qua loa đáp một tiếng: "Ừ." Giờ phút này, trái tim nàng đau khổ giống như bị đặt trên lò nung, lo lắng trông ngóng Thái y đến sớm một chút. Mà những chuyện khác, nàng tin tưởng Nguyên Surong sẽ an bài tốt. Huống chi lúc này ở Dực Khôn cung mà mời Thái y thì thời gian cũng quá ngắn. Chủ tử sao lại hồ đồ chứ.

Trinh Mỹ nhân nắm chặt tay, trong mắt hận ý sôi trào, cũng không biết là nhắm vào mình hay là Quý phi, hồi lâu mới nói: "Hoàng thượng sẽ đến..."

Nguyên Surong ngăn ra. "Nàng ta nói Hoàng thượng sẽ đến ngay, ta, ta làm sao có thể dùng dáng vẻ này để gặp Hoàng thượng chứ!" Nàng gắt gao mím môi lại, nước mắt như chuỗi hạt châu chảy xuống. Nữ tử lấy dung mạo của mình làm niềm vui, chỗ nào bị thương thì có thể những nhẽo chọc người thương xót, nhưng chỉ có mặt... sẽ khiến người ta đồng thời vừa thương tiếc vừa chán ghét.

Giang Thái y rất nhanh đã tới, khiến Trinh Mỹ nhân thờ phào một hơi chính là Thái y nói vết thương không sâu, điều dưỡng thích đáng thì sẽ không để lại sẹo. Nàng nâng chung trà âm áp khẽ uống, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác ông trời không tuyệt đường người, nữ tử thích đẹp, dung mạo có thể giữ được, đối với nàng mà nói thì chính là chuyện may mắn nhất hiện giờ.

Còn Quý phi... trong lòng nàng thật sự vẫn cảm thấy sợ hãi, tạm thời không muốn giao phong với nàng ta lần nào nữa.

Nhưng ở bên này nàng có ý đồ giấu giếm chuyện này nhưng bên kia Hoàng hậu mưu đồ định trước sẽ không như ý nàng...

Trương Xuân cung,

Hoàng hậu vẫy tay cho đôi cung nữ phía sau dừng quạt lại, có chút nghi ngờ ngồi thẳng người, hỏi Kim ma ma: "Tin tức là thật?" Mặc dù nàng đoán được

chuyện mã cầu là do Trinh Mỹ nhân bày ra nhưng nàng ta ngần lẩn không đoán được Quý phi sẽ làm chuyện như vậy. Đương nhiên trước giờ thủ đoạn của Quý phi thiên về thô bạo trực tiếp, hiếm khi dùng kế dùng mưu.

"Lão nô đã cho người xác nhận, lúc Trinh Mỹ nhân hồi cung mặc dù chọn đường vắng nhưng vẫn có người của chúng ta nhìn thấy nàng ta dùng tay áo che mặt, rõ ràng là bị rạch mặt nên không muốn cho người khác nhìn thấy." Kim ma ma cười trả lời.

"Nương nương, đây chính là cơ hội tốt."

Mọi khi đa phần là bọn họ gài tang vật hay bêu xấu Quý phi mới có thể mượn sự bảo vệ của Thánh thượng mà truy xét, phải sạch tội danh cho mình. Nhưng lần này, cái thóp này quả thực đã rơi vào trong tay bọn họ, cho dù truyền ra ngoài, cũng không phải là tin đồn, mà là sự thật. Không sợ người tra, chỉ sợ người không tra!

Hoàng hậu nhẹ nhàng dựa lên gối, chân mày nhíu lại cũng không lạc quan như Kim ma ma: "Từ trước đến giờ Quý phi có chừng mực, cho dù làm việc tùy ý đa phần cũng là dùng ngôn ngữ không cho người ta mặt mũi mà thôi, hoặc là nắm được điểm yếu của người ta hung hăng trừng trị một phen. Lần này lại làm chuyện quá khích..." Khiến trong lòng nàng cảm thấy rất không thực tế.

"Con người ai lại không có lúc thất thố." Kim ma ma không cho là đúng nói: "Người nghĩ Quý phi cũng không phải là một người ngu, nàng ta đối với Trinh Mỹ nhân như thế có thể thấy là đã biết Trinh Mỹ nhân vụn trộm giả thần giả quỷ. Nàng ta lại vẫn luôn tâm cao khí ngạo, không cam lòng đối đãi như ân nhân với kẻ thù, Trinh Mỹ nhân còn vội vàng kích thích nàng, nàng mất đi lí trí, sao lại không hạ thủ độc ác chứ!"

Hoàng hậu nghe cảm thấy có mấy phần đạo lý, chủ yếu trong hậu cung chỉ có Tiết Quý phi đã từng làm chuyện như vậy. Cách thức hành động đều không giống ai, Hoàng hậu vừa cảm thấy không đúng. Nhưng cần thận suy nghĩ thì Tiết thị vốn có tính cách như vậy, thường ngày không bộc phát là bởi vì không có ai vô si bất báo "ân" như Trinh Mỹ nhân vậy thôi.

"Chi e hiện giờ Quý phi đã hối hận, suy nghĩ làm thế nào để bù đắp rồi?" Kim ma ma lại gián tiếp nhắc nhở chủ tử, thời gian cấp bách. Nếu Quý phi không muốn làm lớn chuyện, hạ thấp mình đến Trữ Tú cung xin lỗi, nói chuyện này là lỡ tay làm bị thương, lại thừa nhận thật thà một chút vậy thì biện pháp này cũng sẽ không làm được nữa.

"Ma ma nói đúng." Hoàng hậu trầm ngâm chốc lát, vẫn cảm thấy không nên bỏ qua cơ hội này mới nói: "Ma ma phân phó cho mười phải tung chuyện này ra ngoài, ngàn vạn lần đừng để người khác qua loa giấu giếm." "00:00 / 00:00" "Vâng, lão nô tuân lệnh."

Dực Khôn cung.

Bên ngoài mùa hè nắng nóng vô cùng, Bích Đào dùng bữa trưa xong, đồ tiểu Thừa Cảnh ngủ, liền đỡ eo đi vòng vòng trong điện để tiêu thực.

Giờ Ngọ có cung nữ ở lại trực đội phân phó, cũng có cung nữ luân phiên nhau đi nghỉ, trong điện lại yên tĩnh mát mẻ. Bên ngoài là tiếng ve tỉnh mạch vang lên, Bích Đào không gọi người lấy giấy đuổi đi, khi nàng nghe thấy thì như vậy càng có không khí mùa hè hơn. Tuy nàng không chịu nóng được nhưng quả thực rất thích mùa hè.

Điểm kỹ năng sau khi sáng cũng chưa từng vượt qua được, còn nói gì thăng cấp, cửa cuối cùng tăng chậm là bình thường, nàng nhớ tới lúc Tiểu Tiểu đột nhiên xuất hiện nói một phen, lại cảm thấy chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy. Chẳng qua như vậy cũng tốt, hiện giờ nàng lại muốn ở lại thêm một chút, an bài nhiều hơn cho hai bảo bảo của nàng..

Còn có Thọ vương bên kia, lúc thi đấu mã cầu, nàng tình cờ nhìn thấy một trăm ngọc linh lung màu thạch lưu, cây trầm kia rất tinh xảo, dường như đã từng nhìn thấy trên đầu Tiểu công chúa. Chẳng qua trước giờ trang sức của Tiểu công chúa rất nhiều, nhất thời nàng cũng không thể xác định được, nên cho người truyền tin tức này cho Thọ vương, để hắn tự định đoạt. Hiếm khi thấy hắn nhờ mình việc gì, trước mắt cũng chỉ có chuyện này để cho chút manh mối.

"Nương nương." Vân Lũ vào điện, nhìn thấy chủ tử vẫn chưa ngủ, đang được Phụng Tử đỡ đi tiêu thực, vội vàng bước lên hai bước lấy tờ giấy trong tay đưa tới: "Mời nương nương xem." Bất nguồn của lần truyền tin này khá kỳ lạ, lại là từ bên Thừa Càn cung bên kia đưa tới. Trong Thừa Càn cung..

Bích Đào dùng bước, mở giấy ra, chẳng qua chỉ có vài dòng chữ le que, trong lòng có tính toán. Bởi vì nàng không muốn gạt hai người Vân Lũ, liền vuốt cằm nói: "Các người xem chút đi."

Sau khi Vân Lũ xem xong ánh mắt hơi ngưng trọng, ngược mắt hỏi: "Nô tỳ dám hỏi chủ tử..."

Bích Đào gờ tay ngưng lại, cười nói: "Bổn cung biết người muốn hỏi gì. Lại nhắc tới chuyện lần trước rạch mặt Trinh Mỹ nhân các người đều cho là ta quá khích, có phải không?"

"Quả thực có một chút." Vân Lũ thành thực nói. Lúc trước khi còn là phân vị thấp, chủ tử hành sự đa phần đều có tính toán trước, từng chuyện từng người đều có tác dụng thần kì nhưng từ sau khi trở thành Quý phi, liền lười dùng âm mưu tính toán, dùng cách làm việc kiêu căng để trấn áp người khác. Lúc này người sáng suốt mấy cũng đều cảm thấy Quý phi nương nương hại người mà chẳng có lợi cho mình, theo thông thường thì sẽ không làm như vậy nhưng lúc nghiên cứu kỹ thì sẽ thấy phù hợp với tính cách của nàng.

Trong tâm tư nàng ta cảm thấy chủ tử sẽ không làm gì mà không có lý do nhưng cũng không khỏi nói cách làm của chủ tử từ trước tới nay luôn làm nàng ta rối loạn.

"Bổn cung chính là muốn chơi một trận vui sướng." Bích Đào nhếch môi.

"Nương nương." Vân Lũ bé tắc gọi một tiếng. Chủ tử nói như vậy lại khiến cho nàng nghĩ sâu xa, cảm thấy lý do này còn có thâm ý khác.

"Nếu không khiến bổn cung trong lòng thoải mái thì làm sao có thể an tâm dưỡng thai chứ." Ý cười bên khóe môi nàng dịu dàng, vuốt bụng nói: "Chẳng qua ngoại trừ chuyện này, bổn cung cảm thấy nhà mẹ của mình cũng đã sống yên ổn quá lâu rồi."

Vân Lũ kinh ngạc một lát, cẩn thận suy nghĩ, dường như có chút hiểu rõ.

"Kiến An Hầu phủ..." Bích Đào giương cằm lên: "Có Hoàng thượng ở đây, bọn họ không dám nháo với bổn cung." Nhưng khó tránh ở trong tối lại gây nhiều chướng ngại cho Tiết gia.

Trải qua chuyện của Tào Tuyền thị, Tiết gia cũng phải nên gõ gõ một chút. Chẳng qua dù sao nàng cũng mang họ Tiết, sao có thể tự mình ra tay được chứ.

"Đương nhiên, còn không thiếu Hoàng hậu được."

Đối với chuyện trong cung, Vân Lũ phản ứng cực nhanh: "Nương nương là cố ý để người ta nắm chuôi?" Từ sau khi vụ hãm nương nương trộm mua thuốc cấm mà đây Ngô Tiệp dư ra làm bia đỡ đạn, Hoàng hậu đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Nhưng chủ tử tính toán Hoàng hậu, chẳng lẽ là muốn chiếm lấy...?

Vân Lũ bị suy nghĩ đột nhiên xẹt qua trong đầu khiến giật mình kinh ngạc, vội vàng xóa đi ý nghĩ này. Mặc dù nàng cảm thấy dựa theo sự sùng ái của chủ tử thì không phải không được nhưng suy nghĩ này dù sao... Cho dù nàng to gan nhưng cũng chưa từng to gan đến mức này.

"Ừ." Bích Đào gật đầu: "Bổn cung không đợi được đến lúc nàng ta chui đầu ra khỏi mũi rùa đó rồi."

"Nương nương?"

"Bổn cung có thể không làm nhưng Lý thị..." Cũng đừng hòng ngồi vững trên vị trí đó.

Nếu không đợi khi nàng vừa đi thì Thừa Cảnh và bảo bảo của nàng sẽ gặp họa. Tốt nhất là phải có cách khiến nàng ta thân ở hậu vị nhưng lại không có thực quyền. Nàng lại nhắc Lệ Tu nghị lên phân vị cao, lúc trước Lệ Tu nghị bị Hoàng hậu hạ thuốc đã vô sinh, nửa đời sau muốn có chỗ dựa thì sẽ nghĩ đủ mọi cách để nâng đỡ Thừa Cảnh.

Còn Hiền phi, Nhị hoàng tử... Nàng xoa xoa trán, những chuyện này, không gặp được.

Vân Lũ và Phụng Tử vẫn còn yên lặng tiêu hóa những ý tứ mà chủ tử nói, nhất là Phụng Tử, những thâm ý trong lời nói đều khiến cho nàng có điều suy nghĩ.

"Phụng Tử, đến Thượng Y cục sửa rộng lại bộ vũ y đã chuẩn bị xong kia, hôm khác bổn cung muốn dùng." Bích Đào thấy hai người đã suy nghĩ xong rồi, mới lên tiếng. Lại đổi đề tài một cách kì lạ.

"Nương nương, bây giờ người đang mang thai, cho dù ngựa nghề thì cũng phải vì tiểu chủ tử mà không thể làm loạn!" Khóe mắt Phụng Tử giật một cái, bất đắc dĩ khuyên nhủ.

Bích Đào cười liếc nàng ta một cái, nói: "Trong lòng bổn cung có tính toán, ta chỉ cảm thái thai này là nữ nhi, muốn đi Đào Yêu quán một chút thôi..."

"Dạy thai trước thời hạn."

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Ấm Áp

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphì

Ngủ trưa dậy, Bích Đào vén tóc ở trên gối, trên cổ đã sớm thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, bởi vì vừa mới tỉnh dậy nên gió ở bốn phía len vào da thịt, lại tăng thêm cảm giác ẩm ướt lạnh lạnh khó chịu, nàng không khỏi khẽ động thân mình.

Xưa nay Hoàng đế ngủ không sâu, người bên gối động một cái cũng cảm giác được, hần trở người, cánh tay dài ôm eo Bích Đào, trong lời nói mang theo âm mũi mờ mờ: "Ngủ một lát nữa đi."

Còn nóng hơn nữa.

Tuy Bích Đào buồn ngủ mắt lim dim nhưng lại nghe theo lí trí mà điểm một cái lên trán hần, nũng nịu lâu bầu: "Nóng như lò lửa."

Hoàng đế cũng không mở mắt, dứt khoát vùi đầu vào gáy nàng làm ồ, hơi thở nóng hôi thổi lên làn da mềm mại trắng mịn của nàng, hần không đầu không đuôi thờ dài một câu: "Trúc phu nhân [1]."

[1] Trúc phu nhân: còn được gọi là thanh nô, là một chế phẩm được làm từ trúc có hình trụ tròn. Vào mùa hè nóng bức ở Giang Nam mọi người đều thích dùng những vật dụng làm từ trúc trong phòng ngủ, trúc phu nhân là dùng trúc bện lại, là vật giúp giải nhiệt mùa hè, có thể ôm cũng có thể gác chân. Trúc phu nhân dài chừng một thước, rộng ruột, bốn phía có trúc bện lại thành lưới, dựa theo nguyên lí "hèm nhỏ thông gió" mà làm, khiến người dùng mát mẻ. Trong tục cưới truyền thống ở Trung Quốc cho rằng trúc phu nhân là vật tượng trưng cho nam tính, là vật có nhiều dương khí nhất, cũng là vật thần thánh nối dõi tông đường, ở bên trong trúc phu nhân luôn có hai quả cầu nhỏ, chơi rất vui... Ở đây Hoàng Thượng đang trêu Bích Đào là cái gối trúc. (Nhìn thế nào cũng giống cái lồng nhốt lợn, thật không thể hiểu người xưa aaa)

Mặc dù vật nhỏ sợ nóng nhưng mùa hè ôm nàng luôn có một luồng khí mát lạnh, rất thoải mái, vẫn tiện nghi cho hần.

Bích Đào trước tiên là ngẩn ngơ, sau đó thì giận dữ, tiếp theo không biết suy nghĩ cái gì, ánh mắt lại dần dần sáng rõ, ánh sáng trong suốt thoáng qua, cuối cùng quả thực nhìn không được, đập trán vào giữa mái tóc dày của hần cười: "Thang bà tử...[2]"

[2]Thang bà tử: Là vật dụng dùng để sưởi ấm, sau khi đổ đầy nước nóng vào bên trong thì đặt trong chân để ấm hơn. Bình tròn làm từ đồng hoặc gốm, phía trên có làm một cái nắp hình xoắn ốc, nước nóng được rót vào từ chỗ này.

Giọng nói mềm mại tơ kéo dài, giống như ngô ngôn nhuyễn ngữ [3] vùng sông nước Giang Nam, lại càng khiến cho xưng hô kia ở trên người đương kim Hoàng Thượng càng buồn cười.

[3] Ngô ngôn nhuyễn ngữ: thường dùng để chỉ tiếng địa phương ở Tô Châu như tiếng Tô Châu, tiếng Thượng Hải, v.v... so với những tiếng địa phương khác thì ngô ngữ mềm mại uyển chuyển hơn, cho nên mới có danh xưng "Ngô ngôn nhuyễn ngữ".

Hoàng đế nghe xong ngẩng đầu "cốp" một cái, Bích Đào bất ngờ không kịp đề phòng trán bỗng nhiên bị đập một cái, lập tức bị đau, nước mắt lưng tròng nói: "Chàng chàng chàng!"

"Tình tình trẻ con, trầm không so đo với nàng." Tuy Hoàng đế không nghĩ tới là sẽ cụng đầu nàng nhưng tên gọi kia quả thực khiến người đời phì cười. Giờ phút này thấy nàng đau dù thấy đau lòng nhưng vẫn thông dong cười nói, sau đó đưa tay xoa nhẹ lên chỗ bị đụng kia.

"Da mặt vẫn non nót như vậy." Hần cười trêu ghẹo.

Có thợ đâm bóp miễn phí, Bích Đào dĩ nhiên sẽ không giận dữ mà nói "không thêm người xoa" gì đó, hướng chỉ da mặt non vẫn tốt hơn da mặt dày nha. Nàng hơi nhòm dậy, Hoàng đế liền tự động đưa cánh tay qua làm gối đầu cho nàng, một cái tay khác sẽ chậm chậm xoa xoa, lại còn ngang bướng thổi lên hai cái: "Sao nào?"

Hiện tại Bích Đào đã nửa dựa vào ngực hần, thoải mái nheo mắt lại nói: "Đau cũng không đau lắm, chỉ có chút nóng thôi." Sau đó giống như thương xót mà nói: "Nếu đôi tay thành túi băng thì tốt quá rồi."

Tay của Hoàng Đế xoa nặng hơn, chọc nàng một cái, bất mãn hừ một tiếng: "Đôi thành túi băng hả?"

"Ây da đau quá!" Bích Đào hô to một tiếng, mặt nhích sang chỗ khác không cho hần đụng tới, nhìn điệu bộ kia nếu không phải đang mang thai bảo bảo chi e cũng muốn lăn sang chỗ khác, cách càng xa càng tốt.

"Đang nói chuyện nghiêm túc với Hoàng thượng mà." Bỗng dưng nàng quay lại, mắt nhìn thẳng hần, một chút cũng không thấy sợ, lại còn trách móc nói: "Chuyện của Trình Mỹ nhân..."

Sắc mặt Hoàng đế chợt trầm xuống.

"Thế nào?" Nàng còn chút mơ hồ không phản ứng kịp, suy nghĩ hồi lâu rồi cúi đầu nhìn hần nói: "Thiếp làm nàng ta bị thương, chàng không vui." Đôi con ngươi như quả nho tím giống như điểm sương sớm, ướt ướt, lạnh lạnh, rất trêu chọc người khác.

Trong lời nói không nói tới tố cáo nhưng không một chữ nào mà không tố cáo hần đang bắt nạt nàng.

"Không phải nàng." Hần vừa nói, dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Chuyện kia Hùng Nghiêu đã nói đúng sự thật với trẫm, lại khấn cầu trẫm xử lí khoan hồng. Mặc dù tâm tư nàng ta bất chính nhưng nhìn trên phân thượng của Hùng Nghiêu trẫm tạm thời không xử phạt nàng ta. Nàng muốn phát tiết bất mãn là chuyện thường..." Hần vừa nói vừa hôn lên chỗ bị đụng đỏ đỏ kia của nàng, nghĩ tới điệu bộ trước sau như một của nàng, bất chợt cười lên.

"Trẫm cũng biết nàng sẽ không chịu tội thân được mà."

"Nếu Hoàng thượng đã biết còn không thay người ta dạy dỗ nàng ta, còn giả vờ cười nói với nàng ta lâu như vậy, hại thiếp còn mệt mỏi như vậy." Nàng

đương nhiên được đăng chân lên đăng đầu, bắt đầu không nhều.

"Được voi đòi tiên." Hắc liếc nàng.

Bích Đào sờ mũi một cái, hình như có một chút. Nàng suy nghĩ chốc lát, chuẩn bị biểu lộ phẩm chất tốt đẹp tâm địa lương thiện của mình: "Thái y nói rạch không sâu lắm, sẽ không lưu lại sẹo đâu."

Đối với chuyện này, Hoàng đế lại không để ý lắm, dù sao hiện giờ hắc chỉ nghỉ ở Dực Khôn cung cũng không quan tâm những cung phi khác có xinh đẹp hay không. Cho dù Trình Mỹ nhân bị hủy dung, Kiến An Hầu phủ còn một ngày, hắc cũng sẽ ban cho nàng ta một chén cơm, cũng không liên quan nhiều tới gương mặt.

Bích Đào cân nhắc sắc mặt của hắc, trong lòng đã có tính toán. Con người của nàng chuyển tới chuyển lui, dịu dàng trách mắng: "Nếu không phải vì nàng ta, thì sao lúc này Hoàng thượng lại giận dữ chứ?"

"Trẫm nghĩ đến..." Hoàng Đế sắp nói, thấy khóe môi nàng khó che giấu độ cong đang vênh lên, dừng lại, phượng mâu nhướn lên, cười như không cười nhìn nàng: "Nàng không biết?"

Gần đây trong cung lưu truyền sôi nổi, nói Quý phi rạch mặt Trình Mỹ nhân là do ghen tị nàng ta trẻ tuổi mỹ mạo, rất sợ nàng ta một khi được sủng ái. Sau này sẽ giẫm lên đầu mình mà làm việc, từ đó không chút niệm tình Trình Mỹ nhân đã cứu giúp, mà tiến hành hãm hại. Bởi vì chuyện rạch mặt là thiên chân vạn xác cho nên mặc dù lý do càng bịa càng hoang đường nhưng trung tâm chủ đề cũng không thể ngoài chuyện Quý phi "cố ý" sửa trị Trình Mỹ nhân, cung nhân cũng đều tin tưởng chân tướng như vậy.

Vật nhỏ trông coi một cung, lại có quyền cùng xử lý lục cung, nàng không thể không biết.

Nàng thấy nói dối bị hắc nhìn thấu, bày trò vô sỉ dùng ngón chân cạy hắc: "Thiếp không biết thật mà." Đầu ngón chân mập tròn quẹt qua quẹt lại trên bắp chân Hoàng đế, mịn màng mang theo nửa phần ý lại, dừng nói tới Hoàng đế bị cạy cạy như thể trong lòng mềm nhũn cỡ nào.

"Bớt nhõng nhẽo với trẫm đi." Tuy nói như vậy nhưng khóe miệng Hoàng đế vẫn vui vẻ giương lên, vẻ mặt cũng không khó coi như vừa rồi nữa, mang theo mấy phần thương lượng với Bích Đào: "Thấy đáng vẽ của nàng, hắc đã nghĩ ra cách xử lý thế nào rồi phải không?"

"Lời đồn đại chỉ dừng lại khi gặp người thông minh." Nàng giống như không quan tâm nói: "Người trong cung chính là thích mới mẻ, lời này truyền lâu rồi bọn họ có một ngày bọn họ cũng cảm thấy không thú vị nữa, cũng chẳng thèm nói tới. Không chừng không có, không đả thương được thiếp chút nào đâu." Tiếng nói vừa dứt, thấy hắc có dấu hiệu sắp chuyển mây đen, liền lấy lòng cười một tiếng.

"Tốt xấu gì thiếp cũng là Quý phi mà, chính là dựa vào yêu thương của Hoàng thượng bọn họ cũng không dám quá mức đâu." 00:00 / 00:00Đùa gì chứ, lời đồn này nàng giữ lại còn có hữu dụng, bây giờ giành xử lý trước thì hiệu quả sau này cũng không còn tốt như vậy nữa. Chẳng qua chuyện hãm hại quốc mẫu này, vẫn nên dừng nói với Hoàng đế. Nàng thở dài, dù thế nào thì Hoàng hậu cũng là thê tử kết tóc của Hoàng đế, hắc là hắc không hy vọng mình làm quá đáng đâu. Ừ, nói thế nào cũng phải để chút mặt mũi cho hắc.

Hoàng đế suy nghĩ, cảm thấy cũng không phải vấn đề lớn. Dù sao cũng không nghiêm trọng như lúc đầu đồn đại Thừa Cảnh là ác quỷ nhập thân, hậu cung nhiều thị phi, nếu nàng không để ý thì cũng không sao. Chẳng qua cho dù không cần dùng thủ đoạn lời đình để trấn áp cũng phải khống chế nó ở trong phạm vi nhất định, chuyện này hắc sẽ tự sai người xử lý, không cần nói với nàng: "Nghe nàng vậy."

Hai người có cùng nhận thức, lại dính nhau một lát rồi bảo người hầu hạ thức dậy.

"Chiều nay Hoàng thượng không phê duyệt tấu chương sao?" Bích Đào hiếm khi dịu dàng cái đai lưng cho Hoàng đế, lúc cột đến nút cái cuối cùng thì hỏi. Thực ra nói cái đai lưng, cũng đã do cung nhân giúp Hoàng đế mặc xong rồi, nàng chỉ thay hắc kéo kéo ống tay áo, vuốt thẳng nếp nhăn mà thôi.

Chẳng qua động tác này khiến cảnh tượng càng thêm ấm áp.

Hoàng đế ngoắc ngoắc khóe môi, chọc nàng: "Trẫm ở bên cạnh nàng được không?"

Sao lại không được chứ.

Thực ra Bích Đào là một người có tính ý lại vô cùng nặng, lại không phải loại ý lại mà đẩy cho người khác làm mà là vui vẻ khi có người ở bên cạnh, giống như lúc ở hiện đại thì dính lấy ông nội, sau đó chọc ghẹo anh trai, cũng biến tướng thành hấp dẫn chú ý của người khác. Đại khái cũng do cha mẹ công việc bận rộn nên lơ là nàng. Chẳng qua sau khi trưởng thành dần dần học được cách độc lập, tính ý lại này cũng không biểu lộ rõ ràng nữa.

"Như vậy có được không?" Nàng vui mừng nháy nháy lông mi như cây quạt nhỏ của mình: "Những đại thần kia có nói thiếp mê hoặc quân chủ không?" Nghĩ rồi lại cau mũi một cái.

Hoàng Đế bật cười: "Thỉnh thoảng thôi mà, không sao." Sao mà hỏi một lát liền nâng cao nàng đến mức độ này chứ.

Chẳng qua nhìn nàng rất mong đợi mình có thể ở lại, ừm, hắc cũng sẽ không nói là điều này khiến tâm tình hắc trở nên thoải mái mà vui sướng. Ngồi ôm thiên hạ và mỹ nhân, thì ra còn không bằng một mình nàng khiến tâm tình hắc vui sướng. Nhất thời hắc có chút tiếc nuối cho năm tháng lúc trước, không sớm giam nàng ở bên cạnh mình.

"Muốn trẫm bên cạnh nàng làm gì?"

Nàng cắn đầu ngón tay suy nghĩ một lát, quyết định: "Đánh cò đi."

"Hửm?" Hoàng Đế có chút không phản ứng kịp, hẳn nhớ tài đánh cò của vật nhỏ... không tốt, nàng cũng không đánh thường xuyên.

Thân là phụ nữ có thai, tâm tình của Bích Đào rất không ổn định, vừa thấy vẻ mặt này của Hoàng Đế nàng liền nổi điên: "Đánh cò thì sao, thiếp không thể đánh cò sao?"

Hoàng Đế thấy vậy vội vàng vờn người qua, vuốt vuốt lưng nàng: "Ai nói, ai dám nói không được trẫm chém đầu hân. Ngoan, không được tức giận, trẫm đánh cò với nàng." Hân trấn an hồi lâu không thấy hiệu quả, thấy nàng bĩu môi không vui, rốt cuộc trái lương tâm nói một câu: "Ừm... Còn có thể thuận tiện dạy bảo bảo một chút, cho nàng làm tấm gương tốt."

Nàng thoáng đổi mặt, nghe nói vậy lại ngọt ngào cười lên: "Thiếp cũng nghĩ như vậy."

"..."

Vì vậy hai người "tấm gương phụ mẫu tốt" đang không ngừng đánh cò trải qua một buổi chiều vi diệu, giờ khắc này Hoàng đế cũng hy vọng từ trong thâm tâm, vật nhỏ mang thai này là nữ nhi.

Ít nhất tài đánh cò đối với công chúa mà nói thì cũng không nghiêm khắc như Hoàng tử.

"Nương." Đến khi Thừa Cảnh tan học, vừa nghe nói nương mình ở nội thất thì lập tức bay vào, đợi đến khi nhìn thấy bóng người mặc đồ mình hoàng đang ngồi đối diện thì chớp mắt kêu lên: "Ồ, phụ hoàng."

Hoàng đế tay cầm viên vờ trắng nhìn hân một cái, vừa chơi cò nhàn nhạt nói: "Lễ nghi của Hoàng tử quên mất rồi hả?"

Thừa Cảnh dừng một chút, rồi hành lễ dâng hoàng với hai người: "Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, mẫu phi."

Bích Đào cười tủm tỉm nhặt từng viên cò trắng đặt vào lòng bàn tay, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Hoàng đế nói: "Không thể để Hoàng Thượng ức hiếp nhi tử của thiếp vô ích, dù sao thiếp cũng phải đòi chút lãi từ Hoàng thượng chứ!"

Hoàng Đế đỡ trán: "...". Lại để cho nàng có cớ chơi xấu như vậy, quả thực vất vả cho nàng rồi.

Thấy nương vỗ vỗ vào chỗ ở phía trước, Thừa Cảnh cong mắt leo lên giường, dưới ánh mắt tràn đầy uy áp của phụ hoàng mà ngồi dâng hoàng.

"Hôm nay học gì?" Hoàng Đế nhìn thế cò có xu hướng suy tàn, trong lòng bất mãn, vật nhỏ lại vì người khác mà tính sổ với hân. Cả người hân không thoải mái, giọng nói kiểm tra bài tập của hân như ngày thường không tự chủ được mà nghiêm khắc hơn.

Thừa Cảnh mím môi, cũng xụ mặt nhìn phụ hoàng hân: "Luận ngữ, thái bá nói rằng: Dân có thể sai sử nhưng không thể không biết."

"Biết ý nghĩa là gì không?"

"Sư phó nói đối với lão bách tính nếu như họ có thể đảm nhiệm hoặc làm chút chuyện gì đó thì cứ để họ làm. Nếu không thể thì phải dạy họ, để họ biết nên làm thế nào."

Dân có thể sai sử, không thể không biết.

Sắc mặt Hoàng đế hơi dừng lại, nhưng hồi tưởng lại ý câu nói kia của nhi tử, gõ gõ bàn cò hỏi: "Vậy con lí giải thế nào?"

Khóe miệng Thừa Cảnh khẽ nhếch lên, giống như tiểu hài tử khoe khoang vậy nhưng đồng thời lại cũng có ý kiềm chế khoe khoang: "Nhi thần cho là, người ở trên cao hướng dẫn dân chúng có lúc chỉ có thể khiến dân chúng làm theo chỉ đạo của ta nhưng không thể để dân chúng hiểu hết những dụng ý trong chỉ thị của ta."

Hoàng đế khẽ run, tiếp đó như có điều suy nghĩ.

Hân không dựa theo ý của sư phó mà nói ý nghĩa của câu đó, mà lại hiểu theo ý khác. Hơn nữa... càng thích hợp với tâm tính của người có vị trí cao.

Ngay cả Bích Đào cũng đối với câu này mà sinh ra những suy nghĩ khác. Nàng đột nhiên cảm giác được mình không cần rài đường hết cho nhi tử, Hiền phi người này nhân giới không rộng, cẩn thận dè dặt, cho dù có dã tâm cũng không dám bước ra một bước, không đủ gây sợ hãi. Mà Nhị hoàng tử, mặc dù có chênh lệch tuổi tác nhưng chỉ cần có Hoàng đế chăm sóc thì cũng không bằng làm cục đá mài dao cho Thừa Cảnh.

Dù sao nàng cũng không thể chiếu cố hân cả đời được.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Lời Đồn

Edit: Mẫn Lương nghi.

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Tuy rằng lời đồn đại trong cung được Hoàng đế không chế nên không truyền ra ngoài, nhưng mọi người vẫn cảm thấy Quý Phi hành sự thật đúng là tàn nhẫn, ác độc. Lúc ấy Trinh Mỹ nhân thật sự lao ra chặn cho nàng, sau đó nàng thậm chí còn không cảm kích, chỉ lo lắng thánh sủng giảm bớt vì Trinh Mỹ nhân có dung mạo tuyệt luân nên hủy dung của Trinh Mỹ nhân, dù cho là ai đi chăng nữa, khi nghĩ tới đều cảm thấy sợ hãi.

Tình cảnh ngay lúc đó cũng chỉ có ba cung nữ bên cạnh Tiết Bích Đào biết được, những người còn lại đều làm việc ở gian bên ngoài, mà ba người Văn Lũ quyết định sẽ không tiết lộ việc chủ tử làm. Trữ Tú Cung là bên đầu tiên phủ nhận, sau lại truyền nhiều người mới ủy khuất nói rằng là do Quý phi thất thủ gây ra, nhưng nội dung ngôn ngữ dường như không muốn đắc tội đến Quý Phi, càng làm cho người ta khó có thể biết được, đành tin là thật.

Mặc dù là người của Dục Khôn Cung, đi đường hay làm việc cũng không còn nhẹ nhàng tùy ý như trước nữa, lúc nào cũng phải thấp thỏm nhìn thần sắc của chủ tử, sợ nàng không hài lòng.

Tình hình cứ như vậy giằng co một thời gian, lại đạt tới đỉnh điểm khi một chuyện xảy ra làm đảo lộn mọi thứ.

"Cái gì!? Quý phi nương nương bị thương?" Mấy cung nữ phụ trách công việc vẩy nước quét nhà ở đình viện của Trường Xuân Cung ngạc nhiên, lập tức xích vào bên người cung nữ đang ra về thân bí kia: "Sao lại như vậy? Mau nói."

Cung nữ kia thấy nhiều người tụ tập lấy mình làm trung tâm, e hèm vài tiếng lấy giọng, ngó ngang ngó dọc một chút, cuối cùng mới nhỏ giọng nói: "Sáng sớm hôm nay Quý phi nổi hứng, muốn ăn trưa xong đi một vòng Đào Yêu Quán. Tuy nói Quý phi hiện giờ đang mang thai không thể khiêu vũ, nhưng nàng nói chỉ là đi hai vòng cho tiêu cơm, Hoàng thượng cũng cho phép nàng đi."

Ánh mắt các cung nữ sáng lên, trông mong nhìn nàng, chờ nàng kể tiếp.

"Cũng không biết vì sao đang đi tới giữa hành lang, tám ván gỗ kia tự dưng rụng xuống, Quý phi nhất thời không thể đứng vững, suýt nữa ngã ngựa trên mặt đất!"

"Xôn xao" Đôi mắt những cung nữ xung quanh càng sáng, không có gì cảm thấy bất ngờ cho thấy không phải bát quái bình thường mà là cực kỳ bất quái!

"May mắn là đại cung nữ Sơ Hiểu đi bên cạnh Quý phi tay mắt lanh lẹ, lập tức chạy lại đỡ Quý phi, lại có thêm hai người nữa giúp đỡ mới ổn định được. Chẳng qua dù vậy, chân mà Quý phi giẫm lên tám gỗ bị hư đó vẫn bị thương, máu tươi đầm đìa, nghe nói Hoàng Thượng lúc ấy đang ở Ngự thư phòng triệu kiến các nội quan đại thần, vừa nghe Triệu công công bẩm báo, ngay lập tức phát hỏa! Muốn đem hết tất cả những người trông coi ở đó đem đi chém hết."

"Trời ơi!" Mọi người làm như không chịu nổi hình ảnh quá mức huyết tính, che miệng kinh hô, bộ dáng vô cùng giống nhau.

"Sau khi tra mới biết, tám ván gỗ dùng để lót trên hành lang Quý phi đi qua ấy là bị người lấy hàng kém chất lượng tráo vào, dưới hành lang đó thật ra chính là lu nước, tuy đại đa số bên trong không chứa nước nhưng không phải là không có. Những ván gỗ đó một khi bị ẩm ướt thì bên trong sẽ nát bầy, chỉ cần giẫm nhẹ một cái là hỏng."

Sau khi chân tướng bị vạch trần, đình viện trở nên vô cùng yên tĩnh, mọi người lập tức đắm chìm trong suy nghĩ của mình, hầu hết đều suy tư xem "Ai là hung thủ?".

Cho đến khi một giọng nói sợ hãi vang lên: "Chuyện này sẽ không liên quan tới Hoàng hậu nương nương sao?" Mọi người nhìn lại, là một cung nữ tết tóc hai bên, đội một bông hoa lụa màu xanh lá cây rất nổi bật, nói.

Nhìn dáng vẻ mập mạp nộn nộn kia, có thể biết là mới tới.

"Người thì biết cái gì? Chuyện này có liên quan gì tới Hoàng hậu nương nương?" Những cung nữ còn lại dựa vào việc mình đã ở trong này khá lâu, lập tức bác bỏ lời nàng kia nói: "Ồ chỗ này làm tổn hại danh tiếng Hoàng hậu nương nương, nếu người khác trong cung nghe được thì sẽ như thế nào chắc người hiểu? Đúng là nói không thành có!"

Cung nữ vừa kể chuyện kia nhìn nàng nhiều hơn một chút, hơi suy nghĩ. Lúc sau liền ngăn lại lời nói của các nàng: "Nàng nói cũng không phải không có đạo lý. Chuyện ở lục cung, Hoàng Thượng đều giao cho nương nương của chúng ta tới tiếp quản, lúc ấy cũng là thời điểm xây dựng Đào Yêu Quán. Chúng ta giữ tiếng cho nương nương, người ngoài lại nghĩ muốn nói xấu ngài như vậy."

Có cung nữ cười lạnh: "Quý phi nương nương kia không phải không cùng nhau giải quyết quyền lợi sao, tại sao không phải nàng tự động tay động chân chứ."

Nàng vừa dứt câu, liền phát hiện những người xung quanh nhìn nàng giống y như nhìn một tên ngốc. Cái hành lang kia là Quý phi xây dựng, người bình

thường không được đi vào, Quý phi tự động tay động chân vô làm gì!?

Nàng hơi tức giận trừng lại mọi người, nhưng cũng không nói gì thêm. Nàng nói là nói như vậy, nhưng trong lòng cũng nghĩ Quý phi sẽ không ngốc tới nỗi tự gây rắc rối cho mình.

"Ta nghĩ nên bẩm báo chuyện này lên cho nương nương biết đi." Cung nữ kể chuyện kia quyết tâm nói.

Cung nữ đầu đội hoa lụa kia then thùng cười, đưa ra chủ ý cho nàng: "Tỷ tỷ, không bằng tỷ tỷ đi nói cho Đĩnh Lan tỷ tỷ trước? Nếu Đĩnh Lan tỷ tỷ cảm thấy đó không phải là chuyện lớn thì cũng không cần khiến cho nương nương tốn phí tâm tư."

"Vẫn là người nghĩ chu toàn." Cung nữ kia ôn hòa mỉm cười, sau đó đi vào trong điện.

Những cung nữ khác nhìn nhau, có một người nhin không được, cuối cùng vẫn hỏi: "Việc này, chắc không phải nương nương của chúng ta làm.. đúng không?"

Mọi người đồng thời run lên, trừng mắt nhìn nàng một cái, ý là nàng chớ có nói năng hàm hồ. Nhưng chỉ thấy các nàng không nói gì, trong lòng lại có vài phần đồng ý với lời này.

Từ khi Quý phi nương nương vào cung, Hoàng hậu nương nương liền không có được một ngày yên bình. Nói rằng trong lúc hồ đồ làm ra chuyện như vậy... cũng hợp lý.

Các cung nữ kia nghĩ như vậy, không để ý đến cung nữ mới tới kia khỏe mỗi cong cong, có chút hải lòng vì đã hoàn thành xong nhiệm vụ.

"Thiếp thân biết nơi ở của nương nương không thiếu được liệu lạ, nay thiếp thân đem dâng lên một bát canh xương sườn hầm củ sen, hy vọng nương nương có thể sớm ngày bình phục." Dương Tuyền thị ngồi trên ghế thêu cạnh mép giường, mỉm cười lấy lòng.

"Người có tâm." Bích Đào gật đầu: "Phụng Từ, đưa canh vào trong phòng ăn, chút nữa để ta ăn tới."

"Vâng."

Dương Tuyền hầu biết Quý phi không thích những lời nói giả tạo khách sáo, không thích có nhiều người tới bái phỏng, nhưng nàng dựa vào Quý phi mới không bị người ta khinh, bắt được cơ hội nên mới nhiều lời vài câu, mục đích là muốn thân cận Quý phi hơn.

"Nương nương có biết hiện nay trong cung truyền ra rất nhiều lời đồn hay không?"

"Bỏn cung chỉ lo dưỡng thương, không chú ý tới việc này." Bích Đào dường như có chút hứng thú, nâng nâng mi: "Nói thử xem."

00:00 / 03:13 Dương Tuyền thị thấy thế liền ngồi thẳng lên, chậm rãi nói: "Lúc trước Hoàng Thượng muốn chém đầu mấy người trông coi kia, do nương nương khuyên nhủ và nói tốt vài câu nên mới bác bỏ. Bọn họ đương nhiên nhớ tới thiện tâm của nương nương, tuy trên mặt không dám biểu lộ ra gì nhiều, nhưng nghe nói có ngầm đồn đãi Hoàng hậu nương nương đã mua chuộc bọn họ, người không quen nhìn thấy nương nương được sủng ái nên mới làm ra chuyện này."

"Hoàng hậu?" Bích Đào mỉm cười: "Lời này nói ra có chút ý tứ."

"Cũng không phải..." Dương Tuyền thị liếc mắt nhìn Quý phi, có chút không hiểu được ý trong lời nói của nàng, cuối cùng vẫn chỉ đơn giản nói ra tình hình thực tế: "Còn có tin đồn Hoàng hậu nương nương ghen ghét phi tần được sủng ái, nàng cũng chỉ có một đứa con duy nhất là công chúa, chuyện Hoàng thượng ít con nói dối dường như là do nàng giờ trở. Giống Ngô Tiệp dư, đó là người trước mặt nàng được sủng ái, Hiền Phi và An Quý nhân là hai người không được sủng lại không gia thế, nàng lười tính kế, Mẫn Quý Tần thì tự nhiên có Thái Hậu chống lưng."

Bích Đào cười mà không nói, chỉ dùng ánh mắt ý bảo nàng tiếp tục.

"... Lúc trước Mật Tiệp dư vì quá được sủng ái, Lệ Tu Dung không nói, trực tiếp hạ tuyệt tử được làm nàng không thể mang thai. Mà nương nương ngài... Lại là một ngoại lệ."

"Cho nên mọi người đều nói, Hoàng hậu nương nương ở trên phương diện có con nói dối không thể bằng ngài, chỉ là không từ thủ đoạn, làm ra cấm được, lời đồn về những việc này, kỳ thật là do tâm nàng sinh ra ghen ghét mà thôi."

Loại đồn đãi đó thật thật giả giả, nghe được nhưng mà cũng có phần rất đáng tin. Bằng không hiện giờ trong cung cũng không huyền ảo như vậy, chỉ sợ cung nhân của Trường Xuân Cung nghe nhiều rồi, đều cảm thấy chủ tử nhà mình có lẽ vì ghen ghét quá mà làm ra những chuyện này.

Rốt cuộc động cơ là gì, sự thật như thế nào, thời gian sẽ là câu trả lời tốt nhất.

"Mấy lời này các người ở đâu cũng nói?" Bích Đào nghiêng đầu cười nhìn nàng, hỏi.

Dương Tuyền thị bị dọa cho nhảy dựng, lập tức làm sáng tỏ: "Sao lại như thế được... Thiếp thân cũng không phải là người lắm mồm." Nàng cảm thấy Quý phi có lẽ thích nghe những lời này, mới vừa rồi nhiều lời vài câu, nhưng mà ngày thường nàng cũng đâu dám nói gì Hoàng hậu.

Người trong cung bắt lỗi phi tần không ít, đồn đãi truyền lưu giữa các cung nhân còn an toàn hơn truyền ra từ miệng của phi tần. Đương nhiên, nếu như cung nhân của bản thân ở trong cung bị bắt được, cũng sẽ bị trị về tội quân giáo không nghiêm. Nàng ở phương diện này vẫn là tương đối cẩn thận.

"Không có là tốt." đầu ngón tay phấn hồng tự nhiên xẹt qua tấm chăn gấm mỏng, miết nhẹ lên đường cong của hai cánh cây liền cành quấn lấy nhau in trên chăn gấm, Bích Đào không chút để ý nói: "Thân là cung phi, lời này nói ở Dục Khôn Cung thì không sao, nhưng nếu nói ở chỗ khác, khó mà chắc chắn rằng Hoàng hậu nương nương nghe xong sẽ không tức giận, sau đó nói bốn cung quân giáo không nghiêm, không có quy củ gì."

Lời vừa dứt dường như vô hình chung đã khẳng định những lời đồn đãi kia là thật, Hoàng hậu sẽ bởi vậy thẹn quá hóa giận.

"Nương nương nói phải, thiếp thân đa tạ nương nương dạy bảo." Dương Tuyền thị xoay người, đứng dậy thi lễ. Xem ra Quý phi có vẻ hài lòng về lời nàng vừa nói, chỉ là không muốn mượn từ miệng nàng nói ra, ừm, nàng có thể suy xét khiến cung nhân quạu gió thêm củi, làm việc này trở nên lớn hơn, rồi rầm hơn.

Nói vậy Quý phi sẽ không thể không cao hứng.

"Dương muội muội tới thật sớm." Lệ Tu Dung và Sơ Hiểu lạnh nhạt tiến vào, màn lụa được vén lên, lộ ra khuôn mặt trang điểm, xinh đẹp như phù dung, nàng tiến tới mỉm cười thi lễ: "Nương nương thứ tội, thiếp thân không phải cố ý tới muộn."

"Các người có lòng, cũng không cần câu nệ vấn đề sớm hay muộn." Bích Đào mỉm cười miễn lễ cho nàng.

"Nương nương tuy không trách tội nhưng thiếp thân vẫn cảm thấy có lỗi." Long mi của nàng khẽ nháy, để lộ ra một tia vui sướng khi người gặp họa, đi thẳng vào vấn đề: "Giữa đường nghe nói Trữ Tú Cung đã xảy ra chuyện."

"Chuyện gì?"

"Khuôn mặt của Trinh Mỹ nhân bị Quý phi nương nương vô ý làm bị thương, nhưng mà Thái y đã nói không sao, nghỉ ngơi đầy đủ sẽ không có sẹo rồi. Hôm nay sau khi kiểm tra lại thể mà nói khác đi, bảo rằng miệng vết thương chuyển biến xấu, mặc dù vẫn không sao nhưng có thể sẽ lưu lại sẹo. Đang êm đẹp như vậy sao lại chuyển biến xấu? Vị kia không chịu bỏ qua, ra lệnh tra rõ, náo loạn làm cho Trữ Tú Cung không được yên bình."

Bích Đào cười cười, trong lòng hiểu rõ. Đây có lẽ là An Quý nhân đắc thủ, nàng vốn rất am hiểu y thuật cùng chế thuốc, có bản thân mình nâng đỡ, ở Trữ Tú Cung cũng không phải không có người chống lưng.

Bản thân nàng năm đó ở Phương Hoa Các, tuy rằng nhất thời chán nể được đẩy tới, nhưng mà muốn thu phục thì lại chẳng phải chuyện ngày một ngày hai. May mà nàng được ân sủng không ngừng, đối đãi với người khác thật hào phóng, mọi người mới dần dần có nỗi nhớ nhà. Dù vậy, phía sau còn có một vị Văn Thanh.

Lúc Trinh Mỹ nhân vào cung địa vị còn thấp, ân sủng thường thường, cho dù gia thế không tồi, nhưng muốn lập tức thu phục toàn bộ cung nhân, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

"Tra được rồi sao?"

Lệ Tu Dung nghe thấy vậy, lặng lẽ dấu đi nụ cười bên môi: "Nghe nói là tra được trong một lọ cao dưỡng da thành phần độc hại, lọ cao dưỡng da đó - lại là Mẫn Quý Tần đưa đến."

Bích Đào thoáng chìm vào suy nghĩ.

Mẫn Quý Tần luôn luôn chú ý đến Trinh Mỹ nhân, cảm thấy nàng có cơ hội, có thể đối đầu với mình, cho nên Trinh Mỹ nhân và nàng cũng có giao hảo với nhau, chỉ là lúc này có lẽ đang hận nàng muốn chết. Một bước này của An Quý nhân thật kỳ diệu.

Cứ như vậy, việc này, nếu như không phải y thuật của Giang thái y không tốt, thì lọ cao dưỡng da kia sẽ có gì đó không bình thường, hoặc là nói thủ đoạn của Mẫn Quý tần quá cao, chọn thảo dược mà lão thái y cũng không thể phát hiện được. Giang Thái y là người của Kiến An hầu phủ, Mẫn Quý Tần sau lưng lại có Thái Hậu, chọn tới chọn lui cũng không thể trút giận được lên đầu ai, hiện giờ Trinh Mỹ nhân có lẽ là đang vô cùng đau đầu.

Nếu là lúc bình thường, còn đang bình tĩnh, nàng có thể nhận rằng lọ cao dưỡng da kia là sau khi vào phủ của nàng mới phát hiện được, nhưng hiện giờ dung mạo đã bị hủy, nàng làm sao có thể bình tĩnh được? Mặc dù bên cạnh có người thông minh phát giác ra, cũng không năng lực tra ra được chứng cứ. Thời gian lâu như vậy, lưu lại dấu vết là chuyện không thể nào.

"Mẫn Quý Tần làm ra việc này thật ngu xuẩn." Bích Đào dịch dịch góc chăn, hơi hơi mỉm cười.

Đưa đồ đó sang cho nàng sử dụng, còn không bằng đưa vàng bạc châu báu tới xem ra còn thỏa đáng hơn, bằng không người ta làm sao có thể chọn đồ vật trên tay nàng chuyển đi. Nàng thật ra trông có vẻ tri kỷ, thu lễ vật người cũng sẽ không thể không cảm kích.

"Nàng kỹ thực lại tới Phương Hoa Các kêu oan, nói cao dưỡng da kia nàng đã từng dùng qua và rất hữu hiệu, Thái Hậu nương nương mới ban cho một lọ. Nàng hào tâm nhường cho Trinh Mỹ nhân, Trinh Mỹ nhân lại phản bội nàng, giá họa cho nàng, có thể thấy được tâm địa của nàng đen đến đâu biết bao nhiêu."

Bích Đào vui vẻ.

Chó cắn chó, miệng đầy lông. Hai người bọn họ sau lưng đều có chỗ dựa, cuối cùng nào loạn đến vậy, cũng không giải quyết được gì.

Như vậy là tốt nhất.

Nhưng mà chờ sau khi hai người rời đi, lại có một vị khách không mời mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Trâm Bạc

Người tới là vị Thọ vương gia xuất quỷ nhập thần, không coi thủ vệ trong cung ra gì.

"Sao ngươi đến lâu như vậy rồi mà vẫn không bị ai phát hiện ra?" Bích Đào nghiêng đầu, dùng loại ngữ khí vô cùng mong đợi mà trêu chọc hắn.

Thọ vương nhìn thoáng qua chiếc ghế chạm trổ gần mép giường rồi ngồi xuống, ngón tay nâng cằm nàng lên, trêu chọc nói: "Bây giờ ta sẽ để bị người khác phát hiện, sau đó bị bắt giải đến trước mặt Hoàng huynh. Nói rằng quan hệ của chúng ta có sự mờ ám."

Bích Đào đẩy tay hắn ra, bình bình đạm đạm nói: "Vương gia rình trộm nhiều vị cung phi như vậy, sớm nên bị trói lồng heo thả sông." Nàng muốn đặt mình vào số đông cung phi để giảm bớt ảnh hưởng.

"Trói lồng heo..." Hắn cao giọng chữ cuối, lười biếng nói: "Dù vậy cũng muốn có đôi có cặp."

"Không nói nhảm với người nữa." Bích Đào phòng má: "Hôm nay lại là chuyện gì?"

Thọ vương cười rộ lên: "Nghe nói Trương Xuân cung và Trữ Tú cung yêu cầu không ít bình gốm sứ, ngay cả Hàm Phúc cung cũng có không ít. Âm thanh lúc đó, ta ở trong mật đạo cũng nghe được rõ ràng. Ngươi lại khi dễ các cung phi khác?"

"Là chuyện này sao..." Bích Đào thoáng hoảng hốt, tỏ vẻ không tin được rằng các nàng lại thiếu kiên nhẫn như vậy, sau đó cũng cười rộ lên: "Một người là dĩ kỳ nhân chi đạo, hoàn trị kỳ nhân chi thân[1]. Còn người kia là lấy dương mưu chế ngự âm mưu, hẳn là nàng ta không phục. Còn phía Hàm Phúc cung thì thật sự không liên quan đến ta." Mẫn Tiệp dư là bị An Quý nhân kéo xuống nước.

[1] nghĩa là dùng phương pháp của chính người đó trị lại người đó, gần nghĩa với "gậy ông đập lưng ông".

Thọ vương hoài nghi nhìn nàng, cười nói: "Ta đoán chắc là bị ngươi quấy phá."

"...Quấy phá gì chứ, ta cũng không phải ma quỷ." Bản thân ta đã là hồn ma rồi, Bích Đào nghĩ thầm.

"Chuyện cây trâm người nói lúc trước ta đã tra xét qua." Hắn ước chừng thời gian cung nữ quay lại, cảm thấy nên đi thẳng vào chủ đề chính: "Xác thật có vấn đề, mấy ngày gần đây ta lại thấy nó trên đầu A Sênh, tuy rằng trên đầu nàng trâm thoa khá nhiều, cây trâm kia cũng gài ở chỗ khá khuất nhưng nếu để tâm quan sát thì vẫn nhìn thấy. Nhưng bây giờ lại có một vấn đề khác..."

"Hử?"

"Ta muốn lấy được cây trâm bạc kia để xem kỹ lại lần nữa."

Bích Đào hơi giật mình, ánh mắt đảo một vòng cả người hắn từ đầu đến chân, buồn cười nói: "Chuyện này cũng không phải không có cách...Hay người dùng mỹ nam kế đi, ta bảo đảm A Sênh cam tâm tình nguyện đưa nó cho ngươi."

Thọ vương liếc mắt nhìn nàng: "Bỏn vương nhất định không thể lấy thân dụ địch, vì nước hy sinh thân mình được."

"Đội đã." Nàng khá miễn cảm với câu nói của Thọ vương, câu nói của Thọ vương làm nàng liên tưởng đến việc chiến tranh rồi lại cầu hòa của hai nước thời gian gần đây, biểu tình bỗng ngưng trọng hẳn lên: "Ngươi bảo ta chú ý tiêu công chúa và Hoàng hậu, không phải ngươi đoán rằng..." Gia tộc Lý thị thông đồng với địch bán nước.

Trên mặt Thọ vương hiếm khi xuất hiện biểu tình ngưng trọng: "Không phải suy đoán mà là ta nhận được tin tình báo." Cho nên mẫu hậu mới an bài hắn đi tiếp cận A Sênh, bởi vì những người khác thân phận không đủ cao, không thể suốt ngày ở cạnh Công chúa một nước. Hơn nữa, giống như mẫu hậu nói, hắn tương đối am hiểu về phương diện này.

Bích Đào như vỡ lẽ ra, bỗng đứng nói: "Ngươi nói với ta những điều này không sao chứ?"

"Là ngươi tự đoán ra." Thọ vương buông tay, mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại, tươi cười vừa lười biếng vừa vô lại: "Bỏn vương chưa từng nói gì với

ngươi."

"Đúng vậy đúng vậy, ngươi chưa từng nói gì hết, là ta tự biết tất cả mọi chuyện." Nàng oán thầm trong lòng.

"Ngươi muốn ta làm gì?" Tin tức cũng không phải lấy không, chắc chắn hẳn muốn thù lao gì đó.

Nhưng được như vậy thì càng tốt, nếu gia tộc sau lưng Hoàng hậu thực sự có động thái mờ ám thì có thể một lưới bắt gọn thế lực của nàng ta. Không cần nàng phải bố trí từng bước cờ một, mà dù vậy thì cũng không rõ là nàng có đủ thời gian để bố trí không.

"Ta muốn ngươi..." Thọ vương ghé sát vào tai nàng, hạ giọng nói tất cả những bố trí và an bài với nàng.

Lỗ tai Bích Đào giật giật, thoáng né ra một chút, biểu tình sâu xa, suy nghĩ minh bạch nhưng biểu tình lại có chút do dự: "Có thể nắm chắc thời gian sao? Ta sợ Thừa Cảnh sẽ xảy ra chuyện."

"Cháu trai nhỏ của bốn vương, bốn vương sẽ tự mình chăm sóc cẩn thận, ngươi yên tâm đi." Thọ vương nhìn nàng thờ dài "Nếu trực tiếp đưa vật đó cho Hoàng huynh, huynh ấy dù tin tưởng nhưng vẫn sẽ cho Lý thị một con đường sống, nhân dịp lần này bọn họ sẽ làm khá quy mô, chúng ta khiến cho ba bên giáp mặt, vạch trần triệt để."

"Cho dù bên trong không có vật gì đi nữa thì việc họ phải ra nhân thủ cũng chứng tỏ trong lòng bọn họ có quỷ, nếu không có người, chúng ta cũng có thể tìm ra cách khác. Lúc này địch ở ngoài sáng mà chúng ta lại ở trong tối, là chúng ta nắm quyền chủ động, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Trong lòng Bích Đào phân tích lợi hại một phen, cuối cùng cũng gật đầu: "Khi nào ngươi tiến cung?"

"Việc này phải làm nhanh, chỉ sợ chậm trễ thì đồ vật đó thực sự không còn. Ngày mai ta lập tức vào cung gặp mẫu hậu."

"Được, ta sẽ tận lực phối hợp."

"Chuỗi vòng san hô đỏ trên tay ngươi khá đẹp đấy." Lúc hẳn sắp đi, liếc mắt thấy chiếc vòng hồng ngọc trên tay nàng, khen một câu.

Nàng lắc lắc tay, tươi cười đắc ý, giọng nói mang vẻ khoe khoang: "Là của Hoàng huynh ngươi cho ta đấy."

"Xem đức hạnh của ngươi kìa." Hẳn búng trán nàng một cái, đứng dậy để một chiếc hộp điểm tâm nhỏ trên bàn: "Lễ vật thăm bệnh, loại điểm tâm mới nghiên cứu ra, hình như là mùi hoa hồng nguyệt quý ngươi thích, hương vị cũng ôn."

"Là hoa hồng!"

"Ừ, hoa hồng." Hẳn lười nhác, nói lấy lệ: "Lần sau ta tới, ta muốn rượu hoa quả... có thêm nhiều nước thạch lựu."

Bích Đào không trả lời, mở hộp điểm tâm làm bộ dáng sắp ăn, hẳn cười cười, phát tay áo rồi đi.

Mùi bánh nồng đậm hương hoa hồng, ngọt mà không ngấy, hương vị lại không gắt. Nàng dựa vào gối mềm, neho mắt lại hưởng thụ.

Ừ, thỉnh thoảng bị thương một chút cũng không tồi.

Ngày hôm sau, Thọ vương tiến cung thỉnh an Thái hậu, quả nhiên tiểu công chúa cũng đi theo hẳn vào cung, đến Dực Khôn cung làm khách.

"Nương nương, Hoàng thượng tới." Phụng Tử cầm một đóa son chi mang theo hương thơm thanh mát vào chiếc bình hoa hình mỹ nhân, giúp chủ tử chỉnh cho y phục rộng ra một chút, định tiến đến đóng cửa sổ tránh gió lùa, thuận tiện nhìn xem Hoàng thượng đã đến đâu để báo cho chủ tử.

Không đợi Bích Đào hỏi, Hoàng đế đã bước vào trong nội thất, ngồi xuống giường: "Chân còn đau không?"

"Không nghĩ tới thì vẫn tốt, chàng vừa nhắc đến, dường như nó lại đau rồi." Nàng khom lưng, sờ sờ vào bên mắt cá chân thương đó, chu miệng bĩu môi: "Tự dưng chàng nhắc đến làm gì."

"..." Nữ nhân này càng ngày càng khó hầu hạ.

"A Sênh đi rồi?"

"Đến tận giờ ta vẫn không thấy con bé." Hoàng đế bắt nạt: "Sao con bé cứ chạy đến cung của nàng làm chậm trễ việc học của Thừa Cảnh." "Chờ khi nào chàng đem vị đệ đệ ruột kia chỉ hôn cho nàng, đặt thành ước nguyện rồi, chắc chắn sẽ không chậm chỉ chạy đến đây như vậy."

Đáy mắt hoàng đế xẹt qua một tia ừ dột, mỉm cười: "Không thể được." Dù ý đồ của man tộc còn chưa rõ, hẳn vẫn luôn bị mẫu hậu thúc ép xem xét hôn sự của đệ đệ nhưng hẳn cũng không thể đem đệ đệ mình đi "hòa thân".

Thời điểm Bích Đào và Hoàng đế ở chung, không muốn có người hầu đứng cạnh cho nên lúc này khi Phụng Tử thấy Hoàng đế đến đã tự giác lui ra ngoài.

Sau đó lại thấy Sơ Hiểu mang thuốc dưỡng thai đến, nàng sợ Sơ Hiểu hành động lỗ mǎng cho nên ngăn nàng ấy lại, tiếp nhận chén thuốc bưng vào trong. Nàng hành lễ thành thực, ỏn trọng, bưng chén thuốc nói: "Bẩm hoàng thượng, nương nương, thuốc dưỡng thai của nương nương đã sắc xong, người có dùng ngay không ạ?"

"Để đó cho trẫm, người lui ra đi." Hoàng đế nhận lấy.

"Vâng."

Hoàng đế múc một muống, thổi nguội rồi đưa đến bên miệng Bích Đào: "Nhân lúc còn nóng, nàng uống đi."

"...Ta muốn một hơi uống hết."

Tay Hoàng đế khựng lại một chút, vẫn duy trì tư thế đưa cái muống đến trước mặt nàng. Cảm giác chăm sóc nàng thế này rất tốt, hǎn không muốn từ bỏ quyền lợi của mình. Liền dể dành nàng: "Uống một hơi sẽ làm bỏng cổ họng của nàng."

"...Có thể để nguội rồi mới uống."

"Ngoan nào." Hǎn nhíu mày nhìn nàng, ngữ khí uy hiếp. Bộ dáng hǎn như nói nàng là đứa trẻ không hiểu chuyện, muốn nàng đừng bướng bỉnh nữa.

"..." Hoàng đế đột nhiên cường thế như vậy, khiến Bích Đào từ trước đến nay luôn giờ trò la lối khóc lóc vô cùng thuận lợi cũng phải ngẩn ngơ, đành phải bó tay chịu trối, ngoan ngoãn uống muống được.

Thật khô a!

Cầu hoàng đế, hõn đǎn!

"Thật ngoan." Hǎn nhìn nàng nhǎn mày, bộ dáng muốn khóc mà không khóc được, vậy mà lại cười thực vui sướng. Cứ luôn sủng nàng trong lòng bàn tay, thì thoǎng khi dễ nàng, cảm giác cũng không tồi.

Bích Đào bỗng nhiên nói: "Phụng...Phụng Từ không đem mứt quả tới." Thanh âm đau khổ hơi run.

Hoàng đế đặt chén xuống, chậm rãi lấy khăn nhệ lau vết nước thuốc bên khóe miệng nàng, nâng cằm nàng lên, nhệ nhàng hôn lên cánh môi hồng nhuận đó, tiếng cười trầm thấp tự nhiên: "Để trẫm giúp nàng."

Nước thuốc đắng ngắt cùng với hương vị ngọt ngào của nàng bị hǎn đảo loạn rồi tinh tế nhǎm nháp.

Cái hôn qua đi, Bích Đào liếm liếm môi, quả nhiên kém tác dụng hơn mứt quả.

Trong khi tâm trí nàng đang bay bổng suy tư, thì hoàng đế lại bắt đầu động tĩnh, thân thể cũng bắt đầu rục rịch không yên. Mỗi lần nàng mang thai, đối với hǎn là một loại tra tấn.

Qua ba tháng đầu sớm một chút thì tốt rồi, hǎn không nhịn được thờ dài.

"Nương nương, A Sênh công chúa quay lại. Nàng nói chiếc trâm bạc của nàng đột nhiên biến mất, tìm nhiều lần mà không thấy." Vân Lũ thừa dịp vội vàng đi vào bẩm báo, tầm mắt nàng và Bích Đào thoáng giao nhau, nhǎn mạnh nói: "Là bị mất ở cung chúng ta."

Bích Đào nghe tin tức từ Vân Lũ, gật đầu: "Nếu là bị mất ở cung chúng ta, cũng nên cho nàng một lời giải thích mới phải. Phân phó xuống dưới, tìm tất cả những nơi mà công chúa đi qua, những người đã tiếp xúc với công chúa cũng đều kiểm tra một lượt. Lỡ như vô tình nhặt được thì nhanh chân mang đến trả cho công chúa. Khôi khiến cho người khác hiểu lầm."

"Vâng, nô tỳ đi truyền lệnh ngay."

Việc nhỏ này, tự nhiên Hoàng đế sẽ không để trong lòng, chỉ càng khẳng định vị công chúa này là một sự phiền toái, nhân lúc này sớm xử lý quan hệ với Man tộc, đem nàng trả về mới là đúng đắn."

"Trẫm bôi thuốc cho nàng?" Hoàng đế cảm thấy hơi nghiến cảm giác chăm sóc vật nhỏ của hǎn, thừa dịp cung nhân lui ra, tiếp tục đưa ra yêu cầu mới.

"Không muốn!" Mới vừa đau một hồi, nếu cầu hoàng đế không nặng nhệ thì nàng phải chịu đau một lần nữa mất.

Vậy thì quá mệt rồi.

"Ngoan nào." Hǎn đổi sang giọng điệu ôn nhu: "Miệng vết thương không được bôi thuốc sẽ bị nhiễm trùng, nàng nghe lời một chút."

"..."

"Cái gì! Cây trâm rơi vào tay Quý phi?!" Hoàng hậu ánh mắt hoài nghi bất định: "Sao lại xảy ra chuyện này?"

Kim ma ma cũng bị dọa đến hồn phi phách tán, chờ định thần lại, vội vàng nói: "Nghe nói là đến Dục Khôn cung làm khách, thời điểm cùng Ngũ hoàng tử chơi đùa thì tìm không thấy. Hẳn là chơi quá hăng say, rơi ở đâu đó cũng không chừng." Hẳn là không phải bị lập mưu lấy mất.

"Vậy đã tìm được chưa?"

"Nghe nói đã tìm nhưng không thấy, công chúa muốn tìm lại lần nữa, lại khiến Quý phi không vui. Lúc ấy Hoàng thượng cũng ở đó, Quý phi nói chuyện này với Hoàng thượng, nói rằng cùng lắm chỉ là một cây trâm, chẳng lẽ nàng lại tham lam lấy mất của công chúa. Chỉ như vậy mà lục soát tới lục soát lui người trong cung nàng, nàng cảm thấy mặt mũi mất hết, giằng co không chịu hạ lệnh. Nương nương cũng biết, mấy chuyện nhỏ này Hoàng thượng lúc nào cũng thuận theo ý nàng ta."

Sắc mặt Hoàng hậu trầm xuống: "Nói cách khác là không tìm được."

"...Vâng."

Hoàng hậu giận dữ, vỗ bàn đứng dậy: "Bổn cung trước đó đã nói, nếu muốn hợp tác với gia tộc chúng ta thì không nên tiếp xúc với Quý phi. Nàng không giỏi giao thiệp, ai biết có bị Quý phi hoa ngôn xảo ngữ lừa không. Hiện tại thì sao?! Cứ cho là Quý phi không biết chuyện này, nếu chúng ta quá sốt sắng, nàng ta nhất định sẽ nghi ngờ. Đợi đến lúc tìm được cây trâm, nàng ta còn không biết là chuyện gì hay sao?!"

"Cái thứ này thành sự thì ít mà bại sự thì nhiều!"

Kim ma ma thấy chủ tử vô cùng giận dữ, liền tránh đi trước, đợi đến khi chủ tử bình tĩnh lại mới hiến kế: "Quang minh chính đại ép nàng tìm không được, chỉ bằng chúng ta ngầm sai người..."

"....Trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy." Hoàng hậu xoa thái dương: "Nhớ đừng để Hoàng thượng phát hiện."

Từ khi biết tin tức này, trong lòng nàng luôn bồn chồn không yên, có cảm giác rằng sự tình sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Hoàng thượng đã sớm bắt mối với gia tộc Lý thị tay nắm trọng quyền, nếu không phải do các tiểu quốc quanh năm quấy nhiễu, e là đã sớm bị tước binh quyền, bị quân vương kiềm kìm, nàng và Lý thị e là gặp đại họa.

"Lão nô cáo lui." Thấy chủ tử lâm vào trầm tư, Kim ma ma khom người cáo lui.

Kỳ thật lúc người nhà nói cho nàng biết chuyện, nàng cũng vô cùng phản đối. Bằng kinh nghiệm trong thâm cung nhiều năm của nàng, bất kể là Thái hậu hay Hoàng thượng, đều không phải là người mà gia tộc Lý thị có thể lừa gạt nhưng việc đến nước này, ngoại trừ làm nhiệm vụ của gia tộc phân phó, nàng cũng không còn cách nào khác.

Vốn nghĩ rằng thương lượng việc này ở bên ngoài sẽ không khiến người ta nghi kỵ.

Không nghĩ đến vẫn sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Sủng Nhi

Edit: Phương Tu dung.

Beta: Tiên Thái phi.

Bóng đêm lạnh lẽo dần dần bao phủ, như một đầm mực sâu không thấy đáy. Bốn phía Dục Khôn cung im ắng, chỉ để lại vầng trăng lưỡi liềm hao gầy treo trên mái điện cong cong của hoàng cung.

Mặt trăng soi nghiêng [1], chiếu rọi trong đình viện một vài bóng đen vút qua nhanh.

[1]: Vốn theo convert viết là "斜光" nghĩa là ánh sáng nghiêng. Ta tra được một từ khác là "斜月" (Hán âm: Tà nguyệt), dịch ra là mặt trăng soi nghiêng, với ngụ ý mặt trăng gần về sáng, sắp lặn. Ta cảm thấy thích hợp với ngữ cảnh nên dùng 斜月 thay cho bản gốc.

Tiết Bích Đào không dám ngủ sâu, hơi hơi mở mắt, chú ý đến cánh tay đã tê mủi. Nàng khẽ đẩy Hoàng đế đang say trong mộng đẹp bên cạnh: "Hoàng thượng, thiếp đói bụng." Nàng làm như vậy cũng chẳng phải lần một lần hai, dùng phương pháp này để đánh thức Hoàng đế, thật sự vô cùng thành thực.

Có điều, hôm nay nàng không ngừng quán lấy Hoàng đế để hấn lưu lại Dục Khôn cung nghỉ ngơi, còn dùng gián điệp giả truyền tin tức đến tai Hoàng

hậu, khiến Hoàng hậu xác định rằng Hoàng đế không ở đây, lớn mật điều động đội ám vệ hành sự.

Tuy nàng nắm chắc thời gian và quản lý chặt chẽ, nhưng chuyện này làm nàng mệt mỏi quá sức, cái bụng thật sự rất đói.

Hoàng đế tỉnh lại từ trong mộng, ánh mắt có chút hoảng hốt cũng dần dần trở nên rõ ràng, hắn nhớ lại lời nói của bảo bối, nhào người ra hôn ngẫu nghiêng nơi khóe môi của nàng một cái, thờ dãi: "Nàng đúng là yêu quái chuyên gây vò người khác mà."

Hết cách rồi, thời điểm bảo bối mang thai, lúc nào cái miệng cũng thêm ăn hơn so với ngày thường, hắn không thể không chiều theo ý nàng.

Đến khi Hoàng đế chuẩn bị ôm nàng bước xuống giường, nhóm cung nữ chú ý đến động tĩnh trong phòng, không hề rối loạn mà rất có trật tự, thấp sáng từng ngọn đèn trong phòng, ánh sáng chiếu rọi đại điện giống như ban ngày, ngay cả hạt bụi nhỏ li ti cũng có thể thấy được.

Có lẽ là vì ánh nền quá sáng, có một hai phần chiếu vào trong phòng ngủ của Thừa Cảnh, hình như người trong phòng trông thấy vật gì đáng sợ, bỗng dưng vang lên một tiếng hét chói tai, không đợi đến khi có người tới giúp đỡ thì âm thanh đó đã im bật.

Hoàng đế bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, nhóm thị vệ cũng cảnh giác mà xông vào đội lệnh, sau khi Hoàng đế hạ lệnh sẽ ngay tức khắc xông vào phòng ngủ của Ngũ Hoàng tử, bao vây người trong phòng lại.

Bóng đen biết rõ nếu đã thương người sẽ làm sự tình trở nên nghiêm trọng, cho nên khi tiếng hét chói tai của nữ hầu Ngũ Hoàng tử vang lên, trong nháy mắt hắn đã đánh bả ta ngã bất tỉnh trên mặt đất. Nhưng mà nhóm thị vệ đã nhìn thấy ánh sáng bàng bạc từ cây trầm lóe lên, liền tiến sâu mấy bước vào trong phòng, hắc y nhân tính toán sau khi giành được cây trầm trong tay thì cách cửa sổ xa hơn một chút để tẩu thoát. Thế nhưng bọn hắn chưa kịp nhảy ra cửa sổ bỏ chạy thì đã bị nhóm thị vệ bắt ngay tại trận.

Tất nhiên sẽ có người bẩm báo về tình huống trong phòng, tình hình được khống chế một cách nhanh chóng. Sau khi nghe báo cáo, vốn Hoàng đế muốn một mình đi vào, nhưng Tiết Bích Đào lại kéo lấy ống tay áo của hắn, kiên trì nói: "Đoàn Đoàn còn đang ở bên trong, thiếp cũng muốn đi xem thế nào."

Hoàng đế trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng cho phép nàng, lên tiếng nói: "Không được cách trầm quá xa." Tuy rằng đã loại bỏ được nguy hiểm, nhưng trong phòng vừa mới trải qua một phen đao quang kiếm ảnh [2], giờ phút này bầu không khí kia vẫn còn tràn ngập trong phòng, e là nàng không không thích ứng được.

[2] Đao quang kiếm ảnh (刀光剑影): Ánh đao bóng kiếm, ở đây diễn tả một cuộc đánh nhau vô cùng kịch liệt, hỗn loạn.

"Vâng."

Không khí trong phòng quả thật vô cùng giương cung bạt kiếm [3], tuy rằng đám hắc y nhân đã bị khống chế, nhưng lúc bọn họ bị trói gô [4] từng có ý đồ cắn lưỡi tự sát. Nhóm thị vệ đều trải qua huấn luyện, đối với loại thủ đoạn này, có thể nói là am hiểu vô cùng tường tận, vừa nhìn biểu tình của nhóm thích khách liền biết không ổn, nhanh tay lẹ mắt bốp cắm bọn chúng, nhưng động tác trói người trên tay thì vẫn không ngưng nghỉ dù chỉ một khắc.

[3]: Giương cung bạt kiếm (剑拔弩张): Không khí căng thẳng, nguy hiểm.

[4] Trói gô (五花大绑): trói cổ và chéo cánh tay ra sau lưng.

"Tháo khăn che mặt của bọn chúng xuống." Hoàng đế vừa nói vừa nhìn Tiết Bích Đào. Giờ phút này, nàng ôm nhi tử còn đang buồn ngủ vào trong lòng, coi bầu không khí trong phòng như không có gì.

Hắn thoáng yên tâm.

Dưới khăn che mặt là ba khuôn mặt bình thường, không có gì đặc sắc, là dạng tử sĩ đặc thù.

Tuy nhiên, việc này cũng không có nghĩa là không có dấu vết để tìm kiếm.

Động tác khi giao tranh có thể biểu lộ ra kiểu môn phái. Nếu thị vệ có kinh nghiệm phong phú, vẫn có thể trong lúc giao chiến mà tìm ra manh mối. Hơn nữa, khi điều động người sẽ truyền ra tin tức, nếu hành tẩu trong cung, thì càng không ai có thể ngay lập tức xóa sạch dấu vết được. Mặc dù chứng cứ không rõ ràng, cũng không có nghĩa là không bắt được.

"Có hỏi ra được gì không?" Hoàng đế trầm giọng hỏi.

"Bẩm Hoàng thượng." Đáp lời chính là người thị vệ dẫn đầu nhóm binh sĩ. Hắn ngẩng mặt lên – thật bất ngờ là người đã từng giúp Tiết Bích Đào trong sự kiện Tào Tuyên thị lần trước. Bần lĩnh của hắn không kém, lại có thêm khả năng nắm bắt cơ hội. Hắn cũng không trả lời thẳng vào vấn đề, chỉ trình bày cây trầm bạc trong tay lên, rồi nói: "Đây là vật thần phát hiện trong tay của hắc y nhân."

Nếu là bình thường, khi có người trình một cây trầm bạc chẳng có gì nổi bật lên, chắc chắn Hoàng đế sẽ không thêm liếc mắt nhìn một cái. Nhưng ở hoàn cảnh như bây giờ, cây trầm này càng có vẻ đột ngột và quý dị, khiến người khác không thể không suy nghĩ nhiều.

Kỹ xảo truyền tin tức trong một đại gia tộc như Hoàng thất, người có thể biết được hơn một nửa. Thậm chí, có một số còn chính là từ Hoàng thất truyền ra ngoài.

Hoàng đế rũ mi suy nghĩ một lát, cầm cây trầm bạc trong tay thưởng thức một lúc, giống như đang tìm một nơi nào đó. Ước chừng qua thời gian nửa

chén trà nhỏ, hần khẽ mỉm cười, quay lưng lại rồi bẻ chỗ hình hoa mẫu đơn được khắc quán quanh thân trầm một cái, "cách" một tiếng, thân trầm tách thành hai nửa, không giống như kiểu bị người ta cưỡng quyết bẻ gãy đường vân một cách không có quy tắc, mà vẫn trơn nhẵn như lúc ban đầu.

Bên trong lộ ra dấu vết một mảnh giấy mỏng như cánh ve.

Hoàng đế mở ra, nhìn lướt qua, rồi bất động thanh sắc [5] để lại vào chỗ cũ, nhưng đáy mắt lại có sóng ngầm chậm rãi chuyển động: "Trước tiên giam bọn chúng vào thiên lao."

[5] Bất động thanh sắc (不动声色): Mặt không một biểu tình, không hề biến sắc, không có động tác gì khác.

"Vâng." Người thị vệ dẫn đầu ôm quyền nhận mệnh, dẫn một đám thị vệ áp giải phạm nhân rời khỏi phòng của Ngũ Hoàng tử.

"Thừa Cảnh."

"Phụ hoàng, nhi thần không sao." Tiểu gia hỏa dụi dụi đôi mắt, đáp lời. Vì Thừa Cảnh còn nhỏ tuổi nên dễ buồn ngủ, so với ban ngày, khuôn mặt bánh bao nhìn còn mềm mại hơn, nhân lúc ánh mắt Hoàng đế chuyển sang người mẫu phi, nó lén lút ngáp một cái.

Hoàng đế vuốt vài sợi tóc đen còn vương rải rác trên vai Tiết Bích Đào, nhẹ giọng nói: "Bảo bối, trầm đến Trường Xuân cung một chuyến", nhưng không nói cụ thể nguyên nhân.

Tất nhiên Tiết Bích Đào biết rõ, không hề cần quấy, ngoan ngoãn thả người: "Hoàng thượng đi cẩn thận. Gió buổi tối lạnh, nhớ khoác thêm y phục."

"Ừ." Hoàng đế cười cười, siết chặt trầm bạc trong lòng bàn tay, quay người đi ra ngoài. Hần thấy mấy cung nữ thiếp thân của bảo bối ở bên ngoài đang lo lắng nhìn vào bên trong, tiện tay chỉ một người, nói: "Đi phân phó phòng bếp nhỏ, nấu cho Quý phi một bát mỳ sợi bạc [6]."

[6] Mỳ sợi bạc (银丝面): Món ăn này còn có tên Tiếng Anh là Silver Paste, là một món mỳ ống truyền thống của Trung Quốc.

Hoàng đế bãi giá ra khỏi Dục Khôn cung. Đêm đã khuya, mặc dù cửa cung đã sớm được khóa kỹ càng, thế nhưng Hoàng đế muốn đi ra, tất nhiên là không ai dám không mở.

Tiết Bích Đào nhủ mảy suy nghĩ. Việc Thọ Vương giao phó, dĩ nhiên tự tay nàng đã an bài hoàn hảo, chuyện còn lại, nên để cho bọn họ suy nghĩ định đoạt. Nàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ mịn môi của nhi tử trước ngực, cười âm áp, nói: "Đoàn Đoàn không bị hoảng sợ chứ?"

"Dạ..." Giờ phút này, tiểu gia hỏa làm nũng vui vào lòng mẫu thân, đáng vẻ có phần được chân truyền từ mẫu phi của nó: "Lúc nhũ mẫu hét to lên thì Đoàn Đoàn bị kinh sợ, hôm nay nương ngủ chung với Đoàn Đoàn đi."

Tiết Bích Đào nhớ đến chuyện nàng đã từng oán giận Trinh Mỹ nhân ngăn cản trước mặt nàng, ngược lại nàng tự mình làm chuyện hù dọa người khác, không nhịn được mỉm cười.

"Được, nương ngủ với Đoàn Đoàn."

Nàng hôn một cái lên trán bảo bối, an bài cho tiểu bánh bao thật ổn thỏa, gém lại góc chăn, vỗ nhẹ nhẹ lên chăn nhỏ, đưa nó đi vào giấc ngủ. Tiểu gia hỏa vốn buồn ngủ, lúc này trên người lại cảm nhận được sự vỗ về nhẹ nhàng có quy luật, mí mắt mềm mại rũ xuống, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

"Chủ tử." Phụng Tử rón rén đi vào, thanh âm nhẹ như lông hồng: "Người còn muốn dùng mỳ sợi bạc không?"

"Tất nhiên, không thể lãng phí phần tâm ý này của Hoàng thượng được." Tiết Bích Đào cười cười đứng lên, tay chân nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Phải chăm sóc nhi tử, cũng phải chăm sóc nam nhân của nàng nữa.

Chuyện xảy ra ở Trường Xuân cung không cần gắng sức hỏi thăm, ngày thứ hai đã truyền khắp hậu cung. Đêm khuya, Hoàng thượng dẫn binh lính vào điện, Hoàng hậu bị giam cầm, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, người người trong cung ai nấy đều bàng hoàng. Kinh đô và vùng lân cận cũng vì chuyện này mà dậy lên một hồi tinh phong huyết vũ [7]. Một nhà Lý thị vốn hiền hách xưa nay, bởi vì tội danh thông đồng với địch phản quốc, nên tất cả tộc nhân đều bị áp giải vào thiên lao, đợi đến mùa thu năm sau xử trảm cả nhà.

[7] Tinh phong huyết vũ (腥风血雨): Gió tanh mưa máu, ngụ ý chỉ một trận chém giết vô cùng đáng sợ, máu chảy thành sông.

Chỉ duy nhất một mình Hoàng hậu, bởi vì đã gả vào Hoàng thất, nên không tính vào hàng ngũ gia tộc. Nhưng cũng vì mẫu tộc mà buồn bã, thời điểm một lưới bắt hết phản đảng Lý thị thì Hoàng hậu đã bị đưa đến lãnh cung, vĩnh viễn không được ra ngoài. Đại Công chúa vì chuyện này đã quý gối suốt một ngày một đêm ở bên ngoài Ngự thư phòng, một hạt gạo cũng chưa ăn, một giọt nước cũng chưa uống, mãi cho đến khi ngã xuống đất ngất xỉu cũng không hề cầu xin Hoàng đế ban ân đặc xá.

Cây đại thụ che trời vững chắc như Lý gia cứ như vậy mà âm ảm sụp đổ, tiếp nhận vị trí của bọn họ chính là Nhiếp gia sau lưng Vinh Quý nhân.

Chỉ là thánh thượng mưu tính sâu xa, lần này không hề giao hết binh quyền cho Nhiếp gia. Hơn nữa, mặt khác, hai nhà âm thầm phát triển mạnh mẽ, tạo thành thế chân vạc trong giới võ tướng.

Nhưng không ai biết, Công chúa Man tộc A Sanh thư từ qua lại với Lý gia, vẫn luôn lưu lại kinh thành. Lúc triều đình ở đây rối ren, nàng chưa kịp truyền tin trở về tộc thì đã bị chính người nàng ái mộ đâm chết.

"Người..., thuộc phe nào?" Khi nàng ngã xuống, trong mắt mê man một mảnh, còn có ý cười cứ kéo dài mãi không biến mất. Phảng phất như quay về khoảng thời gian hồn nhiên vui vẻ khi lần đầu tiên gặp hắn trên đường đi đàm phán hòa bình, rồi lần đại thọ Thái hậu, nàng say sưa cổ vũ khi nhìn hắn mặc y phục rực rỡ làm trò tiêu khiển, còn có ngày hội hoa đăng mùa hạ nghịch ngợm gây sự tranh đoạt vòng thông lọng với hắn.

Ký ức giống như đèn kéo quân ngũ quang thập sắc xoay tròn trong đầu, cuối cùng, nàng chỉ kịp thốt ra hai chữ này, giống như tiếng chuông trong trẻo ngân vang.

Sóng mắt Thọ Vương bất động, nhìn hình dáng nàng ngã vào vũng máu nhưng vẫn vững vàng, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo âm trầm.

"Thích ta thì có ý nghĩa gì đâu." Hắn phui phui vạt áo dính vài giọt máu, nhẹ nhàng nói. Trong ánh mắt có sự mờ mịt và khó hiểu, cùng với sự nhàn nhạt bất đắc dĩ, thật giống như, hắn tiếp nhận đoạn tình cảm này, nhưng không phải là hắn cam tâm tình nguyện.

Cho dù hắn thật sự đã từng mềm lòng như thế nào khi xử trí nàng, nhưng nguyên nhân cũng không phải là bởi vì nàng.

Trong lòng hắn hiểu rõ.

"Hồ Bì."

"Có mặt tướng."

"Truyền lời đến Hoàng huynh, bôn vương đã thay hắn giải quyết một phiền toái vô cùng lớn, bây giờ hắn chuẩn bị gì ban thưởng cho bôn vương đây?"

"Mặt tướng tuân mệnh."

Hoàng đế ban thưởng cho hắn chỉ đơn giản là chút vàng bạc, ngọc phẩm, báu vật đao kiếm được chạm trổ kỳ công, chỉ là lần này có chút hào phóng, bởi hắn đã xuất không ít lực trong chuyện Lý thị, vậy nên Hoàng đế chấp thuận cho hắn có thể qua lại giữa đất phong và kinh thành, không cần phải bó buộc ở một chỗ.

Tất nhiên, Thọ Vương vô cùng mừng rỡ, ung dung tự tại.

Mà trong hậu cung, Hoàng hậu bị giam giữ, tất nhiên Quý phi là người đứng đầu. Tuy Thái hậu lấy lý do Quý phi dưỡng thai để Hiền phi và Lệ Tu dung cùng nhau giải quyết chuyện lục cung, nhưng hai người các nàng chỉ làm cho có lệ, còn giả như thật tâm thật lòng làm việc, đều là người của Quý phi.

Ân sủng của thánh thượng càng bị Quý phi độc chiếm vững vàng. Mặc dù các đại thần nội các liên tục thượng tấu về việc này, nhưng Hoàng đế đều lưu lại không xử lý, sau khi xoay người, vẫn cứ làm theo ý mình.

Tuy rằng dòng dõi thánh thượng không nhiều, nhưng nuôi dưỡng đến bây giờ cũng có bốn vị Hoàng tử, hai vị Công chúa, các đại thần không thể làm gì khác, trước tiên đành phải gác chuyện này sang một bên. Dù sao, đối với bọn họ, nam nhân yêu thích mỹ nhân là chuyện thiên kinh địa nghĩa [8], mặc dù hiện tại Hoàng thượng mê luyến Quý phi, nhưng chờ khi người mới vào cung, thì Hoàng thượng cũng sẽ không nhận được mà tham ăn, đến lúc đó, không cần bọn họ phải khuyên nhiều nữa.

[8] Thiên kinh địa nghĩa (天經地義): chỉ những lý lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi và nghi ngờ.

Thời gian thấm thoát, đảo mắt đã trôi qua một năm.

Nguyên Trung năm thứ tám, vào một ngày gió xuân tháng ba, Quý phi Tiết thị hoài thai mười tháng sinh hạ Tử Công chúa, thánh thượng vui mừng khôn nguôi, lập tức đặt tên là "Triều Dương" (Ánh sáng Mặt trời), lúc đây tháng lại càng thêm đáng yêu, lấy nhũ danh là "Sủng nhi", cũng là ý nói "Vẻ vang của toàn bộ triều Đại Nguyên" [9], thiên hạ xôn xao.

[9] Sủng nhi (宠儿) có nghĩa là con cưng được yêu quý. Ngoài nghĩa này ra, Sủng (宠) còn mang một nghĩa thứ hai, chỉ sự vẻ vang, vinh dự. Vì vậy, ở đoạn này, tác giả đã khéo léo sử dụng từ đồng âm không chỉ để diễn tả sự yêu quý của Hoàng thượng đối với Tử Công chúa, mà Tử Công chúa còn là sự vẻ vang của toàn bộ vương triều.

Nhưng mà, khi mọi người đều cho rằng Quý phi mẫu bằng nữ quý [10], thăng chức thành Hoàng Quý phi là chuyện đương nhiên, thì hành động của Hoàng thượng một lần nữa lại nằm ngoài dự kiến của bọn họ.

[10] Mẫu bằng nữ quý (母凭女贵): Mẹ vinh hiển nhờ con.

Hình ảnh mỹ sọi bạc

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 110: Phu Nhân

Edit: Lan Sung nghi

Beta: Huệ Hoàng hậu

Vị trí Hoàng quý phi vốn tương đương với phó Hậu, chỉ là đương kim Thánh thượng không hài lòng đối với vị trí này, đặc biệt lập ra vị trí Phu nhân, phong Tiết Quý phi thành Chiêu Hoa Phu nhân. Cho dù là nhận quỳ lạy hay sớm chiều thỉnh an từ các phi tần khác, quy cách về phục sức (trang phục và trang sức) hay việc thờ phụng trong Thái miếu, tế trời, tế tổ đều giống như lễ chế dành cho Hoàng hậu.

Cho dù là nhà bình thường cũng khó có được vị trí "bình thê".

Tin tức vừa được truyền ra khiến cả Đại Nguyên triều xôn xao.

Vinh quang vô tận như vậy, trong vòng mấy trăm năm qua, chưa từng có một ai đạt được. Cũng vì như vậy, gia tộc Tiết thị có thể nói là "một người làm quan, cả họ được nhờ", bổng lộc, ân thưởng, thăng quan tiến chức chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng điều khiến đám đại thần tiền triều không hiểu chính là, bởi vì mẫu tộc của Hoàng hậu Lý thị mưu nghịch nên đã bị phế, vị trí mẫu nghi còn trống, nếu Thánh thượng có lòng đề Tiết Quý phi được hưởng vinh sủng lớn nhất, vì sao không lập nàng làm Hoàng hậu. Mặc dù, địa vị Tiết gia có hơi thấp một chút. Nhưng chỉ cần Thánh thượng đồng ý, đám lão thần bọn họ cũng không dám nhiều lời.

Kỳ thật, Hoàng đế cũng không hiểu vấn đề này.---

"Thật sự không muốn làm Hoàng hậu?" Hắn lấy một quân cờ đen từ trong hộp, nhìn người ngồi phía đối diện, lại hỏi thêm một lần.

Bàn tay như ngọc của nàng cầm quân cờ trắng, kết hợp lại càng thêm đẹp mắt. Nhưng chỗ đặt quân cờ lại khiến người ta bất đắc dĩ, theo tiếng hạ cờ "lạch cạch", người ngọc khẽ nhu mày liễu, nói: "Dù làm Hoàng hậu cũng không phải nguyên Hậu."

"... "Như vậy à?"

Càng khiến Hoàng đế đau đầu hơn chính là: tiếp theo nên đi như thế nào để nhường nàng.

Từ khi cùng nàng chơi một ván cờ, nàng lại nổi lên hứng thú, thỉnh thoảng sẽ ôm bàn cờ, tìm hấn "thỉnh giáo". Điều nói, đại thần chơi cờ với Hoàng đế rất hại trí tuệ, thắng cũng không được mà thua quá thảm cũng không xong, có ai biết thật ra Hoàng đế chơi cờ cũng rất mệt. Thắng nàng, nàng càng thua càng đánh, thua nàng, nàng có thể trực tiếp phá hỏng bàn cờ để phản đối người.

Nói chung là, không thể không hạ cờ.

"Tuy rằng không phải nguyên Hậu, nhưng người trong thiên hạ đều cho rằng vị trí Hoàng hậu mới có thể là mẫu nghi thiên hạ. Cho dù, trăm sắp đặt tất cả đãi ngộ đều tương đương với vị trí Hoàng hậu, nhưng quan niệm của bọn họ là "thâm căn cố đế", không thể thay đổi."

"Điều nói, Hoàng hậu có thể cùng Hoàng đế sánh bước." Bích Đào lại hạ một quân cờ, cười khanh khách: "Vậy Hoàng thượng nói cho ta biết, chữ "hậu" kia giải thích thế nào? Hoàng hậu, Hoàng hậu phải chăng chỉ có thể đứng phía sau Hoàng thượng?"

"Ngụy biện."

"Lý lẽ không nằm ở quy củ, tự thông suốt là được." Mày mành nàng cong cong tựa như trắng non, tuy ở vị trí cao nhưng vẫn như xưa, trong sáng, khả ái: "Suy nghĩ của người trong thiên hạ có quan hệ gì với ta, chính ta vui là được rồi."

Nhớ tới một câu nàng đã từng nói với Mẫn Quý tần: "Ta không vui, người làm khó dễ được ta?" Hoàng đế cười nhẹ, không đợi nàng thu tay, tiện thể nắm ở trong lòng bàn tay, nói: "Đến lúc đi rồi."

Đúng lúc này, Phụng Tử tiến vào, khom người, nói: "Hoàng thượng, nương nương, mọi thứ đã chuẩn bị xong, mời thay y phục, di giả đến đại điển phong Phi."

Ma xui quỷ khiến, Bích Đào nhìn về phía Hoàng đế, nàng và hắn bốn mắt chạm nhau, chỉ thấy hắn nắm chặt tay nàng, mỉm cười: "Đi nào, Phu nhân."

Vén lọn tóc mai trên trán, bất chợt, bên môi nàng tràn ra nụ cười xinh đẹp, tay áo dài như mây bay phất qua đệm mềm, đứng lên, theo hắn.

Hai người cầm tay, cùng nhau rời khỏi, Phụng Tử ngơ ngẩn nhìn theo, vẫn đứng ở phía xa, thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Tồn vinh như vậy, chỉ sợ trên đời này không có mấy nữ tử có thể đạt được. Ngay cả là tiểu thư, dù có bộ dạng ngang nhau, cũng không thể được.

"Hoàng hậu nương nương." Lãnh cung âm u, lạnh lẽo, một tiếng nói thanh thúy không giống giọng người trong lãnh cung vang lên. Nàng ta ăn mặc theo phục sức của cung nữ, đặt thức ăn trên chiếc bàn gỗ thiếu một góc, nói: "Mời dùng bữa!"

"Bốn cung không còn là Hoàng hậu." phé hậu Lý thị buồn bã thở dài, nàng nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay đang mờ, nhưng lại không nắm được cái gì. Nàng cười khô, ni non lần nữa: "Đã không phải là Hoàng hậu nữa rồi."

Cung nữ kia vẫn cung kính với nàng như trước, vén tay áo, bô trí bát, đĩa xong, nhẹ giọng nói: "Dù như thế nào, kính xin nương nương đừng để mình bị đối. Thân thể quan trọng hơn."

"Bốn cung... Ta biết rồi." Hoàng hậu đi đến bên cạnh bàn, cầm đĩa lên, lại nhìn nàng ta lần nữa: "Ta đã từng gặp người?"

"Đã gặp." Cung nữ kia có một đôi mắt to ngập nước, mặc dù bởi vì bi thương và mất mát, Hoàng hậu luôn đóng chặt cửa sổ bốn phía, khiến ánh sáng trong phòng yếu ớt, vẫn có thể thấy được ánh mắt rực rỡ của nàng.

Linh động, như có thể nói chuyện.

Chỉ là, sau khi nói ra hai chữ kia, nàng ta cũng không giải thích thêm gì. Tuy Hoàng hậu tò mò, nhưng nghĩ lại, trong hoàng cung có đến mấy vạn nô tài, cung nữ trẻ tuổi bị giáng vị, đến lãnh cung làm lao dịch không phải là không có. Làm sao, nàng có thể quen biết nàng ta.

Ít nhất nàng nên cảm thấy may mắn, không bị cung nữ kia đối đãi bạc bẽo, phải nếm trải tình cảnh người đi trà lạnh hay bỏ đá xuống giếng.

Dù sao, nàng đã không còn là Hoàng hậu.

"Nương nương dùng thông thả." Cung nữ kia nhún người hành lễ, đẩy cửa, đi ra. Ánh sáng chiếu lên mặt nàng ta, nháy mắt, nàng ta hơi nghiêng đầu, tránh đi ánh sáng chiếu vào mắt, nhắc chân thông thả rời đi.

Hoàng hậu nhìn thấy một bên sườn mặt nàng ta, đĩa đang gấp đồ ăn trong tay run lên, nhất thời ngẩn ra.

Nàng ta là... của Hiền phi.

Cung nữ kia đi tới một gian phòng khác, cửa sổ đóng chặt như cũ, nàng đẩy cửa đi vào, khẽ gọi: "Tiết Mỹ nhân?"

Trong phòng có tiếng đồ vật va chạm, phát ra âm thanh trầm đục. Theo đó, có tiếng nói khàn khàn phát ra từ chỗ tối: "Ta ở đây..."

"Là hôm nay?"

"Đúng vậy, hôm nay là đại điển phong Phi của muội muội ngài."

"... Ta muốn đi xem." Hô hấp trong không khí dồn dập, giọng nói kia ẩn chứa bao nhiêu tình cảm, như oán hận, như không cam lòng, như vui mừng, như khát vọng. Những tình cảm đó đan xen vào nhau, đến cuối cùng, chính bản thân nàng cũng không biết vì sao lại cổ chấp như vậy.

Xem ra, nàng ta cũng có chút quan hệ trong cung, một đường dẫn theo Tiết Lục Ngạc hữu kinh vô hiểm[1], đến bên ngoài nơi cử hành đại điển phong phi - Phụng Thiên điện. Hai người nấp sau một cột trụ, khí thế đại điển long trọng, dĩ nhiên không có ai chú ý đến một góc đó.

[1] hữu kinh vô hiểm: có hoàng sợ nhưng không gặp nguy hiểm

Tĩnh lại từ trong vui mừng vô hạn, Hoàng đế đầu độiicorn miện bước ra, sau khi ngồi xuống, nhạc dừng. Lễ quan đặt sách bảo[2] lên án thư, dâng phụng tiết quan[3], phụng sách quan[4], phụng chế quan[5], phụng bảo quan[6], mọi người đứng nghiêm chỉnh, mặt hướng về phía tây. Dưới long ý, quan điển nghi (quan chủ trì các nghi lễ hoàng thất) đọc thánh chỉ. Bích Đào quỳ bên dưới, đợi ý chỉ tuyên xong, nàng tiếp nhận Thánh chỉ, bước lên thêm ngọc. Hoàng đế đứng dậy, đón nàng, hai người đứng sánh vai nhau, đôi mắt nhìn xuống phía dưới.

[2], [3], [4], [5], [6]: những vật dụng đại diện cho quyền lực của phi tần phân vị cao trong hậu cung.

Phía dưới, đại thần, mệnh phụ và chúng phi tần chỉnh lại phục sức, quỳ xuống, dập đầu bái lạy, miệng hô: "Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Chiêu Hoa Phu nhân thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

Tiết Lục Ngạc nín thở, nhìn cảnh tượng trước mắt, người đứng phía trên kia, sinh ra có khuôn mặt như đóa phù dung giống nàng.

Nàng ấy một thân hoa phục, được vạn người kính ngưỡng. Mà nàng, nhìn lại, chính là trang phục không đồng đều. Năm đó, so với với mình, nàng ấy còn kém hơn, một bộ dáng nhát gan, yếu đuối, chỉ biết dựa vào tú lâu[7], nhìn ra ngoài cửa, lặng lẽ rơi lệ.

[7] tú lâu: có thể hiểu là khuê phòng nữ tử.

Một nữ nhân như vậy!

Hiện tại, nhìn nàng ấy, chính nàng lại chẳng hề có cảm xúc oán hận hay không cam lòng. Nàng ấy đứng ở vị trí tôn quý nhất trên đời, cho dù là lúc trước, khi nàng không bị hãm hại, nàng có thể đạt được vị trí đó sao.

Tiết Lục Ngạc ngẩn ra hồi lâu, cho đến khi lễ nhạc kết thúc, nàng mới lấy lại tinh thần.

"Đi thôi." Nàng quay lưng, nói với cung nữ kia: "Son Chi, cảm ơn người."

Cung nữ tên gọi Son Chi vẫn luôn không thúc giục nàng, thậm chí, so với nàng, ngẩn ra còn lâu hơn. Lúc này, nàng thấy khuôn mặt lạnh nhạt của nàng ta lộ ra dáng vẻ thê lương và vô vọng, trong lòng có một suy nghĩ "lao vào vách tường sắt, đụng vỡ đầu, hung hăng ngã xuống."

Mặc dù, nàng ta không bị Hoàng thượng xử tử, nhưng bởi vì từng trợ giúp Hiền phi nương nương nên bị đưa đến lãnh cung hầu hạ. Nàng ta vốn là muốn sống như vậy cả đời, nhưng Hiền phi nương nương đã từng liều chết bồi dưỡng và bảo hộ... Nàng ta không biết có nên trợ giúp, đưa người có thù oán với Tiết Quý phi ra, dùng Tiết Lục Ngạc để hoàn thành tâm nguyện của mình.

Nhưng cuối cùng, Tiết Lục Ngạc vẫn không lộ ra suy nghĩ (báo thù)đó, không biết nàng ta nghĩ đến điều gì, trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Có thể, đối với lời nói của Hiền phi, nàng ta rất coi trọng.

Nàng ta không nên làm vậy bản mình vì người khác, nếu như vậy, đến khi xuống địa ngục, nương nương sẽ không muốn nhận nàng ta nữa, nàng ta cười cười.

Nhưng, trong khi hai nàng ngẩn ra, bên trong đại điện lại xảy ra một trận mưa to gió lớn.

Cung nữ, thị vệ, thậm chí có cả quan lễ nghi, đột nhiên, có không ít người xông lên, hoặc quét sạch bảo sách trên án, hoặc đẩy ngã lư hương, bàn ghế. Trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, có kẻ rút ra chủy thủ giấu ở bắp chân hoặc trên vành mũ, xông về phía Hoàng đế và Thọ vương.

Bên trong đại điện là một khung cảnh binh hoang mã loạn. Hoàng đế không kịp trở tay, trong khi bảo vệ Bích Đào, bị chủy thủ chém qua cánh tay, thấy thế, thích khách kia rất vui vẻ, tay cầm loan đao[8], ánh sáng lóe lên, chém xuống một đao.

[8] loan đao: một dạng chủy thủ (dao ngắn) có lưỡi cong

Trình Mỹ nhân thừa dịp hỗn loạn, chạy đến bên bậc thang nhưng vẫn do dự, đúng lúc này, lấy hết can đảm nhào lên, muốn thay Hoàng đế chặn một đao kia.

Đây là cơ hội cuối cùng của nàng ta.

Không có dụng mạo, nếu có thể có ân cứu mạng, nhất định, Hoàng thượng sẽ nhìn nàng ta với con mắt khác. Chỉ hy vọng, thị vệ thuộc hạ của ca ca nàng ta được huấn luyện nghiêm chỉnh, có thể cứu mạng nàng ta đúng lúc.

Chỉ là, Hoàng đế đang tập trung cao độ, đối phó với thích khách, trước mắt hấn lóe lên, tưởng lại có thích khách xông đến, lập tức nâng cánh tay chặn lại, đánh kẻ kia bay ra ngoài.

"Hoàng... Hoàng..." Trình Mỹ nhân không thể tin, quay đầu lại, chủy thủ còn cắm trước ngực, máu chảy ra như suối, mắt nàng ta trợn trắng, nặng nề ngã xuống đất.

Lúc này, Hoàng đế cũng có chút hoảng, bảo bối từng nói, khi Trình Mỹ nhân xông ra cứu nàng, nàng cũng bị nàng ta dọa cho hoảng sợ, lời này thật sự là không giả.

Nhưng nhờ có Trình Mỹ nhân chặn lại, thích khách không còn vũ khí, cuối cùng hấn cũng có thể nắm lấy thời cơ không chế thích khách kia. Sau đó, Hùng Nghiêu dẫn theo thủ hạ tiến vào đại điện, Hồ Bì cũng dẫn theo người của Thọ vương tiến vào, lấy nhiều thắng ít, đám thích khách hoặc bị bắt hoặc bị giết chết ngay tại chỗ. Nháy mắt, tình thế lập tức thay đổi.

Bên này, Bích Đào lại xảy ra chuyện.

Lúc bắt đầu hỗn loạn, nàng đang muốn tìm binh khí để phòng thân. Vừa nhìn thấy một thị vệ, tay nắm chặt đao, bị thương, ngã xuống, không đợi nàng đoạt được cây đao kia, âm thanh xầu hổ đã lâu không bắt gặp vang lên bên tai, lúc này lại đặc biệt dứt khoát.

"Đến lúc rồi."

Nàng sững sờ.

Có ý gì? Chẳng lẽ qua ai rồi?

Nhưng---

Nàng nghiêng đầu, nhìn về phía Hoàng đế, rõ ràng điểm kỹ năng mới đạt 99, tại sao lại....

Nhưng mà, không kịp để nàng suy nghĩ cẩn thận, giống như tình cảnh bước vào phó bản lúc trước, đầu nàng lại như bị vật nặng đập vào, nặng nề ngã đi.

"Bảo bối!"

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Ngoại Truyện Hoàng Đế (1)

Edit: Nguyệt Phi

Beta: SuTháiphi

Từ khi hấn được sinh ra đã là Thái tử. Đích trưởng tử của chính cung, phụ hoàng và mẫu hậu đều tương kính như tân, cũng không có ý lập người khác làm Thái tử. Huynh đệ xung quanh không phải không có năng lực, mà chỉ có hấn là Hoàng tử được một tay phụ hoàng dạy dỗ thành người, tình cảm sâu sắc hơn so với những người khác, đương nhiên chuyện kế vị cũng thuận lý thành chương.

Nhưng hấn không phải là một quân chủ có dã tâm. Hấn làm chẳng qua chỉ là ổn định kế thừa gia nghiệp của tổ tông, sau đó dùng bản lĩnh mà phụ hoàng đã dạy, ngồi trên vị trí đó làm hết trách nhiệm mà thôi.

Cuộc sống như vậy không tính là không tốt nhưng cũng có chút không thú vị. Cho đến sau này trong một lần tuyển tú, một cặp tỷ muội có tướng mạo tương đồng của Tiết gia vào cung.

Lúc đầu ở đại điện nhìn một đôi tỷ muội này, tỷ tỷ Tiết Lục Ngạc khiến hấn ấn tượng nhiều hơn một chút. Dù sao trong cung cũng chưa từng có kiểu lãnh mỹ nhân như vậy, cũng xem là khá mới mẻ. Còn muội muội, vốn bởi vì sắc mặt tái nhợt, cả người yếu đuối khiến hấn không có bao nhiêu cảm giác, hấn không thích mỹ nhân bệnh.

Nhưng lúc nàng cắn môi tạo ra một màu đỏ tươi so sánh với sắc mặt tái nhợt, trong khoảnh khắc đánh vào thị giác đó khiến hấn cảm thấy thiếu nữ chắc hấn còn chưa đủ mười lăm tuổi, cũng rất thú vị. Ít nhất nàng còn biết mình nên làm sao để hấp dẫn người khác. Mà sau khi nếm qua mùi vị của nàng, hấn càng cảm thấy vật nhỏ này có thể sủng ái một chút.

Nói thế nào đây, đơn thuần lại không ngu ngốc, nũng nịu cũng không chán ghét, lúc đáp lời hấn luôn rất thú vị, ngay cả khí chất sau khi bị hấn vạch trần là giả vờ cũng không lả chã muốn khóc để giành sự thương tiếc của hấn. Nàng... đầu tiên thì đồ mặt xinh đẹp, tiếp đó thì có chút như muốn tức giận mà vĩnh viễn, sau cùng lại yếu kiều dựa vào bên cạnh hấn, tỏ cáo mình ăn hiếp nàng. Tiểu bảo bối như vậy khiến hấn cảm thấy rất ngạc nhiên và mừng rỡ.

Dù sao ở hậu cung mãi cũng sẽ không còn nghe mấy ngàn lần câu đáp lời y hệt nhau nữa. Lúc đầu đối với phi tần kia, thỉnh thoảng khi hấn có hứng cũng sẽ trêu chọc một chút, phản ứng của các nàng quả thực khiến người ta mất hứng. Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ? 1.4M viewsEntertainmentCác nàng cho rằng mình kín đáo như vậy sẽ không giống với người khác, nhưng thực tế theo cảm giác của hấn thì giống như đúc. Đa số thời gian đều khiến cho người ta nhàm chán. Nhưng hấn cho rằng vật nhỏ không giống với người khác chính là khi ở cung yến hành động đòi ban thưởng của nàng dường như đang giễu cợt hấn.

Hôm đó nàng cài một hoa cài đầu trên trán, mắt ngọc mảy mai, mặc một thân váy tơ lụa mỏng nhưng lại có tầng tầng lớp lớp, nhìn lại là ánh sáng lấp lánh của đồ thêu Tô Châu đính trân châu, lại nhìn lên là kiểu tóc đóa mã kế như muốn rơi xuống càng tôn lên gương mặt yếu kiều quyền rũ của nàng. Lúc nàng chậm rãi đi lên bậc thềm, nếp váy khẽ đung đưa, nụ cười như hoa đào mới nở, chớp mắt đã đầu độc trái tim người khác. Nhìn nàng vì được ăn mừng mà tươi cười thỏa mãn, càng khiến hấn cảm thấy nàng là một thiếu nữ đơn giản, dễ thỏa mãn nhất.

Đáng tiếc hấn lại thất vọng rồi. Vì vậy một đoạn thời gian rất dài hấn không lật bài từ của nàng.

Thế mà Bùi Bảo lâm giống nàng nhưng lại không khơi gợi được hứng thú của người khác, chỉ học được vẻ bề ngoài. Mẫn Bảo lâm là biểu muội của hấn, nhưng tính tình hoạt bát không phải kiểu hấn thích. Nghi Bảo lâm ôn nhu, lúc đầu hấn thích như vậy nhưng hiện giờ lại cảm thấy quá tẻ nhạt. Khó khăn lắm mới có tâm tình chính là Phó Bảo lâm có tiếng đàn không tẻ khá bắt mắt trên cung yến, đáng tiếc lúc nói chuyện lại quá bình thường.

Nữ nhân thân ở nội trạch đều hiểu biết có hạn, cho dù có đọc nhiều thi thư cũng vậy thôi, chưa từng trải qua, gặp qua thì cũng vô vị. Nàng là một người đặc biệt. Lúc nàng báo cung nữ đi mời hấn, hấn vừa bất ngờ lại cảm thấy nên phải vậy. Đại khái không nghĩ tới nàng sẽ giống như những phi tần khác mà chặn lại hấn để mời đến cung của mình. Sau đó nghe nàng giải thích, lại nghe được lúc nàng ngốc nghếch vô tình dùng hai chữ "người", "ta", trong lòng không khỏi chấn động.

Giống như lần đầu tiên phát hiện nàng không hề sợ hãi khí thế của mình mà có chút xúc động. Nàng không phải muốn lấy lòng mà khoe mẽ nhưng cử chỉ tự nhiên thân mật so với người khác nhìn thì khác một trời một vực.

Trong khoảnh khắc nghe thấy lời nói đó, lại nhớ tới dáng vẻ ngày thường nàng ở cùng với mình. Hấn không khỏi tin tưởng đây chính là là lời trong lòng nàng, thẳng thắn bộc trực.

Điều này khiến trong lòng hấn hết sức hưởng thụ, nhưng đến nước này hấn sủng ái nàng so sánh với người khác chỉ nhiều hơn một chút mà thôi.

Chương 112: Ngoại Truyện Hoàng Đế (2)

Edit: Chang Phi

Beta: Vy Chiêu dung

Từ trước đến giờ hẳn đều tin tưởng, là yêu là ma, là tiên là quỷ, chỉ cần lâu dần là không có gì không biết.

Nhưng mà, vật nhỏ lại là ngoại lệ.

Một khắc trước nàng còn kiều kiều mềm mại mà nằm ở trong lòng ngực mình, giọng nói ngọt ngào, giây tiếp theo liền có thể dùng dáng vẻ kiều căng, giương nạnh múa vuốt để đối phó với phi tần khác.

Ở Ngự Hoa Viên, lúc thấy nàng không cho người ta chút mặt mũi nào, dựa vào thân phận làm người ta quỳ xuống, trong lòng hẳn không biết là thấy thú vị nhiều hơn, hay là giận mình nhiều hơn.

"Như thế nào? Là đầu gối Bùi Bảo làm đặc biệt quý giá, không chịu lãnh phạt sao?"

"Vân Lũ, chúng ta đi."

Nàng gặp người không chịu đi vào khuôn khổ, châm chọc người ta một câu, sau khi đạt thành mục đích liền ngẩng cao cái đầu dưa nho nhỏ, bộ dáng trẻ con rất là đường hoàng chạy lấy người.

Nam nhân luôn không thích nữ nhân quá cường thế, nhưng mà nội tâm hẳn còn sót lại một chút không vui, cũng bị dáng vẻ đáng yêu của nàng chọc cười.

Lại vừa thấy Bùi Bảo làm bất chước bộ dáng của nàng, liền thấy đặc biệt chán ghét.

Hắn vốn thích phi tần ôn hòa, nhã nhặn, lịch sự, nhưng nàng lại giống như một đoàn lửa đun dầu, ở trong lòng hắn bốc cháy lên tanh tách, thời thời khắc khắc nhờ hắn, nàng là sự tồn tại không thể quên mất.

Có một đoạn thời gian hắn rất sủng ái nàng, mãi cho đến khi băng tuyết tan rã, gió xuân phát qua.

Tháng tư, trước xuân su [1], hắn phát hiện một bí mật của nàng —— nàng biết võ.

([1]春蒐: lễ hội đi săn mùa xuân)

Đáy lòng hắn mặc dù không nhắc lên sóng to gió lớn, nhưng cũng thật sự kinh ngạc khó xử. Đế vương quý mạng, cho dù hắn đối với sinh tử không có chấp nhất như vậy, nhưng lưng hắn đeo trách nhiệm làm hắn không thể tùy ý đánh mất tính mạng của mình.

Hắn tuy rằng bị dáng vẻ của nàng đã động, không đành lòng biếm nàng vào lãnh cung, nhưng trong lòng lại thực sự xa cách nàng.

Nếu nói một mũi tên bắn rơi trái cây của Mật Quý nhân, để đáp trả khiêu khích của đối phương, làm hắn nhớ tới sự đặc biệt của nàng, vậy thì việc Hoàng đế hồ nháo chính là một cơ hội.

Nàng dựa vào võ nghệ khác biệt với thế gian, linh hoạt giống như con mèo, nhảy lên những cành lá rậm rạp, gờ tay lấy mạng người.

"Ui chao, quả nhiên là bị bệnh lâu quá. Thiếp thân lỗi tay, còn xin Mật Quý nhân thứ lỗi."

Nàng rất trẻ con khiêu khích, lại làm hắn không nhịn được cười.

"Để ta tự tới." Nàng hát cảm lên.

"Là buổi sáng không ăn cơm no!" Nàng càn quấy.

"Hoàng thượng, thị vệ của ngài chỗ thị vệ dự khuyết còn nhiều không?"

"Thiếp thân lo lắng, sau khi thiếp thân chôn bọn họ rồi, ngài không ai để sử dụng nha." Nàng bốn cọt kiều tiểu.

"Hoàng thượng cẩn thận!"

Nàng... Nàng quả thực đáng chết. So với hấn bị thị vệ tầng tầng vây lại bảo vệ, thì người nhảy đến dưới mí mắt địch nhân như nàng mới càng phải cẩn thận!

Nàng ngồi ở trên ngọn cây khê liếm vết máu trên cánh tay, cây xanh vậy đen, da trắng, máu đỏ, một tổ hợp màu sắc này, cứ như vậy khắc ở trong lòng hấn. Có lẽ nam nhân luôn không chịu đựng được dụ hoặc của sắc đẹp, nàng cứu hấn, làm hấn vừa tức vừa cười, trong lòng phức tạp khó nói thành lời. Nhưng nàng lấy tư thái như vậy xuất hiện ở trước mặt hấn.

Hấn lại cảm thấy rung động.

Ở thời khắc tình nồng như vậy, tỷ tỷ nàng lại làm hại nàng sinh non, làm cho hấn đặc biệt phần nộ.

Hấn đối với hướng đi của hậu cung không thể nói là hoàn toàn biết rõ, nhưng cũng sẽ phái người nhìn chăm chăm vào một vài chỗ mấu chốt. Tiết Lục Ngạc phụng mệnh lệnh của ai, muốn lấy lòng ai để bò lên trên, do đó đi hãm hại hải tử của An Tuyền hầu. Hấn không có tình lực để quản.

Nhưng trời xui đất khiến thế nào nàng ta lại hại chết hải tử trong bụng bảo bối, vậy nhất quyết đừng nghĩ có thể toàn thân mà lui.

Hấn biếm Tiết Lục Ngạc vào lãnh cung, cũng che giấu nguyên nhân. Thứ nhất, việc xấu trong Hoàng cung không tiện cho người khác biết; thứ hai, nàng cùng bảo bối có chung huyết thống, không khỏi liên lụy tới thanh danh, xử lý như vậy đối với việc về sau bảo bối tấn chức sẽ không gây thành trở ngại.

Nhưng mà vẫn chưa đủ.

Lần đầu tiên hấn xem tin tức thủ hạ thu thập được cẩn thận như vậy, đã biết ngay từ đầu nàng ta liền đánh chủ ý kéo cả muối muối xuống nước.

Càng biết, nàng ta là người của Hoàng hậu.

Hoàng hậu sẽ không quan tâm ai là người hấn đang sủng ái, nàng từ trước đến giờ đều ổn trụ, phi tần đang lúc thịnh sủng nàng đều sẽ không động thủ. Lần này chỉ sợ là nàng nghĩ tiện thể làm cho hấn sinh ra khúc mắc với bảo bối, nhưng lại không nghĩ tới, trong bụng bảo bối cũng mang long thai.

Cầm túc tuy là trừng phạt nhỏ, nhưng Đức phi đối với cung quyền luôn luôn như hổ rình mồi, chờ nàng được bỏ lệnh cầm, cục diện hậu cung cũng trở nên khó nói rồi.

Theo lý, hai người phân tranh, càng sẽ làm hấn đau đầu.

Nhưng là nghĩ đến cốt nhục của hấn cùng bảo bối, hấn liền không nhận được muốn phát tiết bất mãn trong lòng. Mà Hoàng hậu thân là người khởi xướng, tất nhiên sẽ là người được chọn tốt nhất.

Hấn kinh hãi vì hoá ra bất tri bất giác, mình đã tách nàng khỏi hàng phi tần, đặt tới một vị trí đặc thù khác.

Muốn che chở nàng, sủng nàng, tùy ý nàng thích cười duyên, gây chuyện.

"Các nàng cũng không phải bảo [2] của Hoàng thượng, để ý các nàng làm cái gì."

([2]宝: ý chị Đào là bảo bối)

Nàng đã làm sai chuyện lại còn gây rối vô cớ với hấn, hàng mây cong cong như vầng trăng non, đôi mắt tròn xoe thanh oánh oánh như lá sen, lông mi giống như cây quạt nhỏ phe phẩy, ra vẻ đúng lý hợp tình nhìn hấn.

Một câu này liền dập tắt hỏa khí của hấn, chỉ vì nói trúng suy nghĩ trong lòng của hấn.

Vạn vật đều có giá trị, vì những cái gạch ngói, bồn gỗ không có giá trị đó, tất nhiên không đáng để hấn làm trần bảo hấn đau sùng trong lòng bàn tay.

Chẳng qua hấn không nghĩ tới, gạch ngói tâm cao ngất, chỉ là một con cóc, mà cũng muốn ăn thịt thiên nga.

Một ngày vừa hạ triều, hấn như thường lệ đi đến Trữ Tú cung. Xa xa thấy hai đám người đang tranh chấp ở trước Chí Nhạc trai, mấy chữ đứt quãng truyền đến như là "Sủng phi" "Tiết thị" "Bôn cung", vì nghi thức liên lụy, hấn lập tức cho hạ ngự liễn.

"...Sớm hay muộn bôn cung cũng sẽ làm Hoàng hậu! Chờ Hoàng thượng trăm năm sau, bôn cung vẫn sẽ là Hoàng Thái hậu danh chính ngôn thuận... Nhi tử của bôn cung, mới là chủ nhân tương lai của thiên hạ này..."

Nữ nhân kia giống như bị điên khùng, nhưng chỉ một câu như vậy, cũng đủ làm cho hấn giận tím mặt. Không có một Đế vương nào nguyện ý nghe lời nói như vậy, Hoàng đế trăm năm sau...

Tuy mặt ngoài hấn vẫn bình tĩnh, nhưng Triệu Trung Tín đi theo hấn nhiều năm, rất nhanh chóng cho người bịt miệng nữ nhân kia lại.

Xong việc hấn cũng từng để thái y kiểm nghiệm qua xem có phải có người khác làm hại nàng ta không, nhưng vẫn không kiểm tra ra được gì, chỉ biết nàng ta xác thật bị một ít kích thích. Mà trước khi nàng ta điên khùng, chỉ từng giao phong qua với bé ngoan.

Nếu nói là bị bé ngoan dùng ngôn ngữ kích thích, vậy nàng ta dễ dàng bị kích thích nói ra lời như vậy, có thể thấy được trong lòng sớm có ý nghĩ đại nghịch bất đạo, chết cũng chưa hết tội.

Chuyện này làm hấn lại một lần nữa nhớ lại, long ý ngự liễn, chưa bao giờ không phải là đồ vật Hoàng gia đồ mắt tranh chấp, hậu cung phi tần tuy tranh giành sủng ái của hấn, nhưng càng là tranh long tử phượng tôn. Để bảo đảm cho mình một đời vinh hoa.

Trong lòng hấn không tránh khỏi buồn bã.

"Ta muốn chính là Hoàng thượng, cái khác, có quan hệ gì với ta đâu?" Nàng ngày thường tuy cây sủng mà kiêu, càn quấy, nhưng lúc này lại cẩn thận nói ra lời đó. Hấn nhân tiện biết được.

Lời hấn thật sự muốn hỏi, không đợi hấn nói, liễn tranh tới nói trước.

Hấn thích nhất đôi mắt của nàng, trong sáng sạch sẽ, chân thành có chấp, cũng không né tránh khi hấn nhìn thẳng.

Có lẽ ở ngay lúc này, ở lúc hấn quyến với tranh đoạt chốn cung đình, lúc thật tình bị phủ bụi trần, những lời này của nàng tuy rằng vô cùng đơn giản, cuối cùng lại đưa nàng tới trước mắt mình.

Không phải là châu báu kim ngọc, không phải là vật phẩm có giá trị, hoặc là một sủng vật có thể thương yêu, mà là một tư thái bình đẳng, một nữ tử sống sờ sờ.

Cuối cùng là không thể ngăn cản, nàng vào trong tâm hấn.

Chỉ là lúc này rung động trong lòng cũng chưa được vững vàng, chỉ một giây của Hiền phi lúc sắp chết, hấn liền nhẹ nhàng dao động lên.

Hấn không phải một Hoàng đế sẽ bị nữ nhân dẫn đường, mặc dù là thổi gió bên gối, cũng chỉ có một mình bé ngoan có thể thổi. Dao động như vậy, ở lúc hấn kéo tơ lột kén, sau khi tinh tế suy ngẫm, rất nhanh liền biến mất.

Về sau, lúc cảm tình tích lũy theo ngày tháng, dần dần trở nên sâu nặng.

Cho dù có trở ngại, nhưng bọn hấn có Thừa Cảnh, có đối phương, những sóng gió đó đều không tính là cái gì. Tiền triều là chiến trường, hậu cung là Tu La địa ngục, chỉ có Dục Khôn cung nàng ở, là thuộc sở hữu của hấn.

Tin tức có liên quan đến nàng đều rất nhanh được đưa tới trước mặt hấn, vốn là Mẫn Tiếp dư dựa vào long thai trong bụng mà ngăn nàng lại, khóc rồi lại diễn, cầu nàng thành toàn.

"Bốn cung không thích, người làm khó dễ được ta?"

Năm đó nàng còn non nớt, áo mỏng quả hạnh hồng, song tấn quạ non sắc, hấn cảm thấy nàng đường hoàng đáng yêu.

Mà hiện giờ nàng không phải là gai mềm nữa, đối thủ liền uốn gối quỳ xuống, mặc dù là kẻ, cũng kém cỏi.

Bàn tay nàng mềm mại đặt ở mu bàn tay cung nữ, kiêu căng cười nhạo, rõ ràng đã thành bùa bối, nhưng hấn vẫn cam tâm tình nguyện, dung túng nàng ở dưới sự che chở của mình bùa bối không ai bì nổi.

Thậm chí, là vui vẻ sùng nịch nàng.

Chuyện sủng chẳng qua là chuyện thuận theo tự nhiên, vốn dĩ không có ai khác, có thể phù hợp với mình hơn nàng.

Cho dù là ở chỗ người khác nhìn thấy một mầm thủy tinh đựng anh đào, cũng có thể làm hấn nhớ tới nàng.

Chỉ là hấn không nói, trong lòng nàng liền thập phần đề ý, hấn thích xem nàng vì ghen mà phiền lòng.

Nhưng cũng luyến tiếc.

"Thật không muốn làm Hoàng hậu?"

"Cho dù làm Hoàng hậu, cũng không phải Nguyên hậu."

"Tuy rằng không phải Nguyên hậu, nhưng người trong thiên hạ toàn cho rằng vị trí Hoàng hậu mới có thể làm mẫu nghi thiên hạ, cho dù trăm cho nàng tất cả đãi ngộ giống như Hoàng hậu, nhưng quan niệm của bọn họ đã ăn sâu bén rễ, không thể sửa đổi."

"Suy nghĩ của người trong thiên hạ có quan hệ gì với ta đâu, chính ta vui vẻ là đủ rồi."

Hấn cười cười, cầm tay nàng. Lòng bàn tay nàng tinh tế, có lẽ là có chút khàn trương vì sắp sửa đến đại điển phong phi, nên thấm ra một ít mồ hôi, ở dưới sự nhắc nhở của cung nữ, theo bản năng liền nhìn lại đây.

Hấn nắm càng chặt, hơi hơi mỉm cười: "Đi đi, phu nhân."

Chỉ như phu thê gia đình bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Thức Tỉnh

Edit: Mẫn Lương nghi.

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Bích Đào tỉnh dậy trong cơn đau như có hàng vạn cây kim đâm vào, ngoại trừ có cảm giác đầu như sắp bị nứt ra tới nơi, ngực còn truyền tới một loại đau đớn tuy nhỏ nhưng không ngừng truyền đến, giống như từng bị vũ khí sắc bén đâm bị thương.

Tiểu Tiểu à, người cứ đợi đấy, ta mà trở về thì chuyện đầu tiên phải làm đó chính là đi khiếu nại công ty game!

Tiến vào và ra khỏi phó bản sao lại làm cơ thể bị tổn thương lớn như thế này? Không phải công ty vẫn luôn tự nhận là "khỏe mạnh không ô nhiễm" sao? Đau đớn như linh hồn bị bóc ra từng lớp, sao mà tốt đẹp khỏe mạnh cho được!

Đợi cô nâng mí mắt nặng trĩu lên, thấy bên cạnh chính là cô xanh yên tĩnh, còn có dòng suối nhỏ trong vắt phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh rực rỡ, khung cảnh ấm áp, thoải mái, hợp lòng người.

Là cảnh tượng ở trong trò chơi.

Bích Đào giang hai tay nằm ở trên cỏ, thu thập một chút những suy nghĩ hỗn loạn, đột nhiên giọng nói lạnh lùng của cô vang lên: "Ra đi."

"Khụ khụ khụ, người đừng hung dữ như vậy chứ..." Giọng nói non nớt nhỏ nhỏ truyền tới, tiểu bạch hồ tới gần cô, dùng miệng liếm liếm quần áo của cô, ủy khuất giống như đệ đệ nhà bên: "Dù sao ta cũng ở đây bảo vệ người từ lúc người hôn mê tới giờ nha, người có muốn ngồi xuống uống miếng nước cho thông giọng không?"

Bích Đào thích mềm chứ không ưa cứng, thấy thái độ này của nó, giọng điệu cũng trở nên dịu dàng hơn một chút, dù sao bản thân cũng không tin nó có bao nhiêu phần đáng trông cậy: "Tiền căn hậu quả [1], mau nói rõ ràng cho ta."

[1] Tiền căn hậu quả: nguyên nhân ngày trước sinh ra kết quả ngày nay, ở đây ám chỉ Bích Đào đang hỏi vì sao tham gia phó bản trong game lại ảnh hưởng nhiều tới cơ thể như vậy.

"Áy, đừng nóng vội, lần này là ở trong trò chơi, năng lượng rất dồi dào, từ từ rồi nói."

"..."

"Thật ra có một việc muốn nói trước với người, người hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Nói đi."

"Nơi mà người tới, chỗ đó thật ra chẳng phải cái phó bản nào trong trò chơi, mà là một thế giới song song."

"..." Bích Đào kỳ diệu cảm thấy bản thân không quá kinh ngạc, có lẽ là toàn bộ bầu không khí ở nơi đó cho cô một cảm giác không phải là trong trò chơi, giống như người lạc trong cảnh. Vậy mà quả thực là một thế giới song song.

"Thế mấy cái số liệu kỹ năng kia là như thế nào?"

"Ta sẽ bắt đầu nói từ lúc đầu. Thật ra chuyện người xuyên không cũng là sai lầm của ta. Cái này thật. Thời không phó bản là đồ vật nghiên cứu mới nhất của phụ thân đại nhân, nói đúng ra, là phụ thân đại nhân, hần vô cùng tò mò về từ trường Bermuda, sau lại trải qua nghiên cứu hết hai đời người, cuối cùng phụ thân đại nhân đột nhiên nảy ra ý tưởng —— xuyên qua thời không khác để sinh tồn."

"Nhưng mà phụ thân đại nhân cũng không nói cho ta quá nhiều, cho nên lúc ấy ta quả thực coi đây là một phó bản trong trò chơi, sau đó tùy tiện đưa người tiến vào. Lúc phụ thân đại nhân phát hiện hệ thống kết giới từ sóng có vấn đề mới nói chân tướng sự thật cho ta. Hần chưa từng có thêm thành công và ý tưởng mới ở phương diện này, lại bị ta đánh bại đánh bại, đưa linh hồn sóng điện của người vượt qua thời không, thế mà thật sự thành công. Vì thế sau đó hần mới thông qua việc giao lưu với Nguyên thủ liên minh, quyết định đâm lao là phải theo lao, coi người như thực nghiệm giả cho thể nghiệm dị thời không. Nhưng mà người cũng biết, mặc dù thành công xuyên qua, nếu muốn thực nghiệm ở nơi đất khách thì cơ thể có thể sẽ cảm thấy không được khỏe, bao gồm thân thể của bản thân phải bị chia lìa với sóng điện linh hồn. Cho nên mấy cái công lược gì gì đó, đều là để trấn an người, khiến cho người không có chút cảm xúc kháng cự nào sinh ra, căn bản tất cả chỉ là lấy cớ."

"À đúng rồi, nghe nói nhóm anh trai ngươi đã từng dùng các loại ý đồ lẫn con đường thuyết phục chỉ để bọn họ từ bỏ những nghiên cứu này, chỉ là Nguyên thủ tạo áp lực, nếu nghiên cứu thành công thì sẽ là phát minh chấn động toàn nhân loại, cho nên nhóm của bọn họ không thành công."

"... Không làm được thì chuyển sang cho ta làm chi." Bích Đào khóc không ra nước mắt, cho nên nói, cô yêu phải một người ngoại không (người ở thế giới khác) sao?

"Cái này... Lúc ấy Tiết Bích Đào muốn vào cung tuyền tú, ta nghĩ thay vào việc phải bị gả cho một tên công tử suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng thì có lẽ cùng hoàng đế làm nên một mối lương duyên kinh hải thế tục càng là một lựa chọn tốt hơn, đúng chứ? Không phải các ngươi đều thích như vậy à?" Tiểu Tiểu lâm bầm, tiện đà nói một cách rất chi là hợp tình hợp lý: "Nếu đã tiến cung, muốn sống thoải mái thì đương nhiên phải lấy được sủng ái của hoàng đế. Cho nên định ra nhiệm vụ như thế thì hẳn là cũng không có gì không đúng..."

Bích Đào cúi đến nỗi trán cũng nhăn lại.

"Chuyện này thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, ta thấy trong tư liệu của ngươi điền tên thật mới đem ngươi ném lên thân thể của một người cũng có tên giống như ngươi. Nhưng mà nghe phụ thân đại nhân nói, ở sau khi bắt đầu ở trong thực nghiệm rồi mới phát hiện, người có thể chất suy yếu thì linh hồn dễ bị thay đổi, cho nên nếu thay đổi thân thể này của nàng, có khả năng ngươi sẽ không truyền tống trở về thành công —— còn Khúc Hân Nhiên kia khác thế giới của chúng ta, khác cả niên đại, không biết là đã xảy ra chuyện gì, tóm lại là không có quan hệ gì với chúng ta."

"Cái này không phải rất kỳ quái sao?" Bích Đào đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: "Bạn tốt của ta đã từng cho ta xem qua một quyển sách, ngoại trừ hướng đi sau này, nhân vật và bối cảnh đều không khác với thế giới này..."

Sau khi nghe xong, Tiểu Tiểu chần chờ một chút, nói: "Nghe thực huyền diệu, có lẽ lời mà nhiều tác giả nói: "trong sách là một thế giới khác" là sự thật. Chỉ là lấy trình độ khoa học hiện tại, tạm thời chưa có cách để giải thích được vấn đề này."

"Điểm số kỹ năng kia thì sao?"

"Cái này hà, rất đơn giản." Tiểu Tiểu nghe được vấn đề mà mình hiểu, vui vẻ nói: "Thật ra thân thể ngươi và đại não của ngươi đều có tiềm lực vô hạn, người thường sẽ chỉ có thể dùng được tới 2%. Ngươi thêm vào điểm số thuộc tính nào, ta sẽ kích thích thuộc tính đó, kích phát tiềm năng của ngươi thôi —— như vậy cũng coi như là cho ngươi thêm một phần phúc lợi."

"... Lại không phải là thân thể của ta."

"Ách, chuyện đó có liên hệ khá lớn với thân thể này và sóng điện linh hồn, chứng minh linh hồn rất tốt. Tóm lại là ngươi không sai, có thể mang đi."

"Độ cảnh giác cũng vậy?"

"Ừ, tất cả đều như vậy, ví như độ cảnh giác, chính là cùng loại với trực giác của động vật nguyên thủy, nguy hiểm tới gần sẽ báo động trước cho thân thể. Làm cho hoàng đế hoàn toàn tin tưởng ngươi cũng mấy cái kỹ năng linh tinh, là loại lực tương tác này thêm vào mà thành."

"Phát hiện này mới là chấn động." Bích Đào đỡ trán. Cô cũng chẳng ngờ mình được kích phát tiềm năng mới trở nên thông minh, mỹ lệ.

Tiểu Tiểu trầm mặc, hồi lâu mới nói: "Phụ thân đại nhân từng nói với ta bốn chữ: "tuệ cực tất thương". Công nghệ cao phát triển đã phá hủy địa cầu sinh tồn, kích phát tiềm năng nhân loại trên phạm vi lớn, nhưng phương diện đạo đức, phẩm tính lại không theo kịp, trong tương lai có thể sẽ mất khống chế. Cho nên sau khi kỹ thuật này được nghiên cứu ra, cũng đã bị nguyên thủ hạ lệnh phong tỏa. Chỉ là sau đó bọn họ muốn bồi thường cho ngươi, mới cho phép ngươi có được một số chỗ tốt."

Bích Đào không biết có nên vui mừng hay không, nàng suy nghĩ, vẫn nên đổi đề tài để hỏi: "Ừm, công nghệ cao phá hủy địa cầu, cho nên mọi người quyết định chạy sang phá hủy thế giới khác?"

"..... Khụ, sẽ có chế ước nhất định, rốt cuộc tiến trình lịch sử không phát triển đến trình độ nhất định, có nhiều ý tưởng cũng không thể thực hiện được. Nếu có thể, đến lúc đó tiến hành di dân sang thế giới khác cũng không phải là không có khả năng, chỉ là hiện tại vẫn còn quá sớm."

"Cho nên lúc điểm số kỹ năng dừng lại ở 99 điểm thì ta liền bị tống trở về?" Cô đột nhiên nghĩ tới vấn đề quan trọng nhất này.

"Cái này à, nghiên cứu đã kết thúc. Cái điểm số kỹ năng chỉ là làm cho ngươi yên tâm tiếp tục sinh sống ở đó thôi, lấy có khiến ngươi có động lực sinh hoạt, nếu bên này đã thu xếp xong, đương nhiên sẽ triệu ngươi trở về."

"Chuyện đó cũng nên nói rõ ràng với ta đi." Bích Đào nhún mày nói: "Chuyện ở bên kia ta vẫn chưa giải quyết xong toàn bộ."

"Dù sao hài tử và nam nhân cũng không phải là của ngươi, có việc gì cần phải giải quyết nữa."

"Tiểu - Tiểu!" Bích Đào trừng nó, "Sao lại nói không phải của ta? Ta sinh, ta nuôi dưỡng, ta lẫn lộn chặt vật dạy dỗ nó! Chính là ta!"

"... Được rồi." Tiểu Bạch hồ hồ đến trên người của cô, dùng đôi mắt nho nhỏ của mình nhìn lên: "Vậy đưa ngươi quay lại đó một lần là được. Chỉ là nói thật, Tiết Bích Đào thân thể sắp hư mất rồi, cho nên ta mới kéo ngươi về sớm như vậy. Lần này quay về ta cũng không chắc chắn là ngươi sẽ quay về đến thời điểm nào, thời gian đại khái là sẽ rất ngắn."

"Trong lòng ta hiểu rõ."

"Nhân loại thật phiền phức." Tiểu Tiểu lẩm bẩm một tiếng.

"Từ từ, có phải ta còn có nhiệm vụ khen thưởng gì đó không?"

"Đúng vậy đó, còn có cả thần trang (trang phục của thần) nha." Tiểu Tiểu thanh âm vui sướng, "Người muốn mặc luôn bây giờ không?"

"... Ta muốn đổi khen thưởng." Bích Đào nhìn nó, sắc mặt bình tĩnh nhưng lại đem đến cảm giác nguy hiểm: "Nếu không thể thực hiện, ta sẽ đệ đơn kiện lên mình cấp trên, các người không thông qua sự đồng ý của ta đã tự tiện lấy quyền tự do của công dân đi làm vật thí nghiệm."

"..." Nhân loại thật giao hoạt! Nó méo máo: "Nếu trong phạm vi ta có thể làm được thì ta sẽ làm."

Bích Đào hơi hơi mỉm cười: "Người có thể chuyển linh hồn sống điện của ta, chuyện này đương nhiên người có thể làm được."

Tỉnh dậy vào ban đêm, Bích Đào chậm rãi mở mắt ra.

"Chủ tử! Chủ tử cuối cùng cũng tỉnh rồi."

Nàng thoáng quay đầu đi, đôi mắt vẫn ở trạng thái không khỏe, thân ảnh của cung nữ trở nên mờ lung, gia cụ bày trí tuy rằng có chút khác lạ nhưng về cơ bản lại vô cùng quen thuộc. Bao gồm bản thân ở nằm trên giường, trán nàng khẽ nhăn, nhìn đỉnh màn chín cánh hoa sen, biểu tình có hơi mê man.

"Chủ tử cảm thấy không khỏe sao?" Vân Lũ thấy hồi lâu nàng vẫn chưa nói gì, vội vã đem chung trà để qua một bên, tiến tới dò hỏi.

Tầm mắt dần dần rõ ràng, khuôn mặt của cung nữ cũng đã dần trở nên rõ hơn, miễn cưỡng nhoen miệng cười: "Vân Lũ."

"Vâng, nô tỳ ở đây, chủ tử nhưng có cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?" Vân Lũ vui mừng đến nỗi nước mắt lăn xuống, nàng dùng khăn hơn lau đi, nhẹ giọng nói: "Chủ tử hôn mê đã hơn mười ngày, Thái y nói là ngày hôm đó chủ tử bị thích khách làm cho kinh hãi, thất hồn lạc phách."

Bích Đào mở miệng, thanh âm nghẹn ngào, tựa hồ như cổ họng đã bị khô rất lâu: "Nước..."

"Ôi! Nô tỳ vui mừng đến quên cả việc này!" Vân Lũ vội nâng Bích Đào dậy, đưa nước lên cho nàng uống, lại lải nhải mà nói tiếp: "Ngoại trừ lúc phải thượng triều, Hoàng Thượng túc trực bên cạnh chủ tử, bây giờ Hoàng Thượng đang dạy Ngũ hoàng tử học nên ngài không thấy. Ngũ hoàng tử cũng vậy, mỗi ngày bụng ghé ngồi ở mép giường của ngài, nói nếu mỗi ngày đều đọc sách cho ngài nghe, ngài thấy phiền, sẽ tỉnh lại."

Bích Đào cười rộ lên, những người xung quanh vậy mà lại biết nàng không thích đọc sách.

Nàng đã nói, đây là hài tử nàng sinh ra, là hài tử nàng nuôi lớn, làm sao lại không phải chuyện liên quan tới nàng.

Uống hai ngụm nước cho thông giọng, Bích Đào quyết định hỏi cho rõ tình huống mấy ngày nay: "Vân Lũ, những thích khách đó thế nào rồi?" Không nhận được lại hỏi một câu: "Hoàng Thượng không sao đúng không?"

Vân Lũ mỉm cười: "Chủ tử quả nhiên rất quan tâm Hoàng Thượng —— ngài yên tâm đi, cánh tay trái của Hoàng Thượng chỉ bị thương nhẹ, không có trở ngại gì. Phần lớn thích khách sa lưới đều tự sát, cơ mà để hai thích khách tẩu thoát. Nhưng mà nô tỳ nghe nói, là Thọ Vương cố ý thả bọn họ ra để tìm ra là ai sai khiến bọn họ."

Bích Đào hơi đỏ mặt, nếu thật là như Vân Lũ nói, hoàng đế ngồi túc trực bên mép giường một đoạn thời gian, nếu là có trọng thương, quần thần cũng sẽ không chịu để hoàng thượng cứ mãi ngồi ở đó. Là nàng lẩm miệng.

"Vậy có tra ra được cái gì không?"

"Là người của Man tộc." Vân Lũ dừng một chút: "Chứng cứ chính là chủ tử được chế thành loan đao kia, người Man tộc quen dùng loan đao, nhưng là không quen ăn thân, bọn họ muốn nguy trang tung tích, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn tìm được sơ hở. Nghe nói là vì báo thù cho tiểu công chúa của bọn họ."

Vì báo thù cho tiểu công chúa? Bích Đào trầm tư, đây cũng chỉ là một phần nguyên nhân mà thôi, mục đích chủ yếu là ám sát Hoàng Thượng.

Mặc dù tiểu công chúa rất được sủng ái, nhưng mà thời đại thay đổi, quốc gia hoặc là tộc nhân cũng sẽ không vì một nữ nhân mà làm ra hành động như vậy. Cũng không biết vì sao bọn họ lại có hành động như vậy, chẳng lẽ là bởi vì nghe được tin tức Lý thị diệt môn, cảm thấy đại nguyên triều có liên quan?

"Không phải còn có Nhiếp gia sao..." Nghĩ như vậy, nàng nhẹ giọng lẩm bẩm.

"Nhiếp gia?" Vân Lũ hiểu được trên phương diện hậu cung, nhưng lại không hiểu nhiều về triều chính. Nàng khó hiểu, lại cho rằng chủ tử đang hỏi đến chuyện của Vinh Quý nhân, liền nói: "Đây cũng có một chuyện kỳ lạ, mọi người vốn tưởng rằng Vinh Quý nhân bằng vào gia tộc có thể ở trong cung mà hưởng ưu ái, sống thong dong vui vẻ, thế nhưng Vinh Quý nhân lại đến trước mặt Hoàng Thượng cầu xin, muốn tái giá với một cử nhân họ Nhan ——"

Hoàng Thượng đáp ứng. Tin tức này vừa truyền ra đã làm cho không biết bao nhiêu đôi đũa trong hoàng cung bị kinh rớt."

Vậy mà cũng có thể làm như thế, chính là Bích Đào cũng có chút kinh ngạc. Chỉ là ngẫm lại, này thật ra chính là dùng cơ thiếp của mình dâng lên cho quan viên để mong có thể mượn sức, chỉ là vai chính thay đổi thành hoàng đế, mọi người liền cảm thấy hiếm lạ. Hơn nữa, người muốn mượn sức ở đây lại chính là cơ thiếp.

"Còn có chuyện gì nữa?"

"Còn có một chuyện..." Văn Lũ thở dài: "Với chúng ta thì không tính là chuyện lớn. Trinh mỹ nhân vì cứu giá mà chết, Hoàng Thượng truy phong nàng làm Trinh tần, chôn ở phi lăng."

Phong cảnh sau khi chết, một số người chỉ sợ sẽ nói là không có ý nghĩa gì. Bích Đào cũng không để ý.

"Mấy ngày nay vẫn luôn là Hoàng Thượng giúp chủ tử ăn đồ ăn lỏng, chủ tử trên người chỉ sợ không có chút sức lực nào, có cần nô tỳ đi chuẩn bị cho ngài chút thức ăn không?"

"Được, ta có chút đói bụng." Bích Đào sờ sờ bụng.

Văn Lũ cười rộ lên: "Nô tỳ liền đi chuẩn bị!" Nàng dứt lời, xoay người đi ra ngoài, thấy bên ngoài màn lụa Ngũ Hoàng tử cùng Hoàng Đế trở về, vội hành lễ, không kịp thình an đã bẩm báo trước: "Hoàng Thượng, chủ tử tỉnh."

Xuyên qua màn lụa mỏng lung, Hoàng đế thân hình tựa hồ thẳng lên, tiện đà vén rèm lên, bước nhanh vào, mỗi bước có chút dồn dập mà hỗn độn. Hắn thấy bảo bối của hắn ngồi ở mép giường, tóc dài vắt ngang vai, môi đỏ tựa như củ ấu cong cong, ý cười ngọt thanh như lúc ban đầu, tâm phảng phất bị người ta hung hăng tóm lấy, sau áp lực đau đớn bị nhảy lên một cách mãnh liệt.

Hắn đến gần nàng, mu bàn tay dán trên trán nàng, giọng nói khàn khàn mà triền miên: "Bảo bối, nàng tỉnh."

Bích Đào bắt lấy tay Hoàng đế, bàn tay mang theo vết chai mỏng vẫn ấm áp như thường, nàng giống như tiểu nữ hài mà lảm bảm: "Không sốt, ta mới ngủ mấy ngày, Hoàng Thượng sao lại gầy như vậy?" Nàng lại dùng bàn tay khác để xoa bóp mặt hắn: "Gầy quá, may là không giống như Lôi thúc thúc. Như vậy ta sẽ không yêu chàng nữa."

Hắn trước còn đang cười, sau nghe được câu tiếp theo, tròn mắt gắt gao nhìn thẳng nàng, vẻ đế vương uy nghiêm thoáng hiện: "Nàng dám!"

"Sao ta lại không dám." Đôi mắt nàng phủ một tầng hơi nước: "Chàng uy hiếp ta."

"Làm sao ta có thể uy hiếp nàng." Hắn nhìn đôi mắt ươn ướt của nàng, lòng bỗng mềm nhũn. Hắn nhẹ nhàng ôm chặt nàng, thấp giọng: "Làm sao ta có thể uy hiếp nàng. Ta chính là lo lắng, bảo bối ngoan của ta quá tốt bụng, trời cao đột nhiên muốn gọi nàng trở về —— ta phải làm sao bây giờ?"

Hắn vừa nhớ tới mấy ngày này nàng hôn mê, trong lòng quay cuồng như nước sôi. Thái y từng nói, chứng thất kinh hồn phách tùy người mà khác nhau, có khả năng cả đời đều không thể tốt lên được. Hắn lúc ấy tâm hoảng ý loạn, dâng lên sợ hãi chưa bao giờ có. Hắn lớn tuổi hơn bảo bối, hắn luôn nghĩ hắn sẽ đi trước nàng. Chỉ là hắn không nghĩ tới bốn chữ "sinh lão bệnh tử" lại bởi vì một chữ "bệnh" mà đảo lộn.

Không bao giờ có thể nhìn thấy nụ cười ngoan ngoãn ngọt ngào của nàng, nghe thấy thanh âm mềm mại lại giống như nghiền gạo nếp của nàng, còn có vẻ đường hoàng tươi đẹp của nàng khi đối phó với các phi tần. Nếu đồ vật đang là của hắn mà tự nhiên mất đi, làm sao hắn tiếp nhận được?

Huống chi, bảo bối ngoan như vậy, thích nháo như vậy, khẳng định nàng không bao giờ chịu nằm một chỗ ở trên giường. Hắn nghĩ như thế.

Nàng ngoan kiêu như vậy, hắn vẫn luôn sủng nàng, nếu lúc này hắn ức hiếp nàng, nàng nhất định sẽ rất buồn, rất khổ sở. Cho nên ngoại trừ Thái y viện, hắn còn cho người đi khắp nhân gian vơ vét thuốc cổ truyền. Chỉ là, dùng bất kì được vật nào, cũng không thể làm nàng tỉnh lại.

Mỗi ngày nàng ngủ say, hắn cảm thấy dường như cả người đều bực bội.

May là, nàng vẫn tỉnh lại.

Bích Đào phút chốc si ngốc cười rộ lên: "Hoàng Thượng ——"

"Sao?" Hắn vuốt ve da thịt mềm mịn của nàng, trong lòng có cảm xúc thỏa mãn khó có thể miêu tả được.

Hắn còn có thể nhìn thấy nàng cười.

"Chàng không tự xưng 'trẫm' nữa." Nàng ngoan kiêu cọ cọ bàn tay của hắn, trong lòng rất là vui sướng.

"Trẫm... Ta..." Hoàng đế sững sốt, tiện đà nhìn thấy niềm vui khó dấu được của nàng, cũng nở nụ cười: "Nàng thích, về sau ta sẽ tự xưng như vậy với nàng được không?"

"Ân, Hoàng Thượng thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Trở Về

Edit: Cát Sung dung

Beta: Nga Quý tần

"Về sau đừng làm ta sợ, đang yên lành, đừng đi loạn". Ngự khí của hắn, phảng phất giống như đang nói nàng rời nhà trốn đi, có lo lắng và nghĩ mà sợ.

"Chỉ là..." Tiết Bích Đào chần chừ một chút: "Có chút lời nói ta muốn nói với Hoàng thượng".

Hoàng đế không nghe thấy nàng đáp ứng, không khỏi nhăn mày lại, trong lòng có dự cảm không tốt. Thấy nàng khôi phục thái độ trinh trọng, mới nhấp môi cười nói: "Nàng nói".

Nàng sắp xếp lại lời nói một chút, vẫn quyết định tốc chiến tốc thắng. Rốt cục nàng cũng không biết cơ thể này có thể sử dụng được tới khi nào, nàng nói: "Thật ra ta không phải người của thời đại này. À, có khả năng chàng không hiểu ý nghĩa từ thời không, đại khái là nói, ta không phải là người của thế gian này. Đương nhiên, cũng không phải tiên nhân gì đó". Nàng nhớ tới việc đã từng lừa hắn, cười cười.

"Nơi ta sinh sống kém nơi này rất nhiều, nhưng cũng là mọi người cùng nhau sinh sống. Sau đó, bởi vì một chút chuyện ngoài ý muốn, ta chạy tới trên người Tiết Bích Đào này. Khụ, đại khái chính là hồn nhập vào cơ thể ấy... chỉ là, ở thời không kia tên ta cũng là Tiết Bích Đào".

Hoàng Đế trầm mặc xuống.

Tiết Bích Đào cong cong mi, đột nhiên tàn nhẫn cắn ở chỗ hở khẩu[1] bàn tay hắn một ngụm, thấy Hoàng đế đau mà "Hừ" một tiếng, mới chịu nói tiếp: "Thái y nói thất hồn không sai, bởi vì đúng là linh hồn ta chạy về thời không ban đầu kia. Nhưng ta luyện tiếu chàng cùng các bảo bảo, cho nên may mắn có một người có năng lực ở chỗ chúng ta, nó tạm thời đưa ta trở về. Thời gian lần này trở về không thể rất dài, bởi vì nghe nói thân mình này không chống đỡ được bao lâu nữa, ta... Rất nhanh sẽ đi".

[1] Hở khẩu bàn tay: Chỗ giữa ngón trỏ và ngón cái.

"Nàng trở về, chính là muốn nhìn ta và bảo bảo lần cuối cùng?". Hoàng đế lại rất nhanh tin lời nàng nói, mặt không biểu tình hỏi.

Dù sao cũng là cổ nhân, mặc dù hắn không tin Phật, đối với việc bám vào người này, sẽ không quá kinh dị. Bởi vì đã rất quen thuộc. Chẳng qua đối với "Thời không" trong lời nói của nàng cũng không lý giải được thôi.

Càng nhiều hơn, là hắn tưởng tượng cái gọi là Thời không kia thành một quốc gia khác.

"Mới không phải là nhìn lần cuối cùng". Tiết Bích Đào phủ nhận. Sau đó đột nhiên nghịch ngợm cười rộ lên: "Hoàng thượng, chàng có muốn trở thành nhiệm vụ khen thưởng của ta hay không, chúng ta cùng nhau trở về?".

Hoàng đế hoảng hốt, dường như có chút há hốc miệng nhìn nàng.

Tiết Bích Đào vươn đầu lưỡi nhỏ liếm liếm nơi nàng vừa cắn qua, cho hắn một chút thời gian tiêu hóa. Sau đó, lại giương mắt, ánh mắt trong suốt mà lấp lại một lần nữa: "Nguyện ý trở về cùng ta hay không? Ừ, từ bỏ đồ vật sở hữu nơi này... quyền lợi, địa vị, danh dự, tài phú, những thứ thuộc loại vinh quang Đế vương".

"Nương!". Một tiểu bảo bảo chắc nịch chạy như bay vào nhà, đánh gãy câu trả lời của Hoàng đế. Hắn xoay mông nhỏ, động tác lanh lẹ bò lên trên giường Tiết Bích Đào, bộ dáng thuần thực kia, hoàn toàn không giống với việc biết lễ nghĩa nghiêm túc như dĩ vãng: "Vân Lũ tỷ tỷ nói người tình".

"Đoàn đoàn!". Tiết Bích Đào ném tay Hoàng đế ra, ôm bảo bảo vào ngực: "Ai nha, nương ngủ lâu như vậy, thế nhưng đoàn đoàn nặng lên. Có phải chỉ nghĩ tới chuyện ăn ngon hay không, không nghĩ tới nương?".

Hoàng đế bị ném tay ra: "... Một khắc trước thật giống như nằm mơ a.

Tiểu gia hỏa ở trong ngực mẫu thân cọ cọ một hồi lâu: "Mới không phải đâu! Là nương không ăn cơm, cho nên không có sức lực ôm đoàn đoàn. Là nương ăn quá ít!".

"Thì ra là như thế này, đoàn đoàn thật thông minh". Tiết Bích Đào thân mật chọc chọc vào đầu nhỏ của hắn.

"... Nương, đoàn đoàn mới không ngốc như vậy". Tiểu gia hỏa buồn bực thanh minh.

"Đúng vậy, cho nên nương khen con thông minh ra đó".

"Đến chuyện đơn giản như vậy cũng phải khen, chẳng phải đang nói đoàn đoàn ngọc sao...". Bánh bao quay đầu đi, có chút mơ hồ chân thật: "Phụ hoàng, rốt cuộc là ta ngọc, hay là nương ngọc?".

Hoàng đế vuốt ve chỗ hõ khẩu bàn tay bị cắn một ngum, nhàn nhạt liếc hán một cái: "Là người ngọc".

Đoàn đoàn khóc ngã vào lòng ngực mẫu thân: "Nương người xem, thời điểm người ngủ, phụ hoàng luôn bắt nạt đoàn đoàn như vậy".

Tiết Bích Đào: "...". Bảo bảo, người đứng là chân truyền thật sự của nương.

Ở Dục Khôn cung tĩnh dưỡng mấy ngày, thân thể hoàn toàn chưa có dấu hiệu bị hỏng. Theo lời Tiểu Tiểu nói, lúc này hán sẽ không lãng phí sức lực kéo nàng trở về, chỉ có thể chờ thân thể tan tác. Nàng chỉ còn lại ít ngày, nhưng vẫn quyết định đi ra ngoài một chút.

Ngự Hoa viên vẫn luôn bùng bùng sức sống như trước, xuân ý dạt dào. Nàng cầm tay Văn Lũ cùng một đoàn cung nhân, lang thang tản bộ không có mục tiêu ở trong viên, tâm tình không thể nói là xấu, nhưng là luôn có chút mẫu thuẫn không yên.

Một khóm hoa hải đường ở trong bụi hoa đặc biệt bắt mắt, nàng không tự giác đến gần một chút.

Nàng thích hải đường, cho nên mặc kệ là lúc trước ở Phương Hoa các, hay về sau là Dục Khôn cung, cũng đều có rất nhiều loại.

Nhưng mà không đợi đầu ngón tay của nàng đụng đến cánh hoa, liền nghe được âm thanh trầm ổn không giống tiếng nữ tử, bước chân từ xa tới gần, ngay sau đó, tiếng nói tràn ngập từ tĩnh lọt vào tai.

"Sao người lại ở chỗ này?".

Tiết Bích Đào xoay người, thấy là Thọ Vương, không khỏi cười rộ lên: "Chắc là, sao người lại ở chỗ này mới đúng". Phi tần ở Ngự Hoa viên là chuyện đương nhiên.

Thọ Vương nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

"Người muốn nói cái gì?" Tiết Bích Đào nghiêng đầu. Cho tới bây giờ Thọ Vương luôn là người dứt khoát quyết đoán, có khi nào do dự cơ chứ.

Hán nhìn lướt qua lùm cây xung quanh, ném xuống một câu: "Nơi này không được, người đi cùng với ta". Sau đó nhấc chân liền đi.

Tiết Bích Đào nhìn về phương hướng Dục Khôn cung, nghĩ Hoàng đế còn chưa hạ triều, sẽ không trở về sớm như vậy. Hơn nữa, nếu là từ biệt, cũng muốn nói một tiếng với hán, chỉ là không thể nói rõ giống như với Hoàng thượng được.

Nàng đẩy cánh lá chặn đường ra, theo hán đi vào nhà thủy tạ[2] có tầm nhìn rộng lớn, có chút linh ngộ, nơi này người nghe lén không dễ dàng ẩn thân, hơn nữa dù có người ở xa xa nhìn thấy, cũng sẽ không hiểu lầm bọn họ có gì mờ ám. Nơi này đúng là tốt hơn một chút so với chỗ bụi hoa kia.

[2] nhà thủy tạ: nhà xây cất bên cạnh hoặc trên nước, dùng làm nơi thưởng ngoạn hoặc nghỉ ngơi.

"Muốn nói cái gì?" Nàng lại hỏi một lần nữa.

Thọ Vương chần chờ trong chốc lát, xoa xoa thái dương, cuối cùng thở dài: "Sao người lại trở về... ta là nói, trở lại thân thể này?".

Tiết Bích Đào khiếp sợ: "Người, người, người, người làm sao biết được...?".

Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên cảnh tượng Thọ Vương vẫn luôn nói chuyện cùng linh hồn thể của mình.

Có loại cảm giác bị lột sạch quần áo.

"Đôi mắt". Thọ Vương nhìn bộ dáng ngây ngốc của nàng, không khỏi cười rộ lên. Hán chỉ chỉ hai mắt mình nói: "Ta nhìn người vẫn luôn rất chuẩn".

"..." Vô nghĩa.

Hán cười nói: "Còn có đôi mắt của người. Mèo nhỏ, người cảm thấy, vì sao thế gian nhiều nữ nhân như vậy, ta lại chọn người ngay từ thời điểm ở chung đầu tiên? Còn có Hoàng huynh, vì sao hán chỉ độc sủng một mình người?".

"Ta lớn lên xinh đẹp, tính cách lại tốt nha". Mặt nàng cũng không đỏ trả lời.

"Điều này xác thực rất cần thiết". Hán gật đầu: "Nhưng làm người sẽ luôn có ấn tượng đầu tiên, ngay từ thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã cảm thấy người khác biệt. Rất khác biệt, không giống với những nữ nhân ta đã thấy. Ta cảm thấy ở đôi mắt của người, giống như ta có thể nhìn đến bầu trời".

"Bầu trời?" Nàng nghiêng đầu khó hiểu.

"Rất rộng". Hán cười rộ lên, lại khoa chân múa tay thể hiện lớn nhỏ: "Trong ánh mắt các nàng chỉ có một cái sân, cực kì hẹp, các nàng thu mình lại nơi đó, vâng theo định nghĩa nam nhân cho các nàng, chỉ biết ở trong viện quanh quẩn, cùng chờ đợi. Cho nên mặc kệ các nàng che dấu thể nào, đều sẽ cho

ta một loại cảm giác tử khí trầm trầm, thực không thoải mái".

"Ta thì sao?" Nàng phát hiện, nàng còn rất thích nghe Thọ Vương khen mình.

"Rất sống động. Có nhiều cách suy nghĩ rất khác biệt với người thế gian này, ta luôn không đoán được câu nói kinh hãi thế tục người nói ra tiếp theo là gì, bước tiếp theo muốn làm cái gì. Điều này làm ta cảm thấy rất thú vị".

Đương nhiên, bởi vì nàng sinh hoạt tự do ở hiện đại.

"Người nói thâm ảo như vậy, ta không thể tin tưởng được, chỉ bằng một đôi mắt?". Tiết Bích Đào cắn đầu ngón tay tự hỏi một chút, tuy rằng có đôi chỗ không hiểu, nhưng tóm lại đều là lời hay. Bình thường đa phần hẳn đều cười chọc trêu đùa, còn tưởng rằng hẳn sẽ cho mình một lý do cho có lệ.

Bộ dạng nàng cắn đầu ngón tay tự hỏi đặc biệt đáng yêu, hẳn ngăn chặn cảm xúc muốn sờ sờ đầu nhỏ của nàng, tiến lên một bước nói: "Ta nhìn người chưa bao giờ chỉ nhìn một bộ túi da, trừ bỏ đôi mắt, còn có hơi thở. Người khác biệt với các nàng, thật ra không khác biệt về mặt ngũ quan, nhưng là... giống như châu quang bảo khí, cái loại hơi thở này phát từ trong ra ngoài. Nói như vậy, có hiểu không?".

"...Không. Chỉ bằng cái này kết luận ta không phải là người nơi này?". Có chút quá tùy tiện rồi.

"Được rồi, lừa gạt như vậy cũng không được, đành phải nói chân tướng cho người". Hắn buông tay bắt đắc dĩ mà cười, sau đó mới nói: "Thời điểm Khúc Ngự nữ bị biếm vào thiên lao, từng nhờ người tìm ta, nói có thể cho ta biết một chuyện rất thú vị, lấy chuyện này trao đổi, để ta cứu nàng ta ra ngoài".

Tiết Bích Đào cảm thấy giống như có phần đã hiểu.

Thanh danh bên ngoài của Thọ Vương, Khúc Hân Nhiên nhất định là nghĩ nói chuyện "xuyên qua" không thể tượng tượng này với Thọ Vương, lấy tính cách của hắn, xác thật có khả năng sẽ cảm thấy thú vị mà muốn tìm tòi nghiên cứu nhiều hơn. Khúc Hân Nhiên biết được hắn có địa vị cao, tất nhiên có thể từ đó tìm ra con đường mưu sinh.

"À, bí mật nàng ta nói quả thật làm cho ta cảm thấy hứng thú. Nhưng là, ta phát hiện người thực sự nhắm vào nàng ta, giống như cự kì chán ghét?".

Tiết Bích Đào chớp chớp mắt.

"Người người ghét, sao ta có thể giữ lại cho chúng mất được". Thọ Vương giống như nói chuyện rất mệt mỏi, tựa vào trên cột nhà thủy tạ, nói tiếp: "Sự tình có một thì sẽ có hai, nếu chuyện nàng ta nói chính là sự thật, ta đoán nhất định còn có người khác cũng có thể làm được. Ta đây đi tìm người thứ hai là được rồi, thời gian cả đời rất nhiều, chuyện thú vị quá ít. Chậm rãi tìm tòi nghiên cứu cũng không tồi".

... Đoán thật chuẩn, chính mình là người thứ hai.

"Sau đó, ta lại nhớ người khác biệt". Hắn giống như lâm vào hồi ức: "Lại sau đó, ngoài ý muốn có một cung nữ bên cạnh người biết được bí mật này, ta ngẫm lại, hình như nàng gọi là Phụng Từ gì đó". Đương nhiên quá trình không đơn giản như vậy, chỉ cần nói chuyện không quá cụ thể với nàng, rốt cuộc thủ đoạn cũng không quá minh bạch.

Mắt phượng hẹp dài của hắn khẽ nâng, tươi cười lười nhác cùng giảo hoạt: "Như vậy, người biết vì sao ta đã biết rồi chứ?".

Phụng Từ.

Tiết Bích Đào giật mình, tuy rằng điều này làm nàng cảm thấy kinh ngạc, nhưng nếu có người phát hiện, Phụng Từ xưa nay luôn cẩn thận, đúng là người có khả năng nhất. Rốt cuộc mặc kệ nàng giải thích thế nào, thói quen khác biệt, Phụng Từ có khả năng nhận thấy được.

Nhưng là, vì sao Phụng Từ không vạch trần nàng? Là cảm thấy bản thân chỉ là một nha hoàn, không thể nói ra được?

Nàng đột nhiên phát hiện, nàng không ngừng đứng ở góc độ người xem, tự nhận hiểu biết quỹ đạo của bọn họ, thật ra bọn họ cũng có hiểu biết riêng của mình. Thế giới này, cũng không phải do nàng nắm giữ trong tay.

"Tại sao lại không nói ngay từ đầu?". Tiết Bích Đào ngẩn ra trong chớp lát, sau khi hoàn hồn trừng hắn một cái: "Còn nói huyền bí như vậy, đôi mắt hơi thờ cái gì chứ".

"Như vậy, có vẻ như ta lợi hại hơn so với Hoàng huynh mà". Hắn trẻ con nói lại một câu. Tiếp theo nhìn nàng, bỗng nhiên thấp giọng cười cười, không ngờ lại nghiêm túc nói: "Là sự thật. Cho dù người đối thành bất cứ người nào, ta cũng có thể nhận ra".

Bích Đào không ngọn nguồn, tin tưởng những lời này của hắn. Nhưng là, nàng tránh né ánh mắt hắn, trầm mặc xuống.

Tuy rằng Thọ Vương không biết vì sao nàng trầm mặc, nhưng cũng chịu sự lây nhiễm của không khí, dần dần trầm mặc theo.

"Từ Quy". Nàng đột nhiên gọi hắn một tiếng.

Đôi mắt Thọ Vương nhanh chóng hiện lên một tầng ánh sáng, chính hắn cũng chưa phát hiện được ngữ khí mềm mại hơn: "Hả?".

Gió xuân thổi trên mặt hồ Bích Thủy, cùng mùi hoa lướt qua bên mái rì rào của nàng, Tiết Bích Đào vén tóc ra sau tai, nhìn người đối diện thật lâu. Lòng

mày như trắng lười liền nhẹ nhặn lại, cuối cùng mở miệng nói: "Tử Quy, lực chú ý của ngươi lên người ta quá nhiều. Như vậy không tốt".

Kỳ thật trong lòng nàng vẫn luôn có điều nghi hoặc, có lẽ từ lúc hắn bắt đầu giúp nàng mà không cần thanh danh, đã có nghi hoặc như vậy. Hôm nay nghe xong lời nói của hắn, nàng chỉ cảm thấy, giữa những hàng chữ, để lộ ra quá nhiều tin tức.

Thật ra nàng cũng biết, ngay từ đầu bởi vì hắn cảm thấy mình "khác biệt" mới có thể chú ý, nhưng thật ra, Hoàng đế bắt đầu cũng như vậy. Rất nhiều tình yêu, đều có bắt đầu như thế. Cho đi quá nhiều, đều sẽ muốn đáp lại. Cho dù không phải đơn thuần như giấy trắng, giống như không chút nào trộn lẫn cảm tình, bên trong cũng có một phần luyện mộ cầu mà không được.

Hắn thoáng ngạc nhiên, sau đó bỗng dưng cười: "Ta cũng cảm thấy như vậy".

Tất nhiên hắn thông minh, nếu không cũng không biết được những chuyện này cả Hoàng huynh cũng không biết. Rất nhiều chuyện cho dù không trải qua, ít nhiều hắn cũng có thể đoán được một chút.

Đáng tiếc, rốt cuộc nàng là người Hoàng huynh thích.

Đương nhiên, càng quan trọng là, nàng cũng đã thích Hoàng huynh, chính mình phảng phất minh bạch.

Hai người giống như đánh đổ nhau, nhưng thật ra trong lòng từng người đều đã rõ ràng.

Tiết Bích Đào nhẹ nhàng thở ra, nếu là ở hiện đại, có nhiều người thích mình tất nhiên nàng cao hứng, nhưng là, có thể nói bởi vì ở cổ đại, mặc dù định nghĩa đều giống nhau, địa vị Tử Quy ở trong lòng nàng cũng cực kì khác biệt. Có lẽ là bởi vì thiếu, nên mới đáng quý.

Tuy rằng nàng thích Hoàng đế, nhưng chỉ cần bản thân ở tam cung lục viện, nàng không có biện pháp nói ra toàn bộ mọi việc với hắn. Cứ như vậy, trong lòng luôn có áp lực khó chịu. Lúc này có người giống như bạn bè ở hiện đại cùng nàng bình đẳng ở chung tự nhiên, cùng một loại phương thức tư duy, không thể nghĩ ngờ làm nàng có thể nhẹ nhặn hơn rất nhiều.

"Ngươi sẽ còn đi phải không?".

"Hả?". Bích Đào ngẩn ngơ một lúc, gật gật đầu: "Ừ, lần này có khả năng sẽ không ở lại lâu".

"Cũng đúng, nghe nói nữ nhân ở nơi đó của các ngươi rất thoải mái". Hắn lăm bắm một câu, sau đó nghĩ nghĩ, tay chống cột đứng lên, đi đến bên người Tiết Bích Đào, không hề báo trước mà ở trên mặt nàng... rơi xuống một nụ hôn, rất nhẹ.

"Này!" không phải nói tốt rồi sao, còn tới chiếm tiện nghi.

"Ta vẫn phải cho mình một công đạo" Hắn lùi ra sau một bước, chân thật mà cảm ơn: "Nhiều năm như vậy, Hoàng huynh và mẫu hậu thúc dục ta không biết bao nhiêu lần, ta cũng không nhìn trúng người nào. Ngươi nói, tại sao ngươi lại ở hậu cung chứ, hả?".

Mặc kệ đổi thành cái gì, hắn đều có thể trắng trợn tào bạo mà bắt nàng trở lại.

"..." Cũng không phải là chuyện nàng muốn, là do tiểu gia hỏa Tiểu Tiểu tự cho là đúng định ra kế hoạch.

Thật ra, nếu gặp được Hoàng đế không phải là câu Hoàng đế, sau khi rời khỏi đây nàng nhất định sẽ bóp chết tên hồ ly kia, nàng nghĩ vậy.

Hắn lười nhác đỡ ở giữa trán, phảng phất chính mình cũng cảm thấy chuyện này không giống như đang giải thích mà cười rộ lên: "Tính ra, cũng không phải do ngươi nguyện ý". Đáng tiếc thời điểm tuyển tú, mình còn ở đất phong.

Tiết Bích Đào gật đầu: "Thật ra hiện tại ta nguyện ý".

"..." Thọ Vương vỗ đầu một cái. Sao đột nhiên cảm thấy nữ nhân này đáng ghét như vậy.

Tiết Bích Đào nhìn sắc trời, không quan tâm đến Thọ Vương đang giận dữ, bỗng nhiên nói: "Tử Quy, nếu Hoàng huynh ngươi đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngươi đáp ứng ta một chuyện được không?".

"Hả?".

Lúc Tiết Bích Đào hỏi cung Hoàng đế còn chưa trở về, nàng ôm nữ nhi phẫn nộ vào trong ngực, hát khúc nhỏ, nhẹ nhàng loạng choạng. Sủng nhi giống như rất có tinh thần, vui vẻ mà phun bong bóng, một chút cũng không có ý muốn ngủ.

Bích Đào lấy một tay ra muốn trêu chọc nàng, còn chưa đợi đầu ngón tay chọc đến, bong bóng kia liền "bang" một tiếng vỡ tan.

Hoàng đế vừa bước vào cửa thấy cảnh này bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, cười ra tiếng.

Nàng giương cổ lên: "Hàn Tử Ki, nữ nhi của chàng không cho ta mặt mũi".

Hắn đi đến bên nôi, ghé mũi nàng một cái, nghiêm túc nói: "Ừ, giống nàng".

Tiết Bích Đào nghiêng đầu.

"Thời điểm nàng trị sửa người khác luôn không cho người ta mặt mũi".

"Ra thế". Nàng liếc mắt nhìn bảo bảo trong lòng ngực một cái, lại hề hề cười rộ lên: "Bảo bảo giống ta, về sau có thể gả cho một phu quân tốt".

Hoàng đế nghe xong, vốn dĩ bị tin tức Triệu Trung Tín đưa ra làm ảnh hưởng tâm tình, lại thấy vui sướng hẳn lên. Hắn ôm nàng ở trong ngực, cười nói: "Đây là đang khen ta sao?"

"Ừ".

"Bảo bối". Hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Nàng với Từ Quy... Quen biết sao?"

Tiết Bích Đào hơi giật mình: "Sao tự nhiên lại hỏi cái này".

Môi mông của Hoàng đế khấn trương thành một đường, nhìn qua có chút trầm trọng: "Nàng hôn mê mấy ngày nay, ta nhìn thấy một bộ điều ở trong tráp gương lược của nàng. Tựa ở trên bộ điều, ta có nhìn thấy qua trên tay Từ Quy, chắc là không cẩn thận móc trúng". Một hồi kia đúng lúc xảy ra chuyện Từ Quy cùng Bùi Tài nhân bị hạ ngục, lúc ấy hắn nghĩ là Bùi Tài nhân, cũng không để ý.

"Còn có hôm nay, nàng với hắn..."

"Hắn là một bằng hữu rất tốt". Ánh mắt của nàng tự nhiên trong suốt nhìn chăm chú vào hắn, sau đó nhẹ nhàng cười rộ lên: "Ta biết chàng tin tưởng ta mới có thể hỏi thẳng trước mặt ta những vấn đề này. Nhưng nhất định chàng cũng không cảm thấy vui vẻ gì".

Hồ hấp Hoàng đế cứng lại, lại không thể không khen vật nhỏ nhạy bén.

Hắn cau mày, gật đầu: "Một chút tin tức cũng không thu được, thẳng đến hôm nay. Ta không biết các người đã kết giao như thế nào, nếu không phải có bộ điều kia, ta cũng sẽ không suy nghĩ miễn man". Bị dẫn đến trình độ này, muốn nói không có tức giận, căn bản là không có khả năng.

Chỉ là lý trí của hắn vẫn luôn tồn tại.

Hắn cắn một ngụm lên môi nàng giống như công khai biểu thị chủ quyền, nghiền nát, thấp giọng nói: "Nếu không phải ta rất tin rằng người nàng thích chính là ta, cho dù mẫu hậu thương tâm, cũng phải đánh cho nó một trận".

Nếu thật sự như thế, thật ra cũng không phải chỉ đánh một chút. Chỉ là có chút lời nói, tiền đề không tồn tại, cũng không cần nhiều lời.

Giọng nói giữa không gian môi răng va chạm có vẻ hàm hồ, nàng lẩm bẩm: "À, cụ thể thế nào về sau sẽ nói cho chàng.. Chuyện sau này chúng ta đi, an bài của chàng không có..."

"Hà?"

"Thừa Cảnh cùng Ánh Dương cho dù ở trong cung cũng sẽ có nguy hiểm!". Giọng nàng lo lắng nói.

Đôi mắt Hoàng đế nheo lại, có ánh sáng nguy hiểm trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, hắn cười: "Chuyện này, trăm sẽ giải quyết". Một khi đề cập đến việc đấu tranh, trong việc làm lời nói của hắn đều sẽ không tự giác toát ra uy nghi Đế vương. Ngay cả danh từ tự xưng cũng không tự giác mà thay đổi.

"Vâng". Một phương diện này, Bích Đào rất tự tin. Nàng ôm Sùng nhi trở lại nôi, cúi người lại hôn hôn nàng. Cười nói: "Về phía Đoàn đoàn, để cho người làm nương này nói rõ ràng với hắn đi".

Tháng năm, năm Nguyên Trung thứ tám, Chiêu Hoa phu nhân chết đột ngột trong Dục Khôn Cung, nguyên nhân chết đáng ngờ. Trong cung tung tin vệt Chiêu Hoa phu nhân là bị hạ độc, vì thế, khi Nguyên Trung đế vô cùng sùng ái Chiêu Hoa phu nhân xử lý một màn này, thủ đoạn tàn nhẫn, làm người giận sôi, phi tàn, cung nhân trong hậu cung bị giết nhiều vô số, tạo ra một án kinh động trời đất.

Tháng ba, năm Nguyên Trung đế thứ chín, Nguyên Trung đế tưởng niệm Chiêu Hoa phu nhân quá độ, thân thể. Bào đệ Thọ Vương hiệu là Nguyên Phong đế kế vị.

Bảy năm sau, Nguyên Phong đế thoái vị nhường ngôi, Ngũ Hoàng tử Thừa Cảnh do Nguyên Trung đế và Chiêu Hoa phu nhân sở sinh kế vị, niên hiệu Nguyên Duệ, bởi vậy, mở ra một thời đại thịnh thế.

Hiện đại, trong một biệt thự ở vùng ngoại ô.

"Đào Đào, mày lại dán cho anh thứ gì!" Một gian phòng trên lầu hai chợt phát ra tiếng gào thét: "Mẹ nó, tại sao lại còn sáng lên nóng lên. Anh mày không phải chỉ giận mày một chút rồi thay đổi trang bị khen thưởng thôi sao. Chúng ta là anh em thân thiết đó! Mày thật tàn nhẫn!".

"Anh, chúng ta là anh em họ". Một thiếu nữ mặc y phục hồng phấn mở cửa đi ra, thanh âm mềm mại sửa đúng lại nói. Sau đó nàng nhìn nhìn đồng hồ treo ở chính giữa đại sảnh, một chút nhảy lên lan can của cầu thang trượt xuống, âm thanh ngọt ngào đẩy cửa lầu hai ra: "Đồ vật kia là xuân tình chuẩn bị cho ban đêm, có thể thấy rõ tư thế cơ thể nha. Tránh cho anh mơ hồ lại bị Huyền ca đề ở phía dưới".

"Tao đi---"

Cửa lớn theo tiếng này "Bang" một tiếng đóng lại.

Một cánh cửa màu đen khác cạnh gian phòng mở ra, một người đàn ông mặc áo thun màu đen đi ra, hần nhướn mày, tay bỏ vào túi quần đi đến gian phòng cách vách, dựa cửa nhìn người đứng bên trong, thân trên trần trụi, thân thể phát ra ánh sáng lục quang xanh biếc quanh người. Thường thức toàn thân trên dưới một lần, sau đó mới hỏi: "Làm sao em ấy biết được?".

"Sau khi nó từ nơi quái quỷ kia trở về thì biết". Người trên giường lục quang kín người lẫn lộn: "Con bé này nhất định đã bị dạy hư! Dạy hư!".

"À"... Người nọ lờn ngơ: "Đã làm đều biết".

"..."

Mà bên kia, Tiết Bích Đào mặc váy màu hồng phấn đi tới nhà bạn tốt Tô Tiểu Nghiên.

"A, hai người hôm nay lại muốn đi à". Tiểu Nghiên ghé vào trên giường, vẻ mặt hâm mộ nhìn thiếu nữ đang sửa lỗi trình kết nối trò chơi: "Mang đặc sản về cho tớ nha".

"Tuồng bở!". Tiết Bích Đào làm mặt quỷ với nàng, rầm rì: "Đặc sản gì đó, sinh không mang đến, chết không mang đi".

"... Còn không phải là xuyên linh hồn sao, giống như chết vậy. Không mang theo thì không mang theo". Tiểu Nghiên nện gối đầu lên người thiếu nữ kiêu ngạo. Từ lúc nàng còn nhỏ, lúc tức giận đã làm vỡ một cái nghiên mực, sau đó nàng liền thích cách phát tiết như vậy.

Lỗ tai của Tiết Bích Đào kiêu ngạo vừa động, giống như nghe được thanh âm gì, lập tức che mặt, giả ý khóc lên: "Ô ô ô...".

Tiếng bước chân trầm ổn chậm rãi đến gần, nam nhân có nhiệt độ cơ thể ấm áp ôm nàng trong ngực, thanh âm trầm thấp như tiếng ni non của tình nhân vang lên, hần hôn hôn tóc đen như thác nước của nàng: "Làm sao vậy, đừng khóc".

Tô Tiểu Nghiên tròn trắng mắt: "... Anh, trước kia anh thật sự là Hoàng đế sao, sao bị cô nàng này lừa thảm như vậy!". Sớm biết rằng anh trai đau lòng cũng không phải mình, nói cái gì cô cũng sẽ không đồng ý yêu cầu của cô gái kia, đặt sóng điện nhận được của Hoàng đế lên người anh trai mình.

Chỉ là anh trai cô không có nhiều năm như vậy, thân thể luôn bị đóng băng cũng không có ý nghĩa gì. Cứ như vậy, coi như cũng vật tẫn kì dụng[2]... đi.

[2] Vật tẫn kì dụng: Ý tứ các loại đồ vật phạm là có chỗ dùng, đều phải tận lực lợi dụng.

Ai, có anh trai cuối cùng cũng không tốt.

Chờ khi cô chết, đi gặp thân ca ca sám hối đi. Làm một thân trong sạch của hần hủ ở trên người bạn bè tốt từ nhỏ đến lớn của mình.

Nam nhân đã thay tên là Tô Mặc, cười sờ sờ người trong lòng ngực mình, nói với Tiểu Nghiên: "Em lại bắt nạt cô ấy sao?".

"Ô ô ô... Anh giúp em bắt nạt cậu ấy". Người trong lòng ngực cảm thấy tim được chỗ dựa, ra sức xúi dục.

"Anh! Anh không thể để khuỷu tay hướng ra ngoài!".

Tiết Bích Đào từ trong ngực lộ đầu ra, cảm giác lên, kiêu ngạo nói: "Cậu sai rồi, cánh tay hay khuỷu tay của anh ấy đều là của tớ, còn có thể hướng đi nơi nào".

"..."

"Nói rất đúng". Hần cười nhẹ tràn ra, tán đồng quan điểm mạnh mẽ của nàng: "Chỉ là chúng ta đi thôi, lần trước đã hứa với Thừa Cảnh, Ánh Dương ba giờ chiều nay, chờ lâu hai đứa sẽ sốt ruột".

"A..." Nàng cắn đầu ngón tay, nghĩ nghĩ: "Đúng rồi, chúng ta đi thôi".

"Đi mau đi mau". Tô Tiểu Nghiên tức giận dùng gối đầu che mặt lại: "Không muốn nhìn hai người ân ái ái".

Tiết Bích Đào vui sướng cười ngọt ngào: "Tớ đi đây. Cậu cứ tiếp tục thu thập da hồ ly đi – Tô Đặc Nghiên".

"Đã nói đừng có gọi biệt danh này nữa!". Lại một cái gối đầu bay qua, hai người đã biến mất trong những tia sáng màu trắng, gối đầu rơi xuống đất.

Tô Tiểu Nghiên lật mình, nhìn trần nhà tự hỏi.

Muốn đi thu thập da hồ ly hay không, có lẽ thu thập đến cái đầu nào gọi là Tiểu Tiểu --- chính mình có thể tìm ra được một đoạn lương duyên vượt thời không hay không?

Ừ, cứ làm như vậy đi!

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Ngoại Truyện Triều Dương

Edit: Bình Lương viện

Beta: Hy Hoàng Thái phi

Ta tên là Triều Dương, Triều Dương trong "Ngô đồng sinh hĩ, vu bi triều dương". [1]

[1] Ngô đồng sinh hĩ, vu bi triều dương: là một câu thơ được trích trong "Kinh Thi" - là một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong Kinh Thi được sáng tác trong khoảng thời gian 500 năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 305 bài thơ.

Bản gốc:

鳳凰鳴矣、于彼高岡。

梧桐生矣、于彼朝陽。

Phiên âm:

Phượng hoàng minh hĩ, vu bi cao cương

Ngô đồng sinh hĩ, vu bi triều dương

Dịch nghĩa:

Chim phượng chim hoàng cất tiếng, âm thanh vang trên sườn núi cao

Ngô đồng mọc lên, sum suê nắng sớm

Dịch thơ:

Phượng hoàng cất tiếng,

Trên ngọn đồi cao,

Ngô đồng sinh sôi,

Trong ánh sáng mai.

(Nguồn: Sưu tầm)

Ta còn một nhũ danh là Sùng nhi. Phụ hoàng từng nói, ta là con cưng của toàn bộ triều Đại Nguyên.

Nhưng mà từ khi mình bắt đầu ghi nhớ được, ta đã cảm thấy phụ hoàng và mẫu phi rất thần bí. Cung nhân đều nói rằng hai người đã về cõi tiên, ca ca lại thường xuyên lên lút mang theo ta quanh đi quẩn lại, chạy đến rất nhiều chỗ đẹp trong cung ngoài cung, đi tìm bọn họ. Ta đoán, nhất định là bọn họ lên chạy ra ngoài chơi, lại không muốn mang theo ta và ca ca.

Bọn họ trông chẳng giống với người trong tranh – Dực Khôn cung có một bức họa, ca ca nói rằng gọi nó là "Ảnh gia đình". Trong bức họa kia, ta vẫn còn nhỏ, được mẫu phi ôm vào trong ngực, nhìn trông thật nhỏ - thế nhưng ta có thể cảm giác được, bọn họ chính là phụ hoàng và mẫu hậu.

Có lẽ là vì ánh mắt bọn họ nhìn ta rất ấm áp.

Hi hi, hoàng thúc từng khen ta, nói cảm giác của ta cũng nhanh nhạy như thúc ấy. Hoàng thúc thật là tự luyến quá đi!

"Triều Dương, chuẩn bị xong chưa?"

À, ta nghe được giọng nói của ca ca, hôm nay là thời gian gặp mặt phụ hoàng, mẫu thân. Ta vội vội vàng vàng dọn dẹp thuốc màu cùng màu nước mà mẫu thân mang tới, giặt sạch bút, thổi thổi tranh còn đang vẽ dở, sửa sang sạch sẽ mà đi ra ngoài.

Ta cột lại tóc, chỉnh lại vạt áo – ta hiện tại đã 15 tuổi, là tuổi thích làm đẹp mà.

"Ca ca, nhìn muội tốt không?" Ta vui sướng nhào vào trong lòng ca ca, ngửa mặt hỏi huynh ấy.

Ca ca cẩn thận quan sát ta, gật đầu nghiêm nghị: "Tốt."

Gương mặt ca ca lúc nào cũng mang vẻ đoan chính, chắc là do hoàng thúc quăng đi gánh nặng, đem quốc sự đều đặt ở trên đầu ca ca. Nhưng mà nhìn về mặt ca đứng đắn, kỳ thực đều là ý xấu đầy bụng, luôn nghĩ làm sao để khi dễ ta.

Dù vậy, ta rất thích ý lại vào ca ca.

"Hai người các người, đem bản vẽ và áo choàng của công chúa lấy tới, rồi lấy hộp điểm tâm đã chuẩn bị xong giao cho Lý Trung Nghĩa." Ca ca về mặt nghiêm túc mà phân phó hai cung nữ đi theo ta.

"Nô tỳ tuân mệnh." Hai nha đầu làm như chịu không nổi áp lực, không ngừng cúi thấp người, mỗi người bận rộn đi làm việc của mình.

Chỉ là trước khi đi hai người ấy liếc nhìn ta, muốn nói lại thôi, dường như muốn nhắc nhở ta cái gì.

Ta nghiêng nghiêng đầu, có chút khó hiểu.

"Ca ca." Hai tay ta vòng trên cổ của ca ca, cười hi hi làm nũng: "Ca cũng muội đi tới cửa."

"Sẽ sớm lập gia đình, vậy mà tính tình vẫn còn trẻ con." Ca ca mặc dù đang thờ dài, nhưng vẫn xoa người nửa ngồi nửa quỳ, chờ ta ngồi lên lưng.

"Có lấy chồng hay không thì cũng vậy." ta chu mỏ: "Giống như chim hoàng yến bị giam lại, muội chỉ có thể ở trong phòng vẽ. Muội càng muốn được vẽ ở bên ngoài, giống như phụ hoàng và mẫu thân đi rất nhiều chỗ khác nhau, vẽ được nhiều phong cảnh khác nhau."

Ca ca không có trả lời, bình ổn mà cất bước, không nói được lời nào, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Trông mặt ta đảo một vòng, bóp mặt của ca ca, mềm nhũn gọi: "Đoàn Đoàn ~" đáng tiếc mặt của ca ca đã trở nên cứng rắn, không còn dễ bóp như lúc còn bé rồi.

Bước chân của ca ca quả nhiên dừng lại một chút, sau đó uy hiếp: "Còn kêu nữa ta quăng muội vào cái ky hốt rác."

"Hừ." Ta ngẩng cằm, không tin những lời này của ca ca.

Mẫu thân rõ ràng nói cho ta biết, người thường gọi ca ca như thế, vậy mà ca ca lại khi dễ ngược lại ta!

Hai chúng ta từ mật đạo trong cung điện chạy ra ngoài. Hoàng đế cải trang vi hành, con đường này là tiện lợi nhất.

Nhưng mà chỗ ấy có hơi xa, đánh xe một mạch đến vùng ngoại ô mới dừng lại. Nghe được tiếng "Hừ" ta nhanh chóng nhảy xuống, không để ý ca ca ở phía sau thờ dài bất đắc dĩ, nhưng mà lúc này dường như có điểm vui vẻ?

Đạp vào mắt là cỏ xanh mượt mà, mặt trời đang chiếu những tia nắng vàng rực rỡ ở phía trên, đến gần hồ nước trông như được nhuộm một màu vàng.

Bầu trời xa xa là màu xanh lam trong suốt.

Trời đất thật rộng quá đi.

Ta dang hai cánh tay, chớp mắt hít một hơi không khí mát mẻ.

"Sùng nhi."

Cách đó không xa, phụ hoàng và mẫu thân đang vẫy tay với ta. Ta bước chân nhẹ nhàng bay nhào qua, dúi đầu vào lòng mẫu thân. Phụ hoàng đứng một bên lúc này lại cười ha ha.

Mẫu thân đang vỗ về tóc của ta cũng cười rộ lên.

Ta ngẩng đầu, nháy mắt mấy cái: "Làm sao vậy?"

"Bảo bối nhà chúng ta chắc chắn là ra khỏi cửa mà quên soi gương." Trong mắt mẫu thân chứa đầy ý cười, ngón tay lau một chút bên gò má, sau đó phì cười nói: "Tiểu hoa miêu, cọ thuốc màu lên từ lúc nào? Đã cứng lại, mẫu thân lau cũng không hết."

Thuốc màu?

Ta bỗng dừng nhớ lại, quay đầu lại nhìn ca ca: "Ca, ca vừa nãy mới còn nói "Tốt!"! Hèn gì hai nha đầu kia đều có vẻ mặt muốn nói mà không nói được, thì ra là khuất phục trước uy quyền của ca ca!

"Rất tốt." Ca ca mỉm cười: "Rất buồn cười."

"..."

Ta đã nói rồi! Ca ca cả người đầy ý nghĩ xấu, nhất định phải đề phòng mà!

"Triều Dương, qua đây."

Ta trừng mắt, không qua.

Ca ca mỉm cười: "Không qua?"

Kinh nghiệm nhiều năm ở chung nói cho ta biết, mỗi khi ca ca cười lên, độ nguy hiểm thật sự không thể nào so sánh được với lúc không cười.

Vì vậy ta bắt đầu đi bước chầm chậm qua.

Không nghĩ tới ca ca ở cuối đường cầm trong tay một tấm khăn, dường như là mới được làm ướt ở trong hồ. Ca ấy cầm khăn giúp ta lau thuốc màu trên mặt, động tác rất nhẹ nhàng.

Ôi, ca ca chính là như thế đấy. Khi dễ ta xong liền cho một trái táo ngọt, nên cuối cùng ta cũng không đành lòng tố cáo ca ca với phụ hoàng.

Ca ca cũng không dám làm càn như vậy với phụ hoàng.

"Nương." Lau xong khuôn mặt, ta đi tới dựa vào người mẫu thân, giọng ngọt ngào nói: "Ca ca hôm nay nói với con, muốn người tìm cho ca ca một mối hôn sự."

Mẫu thân vênh khéo môi, cười rộ lên: "A? Thừa Cảnh coi trọng cô nương nhà ai thế?"

Mặt ca ca không chút thay đổi: "Nương đừng nghe Triều Dương nói lung tung."

"Muội đâu có nói lung tung, hồi nãy trong cung ca ca vừa mới nói, muội nhớ rõ ràng." Ta cười giảo hoạt, bắt đầu đổi trắng thay đen. "Hơn nữa, đại thần trong triều đều vì chuyện này mà bàn tán âm ỉ, nói rằng hoàng thúc lấy lý do không muốn thành thân sinh con, quân nạp hậu cung để nhường ngôi cho ca ca, ca ca cũng không thể nào dùng lại chiêu thức ấy."

Về sau của câu này là thật.

Lúc nói chuyện thật thật giả giả, sẽ làm người khác dễ dàng tin tưởng. Đây mà điều mà hoàng thúc dạy ta, hi hi, hoàng thúc – người nghiên cứu những thứ này vẫn đáng tin hơn.

"Con tạm thời không có coi trọng ai cả." Ca ca nhanh chóng phủ nhận: "Còn về phía triều thần, đến năm con hai mươi tuổi, con sẽ cho bọn họ một câu trả lời."

Hắn cũng muốn giống phụ hoàng tìm được người mình thích. Hơn nữa, nương từ đầu đến cuối cũng không phải chính cung Hoàng hậu, điều này cứ làm hấn canh cánh trong lòng, mặc dù nương không hề để bụng những thứ hư danh như thế này.

Nếu như hấn có người hấn thích, hấn muốn dành cho nàng những thứ tốt nhất.

Phụ hoàng như có điều suy nghĩ, nhìn ca ca một hồi, trầm ngâm gật đầu: "Chính con quyết định là được."

Lại có thể đối phó xong một cách đơn giản như vậy, ta có chút ỉu rù. Ngược lại ta nghe thấy ca ca nói: "Nhưng mà về Triều Dương..."

Quả nhiên!

Ngay cả khi biết ca ca chuẩn bị nhắc tới cái gì, ta chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường [2] mà thôi. Ta không nghĩ đến vừa mới thoát khỏi nhà tù vàng son này liền chạy đến một nhà tù bằng bạc đầu.

[2] tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

"Muội ấy có thiên phú về vẽ tranh, lại không muốn bị gò bó ở một chỗ. Nương, người cảm thấy, dẫn Triều Dương đi theo đến nơi đó... Thế nào?"

Mẫu thân hơi giật mình, nhìn ta một chút, sau đó cười rộ lên: "Kỳ thật nương cũng từng có ý muốn đó, Triều Dương tính tình vui vẻ hoạt náo, sống ở trong hoàng cung sẽ gò bó nó. Có lẽ bởi vì nó là con nương sinh ra, không giống với người nơi này, ngược lại lại giống người sống cùng với nương ở bên kia."

Phụ hoàng cũng nói theo mẫu thân: "Làm họa sĩ tự do cũng không tệ."

Mẫu thân gật đầu, sau đó nhìn về phía ca ca: "Chẳng qua là, mặc dù hiện tại nơi đó đang phổ biến rộng rãi việc người xuyên không du ngoạn, nhưng làm giấy cư trú nhất định vẫn có khó khăn. Theo ta thấy, Sùng nhi yêu thích việc du lịch, bên này cảnh sắc cũng rất hợp lòng người. Tạm thời làm trước cái hộ chiếu du lịch, qua lại hai bên cũng không tồi."

"Sùng nhi cảm thấy thế nào?" Mẫu thân nghiêng đầu hỏi ta.

"Có thể đi rất nhiều nơi sao ạ?" Ta có chút tỉnh tỉnh mê mê.

"Đúng, muốn đi nơi nào cũng được. Ở bên này để cho ca ca phái người bảo vệ con. Ở chỗ của nương, để phụ hoàng, nương hay các cậu bên ngoại thay phiên cùng con chu du thế giới để về thật nhiều vật, có tốt không?"

"Huynh đệ của nương?" Ta nghĩ tới mấy người Tiết phủ.

Mẫu thân cười sờ sờ đầu của ta, nói: "Là những người khác, bọn họ rất thương con."

"Nghe cũng không tệ lắm." Ta cười hi hi: "Nếu như không tốt, con sẽ nói với nương."

Ca ca nhíu mày một cái, lại nói: "Nhưng mà nương..."

"Đoàn Đoàn." Mẫu thân sờ sờ mặt của ca ca, ôn nhu gọi: "Nương không phải là lo lắng con cô đơn ở chỗ này mới không cho Sùng nhi ở bên kia đi theo chúng ta. Con chưa đi đến đó xem đâu, ô nhiễm môi trường nghiêm trọng, đặc biệt là ở trong nước. Phong cảnh nước ngoài khác ở đây, Sùng nhi đi cũng tốt. Còn ở trong nước, còn không tốt bằng bên này."

Phụ hoàng luôn luôn tán thành lời của mẫu thân, lúc này cũng không ngoại lệ, như bình thường cổ động nói: "Hơn nữa không cần đường ray, đoàn tàu trôi lơ lửng có tốc độ phi hành cao hơn, xe ngựa còn thua xa. Đi qua rồi có khi Sùng nhi còn thích nơi này hơn."

"Nương và phụ hoàng nói đúng." Ca ca trầm tư một lúc, cuối cùng gật đầu nói: "Con thăm nghĩ nương nói bên kia tốc độ nhanh, muốn tránh cho Triều Dương trên đường gặp nguy hiểm, nhưng quên mất quan trọng là phải có hứng thú."

Ta cười híp mắt, kéo cánh tay của ca ca: "Muội cũng đã 15 tuổi rồi, ca ca cũng nói là có thể gả chồng rồi. Thay vì nghĩ đông nghĩ tây, còn không bằng ca ca đem mọi sự việc xử lý tốt, dành ra một khoảng thời gian cùng với muội và nương đi đến nơi đó tham quan một lần."

Ca ca cười: "Ta đương nhiên là muốn đi. Chỉ là..."

"Tiểu hoa miêu, muội rốt cuộc cũng chịu thừa nhận, là muội muốn gả chồng?" Cánh tay còn lại của ca ca bóp mặt của ta: "Còn dám vu khống huynh trưởng của muội."

"Nương, mau đem Đoàn Đoàn vứt xuống cái ky hốt rác đi." Ta che khuôn mặt lại, nhất quyết không chịu bị bóp mặt.

Phụ hoàng và mẫu thân nhất thời đều cười ra tiếng, chỉ có ca ca là đen mặt lại.

Từ trong kẽ tay ta lộ ra con mắt, len lén thè lưỡi trêu ca ca.

Gió từ hồ nước thổi đến, lướt trên váy lam tà bay nhẹ nhàng. Ánh nắng ấm áp chiếu lên cô, làm cho chúng ta đều tràn đầy ấm áp, nụ cười tươi như gió xuân tháng ba, sáng sủa vui mừng.

Nơi đây chính là "tháng ba" của nhân gian, mùa xuân hoa nở ấm áp.

"Công chúa, bản vẽ của người." Thân tín của ca ca - Lý Trung Nghĩa cầm bản vẽ từ trong xe ngựa mang tới, đưa cho ta.

Ca ca lúc nào cũng rất hiểu ta, vị ngọt trong lòng ta ngày càng tăng thêm mà cười rộ lên.

Ca ca nhất định đã biết, ta đã không nhận được, muốn đem cảnh tượng này vẽ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kỹ Năng Tranh Thủ Tình Cảm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.